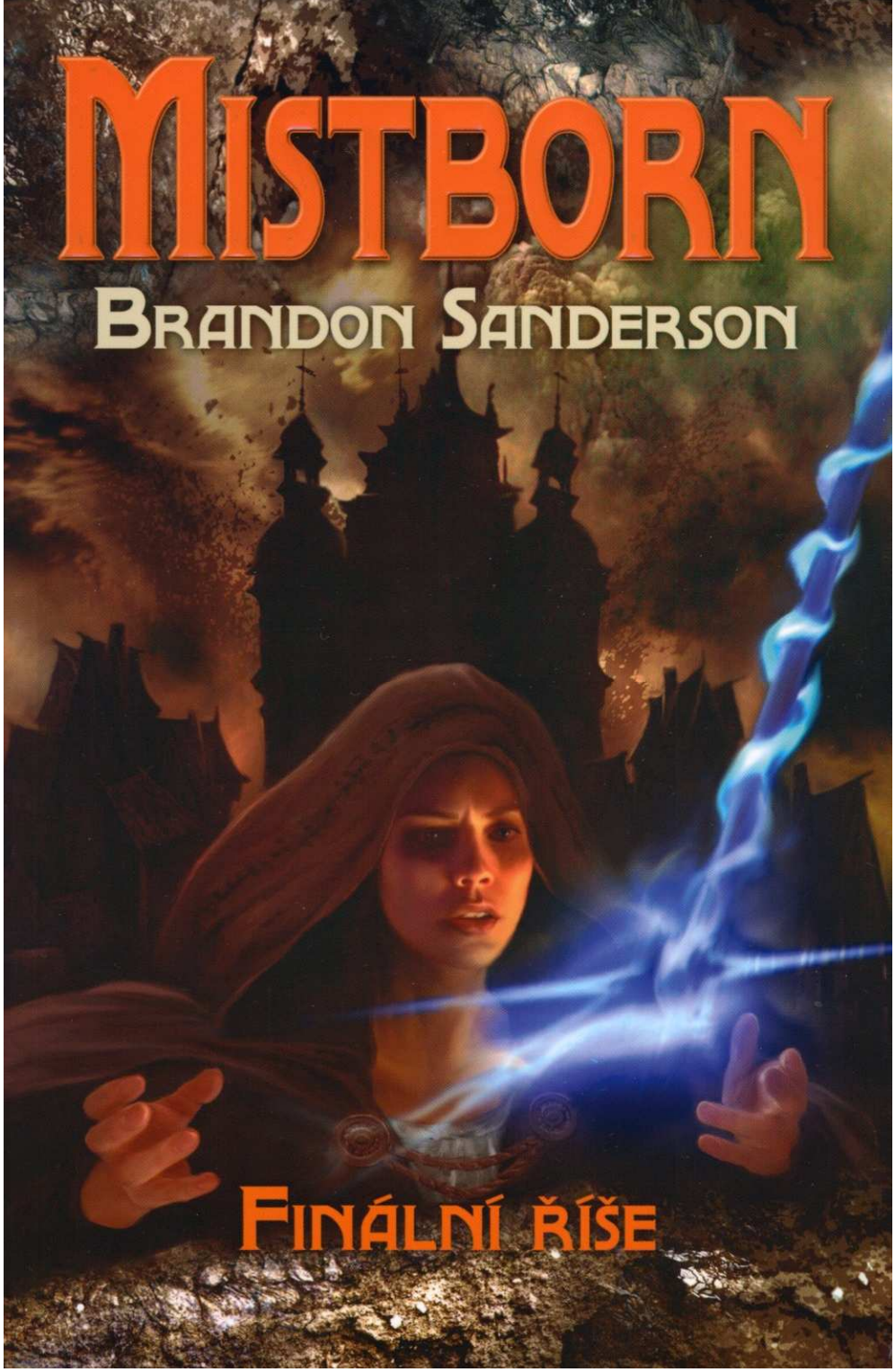

MISTBORN
BRANDON SANDERSON
FINÁLNÍ ŘÍŠE

Brandon Sanderson

MISTBORN

Finální říše

TALPRESS

Copyright © 2006 by Brandon Sanderson
Translation © 2008 by Milena Poláčková
Cover © 2008 by Jan Patrik Krásný

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-331-7

PRO BETH SANDERSONOVOU,

která četla fantasy
ještě předtím, než jsem se narodil,
a plně si zaslouží
vnuka, který je stejný blázen jako ona sama.

PODĚKOVÁNÍ

Opět jsem v situaci, kdy potřebuji poděkovat svému skvělému agentovi Joshuovi Bilmesovi, a stejně skvělému redaktorovi Moshemu Federovi. Udělali na této knize kus skvělé práce a já jsem hrdý na to, že mám tu čest s nimi spolupracovat.

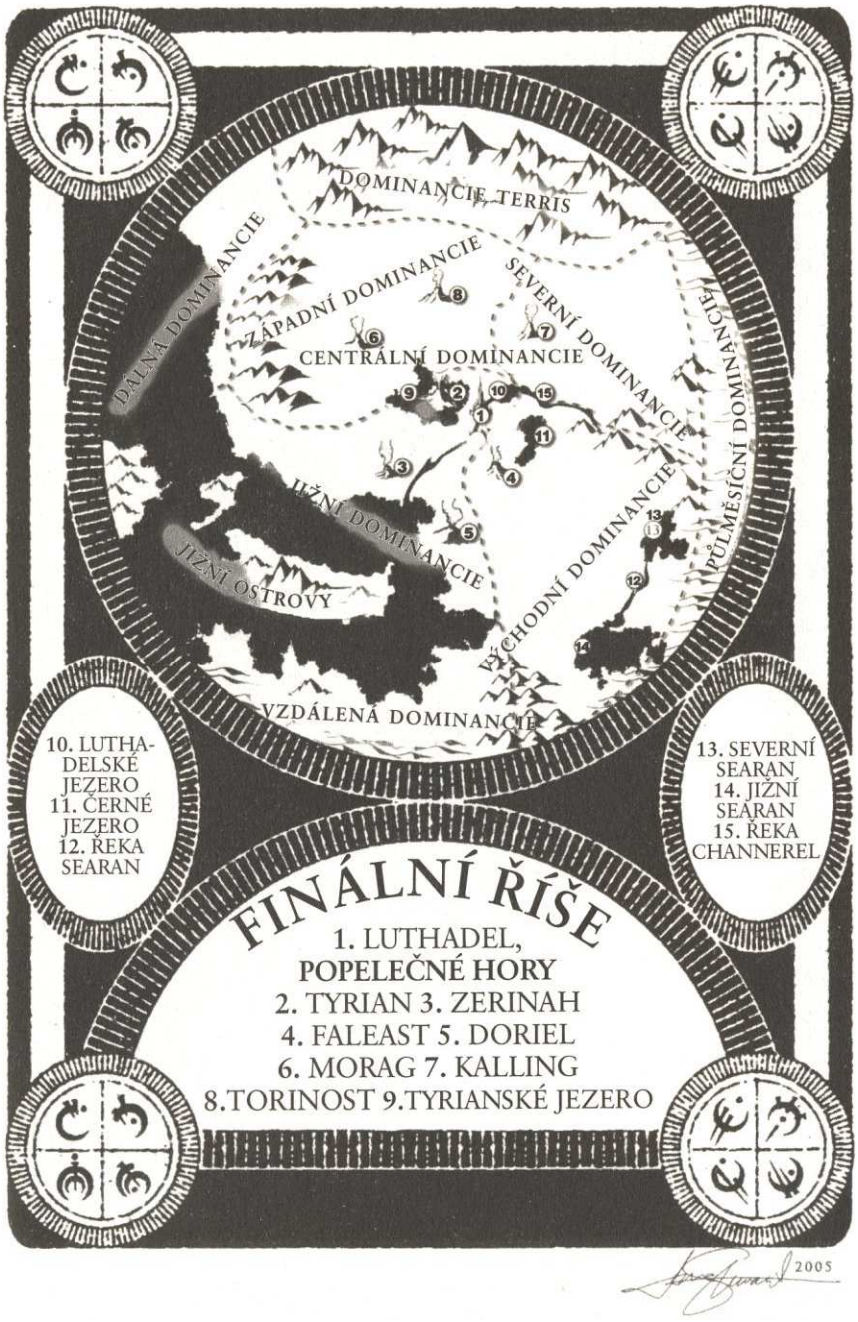
Jako obvykle mi poskytli zpětnou vazbu a povzbuzení neúnavní účastníci seminářů tvůrčího psaní: Alan Layton, Janette Layton, Kaylynne ZoBell, Nate Hatfield, Bryce Cundick, Kimball Larsen a Emily Scorup a s nimi první čtenáři, kteří viděli mnohem hrubší verzi této knihy a pomohli mi ji dopracovat do podoby, kterou máte před sebou: Krista Olson, Benjamin R. Olson, Micah Demoux, Eric Ehlers, Izzy Whiting, Stacy Whitman, Kristina Kugler, Megan Kauffman, Sarah Bylund, C. Lee Player, Ethan Skarstedt, Jillena O'Brien, Ryan Jurado a Peter Ahlstrom.

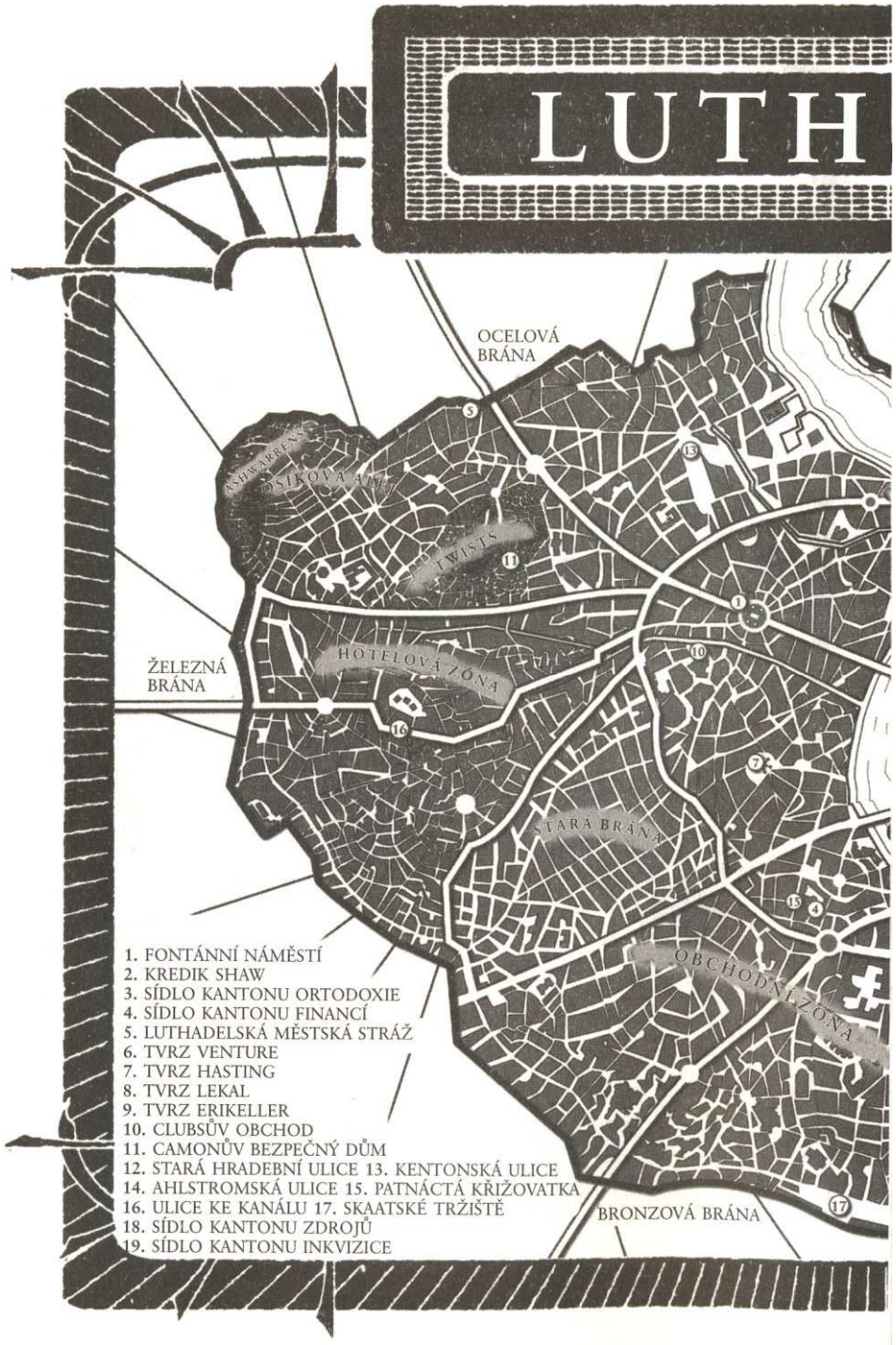
Ještě bych rád poděkoval několika dalším lidem. Isaac Stewart, který pro tento román vytvořil mapy, byl neocenitelným zdrojem jak nápadů, tak vizuálních podnětů. Heather Kirby mi poskytla vynikající rady týkající se tajemných vnitřních zákonitostí dívčí mysli.

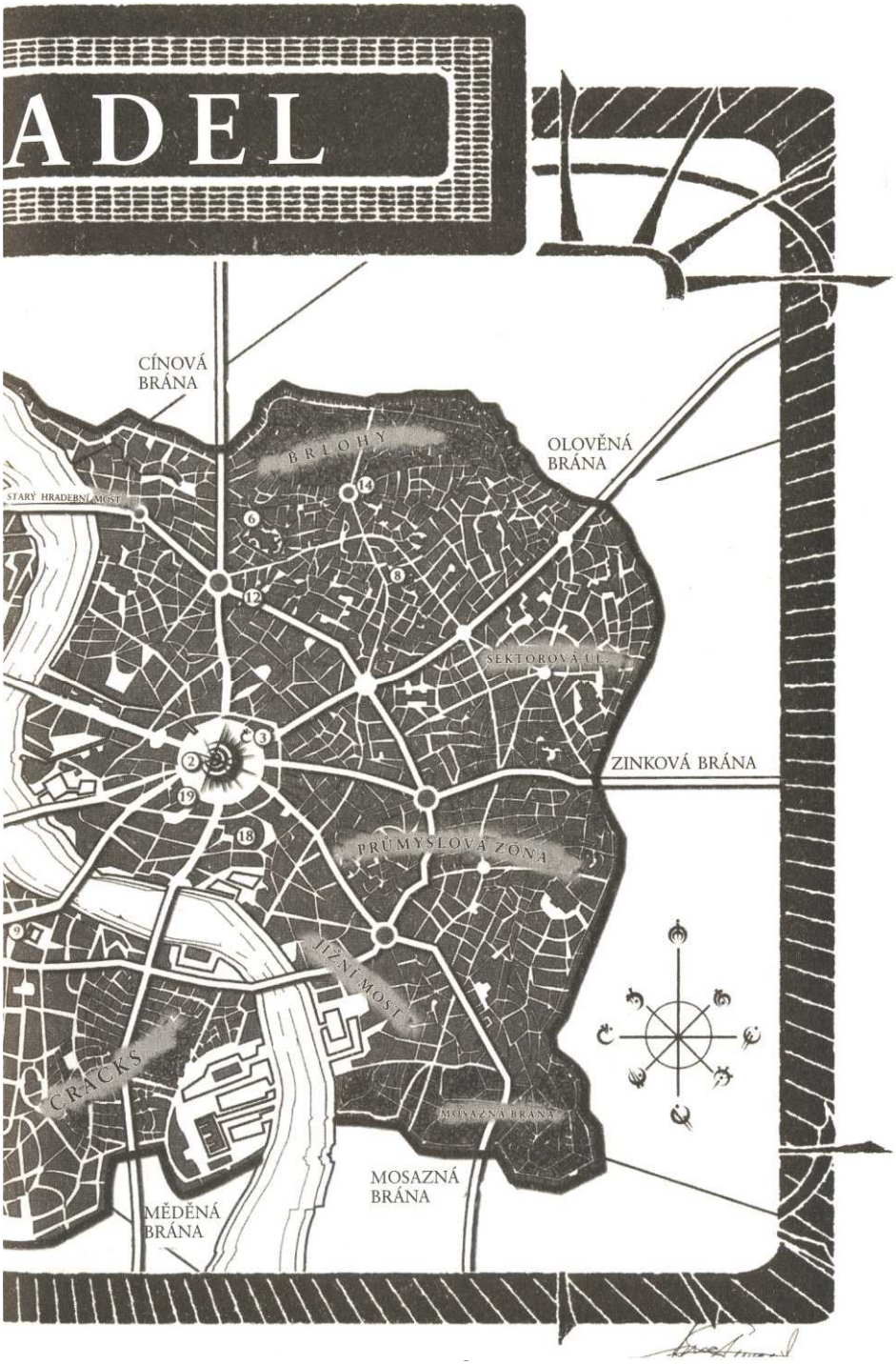
Kromě toho bych rád poděkoval i dalším velmi důležitým osobám, které se pohybují v zákulisí knih, které vy, čtenáři, kupujete. Irene Gallo, umělecká ředitelka nakladatelství Tor, dělá vynikající práci – díky ní má jak tato kniha, tak *Elantris* nádhernou obálku. Také David Moench z propagačního oddělení společnosti Tor daleko přesáhl své povinnosti v tom, jak pomáhal *Elantris* k úspěšné cestě ke čtenářům. Oběma patří můj dík.

Konečně, jako obvykle, bych rád poděkoval své rodině za jejich trvalou podporu a povzbuzení.

Zvláště bych chtěl poděkovat svému bratrovi Jordanovi za jeho nadšení, podporu a věrnost. Podívejte se na jeho práci na mých webových stránkách: www.brandonsanderson.com.

DOMINANCIE TERRIS
DÁLNÁ DOMINANCIE
ZÁPADNÍ DOMINANCIE
SEVERNÍ DOMINANCIE
CENTRÁLNÍ DOMINANCIE
PŮLMĚSÍČNÍ DOMINANCIE
JIŽNÍ DOMINANCIE
JIŽNÍ OSTROVY
VÝCHODNÍ DOMINANCIE
VZDÁLENÁ DOMINANCIE
10. LUTHA-
DELSKÉ
JEZERO
11. ČERNÉ
JEZERO
12. ŘEKA
SEARAN
13. SEVERNÍ
SEARAN
14. JIŽNÍ
SEARAN
15. ŘEKA
CHANNEREL
FINÁLNÍ ŘÍŠE
1. LUTHADEL,
POPELEČNÉ HORY
2. TYRIAN 3. ZERINAH
4. FALEAST 5. DORIEL
6. MORAG 7. KALLING
8.TORINOST 9.TYRIANSKÉ JEZERO
2005

LUTH
OCELOVÁ BRÁNA
OSIKOVÁ ALEJ
TWISTS
HOTELOVÁ ZÓNA
ŽELEZNÁ BRÁNA
STARÁ BRÁNA
OBCHODNÍ ZÓNA
BRONZOVÁ BRÁNA
1. FONTÁNNÍ NÁMĚSTÍ
2. KREDIK SHAW
3. SÍDLO KANTONU ORTODOXIE
4. SÍDLO KANTONU FINANCÍ
5. LUTHADELSKÁ MĚSTSKÁ STRÁŽ
6. TVRZ VENTURE
7. TVRZ HASTING
8. TVRZ LEKAL
9. TVRZ ERIKELLER
10. CLUBSŮV OBCHOD
11. CAMONŮV BEZPEČNÝ DŮM
12. STARÁ HRADEBNÍ ULICE 13. KENTONSKÁ ULICE
14. AHLSTROMSKÁ ULICE 15. PATNÁCTÁ KŘIŽOVATKA
16. ULICE KE KANÁLU 17. SKAATSKÉ TRŽIŠTĚ
18. SÍDLO KANTONU ZDROJŮ
19. SÍDLO KANTONU INKVIZICE

ADEL
CÍNOVÁ BRÁNA
OLOVĚNÁ BRÁNA
BRLOHY
STARÝ HRADEBNÍ MOST
SEKTOROVÁ UL.
ZINKOVÁ BRÁNA
PRŮMYSLOVÁ ZÓNA
JIŽNÍ MOST
CRACKS
MOSAZNÁ BRÁNA
MOSAZNÁ BRÁNA
MĚDĚNÁ BRÁNA

Někdy mi dělá těžkou hlavu, že nejsem takový hrdina, za jakého mě všichni pokládají.

Filozofové mě ujišťují, že právě nastal vhodný okamžik, že tomu všechno nasvědčuje. Stejně však váhám, jestli mají toho pravého. Závisí na mně tolik lidí. Říkají, že budu mít budoucnost celého světa ve svých rukou.

Ale co by si pomysleli, kdyby věděli, že jejich vůdce – Hrdina věků, jejich spasitel – o sobě pochyboval? Možná by je to ani nepřekvapilo. A to mě svým způsobem trápí nejvíc. Možná v hloubi duše pochybují úplně stejně jako já.

Když se na mě dívají, dívají se na lháře?

PROLOG

Z oblohy padal popel.

Lord Tresting se zamračil a podíval se na rudou polední oblohu. Mezitím se seběhli jeho sluhové, aby nad ním a nad jeho vzácným hostem otevřeli deštník. Přeháňky popele nebyly ve Finální říši ničím neobvyklým, ale Tresting by byl měl nerad skvrny od sazí na nové červené vestě a na saku, které zrovna přivezly čluny po kanále přímo z Luthadelu. Naštěstí nefoukal skoro žádný vítr – deštník bude stačit.

Tresting stál s hostem na malém nádvoří, ze kterého bylo vidět na pole. Pracovaly na něm stovky lidí v hnědých pracovních pláštích. Mezi padajícím popelem ošetřovali úrodu. Pracovali liknavě – jako ostatně všichni skaati. Rolníci jsou líná neproduktivní cháska. Samozřejmě si nestěžovali – věděli, že tudy cesta nevede. Prostě pracovali se skloněnými hlavami a tichou

apatií. Dočasně je přiměl k oddané práci bič procházejícího dozorce, ale jakmile byl mistr z dohledu, vrátili se k líné rutině.

Tresting se otočil k muži, který stál na nádvoří vedle něho. „Člověk by řekl," poznamenal, „že tisíc let práce na poli jim přece jen trochu zvedne výkonnost."

Obligátor se k němu otočil a zvedl obočí. Toto mimické gesto vždycky ještě podtrhlo jeho nejvýraznější rys – složité tetování kolem očí. Bylo obrovské, přes celé obočí až k nosu. Označovalo jeho funkci. Byl to prelan, to byla skutečně vysoká hodnost obligátora. Tresting měl ve svém sídle své vlastní obligátory, ale ti měli jen nižší funkce a kolem očí měli sotva pár čar. Tenhle člověk přijel z Luthadelu tímtéž konvojem, který přivezl Trestingovi nový oblek.

„Měl byste vidět, jak pracují skaati ve městech, Trestingu," řekl obligátor, otočil se a znovu sledoval práci skaatů na poli. „Tihle jsou ve srovnání s našimi v Luthadelu docela pilní. Máte tu… bezprostřednější kontrolu. Kolik jste říkal, že jich ztratíte měsíčně?"

„No, tak necelou desítku," řekl Tresting. „Některé po bití, jiné vyčerpáním."

„A útěky?"

„Nikdy!" odpověděl Tresting. „Když jsem to tady zdědil po otci, tak jsem ze začátku pár útěků měl – ale nechal jsem popravit jejich rodiny. Ostatním pak rychle došla odvaha. Nikdy jsem nepochopil, jak může někdo mít potíže se skaaty – pro mě jsou naprosto bez problému – ovladatelní, kontrolovatelní – stačí, když jim člověk ukáže pevnou ruku."

Obligátor přikývl. Stál tiše ve svém šedém plášti a vypadal spokojeně, což bylo dobré znamení. Ti skaati vlastně nepatřili přímo Trestingovi, ale Pánu Vládci, Tresting si je od svého Boha jen najímal – stejným způsobem, jako si kupoval služby jeho obligátorů.

Obligátor se podíval dolů na kapesní hodinky a potom nahoru na slunce. I přes přeháňku popela bylo slunce jasné a na pozadí kouřové černé oblohy zářilo karmínově červenou barvou. Tresting vyndal kapesník a otřel si čelo. Byl vděčný za deštník, který mu v poledním horku poskytoval stín.

„Dobře, Trestingu," řekl obligátor. „Předám váš návrh Lordu Venturovi, jak žádáte. Dostane ode mě dobré reference."

Tresting si oddychl, ale nedal to na sobě znát. Obligátor byl jedinou osobou, která mohla zprostředkovat jakoukoli dohodu nebo obchod mezi šlechtici. Stačil i obligátor nižší šarže, jaké využíval Tresting. I to však znamenalo mnoho, když bylo potřeba udělat na Lorda Straffa Ventura dojem.

Obligátor se k němu otočil: „Vrátím se přes kanál dnes odpoledne."

„Tak brzy?" zeptal se Tresting. „Nechcete zůstat na večeři?"

„Ne," odpověděl obligátor. „I když bych s vámi rád probral ještě jednu věc. Přijel jsem nejen na rozkaz Lorda Ventura, ale také… podívat se na jisté věci pro Kanton inkvizice. Proslýchá se, že rád flirtujete se ženami svých skaatů."

Tresting se zachvěl.

Obligátor se usmál. Snažil se, aby to nevyznělo útočně, Tresting však dostal strach. „Nedělejte si starosti, Trestingu," řekl obligátor. „Kdyby se u vás skutečně předpokládaly nějaké problémy, byl by sem místo mě přijel inkvizitor z Ministerstva."

Tresting pomalu přikývl. Inkvizitor. Nikdy žádného z těchhle nelidských tvorů neviděl. Ale slyšel o nich už… dost.

„Pokud jde o váš poměr k ženám skaatů, já jsem spokojený," řekl obligátor a obrátil se zpátky k polím. „Podle toho, co jsem tu viděl a slyšel, po sobě dokážete vždycky zamést. Takový člověk jako vy – výkonný, produktivní –, ten by to mohl v Luthadelu dotáhnout daleko. Ještě pár let práce, několik šikovných obchodů, a kdoví?"

Obligátor se otočil a Tresing se usmíval. Nebyl to slib, nebylo to dokonce ani vyjádření podpory – obligátoři byli spíš byrokraté a svědci než kněží –, ale slyšet takovou chválu od služebníka Pána Vládce… Tresting věděl, že některé šlechtice obligátoři zneklidňují – někdo je dokonce pokládá za přítěž –, ale v tuto chvíli by byl svého významného hosta nejraději políbil.

Otočil se k poli, na němž pod krvavým sluncem a poletujícími vločkami popela pracovali skaati. Tresting byl vždycky venkovským šlechticem, žil na svých plantážích a snil o tom, že se třeba někdy časem dostane přímo do Luthadelu. Slyšel o zdejších plesech a večírcích, o půvabu a intrikách zdejšího života a nekonečně ho to vzrušovalo.

Dnes večer mám důvod oslavovat, pomyslel si. Ve čtvrté chatrči bydlí taková mladá dívka, už ji sleduje delší dobu…

Opět se usmál. Ještě pár let práce, říkal obligátor. Ale nedalo by se to nějak urychlit, třeba kdyby přitvrdil? Jeho skaatové se v posledních letech množí. Možná kdyby na ně trochu přitlačil, mohl by mít letos v létě vyšší výnosy a splnit smlouvu s Lordem Venturem se ziskem.

Tresting přikyvoval a pozoroval líný dav skaatů. Někteří pracovali s motykami, jiní na všech čtyřech sbírali popel z rašících rostlinek. Nestěžovali si. Ani nedoufali. Ani si netroufali přemýšlet. Tak to mělo být, protože se narodili jako skaatové. Protože –

Jeden ze skaatů zvedl oči a Tresting strnul. Setkali se pohledem. Ten muž měl v očích jiskru – to nebyla jiskra, to byl plamen – vzdoru. Tresting nikdy nic takového neviděl, natožpak u svých skaatů. Bezděky udělal krok dozadu, a když se znovu podíval do očí toho divného vzpřímeného černého skaata, přeběhl mu po zádech mráz.

Usmál se.

Tresting odvrátil pohled jinam. „Kurdone!“ vyštěkl.

Okamžitě přiběhl statný mistr dozorce. „Ano, pane?“

Tresting se otočil a ukázal na…

Zamračil se. Kde to ten skaat stál? Když pracují se skloněnou hlavou a záda mají plná skvrn od sazí a potu, je těžké je rozeznat. Tresting soustředěně hledal. Měl pocit, že si to místo pamatuje… bylo prázdné, nikdo už tam nebyl.

Ale ne. To není možné. Nemohl se přece z té skupiny tak rychle vzdálit. Kde by mohl být? Musí být přece někde uvnitř, mezi nimi. Určitě tam je a někde pracuje se skloněnou hlavou, tak, jak to má být. Ovšem i přesto byl tenhle chvilkový výraz vzdoru neomluvitelný.

„Pane?“ ozval se znovu Kurdon.

Obligátor stál stranou a všechno sledoval. Nebylo by moudré, kdyby se dověděl, že jeden z jeho skaatů jednal tak nestoudně.

„Dohlédněte trochu přísněji na všechny skaaty v jižní sekci,“ nařídil Tresting. „Zdá se mi, že jsou líní. Pár jich zbijte.“

Kurdon pokrčil rameny, ale přikývl. Nepřipadalo mu to jako dostatečný důvod k bití – ale on k němu vlastně ani žádný důvod být nemusel.

Vždyť to jsou nakonec jen skaati.

* * *

Kelsier už slyšel hodně.

Slyšel historky o dobách, dnes už velmi vzdálených, kdy slunce nebylo rudé. O dobách, kdy nebyla obloha udušená sazemi a kouřem, kdy rostliny nemusely bojovat o to, aby vůbec mohly růst, a kdy skaatové nebyli otroci. O dobách před Pánem Vládcem. Ty už málem upadly v zapomnění. Legendy o nich byly stále mlhavější.

Díval se na slunce. Sledoval očima gigantický rudý kotouč pomalu plující k západnímu horizontu. Dlouho stál tiše, sám uprostřed prázdných polí. Dnešní díl práce už byl hotov a skaatové byli nahnáni zpátky do svých chatrčí. Brzy přijde mlha.

Nakonec Kelsier vzdychl, otočil se a začal si hledat cestičku mezi velkými hromadami popela. Dával pozor, aby nešlápl na titěrné rostlinky – i když vlastně ani nevěděl proč. Ani za to úsilí nestály. Byly neduživé, měly povadlé hnědé listy a vypadaly stejně sklesle jako lidé, kteří o ně pečovali.

V mdlém světle bylo vidět skaatské chatrče. Kelsier sledoval, jak se začíná tvořit mlha, vzduch se halí do mraků a beztvará stavení dostávají tak nějak abstraktní a nehmotnou podobu. Chatrče nikdo nehlídal. Nebylo to nutné, protože jakmile se snesla noc, skaati by si stejně netroufli vycházet ven. Příliš se báli mlh.

Nějak jim to někdy musím vymluvit, pomyslel si Kelsier, když se přiblížil k jednomu z větších stavení. *Ale všechno má svůj čas.* Otevřel dveře a vklouzl dovnitř.

Uvnitř okamžitě utichl hovor. Kelsier zavřel dveře a s úsměvem vstoupil do místnosti mezi asi třicet skaatů. Uprostřed stál vedle skomírajícího ohně velký kotel plný vody, ve které plavala jakási zelenina – základ večeře. Polévka z toho bude mdlá, ale voněla dobře.

„Dobrý večer," pozdravil Kelsier s úsměvem, odložil si na zem balík a opřel se o dveře. „Jak se máte?"

Jeho slova prolomila ticho a ženy se vrátily k přípravě večeře. Skupina mužů, která seděla u nahrubo opracovaného stolu, si Kelsiera prohlížela se zjevnou nelibostí.

„Plný ruce práce," odpověděl Tepper, jeden ze starších skaatů. „Tomu se vám povedlo vyhnout."

„Pro práci na poli se opravdu nehodím," řekl Kelsier. „Mám na ni příliš jemnou pleť." Usmál se a zvedl ruce plné drobných jizev. Pokrývaly mu celá předloktí a dlaně, jako by mu je opakovaně rozdrásalo nějaké zvíře.

Tepper se ušklíbl. Na funkci staršího byl dost mladý, bylo mu sotva čtyřicet – mohl být tak o pět let starší než Kelsier. Přesto tento vychrtlý člověk budil dojem, že vykonává tuto funkci rád.

„Teď není čas na lehkovážnost," řekl Tepper stroze. „Když mezi sebe vezmeme cesťáka, tak od něj čekáme, že se bude chovat příkladně. Když ses dnes ráno zdejchnul z pole, koledoval jsi o bití všech lidí kolem sebe."

„To je pravda," přisvědčil Kelsier. „Ale ti mohli dostat bití zrovna tak za to, že stáli jinde, než měli, že si dávali moc dlouhou pauzu, nebo že zakašlali, když zrovna šel kolem dozorce. Jednou jsem viděl, jak chlapa bili za to, že se na dozorce prej křivě podíval."

Tepper seděl strnule s přimhouřenýma očima. Tvářil se neoblomně.

Kelsier zvedl oči v sloup a řekl: „Dobře. Vidím, že chcete, abych odešel, tak jdu." Hodil si balík přes rameno a lhostejně vzal za kliku.

Dveřmi se okamžitě začala valit hustá mlha. Líně se vlnila kolem Kelsierova těla, rozpínala se po podlaze a jako váhavé zvíře se plazila dovnitř. Několik lidí vyděšeně zalapalo po dechu, ale většinou byli příliš ohromeni na to, aby ze sebe byli schopni vydat jakýkoli zvuk. Kelsier chvíli stál a díval se ven do temné mlhy, jejíž proud, který se valil do domu, prosvětloval oheň.

„Zavřete dveře." Byla to prosba, ne příkaz.

Kelsier poslechl, zavřel dveře a zastavil příliv bílé mlhy. „Ta mlha není to, co si myslíte. Bojíte se jí zbytečně."

„Lidé, kteří se odváží do mlhy, ztratí duši," řekla jakási žena šeptem. Její slova vyvolala otázku. Byl Kelsier někdy venku v mlze? A co se potom stalo s jeho duší?

Kdybyste jen tušili, pomyslel si Kelsier. „Dobře, tak to teda znamená, abych zůstal." Kývl na jednoho z chlapců, aby mu přinesl stoličku. „Ale nakonec je to dobře – neměl bych odcházet dřív, než vám řeknu to, kvůli čemu jsem vlastně přišel."

V tu chvíli několik lidí zpozornělo. Kvůli tomuhle ho vlastně snášeli a i bázliví skaatové mezi sebe přijali člověka, který se nepodřídil vůli Pána Vládce a migroval z jedné plantáže na druhou. Možná je to odpadlík – a tudíž ohrožení pro celou komunitu –, ale nosil zprávy z venkovního světa.

„Přišel jsem ze severu," řekl Kelsier. „Z míst, kde není tvrdá ruka Pána Vládce tak vidět." Mluvil zřetelně a lidé se kolem něho bezděky shlukli, i když přitom pracovali. Druhý den budou Kelsierova slova opakovat stovkám lidí žijících v sousedních chatrčích. Skaatové jsou možná podlézaví a pasivní, ale pokud jde o pomluvy, jsou nepřekonatelní.

„Na západě mají větší moc místní lordi," řekl Kelsier. „Pán Vládce a jeho obligátoři je nemají tolik v hrsti. Někteří z těchhle šlechticů už přišli na to, že spokojení skaatové dělají lépe než ti, se kterýma se špatně zachází. Lord Renoux už zakázal dozorcům bití bez povolení. Dokonce se proslýchá, že uvažuje o tom, že bude skaatům na plantážích platit! Že si budou moct vydělat jako řemeslníci ve městech!"

„Blbost," nadhodil Tepper.

„Samozřejmě, omlouvám se," řekl Kelsier. „Neuvědomil jsem si, že pan Tepper byl nedávno na plantážích Lorda Renouxe na osobní inspekci. Jistě vám při společné večeři řekl víc než mně, viďte?"

Tepper se začervenal. Skaatové samozřejmě necestovali a nevečeřeli s lordy. „Ty si myslíš, že jsem blázen, cesťáku," řekl Tepper. „Ale já vím, co děláš. Ty jsi jeden z těch, co jim říkají buřiči – to se pozná podle těch jizev, co máš na rukou –, cestuješ z plantáže na plantáž a vyvoláváš rozbroje. Jíš tady naše jídlo, vykládáš svoje grandiózní historky, který samozřejmě nejsou pravda, a potom zmizíš a necháváš lidi, jako jsme my, a ještě víc naše děti, ve falešný naději."

Kelsier zvedl obočí. „No, no, pane Teppere," řekl. „Vaše obavy jsou naprosto neopodstatněné. Nemám nejmenší úmysly jíst vám jídlo. Mám svoje." Kelsier sáhl po svém balíku a hodil ho na zem k Tepperovu stolu. Volný vak se sesunul ke straně a na podlahu se vysypaly potraviny. Chleba, ovoce, dokonce z pytle vyskočilo i několik tlustých klobás.

Po podlaze z udusané hlíny se kutálela tykev a zastavila se Tepperovi o nohu. Podíval se na ni téměř v šoku. „Takhle ale jí šlechta!"

Kelsier se ušklíbl. „To sotva. Víte, na člověka, který má postavení a prestiž, má ten váš Lord Tresting prabídnej vkus. Jeho špižírna tomu jeho postavení příliš neodpovídá…"

Tepper zbledl ještě víc: „Tak tam jsi byl dnes odpoledne?“ zašeptal. „Ty jsi šel do jeho sídla! Ty jsi to… ukradl od pána!“

„No jo,“ přisvědčil Kelsier. „A musím říct, že i když vkus vašeho pána, pokud jde o jídlo, je ohavný, stráže má dobré. Dostat se k němu do domu ve dne byl docela problém.“

Tepper se stále díval na pytel jídla. „Kdyby to tady našli dozorci…“

„No, tak předpokládám, že to do té doby zmizí,“ řekl Kelsier. „Vsadím se, že to chutná líp než nějaká mizerná vodová polívka.“

Pytel s jídlem dychtivě sledovalo dvanáct párů hladových očí. Pokud Tepper zamýšlel vyrukovat s nějakým dalším argumentem, neudělal to dost rychle, protože jeho mlčení ostatní pochopili jako souhlas. Během několika minut byl obsah pytle prozkoumán a rozdělen, a i když se v kotli stále vařila polévka, už nikoho nezajímala, protože si skaatové pochutnávali na stravě mnohem exotičtější.

Kelsier se usadil a opíral se o dřevěnou stěnu chatrče. Sledoval je, jak hltají jídlo. Měl pravdu. Nabídka špižírny byla skutečně dost jednotvárná. Tihle lidé však od dětství nebyli živi ničím jiným než polévkami a kašemi. Chleba a ovoce pro ně byly skutečně lahůdky a dostali se k nim jedině v případě, že je služebnictvo vyhazovalo jako staré.

„Nedokončil jsi tu historku, mladíku,“ řekl jeden starší skaat, když dokulhal ke Kelsierovi a sedl si vedle něho.

„No, myslím, že ještě bude čas,“ řekl Kelsier. „Až se zhltnou všechny důkazy o tom, že bych byl někdy kradl. A vy nechcete?“

„Nemám zájem,“ odpověděl stařík. „Když jsem posledně ochutnal, co jedí páni, tak mě z toho bolel žaludek ještě tři dny. Nové chuti jsou jako nové myšlenky, mladíku – čím jste starší, tím hůř je strávíte.“

Kelsier se odmlčel. Na stařík nebyl nijak přitažlivý pohled. Měl vrásčitou lesklou kůži a holou hlavu a vypadal spíš jako křehký kmet než moudrý stařík. Přesto byl asi silnější, než vypadal, protože jen málokterý skaat z plantáží se dožil takového věku. Mnoho lordů nedovolovalo starým skaatům nedocházet na plantáže a časté bití, které k jejich životu neodmyslitelně patřilo, bylo pro staré příliš velkým břemenem.

„Jakže se jmenujete?“ zeptal se Kelsier.

„Mennis.“

Kelsier se ohlédl na Teppera. „No tak, pane Mennisi, řekněte mi, proč necháte tohohle, aby vám dělal předáka?“

Mennis pokrčil rameny. „Až vám bude tolik jako mně, budete si dávat dobrý pozor, abyste neplýtval energií. Prostě některé bitvy nestojí za to, aby do nich člověk šel.“ Mennisovy oči naznačovaly ještě něco jiného. Mluvil o věcech větších, než je jeho soupeření s Tepperem.

„Takže jste takhle spokojený?“ zeptal se Kelsier a kývl k chatrči a jejím vyhladovělým udřeným obyvatelům. „Vyhovuje vám život plný bití a otročiny?“

„Přinejmenším je to život,“ odpověděl Mennis. „Dobře vím, co si člověk vysloužíí nespokojeností a rebelantstvím. Trest od Pána Vládce a hněv Ministerstva může být mnohem horší než nějaké bití. Lidi jako vy hlásají změnu, ale já nevím. Je tohle boj, do kterého se můžeme pustit?“

„Už jste se do něj pustili, pane Mennisi. Ale zatím hrozně prohráváte,“ pokrčil rameny Kelsier. „Ovšem co já vím? Já jsem jen mizernej cesťák, kterej vám jí jídlo a blbne vám děti troufalými řečmi.“

Mennis zakroutil hlavou. „Vy si děláte legraci, ale možná měl Tepper pravdu. Bojí se, aby nám vaše návštěva nepřinesla jen problémy.“

Kelsier se usmál. „Proto jsem mu taky neoponoval – aspoň do té míry, abych nevyvolal konflikt.“ Odmlčel se a potom se znovu usmál. „Možná to, že mě Tepper nazval buřičem, je jediná správná věc, kterou za celou dobu, co tu jsem, řekl.“

„Jak to děláš?“ zeptal se Mennis zamračeně.

„Co?“

„Že se tak směješ.“

„No, jsem prostě spokojenej.“

Mennis se podíval Kelsierovi na ruce. „Víš, takovéhle jizvy jsem viděl jen na jednom – a ten byl mrtvý. Jeho tělo vrátili Lordu Trestingovi jako důkaz, že vykonali trest podle příkazu.“ Mennis zvedl hlavu ke Kelsierovi. „Chytili ho totiž, když mluvil o vzpouře. Tresting ho poslal do dolů v Hathsinu a tam dřel, až se udřel k smrti. Netrvalo to ani měsíc.“

Kelsier se podíval na své ruce a předloktí. Někdy ho ještě pálily, i když si byl skoro jistý, že je to bolest spíš psychická. Podíval se na Mennise a usmál se. „Proč se ptáte, proč se směju, pane Mennisi?

On má Lord Tresting pocit, že si vyhradil smích a radost jen pro sebe. Já ho jen v tom omylu nechci nechat. To je jedna taková bitva, do které se dá jít bez větších problémů.“

Kelsier se upřeně díval na Mennise a na chvíli měl pocit, že se na něj stařík také usmál. Ten však nakonec jen zakroutil hlavou. „Já nevím. Já… nevím…“

Přerušil ho výkřik. Ozval se venku, snad odkudsi směrem od severu, ale mlhy to zkreslují. Všichni v chatrči zmlkli a poslouchali slabé vysoké výkřiky. I přes vzdálenost a mlhu slyšel Kelsier v tom křiku bolest.

Kelsier spálil cín.

Bylo to teď pro něho jednoduché, po těch letech praxe. Cín měl spolu s dalšími allomantickými kovy v žaludku – spolkl je už dřív a čekal, až je použije. Teď jen sáhl do zásob a vybral cín. Sám vlastně ani úplně nechápal princip této své schopnosti. Cín v něm vzplanul a hřál ho v žaludku, jako kdyby se zrovna příliš rychle napil něčeho horkého.

Allomantická síla mu prostoupila tělo a zbystřila smysly. Prostor kolem něho se zahřál a mdlý plamínek na ohništi se rozhořel skoro až oslňující září. Cítil vlákna dřeva ve stoličce pod sebou. Cítil pozůstatky chleba, který snědl před chvílí. Ale především slyšel výkřiky silou svého dočasně nadpřirozeného sluchu. Křičeli dva lidé. Byla to jedna starší žena a jedna mladší žena, možná dítě. Výkřiky mladší ženy se stále vzdalovaly.

„Chudák Jess,“ řekla jedna žena poblíž a její hlas hučel Kelsierovi v uších. „To dítě pro ni bylo prokletí. Je lepší, když skaati hezké dcery nemají.“

Tepper přikývl. „Bylo jasné, že Lord Tresting dřív nebo později pro tu holku pošle. Věděli jsme to všichni. I Jess to věděla.“

„Ale stejně je to strašný,“ řekl jiný muž.

Výkřiky z dálky neustávaly. Potom, co Kelsier spálil cín, byl schopný přesně určit směr. Ženský hlas se pohyboval směrem k panskému sídlu. Zvuky, které slyšel, v Kelsierovi vyvolávaly emoce. Cítil, jak rudne vzteky.

Otočil se. „Vrací aspoň Lord Tresting ty dívky, když už je nechce?“

Starý Mennis zakroutil hlavou. „Lord Tresting je poslušný člověk dbalý zákonů – nechává ty dívky po několika týdnech zabít. Nechce na sebe upozornit inkvizitory.“

Takový byl příkaz Pána Vládce. Nemohl si dovolit nechat běhat po světě levobočky – děti, které by mohly zdědit vlastnosti, o nichž neměl nikdo ze skaatů ani tušit, že existují…

Výkřiky slábly, ale Kelsierův vztek naopak vzrůstal. Křik v něm vyvolával vzpomínky. Vybavil se mu podobný křik jiné ženy kdysi v minulosti. Rychle vstal a převrátil za sebou stoličku.

„Opatrně, mladej," řekl Mennis znepokojeně. „Nezapomeň, co jsem říkal o plýtvání energií. Ta tvoje vzpoura se ti nikdy nepovede zorganizovat, pokud se necháš zabít."

Kelsier se na stařík podíval. Potom se navzdory křiku a bolesti donutil k úsměvu. „Nejsem tu proto, abych mezi vámi zorganizoval vzpouru, pane Mennisi. Jen vás chci trochu popíchnout."

„A k čemu to?"

Kelsier se usmál ještě víc. „Blíží se lepší časy. Vydržte ještě chvíli a uvidíte, že se ve Finální říši budou dít věci. Přijměte srdečné poděkování za vaši pohostinnost."

Otevřel dveře a vešel do mlhy.

* * *

Mennis byl vzhůru až do rána. Měl pocit, že čím je starší, tím hůř spí. Tím spíš, když měl obavy o to, aby se cesťák nevrátil do chatrče.

Mennis doufal, že Kelsier dostane rozum a rozhodne se jít dál. I když mu to připadalo nepravděpodobné. Viděl ten zápal v jeho očích. Bylo by hrozné, kdyby člověk, který přežil doly, zemřel tady na obyčejné plantáži kvůli tomu, že by se snažil zachránit holku, kterou už všichni ostatní pokládali za odsouzenou k smrti.

Jak by na to Lord Tresting reagoval? Říkalo se, že je ke komukoli, kdo se pokusí jakkoli narušit jeho panské choutky, zcela nekompromisní. Kdyby se o něco takového Kelsier skutečně pokusil, mohl by se Tresting rozhodnout potrestat zároveň všechny ostatní za to, že jsou s ním spojení.

Postupně se začínali probouzet ostatní skaati. Mennis ležel na tvrdé zemi – bolela ho záda a všechny kosti, svaly měl unavené – a rozhodoval se, jestli má vůbec cenu vstávat. Každý den to téměř vzdal. A každý den to bylo o něco těžší. Jednou prostě zůstane v chatrči a bude čekat na dozorce, až přijdou zabít všechny, co jsou příliš slabí nebo staří na to, aby mohli nastoupit do práce.

Ale dnes ještě ne. Viděl v očích skaatů příliš mnoho strachu – věděli, že Kelsierovy aktivity vyvolají jedině problémy. Mennise potřebují. Vzhlížejí k němu. Musí vstát.

A tak vstal. Jakmile se rozpohyboval, stařecké potíže a bolesti trochu ustoupily, takže se došoural před chatrč a k poli. Podpíral ho jeden z mladších skaatů.

Venku cosi ucítil. „Co to je?“ zeptal se. „Necítíte kouř?“

Shum – mladík, o kterého se Mennis opíral – se zastavil. Poslední zbytky noční mlhy zmizely a za obvyklým šedavým závojem mraků vycházelo rudé slunce.

„V poslední době pořád cítím kouř,“ řekl Shum. „Ty skládky popela jsou letos hodně agresivní.“

„To není ono,“ řekl Mennis. Byl stále znepokojenější. „Tohle je něco jinýho.“ Otočil se směrem k severu, kde se shromáždila skupinka skaatů. Pustil Shuma a přišoural se ke skupině. Jak se pohyboval, vířil nohama prach a popel.

Uprostřed skupinky skaatů našel Jess. Její dcera, ta, o níž si mysleli, že byla odvedena k Lordu Trestingovi, stála vedle ní. Měla rudé oči od nedostatku spánku, ale jinak se zdálo, že jí nikdo neublížil.

„Vrátila se brzy potom, co ji odvedli,“ vysvětlovala žena. „Přišla, když už byla mlha, křičela a bušila do dveří. Flen si byla jistá, že je to mlžný přízrak, ale já jsem jí otevřela. Je mi jedno, co se říká, já ji nedám! Vyvedla jsem ji ven na denní světlo a ona nezmizela. To znamená, že to žádný přízrak není.“

Mennis se namáhavě šoural z davu. Copak si toho nikdo nevšiml? Nikdo z dozorců je nepřišel rozehnat! Nikdo z vojáků nepřišel na ranní sčítání. Něco se děje. Mennis šel dál na sever směrem k sídlu.

Než k němu došel, všimli si i ostatní křivolaké kouřové clony, kterou bylo v ranním světle sotva vidět. Mennis nebyl první, kdo dorazil na náhorní plošinu, ale skupina lidí, kteří se tam shromáždili už před ním, mu uvolnila místo.

Trestingův dům byl pryč. Zůstaly z něho jen černé doutnající trosky.

„Pro Pána Vládce!“ šeptal vyděšeně Mennis. „Co se to tu stalo?“

„On je všechny zabil.“

Mennis se otočil. To mluvila Jessina dcera. Stála a dívala se na zničené sídlo. V mladé tváři měla spokojený výraz.

„Když mě přivedl, byli už mrtví," řekla. „Všichni – vojáci, dozorci, pánové… všichni byli mrtví. I Lord Tresting a jeho obligátoři. Dozorce mě pustil a šel se podívat, když se začaly ozývat ty zvuky. Viděla jsem, jak tam leží v krvi a na hrudníku má bodné rány. Ten chlap, co mě zachránil, hodil na barák pochodeň, když jsme utíkali."

„Ten člověk," řekl Mennis, „měl na rukách a na předloktích až nad lokty všude jizvy?"

Dívka tiše přikývla.

„Co to bylo za démona?" zeptal se jeden ze skaatů neklidně.

„Mlžný přízrak," odpověděl jiný šeptem. Evidentně zapomněl, že Kelsier během dne vycházel ven.

Ale on vyšel ven do mlhy, pomyslel si Mennis. *A jak mohl zvládnout takovýhle čin…? Lord Tresting si držel přes dvě desítky vojáků! Že by Kelsier někde ukrýval bandu rebelů?*

V uších mu zněla Kelsierova slova z předchozího dne. *Blíží se lepší časy…*

„Ale co bude s náma?" zeptal se Tepper vyděšeně. „Co se stane, až se Pán Vládce o tomhle doví? Bude si myslet, že jsme to udělali my! Pošle nás do dolů nebo na nás rovnou pošle svůj vražednej koloss! Proč ten buřič takovouhle věc vůbec udělal? Copak si neuvědomuje, jak nás tím poškodil?"

„Uvědomuje," řekl Mennis. „On nás varoval, Teppere. Přišel sem vyprovokovat nepokoje."

„Ale proč?"

„Protože věděl, že my sami bychom se nikdy nevzbouřili, tak to zařídil tak, abychom neměli na vybranou."

Tepper zbledl.

Pane Vládci, pomyslel si Mennis, *já to nemůžu udělat. Já sotva ráno vstanu – já tyhle lidi nemůžu zachránit.*

Ale jaká zbývá jiná možnost?

Mennis se otočil. „Svolej lidi, Teppere. Musíme zmizet dřív, než se zpráva o té katastrofě dostane k Pánu Vládci."

„Kam půjdeme?"

„Do jeskyní na západě," řekl Mennis. „Cesťáci říkají, že se tam schovávají všichni rebelové. Třeba nás vezmou mezi sebe."

Tepper zbledl ještě víc. „Ale… to by trvalo celý dny, dostat se až tam. Přežít *noci v mlze*."

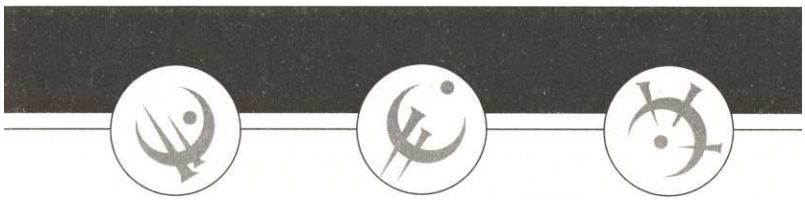
„To se dá zvládnout,“ řekl Mennis. „Nebo tady taky můžeme zůstat a umřít.“

Tepper na chvíli zůstal strnule stát. Mennis měl pocit, že si uvědomuje hrůzu toho všeho. Nakonec se však rozběhl pro ostatní, jak mu Mennis přikázal.

Mennis se podíval nahoru na táhlý sloup kouře a vzdychl. V duchu Kelsiera proklínal.

Lepší časy…

ČÁST PRVNÍ

TEN, KTERÝ PŘEŽIL HATHSIN

Pokládám se za morálního člověka. Ale kdo se za něj nepokládá? Nakonec i zabiják, jak jsem si všiml, najde pro své činy morální vysvětlení.

Možná by mě nestranná osoba, která by četla o mém životě, nazvala náboženským tyranem. Nebo arogantním člověkem. A byly by názory takového člověka méně platné než moje?

Nakonec se všechno zredukuje jen na jedno: já jsem ten, co za ním jdou davy.

1

Z oblohy padal popel.

Vin se dívala, jak se ochmýřené vločky snášejí vzduchem. Líně. Bezcílně. Svobodně. Chomáče sazí padaly jako černé sněhové vločky a snášely se na temné město Luthadel. Usazovaly se v rozích, poletovaly ve větru a kroužily ve větrných vírech nad dlažebními kostkami. Vypadaly tak lehkovážně. Jaké to asi musí být?

Vin seděla tiše v jedné z hlídacích budek – to byly skryté přístřešky přilepené vždycky k cihlové zdi některého bezpečného domu. Z budky sledoval hlídač, jestli je na ulici klid. Vin měla právě službu. Hlídací budka byla jedním z mála míst, kde mohla být chvíli o samotě.

A Vin byla o samotě ráda. *Když jsi sama, nikdo tě nemůže zradit.* To řekl Reen. Bratr ji naučil spoustu věcí. A nakonec jim dodal váhy tím, že udělal to, co od něho celou dobu čekala – sám ji zradil. *Jenom tak se člověk něco naučí. Může tě zradit úplně kdokoli, Vin. Úplně kdokoli.*

Popel padal stále dál. Vin si představovala, že by byla jako ten popel, nebo vítr, nebo rovnou mlha. Zkrátka něco, co nemyslí, co prostě jenom *je* – bez obav, bez starostí, bez bolesti. Potom by byla… volná.

Odkudsi poblíž zaslechla šramot a potom se otevřela dvířka budky.

„Vin!“ Do budky strčil hlavu Ulef. „Tady jsi! Camon tě už půl hodiny hledá.“

Proto jsem se taky schovala tady.

„Měla by ses připravit. Za chvíli jdeme na to.“

Ulef byl štíhlý chlapec. Svým způsobem hezký – naivní, pokud lze někoho, kdo vyrostl v podsvětí, vůbec naivním nazvat. To samozřejmě neznamenalo, že by ji nemohl zradit. Zrada nemá s přátelstvím nic společného – to je prostě záležitost přežití. Život v ulicích je tvrdý, a pokud se skaat nemá nechat chytit a popravit, musí být praktický.

A bezohlednost byl ten nejpraktičtější z citů. To také říkal Reen.

„No tak?“ řekl Ulef. „Měla bys jít. Nebo se Camon zblázní.“

Ať se klidně zblázní. Vin však přikývla a začala se vyprošťovat ze stísněných – byť pohodlných – prostor strážní budky. Protáhla se kolem Ulefa a vyskočila dvířky. Prošla halou a potom zchátralou špižírnou. Byla to jedna z mnoha místnůstek v zadním traktu skladiště, které bylo zepředu chráněno bezpečným domem. Celý gang bydlel v úkrytu v kamenném sklepení pod budovou.

Vyšla z budovy zadním východem. Ulef se loudal za ní. Akce měla vypuknout o několik bloků dál, v bohatší čtvrti. Byla složitá – jedna z nejsložitějších, které Vin dosud zažila. Pokud Camona nechytí, bude z toho velký lup. Pokud ho chytí… Přelstít šlechtu a obligátory byla tvrdá práce – ale zase lepší, než dřít někde v dílně nebo v továrně.

Vin vyšla z uličky do temné ulice mezi činžovními domy chudinské čtvrti skaatů. Nemocní skaati, kteří nemohou pracovat, leželi v zákoutích a ve stokách a kolem nich padal popel. Vin šla s hlavou sklopenou a se staženou kapucí, aby se chránila před padajícími vločkami.

Svobodná. Ne, já nikdy svobodná nebudu. Reen to říkal, než odešel.

* * *

„Tady jsi!“ Camon zvedl tlustý prst a dloubl Vin do tváře „Kde jsi byla?“

Vin na sobě nedala znát nenávist ani pobouření. Jen sklopila oči, a tak Camon viděl, co vidět chtěl. Síla se dala projevit i jinak. To už se naučila dávno.

Camon zavrčel, potom zvedl ruku a dal jí pohlavek. Měl sílu. Vin to odhodilo na stěnu a tvář ji pálila. Svezla se po dřevěné stěně, ale trest nesla klidně. Prostě další modřina. Je dost silná, aby se s tím vyrovnala. Není to poprvé.

„Poslouchej,“ sykl na ni Camon. „Tohle je důležitej džob. Stojí za tisíce ran – stojí za tisíckrát víc než ty. Takže ho nebudeš bojkotovat. Jasný?“

Vin přikývla.

Camon ji chvíli pozoroval, zavalitou tvář měl rudou vzteky. Nakonec zvedl hlavu a cosi si šeptal.

Něco ho popudilo. Něco víc než jen Vin. Možná slyšel o tom vzbouření skaatů na severu. Zavraždili jednoho z místních lordů, Themose Trestinga, a spálili jeho sídlo. Tyhle vzpoury jim kazily práci. Aristokracie potom byla opatrnější a nedůvěřivá. A to Camonovi výrazně křížilo plán.

Hledá někoho, koho by potrestal, pomyslela si Vin. Vždycky je před akcí nervózní. Podívala se Camonovi do očí a cítila na rtech krev. Asi přece jen dala najevo dílek odporu, protože se na ni podíval koutkem oka a zachmuřil se. Zvedl ruku, jako by ji chtěl znovu uhodit.

Vin se rozhodla proti Camonovi použít kousek síly Štístka.

Muselo to být ale jen trošičku. Zbytek bude potřebovat při akci. Namířila Štístko na Camona a uklidnila ho. Vůdce gangu se zastavil. Nebyl si vědom Vinina vlivu, ale cítil jeho důsledek. Chvíli stál, potom si povzdechl a dal ruku dolů.

Camon se odkolébal pryč a Vin si osušila ret. Vůdce gangu zlodějů vypadal v převleku za šlechtice dost nevěrohodně. Byl to velmi bohatý oblek – bílá košile s tmavě zelenou vestou s gravírovanými zlatými knoflíky. Přes košili měl dlouhý černý kabát podle poslední módy a k němu klobouk. Na prstech se mu třpytily prsteny a v ruce držel tenkou hůlku. Camon si v roli šlechtice počínal velmi obratně, jen málo zlodějů bylo tak schopných jako on. Pokud však udržel na uzdě svůj temperament.

V místnosti příliš útulno nebylo. Vin se postavila a Camon vybuchl na ostatní členy party. Najali si jeden z malých bytů v horních patrech místního hotelu. Nijak okázalý, ale to byl účel. Camon se chystal na roli Lorda Jedua, venkovského šlechtice, na kterého přišly těžké časy a přijel do Luthadelu jako do poslední naděje, že tu uzavře nějaké obchody.

Největší pokoj byl uzpůsoben na jakousi přijímací místnost s levnými obrazy po zdech a velkým pracovním stolem, za nímž seděl Camon. Vedle pracovního stolu stáli dva muži oblečení jako sluhové a hráli roli Camonových stevardů.

„Co je to tu za kravál?“ zeptal se jeden z mužů, když vešel do místnosti. Byl vysoký a na sobě měl jednoduchou šedou košili a volné kalhoty. U pásku měl připoutaný tenký meč. Theron byl vůdce jiné party. Tuhle akci si vymyslel on a Camona si vybral jako partnera. Potřeboval někoho na roli Lorda Jedua a všichni se shodli na tom, že Camon pro ni bude nejlepší.

Camon zvedl hlavu. „Hmm? Kravál? To byl jen takovej malej problém s disciplínou. O to se nestarej, Therone.“ Camon mávl rukou jako gesto zavržení. Nehrál tak dobře roli aristokrata náhodou. Byl od přírody tak arogantní, že mohl být klidně jedním z obyvatel těch velkých tvrzí.

Theron přimhouřil oči. Vin tušila, co si asi myslí: uvažuje, jak moc by bylo riskantní vrazit Camonovi do těch jeho tlustých zad nůž, jakmile bude po akci. Nakonec vysoký vůdce gangu od Camona odvrátil pohled a podíval se na Vin.

„Kdo je tohle?“ zeptal se.

„Jen holka z mý bandy,“ odpověděl Camon.

„Já myslel, že nikoho dalšího nepotřebujeme.“

„No, ji potřebujeme,“ namítl Camon. „Nevšímej si jí. Moje část operace je moje věc.“

Theron se na Vin podíval a všiml si jejího zakrváceného rtu. Uhnula očima. Theron se na ni stále díval, měřil si ji od hlavy až k patě. Měla na sobě obyčejnou bílou košili a kalhoty s laclem. Skutečně nevypadala nijak svůdně. Byla vyhublá a tvář měla mladou, nevypadala ani na svých šestnáct let. Některým mužům se ale takovéhle ženy líbily.

Zvažovala, jestli proti němu nepoužije kousek Štístka, ale nakonec se odvrátil.

„Obligátor tu bude každou chvíli,“ řekl. „Jste připravení?“

Camon zakoulel očima a rozvalil se na židli za stolem. „Všechno je perfektní. Nech mě bejt, Therone! Jdi zpátky k sobě do pokoje a čekej.“ Theron se zamračil, potom se otočil a vyšel z pokoje. Přitom si něco mumlal.

Vin se rozhlédla po místnosti, prohlédla si výzdobu, sluhy a zhodnotila, jak to všechno dohromady působí. Nakonec došla ke Camonovu stolu. Vůdce gangu probíral stoh papírů a evidentně se rozhodoval, které položí na stůl.

„Camone,“ řekla Vin nakonec, „ti sluhové jsou moc nóbl.“

Camon se zamračil a zvedl hlavu. „Co to brebtáš?“

„Ti sluhové,“ opakovala Vin stále šeptem. „Lord Jedue je v zoufalý situaci. Honosný oblečení mu zbylo z dřívějška, ale nemůže si dovolit tak nóbl sluhy. Měli by mu sloužit skaatové.“

Camon se na ni podíval a zarazil se. Fyzicky byli sluhové a skaati prakticky bez rozdílu. Ale sluhové, které určil Camon, byli oblečení jako nižší šlechtici. Ti mohli nosit barevné vesty a měli určitou důstojnost.

„Obligátor si musí myslet, že jste zchudlej,“ řekla Vin. „Tak radši ať je místnost plná skaatů.“

„Co ty o tom víš?“ řekl Camon a zamračil se.

„Dost,“ řekla a okamžitě toho litovala. Vyznělo to příliš vzpurně. Camon zvedl ruku plnou drahých kamenů a Vin se skrčila, připravená na další políček. Další kus Štístka už nemohla použít. I tak už má jen drahocenné ubohé zbytky.

Camon ji ale neuhodil. Naopak, povzdechl a jeho zavalitá ruka spočinula na jejím rameni. „Proč mě pořád provokuješ, Vin? Uvědomuješ si, jaký dluhy nám tady nechal tvůj bratr, když utekl? Uvědomuješ si, že každej druhej by tě byl už dávno prodal do bordelu? Jak by se ti líbilo sloužit v posteli, až dokud pána neomrzíš a nedá tě popravit?“

Vin se dívala na zem.

Camon ji sevřel pevněji a prsty ji štípal do kůže mezi krkem a rameny. Stáhla se bolestí. Usmál se.

„Namouduši nevím, proč tě vydržuju, Vin,“ řekl a sevřel ji ještě více. „Měl jsem se tě zbavit už dávno, když mě tvůj bratr zradil. Ale asi mám moc měkký srdce.“

Nakonec ji pustil a potom jí ukázal, že má stát stranou vedle vysoké květiny za dveřmi. Postavila se tam a natočila se tak, aby měla přehled po celé místnosti. Jakmile se Camon podíval jinam,

začala si třít rameno. *To je jen další bolest. Já se s bolestí umím vyrovnat.*

Camon chvíli seděl. Potom, jak se dalo očekávat, kývl na dva „sluhy“, kteří stáli po straně.

„Vy dva!“ křikl na ně. „Jste moc nóbl oblečený. Jděte si na sebe vzít něco, abyste vypadali víc jako skaati – a vezměte s sebou ještě šest dalších lidí, až se budete vracet.“

Brzy byla místnost plná sluhů, jak navrhla Vin. Za chvíli přišel obligátor.

Vin pozorovala Prelana Lairda, jak nadutě vešel do místnosti. Byl ostříhaný dohola jako všichni obligátoři a na sobě měl tmavé oblečení. Podle úředního tetování kolem očí bylo zřejmé, že má hodnost prelana, vrchního úředníka Ministerstva. Za ním vstoupilo několik nižších obligátorů, kteří měli kolem očí chudší tetování.

Když prelan vešel, Camon vstal na znamení úcty, kterou prelanům Lairdova postavení prokazovali i vysocí šlechtici. Sám Laird nijak nepozdravil, hned šel ke stolu a sedl si proti Camonovi. Člověk z Camonova gangu, který představoval sluhu, k němu přiběhl s vychlazenou lahví vína a ovocem.

Laird si vzal ovoce a nechal sluhu poslušně stát s podnosem jídla, jako by byl kus nábytku. „Lorde Jedue,“ řekl nakonec Laird, „jsem rád, že jsme konečně měli příležitost se setkat.“

„Mě to také těší, Vaše Milosti,“ řekl Camon.

„Proč jste ale nemohl přijít za mnou na Ministerstvo, proč jste chtěl, abych navštívil já vás?“

„Zlobí mě kolena, Vaše Milosti,“ odpověděl Camon. „Lékař mi nedoporučuje pohyb.“

A měl jsi oprávněný strach, abys na Ministerstvo nemusel, pomyslela si Vin.

„Chápu,“ řekl Laird, „nemocná kolena. No, to je ovšem velký handicap pro člověka, který se zabývá přepravou.“

„Já osobně cestovat nemusím, Vaše Milosti,“ řekl Camon a sklonil hlavu. „Já jsem pouhý organizátor.“

Dobře, pomyslela si Vin. *Hlavně zůstaň senilní, Camone. Musíš vypadat zoufale.*

Vin potřebovala, aby se akce zdařila. Camon jí vyhrožoval a bil ji – ale byla pro něj talismanem pro štěstí. Nebyla si jistá, jestli ví, proč mu plány vycházejí lépe, když je u toho, ale evidentně věřil, že

to souvisí. Proto pro něho měla cenu – a Reen vždycky říkal že nejlepší cesta, jak v podsvětí přežít, je udělat se nepostradatelným.

„Chápu," opakoval Laird. „No, obávám se, že se naše schůzka uskutečnila pro vaše potřeby příliš pozdě. Ministerstvo o vašem návrhu už hlasovalo."

„Tak brzy?" řekl Camon s nepředstíraným úžasem.

„Ano," odpověděl Laird a napil se vína. Sluhu stále nechal čekat. „Rozhodli jsme, že se váš návrh zamítá."

Camon chvíli seděl bez hnutí. „To mě mrzí, Vaše Milosti."

Laird za tebou přišel, pomyslela si Vin. *To znamená, že je ještě ochotný jednat.*

„Skutečně," pokračoval Camon a zaregistroval, co si myslí Vin. „To je opravdu smůla, protože jsem chtěl Ministerstvu udělat ještě výhodnější nabídku."

Laird zvedl tetované obočí. „Pochybuji, že by to mělo vliv. Jistá část rady si myslí, že by bylo lepší zvolit stabilnější společnost pro přepravu."

„To by ovšem byla hrubá chyba," řekl Camon klidně. „Buďme upřímní, Vaše Milosti. Oba víme, že tenhle kontrakt je poslední šance aristokratického domu Jedue. Teď, když jsme přišli o kontrakt s Farwanem, si nemůžeme dovolit provozovat dopravu po kanále do Luthadelu. Bez patronátu Ministerstva je můj dům odsouzen k finančnímu krachu."

„To mě ale nemůže nijak přesvědčit, Vaše Lordstvo," řekl obligátor.

„Nemůže?" namítl Camon. „Tak si položte otázku, Vaše Milosti – kdo vám poslouží lépe? Aristokratický dům, který musí uhlídat současně tucty kontraktů, nebo dům, pro nějž je váš kontrakt poslední nadějí? Ministerstvo nenajde vstřícnějšího partnera než toho, kdo je v zoufalé situaci. Nechte mé lodě přivážet vaše pomocníky ze severu, nechte mé vojáky je doprovázet – a nebudete zklamáni."

Dobrý, pomyslela si Vin.

„Tedy… chápu," řekl obligátor nyní trochu zmateně.

„Rád bych vám předložil rozšířený návrh smlouvy s pevnou cenou padesáti boxingů na hlavu za každou cestu, Vaše Milosti. Vaši pomocníci budou moci používat naše čluny dle libosti a vždycky budou mít k dispozici potřebný doprovod."

Obligátor zvedl obočí. „To je poloviční cena proti původnímu návrhu.“

„Jak jsem říkal,“ dodal Camon, „jsme zoufalí. Náš aristokratický dům potřebuje, aby naše čluny zůstaly v provozu. Za těchhle finančních podmínek nebudeme mít žádný zisk, ale to nevadí. Jakmile budeme mít smlouvu s Ministerstvem, docílíme stability a můžeme si dovolit uzavírat další kontrakty, které nám teprve začnou plnit truhlice.“

Laird vypadal zamyšleně. Byly to skvělé obchodní podmínky – normálně by byly až podezřelé. Camonovo vylíčení situace však vyvolalo dojem aristokratického domu na pokraji zhroucení. Vůdce druhého gangu, Theron, tuto chvíli připravoval pět let. Pět let čekání, čachrů a podvodů, než mohla nastat tato chvíle. Od Ministerstva by bylo nezodpovědné, kdyby takovou nabídku aspoň nezvážilo.

Laird si to uvědomoval. Ministerstvo nebylo jen vládním úřadem a oficiální institucí Finální říše, ale byla to obchodní společnost sama o sobě. Čím větší mělo majetek a čím lepší obchodní kontrakty, tím větší byly možnosti vzájemného působení pro jednotlivé kantony i pro styky s dalšími aristokratickými domy.

Laird však stále váhal. Vin viděla ten pohled v jeho očích a cítila tu podezíravost.

Tak, řekla si Vin. *Teď je moje chvíle.*

Použila na Lairda Štístko. Vyslala ho váhavě – ani sama přesně nevěděla, co vlastně dělá a proč. Dělala to instinktivně a měla léta praxe. Bylo jí deset let, když si uvědomila, že ostatní lidé nemůžou dělat to, co ona.

Nalehla na Lairdovy emoce a otupila je. Najednou byl méně podezíravý a méně se bál. Byl povolný. Obavy se mu rozplynuly a Vin sledovala, jak mu chladne výraz v očích.

Přesto byl stále ještě trochu nejistý. Vin přitlačila. Dal hlavu na stranu a tvářil se zamyšleně. Otevřel ústa a chtěl promluvit, ale zapůsobila znovu. Zoufale použila svou poslední trošku Štístka.

Znovu se odmlčel. „Dobře,“ řekl konečně. „Vezmu váš nový návrh do rady. Třeba je ještě možné uzavřít dohodu.“

Jestli bude někdo číst tato slova, nechť ví, že moc je obrovské břemeno. Snažte se nenechat spoutat jejími okovy. Terrisské proroctví tvrdí, že já budu mít moc spasit svět.

Ale taky je v nich náznak, že budu mít i moc jej zničit.

2

Podle Kelsierova mínění bylo město Luthadel – sídlo Pána Vládce – dost ponuré místo. Většina domů byla postavena z bloků kamene. Bohatí měli střechy pokryté dlaždicemi, ostatní dřevěné střechy se štítem. Domy se stavěly velmi blízko sebe, takže budily dojem maličkých příbytků, i když byly někdy i třípodlažní. Obytné domy i obchody vypadaly stejně. Tady nebylo místo pro to, aby na sebe někdo upozorňoval. Pokud to, samozřejmě, nebyl příslušník vysoké šlechty.

Po celém městě byla tu a tam rozmístěna monolitická opevnění. Mohlo jich být tak desítka. Byla složitá, s řadami špičatých věžiček nebo hlubokých podloubí. Vysoká šlechta bydlela v podstatě v nich. Vlastně to byla známka toho, že jde o bohatou rodinu. Každá rodina, která si mohla dovolit takové sídlo postavit a udržovat, byla v Luthadelu nazývána aristokratickým domem.

Kolem těchto domů také bylo nejvíc volného prostoru. Prázdná místa mezi obytnými domy připomínala mýtiny v lese a opevnění vedle nich vypadala jako velké osamocené hory tyčící se mohutně nad krajinou. Černé hory. Stejně jako všechny ostatní domy ve městě byla i opevnění znečištěná skvrnami od letitých přeháněk popela.

Každá budova v Luthadelu – respektive každá, kterou Kelsier dosud viděl – byla aspoň někde černá. I městské hradby, na nichž teď stál, měly patinu od sazí. Většinou byly domy nejčernější nahoře, kde se popel držel, ale déšť a srážející se mlha roznášely saze po zdech a po římsách dolů. Jako když teče barva po obraze. Po zdech se černá nerovnoměrně rozpíjela.

Ulice byly samozřejmě černé celé. Kelsier stál, čekal a pozoroval, jak dole na ulici pracuje skupina skaatů a odklízí poslední hromady popela. Odnesou je do řeky Channerel, která teče centrem města, aby popel odnesla, než se nahromadí a pohřbí celé město. Někdy Kelsier přemýšlel o tom, jak je možné, že ještě celá říše není jen jedna velká hromada popela. Nejspíš se popel postupně rozpadne a smísí s půdou. Přesto ale vyžaduje neuvěřitelné úsilí udržet města a pole natolik čistá, aby vůbec sloužila ke svému účelu.

Naštěstí skaatů bylo vždycky dost, aby se všechna práce stačila udělat. Dělníci dole měli na sobě obyčejné košile a kalhoty, obnošené a špinavé od popela. Stejně jako lidé na plantážích, které opustil před několika týdny, byli skleslí a pracovali liknavě a s nevolí. Kolem nich procházely další skupinky skaatů, kteří na výzvu zvonů nastupovali na směnu v dílnách nebo továrnách. Hlavním vývozním artiklem v Luthadelu byly kovy. Ve městě sídlily stovky dílen a rafinerií. Peřeje na řece však také poskytovaly ideální podmínky pro mlýny a textilky.

Skaatové pracovali stále dál. Kelsier se od nich otočil a díval se do dálky směrem k centru, kde se tyčil jako jakýsi obrovský pavouk palác Pána Vládce. Kredik Shaw. Návrší tisíce věží. Palác byl několikanásobně větší než domy šlechticů. Byla to zdaleka největší budova ve městě.

Jak Kelsier stál a přemýšlel o městě, snesla se další přeháňka popela. Vločky poletovaly vzduchem a dopadaly na ulice a domy. *Poslední dobou je těch přeháněk nějak moc,* pomyslel si, rád, že si může přetáhnout přes hlavu kapuci. *Popelečné hory asi soptí.*

Nezdálo se mu pravděpodobné, že by ho někdo v Luthadelu poznal. Jsou to už tři roky, co byl zatčen. Nicméně pod kapucí to bylo jistější. Jestli všechno půjde dobře, jednou přijde doba, kdy se Kelsier rád nechá vidět a poznat. Zatím je však lepší anonymita.

Podél zdi se blížila postava. Byl to muž. Dockson byl menší než Kelsier a měl hranatý obličej, který dobře korespondoval s jeho

podsaditou postavou. Přes černé vlasy měl přetaženou beztvarou hnědou kapuci a nosil stále stejnou krátkou bradku jako před dvaceti lety.

Stejně jako Kelsier byl oblečený jako šlechtic. Měl na sobě barevnou vestu, tmavý kabát a kalhoty a tenký plášť proti popelu. Nebylo to nijak bohaté oblečení, ale bylo aristokratické a poukazovalo na luhtadelskou střední vrstvu. Většina urozených lidí nebyla tak bohatá, aby se pokládala za součást aristokratických domů – přesto ale nebyla ve Finální říši příslušnost ke šlechtě pouhou otázkou peněz. Byla to také záležitost historie a rodu. Pán Vládce byl nesmrtelný a evidentně si ještě pamatoval lidi, kteří ho podporovali po jeho nástupu k moci. Jejich potomci – bez ohledu na to, jaký mají majetek – budou vždycky požívat jeho přízně.

Oblečení ovšem bylo dobré k tomu, že bránilo procházejícím strážím klást příliš mnoho otázek. V případě Kelsiera a Docksona bylo samozřejmě falešné. Žádný z nich ke šlechtě nepatřil, i když Kelsier byl v podstatě levoboček. To bylo ovšem v mnoha směrech daleko horší, než kdyby byl jen obyčejný skaat.

Dockson došel ke Kelsierovi a opřel se oběma silnými pažemi o kamenné cimbuří. „Máš pár dní zpoždění, Kelle."

„Chtěl jsem si udělat pár zastávek na plantážích na severu."

„Jo tak," dovtípil se Dockson. „Takže s tou smrtí Lorda Trestinga jsi *měl* něco společnýho."

Kelsier se usmál. „No, dá se to tak říct."

„Celá ta záležitost tady vyvolala pořádný rozruch."

„Jistě, to byl taky účel," řekl Kelsier. „I když přiznávám, že tak dramatický jsem to neplánoval. Hodně v tom sehrála náhoda."

Dockson zvedl obočí. „Takže tys ‚náhodou' zabil šlechtice v jeho vlastním sídle?"

„Jo. Nožem rovnou do hrudi," odpověděl Kelsier žoviálně. „Nebo teda spíš několika noži do hrudi – člověk musí být opatrný, že jo."

Dockson zvedl oči v sloup.

„Jeho smrt není žádná ztráta, Doxi," řekl Kelsier. „Ani pro šlechtu. Tresting byl pověstný kraťas."

„Mně nejde o Trestinga," namítl Dockson. „Já jen přemýšlím, jak jsem mohl být takový blázen, že jsem se zase dal do spolku s tebou. Napadnout lorda v jeho vlastním sídle plným stráží… Na mou duši, Kelsiere, ty jsi opravdu potřeštěnec."

„Potřeštěnec?“ zeptal se Kelsier se smíchem. „Co je na tom potřeštěnýho? To bylo jen tak mimochodem. To bys měl vidět, co mám teprve v plánu!“

Dockson chvíli stál a potom se dal do smíchu. „Pro Pána Vládce, je to ale stejně fajn, že jsi zase zpátky, Kelle! Už jsem se za těch posledních pár let skoro začínal nudit.“

„S tím něco uděláme,“ slíbil Kelsier. Zhluboka se nadechl. Kolem něho drobně poletoval popel. Skaati odklízející jeho hromady už byli opět v práci a vymetali popel ze silnic. Za zády jim prošla hlídka a kývla na Kelsiera a Docksona. Ti mlčky čekali, až projdou.

„Je to prima, vrátit se zase zpátky,“ řekl Kelsier konečně. „Na tom Luthadelu něco je, člověk si tu prostě připadá doma – i když je to depresivní černá ďoura. Máš připravenou tu schůzku?“

Dockson přikývl. „Ale začneme až večer. Jak se vlastně dostaneš dovnitř? Bránu hlídají.“

„Hmm? No, včera jsem se tam taky dostal.“

„Ale jak –“ Dockson se odmlčel. „No, dobře. Nějak si na to přeci zvykneme.“

Kelsier pokrčil rameny. „Nechápu proč. Ty přeci vždycky čachruješ s Mistingy.“

„Jo, ale tohle je něco jinýho,“ namítl Dockson. Zvedl ruku a chystal se předložit další argument. „Není potřeba, Kelle, já se z toho nevyvlíkám – jen, že si na to budu muset zvyknout.“

„Fajn. Kdo dnes přijde?“

„No, Breeze a Ham, ti určitě. Jsou na tu tvoji tajemnou akci děsně zvědaví. A ještě naštvaný, že jim nechci říct, kde jsi byl ty poslední roky.“

„Dobrý,“ řekl Kelsier a usmál se. „Jen ať jsou zvědaví. A co Trap?“ Dockson zakroutil hlavou. „Trap umřel. Už je to pár měsíců. Ministerstvo to s ním skoncovalo. Ani se neobtěžovali poslat ho do dolů – popravili ho na místě.“

Kelsier zavřel oči a pomalu se nadechl. Zdá se, že si to Ministerstvo nakonec vyřídí s každým. Někdy měl Kelsier pocit, že u skaatů Mistingů ani nejde o přežití, jako spíš o to, vybrat si správnou chvíli, kdy zemřít.

„Takže nemáme clonaře,“ řekl nakonec, když oči otevřel. „Napadá tě někdo?“

„Ruddy,“ odpověděl Dockson.

Kelsier zakroutil hlavou. „Ne. Ten se na clonaře sice hodí, ale jako člověk nestojí za nic.“

Dockson se usmál. „Jako člověk nestojí za to, aby se přidal k partě zlodějů… Kelle, ty jsi mi opravdu chyběl. Dobře, tak teda kdo?“

Kelsier se zamyslel. „Má Clubs ještě ten svůj obchod?“

„Pokud vím…“ řekl Dockson pomalu.

„On je prej jeden z nejlepších clonařů ve městě.“

„To bych řek,“ přisvědčil Dockson. „Ale… s ním bude těžká spolupráce, ne?“

„Není to tak zlý,“ řekl Kelsier. „Když si na něj zvykneš. Navíc si myslím, že by byl tomuhle případu… nakloněnej.“

„Dobře,“ pokrčil rameny Dockson. „Tak já ho pozvu. Myslím, že má nějakýho cínaře. Mám ho pozvat taky?“

„Proč ne?“ řekl Kelsier.

„Tak jo,“ odpověděl Dockson. „Krom toho je tu Yeden. Předpokládám, že bude mít zájem…“

„Ten přijde,“ řekl Kelsier.

„Měl by,“ přisvědčil Dockson. „Nakonec nám má co vracet.“

Kelsier přikývl a potom se zamračil. „Zapomněl jsi na Marshe.“

Dockson pokrčil rameny. „Já jsem tě varoval. Tvůj bratr měl vždycky námitky k tomu, jak to děláme. A teď… no, to víš, Marsh. Ten s Yedenem a se vzpourou už nebude chtít mít nic společnýho, natož pak s bandou kriminálníků, jako jsme my. Myslím, že budeme muset sehnat někoho, kdo se dostane mezi obligátory.“

„Ne,“ oponoval Kelsier. „On to udělá. Já ho přemluvím.“

„Když myslíš…“ Dockson se odmlčel. Chvíli stáli tiše, opírali se o zábradlí a dívali se na popelavé město.

Nakonec Dockson zakroutil hlavou. „To je bláznovství, co?“

Kelsier se usmál. „Ale je to prima, ne?“

Dockson přikývl. „Fantastický.“

„To bude akce! Naprosto bezkonkurenční!“ řekl Kelsier a podíval se směrem na sever přes město až k pokroucené budově v jeho centru.

Dockson ustoupil ode zdi. „Máme do schůzky ještě pár hodin. Chci ti něco ukázat. Myslím, že to stihneme – když sebou hodíme.“

Kelsier se k němu otočil se zvědavým pohledem. „No, myslel jsem, že půjdu zlynčovat svýho puritánskýho bratříčka. Ale…“

„Tohle ti stojí za to,“ sliboval Dockson.

* * *

Vin seděla v koutě větší místnosti v bezpečném domě. Jako obvykle se choulila ve stínu. Čím víc se bude držet z dohledu, tím méně si jí budou ostatní všímat. Nemůže si dovolit plýtvat Štístkem na to, aby od ní ostatní drželi ruce pryč. Ani neměla čas obnovit to, co vypotřebovala před pár dny při schůzce s obligátorem.

Ostatní členové gangu posedávali kolem stolů v místnosti, hráli kostky nebo diskutovali o drobných zlodějnách. Pod stropem se převaloval kouř z desítky dýmek a stěny byly samá černá skvrna od toho, jak se tato místnost už nesčetně let používá.

Podlaha byla špinavá od sazí. Podobně jako většina dalších zlodějských gangů nebyla ani Camonova skupina pověstná přílišnou čistotou.

Vzadu v místnosti byly dveře vedoucí na točité kamenné schodiště, které končilo nad falešným kanálem v uličce mezi domy. O této místnosti, stejně jako o mnoha dalších v hlavním městě říše Luthadelu, nikdo nevěděl. Jako by neexistovala.

Z přední části místnosti, kde seděl Camon s desítkou přátel nad pivem a drsnými vtipy, se ozýval hrubý smích. Camon měl stůl vedle baru plného nápojů, jejichž přemrštěné ceny byly dalším způsobem, jak Camon zneužíval ty, kteří pro něj pracovali. Luthadelské kriminální živly se od šlechty učily velmi rychle.

Vin se ze všech sil snažila zůstat nepovšimnuta. Ještě před šesti měsíci by nebyla uvěřila, že bude mít bez Reena opravdu těžší život. Reen však navzdory své výbušnosti držel ostatní členy party Vin od těla. Ve zlodějských partách bývalo velmi málo žen. Ženy, které se zapletly do podsvětí, většinou končily ve vykřičených domech. Reen ji vždycky učil, že musí být tvrdá – ještě tvrdší než muži, jestli chce přežít.

Myslíš, že nějakej vůdce gangu si vezme na hrb takovou přítěž, jako jsi ty? říkával. *Ani já s tebou nechci dělat, a to jsem tvůj brácha.*

Ještě jí škubalo v zádech. Camon ji den předtím zbil. Košili měla samou krev a novou si nemohla dovolit. Camon jí neplatil mzdu, aby splatil dluhy, které zbyly po Reenovi.

Ale já jsem silná, pomyslela si.

V tom byla právě ta ironie. Bití už ji skoro ani nebolelo, protože se stala díky Reenovým častým výbuchům odolnější. A zároveň se

naučila tvářit sklesle a smutně. Bití mělo svým způsobem opačný účinek. Modřiny a šrámy se zahojily a každé nové bití Vin zocelilo. Po každém byla o něco silnější.

Camon vstal. Sáhl do kapsičky u vesty a vytáhl zlaté kapesní hodinky. Kývl na jednoho ze společníků a potom se rozhlédl po místnosti. Hledal ji.

Spočinul očima na Vin. „Je čas."

Vin se zamračila. *Čas na co?*

* * *

Budova Kantonu financí Ministerstva byla impozantní – vlastně bylo impozantní všechno, co s Ministerstvem souviselo.

Budova byla vysoká a hranatá a vpředu měla obrovské růžové okno. Sklo bylo zvenku tmavé. Vedle okna visely dva velké transparenty z červené látky, plné skvrn od sazí, provolávající slávu Pánu Vládci.

Camon si budovu kriticky prohlížel. Vin cítila jeho obavy. Kanton financí nebyl na Ministerstvu ten nejhorší – mnohem horší pověst měl Kanton inkvizice nebo ortodoxie. I když vstoupit do jakéhokoli kantonu Ministerstva dobrovolně… a vydat se na milost obligátorům… no, to skutečně vyžadovalo zralou úvahu.

Camon se zhluboka nadechl a vešel dovnitř. Holí klepal na kamenné dláždění. Na sobě měl bohatý šlechtický oblek a byl obklopen šesti dalšími členy svého gangu včetně Vin, kteří mu dělali „sluhy".

Vin šla za Camonem po schodech, potom počkala, než jeden z dalších doběhne dopředu a otevře „pánovi" dveře. Ze všech šesti, kteří dělali Camonovi doprovod, byla Vin zřejmě jediná, které o Camonových plánech nikdo nic neřekl. Theron – Camonův potenciální „obchodní" partner – nikde nebyl, což bylo podezřelé.

Vin vešla do budovy Kantonu financí. Z růžicového okna sem dopadalo jasné červené světlo s jiskřivými modrými paprsky. Na konci širokého vchodu seděl za stolem jediný obligátor, podle tetování kolem očí byl středně vysoké hodnosti.

Camon přišel až k němu. Holí tlumeně ťukal do koberce. „Já jsem Lord Jedue," řekl.

Kam to jdeš, Camone? pomyslela si Vin. *Před Theronem jsi tvrdil, že se tu s Prelanem Lairdem nesetkáš, a teď jsi za ním přišel.*

Obligátor přikývl a cosi zapsal do úřední knihy. Pokynul ke straně.

„Můžete si vzít jednoho ze služebnictva jako doprovod do čekárny. Ostatní musejí zůstat tady.“

Camonův pohrdavý úšklebek jasně ukázal, co si o takovýchto opatřeních myslí. Obligátor však nezvedl hlavu od úředních knih. Camon chvíli stál a Vin si nebyla jistá, jestli se skutečně zlobí, nebo jestli to jen patří k roli. Nakonec namířil prst k Vin.

„Pojď,“ řekl a odkolébal se k příslušným dveřím.

Místnost uvnitř hýřila okázalým přepychem. Čekalo tu několik šlechticů. Camon si vybral židli a usadil se na ni a potom ukázal na stůl na láhev vína a koláčky s červenou polevou. Vin mu poslušně podala skleničku a talíř koláčků a snažila se nemyslet na vlastní hlad.

Camon se hladově vrhl na koláčky a tiše si pochutnával.

Je nervózní. Víc než obvykle.

„Jakmile vejdeme dovnitř, ani necekneš,“ zabručel Camon a žvýkal u toho.

„To je ale bouda na Therona,“ namítla Vin šeptem.

Camon přikývl.

„Ale jak? A proč?“ Theronův plán byl složitý na realizaci, ale jednoduchý na pochopení. Každý rok posílalo Ministerstvo své nové asistenty ze škol na severu do Luthadelu na závěrečné zacvičení. Theron ovšem objevil, že tihle asistenti a jejich dozorci s sebou přivážejí značné částky z fondů Ministerstva – maskované jako zavazadla –, aby byly v Luthadelu v bezpečí.

Pro bandity nebylo ve Finální říši místo, protože všechny vodní komunikace byly pod nepřetržitou kontrolou. Kdyby se však člověk dostal na loď s asistenty, bylo by možné něco ukrást. Kdyby se to zorganizovalo v příhodnou chvíli… posádka by zaútočila na pasažéry… dalo by se z toho něco vytěžit a potom to svalit na bandity.

„Theron má špatný lidi,“ řekl Camon tiše. „Vyplácal na to moc zdrojů.“

„Ale on na oplátku –“

„Žádná oplátka nebude, když teď seberu, co se dá, a potom vezmu roha,“ usmál se Camon. „Přemluvím obligátory, aby nám zaplatili zálohu, abychom mohli spustit čluny na vodu, potom

zmizím a nechám v tom Therona, až Ministerstvo přijde na to, že to byla bouda.“

Vin polekaně ustoupila o krok dozadu. Takováhle bouda bude znamenat pro Therona obrovskou ztrátu, tisíce a tisíce boxingů – jestliže ten obchod padne, tak ho to zruinuje. Navíc ho bude stíhat Ministerstvo, takže nějaká pomsta nepřijde v úvahu. Camon rychle zbohatne a zároveň se zbaví jednoho z mocných konkurentů.

Theron byl hlupák, že k tomuhle Camona přizval, pomyslela si. Ale Theron Camonovi slíbil obrovskou částku a zřejmě předpokládal, že to zasytí jeho chamtivost, než ho zradí on sám. Camon byl prostě jenom rychlejší, než všichni včetně Vin čekali. Jak mohl Theron předpokládat, že Camon – místo aby počkal a ukradl celou částku z lodí – ten obchod sám podkope, ještě než k němu dojde?

Vin se zvedl žaludek. *Tak zase jedna zrada,* pomyslela si znechuceně. *Proč mě to pořád tak štve? Prostě každý zrazuje každého. Takový už je život…*

Hledala nějaký kout, hodně odlehlý, aby se tam mohla schovat. Sama.

Kdokoli tě může zradit. Kdokoli.

Ale žádný takový kout tam nebyl. Nakonec vstoupil nižší obligátor a zavolal Lorda Jedua. Vin Camona následovala do přijímacího pokoje.

Uvnitř čekal jakýsi muž za audienčním stolem. Nebyl to Prelan Laird.

Camon se zastavil ve dveřích. Místnost byla strohá. Byl tu jen velký stůl a jednoduchý šedý koberec. Stěny byly prosté, bez ozdob, a okno nebylo širší než dlaň. Obligátor, který tu na ně čekal, měl kolem očí nejsložitější tetování, jaké Vin kdy viděla. Netušila, jakou hodnost znamená, ale pokračovalo až za uši a přes čelo.

„Lord Jedue,“ řekl obligátor. Stejně jako Laird byl celý v šedém, ale byl úplně jiný než přísní byrokrati, s nimiž jednal Camon dříve. Byl štíhlý a svalnatý a jeho hladce oholená trojúhelníkovitá hlava působila téměř dojmem dravce.

„Domníval jsem se, že budu jednat s Prelanem Lairdem,“ řekl Camon ještě ve dveřích.

„Prelan Laird byl odvolán na služební cestu. Já jsem Arciprelan Arriev – prezident komise, která znovu projednávala váš návrh.

Máte vzácnou příležitost jednat se mnou osobně. Normálně se stranami nejednám, ale v Lairdově nepřítomnosti nelze jinak.“

Vin instinktivně zbystřila. *Měli bychom zmizet. Hned.*

Camon chvíli stál a Vin viděla, že váhá. Utéct? Nebo riskovat za větší cenu? Vin ceny rizika nezajímaly, šlo jí jen o to, přežít. Camon se však nestal vůdcem gangu pro nic za nic. Pomalu vstoupil do místnosti a stále ve střehu si sedl na židli naproti obligátorovi.

„Nuže, Arciprelane Arrieve,“ řekl opatrně, „předpokládám, že když jsem byl pozván na další schůzku, uvažuje rada o mé nabídce.“

„Ano, je to tak,“ odpověděl obligátor. „I když musím přiznat, že někteří členové rady se zdráhají jednat s rodinou, která je tak blízko ekonomickému krachu. Ministerstvo je ve finančních záležitostech spíše konzervativní.“

„Chápu.“

„Ovšem,“ nadhodil Arriev, „jsou tu i takoví, kterým se líbí úspora, kterou jste nám nabídl.“

„A k jaké skupině se přikláníte vy, Vaše Milosti?“

„No, já jsem se zatím ještě nerozhodl.“ Obligátor se k němu naklonil. „Proto jsem podotkl, že máte tak vzácnou příležitost. Přesvědčte mě, Lorde Jedue, a tu smlouvu dostanete.“

„Prelan Laird vám jistě načrtl podrobnosti mé nabídky,“ řekl Camon.

„To ano, ale já bych přesto rád slyšel argumenty přímo od vás. Tak mi vyhovte.“

Vin se zamračila. Zůstávala vzadu v místnosti blízko dveří, kdyby náhodou přece jen chtěla utéct.

„No?“ naléhal Arriev.

„Ta smlouva je pro nás velice důležitá, Vaše Milosti,“ začal Camon. „Bez ní nebudeme moci pokračovat v přepravních aktivitách. Vaše smlouva by nám přinesla pro nás tolik potřebnou stabilitu – příležitost udržet naše lodě po dobu nezbytnou k tomu, abychom sehnali další kontrakty.“

Arriev Camona chvíli studoval. „Vy máte určitě na víc, Lorde Jedue. Laird říkal, že působíte velmi přesvědčivě – tak mi *dokažte*, že si zasloužíte náš patronát.“

Vin si připravila Štístko. Mohla by Arrieva ovlivnit, aby byl povolnější…, ale něco jí v tom bránilo. Nešlo to.

„Naše nabídka je nejlepší, Vaše Milosti," řekl Camon. „Máte obavy, aby můj dům nebyl stižen ekonomickým krachem? A pokud bude, co ztratíte? V nejhorším případě přestanou jezdit moje lodě a vy si budete muset najít jiného obchodního partnera. Ovšem pokud díky vašemu patronátu můj dům získá stabilitu, získal jste záviděníhodný dlouhodobý kontrakt."

„Chápu," řekl Arriev zlehka. „Ale proč zrovna Ministerstvo? Proč neuzavřete obchod s někým jiným? Pro vaše lodě jsou jistě i jiné příležitosti – jiné společnosti by po takové nabídce skočily."

Camon se zamračil. „Tady nejde o peníze, Vaše Milosti, tady jde o vítězství – o důkaz důvěryhodnosti –, které bychom kontraktem s Ministerstvem získali. Pakliže nám důvěřujete vy, budou nám důvěřovat i ostatní. Vaše podpora je pro nás zkrátka klíčová." Camon se začínal potit. Pravděpodobně už litoval, že se do něčeho takového pouštěl. Že by to byla bouda? Že by za tou podivnou schůzkou stál Theron?

Obligátor tiše čekal. Zničí je, Vin to ví. Jestli jen matně tuší, že na něj ušili boudu, předá je inkvizici. A od té už nejeden šlechtic nikdy nevyšel.

Vin zaťala zuby a znovu použila na obligátora Štístko, aby nebyl tak podezíravý.

Arriev se usmál. „Dobrá, přesvědčil jste mě," řekl najednou.

Camon si oddechl.

Arriev pokračoval. „V posledním dopise navrhujete zálohu tři tisíce boxingů, abyste mohl spustit lodě na vodu a zahájit provoz. Stavte se u písaře v hale, aby s vámi všechno sepsal, abyste si mohl vyzvednout potřebnou sumu."

Obligátor vzal tlustý svazek z hromádky a dolů natiskl pečeť. Podal jej Camonovi. „Váš kontrakt."

Camon se usmál. „Věděl jsem, že přijít na Ministerstvo je moudrá volba," řekl a vzal si kontrakt. Stál a uctivě pokynul obligátorovi a potom kývl na Vin, aby mu otevřela dveře.

Otevřela. *Něco je tu špatně. Moc špatně.* Zastavila se, když Camon vyšel, a podívala se na obligátora. Ještě se usmíval.

Když se obligátor usmívá, je to vždycky špatné znamení.

Přesto je nikdo nezastavil, když procházeli čekárnou plnou aristokratů. Camon zapečetil a odevzdal kontrakt příslušnému písaři a nikde se neobjevili žádní vojáci, aby je zatkli. Písař vyndal malou truhličku plnou mincí a potom ji lhostejně podal Camonovi.

A klidně vyšli z budovy Kantonu financí Ministerstva, kde na Camona s evidentní úlevou čekali ostatní. Žádný poplach, nic. Žádní vojáci. Byli volní. Camon úspěšně přelstil Ministerstvo a zároveň druhého vůdce gangu.

Zřejmě.

* * *

Kelsier si nacpal další malý koláček s červenou polevou do úst a spokojeně žvýkal. Zavalitý zloděj a jeho vyhublý pomocník prošli čekárnou, do které oni vstoupili zadem. Obligátor, který s nimi mluvil, zůstal ve své pracovně a evidentně čekal na další schůzku.

„No?“ nadhodil Dockson. „Tak co myslíš?“

Kelsier se podíval na koláčky. „Jsou docela dobrý,“ řekl a vzal si další. „Ministerstvo má vždycky vybraný vkus – to dá rozum, že i sušenky u nich budou prvotřídní.“

Dockson zvedl oči v sloup. „O tý holce, Kelle.“

Kelsier se usmál, nacpal si do dlaně čtyři koláčky a pokynul směrem ke dveřím. V čekárně začínalo být příliš rušno na to, aby se tu dalo mluvit o delikátních záležitostech. Cestou ven se zastavil a řekl tajemníkovi obligátora v koutě, že se musí přeobjednat.

Potom prošli vstupní halou a minuli obtloustlého vůdce gangu, který mluvil s písařem. Kelsier vyšel ven, natáhl si kapuci proti poletujícímu popelu a vyrazil přes ulici. Zastavil se u boční uličky na místě, odkud mohli s Docksonem sledovat vstup na Ministerstvo.

Kelsier soustředěně žvýkal sušenky. „Jak jsi na ni přišel?“ zeptal se s plnými ústy.

„To tvůj brácha,“ odpověděl Dockson. „Camon se pokusil Marshe podrazit před nějakou dobou a tenkrát měl s sebou tu holku taky. Ona se ta Camonova panenka pro štěstí už pomalu stává docela známou. Ale nejsem si jistý, jestli Camon ví, co je ona zač. Víš, jak jsou zloději pověrčiví.“

Kelsier přikývl a oprášil si ruce. „Jak jsi věděl, že s ním dnes přijde taky?“

Dockson pokrčil rameny. „Pár úplatků na správnou adresu. Od té doby, co mě na ni Marsh upozornil, jsem tu holku nespustil z očí. Chtěl jsem ti dát příležitost, abys ji sám viděl při práci.“

Na druhé straně ulice se otevřely dveře Ministerstva a vyšel Camon obklopený skupinou „sluhů“. Malá, na krátko ostříhaná dívka byla mezi nimi. Když ji Kelsier viděl, zamračil se. Byla tak podivně nervózní, a jakmile někdo udělal rychlejší pohyb, nadskočila. Na pravé straně obličeje měla znát stopy po staré podlitině.

Kelsier se díval na domýšlivého Camona. *Na tohohle chlapíka musím něco pěknýho vymyslet.*

„Chudák,“ utrousil Dockson.

Kelsier přikývl. „Ona se ho brzy zbaví. To je zázrak, že ji ještě nikdo neobjevil.“

„Tak brácha měl pravdu?“

Kelsier přikývl. „Je minimálně Misting, a jestli Marsh tvrdí, že ještě víc, tak bych mu věřil. Trochu mě udivuje, že používá allomancii na člověka z Ministerstva a navíc v jejich baráku. Vsadím se, že vůbec neví, co dělá.“

„To je možný?“ podivil se Dockson.

Kelsier přikývl. „Spálit se dají stopový prvky z čehokoli, jenom na trošičku síly. To je jeden z důvodů, proč si Pán Vládce postavil sídlo tady. Je tu v zemi spousta kovů. Řekl bych, že…“

Kelsier se odmlčel a zamračil se. Něco nebylo v pořádku. Podíval se ke Camonovi a jeho skupince. Byli ještě v povzdálí vidět. Přecházeli silnici a mířili na jih.

Ve dveřích Ministerstva se objevila postava. Byl to hubený sebevědomý muž a kolem očí měl tetování arciprelana Kantonu financí Ministerstva. S ním se pravděpodobně Camon před chvílí setkal. Obligátor vyšel z budovy a za ním další muž.

Dockson za Kelsierem strnul. Když se otočil, Kelsier viděl tlustý kovový bodec, který měl ten člověk na místě očí. Bodce ve tvaru hřebů byly tak dlouhé, že na druhé straně vyčníval užší konec přes dva centimetry zezadu z holé lebky. Tupé široké konce svítily jako dva stříbrné terče vpředu v očních důlcích.

Inkvizitor.

„Co tady *tenhle* dělá?“ podivil se Dockson.

„Klidně stůj,“ řekl Kelsier a snažil se dělat totéž. Inkvizitor se na ně podíval, upřel ocelové oči na Kelsiera a potom se otočil směrem, kam odešel Camon s dívkou. Jako všichni inkvizitoři měl kolem očí složité tetování – většinou černé, s jednou ostrou červenou linkou, která svědčila o jeho vysokém postavení v Kantonu inkvizice.

„On tu není pro nás," řekl Kelsier. „Já nic nepálím – bude si myslet, že jsme obyčejní šlechtici."

„Ta holka," poznamenal Dockson.

Kelsier přikývl. „Říkáš, že Camon tu boudu na Ministerstvo chystá už delší dobu. Nějaký obligátor si té holky musel všimnout. Oni jsou cvičení, aby poznali, když se je allomant snaží ovlivnit."

Dockson se zamyšleně zamračil. Na druhé straně ulice se inkvizitor bavil s dalším obligátorem a potom se oba vydali směrem, kam odešel Camon. Nijak nespěchali.

„Museli jim někoho pověsit na paty," usoudil Dockson.

„To je celý Ministerstvo," řekl Kelsier. „Sledovali je aspoň dva."

Dockson přikývl. „Camon je zavede rovnou do toho jejich bezpečného domu. A desítky lidí to zaplatí životem. Je to všechno cháska, ale stejně…"

„Oni bojujou proti Finální říši po svém," řekl Kelsier. „Krom toho si nenechám uniknout případného Mistborna – musím s tou holkou mluvit. Poradíš si s těmi špehy?"

„Levou zadní, Kelle," řekl Dockson. „Pár patolízalů z Ministerstva není žádný problém."

„Výborně," řekl Kelsier, sáhl do kapsy pláště a vytáhl malou ampulku. Byly v ní kovové vločky v roztoku alkoholu. Železo, ocel, cín, cín s olovem, měď, bronz, zinek a mosaz – osm základních allomantických kovů. Kelsier otevřel lahvičku a jedním rychlým douškem polkl obsah.

Lahvičku vrátil do kapsy a otřel si ústa. „Toho inkvizitora vyřídím."

Dockson se na něj obdivně podíval. „Pokusíš se ho zabít?"

Kelsier zakroutil hlavou. „To je moc nebezpečný. Jen ho z nich setřesu. Tak jdi – nepotřebujeme, aby ty očka našli ten barák."

Dockson přikývl. „Sejdeme se na patnácté křižovatce," řekl a zmizel za rohem.

Kelsier počítal do deseti a potom spálil kovy. Tělo měl náhle nabité silou, bystrostí a schopnostmi.

Usmál se. Spálil zinek a pevně zapůsobil na inkvizitorovy emoce. Inkvizitor strnul na místě, potom se otočil a vracel se na Ministerstvo.

A teď si zazávodíme, pomyslel si Kelsier.

Do Terrisu jsme dojeli už před pár dny, a musím říci, že se mi tu líbí. Ty obrovské hory na severu – pod velkými čepicemi sněhu, zahalené v lesích – vypadají jako obří stráže střežící tuto zelenou úrodnou zem. U nás doma na jihu jsou většinou roviny – bylo by hezké, kdyby je tu a tam zpestřil nějaký kopec.

Zdejší lidé jsou většinou pastevci – ale jsou tu i dřevaři a farmáři. Ovšem jinak je to hlavně pastorální krajina. Je zvláštní, že v oblasti tak evidentně zemědělské mohla vzniknout proroctví a náboženství, na nichž teď stojí celý svět.

3

Camon počítal peníze. Drobné zlaté boxingy odhazoval do truhličky na stole. Ještě byl trochu ohromený, ale nebylo divu. Tři tisíce boxingů, to byla pohádková suma – daleko vyšší, než jakou si kdy Camon vydělal, i když měl dobrý rok. Jeho nejbližší přátelé seděli okolo a pivo a smích tekly proudem.

Vin se choulila ve svém obvyklém koutě a snažila se rozluštit svůj podivný strach. Tři tisíce boxingů. Ministerstvo by přece tak velkou částku nevydalo tak snadno. Prelan Arriev byl příliš vychytralý, než aby se nechal tak snadno přelstít.

Camon upustil další minci do truhličky. Vin přemýšlela, jestli je od něho hloupé nebo naopak chytré, že se tak okázale předvádí se svým bohatstvím. Gangy v podsvětí se řídily přísnými pravidly: každý dostal část lupu podle postavení, které v gangu měl. I když by na jednu stranu bylo mnohdy výhodnější zabít vůdce a rozdělit se o zisk, na druhou stranu schopný vůdce mohl zajistit ještě lepší

zisky pro příště. Kdyby ho zabili předčasně, připravili by se o ně – a ještě by je stihl hněv ostatních členů gangu.

Ale tři tisíce boxingů… to by zlákalo i toho nejvypočítavějšího ze zlodějů. Je to všechno špatně.

Musím odtud, usoudila Vin. *Uteču od Camona, pryč z tohohle doupěte, jestli se něco semele.*

Ale… utéct? A sama? Zatím sama ještě nikdy nebyla. Měla Reena. Ten ji provázel z jednoho města do druhého a vystřídal s ní spoustu gangů. Samotu měla ráda. Ale představa, že by byla sama v tom velkém městě, ji děsila. Proto také Reenovi nikdy neutekla. A proto zůstávala s Camonem.

Nemůže odejít. Ale přesto musí. Zvedla hlavu a rozhlédla se po místnosti. Nebylo tu mnoho lidí, k nimž by ji něco táhlo. Byli tu někteří, kterým by nepřála nic zlého, kdyby jednou na gang opravdu přišli obligátoři. Pár lidí, kteří se ji nikdy nepokusili využít nebo – to bylo ale hodně vzácné – kteří jí skutečně někdy prokázali nějakou náklonnost.

Na vršku tohoto seznamu byl Ulef. Nebyl to přítel, ale byl tím nejbližším, co měla potom, co odešel Reen. Kdyby šel s ní, tak by aspoň nebyla úplně sama. Vin opatrně vstala a došla až tam, co seděl Ulef a popíjel společně s dalšími mladšími členy party.

Zatahala ho za rukáv. Otočil se k ní. Byl trochu opilý. „Vin?“

„Ulefe,“ šeptala, „musíme odejít.“

Zamračil se. „Odejít? A kam?“

„Pryč,“ šeptala Vin. „Odsud.“

„Teď?“

Vin naléhavě přikývla.

Ulef se podíval na své přátele, kteří se smáli a pobaveně si je prohlíželi.

Ulef se začervenal. „Ty chceš, abychom odešli… jenom ty a já?“

„Ne takhle,“ řekla Vin. „Jenom… Já z tohohle brlohu musím pryč. A nechci jít sama.“

Ulef se zamračil. Naklonil se k ní blíž a ucítila z jeho dechu pivo. „O co jde, Vin?“ zeptal se tiše.

Vin se zarazila. „Já… bojím se, že se něco stane, Ulefe,“ řekla šeptem. „Něco s obligátorama. Prostě tady teď nechci být.“

Ulef chvíli seděl mlčky. „Dobře,“ řekl nakonec. „A na jak dlouho?“

„Já nevím," odpověděla Vin. „Aspoň do večera. Ale už musíme jít. *Hned*."

Pomalu přikývl.

„Chvilku tu počkej," pošeptala mu a otočila se. Podívala se na Camona, který se zrovna smál jednomu z vlastních vtipů. Potom tiše proklouzla špinavou zakouřenou místností dozadu do malé ložnice.

Ložnice gangu byla jednoduchá dlouhá chodba lemovaná matracemi. Byla přeplněná a neútulná, ale přesto mnohem lepší než studené postranní ulice, na nichž spávala celá léta, co cestovala s Reenem.

Zase si možná budu muset zvyknout spát na ulici, pomyslela si. Ale přežila to předtím, tak to přežije zase.

Došla ke své matraci. Z vedlejší místnosti se ozýval smích a křik. Vin si klekla a přebrala svůj skromný majetek. Kdyby se s partou něco stalo, nemohla by se pro něj už vrátit. Nikdy. Ale matraci si teď vzít nemůže, bylo by to příliš nápadné. Takže zbývala jen malá krabička s jejími osobními věcmi: oblázkem z každého města, ve kterém byla, a náušnice od maminky, aspoň to říkal Reen, z obsidiánu, veliká jako mince. Byla nepravidelného tvaru. Reen ji nosil pro štěstí. Byla to jediná věc, která tu po něm zbyla, když před půl rokem zmizel. A opustil ji.

Přesně, jak to pořád říkal, řekla si Vin stroze. *Nikdy jsem si nemyslela, že to opravdu udělá – a proto to udělal.*

Vzala do ruky kousek obsidiánu a oblázky vsunula do kapsy. Náušnici si dala do ucha. Byla obyčejná, nestálo by za to ji krást. Proto se ji také nebála mít v zadní místnosti. Vin ji však nenosila často. Bála se, aby s ní nevypadala příliš žensky.

Peníze žádné neměla. Reen ji naučil vybírat popelnice a žebrat. Obojí to bylo ve Finální říši těžké a v Luthadelu zvlášť, ale když bylo potřeba, poradila si.

Vin nechala krabičku a lůžko na místě a vklouzla zpátky do velké místnosti. Možná to přehání, třeba se vůbec nic nestane. Ale co kdyby… to byla také jedna z věcí, které ji naučil Reen, chránit si vlastní krk. Vzít s sebou Ulefa byl dobrý nápad. Má v Luthadelu kontakty. Kdyby se s Camonovým gangem něco stalo, Ulef by jim oběma možná obstaral práci –

Uprostřed místnosti Vin strnula. Ulef nebyl na svém místě u stolu. Stál vepředu u baru. U… Camona.

„Co to má bejt?“ Camon stál rudý jako rak. Odhodil z cesty stoličku a opilý skočil k Vin. „Tak ty chceš zdrhnout? Abys mě práskla na Ministerstvu, co?!“

Vin utíkala ke schodišti a zoufale klopýtala kolem stolu mezi členy gangu.

Camon po ní hodil dřevěnou židli a trefil ji přímo do zad. Srazil ji na zem. Cítila bolest mezi rameny. Několik členů gangu vykřiklo, když se od ní židle odrazila a dopadla na prkennou podlahu.

Vin ležela v jakémsi polovědomí. Potom… něco v ní, něco uvnitř, o čem věděla, ale co nechápala – jí dodalo sílu. Přestala se jí točit hlava, zaměřila se jen na bolest. Neobratně se vyhrabala na nohy.

Camon stál poblíž a dal jí pohlavek, jakmile vstala. Hlava jí odletěla stranou a trhla jí krkem tak bolestivě, že skoro nevnímala, že znovu padá na podlahu.

Camon se k ní sehnul, popadl ji za košili a vytáhl ji nahoru. Zvedl pěst. Použila všechno Štístko, které v tu chvíli mohla, aby zchladila Camonův hněv.

Camon zavrávoral. Oči mu na chvíli zchladly. Pomalu ji položil.

Potom se mu ale vrátil všechen vztek. Krutý. Děsivý.

„Zatracená holka,“ mumlal Camon a popadl ji za ramena a třásl s ní. „Ten tvůj podrazáckej brácha mě nikdy neposlech a ty jsi to samý. Byl jsem na vás na oba moc měkkej. Měl jsem…“

Vin se snažila z Camonova sevření vyprostit, ale bylo příliš pevné. Zoufale hledala pomoc u ostatních členů gangu, i když předem věděla, s čím se setká. Se lhostejností. Odvrátili se s rozpačitým výrazem, ale bez zájmu. Ulef stál stále ještě u Camonova stolu a provinile se díval do země.

Měla pocit, že slyší, jak k ní v duchu mluví hlas. Reenův hlas. *Hlupáku! Krutost, to je ten nejlogičtější cit. V podsvětí přátele nemáš. A nikdy mít nebudeš.*

Znovu se začala škubat, ale Camon ji opět uhodil a srazil k zemi. Úder ji omráčil, zalapala po dechu a nemohla ho popadnout.

Musím vydržet, říkala si v duchu. *On mě nezabije. On mě potřebuje.*

Přesto, když se pootočila, viděla, jak se nad ní Camon tyčí v šeré místnosti, opilý a bez sebe vzteky. Věděla, že tentokrát nezůstane jen při obyčejném bití. Camon si myslí, že ho chtěla udat na Ministerstvu. Neovládá se.

V očích měl zabijácký výraz.

Prosím! pomyslela si Vin zoufale a sáhla po Štístku. Nestalo se však nic. Nefungovalo. Štěstí ji prostě opustilo.

Camon se sklonil, cosi mumlal a popadl ji za rameno. Zvedl ruku a sevřel masitou dlaň do pěsti. Svaly se mu napjaly a po bradě mu stékala krůpěj potu a dopadla jí na tvář.

O kousek dál se rozletěly dveře. Camon se zarazil a otočil se ke dveřím ještě se zdviženou rukou. Chtěl vidět, který nešťastník si vybral zrovna tuto nevhodnou chvíli k návratu do brlohu.

Vin využila příležitosti. Bez ohledu na hosta se divoce snažila vymanit z Camonova sevření. Neměla však dost síly. Pálila ji tvář, do níž ji uhodil, a cítila na rtech krev. Rameno měla překroucené a celé tělo ji bolelo od pádu. Škrábala Camona do ruky, cítila však, jak je slabá, jak ji síly opouštějí, stejně jako ji opustilo Štístko. Bolest byla najednou horší, větší, sžíravější…

Zoufale se otočila ke dveřím. Je blízko – tak bolestně blízko. Skoro se jí už podařilo utéct. Ještě kousek…

Potom si všimla člověka u dveří na schodiště. Neznala ho. Byl vysoký, měl světlé vlasy a pohled jako jestřáb a oblečen byl jako šlechtic, ale ležérně. Kabát mu volně splýval podél těla. Mohlo mu být mezi třiceti a čtyřiceti. Neměl žádnou pokrývku hlavy ani hůl.

A vypadal velmi, velmi rozzlobeně.

„Co je tohle?“ vyštěkl Camon. „Kdo jste?“

Jak se sem sakra dostal? přemýšlela Vin a snažila se vzpamatovat. S bolestí se uměla vyrovnat. *Obligátoři… že by od nich?*

Muž se podíval na Vin a začal se tvářit trochu přívětivěji. Potom obrátil pohled ke Camonovi a znovu se v něm objevila zloba.

Camonova zlost byla přemožena. Zavrávoral dozadu, jako by ho někdo obrovskou silou uhodil. Pustil Vin a upadl na zem, až se prkenná podlaha zachvěla.

V místnosti se rozhostilo ticho.

Musím pryč, pomyslela si Vin a namáhavě se vysoukala na kolena. Camon o kus dál sténal bolestí. Vin se plazila pryč. Vklouzla pod prázdný stůl. Brloh měl tajný východ, vyklápěcí dveře u zadní stěny. Kdyby se k nim dostala –

Najednou ji začala zmáhat podivná uklidňující únava. Dopadla na ni jako tíha a utlumila všechny její emoce, jako by je rozdrtila

nějaká obrovská pěst. Její strach se náhle vytratil, jako když zhasne svíčka, a přestávala vnímat i bolest.

Zpomalila. Najednou se divila, proč vůbec měla nějaké obavy. Vstala a dívala se směrem k tajnému východu. Těžce dýchala, stále ještě byla trochu omámená.

Camon se mě právě pokusil zabít! varovala ji logika, která ji dosud neopustila. *A někdo na nás útočí zvenčí. Musím pryč!* Její city však logice vzdorovaly. Cítila… klid. Nepřipouštěla si žádné starosti. Jenom zvědavost. Velkou.

Někdo proti ní právě použil Štístko.

Nějak to poznala, i když to na sobě nikdy předtím necítila. Zastavila se vedle stolu, položila si na něj ruku, a potom se pomalu otočila. Muž stále stál ve dveřích. Kriticky ji sledoval a potom se usmál. Bylo v tom cosi odzbrojujícího.

Co se to děje?

Muž nakonec vešel do místnosti. Ostatní z Camonovy party seděli stále na svých místech. Vypadali překvapeně, ale tak zvláštně lhostejně.

On používá Štístko proti všem. Ale… kde ho může tolik vzít? Vin ho nikdy neuměla nastřádat víc než na jeden malý, omezený zásah.

Když muž vstoupil do místnosti, Vin si všimla, že za ním ve dveřích stojí ještě druhý. Ten byl méně impozantní. Byl malý, měl tmavý knírek a rovné, nakrátko ostříhané vlasy. Oblečen byl také jako šlechtic, i když jemu oblečení tolik nepadlo.

Na druhém konci místnosti se Camon posadil a držel se za hlavu. Díval se na cizí muže. „Pane Docksone! Proč… teda, to je překvapení."

„Ano," řekl menší z mužů, Dockson. Vin se zamračila, protože jí oba muži začali být povědomí. Někde už je určitě viděla.

Z Ministerstva. Oni seděli v čekárně, když s Camonem vyšli ven.

Camon vstal a prohlížel si světlovlasého muže. Podíval se mu na ruce plné podivných překrývajících se jizev. „Pro Pána Vládce…" řekl Camon šeptem. „… z Hathsinu!"

Vin se zamračila. Měla by toho člověka znát? Přestože cítila úlevu a klid, rány ji stále bolely a hlava se jí točila. Opřela se o stůl, ale nesedla si.

Ať byl jejich návštěvník kdokoli, Camon ho evidentně pokládal za důležitou osobu. „Ale, pan Kelsier!“ řekl zajíkavě. „To je pro nás čest!“

Návštěvník – Kelsier – zakroutil hlavou. „No, ty mě ani tak moc nezajímáš.“

Camon vyjekl bolestí a byl znovu odhozen na zem. Kelsier však neudělal jediné gesto, které by to způsobilo. Přesto se Camon svezl k zemi, jako by ho porazila nějaká neviditelná síla.

Camon ztichl a Kelsier se rozhlédl po místnosti. „Vy ostatní víte, kdo jsem?“

Mnozí z gangu přikyvovali hlavou.

„Výborně. Přišel jsem k vám, protože mi, přátelé, dost dlužíte.“

V místnosti se rozhostilo ticho, ozývalo se jen Camonovo sténání. Nakonec se ozval jeden z gangu. „O… opravdu, pane Kelsier?“

„Opravdu. My jsme vám totiž s panem Docksonem zachránili život. Váš dost neschopný vůdce asi před hodinou vyšel z Ministerstva a vracel se přímo sem do vašeho doupěte v tomhle bezpečném domě. Jenže ho sledovali dva chlapíci z Ministerstva, jeden vysoko postavený prelan a… inkvizitor.“

Nikdo nepromluvil.

Panebože, pomyslela si Vin. Měla pravdu. Jen nedokázala jednat dost rychle. Jestli to byl inkvizitor –

„Toho inkvizitora jsem vyřídil,“ řekl Kelsier. Odmlčel se a nechal prostor, aby si všichni uvědomili, co řekl. Co by to muselo být za člověka, aby mohl klidně prohlásit, že „vyřídil“ inkvizitora? Mluví se o zvláštních lidech, kteří jsou nesmrtelní, a že se dostanou druhým až do duše a že jsou neporazitelní bojovníci.

„Přišel jsem si pro mzdu za vykonanou práci,“ řekl Kelsier.

Camon tentokrát nevstal. Byl zjevně dezorientován, jak upadl. V místnosti se nic ani nepohnulo. Nakonec vzal Milev – snědý muž, který dělal Camonovi pobočníka – truhličku s boxingy a dal ji Kelsierovi.

„To jsou peníze, co si přinesl Camon z Ministerstva,“ řekl na vysvětlenou. „Tři tisíce boxingů.“

Milev je patolízal, pomyslela si Vin. *Tohle není jen Štístko – anebo je to nějaké jiné, které neznám.*

Kelsier se zarazil a potom si truhličku vzal. „A ty jsi kdo?“

„Milev, pane Kelsiere.“

„Dobrá. Vůdce gangu Mileve, tahle suma mi stačí – za předpokladu, že pro mě uděláš jednu věc.“

Milev se zarazil. „A co by to mělo být?“

Kelsier kývl směrem ke zhroucenému Camonovi. „Vyřiď to s ním.“

„Jistě,“ odpověděl Milev.

„Chci, aby zůstal naživu, Mileve,“ řekl Kelsier se zvednutým prstem. „Ale nechci, aby si nijak užíval.“

Milev přikývl. „Uděláme z něj žebráka. Pán Vládce nemá tuhle profesi v oblibě, Camonovi se v Luthadelu nebude žít zrovna dobře.“

Milev se ho stejně zbaví, jakmile si jich Kelsier přestane všímat.

„Dobrá,“ řekl Kelsier. Potom otevřel truhličku s mincemi a začal počítat zlaté boxingy. „Jsi pohotový, Mileve. Rychle se dokážeš postavit na vlastní nohy a nenecháš se tak snadno zastrašit jako ostatní.“

„Já už jsem se s Mistingy setkal, pane Kelsiere,“ řekl Milev.

Kelsier přikývl: „Doxi,“ obrátil se na svého společníka, „kde jsme se to měli dnes večer sejít?“

„Uvažoval jsem o Clubsově obchodě,“ odpověděl druhý muž.

„No, to tedy není zdaleka neutrální místo,“ namítl Kelsier. „Zvlášť v případě, že se s náma nebude chtít spojit.“

„To je pravda.“

Kelsier se podíval na Mileva. „Plánuju v tomhle rajónu takovou akci. Bylo by šikovný mít na pomoc pár místních.“ Vyndal částku, která vypadala jako stovka boxingů. „Potřebovali bychom na večer váš bezpečný dům. Šlo by to?“

„Jistě,“ odpověděl Milev a ochotně se ujal mincí.

„Dobrá,“ řekl Kelsier. „A teď vypadněte.“

„Jak, vypadněte?“ zeptal se Milev váhavě.

„Prostě vypadněte,“ opakoval Kelsier. „Vezmi si svoje kumpány – včetně vašeho bývalýho vůdce – a jděte. Chci si soukromě pohovořit se slečnou Vin.“

Místnost opět ztichla a Vin cítila, že zdaleka není jediná, kdo nemohl uvěřit svým uším, že Kelsier zná její jméno.

„No tak, slyšeli jste!“ vyštěkl Milev. Mávl na skupinu kumpánů, aby vzali Camona, a potom vyhnal zbytek gangu na schodiště.

Vin se dívala za nimi a zpozorněla. Tenhle Kelsier je mocný člověk a instinkt jí napovídal, že mocní lidé jsou nebezpeční.

Jestlipak ví o jejím Štístku. Určitě, proč by si ji jinak vybral mezi všemi!

Jak mě asi chce tenhle Kelsier využít? pomyslela si a třela si paži, kterou dopadla na zem.

„Mimochodem," řekl Kelsier nedbale, „když řeknu soukromě, tak tím myslím, že mě nebudou špehovat tamhleti čtyři těma dírama za zdí. Vezměte si je laskavě s sebou ven."

Milev zbledl. „Samozřejmě, pane Kelsiere."

„Dobře. A tam na ulici najdete dva mrtvé špiony Ministerstva. Odkliďte nám laskavě ta těla."

Milev přikývl a otočil se.

„A Mileve," dodal Kelsier.

Milev se znovu otočil.

„Dbej na to, aby mě nikdo z tvých lidí nepodrazil," řekl Kelsier tiše. Vin opět cítila, jak jí útočí na city. „Tahle banda na sebe už tak upozornila Ministerstvo – nebylo by dobré proti sobě poštvat ještě mě."

Milev přikývl a zmizel na schodišti. Zavřel za sebou dveře. O chvíli později slyšela Vin kroky z hlídací budky. Potom bylo ticho. Zůstala sama s mužem, který měl – z nějakého důvodu – takové charisma, že by lehce zastrašil celou místnost hrdlořezů a zlodějů.

Podívala se na dveře na zástrčku. Kelsier ji pozoroval. Co by asi udělal, kdyby utekla?

Tvrdí, že zabil inkvizitora, pomyslela si Vin. *A… použil Štístko. Musím zůstat, ale jen dokud nezjistím, co je to zač.*

Kelsier se usmíval stále víc, až se rozesmál. „To už bylo až moc srandy, Doxi."

Druhý muž, kterému Kelsier říkal Dockson, se ušklíbl a odešel doprostřed místnosti. Vin zpozorněla, ale nešel k ní. Došel ke stolu.

„Ty jsi byl vždycky k nevydržení, Kelle," řekl Dockson. „Ale teď teda opravdu nevím, jak se s tím vyrovnám. Když tomu má člověk čelit s kamenným ksichtem."

„Ty žárlíš."

„No jo, to určitě," řekl Dockson. „Hlavně na to, jak si umíš poradit se zlodějíčkama. Jestli tě to vůbec zajímá, tak si myslím, že jsi byl na Camona moc tvrdý."

Kelsier došel ke stolu a sedl si. Když promluvil, trochu zvážněl: „Viděl jsi, co dělal s tou holkou?"

„Vlastně neviděl,“ odpověděl Dockson suše a díval se do zásob v baru. „Někdo mi stál ve výhledu.“

Kelsier pokrčil rameny. „Podívej se na ni, Doxi. Vždyť ji, chudáka, zbil skoro do bezvědomí. Já s ním teda soucit nemám.“

Vin zůstávala na místě a oba je sledovala. Jakmile povolilo napětí, začaly ji znova bolet rány, které utržila – hlavně mezi lopatkami, tam bude mít pořádnou modřinu, a na tváři. Ještě byla trochu malátná.

Kelsier si ji prohlížel. Vin zaťala zuby. Bolest. S bolestí si umí poradit.

„Potřebuješ něco, dítě?“ zeptal se Dockson. „Třeba mokrej kapesník na tu tvář?“

Neodpověděla, jen se na Kelsiera stále pozorně dívala. *Tak dělej. Řekni mi, co se mnou zamýšlíš. Vybal to.*

Dockson nakonec pokrčil rameny a skrčil se pod bar. Po chvíli se vynořil s několika lahvemi.

„Něco dobrýho?“ zeptal se Kelsier a otočil se.

„Jak to myslíš?“ podivil se Dockson. „Camon nemá ani mezi zloději pověst člověka s nějakým vkusem. Větší cenu než tohle víno mají i moje ponožky.“

Kelsier povzdechl. „Tak mi stejně nalej.“ Potom se podíval na Vin. „Chceš něco?“

Vin neodpověděla.

Kelsier se usmál. „Neboj se, my nejsme zdaleka tak hrozný, jak si tví kamarádi myslí.“

„Myslím, že to její kamarádi nejsou, Kelle,“ řekl Dockson za barem.

„To je pravda,“ přisvědčil Kelsier. „Ale i tak, nemusíš se nás bát, dítě. My ti neublížíme. Leda tak Doxův dech.“

Dockson zvedl oči v sloup. „Nebo Kellovy vtípky.“

Vin stála beze slova. Mohla by předstírat slabost, jako to dělala před Camonem, ale instinktivně cítila, že na tyhle muže by tato taktika nepůsobila. Zůstala tedy na místě a snažila se vyhodnotit situaci.

Znovu na ni padla úleva a klid. Uvolnilo ji to a dodalo důvěřivosti, aby se nebránila dělat to, co od ní budou chtít.

Ne! Zůstane na místě.

Kelsier zvedl obočí. „To je zvláštní.“

„Co?“ zeptal se Dockson a nalil si sklenici vína.

„Ale nic," odbyl ho Kelsier a sledoval Vin.

„Dáš si skleničku, malá?" zeptal se Dockson.

Vin neodpověděla. Celý život, pokud si pamatuje, měla Štístko. Dodávalo jí sílu a výhodu před ostatními zloději. To proto je dosud naživu. Přitom ale nikdy nevěděla, co to vlastně je a proč to může používat. Logika a instinkt jí teď radily jedinou věc – musí zjistit, co má tenhle člověk za lubem.

Každopádně ji hodlá využít a ona to bude muset vydržet bez ohledu na účel jeho plánů. Musí přijít na to, proč je tak mocný.

„Pivo," řekla nakonec.

„Pivo?" zeptal se Kelsier. „Jo?"

Vin přikývla a opatrně ho pozorovala. „Mám ho ráda."

Kelsier si mnul bradu. „Budeme s tím muset něco udělat," řekl. „No, sedni si."

Vin si váhavě sedla vedle Kelsiera k malému stolku. Rány ji bolely, ale teď si nemohla dovolit projevit žádnou slabost. Slabost zabíjí. Musí předstírat, že bolest prostě ignoruje. Seděla a v hlavě se jí vyjasňovalo.

O chvíli později k nim přišel Dockson a přinesl Kelsierovi skleničku vína a Vin džbán piva. Nenapila se.

„Kdo jste?" zeptala se tiše.

Kelsier zvedl obočí. „Jako bys byla hloupá!"

Vin neodpověděla.

Kelsier vzdychl. „No, to jen k té mé tajemnosti."

Dockson se ušklíbl.

Kelsier se usmíval. „Já jsem Kelsier. Jsem něco jako vůdce gangu – ale naše parta je jiná, takovou jsi asi nikdy neviděla. Lidi jako Camon a jejich gangy jsou – dejme tomu dravci, kteří se přiživují na šlechtě a na různých organizacích Ministerstva."

Vin zakroutila hlavou. „Dravci ne. Spíš sběrači odpadků." Člověk by řekl, že tak blízko Pánu Vládci ani takové organizace nemohou existovat. Ale Reen jí ukázal, že je to přesně naopak. Kolem Pána Vládce se točí mocní a bohatí šlechtici. A všude, kde je bohatství a moc, kvete korupce – zvláště potom, co se Pán Vládce rozhodl dohlížet na šlechtu mnohem méně než na skaaty. Musí tu kvést, zvláště při jeho blahosklonnosti ke šlechtickým potomkům.

Nicméně gangy jako Camonův byly jako krysy živící se na této korupci. A stejně jako krysy se nedaly dokonale vyhubit – zvláště ve městě, které má obyvatele jako Luthadel.

„Sběrači odpadků," opakoval Kelsier s úsměvem. Usmíval se téměř stále. „To sedí, Vin. No, tak Dox a já jsme taky sběrači odpadků… jenom na trochu vyšší úrovni. Máme lepší vystupování a jsme, možná, ambicióznější."

Vin se zamračila: „Jste šlechtici?"

„Proboha ne," řekl Dockson.

„Nebo aspoň," dodal Kelsier, „ne čistokrevní."

„Levobočci ale neexistujou," řekla Vin opatrně. „Ministerstvo je potírá."

Kelsier zvedl obočí. „Levobočci jako ty?"

Vin se lekla. *Jak…?*

„Ani Ministerstvo není neomylné, Vin," řekl Kelsier. „Když jsi jim unikla ty, unikli jim i jiní."

Vin se zarazila a přemýšlela. „Milev. On vám říkal Mistingové. To jsou nějaký allomanti, že jo?"

Dockson se podíval na Kelsiera. „Ona je bystrá," pokýval uznale hlavou.

„Je," přisvědčil Kelsier. „Ten člověk nám opravdu říkal Mistingové, Vin – ale bylo to trochu unáhlené označení. Technicky vzato, ani Dockson ani já Mistingové nejsme. I když s nima máme hodně společného."

Vin chvíli seděla tiše a oba muži ji bedlivě sledovali. Allomancie. To byla mystická síla, kterou měli jen šlechtici. Pán Vládce je touto silou obdařil kdysi před tisíci lety za odměnu za jejich věrnost. Byla to základní doktrína Ministerstva – to věděli i skaati jako Vin. Šlechtici zdědili allomancii jako privilegium po předcích a skaati za ni byli trestáni.

V čem ale ve skutečnosti allomancie spočívá, to Vin nevěděla. Vždycky si myslela, že to má něco společného se souboji. Říkalo se, že každý Misting – tak je nazývali – je tak silný, že přemůže celou partu zlodějů. Ale skaati, které znala, o tom mluvili jen šeptem a velmi nejistě. Až do této chvíle ji ani nenapadlo, že by to mohlo mít něco společného se Štístkem.

„Řekni mi, Vin," řekl Kelsier a naklonil se k ní, „víš o tom, co jsi udělala tomu obligátorovi na Ministerstvu?"

„Použila jsem svoje Štístko," řekla Vin tiše. „Používám ho, když jsou lidi vzteklí, aby se uklidnili."

„Nebo když jsou podezíraví, aby nepodezírali," řekl Kelsier. „Aby se dali lépe podvést."

Vin přikývla.

Kelsier zvedl prst. „Budeš se muset hodně věcí naučit. Techniku, pravidla a praxi. První lekce ale nemůže čekat. *Nikdy* nepoužívej emocionální allomancii na obligátora. Oni jsou trénovaní, aby poznali, kdy s nimi někdo manipuluje. To jsi způsobila ty, že ten obligátor poslal pro inkvizitora."

„Modli se, aby ti už nikdy nepřišel na stopu," řekl Dockson tiše a upil vína.

Vin zbledla. „Vy jste ho nezabili?"

Kelsier zakroutil hlavou. „Jenom jsem ho trochu dezorientoval – i když, musím přiznat, to bylo trochu nebezpečný. Neboj se, spousta věcí, co se o nich říká, jsou jen pověry. Teď, když tvou stopu ztratil, už ji znovu nenajde."

„Pravděpodobně," dodal Dockson.

Vin se na něho znepokojeně podívala.

„Velmi pravděpodobně," přisvědčil Kelsier. „Hodně toho o inkvizitorech nevíme – nejsou to úplně normální lidi. Třeba ty bodce, co mají v očích, by normálního člověka zabily. Nikde jsem se v allomancii nedověděl, jak je možné, že tihle tvorové žijou. Kdyby po tobě šla normální hlídka, co hledá Mistingy, tak by ses nemusela bát. Ale inkvizitor – to je potřeba mít se na pozoru. Ale zdá se, že už to sama dost dobře umíš."

Vin chvíli seděla neklidně. Nakonec Kelsier pokynul k jejímu džbánu piva. „Ty nepiješ."

„Co když jste do toho něco dali," řekla Vin.

„Proč bych ti do toho něco dával," namítl Kelsier s úsměvem a vytáhl z kapsy jakýsi předmět. „Tuhle lahvičku tajemnýho nápoje vypiješ dobrovolně."

Postavil před ní na stůl malou skleněnou lahvičku. Vin se zamračila a podívala se na tekutinu uvnitř. Na dně měla tmavou usazeninu. „Co to je?" zeptala se.

„Kdybych ti to řekl, přestalo by to být tajemný," usmíval se Kelsier.

Dockson zvedl oči v sloup. „V té lahvičce jsou kovové vločky v alkoholu, Vin."

„Kovový?“ zamračila se.

„Dva ze základních osmi allomantických kovů,“ řekl Kelsier. „Musíme to vyzkoušet.“

Vin se podívala na lahvičku.

Kelsier pokrčil rameny. „Musíš to vypít, jestli chceš o tom svým Štístku zjistit něco víc.“

„Tak vypijte půlku jako první.“

Kelsier zvedl obočí. „Hmm, trochu paranoidní.“

Vin neodpověděla.

Nakonec povzdechl, vzal lahvičku a sundal z ní víčko.

„Nejdřív s tím zatřepte,“ řekla Vin, „abyste vypil i tu usazeninu.“

Kelsier zvedl oči v sloup, ale udělal, co chtěla, protřepal lahvičku a vypil polovinu obsahu. S hlasitým třesknutím ji postavil na stůl.

Vin se zamračila. Potom se podívala na Kelsiera. Usmíval se. Ví, že ji dostal. Předvádí se se svou sílou a dráždí ji s ní. *Jediný důvod, proč pochlebovat mocným, je, že se člověk naučí, jak je jednou okrade.* Reenova slova.

Vin sáhla po lahvičce a vypila její obsah. Seděla a čekala na nějakou magickou proměnu nebo nápor nové síly – anebo na příznaky otravy. Nic necítila.

Jak… nudné. Zamračila se a pohodlně se rozvalila na židli. Ze zvědavosti zkusila Štístko.

A cítila, jak se jí úlekem rozšířily zornice.

Bylo tam, jako obrovská zlatá rezerva. Tak neuvěřitelná zásoba energie, že to nemohla pochopit. Vždycky musela se Štístkem šetřit, aby jí trochu zbylo, a používat ho doslova po soustech. Teď si připadala jako hladovějící, kterého přivedou na královskou hostinu. Seděla a užasle pozorovala to obrovské bohatství ve svém nitru.

„Tak,“ řekl Kelsier. „Zkus to. Uklidni mě.“

Vin sáhla po nové hromadě Štístka. Kousek vzala a zaměřila ho na Kelsiera.

„Dobrý.“ Kelsier se k ní dychtivě naklonil. „Ovšem že umíš tohle, to už jsme věděli. Tak teď uděláme opravdový test. Vin, můžeš udělat opak? Umíš utlumit moje emoce, teď je zkus naopak rozbouřit. Umíš to?“

Vin se zamračila. Takhle Štístko nikdy nepoužila. Proč je z toho tak nadšený?

Je to podezřelé. Sáhla po Štístku. Přitom si však všimla jedné zajímavé věci – to, co jí předtím připadalo jako obrovský zdroj síly, byly vlastně zdroje dva. Byla to dvě Štístka, každé jiné.

Osm. On říkal, že jich je osm. Ale… k čemu jsou ty ostatní?

Kelsier stále čekal. Vin sáhla po tom druhém, dosud neznámém Štístku a udělala totéž, co před chvílí, namířila je na Kelsiera.

Kelsier se usmíval ještě víc a podíval se na Docksona. „Tak je to ono. Ona to udělala."

Dockson zakroutil hlavou. „Po pravdě, Kelle, já nevím, co si o tom mám myslet. Ono mít vedle sebe jednoho z vás bylo už tak dost na nervy. A teď dva…"

Vin si je prohlížela přimhouřenýma očima s nedůvěřivým pohledem. „Co dva?"

„Vin, i mezi šlechtou je allomancie vzácná věc," vysvětloval Kelsier. „Je pravda, že je to dědičná schopnost a existuje v rodech nejvyšší šlechty, ale sama dědičnost ještě nezaručuje allomantickou sílu.

Mnoho vysokých šlechticů má jen jednu z allomantických schopností. Tihle lidi umějí jednom jednu z osmi základních allomantických dovedností a říká se jim Mistingové. Čas od času se tahle schopnost objeví u některého ze skaatů – samozřejmě jen tehdy, když má mezi nejbližšími předky šlechtickou krev. No, najdeš tak jednoho Mistinga mezi… dejme tomu deseti tisíci polovičními skaaty. Čím bližší přízeň ke šlechtě, tím větší je pravděpodobnost, že to bude Misting."

„Kdo byli tví rodiče, Vin?" zeptal se Dockson. „Pamatuješ si je?"

„Mě vychoval nevlastní bratr, Reen," odpověděla Vin tiše a s nevolí. O některých věcech mluvila nerada.

„Mluvil někdy o mamince nebo o tatínkovi?" zeptal se znovu Dockson.

„Málokdy," připustila. „Reen říkal, že máma byla děvka. Ne dobrovolně, ale podsvětí je prostě takový…" Zmlkla. Matka se ji jednou pokusila zabít, to byla ještě velmi malá. Matně se na to rozpomínala. Reen ji zachránil.

„A co tatínek, Vin?" naléhal Dockson.

Vin zvedla hlavu. „Je to arciprelan na Ministerstvu."

Kelsier tiše hvízdl. „Tak to je docela ironický porušení služebních zákazů.“

Vin sklopila oči a podívala se na stůl. Potom natáhla ruku a upila obrovský doušek ze džbánu piva.

Kelsier se usmál. „Většinu vyšších obligátorů na Ministerstvu představujou vyšší šlechtici. Po otci jsi zdědila moc vzácný dar.“

„Takže… já jsem ten Misting, jak jste o tom mluvil?“

Kelsier zakroutil hlavou. „No, vlastně nejsi. Víš, Vin, proto se o tebe tak zajímáme. Mistingové mají jen jednu allomantickou schopnost. Ty jsi nám právě předvedla dvě. A jestliže z těch osmi máš aspoň dvě, tak máš zákonitě i všechny ostatní. Tak to funguje – každý allomant má buď jednu schopnost, nebo všechny.“

Kelsier se k ní naklonil. „Vin, ty jsi Mistborn. Ti jsou i mezi šlechtou neskutečně vzácný. Ale skaat… no, já jsem za celý svůj život potkal jen ještě jednoho.“

Místnost jako by najednou ztichla. Vin se dívala na džbán piva, vyděšená k smrti. *Mistborn.* Slyšela o nich. Historky. Legendy.

Kelsier a Dockson seděli tiše a dávali jí čas se s tím vyrovnat. Nakonec se zeptala: „A… co to vlastně všechno znamená?“

Kelsier se usmál. „To znamená, že ty, Vin, jsi velmi zvláštní osoba. Máš schopnosti, které by ti záviděla většina nejvyšších šlechticů. Kdyby ses byla narodila v aristokratické rodině, tahle vlastnost by ti vynesla jedno z nejvyšších postavení a obrovskou moc ve Finální říši.“

Kelsier se k ní znovu naklonil. „Ty ses ale nenarodila jako aristokratka. Nejsi urozená, Vin. Nemusíš hrát podle jejich pravidel – což ti ovšem dává ještě *větší* moc.“

Je zřejmé, že další etapa mého hledání nás povede nahoru do terrisských hor. Prý jsou chladné a nepřívětivé – kopce z ledu.

Náš doprovod se pro tuto cestu nehodí. Budeme si asi muset najmout místní nosiče, aby nám vynesli nahoru naše vybavení.

4

„Slyšeli jste ho, ne?!“ Ulefovi zářily oči vzrušením. „Plánuje akci. To jsem zvědavej, který z aristokratických domů si vezme na mušku.“

„Určitě jeden z nejmocnějších,“ řekl Disten, jeden z Camonových lídrů. Neměl ruku, ale oči a uši měl jedny z nejbystřejších v celém gangu. „Kelsier s malýma akcema neztrácí čas.“

Vin seděla tiše a před sebou měla džbán piva – ten, co jí dal Kelsier –, ještě skoro plný. Kolem stolu s ní seděla spousta lidí. Kelsier pustil gang zpátky do doupěte ještě chvíli předtím, než začala schůzka. Vin by však byla nejraději zůstala o samotě. S Reenem si na samotu zvykla. Když si člověk pustí druhého příliš k tělu, jen mu tím dává zbraň do ruky, aby ho potom snáz zradil.

I po Reenově odchodu zůstávala Vin spíše samotářská. Neměla v úmyslu odcházet. Ale zároveň nestála o bližší kontakt s kýmkoli z ostatních členů gangu. A ti ji naopak rádi nechávali svému osudu. Její postavení bylo nejisté, a kdyby se s ní někdo příliš přátelil, mohlo by mu to pokazit pověst. Párkrát se o to pokusil jen Ulef.

Když si někoho pustíš moc blízko k tělu, bude tě o to víc bolet, až tě zradí. Jako by jí to Reen našeptával do ucha.

Byl vlastně Ulef někdy její přítel? Zradil ji dost bez rozpaků. Navíc ostatní členové gangu si nedělali z jejího bití ani z jejího náhlého vzestupu nijak těžkou hlavu. O zradě nebo o tom, že by jí někdy odmítli pomoci, nikdy nemluvili. Dělali jen to, co se od nich čekalo.

„On se v poslední době nezatěžoval vůbec žádnýma akcema," řekl Harmon, starší zloděj s rozčepýřenými vousy. „V Luthadelu skoro nebyl vidět. Za poslední léta sotva párkrát. On se vlastně nepouštěl do žádných akcí od tý doby, co…"

„Tohle je první?" zeptal se Ulef dychtivě. „Od doby, co zdrhl z dolů? No, tak to bude nějaká bomba!"

„Říkal o tom něco, Vin?" zeptal se Disten. „Vin!" Kývl pahýlem ruky směrem k ní, aby si ho všimla.

„Co?" zeptala se a zvedla hlavu. Po Camonově bití už se trochu umyla. Nakonec přece jen přijala od Docksona nabízený kapesník a otřela si krev z obličeje. S modřinami toho ovšem moc udělat nemohla. Stále ještě bolely. Snad jí nic nezlomil.

„Kelsier," opakoval Disten. „Říkal něco o tý akci, co má v plánu?"

Vin zakroutila hlavou. Sklopila pohled k zakrvácenému kapesníku. Kelsier a Dockson odešli a nechali jí čas, aby mohla přemýšlet o tom, co jí řekli, než se vrátí. Z jejich slov byla patrná jistá nabídka. Ať už plánovali cokoli, byla přizvaná k účasti.

„A proč si tě vůbec vybral jako spojku, Vin?" zeptal se Ulef. „Vysvětlil to nějak?"

Gang totiž usoudil, že si ji Kelsier vybral jako kontaktní osobu z Camonovy… Milevovy… party.

Luthadelské podsvětí mělo dvě strany. Jednak to byly stálé gangy jako Camonův, a jednak… *speciální*, složené z mimořádně schopných, tvrdošíjných a odvážných jedinců, nebo z mimořádně talentovaných jedinců. Allomantů.

Tyto dvě strany podsvětí se však vzájemně nemísily. Stálé zlodějské gangy měly svá pole působnosti. Čas od času však některá parta Mistingů najala stálý zlodějský gang na nějakou obyčejnější práci a potom si vybrali prostředníka, který mezi nimi zajišťoval spojení. Z toho vycházel Ulef.

Když se o tom Vin nechtěla šířit, gang přešel k jinému tématu – Mistingové. Tlumeně šeptem mluvili o allomancii a Vin s nepříjemným pocitem poslouchala. Jak může být tak přímo spojená

s něčím, z čeho oni mají takovou hrůzu? Její Štístko… její allomancie… to bylo něco maličkého, co potřebovala jen k holému přežití, ale jinak to nemělo absolutně žádný význam.

Ale taková síla… pomyslela si a podívala se na svou zásobu Štístka.

„Rád bych věděl, co Kelsier posledních pár let dělal," řekl Ulef. Nejdřív se v její přítomnosti necítil nejlépe, ale rychle to překonal. Zradil ji, ovšem takové už je podsvětí. Nezná přátele.

Mezi Kelsierem a Docksonem to ale takhle nevypadalo. Zdálo se, že si věří. Je to přetvářka? Nebo že by patřili k těm několika vzácným skupinám, které se prostě možností, že by někdo druhého zradil, nezabývají?

Nejvíce ji na Kelsierovi a Docksonovi znepokojovala jejich otevřenost, když s ní mluvili. Zdálo se, že jí po relativně krátké době důvěřují, dokonce ji chtějí přijmout mezi sebe. To určitě není upřímné – s takovou taktikou by nikdo v podsvětí nemohl přežít. Přesto ji jejich přátelský postoj znepokojoval.

„Dva roky…" poznamenal obtloustlý bandita Hrud. „To to asi celou dobu připravoval."

„To teda asi bude akce…" řekl Ulef.

„Řekněte mi o něm něco," požádala Vin.

„O Kelsierovi?" zeptal se Disten.

Vin přikývla.

„Oni tam dole o Kelsierovi nemluvili?"

Vin zakroutila hlavou.

„Byl to nejlepší vůdce gangu v celým Luthadelu," řekl Ulef. „Legenda i mezi Mistingama. Vykradl pár nejbohatších aristokratických domů ve městě."

„A potom?" ptala se Vin.

„Někdo ho podrazil." Odpověděl Harmon tiše.

Samozřejmě, pomyslela si Vin.

„Chytil ho sám Pán Vládce," řekl Ulef. „Poslal ho i se ženou do dolů v Hathsinu. Ale on *utek.* On utek z dolů, Vin! Jediný, komu se to kdy povedlo!"

„A jeho žena?" zeptala se Vin.

Ulef se podíval na Harmona a ten zakroutil hlavou. „Jí se to nepovedlo."

Tak on taky někoho ztratil. Jak se může pořád tak smát? Tak od srdce?

„Odtud má ty jizvy, víš," řekl Disten. „Na rukách. Od skalní stěny, kterou musel přelézt, aby utek."

Harmon se ušklíbl. „Od toho je nemá. Na útěku zabil inkvizitora – od toho je má."

„Já jsem slyšel, že je utržil, když se pral s tím monstrem, co tam hlídají," řekl Ulef. „Prej mu strčil ruku do huby a uškrtil ho *zevnitř*. A ty jizvy má od zubů."

Disten se zamračil. „Jak můžeš někoho uškrtit zevnitř?"

Ulef pokrčil rameny.

„Není to obyčejný člověk," zamumlal Hrud. „V těch dolech ho něco potkalo, něco ošklivýho. On předtím nebyl allomant. Do těch dolů šel jako normální skaat, a teď… No, rozhodně je Misting – jestli je vůbec ještě člověk. Hodně chodí do mlh. Někdo taky říká, že pravej Kelsier umřel a že tohle stvoření jen nosí jeho obličej, ale je… něco jinýho."

Harmon zakroutil hlavou. „No, to je jen omezenost skaatů z plantáží. Do mlh chodíme všichni."

„Ale ne do mlh venku mimo město," trval na svém Hrud. „Tam jsou mlžný přízraky. Chytají lidi a berou jim tvář, určitě, jako Pán Vládce."

Harmon zvedl oči v sloup.

„Hrud má pravdu v jedný věci," řekl Disten, „že to není normální člověk. Třeba to není mlžný přízrak, ale taky to není skaat. Já jsem slyšel, co dělá, to neumí nikdo jiný než oni. Ti, co chodí v noci. Viděl jsi, co udělal Camonovi."

„Mistborn," řekl pološeptem Harmon.

Mistborn. Vin to slovo slyšela, ještě než se o něm zmínil Kelsier. Samozřejmě, kdo by o nich neslyšel? Přesto se podle toho, co se o Mistbornech proslýchalo, zdály všechny historky o inkvizitorech a allomantech pravdivé. Říkalo se, že Mistborni jsou poslové mlh obdaření obrovskými schopnostmi přímo od Pána Vládce. Mistbornem může být jen vysoký šlechtic. Proslýchalo se o nich, že je to tajná sekta vrahů, kteří mu slouží a kteří vycházejí ven jen v noci. Reen ji vždycky učil, že je to výmysl, a Vin usoudila, že má pravdu.

A Kelsier tvrdí, že já – stejně jako on – jsem taky jedna z nich. Jak by to bylo možné? Dítě prostitutky! Nic neznamená! Je úplná nula!

Nikdy nevěř člověku, který ti přinese dobrou zprávu, říkával Reen. *Je to ten nejstarší a nejjednodušší způsob, jak někoho napálit.*

Ale ona má přece své Štístko. Je allomantka. Stále cítila tu zásobárnu energie z Kelsierova nápoje a začala zkoušet své schopnosti na ostatních členech party. Už nebyla omezená jen malým kouskem Štístka a zjistila, že dosáhne daleko většího účinku.

Vin si začínala uvědomovat, že její původní životní cíl – prostě přežít – je poněkud nudný. Mohla by dokázat daleko víc. Dělala otroka Reenovi a potom Camonovi. A bude ho dělat i tomu Kelsierovi, pokud ji to dovede ke svobodě.

Milev se u stolu podíval na hodinky a potom vstal. „Tak jo, všichni ven!“

Místnost se začala vylidňovat. To byla první fáze přípravy na Kelsierovu schůzku. Vin zůstala na místě. Kelsier dal ostatním jednoznačně najevo, že ona je vítaná. Seděla chvíli tiše. Teď, když byla místnost prázdná, se tu cítila mnohem lépe. Po chvíli se začali trousit Kelsierovi přátelé. První muž na schodech vypadal jako voják. Na sobě měl volnou košili bez rukávů, která mu odhalovala silná ramena. Byl velmi svalnatý, ale přitom nijak nadbytečně robustní, a měl na krátko ostříhané vlasy, které mu trochu trčely.

Jeho společník byl oblečený jako šlechtic – měl na sobě švestkově modrou vestu se zlatými knoflíky a černý plášť, k tomu klobouk s úzkým okrajem a hůl. Byl starší než voják a poněkud zavalitý. Když vešel do místnosti, sundal si klobouk a odkryl úhledně učesané černé vlasy. Oba muži se přátelsky bavili, když ale viděli prázdnou místnost, ztichli.

„Aha, tohle je asi naše spojka,“ řekl muž v obleku. „Už přišel Kelsier?“ Mluvil s ní naprosto přátelsky, jako by se znali už léta. Vin si náhle uvědomila, že se jí proti její vůli tento výřečný, hezky oblečený muž líbí.

„Ne,“ odpověděla tiše. I když se v pracovní košili a kalhotách s laclem vždycky cítila dobře, najednou by si byla přála mít něco hezčího. Chování tohoto muže vyžadovalo něco vhodnějšího do tohoto formálnějšího prostředí.

„To se dalo čekat, že Kelsier přijde na vlastní schůzku pozdě,“ řekl voják a sedl si k jednomu ze stolů uprostřed místnosti.

„Skutečně,“ přisvědčil druhý muž. „Ovšem díky jeho nedochvilnosti máme ještě příležitost popít. Já bych neodmítl…“

„Já vám něco přinesu,“ řekla Vin a rychle vyskočila.

„To je od vás milé,“ řekl muž v obleku a sedl si vedle vojáka. Dal si nohu přes nohu a hůlku držel po straně a opíral se o ni jednou rukou.

Vin došla k baru a začala tam hledat nápoje.

„Breezi…“ řekl voják varovně, když Vin vybrala láhev Camonova nejdražšího vína a začala nalévat.

„Hmm…?“ ozval se muž v obleku a zvedl obočí.

Voják kývl hlavou směrem k Vin.

„No jo, ano,“ řekl muž v obleku a povzdechl.

Vin se zarazila nad napůl nalitou skleničkou. *Co to dělám?*

„No tak, Hame,“ pokračoval muž v obleku, „ty jsi někdy tak strašně upjatý.“

„To, že umíš na lidi působit, neznamená, že bys to měl dělat, Breezi.“

Vin zmateně stála. *On… na mě použil Štístko.* Když se s ní Kelsier snažil manipulovat, cítila to a dokázala se bránit. Teď si ale ani nestačila uvědomit, co dělá.

Podívala se na muže a přimhouřila oči. „Mistborn.“

Breeze, muž v obleku, se rozesmál. „To sotva. Kelsier je jediný skaat Mistborn, kterého asi kdy potkáme, má milá – a modli se, abys nikdy nepotkala Mistborna šlechtice. Ne, já jsem obyčejný Misting.“

„Obyčejný?“ zeptal se Ham.

Breeze pokrčil rameny.

Vin se podívala na nedolitou skleničku vína. „Vy jste za mě tahal. Myslím… jako allomanticky.“

„Ne, já jsem zatlačil,“ řekl Breeze. „Kdybych zatáhl, tak bych naopak chtěl snížit důvěru a zvýšit pochybnost. Zatlačit znamená naopak člověka uklidnit, aby byl důvěřivější.“

„To je jedno, ale snažil jste se mě ovládat,“ řekla Vin. „Přinutil jste mě, abych vám přinesla pití.“

„No, já bych to nenazýval *přinutil*,“ namítl Breeze. „Jen jsem ti navodil stav, abys měla chuť mi vyhovět.“

Ham se škrábal na bradě. „Já nevím, Breezi. To je zajímavá věc. Když jí takhle ovlivníš emoce, zbavíš ji tím možnosti svobodně se

rozhodnout? Kdyby třeba měla pod tvým vlivem někoho zabít nebo něco ukrást, byl by to její zločin nebo tvůj?“

Breeze zvedl oči v sloup. „To je celý nesmysl. Takhle se nedá uvažovat, Hammonde – leze ti to na mozek. Já jsem ji jen trochu podpořil – i když třeba ne zcela standardním způsobem.“

„Ale –“

„Já se s tebou neubudu hádat, Hame.“

Zavalitý muž povzdechl s pocitem marnosti.

„Přineseš mi to pití?“ zeptal se Breeze a s nadějí se podíval na Vin. „Když už jsi vstala a stejně se vracíš tím směrem na své místo…“

Vin se soustředila na své nitro. Cítí nějaké neobvyklé nutkání udělat, o co ji žádá? Manipuluje s ní znovu? Nakonec prostě odešla od baru a nechala nápoj stát.

Breeze si povzdechl. Sám si však pro nápoj nedošel.

Vin váhavě došla k jejich stolu. Byla zvyklá zdržovat se ve stínu a v koutech – tak blízko, aby mohla poslouchat, o čem se mluví, ale tak daleko, aby stačila utéct. Před těmito muži se však schovat nemohla – přinejmenším dokud byla místnost prázdná. Vybrala si tedy aspoň židli u stolu poblíž obou mužů a opatrně si sedla. Potřebovala informace – nevědomost pro ni byla v tomto novém světě Mistingů obrovskou nevýhodou.

Breeze se zasmál. „Ty jsi takové klubíčko nervů, viď?“

Vin poznámku přešla. „Vy,“ řekla a kývla směrem k Hamovi, „vy jste taky Misting?“

Ham přikývl. „Já jsem rváč.“

Vin se zmateně zamračila.

„Pálím cín s olovem,“ řekl Ham.

Vín se na něho opět podívala nechápavě.

„Umí načerpat obrovskou sílu, má milá,“ řekl Breeze. „Umí rozdávat rány – věcem, ale hlavně lidem –, když se nám chtějí plést do řemesla.“

„Nejen to,“ dodal Ham. „Zajišťuju při akcích všestrannou ochranku, zajistím sílu tolika lidí, kolik je potřeba.“

„A když potřeba není, tak vás ubije filozofováním,“ dodal Breeze.

Ham vzdychl. „Breezi, namouduši, já někdy nechápu, jak jsem…“ Ham se odmlčel, když se otevřely dveře a dovnitř vstoupil další muž.

Měl na sobě kabát mdlé barvy, hnědé kalhoty a bílou košili. Tvář měl však mnohem nápadnější než oblek. Byla vrásčitá a pokroucená jako dřevěný samorost a z očí mu vyzařovala zvláštní nesouhlasná nespokojenost, jakou je vidět jen na tváři starých lidí. Vin nedokázala odhadnout jeho věk. Byl natolik mladý, že neměl shrbenou postavu, ale natolik starý, že proti němu vypadal Breeze, který byl ve středních letech, o dost mladší.

Muž se podíval na Vin a na ostatní, rozmrzele zabručel a posadil se k malému stolku na druhé straně místnosti. Zřetelně kulhal.

Breeze vzdychl. „Trap mi bude chybět."

„Všem nám bude chybět," přisvědčil Ham tiše. „I když Clubs je dost dobrý. Už jsem s ním dělal."

Breeze sledoval starého muže. „To bych rád věděl, jestli by se mi podařilo přimět *jeho*, aby mi přinesl pití."

Ham se rozesmál: „To bych chtěl vidět!"

„Určitě bys to viděl," řekl Breeze.

Vin starého muže sledovala. Ona mu byla na první pohled evidentně lhostejná, stejně jako ostatní dva muži v místnosti. „Kdo je to?"

„Clubs?" zeptal se Breeze. „Má milá, to je clonař. Zajistí, že nás neodhalí inkvizitor."

Vin se kousala do rtu, zpracovávala novou informaci a dívala se na Clubse. Vrhl na ni letmý pohled a odvrátil se. Když se otočil, všimla si, že se na ni Ham dívá.

„Líbíš se mi, děvče," řekl. „Ostatní spojky, se kterýma jsem pracoval, byly buď moc ustrašený a nechtěly s náma mluvit, nebo žárlily, že jsme jim vlezli do rajónu."

„Opravdu," řekl Breeze. „Ty nejsi jako většina drobotiny. Samozřejmě bych tě měl ještě mnohem radši, kdybys mi přinesla to víno…"

Vin si ho nevšímala a dívala se na Hama. „Drobotiny?"

„Tak říkají někteří nafoukaní členové naší společnosti menším zlodějům," řekl Ham. „Říkají vám drobotina, protože podnikáte… drobnější akce."

„Já jsem tě samozřejmě nechtěl urazit," omlouval se Breeze.

„Mě by to neurazilo –" Vin se zarazila, když pocítila neobvyklé nutkání potěšit onoho dobře oblečeného muže. Podívala se na něj: „Nechte toho!"

„Podívejme," utrousil Breeze směrem k Hamovi, „ona si pořád udržuje schopnost oponovat."

„Ty jsi beznadějný."

Oni si myslí, že jsem spojka, pomyslela si Vin. *Takže jim Kelsier neřekl, co jsem. Ale proč?* Neměl na to čas? Nebo to chtěl udržet v tajnosti? Jak moc se dá těmhle lidem věřit? Jestli ji pokládají za obyčejnou „drobotinu", tak proč jsou k ní tak milí?

„Na koho ještě čekáme?" zeptal se Breeze a podíval se směrem ke dveřím. „Kromě Kella a Doxe už nevím."

„Yeden," řekl Ham.

Breeze se zamračil a vrhl na něj kyselý pohled. „Hmm, ach jo."

„V tom s tebou souhlasím," řekl Ham. „Ale vsadil bych se, že on si o nás myslí totéž."

„Nechápu, proč ho pozvali," podotkl Breeze.

Ham pokrčil rameny. „To asi souvisí s Kellovým plánem."

„No jo, ta jeho akce," řekl Breeze zamyšleně. „Co to asi může být…?"

Ham zakroutil hlavou. „Kell a ta jeho zatracená teatrálnost."

„Přesně tak."

Po chvíli se otevřely dveře a vešel Yeden, o němž právě mluvili. Ukázalo se, že je to skromný člověk, a Vin nemohla pochopit, proč ti dva měli proti jeho přítomnosti námitky. Yeden byl spíše menší, byl oblečený prostě jako skaat v hnědém pracovním plášti se skvrnami od sazí. Rozhlédl se po dějišti schůzky s výrazem nelibosti, ale ne tak zjevně nepřátelsky jako Clubs, který stále seděl na druhém konci místnosti a zahlížel na každého, kdo směrem k němu stočil pohled.

To není velký gang, pomyslela si Vin. *S Kelsierem a Docksonem jich je šest.* Jistě, ještě Ham říkal něco, že má skupinu rváčů. Nebo jsou lidé, kteří sem přišli, jen nějací zástupci? V některých partách to takhle funguje.

Breeze se ještě třikrát podíval na kapesní hodinky, než Kelsier nakonec dorazil. Vůdce party Mistborn vrazil do místnosti nabitý svým příslovečným optimismem a za ním se přiloudal Dockson. Ham okamžitě vstal, usmíval se na celé kolo a podával si s Kelsierem ruku. Vstal i Breeze, ale zdravil se s Kelsierem poněkud zdrženlivěji. Vin musela přiznat, že nikdy neviděla vůdce gangu, kterého by jeho lidé tak ochotně vítali.

„Á," řekl Kelsier, když se podíval na druhý konec místnosti. „Máme tady i Clubse a Yedena. Takže jsme všichni. Dobrá – já nemám rád, když se musí na někoho čekat."

Breeze zvedl obočí a s Hamem se pohodlně usadili na židlích. Dockson si sedl k jejich stolu. „Dostaneme nějaké vysvětlení vaší nedochvilnosti?"

„Byli jsme s Docksonem za mým bratrem," vysvětloval Kelsier a přešel do čela místnosti. Otočil se a opřel se o bar. Rozhlížel se po místnosti. Když se očima setkal s Vin, mrkl na ni.

„S tvým bratrem?" zeptal se Ham. „On Marsh taky přijde?"

Kelsier a Dockson se na sebe podívali. „Dnes ne," odpověděl Kelsier. „Ale později se k nám přidá."

Vin si prohlížela účastníky schůzky. Připadali jí skeptičtí. *Že by mezi Kelsierem a jeho bratrem vládlo nějaké napětí?*

Breeze zvedl hůl a namířil její špičku na Kelsiera. „Dobře, Kelsiere, tak ty nám už osm měsíců tuhle akci tajíš. Víme, že bude velká, víme, že se na ni napjatě chystáš, a taky nás už dost štve, že s tím děláš takový tajnosti. Tak proč už se před nás nepostavíš a neřekneš, o co jde?"

Kelsier se usmál. Potom se napřímil a kývl rukou ke špinavému otrhanému Yedenovi. „Pánové, tady vám představuju vašeho nového zaměstnavatele."

Všechny to evidentně šokovalo.

„*Jeho?*" zeptal se Ham.

„Jeho," přikývl Kelsier.

„Cože?" promluvil poprvé Yeden. „Vy máte problém dělat pro slušnýho člověka?"

„O to nejde, příteli," řekl Breeze a položil si hůl přes klín. „To jen, že… no, že jsem nabyl zvláštního dojmu, že nemáš náš typ zrovna v lásce."

„To nemám," řekl Yeden stroze. „Jste sobecký, nedisciplinovaný a k ostatním skaatům jste se otočili zády. Oblíkáte se sice hezky, ale uvnitř jste špinavý jak ten popel."

Ham se ušklíbl. „Už vidím, že tahle akce bude teda sousto pro naši skupinovou morálku."

Vin všechno tiše sledovala a kousala se do rtu. Yeden byl evidentně skaat, dělník buď v kovárně, nebo v textilce. Jaké má asi spojení s podsvětím? A… jak si může dovolit najmout zlodějský gang, zvlášť tak speciální, jako má Kelsier?

Kelsier možná zaznamenal její zmatek, protože zjistila, že se na ni dívá. Ostatní mezitím hovořili.

„Jsem z toho ještě trochu zmatený," řekl Ham. „Yedene, všichni víme, jak se díváš na zloděje. Tak… proč nás najímáš?"

Yeden se neklidně zavrtěl. „Protože," řekl nakonec, „každej ví, jak jste účinní."

Breeze se rozesmál. „Takže sice nesouhlasíš s naší morálkou, ale to ti nijak nebrání využít našich schopností. Chápu. Tak co to tedy bude za akci? Co si od nás přejí skaatští povstalci?"

Skaatští povstalci? Vin zaslechla pár slov z rozhovoru a přemýšlela o nich. Podsvětí mělo dvě stránky. Jeho větší část tvořili zloději, gangy, prostitutky a žebráci, kteří se snažili přežít mimo hlavní společenství skaatů.

A potom tu byli skaatští povstalci. Ti pracovali přímo proti Finální říši. Reen je vždycky považoval za hlupáky – a tenhle postoj sdílela většina lidí jak z podsvětí, tak obyčejných skaatů, s nimiž se Vin setkala.

Všechny oči se postupně obrátily na Kelsiera. Ten se znovu opřel o bar. „Skaatští povstalci, zásluhou tady pana Yedena, si nás najali na velmi specifický úkol."

„Jakej?" zeptal se Ham. „Loupež? Vražda?"

„Od každého trochu," řekl Kelsier, „a přitom ani jedno. Pánové, tohle nebude obvyklá akce. Bude jiná než všechno, o co se dosud jakýkoli gang pokusil. Pomůžeme Yedenovi svrhnout Finální říši."

Hrobové ticho.

„Prosím?" zeptal se Ham.

„Slyšel jsi dobře, Hame," ujistil ho Kelsier. „Plánoval jsem přesně tuhle akci – destrukci Finální říše. Nebo přinejmenším její vlády. Yeden nás najal, abychom mu zajistili armádu a potom vytvořili příležitost zmocnit se vlády nad městem."

Ham se opřel a podíval se na Breeze. Oba se otočili k Docksonovi, který slavnostně přikývl. V místnosti bylo ještě chvíli ticho. Přerušil ho až Yeden, když se začal nehorázně smát.

„Já jsem s tím nikdy neměl souhlasit," řekl a kroutil hlavou. „Teď, když to slyším, mi teprve dochází, jak je to bláznivý."

„Věř mi, Yedene," řekl Kelsier. „Tihle chlapi plány, které vypadají na první pohled bláznivě, normálně zvládají."

„To je možná pravda, Kelle," namítl Breeze, „ale tentokrát bych se spíš přikláněl tady ke kolegovi, který nesouhlasí. Svrhnout

Finální říši… o to se skaatští povstalci pokoušejí už přes tisíc let! Proč si myslíš, že by se nám mělo povést něco, co se jim za celou tu dobu nepovedlo?“

Kelsier se usmál. „Nám se to povede, protože my máme vizi, Breezi. A tu zatím žádný povstání nemělo.“

„Prosím?“ zeptal se Yeden nechápavě.

„No, je to, bohužel, pravda,“ řekl Kelsier. „Povstalci lidi, jako jsme my, odsuzujou, že jsme moc nenasytný, ovšem i přes veškerou svou morálku – kterou tedy, mimochodem, uznávám – nejsou schopní ničeho dosáhnout. Yedene, vaši lidé se schovávají v lesích a v horách a kujou pikle, jak jednoho dne povstanou a povedou slavnou válku proti Finální říši. Ale vy nemáte představu, jak správný plán sestavit a uskutečnit.“

Yeden se zachmuřil. „A vy zase nemáte představu, o čem mluvíte.“

„Opravdu?“ zeptal se Kelsier klidně. „Tak mi řekněte, čeho vaše povstání docílilo za těch tisíc let, co se snažíte svrhnout říši? Kde jsou vaše úspěchy a vaše vítězství? Masakr u Tougieru před třemi sty lety, kde bylo popraveno sedm tisíc skaatů, kteří povstali? Příležitostný nájezd člunů na kanálu nebo únos některého nižšího šlechtice?“

Yeden zrudl. „To je tak maximum, kterýho se dá dosáhnout s lidma, co máme! Neobviňujte moje lidi z toho, co se jim nepovedlo – obviňte z toho ostatní skaaty! Nechtějí nás podpořit. Tisíc let se nechají utiskovat – už to v nich ubilo poslední zbytky ducha! Je těžký donutit jedinýho člověka z tisíce, aby nás poslouchal, natožpak aby se vzbouřil!“

„Klid, Yedene,“ řekl Kelsier a zvedl ruku. „Nechci urážet vaši odvahu. Jsme přece na stejné straně, ne? Obrátil ses na mě, protože se ti nepodařilo sehnat lidi do svý armády.“

„Toho rozhodnutí čím dál víc lituju, zloději,“ řekl Yeden.

„No, už jsi nám zaplatil,“ řekl Kelsier. „Takže už je trochu pozdě začít couvat. Ale my ti tu armádu seženeme, Yedene. Lidi tady v místnosti jsou nejschopnější, nejchytřejší a nejšikovnější allomanti ve městě. Uvidíš.“

Místnost opět ztichla. Vin seděla u stolu a zamračeně sledovala rozhovor. *Co to hraješ za hru, Kelsiere?* To, co říkal o svržení Finální říše, je evidentně jen nějaké krycí označení. Měla pocit, že

chce ušít boudu na povstalce. Ale… jestli už opravdu dostal zaplaceno, tak proč v té šarádě pokračuje?

Kelsier se obrátil od Yedena k Breezovi a Hamovi. „Tak, pánové, co si o tom myslíte?“

Oba muži se na sebe podívali. Nakonec promluvil Breeze. „Jak je Pán Vládce nade mnou, nikdy jsem nenechal ležet hozenou rukavici. Ale Kelle, tvoje zdůvodnění se mi nezdá. Jsi si jistý, že jsme schopní to dokázat?“

„Věřím tomu,“ odpověděl Kelsier. „Předchozí pokusy svrhnout Pána Vládce selhaly, protože neměly pořádnou organizaci a plán. My jsme zloději, pánové – a to moc dobří. My jsme schopni ukrást věci, které ukrást nejde, a podvést lidi, které podvést nejde. Víme, jak si poradit s neuvěřitelně rozsáhlou akcí a rozdělit ji na zvládnutelné díly a uskutečnit každý z nich. Víme, jak dosáhnout toho, co chceme. A tím jsme dokonalý obsazení právě pro tenhle úkol.“

Breeze se zamračil. „A… Kolik dostaneme zaplaceno, za dosažení nemožného?“

„Třicet tisíc boxingů,“ řekl Yeden. „Polovinu hned a polovinu, až přivedete armádu.“

„Třicet tisíc?“ namítl Ham. „Za tak velkou operaci? To sotva tak pokryje náklady. Budeme potřebovat špiona mezi šlechtou, aby sledoval, o čem se mluví, budeme potřebovat pár bezpečných domů, nemluvě o místu, kde se bude skrývat a připravovat armáda…“

„Nemá smysl se teď handrkovat, zloději,“ vyštěkl Yeden. „Třicet tisíc možná není tak moc pro tebe, ale pro nás je to výsledek úspor za spoustu let. Nemůžeme zaplatit víc, protože víc nemáme.“

„Dobrá práce, pánové,“ poznamenal Dockson, čímž se poprvé zapojil do hovoru.

„Jo, dobře, to je všechno hezký,“ podotkl Breeze. „Myslím, že jsem hodný člověk. Ale… tohle mi připadá příliš velká oběť. A hloupá.“

„No…“ pokračoval Kelsier, „mohlo by z toho být pro nás víc…“

Vin oživla a Breeze se usmál.

„Pokladnice Pána Vládce,“ řekl Kelsier. „Plán ve stávající podobě předpokládá, že vybavíme Yedena armádou a příležitostí ovládnout město. Jakmile se zmocní paláce, zajistí pokladnici a použije její fondy k úhradě nákladů. A základem pokladnice…“

„Je atium," řekl Breeze.

Kelsier přikývl. „Podle dohody s Yedenem dostaneme polovinu zásob atia, které v paláci najdeme, ať jsou velké, jak jsou velké."

Atium. Vin o tomto kovu slyšela, ale nikdy ho neviděla. Byl velmi vzácný a údajně dostupný pouze šlechtě.

Ham se usmíval. „Nó," řekl pomalu, „tak to už je lákavější nabídka."

„Předpokládá se, že je tam atia obrovské množství," řekl Kelsier. „Pán Vládce ho prodává po malých částech a střádá obrovské zásoby pro šlechtu. *Musí* mít velkou rezervu, aby měl jistotu, že vládne trhem."

„To je pravda…" řekl Breeze. „Ale chcete se opravdu o něco takového pokusit tak brzy potom… co se stalo posledně, když jsme se dostali do paláce?"

„Tentokrát na to půjdeme jinak," řekl Kelsier. „Pánové, budu k vám upřímný. Nebude to snadný úkol, ale schůdný je. Plán je velmi jednoduchý. Nějakým způsobem musíme zneškodnit luthadelské stráže – nikde nesmí zůstat jedinej policajt. A potom uvrhneme město do chaosu."

„Máme několik možností, jak to udělat," doplnil ho Dockson. „Ale o tom se můžeme dohodnout až později."

Kelsier přikývl. „Až nastane chaos, přijde do Luthadelu Yeden s armádou, zmocní se paláce a Pána Vládce zajme. Zajistí město a my zatím sebereme atium. Polovinu mu dáme a s druhou polovinou zmizíme. Potom už je to na něm, jak udrží, co získal."

„Vypadá to pro tebe trochu nebezpečně, Yedene," poznamenal Ham a podíval se na povstaleckého vůdce.

Pokrčil rameny. „Snad. Ale my to dokážeme. Nějakým zázrakem. Palác bude náš. Přinejmenším se nám povede něco, co se ještě nikdy nepovedlo žádnýmu povstání skaatů. Pro mé muže to není jen otázka bohatství – nám jde i o přežití. O to, udělat něco velikýho, nádhernýho, dát skaatům novou naději. Ale nečekám, že vy byste tohle dokázali pochopit."

Kelsier vrhl na Yedena uklidňující pohled, Yeden se ušklíbl a zmlkl. *Použil allomancii?* přemýšlela Vin. Viděla už několikrát vztahy mezi najímatelem gangu a jeho vůdcem a zdálo se jí, že má Yedena Kelsier v kapse dost snadno.

Kelsier se otočil k Hamovi a Breezovi. „Je to všechno mnohem víc než jen přehlídka odvahy a troufalosti. Jestli se nám podaří to

atium ukrást, bude to pro Pána Vládce rána. Je závislý na penězích, které mu atium nese – jestli o ně přijde, tak zůstane bez prostředků na zaplacení armády.

I kdyby nám utek – nebo když se rozhodneme zmocnit se města v době, kdy tam nebude, abychom s ním nemuseli jednat –, tak ho to finančně zruinuje. Už nedá dohromady armádu, aby mohl město dobýt od Yedena zpátky. Jestli to všechno vyjde, tak bude každopádně ve městě chaos a šlechta bude moc slabá na to, aby proti povstalcům něco podnikla. Pán Vládce bude zmatený a neschopný postavit použitelnou armádu."

„A koloss?" zeptal se Ham tiše.

Kelsier se odmlčel. „Jestli s nima vstoupí do hlavního města, tak to způsobí destrukci ještě horší než finanční nestabilita. Když nastane chaos, tak se vzbouří provinční šlechtici a začnou se prohlašovat za krále a Pán Vládce nebude mít jednotky, aby je srovnaly do latě. Yedenovi povstalci budou schopní Luthadel udržet a my, přátelé, budeme velmi bohatí. Takže každý dostane, co chce dostat."

„Zapomněl jsi na Ministerstvo," vyštěkl Clubs, který seděl málem zapomenutý na druhé straně místnosti. „Inkvizitoři nebudou jen tak ochotní vzdát se své krásné teokracie."

Kelsier se odmlčel a otočil se ke starému muži. „Musíme najít způsob, jak s Ministerstvem naložit. Mám zatím několik plánů. Každopádně, problémy tohohle typu musíme ještě vyřešit my, naše parta. Musíme zlikvidovat luthadelskou stráž – dokud budou hlídat v ulicích, nedá se udělat vůbec nic. Musíme vymyslet nejlepší způsob, jak uvrhnout město do chaosu a jak se zbavit obligátorů.

Pokud to sehrajeme dobře, možná donutíme Pána Vládce, aby vyslal stráže z paláce do města, aby tu zjednaly pořádek. Tím bude palác bez ostrahy a Yeden bude mít perfektní příležitost zaútočit. A potom už bude jedno, co se stane s Ministerstvem nebo se strážema – Pán Vládce nebude mít na správu říše peníze."

„Já nevím, Kelle," namítl Breeze a kroutil hlavou. Najednou ztratil výřečnost, protože o plánu vážně přemýšlel. „Pán Vládce to atium musel někde vzít. Co když prostě půjde a vytěží další?"

Ham přikývl. „Nikdo neví, kde ty doly na atium jsou."

„Já bych neřekl, že *nikdo*," podotkl Kelsier s úsměvem.

Breeze a Ham se na sebe podívali.

„Ty to víš?" zeptal se Ham.

„Jistě," odpověděl Kelsier. „Pracoval jsem tam celej rok."

„To jsou ty doly? Hathsin?" zeptal se Ham překvapeně.

Kelsier přikývl. „To proto Pánu Vládci tak záleží na tom, aby pobyt v Hathsinu nikdo nepřežil – nemůže si dovolit, aby to prasklo. To není jen trestanecká kolonie, díra, kam posílají skaaty na smrt. Jsou to doly na atium."

„No jistě…" vydechl Breeze.

Kelsier se napřímil, udělal krok od baru a došel ke stolu, u něhož seděli Ham s Breezem. „Máme šanci, pánové. Šanci dokázat něco velikýho – něco, co nedokázala zatím jediná zlodějská parta. Okrademe samotnýho Pána Vládce!

A ještě něco. Doly málem byly moje smrt. Od tý doby, co jsem se vrátil, se dívám na spoustu věcí jinak. Sleduju skaaty, jak dřou bez kouska naděje, sleduju gangy zlodějů, jak se snaží vyžít z toho, co zbyde po šlechtě, a často se přitom nechají zabít. Sleduju skaatské povstalce, jak se ze všech sil snaží oponovat Pánu Vládci, a přesto se pořád nehnou z místa.

Povstání je neúspěšný, protože má špatnou organizaci a nemá šanci se rozšířit. Jakmile se nějaká sekce dostane o kousek dál, Ministerstvo ji tvrdě potlačí. Takhle se Finální říše svrhnout nedá, pánové. Ale kdyby byl menší tým – specializovaný a trénovaný –, to by naději mít mohlo. Pracovali bychom bez velkého rizika prozrazení. Umíme se vyhýbat prodlouženým rukám Ministerstva. Vidíme do myšlení vyšší šlechty a uměli bychom využít její příslušníky. Máme na to!"

Zastavil se vedle stolu, kde seděli Ham a Breeze.

„Já nevím, Kelle," řekl Ham. „Ne že bych s tebou nesouhlasil, ale… no, připadá mi to trochu ztřeštěný."

Kelsier se usmál. „Já vím. Ono to tak vypadá. Ale podpoříš to, ne?"

Ham se zarazil a potom přikývl. „Víš, že se k vaší partě přidám, ať jde, do čeho chce. Vypadá to bláznivě, ale tak vypadá většina vašich plánů. Ale… řekni mi upřímně, opravdu myslíš vážně, že chceš svrhnout Pána Vládce?"

Kelsier přikývl. Vin mu z neznámých důvodů skoro věřila.

Ham souhlasně kývl hlavou. „Dobře, jdu do toho."

„Ty, Breezi?" zeptal se Kelsier.

Noblesně oblečený muž zakroutil hlavou. „Já nevím, Kelle. Je to trochu odvážný, i na tebe."

„My tě potřebujeme, Breezi," řekl Kell. „Nikdo nedokáže klidnit davy jako ty. Jestli máme dát dohromady armádu, budeme potřebovat tvoje allomanty – a hlavně tvoje schopnosti."

„No, to je sice pravda," připustil Breeze, „ale stejně…"

Kelsier se usmál a potom cosi postavil na stůl – sklenici vína, kterou Vin nalila Breezovi. Ani si nevšimla, že ji Kelsier sebral z baru.

„Uvaž to, Breezi," řekl Kelsier.

Breeze se podíval na skleničku a potom na Kelsiera. Nakonec se rozesmál a sáhl po ní. „Dobře. Tak do toho jdu taky."

„To snad není pravda," ozval se hrubý hlas z druhého konce místnosti. Clubs seděl se založenýma rukama a díval se zachmuřeně na Kelsiera. „O co ti opravdu jde, Kelsiere?"

„Mluvím vážně," odpověděl Kelsier. „Upřímně, mám v plánu ukrást Pánu Vládci atium a udělat v říši převrat."

„To nemůžeš," namítl Clubs. „To je idiotština. Inkvizitoři nás jednoho po druhým zabijou."

„Možná," řekl Kelsier. „Ale představ si tu odměnu, když se nám to podaří. Bohatství, moc a země, kde můžou skaatové žít jako lidi a ne jako otroci."

Clubs hlasitě popotáhl. Potom vstal a porazil židli, na které seděl. „Žádná odměna není za tohle dost velká. Pán Vládce se tě jednou pokusil nechat zabít – chápu, že nebudeš spokojenej, dokud mu to nevrátíš." Po těchto slovech se otočil a hrdě a vzpřímeně odkulhal z místnosti a přibouchl za sebou dveře.

Místnost ztichla.

„No, tak asi budeme potřebovat nového clonaře," podotkl Dockson.

„To ho necháte jen tak jít?" podivil se Yeden. „Vždyť všechno ví!"

Breeze se zasmál. „Nemáš být náhodou ty ten nejčestnější v týhle partě?"

„To nemá se ctí co dělat," namítl Yeden. „Ale takhle klidně někoho pustit je pitomost. Může na nás za pár minut přivést obligátory!"

Vin souhlasně přikyvovala, ale Kelsier zakroutil hlavou. „Takhle já nedělám, Yedene. Pozval jsem Clubse na schůzku, kde jsem předložil nebezpečný plán – třeba to někomu může připadat jako pitomost. Ale nenechám ho popravit za to, že mu to připadá příliš

nebezpečný. Kdybych to dělal takhle, tak mi na schůzky za chvíli nikdo nebude chodit.“

„Krom toho,“ poznamenal Dockson, „bychom nepozvali nikoho, u koho nevíme na sto procent, že nás nezradí.“

To není možné, pomyslela si Vin a zamračila se. Určitě blafuje, aby udržel morálku pohromadě. Na sto procent se nedá věřit nikomu. Nakonec, neříkali tamti, že před pár lety poslali Kelsiera do dolů, protože ho někdo podrazil? Určitě už Clubse sledují najatí vrazi a hlídají, aby je nešel někam udat.

„Dobře, Yedene,“ řekl Kelsier, aby se vrátil k věci. „Ostatní přijali. Plán se rozjíždí. Jdeš do toho s námi?“

„Vrátíte povstalcům peníze, když odmítnu?“ zeptal se Yeden.

Jedinou odpovědí bylo Hamovo tiché chechtání. Yeden se zachmuřil, ale beze slova přikývl. „Kdybych měl na vybranou…“

„Ale přestaň si stěžovat,“ řekl Kelsier. „Teď jsi oficiální člen party zlodějů, tak si k nám pojď sednout blíž.“

Yeden se na chvíli zarazil, potom povzdechl a došel si sednout k Breezovi a Hamovi ke stolu, vedle něhož stál Kelsier. Vin stále seděla u vedlejšího stolu.

Kelsier se otočil a podíval se na ni. „A co ty, Vin?“

Zarazila se. *Proč se mě ptá? Vždyť ví, že mě má v hrsti. Na akci mi nezáleží, dokud se nedovím, co všechno ví.*

Kelsier čekal.

„Já do toho jdu,“ řekla Vin, protože předpokládala, že to chce slyšet.

Evidentně hádala správně, protože se Kelsier usmál a potom kývl k poslední židli u stolu.

Vin vzdychla, ale udělala, co chtěl, vstala a šla si sednout na poslední volnou židli.

„Co je to za dítě?“ zeptal se Yeden.

„Spojka,“ odpověděl Breeze.

Kelsier zvedl jedno obočí. „No, Vin je vlastně poslední přírůstek do naší party. Můj bratr ji nachytal, když ho před časem klidnila.“

„Klidnila?“ nadhodil Ham. „No, to se hodí vždycky.“

„Totiž,“ poznamenal Kelsier, „vypadá to, že umí i vzněcovat emoce.“

Breeze strnul.

„Opravdu?“ ujišťoval se Ham.

Kelsier přikývl. „S Doxem jsme to na ní před chvílí zkoušeli.“

Breeze se rozesmál. „A já jsem jí tu tvrdil, že kromě tebe asi jiného Mistborna v životě už nepotká.“

„Další Mistborn v týmu…“ pokyvoval Ham souhlasně. „Tak to nám ještě trochu zvyšuje šance.“

„O čem to mluvíte?“ vyštěkl Yeden. „Skaat nemůže bejt Mistborn. Já si ani nejsem jistý, jestli Mistborni vůbec existujou! *Já* jsem ještě žádnýho nepotkal.“

Breeze zvedl jedno obočí a potom položil Yedenovi ruku na rameno. „Neměl bys tak mluvit, příteli,“ poznamenal. „Zní to trochu hloupě.“

Yeden setřásl Breezovu ruku a Ham se rozesmál. Vin však seděla tiše a uvažovala o důsledku toho, co Kelsier říkal. To o krádeži zásob atia znělo lákavě, ale zmocnit se města? To jsou ti chlapi opravdu tak klidní?

Kelsier si přisunul ke stolu židli a posadil se na ni obráceně. Ruce si složil na opěradle. „Tak dobře,“ řekl. „Lidi máme. Na příští schůzce si dohodneme podrobnosti a byl bych rád, kdybyste o tom všichni uvažovali. Já nějaké plány mám, ale chci další hlavy a další nápady. Musíme probrat, jak půjdeme na luthadelský stráže a jak tu vyvolat chaos, aby se aristokrati už nemohli dát dohromady a zastavit Yedenovu armádu, až zaútočí.“

Všichni ve skupině kromě Yedena přikyvovali.

„Ještě než to dnes ukončíme,“ pokračoval Kelsier, „je tu ještě jedna věc, na kterou vás musím upozornit.“

„Ještě něco?“ zachechtal se Breeze. „Takže ukrást Pánu Vládci majetek a svrhnout jeho říši nestačí?“

„Ne,“ řekl Kelsier. „Když to půjde, tak ho ještě zabiju.“

Ticho.

„Kelsiere,“ řekl Ham potichu, „Pán Vládce je Dílem Věčnosti. Je částečný Bůh. Nejde ho zabít. Nepůjde ho asi ani zajmout.“

Kelsier neodpověděl. V očích mu však bylo vidět odhodlání.

No právě, pomyslela si Vin. *On je určitě blázen.*

„Já mám s Pánem Vládcem nevyřízený účty,“ řekl Kelsier tiše. „Připravil mě o Mare a málem i o rozum. Přiznám se, že do tohohle plánu jdu i proto, abych se mu pomstil. Vezmeme mu vládu, domov i majetek.

Ale aby to všechno bylo schůdný, budeme se ho muset zbavit. Třeba ho uvěznit v jeho vlastním vězení – přinejmenším ho dostat pryč z města. Ale já mám ještě lepší nápad. Tam v těch dolech, co

mě do nich poslal na smrt, se ve mně probudily allomantický schopnosti. A ty teď chci použít na to, abych ho zabil.“

Kelsier sáhl do kapsy u saka a něco z ní vyndal. Položil to na stůl.

„Na severu mají takovou legendu,“ vyprávěl. „Podle ní Pán Vládce není úplně nesmrtelný. Prý ho může zabít jeden kov. Jedenáctý kov. Tenhle.“

Všechny oči se obrátily k předmětu na stole. Byl to tenký hranolek kovu, asi tak velký jako Vinin malíček. Měl rovné strany a stříbřitě bílou barvu.

„Jedenáctý kov?“ zeptal se Breeze nejistě. „Já žádnou takovou legendu neznám.“

„Pán Vládce ji vymýtil,“ odpověděl Kelsier. „Ale objevit se ještě dá, když víš, kde ji hledat. Teorie allomancie učí o deseti kovech: osm základních kovů a dva vysoké kovy. Ale existuje ještě jeden, o kterým většina lidí neví. Jeden mnohem mocnější než těch ostatních deset.“

Breeze se skepticky zamračil.

Yedena to však zaujalo. „A tím jedenáctým kovem se dá nějak zabít Pán Vládce?“

Kelsier přikývl. „Ano, to je jeho Achillova pata. Ministerstvo dělá, co může, aby lidi věřili, že je nesmrtelný, ale i jeho jde zabít – když allomant spálí tenhle kov.“

Ham natáhl ruku a vzal do ní tenkou kovovou tyčinku. „Kde jsi to vzal?“

„Nahoře na severu,“ odpověděl Kelsier. „Tam blízko Dálného poloostrova. Lidi si tam ještě pamatujou na starý království před Povýšením.“

„Jak to působí?“ zeptal se Breeze.

„To přesně nevím,“ přiznal Kelsier upřímně. „Ale hodlám na to přijít.“

Ham si prohlížel kovovou tyčinku bílou jako porcelán a otáčel ji v prstech.

Zabít Pána Vládce? přemítala Vin. Pán Vládce byl živel, jako vítr nebo mlhy. Takové věci se zabít nedají. Protože vlastně ani nejsou živé. Prostě jenom *jsou.*

„Ale,“ pokračoval Kelsier a vzal si kov zpátky od Hama, „s tím si nemusíte dělat hlavu. Zabít Pána Vládce je úkol pro mě. Jestli se

ukáže, že to nejde, vylákáme ho pryč z města a potom ho normálně okrademe. Jen jsem chtěl, abyste věděli, co mám v úmyslu.“

Já jsem se spojila s bláznem, pomyslela si Vin rezignovaně. Ale to nevadí – hlavně když ji naučí allomancii.

Nechápu, co se ode mě čeká. Filozofové z Terrisu tvrdí, že pochopím, co je mou povinností, až přijde čas. To mě ale příliš neuklidňuje.

Bezednost musí být zničena a já jsem zřejmě jediný, kdo to může udělat. Pustoší celý svět i teď. Jestli to co nejdřív nezastavím, nezůstane z téhle země vůbec nic než kosti a prach.

5

„Aha!“ za Camonovým barem se objevila Kelsierova triumfální figura s výrazem uspokojení ve tváři. Zvedl ruku a hlasitě položil na pult zaprášenou láhev vína.

Dockson se na něho pobaveně podíval. „Kde jsi to našel?“

„V tajným šuplíku,“ odpověděl Kelsier a oprašoval láhev.

„A já jsem myslel, že už jsem objevil všechny,“ namítl Dockson.

„Objevil. Ale jeden má falešný záda.“

Dockson se zachechtal. „To je chytrý.“

Kelsier přikývl, odzátkoval láhev a nalil tři skleničky. „Pravidlo je nepřestávat hledat. Vždycky je ještě nějaké další tajemství.“ Vzal tři skleničky a došel k Vin a k Docksonovi, kteří seděli u stolu.

Vin od něho nejistě vzala skleničku. Schůzka skončila před chvilkou a Breeze, Ham a Yeden odešli, aby si nechali projít hlavou všechno, co jim Kelsier řekl. Vin měla pocit, že měla odejít s nimi, ale neměla kam. Dockson a Kelsier brali jako samozřejmost, že zůstává s nimi.

Kelsier dlouze usrkl rudého vína a potom se usmál. „No, tak to je *mnohem* lepší.“

Dockson souhlasně přikývl, ale Vin neochutnala.

„Budeme potřebovat nového clonaře," poznamenal Dockson.

Kelsier přikývl.

„A Breeze pořád není jistý," dodal Dockson.

„Ten se nebude držet zpátky. Breeze rád sbírá hozený rukavice a lepší, než je tahle, nenajde." Kelsier se usmíval. „Krom toho by se zbláznil jen při pomyšlení, že my jdeme do akce a on u toho není."

„Ale má pravdu, když je opatrnej," řekl Dockson. „Já sám z toho mám taky trochu strach."

Kelsier souhlasně přikývl a Vin se zamračila. *Tak myslí to s tím plánem vážně? Nebo přede mnou hrajou divadlo?* Oba vypadali velmi schopně. Ale svrhnout Finální říši? To by snad bylo jednodušší zničit mlhy nebo zastavit slunce.

„Kdy sem přijdou ti ostatní tví kamarádi?" zeptal se Dockson.

„Během pár dní," odpověděl Kelsier. „Do tý doby budeme potřebovat nového clonaře. A taky potřebuju víc atia."

Dockson se zamračil. „Už?"

Kelsier přikývl. „Většinu jsem vypotřeboval na OreSeursovu smlouvu a poslední zbytek v té akci s Trestingem na plantážích."

Tresting. To je ten šlechtic, kterého zabili před týdnem v jeho sídle. *Jak v tom byl Kelsier zapletený? A co to předtím říkal o tom atiu?* Tvrdil, že Pán Vládce má na ten kov monopol a celou aristokracii drží v šachu.

Dockson si prohrábl bradku. „Atium se nedá jen tak sehnat, Kelle. Osm měsíců jsme dělali plán, než se nám podařilo pro tebe získat ten poslední kousek."

„Protože jste museli být nenápadný," řekl Kelsier a lišácky se usmál.

Dockson se na Kelsiera díval, jako by chápal jen částečně. Kelsier se usmál ještě víc a nakonec Dockson zvedl oči v sloup a povzdechl si. Potom se podíval na Vin. „Ty ses ještě toho vína ani nedotkla."

Vin zakroutila hlavou.

Dockson čekal na vysvětlení, a tak Vin musela nakonec zareagovat. „Já nerada piju cokoli, co si sama nepřipravím."

Kelsier se rozesmál. „Ta mi připomíná Venta."

„Venta?" podivil se Dockson s úšklebkem. „No, je trochu paranoidní, ale *tak* hrozný to s ní není. Ten kluk byl tak bláznivej, že se vyděsil, když mu zabušilo jeho vlastní srdce."

Oba se rozesmáli. Vin se však v té přátelské atmosféře cítila ještě více nesvá. *Co ode mě chtějí? Že bych byla něco jako jejich učedník?*

„Tak," vrátil se Dockson k původnímu tématu, „řekneš mi, jak si chceš obstarat to atium?"

Kelsier otevřel ústa a chtěl odpovědět, ale na schodišti se ozval jakýsi zvuk. Byly to kroky dolů. Kelsier s Docksonem se otočili. Vin samozřejmě seděla tak, aby viděla na oba vchody do místnosti, aniž by se musela pohnout.

Vin předpokládala, že to jde někdo z Camonova gangu, aby se podíval, jestli už je Kelsier hotový. Proto ji překvapilo, když se otevřely dveře a objevila se v nich nevrlá vrásčitá tvář muže, kterému říkali Clubs.

Kelsier se usmíval a spiklenecky mrkl.

On není ani trochu překvapený. Možná je rád, ale překvapený není.

„Clubs," řekl Kelsier.

Clubs zůstal stát ve dveřích a nepřátelsky se rozhlédl po místnosti. Nakonec vkulhal dovnitř. Za ním šel zvláštní hubený chlapec.

Chlapec podal Clubsovi židli a postavil ji ke stolu, kde seděl Kelsier. Clubs se posadil a cosi bručel. Nakonec se podíval na Kelsiera přimhouřenýma očima a s nakrčeným nosem. „Ten klidař už je pryč?"

„Breeze?" zeptal se Kelsier. „Jo, už odešel."

Clubs zabručel. Potom se podíval na láhev vína.

„Nalej si," nabídl mu Kelsier.

Clubs kývl na chlapce, aby mu podal sklenici z baru, a potom se otočil ke Kelsierovi. „Potřeboval jsem, aby tu nebyl," řekl. „Když je u toho klidař, tak se nedá ničemu věřit – hlavně když je to takový jako on."

„Jsi přece clonař, Clubsi," podotkl Kelsier. „On ti nemůže nic udělat, zvlášť, když nebudeš chtít."

Clubs pokrčil rameny. „Nemám rád klidaře. To není jen allomancie… prostě když jsou blízko, tak člověk nemá jistotu, že s ním nikdo nemanipuluje. Ať je v tom měď nebo ne."

„Copak bych použil něco takového, abych tě získal?" namítl Kelsier.

„Říká se, že to neděláš," řekl Clubs, když mu chlapec naléval víno. „Ale chtěl jsem mít jistotu. Potřeboval jsem si to promyslet bez Breeze." Zamračil se a Vin přemýšlela, proč. Potom si vzal sklenici a vypil polovinu jedním douškem.

„Dobrý víno," broukl. Potom se podíval na Kelsiera. „Takže ty ses v těch dolech opravdu zbláznil, co?"

„Naprosto," odpověděl Kelsier s chladnou tváří.

Clubs se usmál, i když na jeho tváři vypadal úsměv poněkud pokrouceně. „Tak ty do toho chceš vážně jít, jo? Do tý tvý akce?"

Kelsier slavnostně přikývl.

Clubs vypil zbytek vína. „Tak teda máš clonaře. Teda ne za ty prachy, to ne. Ale jestli to opravdu myslíš vážně s tím svržením vlády, tak do toho jdu."

Kelsier se usmál.

„A nesměj se furt na mě," vyštěkl Clubs. „Víš, že to nesnáším."

„To bych si v životě nedovolil."

„Tak," řekl Dockson a nalil si další skleničku, „tím bychom měli vyřešeného clonaře."

„Ono to na věci nic nemění," řekl Clubs. „Stejně se vám to nepovede. Já jsem celý život schovával Mistingy před Pánem Vládcem a před obligátorama. Ale on je stejně nakonec všechny dostane."

„Tak proč si chceš přidělávat práci a pomáhat nám?" namítl Dockson.

„Protože," řekl Clubs a vstal, „Pán Vládce mě taky stejně dřív nebo pozdějc dostane. Takhle mu aspoň budu moct cestou plivnout do ksichtu. Převrat ve Finální říši…" Usmál se. „Má to styl. Jdem, hochu. Musíme vyštaficírovat krám, přijdou hosti."

Vin sledovala, jak odcházejí. Clubs kulhal ke dveřím a chlapec za nimi zavřel. Potom se podívala na Kelsiera. „Vy jste věděl, že se vrátí."

Pokrčil rameny, stál a protahoval se. „Doufal jsem. Lidi přitahuje ta představa. Akce, kterou nabízím… no, zkrátka od takový se neodchází – aspoň v případě, že jsi znuděný stařík otrávený životem. Hele, Vin, té vaší bandě tady patří celej barák?"

Vin přikývla. „Kreje to ten krám nahoře."

„Výborně," řekl Kelsier, podíval se na kapesní hodinky a potom je podal Docksonovi. „Řekni jim, že se můžou vrátit. Už asi začíná mlha."

„A my?“ zeptal se Dockson.

Kelsier se usmál. „My jdeme na střechu. Jak jsem ti říkal, musím si sehnat atium.“

* * *

Přes den byl Luthadel ošklivé černé město sežehnuté rudým sluncem a sazemi. Byl krutý a nelítostný.

V noci však všechno přikryla mlha. Tvrze vysoké šlechty se tyčily jako přízraky, jako tajemné vysoké siluety. Ulice se najednou zdály užší a vypadaly opuštěně a nebezpečně. I šlechtici a zloději se zdráhali v noci vycházet ven. Pokořit to prázdné mlhavé ticho vyžadovalo značnou dávku odvahy. Temné město v noci bylo útočištěm zoufalců a ztřeštěnců. Stalo se světem tajemna a podivných bytostí.

Podivných bytostí jako já, pomyslel si Kelsier. Stál na římse kolem obruby rovné střechy domu. Budovy ukryté ve stínech se tyčily v černé tmě všude kolem něho, v mlhách se zdálo, že se všechno vlní, posouvá a pohybuje tmou. Tu a tam z oken zářilo mdlé světlo, ale tyto maličké svítící korálky se choulily ve tmě, jako by se bály.

Přes střechu zavanul chladný vánek a rozehnal mlhu. Otřel se Kelsierovi o tvář vlhkou od rosy, jako by na něho někdo dýchl. Dřív, ještě než se všechno zvrhlo, vždycky večer vyhledával střechy a rozhlížel se z nich po městě. Ani si neuvědomil, že se dnes v noci vrací ke svému dávnému zvyku, a podvědomě se podíval vedle sebe v naději, že tu jako vždycky uvidí Mare.

Bylo tu však prázdno. Pusto. Ticho. Místo ní s ním byla jen mlha. Špatná náhražka.

Vzdychl a otočil se. Za ním stáli Vin a Dockson. Oba bojovali venku v noční mlze s obavami, ale dokázali si se strachem poradit. Člověk by v podsvětí daleko nedošel, kdyby se nedokázal s mlhami smířit.

Kelsier však dokázal ještě mnohem víc. Za posledních několik let chodil do mlh tak často, že se začínal v noci pod vše zahalujícím mlhavým příkrovem cítit lépe než ve dne.

„Kelle,“ ozval se Dockson. „Musíš stát na tý římse? Naše plány jsou možná trochu bláznivý, ale i tak bych nerad, kdyby skončily na tom, že budeš dole placatý na dláždění.“

Kelsier se usmál. *On o mně pořád nedokáže uvažovat jako o Mistbornovi,* pomyslel si. *Musím něco udělat, aby si na to už jednou provždy všichni zvykli.*

Už před lety se stal v Luthadelu neblaze proslulým vůdcem gangu a poradil si i bez allomancie. Mare byla cínařka, ale on s Docksonem byli prostě obyčejní lidé. Jeden levoboček bez zvláštních schopností a druhý zběhlý skaat z plantáže. Společnými silami dostávali aristokratické domy na kolena a neomaleně kradli těm nejmocnějším ve Finální říši.

Ale teď je Kelsier mocnější. Mnohem mocnější. Kdysi sníval o allomancii a přál si být jako Mare. Než však objevil své schopnosti, byla Mare už po smrti. Nikdy bohužel neuvidí, co s nimi teď udělá.

Dříve se ho vysoká šlechta bála. Sám Pán Vládce na něho nastražil past, aby ho polapili. Ale teď… Finální říše se bude třást v základech, než s ní skoncuje.

Ještě jednou přehlédl město a nadechl se vlhké mlhy a potom seskočil z římsy a došel k Docksonovi a Vin. Neměli žádná světla. Ve většině případů stačilo světlo hvězd rozptýlené mlhou.

Kelsier si sundal sako a vestu a podal je Docksonovi. Potom si vytáhl košili z kalhot a nechal ji volně splývat. Byla tak tmavá, že ho v noci dobře skryla.

„Tak dobře," řekl Kelsier. „Tak u koho to mám zkusit?"

Dockson se zamračil. „Určitě to chceš?"

Kelsier se usmál.

Dockson si povzdechl. „U Urbainů a Teniertů jsme byli nedávno, ale atium jsme nezkoušeli."

„Který dům je zrovna teď nejsilnější?" zeptal se Kelsier, dřepl si a povolil pásky na balíku, který měl Dockson u nohou. „Kde by se nečekalo, že bychom mohli krást?"

Dockson se odmlčel. „Venture," řekl nakonec. „Několik posledních let se drží na špici. Mají postavené stráže, několik set mužů, a jejich dům má dobře na třicet Mistingů."

Kelsier přikývl. „Dobře, tak tam jdu. Tam atium určitě bude." Otevřel balík a vytáhl z něho tmavě šedý plášť. Byl dlouhý a veliký, sešitý ze stovek dlouhých stuhovitých proužků látky. Byly na ramenou sešité a přes hrudník visely odděleně.

Kelsier si oblékl tento plášť. Jednotlivé pruhy látky se všelijak točily a splétaly do sebe.

Dockson tiše vydechl. „Ještě nikdy jsem nestál tak blízko někoho, kdo má na sobě tohle.“

„Co to je?“ zeptala se Vin. V mlze zněl její hlas skoro strašidelně.

„Mistplášť,“ odpověděl Dockson. „To nosí všichni Mistborni – to je něco jako… klubová uniforma.“

„Barvu i střih má přizpůsobené tomu, aby člověk v mlze nebyl vidět,“ řekl Kelsier. „Taky je to varování pro hlídky a pro ostatní Mistborny, aby tě nechali na pokoji.“ Prudce se otočil a plášť divoce vlál kolem něho. „Sluší mi, ne?“

Dockson zvedl oči v sloup.

„No dobře,“ řekl Kelsier, sklonil se a vytáhl z balíku textilní pásek. „Tvrz Venture. Potřebuju vědět ještě něco?“

„Lord Venture má pravděpodobně v pracovně sejf,“ řekl Dockson. „Tam má nejspíš schovaný to atium. Pracovnu má ve třetím patře, třetí místnost od horního jižního balkonu. Buď opatrný, Venture má kromě normálních hlídek a Mistingů ještě protimistingovou jednotku.“

Kelsier přikývl a utáhl si opasek. Neměl žádnou přezku, jen dvě malé pochvy. Potom vytáhl z balíku dvě skleněné dýky, zkontroloval, jestli jsou hladké, a zasunul je do pochev. Jedním kopnutím si zul boty a potom si svlékl ponožky. Zůstal stát bos na studených kamenech. S botami odložil i poslední kousek kovu ze svých soukromých zásob, váček na mince a tři lahvičky, které měl za opaskem. Vybral si největší z nich, vypil její obsah a prázdnou lahvičku podal Docksonovi.

„Tak?“ řekl Kelsier.

Dockson přikývl: „Hodně štěstí.“

Vedle něho stála Vin a všechno sledovala s neskrývanou zvědavostí. Bylo to malé tiché stvoření, ale skrývala v sobě sílu, která mu imponovala. Je paranoidní, to ano, ale strašpytel není.

Taky dostaneš šanci, dítě, pomyslel si. *Jen ještě ne dnes.*

„Tak,“ řekl, vyndal z váčku minci a hodil ji dolů ze střechy. „Asi půjdu. Sejdeme se za chvíli u Clubse v krámě.“

Dockson přikývl.

Kelsier se otočil a došel k okraji střešní římsy. A potom skočil dolů.

Rozvířil mlhu kolem sebe. Spálil ocel, druhý ze základních allomantických kovů. Všude kolem něho vyskočily průsvitné

modravé paprsky. Viděl je však pouze on. Každý vedl od středu jeho hrudníku k nejbližšímu zdroji kovu. Byly poměrně slabé – což znamenalo, že zdroje kovů, u nichž končí, jsou malé –, byly to většinou panty u dveří, hřebíky a různé jiné malé kovové součástky. Na typu zdroje nezáleželo. Když spálil železo nebo ocel, vždycky se objevily modré paprsky ke všem zdrojům kovů, pokud byly dostatečně blízko a dostatečně velké.

Kelsier si vybral paprsek, který vedl přímo pod něj, směrem k jeho minci. Spálil ocel a zatlačil na minci.

Jeho pád se okamžitě zpomalil a odhodilo ho to zpátky nahoru v opačném směru podél modrého paprsku. Natáhl ruku do strany, vybral si kličku okna, které právě míjel, zatlačil na něj a nasměroval se k němu. Tím se dostal přes budovu přímo přes ulici proti domu, kde sídlila Vinina banda.

Kelsier hbitě přistál do dřepu a rozběhl se po špičaté střeše. Zastavil se ve tmě na druhé straně a díval se skrz vířící mlhu. Spálil cín a cítil, jak mu v hrudi vzplanul k životu a zbystřil mu smysly. Mlha mu náhle nepřipadala tak hustá a hluboká. Ne že by se ve tmě kolem něho rozsvítilo, to se jen zdokonalila jeho schopnost vnímat. V dálce směrem na sever rozpoznal siluetu vysoké budovy. Venturova tvrz.

Kelsier nechal cín pracovat – hořel pomalu a nehrozilo, že by došel. Stál a kolem těla mu pomalu kroužila mlha. Otočil se a nechal se unášet jejím proudem. Mlhy ho znaly. Hlásily se k němu. Dokázaly vycítit allomancii.

Poskočil a zatlačil na kovový komín, který měl za sebou, čímž udělal velký horizontální skok. Přitom odhodil minci. Malý kovový kotouček se zableskl v mlhavé tmě. Zatlačil na minci, ještě než dopadla na zem, a tíha jeho těla zrychlila její pád. Jakmile se dotkla dlažebních kostek, vyhodilo to Kelsiera ladným obloukem nahoru.

Kelsier dopadl na jinou špičatou dřevěnou střechu. Tlačit na ocel a na železo ho Gemmel naučil jako první. *Když na něco zatlačíš, tak to je, jako by ses o to opřel celou váhou*, říkával ten starý blázen. *A váhu moc změnit nemůžeš – jsi allomant a ne mystik. Nesmíš zatáhnout za něco, co je lehčí než ty, jinak to na tebe poletí. A nesmíš zatlačit na něco těžšího než ty, když nechceš, aby tě to odhodilo v protisměru.*

Kelsier si pohladil šrámy, přitáhl si kabát a přikrčil se na střeše. Hrubé neopracované dřevo ho štípalo do nohou. Často si přál, aby

cín, který spálí, tolik nebystřil úplně všechny smysly – aspoň ne všechny najednou. Potřeboval lepší zrak, aby viděl ve tmě, a hodil se mu i lepší sluch. Ale na druhou stranu pro něj byla po cínu noc ještě chladnější a chodidly cítil každé smítko, kterého se dotkl.

Před ním se objevila Venturova tvrz. Ve srovnání s potemnělým městem zářila světlem. Vysoká šlechta žije jinak než obyčejní lidé. To, že si mohli dovolit – dokonce proplýtvat – olej do lamp a svíčky, znamenalo, že se nemusejí sklánět před vrtochy slunce a jednotlivých ročních období.

Tvrz vypadala majestátně. Aspoň po architektonické stránce. Přestože se kolem celého pozemku táhlo opevnění, sama budova vypadala spíše jako umělecká stavba než jako pevnost. Po stranách se klenuly robustní opěrné pilíře a vytvářely prostor pro složitá okna a drobné věžičky. Vysoko po bočních zdech obdélníkové budovy se táhla okna s barevnými skly, jimiž probleskovalo světlo zevnitř. V mlze venku vypadalo jako zvláštní pestrobarevná záře.

Kelsier spálil železo a hledal zdroje kovů. Byl od tvrze příliš daleko na to, aby mohl využít tak malé věci jako mince nebo kovové panty. Na tuto vzdálenost potřeboval něco většího.

Většina modrých paprsků byla slabá. Kelsier si všiml, že některé směřují nahoru dopředu – asi na střeše stojí stráž a on cítí jejich brnění nebo zbraně. Navzdory obavám z allomantů vybavila většina šlechticů stráže kovem. Mistingů, kteří by uměli zatlačit nebo zatáhnout za kovy, bylo málo, a pravých Mistbornů ještě méně. Mnoho lordů proto pokládalo za nepraktické nechávat kvůli nim vojáky relativně bezbranné.

Většina vysokých šlechticů měla proti allomantům jiné prostředky. Kelsier se usmál. Dockson říkal, že Lord Venture má protimistingovou jednotku. Jestli to je pravda, Kelsier bude mít tu čest ještě do rána se s nimi setkat. Momentálně si vojáků nevšímal, místo toho se soustředil na tlustý modrý paprsek směřující k vysoké střeše tvrze. Byla patrně měděná nebo bronzová. Spálil železo, zhluboka se nadechl a zatáhl.

Škubl sebou a vymrštil se do vzduchu.

Rozdmýchal železo a obrovskou rychlostí se blížil k tvrzi. Mezi lidmi kolovaly fámy, že Mistborni umějí létat. To však bylo silně přehnané. Zatlačit a zatáhnout pomocí kovů vyvolalo pohyb, který připomínal spíš pád než let – jenže někdy to byl pád v opačném

směru. Allomant musel zatáhnout důkladně, aby dosáhl potřebného rázu, který ho vymrštil obrovskou rychlostí k cíli.

Kelsier letěl k tvrzi a kolem něho vířila mlha. Snadno přeskočil ochrannou zeď kolem pozemku pevnosti, ale chvílemi ho to táhlo k zemi. Zase ta jeho váha. Táhla ho dolů. I když se vymrštil šipkou nahoru, strhla ho ke straně. Zátěž jeho váhy způsobila, že místo aby vyskočil přímo na střechu, vyskočil obloukem. Několik desítek metrů pod úrovní střechy se v obrovské rychlosti přiblížil ke zdi.

Zhluboka se nadechl a spálil cín s olovem, čímž zvýšil svou fyzickou sílu podobně jako předtím zbystřil smysly. Otočil se ve vzduchu a dotkl se zdi nejdřív nohama. Jeho svaly, ač posílené, silně protestovaly, ale zastavil se, aniž by si něco zlomil. Pustil se střechy, hodil dolů minci a zatlačil na ni, jakmile začal padat. Natáhl ruku, vybral zdroj kovu nad sebou – mříž nad oknem z barevného skla – a zatáhl za ni.

Jakmile dopadla mince na zem, byla schopná jeho váhu udržet. Kelsier se vymrštil nahoru, zatlačil na minci a současně zatáhl za okno. Využil oba kovy a nechal se vynést ještě pár metrů nahoru temnou mlhou. Kolem těla mu vlál plášť. Vymrštil se na okraj horního ochozu, přehoupl se přes kamenné hrazení a přistál na římse.

Tři kroky od něho stála vyděšená stráž. Kelsier ve vteřině vyrazil proti ní. Vyskočil do vzduchu, trochu zatáhl za kovový krunýř strážce, a tím mu narušil stabilitu. Vytasil z pochvy skleněnou dýku a silou rozdmýchaného železa vyběhl proti strážci. Skončil mu oběma nohama na krku, skrčil se a jedním máchnutím paže posílené cínem ho podřízl.

Strážce s prořízntým hrdlem padl k zemi. Kelsier se mrštně postavil vedle něho a nastražil uši. Poslouchal, jestli se neozve poplach. Neozval.

Opustil chrčící, umírající stráž. Strážce byl patrně nižší šlechtic. Nepřítel. Kdyby to byl skaat voják, který tu za pár mincí zrazuje své bližní… No, takové posílal Kelsier na smrt ještě raději.

Zatlačil na kovový krunýř umírajícího vojáka a odrazil se od kamenného ochozu až na střechu. Bronzová střecha byla studená a kluzká. Rozběhl se po ní směrem k jižnímu křídlu budovy. Hledal balkon, o kterém mluvil Dockson. Nedělal si starosti s tím, že by si ho někdo všiml. Nešlo mu jen o to, ukrást atium, desátý a nejsilnější

ze všeobecně známých allomantických kovů. Chtěl také způsobit rozruch.

Balkon našel lehce. Byl široký, asi na něm sedávaly a bavily se skupinky lidí. Momentálně tu bylo ticho – stáli tu jen dva strážci. Kelsier se tiše krčil schovaný v temné mlze nad balkonem pod šedým pláštěm. Jen prsty u nohou mu vyčnívaly přes kovový okraj střechy. Oba strážci se dole v klidu bavili.

Je čas na trochu rozruchu.

Kelsier skočil na římsu přímo mezi strážce. Rozdmýchal cín s olovem, aby se posílil, a na oba strážce současně zatlačil. Protože byl ukotven uprostřed, síla, kterou vytvořil, odhodila strážce ven. Muži překvapeně vykřikli, jak je náhle cosi vymrštilo dozadu a přehodilo přes hrazení ochozu do tmy ven.

Padali a křičeli. Kelsier otevřel balkónové dveře a vpustil do místnosti za nimi mlhu. Mlha mu vytvořila souvislou stěnu clony a plížila se dovnitř, jako by chtěla celou potemnělou místnost pohltit.

Třetí místnost uvnitř, pomyslel si Kelsier a přikrčený běžel dopředu. Ve druhé místnosti bylo ticho a vypadalo to v ní jako ve skleníku nebo v zimní zahradě. V nízkých korytech tu rostly kultivované druhy křovin a malé stromky. Jedna stěna byla prosklená, aby měly rostliny dostatek slunečního světla. I když byla tma, Kelsier věděl, že květiny mají trochu jiné odstíny barev než typickou hnědou – některé budou bílé, některé červené a možná jich bude pár i světle žlutých. Květiny jiné než hnědé tu byly vzácné a pěstovala je pouze šlechta.

Kelsier prošel skleníkem. Zastavil se u dalších dveří a všiml si, že jejich obrysem probleskuje světlo. Uhasil cín, aby nebyl oslněný, až se podívá otevřenými dveřmi ze tmy do osvětlené místnosti.

Skrčený se vplížil dovnitř, mžoural ve světle a v každé ruce svíral skleněnou dýku. Místnost však byla prázdná. Byla to evidentně pracovna. Na stěnách podél knihoven svítila světla a uprostřed stál osvětlený pracovní stůl.

Kelsier vrátil dýky na místo, rozdmýchal ocel a hledal zdroje kovu. V rohu místnosti byl obrovský sejf, tam to bylo zřejmé. Další silný zdroj kovu se ukázal na východní stěně. Kelsier se k ní přiblížil a přejel prsty po omítce. Jak bylo v aristokratických obydlích časté, byla zeď nahozená jemnou omítkou a pokrytá obrazy. Na tomto obraze ležely neznámé bytosti pod rudým

sluncem. Pod čtvercem plochy necelého metru byla zeď falešná. Okraje čtverce zakrývaly malované výjevy, aby nebyl vidět.

Vždycky jsou ještě nějaká další tajemství, pomyslel si Kelsier. Nedělal si hlavu s tím, jak tu věc otevřít. Prostě rozdmýchal ocel a natáhl ruku proti slabému zdroji kovu – předpokládal, že je to otvírací mechanismus tajných dvířek. Nejdřív kladl odpor a odhodil ho na protější stěnu, Kelsier však spálil cín s olovem a zatlačil víc. Zámek povolil, dvířka odskočila a odhalila otvor ve zdi. Sejf.

Kelsier se usmál. Vypadal dost malý na to, aby ho cínem posílený allomant mohl vyndat ze zdi.

Vyskočil, zatlačil a skončil nohama proti zdi z každé strany poklopu. Zatáhl, držel se na místě a rozdmýchal cín s olovem. Do nohou mu vjela nová síla, rozdmýchal ocel a zatlačil na sejf.

Napnul všechnu sílu, jen oddychoval. Byla to zkouška, co povolí dřív, jestli sejf nebo jeho nohy.

Sejf se pohnul. Kelsier zatlačil silněji, až mu svaly silně protestovaly. Poměrně dlouhou chvíli se nic nedělo. Potom se sejf znovu pohnul a povolil. Kelsier upadl dozadu, rozdmýchal ocel a zatlačil na sejf, aby ho odsunul z cesty. Nemotorně se svalil a z čela mu odkapával pot. Sejf třeskl o dřevěnou podlahu, až z ní vylétlo pár třísek.

Do místnosti vtrhli dva vyděšení strážci.

„No, už je načase," poznamenal Kelsier, zvedl ruku a zatáhl za meč jednoho z vojáků. Meč vyletěl z pochvy, otočil se ve vzduchu a svištěl špičkou ke Kelsierovi. Kelsier uhasil železo, ustoupil ke straně a popadl meč za jílec, když letěl kolem něho.

„Mistborn!" vykřikl strážce.

Kelsier se usmál a skočil dopředu.

Strážce vytáhl dýku. Kelsier na ni zatlačil a vyrval ji muži z ruky, rozmáchl se a usekl mu hlavu. Druhý strážce zaklel a vytáhl kovovou sponu z krunýře.

Kelsier zatlačil na svůj meč, ještě než dokončil pohyb rukou, meč mu vyklouzl z prstů a letěl přímo na druhého strážce. Tomu spadlo brnění, aby na něj už Kelsier nemohl zatlačit, přesně ve chvíli, kdy se tělo prvního strážce sesunulo k zemi. Kelsierův meč přistál v čerstvě obnažené hrudi druhého strážce. Ten zavrávoral a upadl.

Kelsier se otočil od jejich těl. Plášť mu vlál kolem těla a šustil. Byl klidný, vztek držel na uzdě daleko lépe než tu noc, co zabil

Lorda Trestinga. Přesto jej však cítil, pulsoval mu jizvami i myslí, v níž se mu znovu ozývaly výkřiky ženy, kterou miloval. Pro Kelsiera se každý člověk, který jakkoli podporoval Finální říši, sám odsuzoval k smrti.

Rozdmýchal cín s olovem, posílil se, dřepl si a zvedl sejf. Na moment zavrávoral pod jeho tíhou, potom nabral rovnováhu a vydal se směrem k balkonu. Snad v sejfu to atium je. Už neměl čas prohledávat další skrýše.

Když byl v polovině skleníku, zaslechl zezadu kroky. Ohlédl se a viděl, že je pracovna plná lidí. Bylo jich tam osm. Na sobě měli volné šedé pláště a hole a místo mečů štíty. Protimistingová jednotka.

Kelsier pustil sejf na zem. Protimistingové jednotky nejsou allomanti, ale jsou to lidé cvičení na boj s Mistingy a Mistborny. Nemají na těle ani kousek kovu a jsou připravení na různé triky.

Kelsier ustoupil dozadu, protáhl se a usmál se. Osm mužů se pohybovalo po pracovně, postupovali tiše a precizně.

To by mohlo být zajímavé.

Protimistingová jednotka zaútočila. Po dvou vtrhli do skleníku. Kelsier vytáhl dýky, skrčil se před prvními útočníky a vyrazil proti hrdlu jednoho z nich. Útočník uskočil, máchl holí a donutil Kelsiera uhnout.

Kelsier rozdmýchal cín s olovem, aby si posílil nohy k velkému skoku. Jednou rukou vyhodil do vzduchu hrst mincí a zatlačil je proti soupeřům. Kovové mince vyletěly dopředu a rozletěly se obrovskou rychlostí, útočníci však na to byli připraveni. Zvedli štíty a mince se odrazily od dřeva, vyletělo několik třísek, ale mužům se nestalo nic.

Kelsier sledoval další z jednotky, jak se hrnou do místnosti a jdou na něho. Nemohli si dovolit riskovat dlouhou bitvu – museli volit taktiku rychlého útoku a porazit ho nebo aspoň zastavit, než vzbudí allomanty, aby jim přišli na pomoc. Podíval se na sejf a skočil na zem.

Bez sejfu neodejde. I on potřebuje ukončit boj rychle. Rozdmýchal cín s olovem a vyskočil proti nim a zkusmo švihal dýkou ze strany na stranu, nemohl se však přes jejich obranu probojovat. Sotva se stihl sám skrčit, aby nedostal do hlavy holí.

Tři z jednotky se nahrnuli za něj a odřízli mu ústupovou cestu na balkon. *Výborně,* pomyslel si Kelsier a snažil se sledovat všech osm

členů jednotky současně. Postupovali pořád na něho, naprosto přesně a sehraně jako tým.

Kelsier zaťal zuby a znovu rozdmýchal cín s olovem. Všiml si, že mu začíná docházet. Slitina cínu s olovem hořela ze všech kovů nejrychleji.

Teď není čas na to myslet. Muži za ním útočili a Kelsier jim uskakoval z cesty, zatáhl za sejf a dostal se do středu místnosti. Jakmile dopadl na zem vedle sejfu, zatlačil a vymrštil se šikmo do vzduchu. Odrazil se, sťal hlavy dvou útočníků a dopadl vedle úhledného záhonu. Otočil se, znovu rozdmýchal cín s olovem a zvedl ruku proti ráně, kterou čekal.

Cítil, jak mu na ni dopadla hůl. Předloktím mu projela prudká bolest, ale kosti posílené cínem vydržely. Kelsier se nezastavil, natáhl druhou ruku a vrazil dýku nepříteli do hrudi.

Muž překvapeně zavrávoral a Kelsierova dýka mu zůstala v těle. Zaútočil další člen jednotky, ale Kelsier se skrčil a potom vystrčil volnou ruku a strhl si z pásku váček s mincemi. Útočník Kelsierovi blokoval jedinou dýku, která mu zbyla. Kelsier však zvedl druhou ruku a prudce uhodil váčkem s mincemi do útočníkova štítu.

Potom zatlačil na mince uvnitř váčku.

Útočník vykřikl, síla, kterou Kelsier vytvořil, ho odhodila dozadu. Kelsier spálil ocel a zatáhl tak silně, že to i jeho odhodilo dozadu – pryč od dvou mužů, kteří se na něho snažili zaútočit. Kelsier i jeho nepřátelé od sebe odletěli. Kelsier narazil na zeď, ale znovu zatlačil a hodil nepřítele i se štítem a váčkem s mincemi na obrovské skleníkové okno.

Sklo se rozbilo na kusy. Na malých úlomcích se odráželo světlo lampy z pracovny. Útočníkův zoufalý obličej zmizel ve tmě a v mlze – a ta se začala tiše a zlověstně rozbitým oknem plížit dovnitř.

Dalších šest mužů houževnatě postupovalo dopředu a Kelsier musel překonat bolest v paži, když uhýbal před ranami holí. Uhnul z cesty a protáhl se kolem malého stromku, ale zaútočil na něj třetí člen jednotky a udeřil ho vší silou holí do boku.

Kelsier se zapotácel, klopýtl a upadl ke vchodu do pracovny a upustil dýku. Zasténal bolestí, skrčil kolena a držel se za bok. Jinému by ten úder polámal žebra. I Kelsier z toho bude mít modřinu jako hrom.

Šest mužů postoupilo dopředu a znovu se ho snažili obklopit. Kelsier se postavil na nohy a sáhl po jedné ze zbývajících lahviček

s kovy. Jediným douškem polkl obsah a spálil čistý cín. Cítil, jak ho náhle světlo skoro oslepuje a bolest v paži i v boku byla okamžitě ostřejší. Náhlé zbystření smyslů mu však pročistilo hlavu.

Šest útočníků postupovalo koordinovaně v šiku.

Kelsier máchl rukou na stranu, spálil železo a hledal kov. Nejbližším zdrojem bylo velké stříbrné těžítko na stole v pracovně. Popadl je do ruky a potom se otočil, zvedl ruku proti postupujícím útočníkům a zaujal bojový postoj.

„Tak dobře," zabručel.

Spálil ocel a dostal novou sílu. Hranatý ingot se mu vymrštil z ruky a svištěl vzduchem. Přední útočník zvedl štít. Bylo to však pozdě. Ingot mu zasáhl rameno, muž vykřikl a upadl.

Kelsier uhnul ke straně, skrčil se před ránou holí a nastrčil mezi sebe a předchozího útočníka, který ležel na zemi, dalšího muže. Rozdmýchal železo a přitáhl si ingot zpátky. Ten v letu zasáhl dalšího útočníka do hlavy. Muž upadl a ingot proletěl vzduchem.

Další z útočníků zaklel a vrhl se do útoku. Kelsier zatlačil na letící ingot a odchýlil jeho dráhu od útočníka, který se chránil štítem. Slyšel, jak za ním dopadl na zem. Rozdmýchal cín s olovem a chytil útočníkovu hůl uprostřed letu.

Útočník zabručel a vrhl se proti Kelsierově nové síle. Kelsier se nesnažil vyprostit hůl z jeho sevření. Místo toho zatáhl za ingot a obrovskou rychlostí ho vymrštil zezadu proti sobě. V poslední chvíli se otočil a nastrčil útočníka letícímu ingotu přímo do cesty.

Muž upadl.

Kelsier rozdmýchal cín s olovem a posílil se na útok. Na ramena mu dopadla hůl. Jak udeřila, klesl na kolena, ale spálený cín ho udržel při vědomí. Myslí mu projela bolest, ale zachoval si ji jasnou. Zatáhl za ingot – vytrhlo ho to ze zad umírajícího útočníka – a ustoupil stranou, aby mohla improvizovaná zbraň proletět kolem něho.

Za ním se krčili dva další ostražití útočníci připraveni zasáhnout. Ingot trefil štít jednoho z nich, Kelsier však už jeho dráhu neovlivňoval, aby neztratil rovnováhu. Místo toho rozdmýchal železo a strhl ingot k sobě. Skrčil se a cítil, jak mu letí nad hlavou. Ozvala se rána, jak zasáhl muže, který se na něho plížil zezadu.

Kelsier se otočil a rozdmýchal železo a potom ocel, aby poslal ingot proti posledním dvěma příslušníkům protimistingové jednotky. Uhnuli mu z cesty, ale Kelsier si ingot přitáhl a nechal jej

spadnout na zem přímo před nimi. Muži se na něj ostražitě dívali, ale Kelsier se rozběhl a skočil, odrazil se o ingot a přeletěl útočníkům nad hlavami. Oba se roztočili a hlasitě kleli. Kelsier doskočil na zem a znovu zatáhl za ingot. Ten se dal do pohybu a zezadu rozbil jednomu z útočníků hlavu.

Členové jednotky ztichli. Ingot se ve tmě několikrát otočil. Kelsier ho chytil za letu. Povrch měl mazlavý od krve. Kolem nohou mu rozbitým oknem proudila mlha. Dal ruku dolů a namířil ji proti poslednímu útočníkovi.

Z kouta se ozvalo zasténání jednoho z padlých strážců.

Poslední muž ustoupil dozadu, odhodil zbraň a zmizel. Kelsier se usmál a dal ruku dolů.

Najednou kdosi zatlačil na ingot a vyrazil mu ho z ruky. Ingot letěl místností a rozbil další okno. Kelsier zaklel a prudce se otočil. Do pracovny se hnala další skupina mužů. Byli oblečení jako šlechtici. Allomanti.

Několik jich zvedlo ruce a na Kelsiera se rozletěla hrst mincí. Kelsier rozdmýchal ocel, zatlačil na mince a odhodil je pryč. Místností létaly mince, rozbíjely okna a tříštily dřevěnou podlahu na třísky. Kelsier cítil zatahání na opasku a zmizela mu z něho poslední lahvička kovu. Dovnitř se připlížilo několik statných mužů. Krčili se před létajícími mincemi. Byli to rváči – Mistingové jako Ham, kteří pálí cín s olovem.

Tak abych šel, pomyslel si Kelsier a odrazil další příliv mincí. Zaťal zuby, aby překonal bolest v paži a v boku. Podíval se za sebe. Má chvilku náskok, ale na balkon to nestihne. Když se přiblížili další Mistingové, Kelsier se zhluboka nadechl a vrhl se proti jednomu z rozbitých oken. Vyskočil do mlhy a cestou se ve vzduchu otočil a silně zatáhl za sejf, který ležel na zemi.

Ve vzduchu sebou trhl a sklouzl ke středu zdi budovy, jako by byl se sejfem pevně svázán nějakým řetězem. Cítil, jak se sejf posunul, jak pod svou vahou dře podlahu skleníku. Kelsier narazil na zeď budovy, ale nepolevil. Zapřel se o okenní parapet a znovu zatáhl. Stál hlavou dolů a táhl ze všech sil.

Sejf už bylo vidět na okenní římse. Zakymácel se a potom spadl z okna a letěl přímo na Kelsiera. Kelsier se usmál, uhasil železo, odrazil se nohama od budovy a vrhl se dolů jako nějaký pomatený potápěč. Letěl tmou a sotva zahlédl rozzlobený obličej, vyklánějící se z rozbitého okna.

Kelsier opatrně zatáhl za sejf a posunul se dopředu. Kolem těla mu vířila mlha a zastírala mu zrak, takže si chvíli připadal, jako by vůbec neletěl, jako by stál uprostřed prázdnoty.

Dostal se až k sejfu, potom se ve vzduchu otočil a zatlačil na sejf, čímž se posunul dopředu.

Sejf upadl na dlažbu. Kelsier na něj nepatrně zatlačil, aby se zpomalil a nakonec se zastavil něco přes metr nad zemí. Chvilku visel v noční mlze, stuhy pláště se mu vlnily a vlály ve větru a potom dopadl vedle sejfu.

Schránka sejfu byla po pádu na zem trochu poškozená. Kelsier otevřel rozmačkané víko a jeho sluch zbystřený cínem zaznamenal výkřiky z budovy nad ním. Uvnitř sejfu ležel malý váček s drahokamy a několik akreditivů po deseti tisících boxingů. Všechno vsunul do kapsy. Hmatal uvnitř sejfu a začínal se obávat, že celá ta noční aféra nebyla k ničemu. Potom to však nahmatal – malý sáček až úplně vzadu.

Otevřel ho a spatřil několik tmavých kousků kovu. Vypadaly jako korálky. Atium. Rozbolely ho jizvy a vybavily se mu vzpomínky na Hathsin.

Pevně sáček sevřel a vstal. Pobaveně se podíval na pokroucenou postavu ležící o kus dál na dlažbě. Pozůstatky jednoho z protimistingové jednotky, kterého vyhodil z okna. Kelsier došel až k němu a přitáhl k sobě svůj váček s mincemi, který u vojáka zůstal.

Ne, nebylo to zbytečně. I kdyby nenašel atium, každá noc, na jejímž konci leželo několik mrtvých šlechticů, měla pro Kelsiera smysl.

Vzal měšec s mincemi do jedné ruky a sáček s atiem do druhé. Ještě pálil cín, protože bez toho by se asi zhroutil bolestí z utržených ran – a zmizel ve tmě směrem ke Clubsovu obchodu.

Je pravda, že tohle jsem nikdy nechtěl. Ale někdo musí tu Bezednost už zastavit. A Terris je evidentně jediné místo, kde se to může stát. V téhle věci ale nemusím přijímat tvrzení filozofů. Cítím sám náš cíl, já ho cítím, i když ostatní ještě ne. Jako by… mi pulsoval v duši, tam někde daleko v horách.

6

Vin se probudila do ticha. Jen rudé sluneční paprsky si prodíraly cestu dovnitř dírami v okenicích. Chvíli neklidně ležela v posteli. Něco se jí nelíbilo. To není, že se probudila na neznámém místě – s Reenem často cestovala, je na to zvyklá. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co ji zneklidňuje.

Místnost je prázdná.

Je nejen prázdná, ale je otevřená. Nikdo tu není. A to je… příjemné. Ležela na matraci podepřené kůly, na prostěradle pod luxusní přikrývkou. Místnost byla vybavená masivní almarou a byl tu dokonce kulatý kobereček. Možná že by to někomu jinému mohlo připadat omšelé a obyčejné, ale Vin se tu cítila jako v přepychu.

Sedla si a zamračila se. Připadala si divně, mít místnost jen sama pro sebe. Vždycky bývala schoulená v koutku přeplněného brlohu. I když cestovala, spávala v žebráckých uličkách nebo v jeskyních rebelů a Reen tam byl vždycky s ní. Teď k tomu přišla tak snadno, že to až ubíralo hodnotu těm létům, kdy si tak užívala vzácných chvilek samoty.

Vyklouzla z postele a ani ji nenapadlo otevřít okenice. Slunce nemělo sílu, muselo tedy být ještě brzy. Už ale slyšela hlasy v hale. Připlížila se ke dveřím, pootevřela je a vyhlédla ven.

Když včera večer doprovodili Kelsiera, Dockson ji odvedl do Clubsova obchodu. Protože už bylo pozdě, Clubs je rovnou uložil do pokojů. Vin ale hned spát nešla. Počkala, až všichni usnou, a potom se proplížila ven, aby prozkoumala nové prostředí.

Byl to spíš hostinec než obchod. I když měl vpředu výkladní skříň a vzadu dílnu, v horním patře byly jen dlouhé chodby a hostinské pokoje. Budova měla ještě jedno patro a tam byly dveře větší, tedy i místnosti byly asi prostornější. Nezkoumala, kde jsou falešné zdi a únikové východy – mohla by někoho vzbudit. Zkušenost jí však velela, že by to nebylo správné zlodějské doupě, kdyby nemělo aspoň tajné patro v podzemí nebo tajné dveře.

Ale celkově byla nadšená. Vybavení domu a plány budoucích akcí naznačovaly, že je to kvalitní pracoviště. Bylo to tu vybavené, bezpečné a dobře udržované. Když Vin sledovala skulinou ve dveřích dění na chodbě, zpozorovala naproti svému pokoji skupinu asi šesti vrávoravých mladíků. Oblečeni byli prostě a šli dolů po schodech směrem k dílně.

Nejspíš truhlářští učni, pomyslela si Vin. *Clubs má firmu, je to skaat řemeslník.* Většina skaatů dřela do úmoru na plantážích. I ti, kteří bydleli ve městě, většinou vykonávali podřadné práce. Jen několik málo vyvolených se mohlo zabývat řemeslem. Ale pořád to byli skaatové – byli špatně placeni a neustále vystaveni rozmarům šlechty. Měli však určitou míru svobody, kterou jim většina ostatních skaatů záviděla.

Clubs byl asi mistr truhlář. Co ale vede takového člověka – který má na poměry skaata přepychový život – k tomu, že riskuje spojení s podsvětím?

Je to Misting, pomyslela si Vin. *Kelsier a Dockson mu říkají clonař.* Asi bude muset přijít na to, co to znamená, sama. Zkušenost jí napovídala, že lidé, kteří mají určitou moc, jako Kelsier, před ní budou tajit informace, jak to nejdéle půjde. Jen tu a tam utrousí nějaký útržek. Ale ji k němu táhly právě jeho vědomosti. Bylo by však nerozumné prozrazovat příliš mnoho příliš rychle.

Venku se ozvaly kroky. Vin stále pozorovala skulinou.

„Budeš se asi chtít upravit, Vin," řekl Dockson, když šel kolem jejích dveří. Na sobě měl košili a volné kalhoty jako šlechtic. Byl

evidentně už nějakou dobu vzhůru a upravený. Zastavil se a dodal: „Na konci haly máš připravenou koupel a Clubs ti sehnal něco lepšího na sebe. Zatím to bude muset stačit, dokud neseženeme něco vhodnějšího. S koupelí nespěchej, Kell naplánoval na odpoledne schůzku, ale stejně nemůžeme začít, dokud nepřijdou Breeze a Ham.“

Dockson se usmál, protože si jí všiml za skulinou dveří. Potom šel dál chodbou. Vin se začervenala, když si uvědomila, že ji nachytal. *Těm nic neuteče. Budu si to muset pamatovat.*

Chodba ztichla. Vyklouzla ze svých dveří a vplížila se do místnosti na konci haly, o které mluvil. Překvapilo ji, že tu na ni opravdu čekala vana s teplou vodou. Zamračila se a prohlížela si místnost obloženou dlaždičkami s kovovou vanou. Voda v ní voněla, jako voní šlechtickým dámám.

Tihle lidi žijí spíš jako šlechta než jako skaatové, pomyslela si Vin. Nebyla si jistá, co si o tom má vlastně myslet. Ale evidentně od ní očekávají, že udělá, co jí řekli, tak zastrčila západku dveří, svlékla se a vklouzla do vany.

* * *

Voněla legračně.

I když to byla slabá vůně, Vin ji přesto občas ucítila. Takhle voní šlechtična, když projde kolem, nebo takhle voněly zásuvky, které otevíral její bratr, když chodili krást. Postupně vůně slábla, ale stále si ji uvědomovala a dělalo jí to starost. Bude se odlišovat od ostatních skaatů. Jestli od ní tihle lidé budou chtít, aby se koupala pravidelně, bude je muset požádat, aby ten parfém nepoužívali.

Snídaně více odpovídala jejímu očekávání. V kuchyni pracovalo několik skaatských žen různého věku a připravovaly závin – vařený ječmen se zeleninou zabalený v tenkých chlebových plackách. Vin zůstala stát ve dveřích a sledovala ženy, jak pracují. Žádná z nich nevoněla jako ona, i když byly mnohem čistší a upravenější než průměrné skaatky.

Celá budova vlastně působila dojmem zvláštní čistoty. Předtím si toho nevšimla, protože byla tma, ale podlaha byla čistě vydrhnutá. Všichni, kdo tu pracovali – ženy v kuchyni i učni –, měli čisté tváře i ruce. Vin to připadalo zvláštní. Byla zvyklá na to, že měla prsty neustále černé od popela. Když si za Reena někdy myla

obličej, rychle ho zase zamazala popelem. Čistá tvář je na ulici moc nápadná.

Žádný popel nikde v rohu, pomyslela si při pohledu na podlahu. *Tady se zametá.* Nikdy dřív na takovém místě nežila. To je skoro jako žít ve šlechtickém domě.

Podívala se zase na ženy v kuchyni. Měly na sobě jednoduché bílo-šedé šaty a přes vlasy sčesané do dlouhého ohonu šátky. Vin si sáhla do svých vlasů. Měla je na krátko, jako chlapec – ostříhal ji vždycky někdo z gangu. Vypadala jinak než tyhle ženy – vždycky vypadala jinak. Reen si to tak přál. Žila tak, aby ji ostatní členové gangu pokládali nejdřív za zlodějku a potom teprve za dívku.

Ale co jsem teď? Byla navoněná po koupeli, ale přesto si oblékala hnědé kalhoty a zapínala si košili, jakou nosili učni. Připadala si tu na nesprávném místě. A to je špatné znamení – když si připadá divně, tak určitě také divně vypadá. Musí vyniknout něčím jiným.

Otočila se a podívala se do dílny. Učni už pracovali na různých kusech nábytku. Byli vzadu, zatímco Clubs pracoval v obchodě na detailech.

Náhle se rozletěly zadní kuchyňské dveře. Vin podvědomě uhnula stranou a přitiskla se zády ke zdi.

Ve dveřích se objevil v ranních slunečních paprscích Ham. Na sobě měl volnou košili a vestu, obojí bez rukávů, a v rukou několik velkých balíků. Nebyl špinavý od sazí – ani nikdo jiný z jejich party, koho Vin za tu krátkou dobu poznala.

Ham prošel kuchyní a zamířil do dílny. „Tak," řekl a pustil balíky, „kdo ví, kde mám pokoj?"

„Zeptám se pana Cladenta," odpověděl jeden z učňů a vyšel z kuchyně.

Ham se usmál, protáhl se a obrátil se k Vin. „Brýtro, Vin. Hele, přede mnou se schovávat nemusíš. Jsme v jednom týmu."

Vin se uklidnila, ale zůstala na místě vedle řady skoro hotových židlí. „Vy tu budete taky bydlet?"

„Vždycky se vyplatí bydlet blízko clonaře," odpověděl Ham a zmizel zpátky v kuchyni. O chvíli později se vrátil se čtyřmi velikými záviny. „Ví někdo, kde je Kell?"

„Spí," odpověděla Vin. „Vrátil se pozdě v noci a ještě nevstal."

Ham zavrčel a ukousl si závinu. „A Dox?"

„Ve svým pokoji ve druhým patře," odpověděla Vin. „Vstával brzy, přišel dolů pro něco k jídlu a potom se vrátil nahoru." Už nedodala, že ho viděla klíčovou dírkou, jak sedí u stolu a něco píše.

Ham zvedl obočí. „Ty vždycky takhle sleduješ všechno, co se děje okolo?"

„Jo."

Ham se zarazil a potom se rozesmál. „Ty jsi stejně zvláštní stvoření, Vin." Když se vrátil učeň, posbíral balíky a oba odešli ke schodům. Vin stála a poslouchala, jak jdou nahoru. Zastavili se asi v polovině první chodby, poměrně blízko jejích dveří.

Ucítila vůni dušeného ječmene. Podívala se do kuchyně. Ham šel klidně dovnitř a vzal si jídlo. Může to ona udělat taky?

Snažila se tvářit sebevědomě a vešla do kuchyně. Na talíři ležela hromádka závinů, asi pro učně, kteří pracovali. Vin si dva vzala. Nikdo nic nenamítal. Naopak, dva jí uctivě pokynuli.

Já jsem teď důležitá osoba, pomyslela si a nebylo jí to příjemné. Vědí, že je… Mistborn? Nebo se k ní chovají tak uctivě jen proto, že je tu host?

Nakonec si Vin vzala třetí závin a utekla do svého pokoje. Asi to všechno ani nesní. Ale hodlala z toho seškrábat ječmen a nechat si suché placky, ty vydrží pro případ nouze.

* * *

Ozvalo se zaklepání na dveře. Vin opatrně otevřela. Venku stál jakýsi mladík – byl den předtím vzadu za Clubsem na jejich noční schůzce.

Byl hubený, vysoký a zvláštní, oblečený celý v šedém. Mohlo mu být tak čtrnáct, i když možná vypadá starší, než je, díky tomu, jak je vysoký. Připadal jí nervózní.

„Ano?" ozvala se Vin.

„Ehm…"

Vin se zamračila. „Co?"

„Máš se lifrovat," promluvil jižanskou hantýrkou se silným přízvukem. „Do třetího štoku. Maj slezinu. Ehm, už musím." Chlapec se začervenal, otočil se a utíkal pryč, nahoru po schodech.

Vin zůstala stát ve dveřích svého pokoje, zmatená. *A tohle by mělo dávat nějaký smysl?* přemýšlela.

Podívala se ze schodiště do chodby. Zdálo se, že chlapec čeká, že půjde za ním. Rozhodla se tedy, že půjde. Opatrně šla nahoru po schodech.

Z otevřených dveří na konci chodby se ozývaly hlasy. Když se Vin přiblížila, nahlédla dovnitř a viděla hezky vyzdobený pokoj s kobercem a pohodlně vypadajícími křesly. Po straně hořel krb a židle byly otočené k velké černé tabuli na stojanu.

Stál tam Kelsier. Opíral se loktem o cihlový krb a v ruce držel skleničku vína. Když se Vin podívala dál, všimla si, že mluví s Breezem. Ten dorazil k poledni a všichni Clubsovi učni mu museli pomáhat vykládat jeho věci. Vin sledovala oknem, jak chodí s balíky do Breezova pokoje. Breeze sám neodnesl ani jediný.

Byli tam Ham a Dockson. Clubs si právě sedal na velkou polstrovanou židli co nejdál od Breeze. Chlapec, který Vin přivedl, seděl na stoličce vedle Clubse a evidentně se snažil, aby to nevypadalo, že se na ni dívá. Na poslední obsazené židli seděl Yeden, oblečený jako včera v obyčejném skaatském oděvu. Seděl rovně a neopíral se o opěradlo, jako by mu vadil přepych. Obličej měl špinavý od sazí, jak by Vin od skaatského dělníka čekala.

Zbývaly ještě dvě volné židle. Kelsier zpozoroval Vin ve dveřích a usmál se na ni. „No, tak tady je. Pojď dál."

Vin přehlédla místnost. Měla jedno okno, ale okenice byly zavřené. Jiné židle kromě půlkruhu kolem Kelsiera tu nebyly. Odhodlaně vešla dovnitř a sedla si na volnou židli vedle Docksona. Byla na ni moc velká, a tak si sedla s koleny skrčenými pod sebou.

„Jsme všichni," řekl Kelsier.

„Pro koho je ta poslední židle?" zeptal se Ham.

Kelsier se usmál, spiklenecky mrkl, ale neodpověděl. „Dobrá, jdeme na to. Máme před sebou takový úkol, a čím dřív začneme připravovat plán, tím lépe."

„Já jsem myslel, že plán už máte," namítl Yeden nespokojeně.

„Mám rámcový plán," řekl Kelsier. „Vím, co se musí udělat, a mám pár nápadů, jak na to. Ale ono se nedá svolat takovouhle skupinu lidí a prostě jim říct, udělejte to a to. Musíme o tom přemýšlet společně, začít seznamem problémů, které se musejí vyřešit, aby to vůbec mohlo fungovat."

„Dobře," řekl Ham, „tak nejdřív ten rámec. To znamená sehnat Yedenovi armádu, vyvolat v Luthadelu chaos, zajistit palác, ukrást atium a potom nechat padnout vládu?"

„Zhruba tak," odpověděl Kelsier.

„Potom ale," pokračoval Ham, „je náš první problém stráž. Jestli chceme vyvolat v Luthadelu zmatek, nemůžeme tam nechat hlídat pořádek dvacet tisíc vojáků. Nemluvě o tom, že Yedenova armáda město nikdy neobsadí, pokud bude na hradbách ozbrojená ostraha."

Kelsier přikývl. Vzal kus křídy a napsal na tabuli *luthadelská stráž*. „Co dál?"

„Musíme vědět, jak docílit v Luthadelu chaosu," pokračoval Breeze a gestikuloval se skleničkou vína. „Máš ve všem pravdu, kamaráde. Ve městě sídlí Ministerstvo a obchodujou aristokratické domy. Jestli máme podlomit moc Pána Vládce, tak musíme tohle nejdřív narušit."

„A když už se mluví o šlechtě, tak je tu ještě další věc," dodal Dockson. „Všechny aristokratický domy mají svou vlastní ostrahu, nemluvě o jejich allomantech. Jestli máme město dobýt Yedenovi, tak musíme nejdřív vyřídit tyhlety."

Kelsier přikývl a napsal na tabuli vedle hesla *luthadelská stráž* ještě *chaos* a *aristokratické domy*.

„Ministerstvo," nadhodil Clubs a opřel se o polstrované opěradlo tak energicky, že mu Vin téměř neviděla do nevlídné tváře. „Ke změně vlády nemůže dojít, dokud do všeho kecají inkvizitoři."

Kelsier napsal na tabuli *Ministerstvo*. „Co dál?"

„Atium," řekl Ham. „Můžeš to tam rovnou napsat – budeme muset obsadit palác rychle, jakmile začne chaos, a neumožnit nikomu, aby se dostal k atiu."

Kelsier přikývl a napsal na tabuli *zajistit atium*.

„Budeme muset naplánovat, jak sehnat pro Yedena armádu," řekl Breeze. „Musíme jednat tiše, ale rychle, a vycvičit je někde, kde na ně Pán Vládce nepřijde."

„Taky musíme zabezpečit, aby skaatští povstalci byli schopní Luthadel zabrat a ovládnout," přidal se Dockson. „Dostat se do paláce bude velká věc, ale bylo by hezký, kdyby Yeden se svýma lidma, až tohle udělají, byli taky schopní vládnout."

Na tabuli přibylo *armáda* a *skaatské povstání*. „A ještě," dodal Kelsier, „tam připíšu Pán Vládce. Budeme potřebovat minimálně plán, jak ho dostat z města, když se nepovede nic lepšího." Když připsal *Pán Vládce* do seznamu, otočil se k ostatním. „Zapomněl jsem něco?"

„Mnó,“ dodal Yeden suše, „když už teda sepisujete problémy, co máme vyřešit, tak byste tam měli připsat, že jsme všichni absolutní cvoci – i když pochybuju, že by se s tímhle dalo něco dělat.“

Skupina se rozesmála a Kelsier připsal na tabuli *Yedenův špatný přístup.* Potom udělal krok dozadu a přehlédl seznam. „No, když to takhle rozdrobíme, tak to nevypadá tak hrozně, co?“

Vin se zamračila a přemýšlela, jestli si Kelsier dělá legraci nebo ne. Ten seznam nevypadal hrozivě, byl pouze znepokojivý. Dvacet tisíc vojáků říšské armády? Spojené síly aristokracie? Ministerstvo? Říkalo se, že jeden inkvizitor vydá za tisíc vojáků.

Ještě znepokojivější však bylo, s jakým klidem k tomu všemu přistupují. Jak si jen můžou myslet, že se postaví Pánu Vládci? Je to… no, Pán. Vládne celému světu. Je to stvořitel, ochránce a karatel lidstva. On je zachránil před Bezedností a jako trest na ně poslal mlhu a popel, protože v něho nevěřili. Vin není nijak nábožensky založená – inteligentní zloděj se umí Ministerstvu vyhýbat –, ale takhle se to říkalo v legendách.

Přesto se však skupina dívala na svůj seznam „problémů“ odhodlaně. Brali to trochu s černým humorem – asi si uvědomují, že spíš donutí slunce, aby svítilo v noci, než svrhnou Finální říši. Ale co, chtějí to zkusit.

„Pro Pána Vládce,“ řekla Vin šeptem. „Vy to myslíte vážně. Vy do toho opravdu chcete jít.“

„Takhle neklej, Vin,“ napomenul ji Kelsier. „Když kleješ jeho jménem, tak to vlastně znamená, že ho uznáváš za Boha.“

Vin zmlkla. Oněměle si sedla hlouběji do židle.

„Nicméně,“ řekl Kelsier a pousmál se, „máte někdo nějaký nápad, jak tyhle věci vyřešíme? Teda kromě Yedenova přístupu, ten je beznadějný!“

V místnosti zavládlo ticho. Všichni přemýšleli.

„Nějaký nápad?“ zeptal se Kelsier. „Pocit? Dojem?“

Breeze zakroutil hlavou. „Když to teď máme takhle hezky v kupě, tak si nemůžu pomoct, ale nevím, jestli to dítě nemá nakonec pravdu. Je to zatraceně těžký úkol.“

„To je. Ale zvládnout se to dá,“ řekl Kelsier. „Tak začneme tím, jak obrátit město naruby. Co můžeme udělat natolik hrozivýho, aby to uvrhlo šlechtu do chaosu a třeba ještě vyhnalo stráže z paláce do města, aby je tam mohla naše armáda zlikvidovat? Něco, co by

rozptýlilo Ministerstvo i přímo Pána Vládce na dobu, než dostaneme do města svoje jednotky?“

„No, jedině prostě revoluci mezi lidma,“ řekl Ham.

„To nejde,“ namítl Yeden přísně. „Vy nemáte tušení, jak se s lidma zachází. Bydlí v chatrčích, celej den dřou ve fabrikách a v dílnách a polovina jich hladoví.“

Zakroutil hlavou. „Vy to nechápete? Naši rebelové se snaží už *tisíc let* donutit skaaty ve městě, aby se vzbouřili. Ani jednou se to nepovedlo – oni nemají ani vůli, ani naději, aby do toho šli. Proto jsem přišel za váma a proto sháním armádu.“

Místnost ztichla. Jenom Vin pomalu pokyvovala hlavou. Tušila to – *cítila* to. Proti Pánu Vládci se prostě nebojuje. I ona, malá zlodějka, schovaná na okraji společnosti, tohle ví. Žádné povstání nebude.

„Obávám se, že má pravdu,“ přisvědčil Kelsier. „Skaatové nepovstanou, aspoň za současných podmínek ne. Jestli máme svrhnout vládu, budeme to muset udělat bez mas. Třeba mezi nima můžeme naverbovat armádu, ale na všeobecné povstání se spolehnout nemůžeme.“

„A co vyvolat nějakou katastrofu?“ navrhl Ham. „Třeba požár?“

Kelsier zakroutil hlavou. „Na chvíli by ochromil obchod, ale pochybuju, že by nám to jinak posloužilo. Navíc by to stálo životy skaatů. Shoří jejich chatrče, ne tvrze šlechty.“

Breeze si povzdechl. „Co bys teda udělal ty?“

Kelsier se usmál a zamžoural očima. „Co kdybychom poštvali aristokratické domy proti sobě navzájem?“

Breeze se odmlčel. „Rod proti rodu…“ řekl a zamyšleně usrkl vína. „No, to už jsme tu dávno neměli.“

„Z čehož vyplývá, že bylo dost času, aby pěkně vykvasilo napětí,“ řekl Kelsier. „Vysoká šlechta má čím dál větší moc – Pánu Vládci už se pomalu začíná vymykat z rukou –, což nám dává příležitost trochu pod ním roztřást židli. Klíčem jsou aristokratický domy v Luthadelu – ty mají moc nad obchodem a navíc zotročujou většinu skaatů.“

Kelsier ukázal na tabuli a udělal prstem spojnici mezi slovy *chaos* a *aristokratické domy*.

„Jestli se nám podaří obrátit proti sobě šlechtické domy v Luthadelu, tak položíme město na lopatky. Mistborni začnou vraždit šlechtické vůdce. Zhroutí se majetek rodů. Naše smlouva s

Yedenem praví, že mu otevřeme cestu k tomu, aby se mohl zmocnit města. Napadá vás lepší způsob, jak to udělat?“

Breeze se usmál a přikývl. „Má to šťávu – představa, jak šlechtici vraždí jeden druhýho, to se mi opravdu zamlouvá.“

„Tobě se to zamlouvá vždycky, když to nemusíš dělat ty sám, Breezi,“ poznamenal Ham.

„Můj drahej příteli,“ odpověděl Breeze, „smyslem života je, aby si člověk dokázal zajistit, aby za něj udělali práci druhý. Copak nevíš vůbec nic o ekonomice?“

Ham zvedl obočí. „No vlastně…“

„To byla řečnická otázka, Hame,“ vskočil mu do řeči Breeze a zvedl oči v sloup.

„Ty mám nejradši!“ odpověděl Ham.

„Tak filozofii nechte na později,“ zasáhl do hovoru Kelsier. „K věci – co si teda o tom mém návrhu myslíte?“

„Mohlo by to fungovat,“ řekl Ham. „Ale neumím si představit, že by Pán Vládce nechal věci dojít takhle daleko.“

„No, to je právě náš úkol – ohlídat, aby neměl šanci zasáhnout,“ řekl Kelsier. „On je známý tím, že nechává šlechtu hašteřit se mezi sebou, asi aby v ní neměl protiváhu. No, tak to jenom podpoříme a potom nějak donutíme stráže, aby se stáhly. Až mezi sebou začne šlechta opravdu bojovat, Pán Vládce už s tím nic neudělá – leda že by poslal do ulic své stráže z paláce a to přesně my chceme.“

„Ale taky by mohl poslat pro vražedný koloss,“ poznamenal Ham.

„To je pravda,“ připustil Kelsier. „Ti ale mají základny daleko. To je nedostatek, ze kterýho my budeme těžit. Vražedný koloss dokáže udělat slušný humbuk, ale musí se držet dál od civilizace. Takže centrum říše je nechráněné, ale Pán Vládce je přesto v klidu – a proč by nebyl? Protože se nikdy nesetkal s opravdovým ohrožením. Většině měst stačí běžná ochrana.“

„Dvacet tisíc mužů je běžná ochrana?“ namítl Breeze.

„To je v celonárodním měřítku,“ řekl Kelsier a zvedl prst. „Pán Vládce má většinu jednotek na okrajích říše, protože tam je riziko povstání největší. Proto na něj my zaútočíme odtud, přímo z Luthadelu. A proto se nám to povede.“

„Teda za předpokladu, že vyřídíme stráže,“ podotkl Dockson.

Kelsier přikývl a otočil se, aby napsal pod *aristokratické domy* a *chaos* ještě *válka mezi šlechtou*. „Dobře, tak začneme u stráží. Co s nima?“

„No,“ poznamenal Ham spekulativně, „historicky nejlepší způsob, jak vyřídit vojenskou sílu, je mít vlastní větší vojenskou sílu. Postavíme Yedenovi armádu – tak proč bychom ji nenechali zaútočit na stráže? Copak tohle není pravý poslání armády?“

„To nejde, Hammonde,“ namítl Breeze. Sebral svou prázdnou skleničku od vína a podržel ji před chlapcem, který seděl vedle Clubse. Ten okamžitě vyskočil a dolil mu víno.

„Kdybychom chtěli porazit stráže,“ pokračoval Breeze, „potřebujeme přinejmenším armádu stejně velikou. Ale radši mnohem větší, protože naši muži nebudou mít zkušenosti. Můžeme Yedenovi postavit armádu, třeba i tak velkou, aby dokázala na chvíli udržet město. Ale bude tak velká, aby dokázala zneškodnit stráže uvnitř jejich vlastních pevností? Jestli na to chceme jít takhle, tak to můžeme rovnou vzdát.“

Všichni zmlkli. Vin se zavrtěla na židli a prohlížela si jednoho po druhém. Breezova slova na ně zapůsobila. Ham se chystal promluvit, ale potom si to rozmyslel.

„Dobře,“ řekl Kelsier nakonec. „Ke strážím se vrátíme za chvíli. Teď k naší armádě. Jak vybudovat dostatečně velkou armádu a utajit to před Pánem Vládcem?“

„No, a zase. Další těžká věc,“ namítl Breeze. „Pán Vládce si nepřipadá v bezpečí nadarmo. Má kolem sebe stálé hlídky na ulicích a na kanálech – a všude tu je samá vesnice a plantáže. Tady není prostor, kde by se dala cvičit armáda, aniž by si toho někdo všiml.“

„Povstalci mají nahoře na severu jeskyně,“ řekl Dockson. „Tam by se dalo něco schovat.“

Yeden zbledl. „Vy o nich *víte?*“

Kelsier zvedl oči v sloup. „O těch ví i Pán Vládce, Yedene. Jenže ti povstalci v nich nejsou natolik nebezpečný, aby se tím zabýval.“

„Kolik lidí máte, Yedene?“ zeptal se Ham. „V Luthadelu a kolem, včetně jeskyní? Od čeho teda můžeme začít?“

Yeden pokrčil rameny. „Možná tři sta – včetně dětí a žen.“

„Kolik se jich dá odhadem ukrýt v těch jeskyních?“ zeptal se znovu Ham.

Yeden opět pokrčil rameny.

„Určitě se tam větší skupina vejde," řekl Kelsier. „Možná deset tisíc. Já jsem tam byl – povstalci tam přechovávali lidi celá léta a Pánu Vládci nestálo za to s tím něco dělat."

„Dovedu si představit proč," řekl Ham. „Bojovat v jeskyních, to je svinstvo, hlavně pro útočníky. Pán Vládce nemá rád porážky. No, každopádně deset tisíc. To je slušný číslo. Taková armáda by palác udržela – možná by udržela i celé město, kdyby mělo zdi."

Dockson se otočil k Yedenovi. „Když jsi nás žádal o armádu, jak velkou jsi myslel?"

„Deset tisíc by stačilo," odpověděl Yeden. „I když… tolik jsem původně ani nemyslel."

Breeze klepl na skleničku a rozvířil víno uvnitř. „Nerad si protiřečím, to je většinou Hammondova specialita – ale musím se vrátit k předchozímu problému. Deset tisíc mužů. To stráž ani nevystraší. Mluvíme tady o jednotce dvaceti tisíc po zuby ozbrojených a perfektně vycvičených vojáků."

„Má pravdu, Kelle," přisvědčil Dockson. Odkudsi vytáhl notes a začal si psát poznámky.

Kelsier se zamračil.

Ham přikyvoval. „Ať se na to koukáš z kterýkoli strany, Kelle, ta stráž bude tvrdý oříšek. Asi bychom se měli zaměřit spíš na tu šlechtu. Třeba dokáže způsobit tolik zmatku, že ho neuklidní ani stráž."

Kelsier zakroutil hlavou. „Pochybuju. Stráž má za základní povinnost udržovat ve městě pořádek. Jestli si nebudeme umět poradit s jejich jednotkama, tak radši do ničeho nepůjdeme." Odmlčel se a potom se podíval na Vin. „Co si o tom myslíš ty, Vin? Máš nějaký nápad?"

Ztuhla. Camon se jí nikdy na její názor neptal. Co od ní Kelsier chce? Přikrčila se na židli, když si všimla, že se všichni otočili a dívají se na ni.

„Já…" začala Vin pomalu.

„Ale nestraš ji, chudáka, Kelsiere," řekl Breeze a mávl rukou.

Vin přikývla, ale Kelsier se na ni stále díval. „Ne, opravdu. Řekni mi, co si o tom myslíš, Vin. Máš proti sobě mnohem většího nepřítele. Co s tím uděláš?"

„No," řekla pomalu. „Nebudu s ním bojovat, to je jasný. I kdybych třeba vyhrála, tak by mně mohl ublížit, a potom už bych nemohla dál bojovat ani s nikým jiným."

„To má logiku," řekl Dockson. „Ale my třeba nebudeme mít na vybranou. My se té armády prostě musíme nějak zbavit."

„A kdyby odešla z města?" zeptala se Vin. „To by taky fungovalo? Kdybych se já měla zbavit někoho velikýho, tak bych se nejdřív snažila mu odvést pozornost, aby mě nechal na pokoji."

Ham se rozesmál. „Tak hodně štěstí, až budete nutit stráže, aby odešly z Luthadelu. Pán Vládce někdy na hlídku posílá celý čety, ale co se pamatuju, tak celá stráž odešla z města jen jednou, a to když dole v Courteline vypuklo povstání. To už je padesát let."

Dockson zakroutil hlavou. „Ten nápad, co řekla Vin, není zase tak špatný, abychom ho hned zavrhli. Opravdu proti stráži nemůžeme bojovat, aspoň dokud nemáme svý jistý pozice. Takže je skutečně musíme nějak dostat z města."

„Ano," dodal Breeze, „ale to by vyžadovalo nejdřív jim přivodit nějakou krizovou situaci. Pokud nebude situace dostatečně hrozivá, Pán Vládce celou stráž pryč nepošle. A pokud bude zase moc hrozivá, tak si pozve koloss."

„Povstání v některým ze sousedních měst?" navrhl Ham.

„To je ale totéž, o čem jsme už mluvili," namítl Kelsier a zakroutil hlavou. „Když nedonutíme skaaty, aby se vzbouřili tady, tak je k tomu nedonutíme ani jinde."

„A co to nějak fingovat?" navrhl Ham. „Předpokládáme tady, že jsme schopní dát dohromady relativně početnou vojenskou jednotku. Kdyby sehrála útok na nějaký místo poblíž, třeba by proti nim Pán Vládce ty stráže na pomoc poslal."

„Pochybuju, že by je poslal chránit cizí město," namítl Breeze. „Zvlášť, kdyby měl Luthadel zůstat bez ochrany."

Všichni ztichli a opět přemýšleli. Vin se ohlédla a všimla si, že se na ni Kelsier dívá.

„Co je?" zeptal se.

Vin se zavrtěla a sklopila oči. „Jak daleko jsou doly v Hathsinu?" zeptala se nakonec.

Všichni strnuli.

Potom se Breeze rozesmál. „No, to ale není hloupý. Šlechta neví, že se tam těží atium, takže Pán Vládce by kolem toho nechtěl

dělat moc velký rozruch, aby nevyšlo najevo, že je na nich něco zvláštního. To znamená nezvat koloss.“

„Stejně by nedorazil včas,“ dodal Ham. „Doly jsou pár dní cesty odtud. Pokud by se ocitly v ohrožení, Pán Vládce by musel zasáhnout okamžitě. Takže stráže by byly jedinou vojenskou silou nablízku.“

Kelsier se usmíval a oči mu zářily. „A moc velká armáda by ani nebyla potřeba. Stačila by tisícovka mužů. Poslat je do útoku, a když odtud odejde stráž, vyrazí další, větší jednotka a zmocní se Luthadelu. A než si stráže uvědomí, že to byla bouda, nebudou se moct vrátit zpátky včas, aby nám zabránily obsadit hradby.“

„A udržíme je?“ zeptal se Yeden znepokojeně.

Ham dychtivě přikývl. „Když budu mít deset tisíc skaatů, udržím město i proti stráži. Pán Vládce by si musel pozvat koloss.“

„A do tý doby už budeme mít atium,“ řekl Kelsier. „A aristokratický domy nám v tom nezabrání – budou oslabený spory mezi sebou.“

Dockson horečně zapisoval do záznamníku. „To ale budeme potřebovat Yedenovy jeskyně. Jsou ve strategické poloze vzhledem k oběma cílům a jsou k Luthadelu blíž než doly. Kdyby sem armáda vyrazila z jeskyní, bude tu dřív, než se vrátí stráže z Hathsinu.“

Kelsier přikývl.

Dockson stále psal. „Budu muset začít v jeskyních ukládat zásoby, asi se podíváme, jak to tam vypadá.“

„A jak tam ty vojáky dostaneme?“ zeptal se Yeden. „Je to týden od města – a skaati bez povolení cestovat nesmějí.“

„Mám tam lidi, kteří nám pomůžou,“ řekl Kelsier a napsal pod *luthadelská stráž* na tabuli ještě *útok na doly v Hathsinu.* „Mám kamaráda, který nám zajistí čluny na kanálech na severu.“

„Ovšem,“ řekl Yeden, „pokud jste schopni splnit první předpoklad. Zaplatil jsem vám, abyste mi postavili armádu. Deset tisíc mužů je dost a já bych rád dostal vysvětlení, jak je seženete. Už jsem vám říkal, jaký jsem měl problémy, když jsem se snažil naverbovat armádu v Luthadelu.“

„My nebudeme potřebovat obyčejný lidi,“ řekl Kelsier. „Jen pár – kolem Luthadelu je jich přes milion. To by mělo být na celým plánu to nejjednodušší, protože máme k dispozici perfektního klidaře, jednoho z nejlepších na světě. Breezi, spoléhám na tebe a

na tvé allomanty, aby nám hezky zpracovali a naverbovali výběrové rekruty.“

Breeze usrkl vína. „Drahej Kelsiere, nemám rád, když mluvíš o nějakém zpracovávání. Já nikoho nezpracovávám, já jen lidem dodávám odvahu.“

„Dobře, tak můžeš dodat odvahu tolika lidem, abychom z nich měli armádu?“ zeptal se Dockson.

„Kolik bych na to měl času?“ zeptal se Breeze.

„Rok,“ odpověděl Kelsier. „Podle plánu by to mělo vypuknout příští rok na podzim. Pokud by Pán Vládce sebral dost lidí, aby zaútočil na Yedena, až se zmocní Luthadelu, tak by to možná stačilo v zimě.“

„Deset tisíc mužů,“ řekl Breeze s úsměvem, „z populace, která klade odpor, a to za necelý rok. No, to je teda hozená rukavice.“

Kelsier se rozesmál. „Tak ji seber. Začni v Luthadelu a potom postupuj do okolních měst. Potřebujeme lidi, kteří to nemají daleko do jeskyní.“

Breeze přikývl.

„Budeme ale potřebovat taky zbraně a zásoby,“ dodal Ham. „A musíme ty muže vycvičit.“

„Jak sehnat zbraně, na to už mám plán,“ řekl Kelsier. „Seženete na výcvik nějaký lidi?“

Ham se zamyslel. „Snad. Znám pár skaatských vojáků, co bojovali v jedný z protipovstaleckých kampaní Pána Vládce.“

Yeden zbledl: „Zrádci!“

Ham pokrčil rameny. „Většina lidí se svou minulostí zrovna nechlubí,“ řekl. „Ale najíst se potřebujou všichni. Svět je zlej, Yedene.“

„Mí lidi s takovýma nikdy pracovat nebudou,“ řekl Yeden.

„To budou muset,“ namítl Kelsier stroze. „Většina skaatských povstání zkrachuje kvůli tomu, že jsou povstalci špatně připravení. Od nás dostaneš armádu dobře vyzbrojených a dobře nakrmených lidí – a přece tě nenechám o ně přijít jen kvůli tomu, že je nikdo nenaučil, za který konec se bere meč do ruky.“

Kelsier se odmlčel a potom se podíval na Hama. „Ale stejně bych rád, kdybys našel lidi, kteří jsou na říši za to, co je nutila dělat, naštvaný. Nevěřím moc lidem, kteří mají loajalitu svázanou v pytlíku boxingů.“

Ham přikývl a Yeden zmlkl. Kelsier se otočil a napsal pod *armáda* ještě *Ham: výcvik* a *Breeze: personální zajištění.*

„Jsem docela zvědavý na ten tvůj plán, jak sehnat zbraně," řekl Breeze. „Jak si představuješ, že vyzbrojíš deset tisíc mužů, aniž bys vzbudil podezření Pána Vládce? Ten si hlídá hodně pečlivě, co se děje se zbraněma."

„Vyrobíme si je," řekl Clubs. „Dřeva na to mám dost. Seženu i šípy."

„Děkuju za nabídku, Clubsi," řekl Kelsier. „Je to dobrý nápad. Ale budeme potřebovat víc než hole. Budeme potřebovat meče, štíty a brnění – a to rychle, aby se mohlo začít s výcvikem."

„Tak jak to teda chceš udělat?" naléhal Breeze.

„Zbraně mají v aristokratických domech," řekl Kelsier. „Tam si můžou vyzbrojovat svoje stráže, jak chtějí."

„To jako, že bychom je tam ukradli?"

Kelsier zakroutil hlavou. „Ne. Pro tentokrát budeme postupovat legálně. Koupíme si je. Nebo teda je pro nás koupí jeden chápavý šlechtic."

Clubs se rozesmál. „Šlechtic chápající skaaty? No, to nehrozí."

„Skutečně nehrozí. Už se stalo," řekl Kelsier vesele. „Už takového člověka mám."

Místnost ztichla. Ozývalo se jen praskání v krbu. Vin se zavrtěla na židli a podívala se na ostatní. Vypadali překvapeně.

„Kdo to je?" zeptal se Ham.

„Jmenuje se Lord Renoux," odpověděl Kelsier. „Přijel sem před pár dny. Bydlí ve Fellise – není natolik vlivný, aby se prosadil v Luthadelu. Krom toho mi připadá rozumné držet jeho aktivity mimo přímý dohled Pána Vládce."

Vin dala hlavu na stranu. Fellise je malé provinční město asi hodinu od Luthadelu. S Reenem tam pracovali, než se přestěhovali do Luthadelu. Jak Kelsier toho Lorda Renouxe najal? Podplatil ho? Nebo na něj ušil nějakou boudu?

„Já Renouxe znám," řekl Breeze pomalu. „Je to šlechtic ze západu. Má dost vliv v Dálné Dominancii."

Kelsier přikývl. „Lord Renoux se rozhodl, že vylepší rodině postavení. Oficiálně to vysvětluje tím, že přišel na jih rozšířit své podnikatelské snahy. Doufá, že prodejem kvalitních zbraní ze severu na jih vydělá jmění a získá konexe, aby si mohl do deseti let v Luthadelu postavit tvrz."

V místnosti nastalo opět ticho.

„Ale," řekl Ham pomalu, „místo toho půjdou ty zbraně k nám."

Kelsier přikývl. „Budeme muset zfalšovat záznamy o transportu, aby to bylo krytý."

„To je… docela troufalý, Kelle," řekl Ham. „Šlechtická rodina pracuje pro nás…"

„Ovšem," namítl Breeze zmateně, „Kelsiere, ty přece šlechtice nesnášíš!"

„Tenhle je jiný," namítl Kelsier s chytráckým úsměvem.

Všichni se na něho podívali. Spolupráci se šlechtou neměli v lásce, to Vin viděla. Asi na ně nijak nezapůsobilo, že je Renoux vlivný.

Najednou se Breeze rozesmál. Pohodlně se rozvalil na židli a dopil víno. „Ty lišáku! Ty jsi ho zabil, že jo? Ty jsi ho zabil a nastrčil jsi někoho za něj!"

Kelsier se usmál nápadněji.

Yeden zaklel, ale Ham se jen smál. „Aha. Tak teď už mi to štymuje. Aspoň pokud jde o Kelsiera Odvážného."

„Renoux se natrvalo usadí ve Fellise," řekl Kelsier. „Bude nám dělat štít, když budeme potřebovat cokoli oficiálního. Použiju ho právě na ty zbraně a na zásoby."

Breeze zamyšleně přikývl. „Důmyslné."

„Důmyslné?" nadhodil Yeden. „Vy jste zabili šlechtice! Důležitýho."

„Ty snad neplánuješ svrhnout celou říši, Yedene?" poznamenal Kelsier. „Renoux nebude jediný, jestli chceš uspět."

„To jo, ale nasadit za něho náhradu?" pokračoval Yeden. „To mi připadá trochu riskantní."

„Najal jsi nás, protože jsi chtěl mimořádnou práci, milej zlatej," řekl Breeze a upíjel přitom víno. „Tohle jsou naše postupy – mimořádná práce s sebou nese mimořádný riziko."

„Snažíme se ho minimalizovat, jak to nejvíc jde, Yedene," řekl Kelsier. „Můj náhradník je velice schopný. Ale takovéhle věci prostě občas budeme muset dělat."

„A pokud vám nařídím, abyste pár z nich vynechali?" zeptal se Yeden.

„Můžeš to celý zrušit, kdykoli budeš chtít," odpověděl Dockson, aniž by zvedl oči od svého úředního notesu. „Ale jakmile se to dá do pohybu, tak má poslední slovo, pokud jde o plány, postup a

procedury, Kelsier. My pracujeme takhle a to jsi věděl, už když sis nás najímal.“

Yeden smutně zakroutil hlavou.

„No?“ naléhal Kelsier. „Tak máme pokračovat nebo ne? Je to na tobě, Yedene.“

„Nedělej si násilí a klidně to odvolej,“ řekl Breeze povzbudivě. „Neboj se, my se neurazíme. Já osobně budu rád, že nebudeme muset zbytečně vázat peníze někam, kam nechceme.“

Vin si všimla, jak Yeden zbledl. Z jejího pohledu by mohl být Yeden rád, že od něho Kelsier prostě nesebral peníze a nezapíchl ho rovnou. Ale postupně nabývala přesvědčení, že takhle to tady nechodí.

„Je to bláznivina,“ řekl Yeden.

„Pokoušet se svrhnout Pána Vládce?“ zeptal se Breeze. „To jo, to máš v podstatě pravdu.“

„Tak dobře,“ řekl Yeden zamyšleně, „jdeme dál.“

„Dobře,“ řekl Kelsier a napsal pod slovo *armáda* ještě *Kelsier: vybavení*. „Díky Renouxovi budeme mít taky zprávy z aristokracie, abychom byli v obraze. To bude důležitá výhoda – musíme bedlivě sledovat politiku aristokratických domů, pokud mezi nima máme vyvolat válku.“

„Ono vyvolat tuhle válku domů nebude tak snadné, jak si myslíš, Kelsiere,“ varoval Breeze. „Vysoká šlechta je dost opatrná.“

Kelsier se usmál. „V tom případě je dobrý, že tě tu máme, Breezi. Ty jsi přece odborník na to, aby lidi dělali, co ty chceš – tak společně naplánujeme, co je potřeba zařídit, aby si šlechta začala jít po krku. Velký války domů bývají tak jednou za pár století. Jen ta novodobá bude trochu nebezpečnější, ale dostat je do sebe nebude zas *tak* těžký. Vlastně už jsem na tom trochu začal pracovat…“

Breeze zvedl obočí a potom se podíval na Hama. Rváč Ham cosi zavrčel, potom vytáhl zlatou desetiboxingovou minci a hodil ji přes místnost sebevědomému Breezovi.

„Co to bylo?“ zeptal se Dockson.

„Vsadili jsme se,“ řekl Breeze, „jestli byl Kelsier zapletenej včera v tý výtržnosti.“

„Výtržnosti?“ zeptal se Yeden. „Jaký výtržnosti?“

„Někdo napadl dům Venturů,“ řekl Ham. „Prej poslali tři Mistborny, aby zabili Straffa Ventura.“

Kelsier se ušklíbl. „Tři? Straff se vždycky přeceňoval. Já jsem v jeho blízkosti vůbec nebyl. Došel jsem si jen pro atium – a taky tak trochu, abych se tam nechal vidět.“

„Venture si nebyl jistý, kdo v tom má prsty,“ řekl Breeze. „Ale protože to byli Mistborni, tak všichni podezírají někoho z aristokratických domů.“

„Přesně to jsem chtěl,“ poznamenal Kelsier spokojeně. „Vysoká šlechta bere útoky Mistbornů hrozně vážně – a mají mezi sebou nepsanou dohodu, že proti sobě Mistborny používat nebudou. Ještě několik takovýchhle výpadů a půjdou po sobě jako vyplašený králíci.“

Otočil se a dopsal pod *aristokratické domy* na tabuli *Breeze: plán* a *Kelsier: chaos.*

„No ale,“ pokračoval Kelsier, „budeme muset trochu sledovat místní politiku, abychom zjistili, které domy se spolčujou. Takže budeme potřebovat poslat mezi šlechtu špiony.“

„A bude to opravdu nutný?“ namítl Yeden neklidně.

Ham přikývl. „To je standardní postup každé akce v Luthadelu. Pokud potřebujeme informace, tak je dostaneme rovnou od místních mocných. Vždycky se vyplatí pustit mezi ně pár dobrých uší.“

„No, to by neměl být problém,“ řekl Breeze. „Pošleme toho tvého náhradníka na jejich party.“

Kelsier zakroutil hlavou. „Bohužel, Lord Renoux osobně nemůže do Luthadelu přijet.“

Yeden se zamračil. „A proč? Copak se nepotřebuje držet co nejblíž zdroji?“

„No, on vypadá jako Lord Renoux,“ řekl Kelsier. „*Přesně* jako Lord Renoux. Nemůžeme ho poslat nikam, kde by se mohl setkat s inkvizitorem…“

„Aha,“ řekl Breeze a vyměnil si pohled s Hamem. „Tak takhle je to. No, tak potom…“

„Co?“ zeptal se Yeden „Co to znamená?“

„To nechtěj vědět,“ řekl Breeze.

„A proč?“

Breeze zakroutil hlavou. „Podívej se, jak tě rozhodilo, když Kelsier řekl, že má místo Lorda Renouxe náhradníka! No, tak tohle je ještě tisíckrát horší. Věř mi – čím míň toho víš, tím budeš klidnější.“

Yeden se podíval na Kelsiera. Ten se usmíval. Yeden zbledl a potom se opřel o opěradlo židle. „Asi máte pravdu.“

Vin se zamračila a koutkem oka pozorovala ostatní. Zdálo se, že vědí, o čem Kelsier mluví. Bude se muset na toho Lorda Renouxe někdy podívat zblízka.

„Nicméně,“ řekl Kelsier, „budeme muset někoho vyslat mezi vyšší kruhy. Takže Dox bude hrát synovce a dědice Lorda Renouxe, potomka rodu, kterýho si Renoux v poslední době oblíbil.“

„Moment, Kelle,“ řekl Dockson. „To jsi mi neřekl.“

Kelsier pokrčil rameny. „Budeme potřebovat někoho, kdo za nás bude šít boudu na šlechtu. Tobě by to sedělo.“

„To je vyloučený,“ namítl Dockson. „Já jsem se proflák v té akci u Eisera, a to je sotva pár měsíců.“

Kelsier se zamračil.

„Prosím?“ zeptal se Yeden. „Potřebuju vědět, o čem mluvíte tentokrát?“

„Chce říct, že ho sleduje Ministerstvo,“ vysvětlil mu Breeze. „Předstíral, že je šlechtic, a oni mu na to přišli.“

Dockson přikývl. „Viděl mě tam rovnou Pán Vládce a ten má moc dobrou paměť. I kdybych se mu tentokrát vyhnul, určitě by mě stejně někdo poznal.“

„Tak…“ řekl Yeden.

„Tak,“ pokračoval Kelsier, „bude muset roli dědice Lorda Renouxe vzít někdo jiný.“

„Na mě se nedívejte,“ bránil se Yeden.

„Namouduši,“ poznamenal Kelsier suše, „na tebe se nikdo nedíval. Clubs taky nepřichází v úvahu – ten je moc známý jako místní skaatský řemeslník.“

„Já jsem z toho venku taky,“ dodal Breeze. „Já už jsem šlechtice hrál několikrát – pokaždé jiného. Mohl bych si některého z nich zahrát znova, ale nemohl bych chodit na větší plesy a tak – byl by docela trapas, kdybych potkal někoho, kdo mě zná pod jiným jménem.“

Kelsier se zamyšleně zamračil.

„Co kdybych to vzal já?“ nadhodil Ham. „Jenže znáte mě, já bych se jako herec neuživil.“

„A co tuhle můj synovec?“ zeptal se Clubs a kývl směrem k mladíkovi, který seděl vedle něho.

Kelsier se na něho podíval. „Jak se jmenuješ?“

„Lestibournes.“

Kelsier zvedl obočí. „Toho má člověk plnou hubu. Nemáš nějakou přezdívku?“

„No, teďkonc zrovna né.“

„S tím budeme muset něco udělat,“ řekl Kelsier. „To ty vždycky mluvíš touhle jižanskou pouliční hantýrkou?“

Chlapec pokrčil rameny, evidentně v rozpacích z toho, že je najednou středem pozornosti. „Sem se tam halt vylíh.“

Kelsier se podíval na Docksona a ten zakroutil hlavou.

„Souhlas.“ Kelsier se otočil k Vin a usmál se. „Tak to zbyde na tebe. Uměla bys napodobit šlechtičnu?“

Vin zbledla. „Bratr mě trochu něco naučil. Ale nikdy jsem to vlastně nezkusila…“

„To bude dobrý,“ usoudil Kelsier a napsal pod *aristokratické domy* ještě *Vin: infiltrace.* „Tak jo. Yedene, ty bys měl začít uvažovat, jak udržíš moc nad říší, až budeme mít tohle všechno za sebou.“

Yeden přikývl. Vin ho bylo trochu líto, když viděla, jak ho celé to plánování – celá ta odporná záležitost – postupně začíná zmáhat. Ale cítit s ním také nemohla, když si uvědomila, co právě řekl Kelsier o její úloze v celé akci.

Hrát šlechtičnu? pomyslela si. *Určitě by to někdo jiný zahrál líp…*

Breeze stále sledoval neklidného Yedena. „Netvař se tak slavnostně, kolego,“ řekl. „Nejspíš vládnout v tom městě nikdy nebudeš muset. Myslím, že dávno předtím, než by k tomu došlo, nás všechny chytí a popraví.“

Yeden se unaveně usmál. „A jestli nepopraví? Co vám zabrání v tom, abyste mě podřízli a rozdělili si říši mezi sebe?“

Breeze zvedl oči v sloup. „My jsme zloději, kamaráde, a žádný politici. Národ je na ukradení trochu neskladný zboží. Nám stačí to atium a budeme spokojený.“

„A krom toho bohatý,“ dodal Ham.

„To jsou pro nás synonyma, Hammonde,“ poznamenal Breeze.

„A kromě toho,“ řekl Kelsier Yedenovi, „my ti nedáme celou říši – i za předpokladu, že se zhroutí, jakmile padne Luthadel. Ty máš tohle město a možná velký kus Centrální Dominancie – teda pokud podplatíš místní armádu, aby s tebou držela.“

„A Pán Vládce?“ zeptal se Yeden.

Kelsier se usmál. „Pořád ještě plánuju, že si to s ním vyřídím osobně – jen musím přijít na to, jak ten jedenáctý kov funguje.“

„A když na to nepřijdete?“

„No,“ poznamenal Kelsier a napsal pod *skaatské povstání* ještě *Yeden: příprava a vláda*, „pokusíme se najít způsob, jak ho vylákat z města. Třeba se podaří dostat ho s jeho armádou do dolů, až to tam vypukne.“

„A potom?“ zeptal se Yeden.

„Tak si něco vymysli,“ řekl Kelsier. „Nenajal jsi nás na to, abychom zabili Pána Vládce, Yedene – to je jen možný cíl, který bych s tím rád spojil, jestli se mi to povede.“

„Já bych si s tím moc hlavu nedělal, Yedene,“ dodal Ham. „On bez peněz a bez armády nic nezmůže. Je to schopný allomant, ale v žádném případě není všemocný.“

Breeze se usmál. „I když – když se nad tím zamyslíš, tak sesazený rozzlobený pseudobožstvo, to není zrovna nejlepší soused. Budeš s ním muset něco udělat.“

Yedenovi se evidentně to pomyšlení vůbec nelíbilo, ale už nepokračoval.

Kelsier se otočil. „Tak to bychom měli.“

„Hmm,“ začal Ham, „a co Ministerstvo? Neměli bychom aspoň nějak zabezpečit ty inkvizitory?“

Kelsier se usmál. „Ať si s nima poradí můj bratr.“

„To si piš,“ ozval se nový hlas zezadu místnosti.

Vin vyskočila na nohy, otočila se a podívala se na zadní vchod. Stál tam muž. Vysoký, se širokými rameny. Nehybný. Oblečení měl skromné – obyčejnou košili a kalhoty a přes ně volnou skaatskou vestu. Stál se založenýma rukama a měl přísnou hranatou tvář, která byla Vin něčím povědomá.

Podívala se na Kelsiera. Podoba byla zřejmá.

„Marshi!“ vykřikl Yeden a vstal. „Marshi, to jsi ty! Sliboval, že se k nám přidáš, ale já… no… jsem rád, že ses vrátil!“

Marsh se tvářil stále chladně. „Já nevím, jestli jsem se vrátil, Yedene. Jestli všichni prominete, potřeboval bych si v soukromí popovídat se svým malým bráškou.“

Zdálo se, že Kelsiera Marshova strohost nijak nezastrašila. Kývl na skupinu. „Pro dnešek jsme hotoví, pánové.“

Ostatní pomalu vstali a Marshovi se při odchodu zdaleka vyhnuli. Vin šla za nimi, zavřela dveře a sešla dolů po schodech, aby to vypadalo, že jde do svého pokoje.

Za minutu však byla zpátky u dveří a bedlivě poslouchala rozhovor uvnitř.

Rashek je vysoký muž – v Terrisu jsou většinou lidé vysocí. Na to, jaký má u ostatních nosičů respekt, je dost mladý. Je to charismatická osobnost a ženy u dvora by ho nejspíš charakterizovaly jako mužně krásného.

Přesto mě ale udivuje, že může někoho zaujmout člověk, který v sobě má tolik nenávisti. Nikdy neviděl Khlennium, a přesto je proklíná. Nezná mě, ale přesto už vidím v jeho očích zlobu a nepřátelství.

7

Za poslední tři roky se Marsh moc nezměnil. Je stále stejně strohý a panovačný, jak si ho Kelsier pamatuje z dětství. Znamenal pro něho trochu zklamání a i ostatní lidé o něm nemluví nijak povzbudivě.

Přesto ale, jestli Dockson mluví pravdu, se Marsh přece změnil od onoho dne před třemi lety. Kelsier nemohl pochopit, že jeho bratr z vlastní vůle přestal být povstaleckým vůdcem skaatů. Vždycky to dělal s obrovským nadšením.

Nadšení se však evidentně vytratilo. Marsh udělal pár kroků dopředu a podíval se kriticky na černou tabuli. Na oblečení měl pár skvrn od popela, ale tvář měl na skaata poměrně čistou. Na chvíli se zastavil a prohlížel si Kelsierovy poznámky. Nakonec se otočil a hodil na židli vedle Kelsiera list papíru.

„Co je to?“ zeptal se Kelsier a zvedl papír.

„Jména jedenácti mužů, který jsi včera v noci zabil,“ řekl Marsh. „Myslel jsem, že tě třeba budou zajímat.“

Kelsier hodil papír do praskajícího krbu. „Sloužili Finální říši.“

„Ale byli to *lidi,* Kelsiere," vyštěkl Marsh. „Měli svůj život, svou rodinu. Několik z nich byli skaati."

„Snad zrádci, ne."

„Především lidi," řekl Marsh. „Lidi, kteří se snažili nějak vyrovnat s tím, co jim prostě život přines."

„No, tak já dělám přesně totéž," odpověděl Kelsier. „A mně naštěstí život přines schopnost shazovat lidi jako tihle ze střechy. Kdyby se proti mně chtěli postavit jako šlechtici, tak by umřeli jako šlechtici."

Marsh se zachmuřil. „Jak můžeš o něčem takovým mluvit tak lehkomyslně?"

„Protože, Marshi," odpověděl Kelsier, „je humor to jediný, co mi zbylo. Humor a odhodlání."

Marsh se ušklíbl.

„Měl bys být rád," řekl Kelsier. „Po tolika letech, co jsi do mě hučel, jsem se konečně rozhodl využít svých schopností. A teď, když jsi nám přišel pomoct, tak –"

„Já jsem vám nepřišel pomoct," přerušil ho Marsh.

„Tak proč jsi teda přišel?"

„Na něco se tě zeptat," Marsh udělal krok dopředu, až stál těsně proti Kelsierovi. Byli přibližně stejně vysocí, ale Marsh díky své vzpřímené postavě vždycky vypadal větší.

„Co si to dovoluješ?" zeptal se Marsh tiše. „Já jsem věnoval celý život práci na svržení Finální říše. Zatímco ty ses se svou zlodějskou partou odpojil, já jsem schovával zběhy. Zatímco ty jsi chodil krást, já jsem organizoval povstání. Zatímco ty jsi žil v přepychu, já jsem se koukal, jak lidi umírají hladem."

Marsh zvedl ruku a zapíchl prst Kelsierovi do hrudi. „*Co si to dovoluješ?* Jak si můžeš dovolit zneužít povstání pro nějakou svou ubohou loupež? Jak si můžeš dovolit zneužít náš sen k tomu, aby sis nahrabal?"

Kelsier odstrčil Marshův prst. „Tak to není."

„Opravdu?" namítl Marsh a poklepal na slovo *atium* na tabuli. „Proč si se mnou hraješ, Kelsiere? Proč do toho zatahuješ Yedena a předstíráš, že si vás najal? Proč se tváříš, jako by ti šlo o skaaty? My oba moc dobře víme, o co ti jde."

Kelsier zaťal zuby. Humor ho začal opouštět. *Tohle mi dělal vždycky.* „Ty už mě neznáš, Marshi," řekl tiše. „Tady nejde o peníze

– kdysi jsem měl tolik peněz, že by se ani nedaly utratit. Tady jde ale o něco jinýho.“

Marsh se díval Kelsierovi zblízka do očí, jako by v nich hledal pravdu. „Ty jsi vždycky uměl lhát,“ řekl nakonec.

Kelsier zvedl oči v sloup. „Dobře, mysli si, co chceš. Ale přestaň mi tu kázat. Možná jsi někdy snil o svržení říše – ale teď jsi malej hodnej skaat, kterej se krčí ve svým obchodě a obletuje šlechtice, když tam přijdou.“

„Smířil jsem se s realitou,“ odpověděl Marsh. „To ty neumíš. I kdybys to s tím plánem myslel vážně, tak se ti to nemůže povést. Nic z toho, co už povstalci podnikli – útoky, loupeže, vraždy –, nic z toho k ničemu nevedlo. Pána Vládce se to ani nedotklo, ani mu to nezkazilo náladu.“

„Ale otravovat, to já umím dobře. Moc dobře – až někdy lidi říkají, že ze mě dostávají depku. Tak bych to mohl zužitkovat pro dobrou věc, ne?“

Marsh vzdychl a otočil se. „Tohle ale není dobrá věc. Kelsiere. To je tvoje pomsta. To je prostě tvoje záležitost, stejně jako všechno ostatní. Uvěřím ti, že ti nejde o prachy – dokonce ti uvěřím i to, že dáš Yedenovi armádu, za kterou ti evidentně zaplatil. Ale nevěřím tomu, že ti o to jde.“

„A to je právě tvůj omyl, Marshi,“ řekl Kelsier tiše. „Vždycky ses ve mně pletl.“

Marsh se zamračil. „Možná. Ale jak tohle začalo? Přišel Yeden za tebou, nebo ty za ním?“

„Záleží na tom?“ nadhodil Kelsier. „Hele, Marshi, potřebuju někoho, kdo infiltruje Ministerstvo. S tím plánem se nikam nedostaneme, když nepřijdeme na to, jak ohlídat ty inkvizitory.“

Marsh se otočil. „Ty si opravdu myslíš, že do toho půjdu s tebou?“

Kelsier přikývl. „Proto jsi tady, ať říkáš, co chceš. Jednou jsi mi řekl, že bych dokázal velký věci, kdybych se zaměřil na správný cíl. A to teď právě dělám – a ty jsi mi přišel pomoct.“

„To už není tak jednoduchý, Kelsiere,“ řekl Marsh a zakroutil hlavou. „Lidi se změnili. A někteří… už nejsou.“

Kelsier zmlkl a s ním ztichla celá místnost. I oheň začal pohasínat. „Mně taky chybí.“

„Já vím. Ale upřímně, Kelle, bez ohledu na to, co udělala… někdy si myslím, že by bylo lepší, kdybys ty doly nepřežil.“

„Já si myslím denně totéž.“

Marsh se otočil a sledoval Kelsiera chladnýma bystrýma očima. Očima hledače. Se vším, co viděl v jeho nitru, musel nakonec souhlasit.

„Odcházím,“ řekl Marsh. „Ale nějak mi prostě připadá, že jsi ke mně dnes upřímný. Tak se vrátím a poslechnu si, co za ztřeštěný plán jsi to zase upek. Potom… uvidíme.“

Kelsier se usmál. Pod tou hrubou slupkou byl Marsh dobrý člověk – lepší, než kdy byl on sám. Když se Marsh otočil ke dveřím, Kelsier zahlédl, jak se pode dveřmi pohnul stín. Okamžitě spálil železo a modrým paprskem se spojil s nejbližším zdrojem kovu. Marsh na sobě neměl nic, dokonce ani mince. Cestovat skaatskými sektory města je pro člověka, který by mohl vypadat jen zdánlivě trochu bohatě, velmi nebezpečné.

Někdo jiný se však dosud nenaučil, že mít u sebe kov nesmí. Modré linky byly slabé a tenké – neprocházely dobře dřevem –, ale stačily na to, aby Kelsier identifikoval přezku na pásku osoby, která neslyšně utíkala halou ode dveří.

Usmál se. To děvče je evidentně šikovné. Ale bohužel také evidentně poznamenané životem na ulici. Snad se mu podaří rozvinout její talent a přitom trochu zahojit jizvy, které na ulici utržila.

„Vrátím se zítra,“ řekl Marsh a sáhl na kliku.

„Ale nechoď moc brzy,“ mrkl na něj Kelsier. „Dnes večer mám dost práce.“

* * *

Vin čekala ve svém šerém pokoji a poslouchala kroky na schodech. Šly dolů. Krčila se u dveří a snažila se rozeznat, jestli jdou dolů oboje kroky nebo jen jedny. Chodba ztichla a Vin si oddechla.

Náhle se jí pár centimetrů od hlavy ozvalo rázné zaklepání na dveře.

Lekla se, až málem spadla na zem. *Ten je dobrej!* pomyslela si.

Rychle se rozcuchala a mnula si oči, aby to vypadalo, že spala. Vysoukala si košili z kalhot a čekala, až se zaklepání ozve znovu. Potom otevřela.

O rám dveří se opíral Kelsier. Tvář měl osvětlenou jedinou lampou, která na chodbě byla. Když viděl, jak vypadá, zvedl obočí.

„Ano?“ ozvala se Vin a snažila se vypadat ospale.

„Tak co, jak se ti líbí Marsh?“

„Já nevím,“ odpověděla Vin, „moc jsem toho neviděla, vždyť jste nás hned vyhodil.“

Kelsier se usmál. „Ty nepřiznáš, že jsem tě nachytal, že ne?“

Vin se málem usmála. Ale zachránila ji Reenova výchova. *Člověka, který chce, abys mu důvěřovala, se musíš vždycky bát nejvíc ze všech.* Jako by jí to šeptal jeho hlas. Slyší ho stále častěji a od chvíle, co zná Kelsiera, jako by byla instinktivně stále ve střehu.

Kelsier se na ni chvíli díval a potom udělal krok dozadu. „Zastrč si tu košili a pojď za mnou.“

Vin se zamračila. „A kam?“

„Jdeme se učit.“

„Teď?“ zeptala se Vin a podívala se na zavřené okenice svého pokoje.

„Jistě,“ odpověděl Kelsier. „Je noc jako stvořená na procházku.“

Vin si upravila oblečení a vyšla za Kelsierem na chodbu. Jestli ji opravdu chce začít učit, nebude se bránit a nebude hledět na čas. Sešli po schodech do prvního patra. V dílně byla tma. Jako stíny se tu rýsovaly nedokončené kusy nábytku. V kuchyni však bylo světlo.

„Moment,“ řekl Kelsier s šel ke kuchyni.

Vin se zastavila v přítmí dílny a nechala Kelsiera odejít do kuchyně samotného. Viděla trochu dovnitř. Okolo kulatého stolu seděli Dockson, Breeze, Ham a Clubs se svými učni. Na stole stálo víno a pivo, i když ho nebylo moc, a muži žvýkali nějaké obyčejné jídlo – ječné koláče se zeleninou.

Do dílny se rozlehl smích. Ne chraplavý smích, který se ozýval u Camona – tohle bylo jemnější, spíš s náznakem opravdového veselí. Byl to dobromyslný smích.

Vin nevěděla, proč nejde dovnitř. Zaváhala – jako by tou bariérou bylo světlo a právě ten smích –, raději zůstala v tiché, vážné dílně. Sledovala však zpovzdálí světlou kuchyň a přece jen se jí tam zachtělo.

Kelsier se za chvilku vrátil s balíkem a svazkem nějakých látek. Vin se na ně zvědavě dívala. S úsměvem jí je podal. „Dárek.“

Látka byla na dotek hladká a jemná. Vin si hned uvědomila, co to je. Rozvinula kus šedé látky v prstech – byl to mistplášť. Takový,

jako měl včera v noci Kelsier, z jednotlivých pruhů látky, které vypadaly jako stuhy.

„Vypadáš překvapeně," poznamenal Kelsier.

„Já… jsem myslela, že si to musím nejdřív nějak odpracovat."

„Co by sis měla odpracovávat?" zeptal se Kelsier a oblékl si svůj plášť. „Tohle k tobě patří, Vin."

Chvilku stála, potom si přehodila plášť přes ramena a sepnula ho. Bylo to… zvláštní. Byl těžký a silný na ramenou, ale lehký a volný kolem nohou a rukou. Nahoře byly pruhy pevně sešité a mohla si je utáhnout jako pelerínu. Cítila se… oblečená. Chráněná.

„Tak co, jaký to je?" zeptal se Kelsier.

„Dobrý," odpověděla prostě.

Kelsier přikývl a vyndal několik skleněných lahviček. Dvě jí podal. „Tuhle vypij a tu druhou si nech, kdybys ji potřebovala. Já tě potom naučím, jak se míchají."

Vin přikývla a vypila první lahvičku. Druhou si připnula k pásku.

„Nechám ti ušít nový oblečení," řekl Kelsier. „Budeš se muset naučit nosit věci, které na sobě nemají kov – žádné přezky na pásku, boty bez zapínání a kalhoty bez spon. Potom později, až si na to troufneš, pořídíme dámské oblečení."

Vin se začervenala.

Kelsier se zasmál. „No jo, já si z tebe trochu utahuju. Ale vstupuješ do nového světa – uvidíš, že ve spoustě situací pro tebe bude lepší, když budeš vypadat spíš jako mladá dáma než jako zlodějka."

Vin přikývla a následovala Kelsiera do obchodu. Otevřel dveře a před nimi se objevila stěna temné převalující se mlhy. Vstoupil do ní. Vin se zhluboka nadechla a vyšla za ním.

Kelsier za nimi zavřel dveře. Dláždění ulice připadalo Vin jako pod kobercem. V mlze bylo všechno vlhké. Neviděla daleko před sebe, konce ulice se ztrácely jakoby v nekonečnu, vypadaly jako cesty do věčnosti. Nad nimi nebyla žádná obloha, jen převalující se vrstvy různých odstínů šedi.

„Dobře, tak začneme," řekl Kelsier. Jeho hlas zněl na tiché prázdné ulici velmi pronikavě. Mluvil sebejistě – Vin se však v mlze, která ji pohlcovala ze všech stran, cítila úplně jinak.

„První lekce," řekl Kelsier a odešel kus po ulici – Vin se pomalu táhla za ním – „není ještě allomancie, ale přístup." Máchl rukou

kolem sebe. „Tohle, Vin, tohle je *naše*. Noc, mlha – ty patří nám. Skaati se mlze vyhýbají, jako kdyby to byla smrt. Zloději a vojáci v noci chodí ven, ale stejně se bojí. Šlechtici se tváří jakoby nic, ale stejně se v mlze necítí dobře."

Otočil se a podíval se na ni. „Mlha je tvůj přítel, Vin. Mlha tě chrání, dává ti sílu… schová tě… Ministerská doktrína – s tou skaatové budou těžko souhlasit – tvrdí, že Mistborni jsou potomci jediných lidí, kteří zůstali věrni Pánu Vládci v době před Povýšením. Některé legendy dokonce vyprávějí, že ani Pán Vládce nad námi nemá moc, že jsme zrozeni z prvního dne, kdy na zem přišly mlhy."

Vin přikyvovala. Připadalo jí divné, že k ní Kelsier mluví tak otevřeně. Po obou stranách ulice se tyčily budovy, ve kterých spali skaatové. Přesto měla Vin před zavřenými okenicemi v tiché noci pocit, že jsou s Kelsierem sami. Sami v nejobydlenějším a nejvíce přelidněném městě v celé Finální říši.

Kelsier šel dál a jeho svižná chůze jako by protiřečila pochmurnému přítmí.

„A my se nemusíme bát vojáků?" zeptala se Vin tiše. Gangy, s nimiž chodila, měly vždycky hrůzu z nočních stráží.

Kelsier zakroutil hlavou. „I kdybychom byli tak neopatrní, že by nás někdo viděl, žádná hlídka si netroufne oslovit Mistborna. Všimli by si našich plášťů a tvářili by se, že nás nevidí. Nezapomeň, že skoro všichni Mistborni jsou z aristokratických domů, pár jich je z nižších šlechtických rodů. Ale každopádně jsou to všechno významné osobnosti."

Vin se zamračila. „Takže hlídky Mistborny prostě ignorujou?"

Kelsier pokrčil rameny. „Nebylo by zrovna podle etikety připustit, že skrčená postava na střeše patří významnému a vysoce postavenému lordovi – nebo dokonce šlechtičně. Mistborni jsou tak vzácní, že pro ně prostě etiketa ani rodové předsudky neplatí.

Stejně vedou dvojí život – život aristokrata od dvora a život plížícího se špiclujícího allomanta. Jejich totožnost se v domech přísně tají – vysoké šlechtické kruhy s oblibou šíří drby o tom, kdo je Mistborn a kdo ne."

Kelsier zabočil do vedlejší ulice. Vin ho trochu nervózně následovala. Netušila, kam ji vede – ztratit se v noci je tak snadné! Možná ani nemají žádný konkrétní cíl, jen ji zvyká na mlhu.

„Dobře,“ řekl Kelsier, „tak aby sis zvykla na základní kovy. Dokážeš poznat, kolik máš v rezervě?“

Vin se zastavila. Když se soustředila, dokázala v sobě rozlišit osm zdrojů energie – mnohem silnějších než ten první den, kdy ji Kelsier zkoušel. Od té doby Štístko raději moc nepoužívala. Začínala si uvědomovat, že to je zbraň, o které dříve nevěděla a která je nakonec prozradila inkvizitorovi.

„Začni je spalovat. Po jednom,“ řekl Kelsier.

„Spalovat?“

„Tak se tomu říká, když aktivuješ allomantické schopnosti,“ řekl Kelsier. „Spaluješ kov spojený s tou kterou vlastností. To pochopíš. Začni s těmi kovy, které zatím neznáš – s klidněním a vzněcováním emocí začneme jindy.“

Vin přikývla a zastavila se uprostřed ulice. Váhavě sáhla po zdroji energie, který dosud neznala. Jeden jí byl trochu povědomý. Že by ho někdy použila, aniž si to uvědomila? Co to udělá?

Zjistit se to dá jen jediným způsobem… Nebyla si úplně jistá, co má udělat. Uchopila zdroj energie a pokusila se ho použít.

Okamžitě ucítila uvnitř zdroj obrovského tepla. Nebylo to nepříjemné, bylo to jen citelné. Ale s tím teplem přišlo ještě něco – jakoby oživení, síla. Cítila se… taková nějaká *pevnější.*

„Co se stalo?“ zeptal se Kelsier.

„Je to jiný,“ odpověděla Vin. Zvedla ruku a připadalo jí, že jí vyletěla sama, nějak rychle. Svaly měla napjaté. „Mám divný tělo. Necítím vůbec únavu, jsem taková oživlá.“

„Aha,“ řekl Kelsier. „Tak to je cín s olovem. Zvyšuje ti fyzickou sílu a kondici, jsi po něm silnější a dobře odoláváš únavě a bolesti. Když ho pálíš, reaguješ rychleji a máš pevnější tělo.“

Vin se pokusně protáhla. Svaly neměla větší, ale cítila v nich sílu. Nebyly to ovšem jen svaly – bylo to najednou všechno, i kosti, tkáně, kůže. Sáhla po rezervě a zjistila, že ubývá.

„Dochází mi to,“ řekla.

Kelsier přikývl. „Cín s olovem se spaluje rychle. Ta lahvička, co jsem ti dal, byla tak na deset minut spalování. Čím častěji dmýcháš, tím rychleji ubývá.“

„Dmýchám?“

„Kovy se dají spalovat silněji, když se snažíš,“ řekl Kelsier. „Rychleji potom docházejí a nedá se to dlouho udržet, ale má to větší účinek.“

Vin se zamračila a snažila se udělat, co právě popsal. Zvýšila intenzitu spalování a dmýchala.

Bylo to, jako by se zhluboka nadechla před velkým skokem. Najednou dostala sílu a rychlost. Tělo měla napjaté a připravené k velkému výkonu a chvíli si připadala naprosto neporazitelná. Potom to pominulo a tělo se jí pomalu uvolnilo.

Zajímavý, pomyslela si, když sledovala, jak rychle za tak krátkou dobu cín s olovem shořel.

„Tak, o allomantických kovech potřebuješ vědět jednu věc," řekl Kelsier, když šli dál mlhou. „Čím jsou čistší, tím jsou účinnější. Lahvičky, které si připravujeme, obsahujou absolutně čistý kov, který se vyrábí a prodává speciálně pro allomancii.

Slitiny, jako je cín s olovem, jsou ještě problematičtější, protože tam jde o poměry – jestliže chceš maximální účinnost, musíš mít přesný poměr. Takže při kupování kovů musíš dávat pozor, jinak skončíš s něčím úplně jiným, než jsi chtěla."

Vin se zamračila. „To jako že by na mě někdo ušil boudu?"

„To ne," odpověděl Kelsier. „Ale lidi používají slova jako mosaz, bronz a tak dost volně. Třeba slitiny cínu s olovem jsou různé, někdy se k nim přidává trochu mědi nebo stříbra, podle okolností a podle použití. Ale *allomantický cín s olovem* je slitina devadesáti jednoho procenta cínu s devíti procenty olova. Jestli chceš maximální účinek, musíš to mít přesně."

„A když spálím špatnou směs?" zeptala se Vin.

„Jestli se poměr liší jen nepatrně, tak z toho ještě trochu něco dostaneš," odpověděl Kelsier. „Ale jestli je to moc jiný, bude ti z toho akorát špatně."

Vin pomalu přikyvovala. „Myslím… že jsem tohle už někdy pálila. Jen občas a malinko."

„To jsou stopové kovy," řekl Kelsier. „Dostaneš je do sebe z vody nebo z jídla z cínovýho nádobí."

Vin přikývla. Camon měl cínové džbány.

„Tak jo," řekl Kelsier. „Uhas cín s olovem a zkus další."

Vin to udělala. Síla ji opustila a připadala si slabá, unavená a malátná.

„Tak," řekl Kelsier. „Měla bys cítit, jak se ti párují zásoby kovů."

„Jako ty dva, co mění emoce," řekla Vin.

„Přesně tak. Najdi kov, který patří k cínu s olovem."

„Mám ho," řekla Vin.

„Každá schopnost se ovládá dvěma kovy," řekl Kelsier. „Jeden zatlačí, druhý zatáhne – ten druhý je většinou slitina toho prvního. Když chceš ovlivnit emoce – vnější mentální sílou –, zatáhneš zinkem a zatlačíš mosazí. Teď jsi použila cín s olovem a ten zatlačil na tvoje tělo. To je vnitřní fyzická síla."

„Jako Ham," řekla Vin. „Ten pálí cín s olovem."

Kelsier přikývl. „Mistingům, kteří pálí cín s olovem, se říká rváči. Je to trochu drsné jméno, asi, ale oni jsou to většinou drsný lidi. Náš drahý Hammond je mezi nima trochu výjimka."

„Takže co dělá ten druhý kov vnitřní fyzické síly?"

„Zkus to a uvidíš."

Vin to udělala tak horlivě, že se jí najednou rozsvítil svět před očima. I když… to nebylo docela přesné. Svět se nerozsvítil – mlha byla stále na svém místě –, ale ona lépe viděla a dále slyšela, a tak jí připadal svět jasnější a mlha průhlednější.

Nastaly i jiné změny. Cítila na sobě oblečení. Uvědomila si, že ho cítí vždycky, ale nevěnuje tomu pozornost. Teď to však bylo nápadnější. Cítila strukturu látky a místa, kde oblečení těsně přiléhá k tělu.

Měla hlad. Ani tomu nevěnovala pozornost – ale najednou byl nějak naléhavější. Kůži měla vlhčí a cítila chladný vzduch se špínou, sazemi a odpadky.

„Cín bystří smysly," řekl Kelsier. Najednou se zdálo, že mluví až příliš nahlas. „Ten hoří hodně pomalu – cín z lahvičky by ti vydržel na dlouhé hodiny. Většina Mistbornů nechává cín hořet vždycky, když vyjdou do mlh – já ho pálím od chvíle, co jsme vyšli z obchodu."

Vin přikývla. To bohatství vjemů ji až skoro zmáhalo. Slyšela ze tmy výkřiky a zvuky, jako když je poblíž rvačka. Byla by chtěla polekaně vyskočit s pocitem, že ji někdo pronásleduje.

To bude chvíli trvat, než si na to zvyknu.

„Nech ho hořet," řekl Kelsier a kývl na ni, aby s ním šla dál. „Budeš si muset na bystřejší smysly zvyknout. Jen ho pořád nedmýchej. Jednak by ti rychle došel a jednak, když se kovy dmýchají nepřetržitě, tak to dělá… divný věci."

„Divný?" zeptala se Vin.

„Kovy – hlavně cín s olovem – protahujou tělo. Když se dmýchají, protahujou ještě víc. A když se protahuje přesmíru a moc dlouho, začnou se věci lámat.“

Vin znepokojeně přikývla. Kelsier zmlkl a šel dál. Nechal Vin zkoumat své pocity a svět detailů, který jí otevřel cín. Dokud ho nespálila, bylo její vnímání omezeno na malou částečku temného světa. Teď však nahlédla pod přikrývku převalující se a vířící mlhy. Rozeznala tvrze jako malé temné vrcholky hor v dálce a viděla žluté skvrny světla v rozsvícených oknech. A nad hlavou… viděla na obloze světla.

Zastavila se a nevěřícíma očima se dívala nahoru. Byla to malá tlumená světélka i pro její cínem zbystřený zrak, sotva je rozeznala. Byly jich stovky. Tisíce. Byla maličká jako uhasínající špičky knotů sfouknutých svíček.

„Hvězdy,“ řekl Kelsier a šel pomalu dál. „Nejsou moc často vidět, ani s cínem. Dnes je asi zvlášť jasná noc. Lidi je dřív viděli každý den – než přišly mlhy, než Popelečné hory začaly na oblohu soptit popel a kouř.“

Vin se na něho podívala.

„Jak to všechno víte?“

Kelsier se usmál. „Pán Vládce se ze všech sil snažil rozdrtit vzpomínky na tuhle dobu, ale některé zůstaly.“ Otočil se, aniž by jí úplně odpověděl, a šel dál. Vin ho doběhla. Najednou jí za pomoci cínu mlha přestala připadat tak strašidelná. Začínala chápat, že Kelsier může chodit v noci venku tak sebejistě.

„Dobře,“ řekl nakonec Kelsier. „Zkusíme další.“

Vin přikývla, nechala cín hořet a vybrala a spálila ještě další kov. Když to udělala, stala se velmi zvláštní věc – z hrudi jí vytrysklo mnoho tenkých modrých paprsků směřujících kamsi do vířící mlhy. Strnula, zalapala po dechu a podívala se dolů. Většina paprsků byla tenká, vypadaly jako průsvitné provázky, jen některé byly silné.

Kelsier se zasmál. „Nech tenhle kov a ten, co k němu patří do páru, chvíli stranou. Ty jsou trochu složitější.“

„Co…?“ zeptala se Vin a dívala se na paprsky modrého světla. Ukazovaly na různé předměty – dveře, okna, několik dokonce na Kelsiera.

„K tomu se dostaneme,“ slíbil. „Tenhle uhas a zkus ty poslední dva.“

Vin uhasila divný kov, nechala stranou jeho párový protějšek a vybrala poslední dva. Okamžitě pocítila zvláštní chvění. Zastavila se. Byl to puls, který nedělal žádný slyšitelný zvuk, ale cítila ho, jak jí projíždí celým tělem. Jako by přicházel od Kelsiera. Podívala se na něho a zamračila se.

„To je asi bronz," řekl Kelsier. „Zatáhne za vnitřní emoce. Cítíš, když na tebe někdo poblíž používá allomancii. Používají to hledači, třeba můj bratr. Všeobecně to není tak důležitý – pokud nejsi inkvizitor, který hledá Mistingy."

Vin zbledla. „Inkvizitoři můžou používat allomancii?"

Kelsier přikývl. „Jsou všichni hledači – nevím, jestli proto, že hledače vybírají na to, aby se stali inkvizitory, nebo jestli tuhle schopnost získají až během doby, kdy se inkvizitory stávají. Nicméně mají za úkol hledat levobočky a šlechtice, kteří používají allomancii neprávem, takže je to pro ně velice potřebná schopnost. Teda pro ně užitečná, pro nás naopak."

Vin přikyvovala, ale najednou strnula. Pulsování ustalo.

„Co se stalo?" zeptala se.

„Začal jsem spalovat měď," řekl Kelsier. „Ta patří do páru k bronzu. Když spálíš měď, skryje to tvoji allomantickou aktivitu před ostatními allomanty. Zkus to, jestli chceš, i když teda sama nic moc neucítíš."

Vin spálila měď. Cítila jen trochu slabé vibrace.

„Měď je důležitá," řekl Kelsier, „schová tě před inkvizitorama. Dnes se nejspíš nemáme čeho bát – inkvizitoři by nás považovali za normální urozený Mistborny, kteří venku trénujou. Když jsme ale oblečení jako skaatové a potřebujeme spalovat kovy, tak vždycky nejdřív začni s mědí."

Vin poslušně přikývla.

„Hodně Mistbornů pálí měď trvale. Hoří pomalu a pro ostatní allomanty jsi s ní neviditelná. Chrání tě před bronzem a taky s tebou nikdo nemůže manipulovat."

Vin ožila.

„To jsem si myslel, že tě to bude zajímat," řekl Kelsier. „Každý, kdo spaluje měď, je imunní proti emocionální allomancii. Kromě toho kolem tebe měď vytváří clonu a tenhle měděný oblak v sobě schová každého před hledači. Je to ale před emocionální allomancií od tebe nechrání."

„Clubs," řekla Vin. „To dělá clonař, ne?"

Kelsier přikývl. „Když někoho z našich lidí zmerčí hledač, tak uteče do našeho úkrytu a hledači zmizí. Tady můžou praktikovat svoje schopnosti a nikdo je neodhalí. Kdyby ze skaatského krámku vyzařovalo allomantický pulsování, to by měl inkvizitor lehkou práci.“

„Ale vy přece můžete spalovat měď,“ řekla Vin, „tak proč jste se bál, že nemáte pro partu clonaře?“

„No, jasně, můžu spalovat měď,“ připustil Kelsier. „A ty taky. My můžeme spalovat všechno, ale nemůžeme být všude. Dobrý vůdce party musí umět rozdělit práci, zvlášť u takhle obrovský akce. Běžný je udržovat měděný oblak kolem úkrytu. Clubs na to není sám, někteří z těch jeho učňů jsou taky clonaři. Když si najmeš takovýho člověka jako Clubs, předpokládá se, že vytvoří základnu po všechny operace a poskytne tým clonařů, který nás udržují pod clonou celou dobu.“

Vin přikyvovala. Zajímavější však pro ni bylo, že ji měď dokáže ochránit před allomancií. Bude si potřebovat nashromáždit zásobu, aby ji mohla pálit stále.

Dali se znovu do pohybu a Kelsier jí nechal tentokrát víc času, aby si zvykla na spalování cínu. Vin však myšlenkami bloudila někde jinde. Něco jí nesedělo… Proč jí Kelsier tohle všechno říká? Vždyť tak snadno prozrazuje svoje tajemství.

Ovšem až na jeden, pomyslela si. *Ten kov, co dělá ty modré paprsky. Už se k tomu nevrátil.* Třeba jí chce zatajit zrovna tohle, aby si ji tím udržel pod kontrolou.

Asi je silný. Nejsilnější ze všech osmi.

Když procházeli tichými ulicemi, Vin sáhla po tom neznámém kovu. Podívala se na Kelsiera a potom opatrně kov spálila. Znovu od ní vytryskly modré paprsky do zdánlivě náhodných stran.

Paprsky se pohybovaly s ní. Jedním koncem se držely její hrudi a druhým různých míst na ulici. Jak šla dál, objevovaly se nové a staré slábly a mizely. Byly různě silné a některé jasnější.

Zvláštní. Vin se snažila přijít na to, co znamenají. Zaměřila se na jeden z nich, slabý a nevinně vyhlížející a soustředila se na něj. Připadalo jí, že se ho skoro může dotknout. Sáhla po něm myslí a trochu zatáhla. Paprsek se zachvěl a cosi k ní vyletělo ze tmy. Vin vyjekla a snažila se uskočit, ale předmět – rezavý hřebík – letěl přímo na ni.

Náhle jej něco ve vzduchu zastavilo a odvrátilo jinam. Vin se zvedla ze dřepu, mistplášť jí vlál kolem těla. Podívala se do tmy a zahlédla Kelsiera, jak se tiše směje.

„Že mě mohlo napadnout, že něco zkusíš," řekl.

Vin se v rozpacích začervenala.

„Pojď," řekl a mávl na ni, „nic se nestalo."

„Ten hřebík na mě vyletěl!" Copak ten kov oživuje věci? To by tedy bylo neuvěřitelné.

„Ty jsi vlastně na sebe zaútočila sama," řekl Kelsier.

Vin trpělivě stála, potom se přidala ke Kelsierovi a vydala se s ním znovu temnou ulicí.

„Za chvilku ti vysvětlím, co se stalo," sliboval. „Nejdřív musíš ještě pochopit další věc o allomancii."

„Další pravidlo?"

„Spíš filozofii," řekl Kelsier. „Týká se to následků."

Vin se zamračila. „Jak to myslíte?"

„Všechno, co děláme, má nějaké následky, Vin," řekl Kelsier. „Uvidíš, že jak v životě, tak v allomancii, jsou nejúspěšnější právě ti, kdo umějí odhadovat následky toho, co udělají. Vezmi si třeba spalování cínu s olovem. Jaké má následky?"

Vin pokrčila rameny. „Člověk je potom silnější."

„A co se stane, když neseš něco těžkýho a cín s olovem ti dojde?"

Vin se zarazila. „Asi mi to upadne."

„A pokud to bude moc těžký, můžeš se zranit. Hodně Mistingů – rváčů zvládlo v bitce obrovské rány, ale potom jim došel cín s olovem a stejná rána je zabila."

„Aha," řekla Vin tiše.

„*Ha!*"

Vin polekaně nadskočila a zakryla si rukama uši. „Au!" vykřikla a otočila se ke Kelsierovi.

Usmál se. „Spalování cínu má taky následky. Když někdo způsobí náhlý hluk nebo světlo, mohla bys i ohluchnout nebo oslepnout."

„Ale co to má co dělat s těmi posledními kovy?"

„Železo a ocel ti dávají schopnost manipulovat s ostatními kovy kolem tebe," vysvětloval Kelsier. „Železem zatáhneš za kovy a přitáhneš je k sobě. Ocelí zatlačíš a odtlačíš je od sebe. Tak, a jsme tady."

Kelsier se zastavil a podíval se před sebe.

Vin viděla skrz mlhu velké městské hradby. „Co tady budeme dělat?“

„Budeme trénovat s ocelí a železem,“ odpověděl Kelsier. „Ale nejdřív první lekci.“ Vytáhl cosi z opasku – nejmenší minci. Podržel ji před Vin a ustoupil ke straně. „Spal ocel, ta je do páru s tím kovem, co jsi spálila před chvílí.“

Vin přikývla. Opět kolem ní vyskočily modré paprsky. Jeden z nich mířil přímo k minci v Kelsierově dlani.

„Dobře,“ řekl Kelsier. „Zatlač na ni.“

Vin vzala za paprsek a mírně zatlačila. Mince vyskočila Kelsierovi z ruky a namířila přímo k Vin. Vin se na ni stále soustředila. Znovu zatlačila a ještě, dokud mince nenarazila na stěnu sousedního domu.

Náhle to trhavým pohybem odhodilo Vin dozadu. Kelsier ji zachytil, aby neupadla.

Vin zavrávorala a nabrala rovnováhu. Mince – nyní uvolněná – spadla na zem.

„Co se stalo?“ zeptal se jí Kelsier.

Zakroutila hlavou. „Já nevím. Zatlačila jsem na ni a ona odletěla. Ale potom se dotkla zdi a mě to odtlačilo pryč.“

„A proč?“

Vin se zamračila. „Asi… asi mince už dál nemohla, tak jsem se musela pohnout já.“

Kelsier souhlasně přikyvoval. „Zase důsledek, Vin. Když zatlačíš, používáš přitom vlastní váhu. Když jsi mnohem těžší než nějaká mince, mince odletí. Ale když je ten předmět těžší než ty nebo když narazí na něco, co je těžší než ty, tak tě to odtlačí. Když zatáhneš železem, funguje to podobně. Buď tě to přitáhne k tomu předmětu, nebo ten předmět k tobě. Pokud byste měli srovnatelnou váhu, pohnete se oba současně.

Tohle je velké umění allomancie, Vin. Když budeš vědět, jak moc nebo málo se posuneš, když spálíš ocel nebo železo, budeš mít obrovskou výhodu před soupeřem. Zjistíš, že tohle je nejužitečnější a nejvšestrannější ze všech allomantických schopností.“

Vin přikývla.

„A pamatuj si,“ pokračoval, „že v obou případech táhneš nebo tlačíš přímo k sobě. Nemůžeš tu dráhu nijak vychýlit ani ovlivnit. To by bylo proti allomancii, protože to odporuje běžným

fyzikálním zákonům normálního světa. Když na něco zatlačíš, ať allomancií nebo rukama, pohybuje se to vždycky přímo od tebe. Takže je to všechno o síle, reakci a následcích. Rozumíš tomu?“

Vin opět přikývla.

„Dobře,“ řekl Kelsier spokojeně. „Tak teď vyskoč tamhle na tu zeď.

„Co?“

Nechal ji zmateně stát na ulici. Dívala se, jak jde až ke zdi, a potom vyběhla za ním.

„Vy jste se zbláznil!“ řekla tiše.

Kelsier se usmál. „Myslím, že už mi to dnes říkáš podruhý. Musíš víc dávat pozor – kdybys byla všechno pořádně poslouchala, tak bys věděla, že jsem se zbláznil už dost dávno.“

„Kelsiere,“ řekla a podívala se na zeď. „Já nemůžu… no, nikdy až do dneška jsem allomancii nepoužila!“

„Jo, ale učíš se rychle!“ odpověděl Kelsier a vytáhl cosi zpod pláště. Ukázalo se, že je to pásek. „Tohle si vezmi na sebe. Má to kovovou sponu. Kdyby se něco nepovedlo, myslím, že tě chytím.“

„Myslíte?“ zeptala se Vin nervózně a sáhla po pásku. Kelsier se usmál a potom hodil na zem velký kovový ingot. „Tohle dej přímo pod sebe, nezapomeň zatlačit ocelí a zatáhnout železem. A tlač pořád, dokud nebudeš až nahoře.“

Potom se sehnul a vyskočil.

Kelsier vyletěl do vzduchu a jeho tmavá silueta zmizela ve vířící mlze. Vin chvilku čekala, ale nevrátil se.

Všude bylo ticho, ani její zbystřený sluch nic neregistroval. Všude kolem ní vířila mlha, tak škádlivě, jako by se jí posmívala, jako by ji vyzývala.

Podívala se dolů na kus železa a spálila ocel. Jako duch se objevil průsvitný modrý paprsek. Udělala krok k ingotu a postavila se rozkročmo kolem něho. Podívala se nahoru do mlhy a potom naposledy dolů.

Nakonec se zhluboka nadechla a zatlačila vší silou na ingot.

„Bude chránit jejich způsoby, a přesto je bude porušovat. Bude jejich spasitelem, přesto ho budou nazývat kacířem. Jeho jméno bude Neklid, a přesto ho právě proto budou milovat.“

8

Vin vyletěla do vzduchu. Ubránila se výkřiku a dávala pozor, aby ze strachu nepřestala tlačit. Zdálo se jí, že rozmazaná kamenná zeď jen malý kousek od ní také letí. Země pod nohama jí zmizela a modrý paprsek ukazující k ingotu, který tam zůstal, byl stále slabší.

Co se stane, když zmizí?

Začala zpomalovat. Čím byl paprsek slabší, tím se pohybovala pomaleji. Za chvíli se zastavila – zůstala viset ve vzduchu nad sotva viditelným modrým paprskem.

„Odtud jsem se vždycky rád díval dolů.“

Ohlédla se na stranu. Kousek od ní stál Kelsier. Byla tak soustředěná, že si nevšimla, že visí kousek vedle vršku zdi.

„Pomoc!“ zavolala na něho. Stále ze všech sil tlačila, aby nespadla. Mlha pod ní se chvěla a převalovala jako temný oceán zatracených duší.

„Nemáš se čeho bát,“ řekl Kelsier. „Je jednodušší balancovat ve vzduchu, když máš trojitou kotvu, ale s jednoduchou to jde taky. Tělo to umí vyrovnávat. Allomancie využívá části schopností, který tě naučily chodit. Pokud se nebudeš hýbat a budeš ze všech sil tlačit, budeš dost stabilní – tělem a myslí vyrovnáváš výchylky a držíš se nad kotvou, abys nespadla na stranu.

Kdybys ale zatlačila na něco jiného nebo se vychýlila ke straně, no… ztratila bys kotvu pod sebou a přestala bys tlačit přímo

nahoru. Pak bys asi měla problémy – kymácela by ses nahoře jako olověný závaží na tenký tyči.“

„Kelsiere,“ řekla Vin.

„Doufám, že se nebojíš výšek, Vin,“ řekl Kelsier. „To je pro Mistborna dost handicap.“

„Já… se… nebojím… výšek,“ procedila zaťatými zuby. „*Ale sakra nejsem zvyklá viset ve vzduchu tři metry nad ulicí!*“

Kelsier se zasmál, ale Vin cítila, jak ji něco táhne za pásek směrem k němu. Chytil ji za ruku a přehoupl ji přes kamenné cimbuří. O vteřinu později vyletěl ingot do vzduchu, škrábl zeď a dopadl do jeho nastavené ruky.

„Dobrá práce!“ řekl. „Tak teď zpátky dolů.“ Hodil ingot přes rameno do temné mlhy na druhou stranu zdi.

„My jdeme ven?“ zeptala se Vin. „Za hradby? V *noci?*“

Kelsier se zasmál tím svým nesnesitelným způsobem. Přešel zeď a vyšplhal se na věžičku. „Měnit sílu, kterou zatáhneš nebo zatlačíš, není lehký, ale jde to. Je lepší kousek padat a potom zatlačit, aby ses zpomalila. Potom zase chvilku padej a potom zatlač. Jestli chytíš správný rytmus, tak dopadneš dobře.“

„Kelsiere,“ řekla Vin a došla k okraji zdi. „Já…“

„Jsi na vršku hradební zdi, Vin,“ řekl a udělal krok ven do vzduchu. Zůstal tam viset a udržoval rovnováhu, přesně jak Vin vysvětloval před chvílí. „Jsou jen dvě cesty dolů. Jedna je skočit a druhá vysvětlit tam těm strážím, proč potřebuje Mistborn sejít dolů po schodech.“

Vin se neklidně otočila a všimla si, jak se v dálce blíží mlhou světlo.

Otočila se ke Kelsierovi, ale už byl pryč. Zaklela, naklonila se přes zeď a podívala se dolů do mlhy. Slyšela za sebou stráže, jak jdou po hradbách a mluví spolu.

Kelsier měl pravdu. Nemá na vybranou. Vztekle vylezla na věžičku. Výšek se nijak zvlášť nebála, ale kdo by si nedával pozor, když stojí na vysoké zdi a dívá se dolů na svůj osud? Bušilo jí srdce a zvedal se jí žaludek.

Doufám, že Kelsier uhne, pomyslela si a zkontrolovala modrý paprsek, aby se ujistila, že je přímo nad ingotem. Potom udělala krok do tmy.

Okamžitě začala padat na zem. Podvědomě zatlačila ocelí, ale vybočila z dráhy. Padala vedle ingotu, ne přímo na něj. Jak zatlačila, vybočilo ji to ještě víc a začala prudce klesat.

Zneklidněla a znovu zatlačila – tentokrát silněji, protože rozdmýchala ocel. Náhlý účinek ji vymrštil nahoru. Nabrala šikmou dráhu a vyskočila nahoru podél zdi. Procházející stráž v údivu uskočila, ale když Vin opět padala dolů, ztratila o ni zájem.

Zmatená hrůzou podvědomě zatáhla za ingot a snažila se vrátit dráhu k němu. Ingot však poslušně vyletěl proti ní.

Jsem mrtvá.

Potom sebou škubla a cítila, jak ji pásek vymrštil nahoru. Její pád se zbrzdil, až se pomalu snášela k zemi. V mlze se objevil na ulici pod ní Kelsier. Samozřejmě se usmíval.

Nechal ji spadnout posledních pár stop a chytil ji a postavil na pevnou zem. Chvíli se třásla a nemohla popadnout dech.

„No, to byla legrace!“ řekl Kelsier vesele.

Vin neodpověděla.

Kelsier si sedl na kámen a dal jí čas, aby se vzpamatovala. Nakonec spálila cín s olovem, aby si posílila nervy.

„Ale vedla sis dobře,“ řekl Kelsier.

„Málem jsem umřela.“

„To poprvé každý,“ řekl Kelsier. „Používat ocel a železo je nebezpečné. Můžeš se probodnout kusem kovu, který si přitáhneš proti sobě, můžeš skočit mimo kotvu a můžeš udělat spoustu jiných chyb.

Já mám zkušenost – i když omezenou –, že je lepší vyzkoušet tyhle extrémní situace co nejdřív, když na tebe někdo dohlíží. Nicméně už asi chápeš, proč by neměl allomant nosit na těle kov.“

Vin přikývla a sáhla si na ucho. „Náušnice,“ řekla. „Budu ji muset sundat.“

„Má vzadu sponu?“ zeptal se Kelsier.

Vin zakroutila hlavou. „Je to jen takový cvoček, vzadu zahnutý.“

„Tak to nevadí,“ řekl Kelsier. „Kovy, co máš v těle – i když máš v těle z té kovové věci jen kousek – se nedají použít. Jinak by ostatní allomanti mohli používat kovy, co máš v žaludku.“

To je dobrá informace, pomyslela si Vin.

„Proto taky můžou inkvizitoři klidně chodit s hřeby v hlavě. Když jim procházejí tělem, allomanti s nimi nemůžou nic udělat. Náušnici si nech – je malá, v nouzi ti třeba pomůže jako zbraň.“

„Dobře.“

„Tak jsi připravená?“

Podívala se na zeď, připravila se znovu ke skoku a potom přikývla.

„Ale nejdeme zpátky nahoru,“ řekl Kelsier. „Pojď.“

Vin se zamračila, když Kelsier znovu vykročil do mlhy. *Tak jdeme teda někam – nebo jen tak bloumáme?* Bylo to zvláštní, ale v té své póze přátelské nenucenosti byl občas naprosto nepředvídatelný.

Vin se rozběhla za ním, aby nezůstala sama v mlze. Krajina kolem Luthadelu byla holá, jen tu a tam porostlá křovinami nebo plevelem. Pod nohama se jim pletly bodláky a suché listy špinavé od popela. Křoví pod nimi praskalo, nasáklé vlhkou mlhou.

Občas šli kolem hromad popela, které sem vyváželi z města. Většinou se ale popel sypal do řeky Channerel, která městem protékala. Voda ho roznesla – aspoň si to tak Vin vykládala. Jinak už by byl celý kontinent dávno pohřbený pod popelem.

Vin se držela blízko Kelsiera. I když už cestovala mezi městy dřív, vždycky byla jen v posádce na člunech. To byly ve Finální říši skupiny skaatských dělníků, které jezdily s nákladními říčními čluny po kanálech. Byla to těžká práce. Když bylo potřeba čluny přetahovat po cestě, využívali šlechtici většinou místo koní skaatských dělníků. Pocit, že cestuje, ji teď naplňoval volností, protože většina skaatů, včetně zlodějů, nikdy neopustila domovskou plantáž nebo město.

Reen si vybral neustálé stěhování z města do města. Pronásledoval ho děs z toho, že by byl zavřený někde na jednom místě. Většinou jim sháněl místa na člunech, na nichž jezdily posádky spojené s podsvětím, a nikde nezůstali déle než rok. Jako by stále před něčím utíkali.

Šli stále dál. V noci vypadaly i holé vršky a pláně porostlé křovinami strašidelně. Vin mlčela a snažila se dělat co nejméně hluku. Slýchala historky, co se děje v noci venku za městem. Mlhavá clona – i když se v ní posílena cínem dobře orientovala – ji stále naplňovala pocitem, že je někdo sleduje.

Bylo to stále více skličující. Brzy začala ve tmě vnímat zvuky. Byly slabé a tlumené – křupání větviček, šustění listí.

Už jsi paranoidní! říkala si, když poskočila pokaždé, když zaslechla něco, co si nejspíš napůl vybájila. Nakonec už to ale nevydržela.

„Kelsiere!“ řekla naléhavě šeptem – i když jej její zbystřený sluch vnímal spíše jako hlasitý hovor. „Mně se zdá, že tam něco je.“

„Hmmm?“ Kelsier se probral ze zamyšlení.

„Myslím, že nás něco sleduje!“

„Aha,“ řekl Kelsier. „Ano, máš pravdu. To je mlžný přízrak.“

Vin zůstala oněměle stát. Kelsier však šel dál.

„Kelsiere!“ zavolala na něho, aby se zastavil. „Oni opravdu existujou?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Kelsier. „Kde myslíš, že by se vzaly všechny ty historky, co se o nich vyprávějí?“

Vin stála v šoku jako přimražená.

„Chceš se na něj podívat?“ zeptal se Kelsier.

„*Podívat na mlžný přízrak?*“ zeptala se Vin. „Vy jste –“ Zarazila se.

Kelsier se rozesmál a vrátil se k ní. „Mlžný přízraky jsou trochu odpudivý na pohled, ale jinak jsou relativně neškodný. Jsou to většinou mrchožrouti. Pojď.“

Kýval na ni, aby šla dál. Zaváhala, ale fatální zvědavost ji hnala dopředu. Kelsier zrychlil a vedl ji na vršek poměrně holého kopce. Tam se skrčil do dřepu a pokynul na Vin, aby udělala totéž.

„Oni nemají moc dobrý sluch,“ řekl, když si klekla do špíny a popela vedle něho. „Ale chuť a čich mají perfektní. Asi sleduje naši stopu a doufá, že odhodíme něco k jídlu.“

Vin se zavrtěla. „Já ho nevidím,“ řekla a hledala v mlze šedou siluetu.

„Tamhle,“ ukázal Kelsier na cosi skrčeného na kopci.

Vin se zamračila a představovala si skrčeného tvora, jak ji sleduje, jak ho ona očima hledá.

Potom se silueta celého kopce pohnula.

Vin nadskočila. Byl to obr – vysoký snad tři metry a dvakrát tak dlouhý – plížil se zvláštní šouravou chůzí. Vin se vyklonila, aby lépe viděla.

„Rozdmýchej cín,“ řekl Kelsier.

Vin přikývla a zbystřila si cínem smysly. Všechno se najednou rozsvítilo a mlha přestala být tak neprůhledná.

Z toho, co viděla, jí běhal mráz po zádech. Ten tvor měl popelavou průhlednou kůži a Vin skrz ní viděla jeho kosti. Měl desítky končetin a každé vypadaly, jako by pocházely z jiného zvířete. Měl lidské ruce, dobytčí kopyta, psí hýždě a další zvířata už neuměla identifikovat.

Tyhle nemožné končetiny umožňovaly tomu tvorovi pohyb – i když to bylo spíš šourání. Plazil se jako podivná stonožka. Zdálo se, že mnohé končetiny ani nejsou funkční – vyčnívaly mu z hrudníku tak divně pokroucené.

Tělo měl baňaté a dlouhé. Ale nebyl to obyčejný válec, bylo na něm něco logického. Měl přehlednou kostru a – když na něj mžourala cínem zbystřenýma očima – zdálo se jí, že vidí kolem kostí průsvitné svaly a šlachy. Při pohybu to zvíře zatínalo podivné skupiny svalstva a zdálo se, že má snad deset hrudních košů. Podél těla mu visely v podivných úhlech různé ruce a nohy.

A hlav – napočítala šest. I přes průhlednou kůži identifikovala koňskou hlavu a vedle ní jelení. Když se k ní otočila další hlava, poznala lidskou lebku. Tato hlava seděla na dlouhé páteři končící v nějakém zvířecím hrudníku připojeném zase k podivné směsici kostí.

Vin se zvedl žaludek. „Co…? Jak…?“

„Mlžné přízraky mají tvárné tělo,“ řekl Kelsier. „Dokážou přizpůsobit kůži jakémukoli skeletu a dokonce si můžou dotvářet svaly a orgány, když mají model.“

„To jako…?“

Kelsier přikývl. „Když najdou mrtvolu, pohltí ji a pomalu pozřou orgány a svaly. Potom to, co sežraly, použijou jako vzor a dokážou vytvořit přesnou kopii. Z toho vyloučí kosti, které nepotřebujou, a ty, co chtějí, prostě sloučí se svým tělem. A vznikne z toho něco, jako vidíš tady.“

Vin pozorovala, jak se tvor sune po jejich stopách. Z břicha mu visel kus slizké kůže, který táhl po zemi. *Větří stopu,* pomyslela si Vin. *Cítí, že jsme tudy prošli.* Uhasila cín a mlžný přízrak se opět změnil v šedavou siluetu. Jen ta silueta jako by ještě podtrhovala všechno, co na něm bylo abnormální.

„Takže jsou inteligentní?“ zeptala se Vin. „Když umějí rozložit… tělo a vybrat si v něm, co potřebujou?“

„Inteligentní?“ opakoval Kelsier. „Ne, zvlášť takhle mladý. To je spíš instinkt než inteligence.“

Vin se znovu zachvěla. „Vědí o tomhle všem lidi? Myslím, jinak než z těch legend?“

„A co myslíš tím lidi?“ zeptal se Kelsier. „Ví o nich hodně allomantů a určitě i Ministerstvo. Ale obyčejný lidi… no, ti v noci nechodí ven. Většina skaatů se mlžných přízraků bojí, ale za celý život ani jediného neviděli.“

„To mají štěstí,“ broukla Vin. „A proč s tím nikdo nic neudělá?“

Kelsier pokrčil rameny. „Nejsou zas tak nebezpeční.“

„Tenhle měl lidskou hlavu!“

„To nejspíš našel mrtvolu,“ řekl Kelsier. „Ještě jsem neslyšel o tom, že by mlžný přízrak napadl zdravého dospělého člověka. Proto si jich taky asi nikdo nevšímá. A šlechta toho samozřejmě využila, jak se jí to hodí.“

Vin se na něho tázavě podívala, ale už nic neřekl, vstal a šel z kopce dolů. Ještě jednou se podívala na toho prapodivného tvora a potom se zvedla a šla za Kelsierem.

„To proto jste mě sem vyvedl?“ zeptala se.

Kelsier se rozesmál. „Mlžné přízraky vypadají záhadně, ale kvůli nim by nestálo za to podnikat tak dlouhou cestu. Ne, jdeme tamhle.“

Podívala se, kam ukazoval, a rozeznala, že krajina je v tom místě jiná. „To je silnice? My jsme obešli město až k přední bráně.“

Kelsier přikývl. Ještě chvilku šli a Vin se aspoň třikrát ohlédla, jestli za nimi nejde mlžný přízrak. Potom najednou vstoupili z křovisek na pevnou rovnou plochu říšské silnice. Kelsier se zastavil a rozhlédl se na obě strany. Vin se zamračila a přemýšlela, co dělá.

Potom si všimla kočáru. Stál u silnice a Vin viděla, že vedle něho čeká jakýsi muž.

„Nazdar, Sazede,“ řekl Kelsier, když k němu došli.

Muž se uklonil. „Pane Kelsiere,“ řekl zvučným hlasem, který se nesl tichou nocí, poměrně vysokým a melodickým, „už jsem si myslel, že nepřijdete.“

„Ale znáš mě, Sazede,“ řekl Kelsier a přátelsky poplácal muže po rameni. „Já jsem přesnost sama.“ Otočil se a kývl na Vin. „Tohle vystrašené malé stvoření je Vin.“

„Aha,“ řekl Sazed. Mluvil pomalu a velmi zřetelně, na jeho výslovnosti bylo něco zvláštního. Vin se opatrně přiblížila a

prohlížela si ho. Sazed měl rovný plochý obličej a štíhlou postavu. Byl vyšší než Kelsier. Byl abnormálně vysoký a měl velmi dlouhé ruce.

„Vy jste z Terrisu," řekla Vin. Ušní lalůčky měl vytažené a v uších měl podél jejich obvodu cvočky. Na sobě měl bohaté barevné oblečení terrisského majordoma – bylo složené z vyšívaných překrývajících se látek střižených do tvaru písmene V ve třech barvách domu, v barvách domu svého pána.

„Jsem, dítě," řekl a poklonil se. „Znáte hodně našich lidí?"

„Nikoho," odpověděla Vin. „Ale vím, že vysoká šlechta dává mezi stevardy lidem z Terrisu přednost."

„Máte pravdu, dítě," řekl Sazed. Obrátil se ke Kelsierovi. „Měli bychom jít, pane Kelsiere. Je pozdě a do Fellise je to ještě hodina cesty."

Fellise, pomyslela si Vin. *Tak my se jdeme podívat na náhradníka Lorda Renouxe.*

Sazed jim otevřel dveře vozu, a když nastoupili, zase je za nimi zavřel. Vin se usadila na jedno z plyšových sedadel a slyšela, jak se Sazed vyšplhal nahoru na vůz a vyzval koně k pohybu.

* * *

Kelsier seděl tiše ve voze. Okna měla stažené rolety proti mlze a v rohu visela malá, napůl stíněná lampička. Vin seděla přímo proti němu – nohy měla složené pod sebou a mistplášť pevně přitažený ke krku. Ruce a nohy měla schované pod ním.

Tohle dělá vždycky, pomyslel si Kelsier. *Ať je kdekoli, vždycky se snaží být malá a nenápadná. Je tak plachá.* Vin neseděla, ale krčila se. Nechodila, ale plížila se. I když seděla venku na otevřeném prostranství, budila dojem, že se schovává.

Ale je statečná. Když se učil Kelsier, odmítl skočit z městských hradeb – starý Gemmel ho nakonec musel strčit dolů.

Vin ho sledovala těma svýma tichýma tmavýma očima. Když si všimla, že se na ni dívá, odvrátila pohled a zachumlala se ještě více do pláště. Proti všemu očekávání však promluvila.

„Ten váš bratr," řekla pološeptem. „Vy spolu asi moc nevycházíte, že ne?"

Kelsier zvedl obočí. „Ne. Nikdy jsme spolu nevycházeli. Je to ostuda. Jsme bratři, ale… neklape nám to."

„On je starší?“

Kelsier přikývl.

„Bil vás často?“ zeptala se Vin.

Kelsier se zamračil. „Bil? Ne, nikdy mě nebil.“

„Tak jste se mu ubránil, ne?“ řekla Vin. „Možná právě proto vás nemá rád. A jak jste se ubránil? Utekl jste mu nebo jste byl silnější?“

„Vin, Marsh mě nikdy bít nechtěl. Hádali jsme se, to jo – ale nikdy jsme si neubližovali.“

Vin mu neodporovala, ale viděl jí na očích, že mu nevěří.

Co to bylo za život… pomyslel si Kelsier, ale mlčel. V podsvětí je tolik dětí jako Vin. Většinou ovšem zemřou ještě v mladším věku. Kelsier byl z těch šťastnějších. Jeho matka byla obratná milenka vysokého šlechtice, která dovedla skrýt skutečnost, že je skaatka. Kelsier s Marsh vyrůstali s mnoha privilegii – byli nemanželští, ale urození –, až na to nakonec jejich otec přišel.

„Proč mě učíte tyhle věci?“ zeptala se Vin a přerušila tok jeho myšlenek. „Myslím o allomancii.“

„Slíbil jsem ti to,“ odpověděl Kelsier.

„Ale já teď znám vaše tajemství a co mi zabrání, abych s ním neutekla?“

„Nic,“ odpověděl Kelsier.

Znovu ho její pohled ujistil, že jeho odpovědi nevěří. „Jsou kovy, o kterých jste mi neřekl. Tam na tý schůzi jste mluvil o deseti.“

Kelsier přikývl a předklonil se. „Je jich opravdu deset. Já jsem ty poslední dva nevynechal proto, že bych ti chtěl něco zatajit. Jen jsou… složitější. Bude pro tebe jednodušší, když si zvykneš nejdřív na ty základní. Ale jestli chceš o těch posledních dvou vědět taky, tak tě to naučím, až dojedeme do Fellise.“

Vin přimhouřila oči.

Kelsier zvedl oči v sloup. „Já tě nechci podvádět, Vin. Lidi jsou u mě v partě proto, že chtějí, a mně se daří, protože se na sebe všichni můžeme spolehnout. Mezi náma není žádná nedůvěra a žádná zrada.“

„Jen jedna,“ řekla Vin šeptem. „Jedna zrada vás poslala do dolů.“

Kelsier ztuhl. „Kde jsi o tom slyšela?“

Vin pokrčila rameny.

Kelsier vzdychl a jednou rukou si třel čelo. Ale nutkalo ho to k jinému pohybu – třít si jizvy, které měl všude od prstů na rukou až nahoru skoro k ramenům. Odolal.

„To nestojí za řeč," odpověděl.

„Ale měli jste zrádce," namítla Vin.

„To nevíme jistě." S tímto argumentem však neobstál ani sám před sebou. „Ale to je jedno, prostě moje parta je založená na důvěře. Prostě nikdo nikoho k ničemu nenutí. Jestli chceš, můžeš se klidně hned vrátit do Luthadelu. Ukážu ti ty poslední dva kovy a můžeš jít."

„Já nemám tolik peněz, abych se sama uživila," řekla Vin.

Kelsier sáhl do pláště a vyndal balíček mincí. Hodil ho na sedadlo vedle ní. „Tři tisíce boxingů. Co jsem dostal od Camona."

Vin se nedůvěřivě podívala na peníze.

„Vezmi si je," řekl Kelsier. „Máš na ně právo, vydělala sis je – vypadá to, že Camon měl úspěchy jen díky tvé allomancii. Ty sis dokonce troufla manipulovat i s obligátorem."

Vin se nepohnula.

Dobře, pomyslel si Kelsier a zaklepal na vozkovo sedadlo. Vůz se zastavil a v okénku se objevila Sazedova hlava.

„Otoč to, Sazede," řekl Kelsier. „Vezmi nás zpátky do Luthadelu."

„Ano, pane Kelsiere."

Během chvilky ujížděl vůz zpátky, odkud přijel. Vin to tiše sledovala. Znejistěla. Dívala se na balíček mincí.

„Já to myslím vážně, Vin," řekl Kelsier. „Já nemůžu mít v partě člověka, který se mnou dělat nechce. Když tě vrátím zpátky, tak to není za trest, prostě to jinak nejde."

Vin neodpověděla. Pustit ji je hazard – ale nutit ji zůstat ještě větší. Kelsier seděl a snažil se jí číst myšlenky, snažil se ji pochopit. Prozradila by je, kdyby odešla? Měl pocit, že ne. Není zlá.

Jen si myslí, že zlí jsou všichni ostatní.

„Mně se zdá ten váš plán bláznivý," řekla tiše.

„To se zdá polovině party."

„Finální říši nemůžete porazit."

„To taky nemusíme," řekl Kelsier. „My musíme jen sehnat Yedenovi armádu a zmocnit se paláce."

„Pán Vládce vás zastaví," řekla Vin. „Toho neporazíte – je nesmrtelný."

„Máme jedenáctý kov," řekl Kelsier. „Najdeme způsob, jak ho zabít."

„Ale Ministerstvo je taky silný. Najdou vaši armádu a zničí ji."

Kelsier se předklonil a podíval se Vin do očí. „Věřila jsi mi natolik, že jsi skočila z hradeb a já jsem tě chytil. Budeš mi muset věřit zase."

Evidentně neměla ráda slovo „věřit". Prohlížela si ho ve slabém světle lucerny a mlčela tak dlouho, dokud to bylo únosné.

Potom popadla balíček mincí a schovala ho rychle pod pláštěm. „Zůstanu," řekla. „Ale ne proto, že vám věřím."

Kelsier zvedl obočí. „Tak proč?"

Vin pokrčila rameny a potom odpověděla velmi upřímně: „Protože jsem zvědavá, jak to dopadne."

* * *

Mít v Luthadelu tvrz znamenalo řadit se mezi šlechtu. Mít v Luthadelu tvrz však neznamenalo nutně muset v ní bydlet. Mnoho rodin mělo sídlo v některém z měst mimo Luthadel.

Fellise bylo bohaté město, menší, čistší a méně striktní v dodržování říšských zákonů. Spíše než opevněné tvrze tu stála luxusní obydlí a vily. Některé ulice dokonce lemovala stromořadí. Většinou je tvořily osiky, jejichž sněhobílá kůra kupodivu odolávala všudypřítomným černým sazím.

Vin sledovala okénkem město zahalené mlhou. Dokonce požádala, aby se zhasla lampa. Spálila cín a sledovala úhledně uspořádané upravené ulice. Tuhle část Fellise nikdy neviděla. Navzdory bohatství města vypadaly chatrče skaatů stejně jako kdekoli jinde.

Kelsier se díval svým okénkem a mračil se.

„Vám se nelíbí, jak se tu plýtvá," řekla Vin šeptem. Kelsierův zbystřený sluch zachytil její slova velmi zřetelně. „Vy se díváte na ten luxus a myslíte na ty skaaty, co to tu postavili."

„Nejen," odpověděl Kelsier hlasitěji. „Ono je toho víc. Když člověk uváží, kolik to všechno stálo, tak by to město mělo být překrásný."

Vin dala hlavu na stranu. „Ono je."

Kelsier zakroutil hlavou. „Ty domy jsou černý. Půda je vyprahlá a mrtvá. Na stromech roste hnědé listí."

„Samozřejmě hnědé. Jaké by mělo být?“

„Zelené,“ řekl Kelsier. „Všechno by mělo být zelené.“

Zelené? pomyslela si Vin. *Co je to za nápad?* Představila si stromy se zelenými listy a připadalo jí to hloupé. Kelsier má také své vrtochy. Každý, kdo byl v dolech, musí být trochu podivín.

Otočil se k ní. „Než na to zapomenu, měla bys vědět ještě něco o allomancii.“

Vin přikývla.

„Za prvé, nezapomeň vždycky do rána spálit všechny kovy. Některé jsou jedovaté, když se tráví – neměla bys spát s kovy v žaludku.“

„Dobře,“ řekla Vin.

„A další,“ pokračoval Kelsier, „nikdy nezkoušej spálit jiné kovy než těch deset. Už jsem ti říkal, že z nečistých kovů a špatných slitin ti bude špatně. No, a kdybys zkusila spálit kov, který vůbec není allomantický, tak by to mohlo dopadnout katastrofálně.“

Vin vážně přikyvovala. *To je dobrý vědět*, pomyslela si.

„Aha,“ řekl Kelsier, když se otočil zpátky k okénku. „Jsme tu. Nově koupený dům Renoux. Asi by sis měla sundat plášť – lidi tady nám jsou sice naklonění, ale opatrnosti není nikdy dost.“

Vin souhlasila. Svlékla si plášť a dala ho Kelsierovi do balíku. Potom vyhlédla z okénka vozu a podívala se skrz mlhu na blížící se usedlost. Pozemek byl obehnán nízkou kamennou zídkou s kovovými vraty. Když se Sazed ukázal, vrata otevřeli dva strážci.

Cesta za vraty byla lemována osikami a na vyvýšené ploše se tyčil velký dům, z jehož oken zářilo tajemné světlo.

Sazed zastavil před domem, předal otěže sluhovi a slezl z vozu. „Vítejte v domě Renoux, slečno Vin,“ řekl, otevřel dveře a pokynul jí, aby vstoupila dovnitř.

Vin sledovala jeho ruku, ale nechytila se jí. Sestoupila sama. Nezdálo se, že by Sazeda její reakce urazila.

Schodiště k domu osvětlovaly dvě řady luceren na sloupech. Když Kelsier seskakoval z vozu, Vin zpozorovala nahoře na mramorovém schodišti skupinu mužů. Kelsier pružně vyběhl na schodiště. Vin šla za ním a všimla si, jak jsou schody čisté. To je musí pravidelně drhnout, aby je nepotřísnily saze. Vědí skaatové, kteří udržují dům, že je jejich pán falešný? A jak vůbec pomůže Kelsierův „benevolentní“ plán na svržení říše pomoci těmhle lidem, co tu drhnou ty schody?

Lord Renoux byl hubený stařík. Na sobě měl bohatý oděv a aristokratické brýle. Jeho rty zdobil prořídlý šedý knír. Navzdory stáří přišel bez hole. Uctivě pokynul Kelsierovi, ovšem při zachování vší důstojnosti. Vin okamžitě zaznamenala evidentní skutečnost: *Tenhle člověk ví, co dělá.*

Camon uměl dobře hrát šlechtice, ale Vin vždycky připadalo, že přehrává. Tím větší dojem na ni udělal Lord Renoux, chladný a sebevědomý, člověk, jehož osobnost tkví v jeho chování a ne ve schopnosti mluvit pohrdavě o lidech kolem sebe. Vin uhýbala pohledem, když se na ni tenhle náhradník podíval – byl příliš skutečný šlechtic a ona byla vždycky vedená k tomu, aby se vyhýbala jejich pozornosti.

„Dům vypadá mnohem lépe," řekl Kelsier a podal si s Renouxem ruku.

„Ano, udělal se tu úžasný kus práce," řekl Renoux. „Mám opravdu efektivní personál – dejte mi ještě trochu času a dům bude tak grandiózní, že pozvu na návštěvu samotného Pána Vládce."

Kelsier se zasmál. „To by tedy byla prazvláštní společnost." Udělal krok dozadu a pokynul k Vin. „Tohle je ta mladá dáma, o které jsem mluvil."

Renoux si ji prohlížel a Vin sklopila oči. Neměla ráda, když se na ni lidé takhle dívali – vždycky jí připadalo, že vymýšlejí, jak ji zneužít.

„Budeme si o tom muset ještě promluvit, Kelsiere," řekl Renoux a pokynul směrem ke vchodu. „Je sice pozdě, ale…"

Kelsier vešel do domu. „Pozdě? Ale vždyť ještě není ani půlnoc. Ať vaši lidé připraví něco k jídlu – nestihli jsme s Vin večeřet."

Nestihnout jídlo nebylo pro Vin nic neobvyklého. Renoux však okamžitě mávl na sluhy a ti se dali do práce. Renoux vešel do domu a Vin za ním. Zastavila se ve vchodu. Sazed za ní trpělivě čekal.

Kelsier si všiml, že nejde dovnitř, a zastavil se. „Vin?"

„Je to tak… čistý," řekla Vin, neschopná najít přesnější vyjádření. Při akcích občas vídala domy šlechticů, ale bylo to ve tmě. Na tenhle osvětlený výjev nebyla připravená.

Bílé mramorové podlahy Renouxova domu zářily a odrážely světlo desítky luceren. Všechno bylo… takové neposkvrněné. Zdi byly bílé, jen občas na nich byly namalované tradiční motivy s výjevy zvířat. Nad dvojitým schodištěm zářil křišťálový lustr a

všude okolo další předměty – křišťálové sošky, vázy s kyticemi osikových větví – všechno bylo nedotčené sazemi ani otisky prstů.

Kelsier se zasmál. „No, její reakce hovoří sama za sebe o vašem úsilí," řekl Lordu Renouxovi.

Vin se nechala odvést dovnitř. Všichni zabočili doprava a vstoupili do místnosti, jejíž bílou barvu doplňoval kaštanový nábytek a závěsy.

Renoux se zastavil. „Možná by si tu dáma ráda na chvilku odpočinula," řekl Kelsierovi. „Je tu několik poněkud… delikátních záležitostí, které bych s vámi rád probral."

Kelsier pokrčil rameny. „Dobrá," řekl a následoval Lorda Renouxe k dalším dveřím. „Sazede, zůstaň tu, prosím, s Vin, dokud se s Lordem Renouxem nevrátíme."

„Jistě, pane Kelsiere."

Kelsier se usmál a podíval se na Vin. V tu chvíli věděla, že s ní nechává Sazeda proto, aby nešpehovala.

Podívala se znechuceně na oba odcházející muže. *Co že jsi to říkal o důvěře, Kelsiere?* Ale ještě více byla rozzlobená na sebe, že se nechala vyvést z míry. Proč by jí mělo záležet na tom, jestli ji Kelsier nechá tady nebo ne? Celý život ji všichni ignorují a nikdy jí nevadilo, když ji vůdci gangů nepustili na své schůzky.

Posadila se do polstrovaného kaštanového křesla a složila nohy pod sebe. Věděla, v čem je problém. Kelsier ji příliš respektoval a docílil toho, že si začala připadat důležitá. Začínala si myslet, že si zaslouží být zasvěcena do jeho tajemství. Seděla znechucená sama sebou i Kelsierem, styděla se, aniž by vůbec věděla proč, a v duchu slyšela, jak se jí Reen směje.

Renouxovi služebníci jí přinesli podnos plný ovoce a pečiva. Vedle židle jí přisunuli malý stolek a na něj postavili také křišťálovou sklenici zářícího červeného nápoje. Nedokázala rozpoznat, jestli je to šťáva nebo víno a neměla v úmyslu po tom pátrat. Vzala si však jídlo – instinktivně by nikdy nenechala jídlo ležet, i když ho připravil někdo cizí.

Sazed se postavil vpravo vzadu za její židlí. Strnule čekal s rukama složenýma před tělem. Byl to evidentně výraz úcty, jeho tyčící se postava jí však náladu nijak nezlepšila.

Vin se snažila soustředit na okolí, ale to jí jen připomínalo bohatství. Cítila se v něm nepatřičně a nepohodlně. Připadala si jako černá skvrna na čisté látce. Pečivo nejedla ze strachu, že

nadrobí na podlahu, a bála se, že nohama ušpiněnýma od sazí z cesty umaže nábytek.

Všechna tahle čistota vzešla na úkor skaatů, pomyslela si Vin. *Proč bych si s ní měla dělat starosti?* Ty si však dělala z vlastního rozčilení, protože věděla, že čistota je jen záminka. „Lord Renoux“ musí žít na určité úrovni, aby nebudil podezření.

Další důvod, proč ničeho nelitovala, byl, že služebnictvo vypadalo spokojeně. Své povinnosti plnilo profesionálně a bez náznaku dřiny. Na chodbě slyšela smích. Tihle skaati nejsou zneužívaní. Nezáleží na tom, jestli patří do Kelsierova plánu.

Vin tedy seděla, nutila se jíst ovoce a občas zívla. Bude to patrně dlouhá noc, i když jí bude Sazed na blízku.

Nemůžu tady takhle sedět a jíst, řekla si. „Nemohl byste stát jinde než za mým ramenem?“

Sazed přikývl. Udělal dva kroky dopředu a postavil se vedle její židle. Tyčil se nad ní stejně strnule, jen o kousek dál.

Vin se znechuceně zamračila a potom si všimla na Sazedově tváři úsměvu. Podíval se na ni a žertovně mrkl a potom si sedl na židli vedle ní.

„Já jsem ještě nikdy neviděla člověka z Terrisu se smyslem pro humor,“ řekla Vin suše.

Sazed zvedl obočí. „Já jsem myslel, že nikoho z Terrisu neznáte, slečno Vin.“

Vin se odmlčela. „No, tak jsem nikdy o takovým neslyšela. Říká se, že jste strozí a věcní.“

„My jsme jenom rafinovaní, slečno,“ odpověděl Sazed. Přestože seděl strnule, bylo na něm cosi… uvolněného. Jako by mu ten strnulý posez připadal pohodlný.

Takoví ale oni jsou. Perfektní sluhové absolutně oddaní Finální říši.

„Dělá vám něco starost, slečno Vin?“ zeptal se Sazed, když se na ni chvilku zadíval.

Kolik toho asi ví? Jestlipak vůbec ví, že je Renoux náhradník? „Jen jsem přemýšlela, jak jste… se sem dostal,“ řekla nakonec.

„Myslíte jako, jak se sluha z Terrisu zapletl do povstání za svržení Finální říše?“ zeptal se Sazed tichým hlasem.

Vin se začervenala. Evidentně je dobře informovaný.

„To je složitá věc, slečno,“ řekl Sazed. „Určitě je moje pozice dost netypická. Řekl bych, že jsem se k tomu připojil kvůli víře.“

„Víře?“

„Ano,“ řekl Sazed. „Řekněte mi, slečno, čemu věříte?“

Vin se zamračila. „Co je to za otázku?“

„Ta nejdůležitější, myslím.“

Vin chvilku seděla, ale bylo zřejmé, že Sazed čeká na odpověď, a tak nakonec pokrčila rameny. „Nevím.“

„To lidi často říkají,“ odpověděl Sazed, „ale myslím, že to obvykle není pravda. Věříte ve Finální říši?“

„Věřím, že je silná,“ odpověděla Vin.

„Nesmrtelná?“

Vin pokrčila rameny. „Až doteď byla.“

„A Pán Vládce? Je skutečně Božské Ztělesnění? Věříte tomu, co káže Ministerstvo, že je Dílem Věčnosti?“

„No… no, o tom jsem nikdy nepřemýšlela.“

„Možná byste měla,“ řekl Sazed. „Kdybyste snad po úvaze dospěla k závěru, že vám učení Ministerstva nevyhovuje, s radostí vám nabídnu alternativu.“

„Jakou alternativu?“

Sazed se usmál. „No, přijde na to. Víra musí člověku sedět jako šaty – když sedí dobře, dovede zahřát a dodá pocit bezpečí. Když nesedí, je schopná člověka udusit.“

Vin se zarazila a trochu se zamračila, ale Sazed se usmíval. Nakonec se vrátila k jídlu. Po chvíli se otevřely boční dveře a vstoupili Kelsier s Renouxem.

„Tak,“ řekl Lord Renoux, když se s Kelsierem usadili a služebnictvo přineslo další podnos s jídlem pro Kelsiera. „Teď k tomu dítěti. Ten člověk, co měl představovat mého dědice, se nehodí, říkáte?“

„Bohužel,“ řekl Kelsier s rychle se pustil do jídla.

„To je ale dost komplikace,“ namítl Renoux.

Kelsier pokrčil rameny. „Vaším dědicem bude Vin.“

Renoux zakroutil hlavou. „Dívka jejího věku by dědit mohla, ale bylo by podezřelé, kdybych ji za dědičku vybral. V Renouxově linii jsou legitimní synovci, což je podstatně přijatelnější volba. Už tak bylo těžké neupozornit na sebe volbou muže ve středním věku. Ale mladá dívka… Ne, příliš mnoho lidí by chtělo zkoumat její zázemí. Naše zfalšované rodové linie v běžné kontrole obstojí, ale kdyby někdo začal podrobněji zkoumat její majetek…“

Kelsier se zamračil.

„Krom toho," dodal Renoux, „to má ještě jeden háček. Kdybych jmenoval svou dědičkou mladou svobodnou dívku, stala by se z ní okamžitě nejvyhledávanější partie v Luthadelu. Věnovalo by se jí tolik pozornosti, že by nemohla dělat špiona."

Vin se při tom pomyšlení začervenala. Kupodivu jí při jejich debatě poklesla nálada. *Tohle byla jediná role, kterou jsem měla v tom plánu hrát. Jestli ji hrát nebudu, tak k čemu v té partě jsem?*

„Tak co navrhujete?" zeptal se Kelsier.

„No, ona přece nemusí být můj dědic," řekl Renoux. „Co kdyby byla jen mladá dívka z příbuzenstva, kterou jsem s sebou vzal do Luthadelu? Mohl jsem slíbit jejím rodičům – vzdáleným, ale oblíbeným příbuzným –, že jejich dceru představím u dvora? Všichni si budou myslet, že mi ve skutečnosti jde hlavně o to, abych ji bohatě provdal a získal si tím konexe mezi vlivnými kruhy. Ale ona by příliš pozornosti neupoutávala – byla by nižšího rodu, a ještě poněkud venkovského ražení."

„Čímž by se vysvětlilo, proč se nechová tak urozeně jako ostatní členové dvora," řekl Kelsier. „Tím se tě nechci dotknout, Vin."

Vin právě schovávala kousek chleba zabalený v ubrousku do kapsy u košile. „Proč by se mě to mělo dotknout?"

Kelsier se usmál. „No, na tom nezáleží."

Renoux pokyvoval hlavou. „Ano, to bude mnohem lepší. Všichni předpokládají, že se Renouxové postupně zařadí mezi vyšší šlechtu, takže mezi sebe Vin přijmou ze zdvořilosti. Přitom ona sama bude natolik nedůležitá, že si jí nikdo nebude příliš všímat. To bude pro její práci ideální situace."

„To se mi líbí," řekl Kelsier. „Málokdo čeká od člověka vašeho věku a obchodních zájmů, že se bude účastnit večírků a plesů, ale když za sebe místo odmítnutí pošlete mladou dámu, vynese vám to dobrou pověst."

„Ano," přisvědčil Lord Renoux. „Bude ale potřebovat výchovu, sám vzhled nestačí."

Vin se pod jejich pátravým pohledem neklidně vrtěla. Zdálo se, že přece jen roli v plánu dostane, a najednou si uvědomila, co to znamená. V Renouxově přítomnosti se cítila nesvá – a to byl jen náhradník. Jak se bude cítit, až se objeví v místnosti plné opravdových šlechticů?

„Bohužel si od vás budu muset na chvíli vypůjčit Sazeda," řekl Kelsier.

„To je v pořádku," odpověděl Renoux. „Je to váš stevard a ne můj."

„No, vlastně bych řekl, že už to není ničí stevard, ne, Sazede?"

Sazed dal hlavu na stranu. „Člověk z Terrisu bez pána je jako voják bez zbraně, pane Kelsiere. Lordu Renouxovi jsem sloužil rád a stejně rád se vrátím do vašich služeb."

„Ty se ale do mých služeb vracet nebudeš," řekl Kelsier.

Sazed zvedl obočí.

Kelsier kývl směrem k Vin. „Renoux má pravdu, Sazede, Vin potřebuje výchovu a já znám spoustu vysoce postavených šlechticů, kteří nemají tak vybraný způsoby jako ty. Myslíš, že ji zvládneš připravit?"

„Jsem si jistý, že jí můžu podat pomocnou ruku," přisvědčil Sazed.

„Dobře," řekl Kelsier, strčil si do úst koláč a vstal. „Jsem rád, že jsme se dohodli, protože už jsem trochu unavený – a chudák Vin vypadá, že usne uprostřed podnosu s ovocem."

„Mně je dobře," řekla Vin pohotově, ale bylo by to vyznělo přesvědčivěji, kdyby u toho nezívla.

„Sazede," řekl Renoux, „odvedl bys je do vhodného hostinského pokoje?"

„Jistě, pane Renouxi," odpověděl Sazed a elegantně vstal.

Vin s Kelsierem následovali vysokého Sazeda z místnosti a služebnictvo začalo odnášet zbytky jídla. *Já jsem nechala jídlo*, uvědomila si Vin rozespale. Byla z toho všeho poněkud rozpačitá.

Když vystupovali po schodech a procházeli halou, šel Kelsier vedle Vin. „Mrzí mě, že jsem tě musel nechat tam venku, Vin."

Pokrčila rameny. „Není důvod, proč bych měla znát všechny vaše plány."

„Nesmysl," řekl Kelsier. „Tvoje dnešní rozhodnutí z tebe dělá právoplatného člena party. Renoux se mnou ale chtěl mluvit mezi čtyřma očima o osobních věcech. Je to vynikající herec, ale byl by rád, kdyby zůstaly utajeny okolnosti, jak se na místo Lorda Renouxe dostal. Namouduši, nemluvili jsme o ničem, co by jakkoli souviselo s tvou rolí v plánu."

Vin šla dál. „Já… vám věřím."

„Dobře," usmál se Kelsier a poklepal ji po rameni. „Sazede, já do pánských pokojů trefím – přece jsem to tu kupoval já, tak se tu vyznám. Dál už dojdu sám."

„Výborně, pane Kelsiere,“ řekl Sazed a uctivě pokýval hlavou. Kelsier se usmál na Vin a potom se svou charakteristickou svižnou chůzí vydal po chodbě.

Vin se za ním podívala a následovala Sazeda na druhou stranu chodby. Přemýšlela o lekci allomancie, o rozhovoru s Kelsierem ve voze a o tom, co jí Kelsier řekl před chvílí. Na pásku jí viselo zvláštní závaží – tři tisíce boxingů.

Nakonec Sazed otevřel jedny dveře a vešel dovnitř, aby rozsvítil lucerny. „Povlečeno je a ráno sem pošlu pokojské, aby vám připravily koupel.“ Otočil se a podal jí svíčku. „Budete ještě něco potřebovat?“

Vin zakroutila hlavou. Sazed se usmál, popřál jí dobrou noc a odešel zpátky halou. Vin chvíli tiše stála a prohlížela si pokoj. Potom se otočila a ještě jednou se podívala směrem, kudy odešel Kelsier.

„Sazede,“ řekla, když vystrčila hlavu na chodbu.

Stevard se zastavil a otočil se. „Ano, slečno Vin?“

„Kelsier,“ řekla tiše. „Je to slušnej člověk, viďte?“

Sazed se usmál. „Velice, slečno. Jeden z nejlepších, co jsem kdy potkal.“

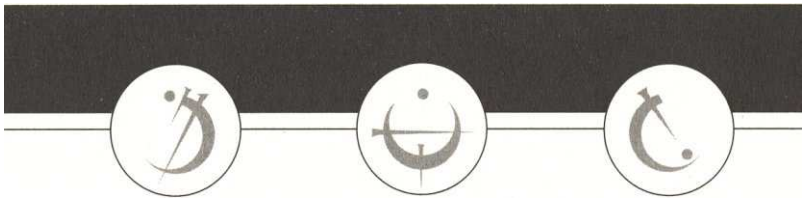
Vin přikývla. „Slušnej člověk…“ řekla tiše. „Já jsem nikdy nikoho takovýho neznala.“

Sazed se usmál, potom se zdvořile poklonil a odešel.

Vin zavřela dveře.

KONEC PRVNÍ ČÁSTI

ČÁST DRUHÁ

REBELOVÉ POD POPELAVOU OBLOHOU

Bojím se, že nás moje arogance nakonec všechny zničí.

9

Vin zatlačila na minci a vymrštila se do mlhy. Vyletěla nad kamennou dlažbu a mířila nahoru temnými proudy mlhy. Vítr jí rozrážel plášť.

Tohle je svoboda, pomyslela si a zhluboka se nadechla chladného, vlhkého vzduchu. Zavřela oči a vychutnávala proud větru. *Po tomhle jsem vždycky toužila, aniž bych to někdy poznala.*

Oči otevřela, až když začala klesat. Počkala až do poslední chvíle a potom odhodila minci. Ta dopadla na dlažbu a Vin na ni lehce zatlačila a zpomalila pád dolů. Spálila cín s olovem, dopadla na zem a rozběhla se po tiché ulici Fellise. Byl konec podzimu a vzduch byl chladný, ale zimy v Centrální Dominancii bývají mírné. Před několika lety v zimě nespadla jediná vločka sněhu.

Hodila minci za sebe a její pomocí se zvedla a nasměrovala doprava. Přistála na nízké kamenné zídce a hned pokračovala nahoru. Když spálila cín s olovem, posílilo jí to nejen svaly, ale celkový fyzický výkon. Potom udržovala cín s olovem na mírném stupni spalování a byla schopná držet rovnováhu tak dobře, že by jí to kdejaký noční lupič záviděl.

Zeď se stáčela k severu a Vin se na rohu zastavila. Skočila do dřepu a studenými chodidly cítila ledový kámen. Nepřetržitě pálila měď, aby nikdo neodhalil její allomancii, a teď přidala cín pro zbystření smyslů.

Bylo ticho. Řady osik v mlze vypadaly jako řady skaatů nastoupených k práci. V dálce se táhly usedlosti – každá obehnaná

zdí, upravená a s udržovanou zahradou. Bylo tu vidět mnohem méně světel než v Luthadelu. Mnohé domy sloužily jen jako přechodné sídlo a jejich obyvatelé se momentálně zdržovali kdesi v jiné části Finální říše.

Najednou se před ní objevily modré paprsky, jejichž jeden konec ukazoval k její hrudi a druhý mizel v mlze. Vin okamžitě uskočila stranou a uhnula před sprškou mincí letící nočním vzduchem a zanechávající za sebou v mlze stopu. Spálila cín a přistála na dlážděné ulici pod zdí. Zbystřeným sluchem zaznamenala jakýsi škrábavý zvuk. Potom se do vzduchu vymrštila tmavá postava a několik modrých paprsků směřovalo k jejímu váčku s mincemi.

Vin odhodila minci a vymrštila se do vzduchu za postavou. Chvíli se obě vznášely nad zahradou kteréhosi nic netušícího šlechtice. Vinin soupeř nakonec náhle změnil kurs a vymrštil se přímo proti domu. Vin ho následovala, odpoutala se od mince dole a místo toho spálila železo a zatáhla za kličku jednoho z oken domu.

Její soupeř dopadl první. Slyšela, jak se rozběhl kolem zdi. Za chvíli byl pryč.

Když Vin letěla vzduchem kolem okna, vyhlédla z něho osvětlená zmatená hlava. Vin přistála nohama proti domu. Okamžitě se vertikálně odrazila, trochu se vychýlila šikmo a zatlačila na okenní kličku. Vymrštila se do vzduchu, jen zašustila tráva, ještě než se jí mohla zmocnit gravitace a přitáhnout ji zpátky.

Vin letěla mlhou a hledala očima svou oběť. Ta po ní hodila ještě pár mincí, Vin je však bezmyšlenkovitě odhodila stranou. Najednou se kolem ní mihla mlhavá modrá linka – hozená mince – a její soupeř opět zabočil ke straně.

Vin odhodila svou minci a zatlačila. Její mince však najednou vyletěla zpátky, protože na ni její soupeř zatlačil také. Náhlý pohyb změnil směr Vinina letu a odchýlil ji stranou. Zaklela a odhodila další minci, aby se vrátila do dráhy. Soupeř však mezitím zmizel.

Tak dobře, pomyslela si a dotkla se zdi. Vysypala si pár mincí do dlaně a vyhodila skoro plný váček do vzduchu. Silně na něj zatlačila ve směru, kudy viděla mizet svého soupeře. Váček zmizel v mlze a zůstala za ním jen slabá namodralá allomantická stopa.

Z křovin vpředu náhle vylétla sprška mincí a svištěla směrem k ní. Vin se usmála. Soupeř se nechal oklamat představou, že letící

váček je Vin. Byl příliš daleko, aby viděl, že má v rukou mince, a ona byla příliš daleko, aby viděla, že je má i on.

Z křoví vyskočila temná silueta a skočila na kamennou zeď. Vin tiše čekala. Postava se rozběhla po zdi a seskočila na druhou stranu.

Vin se vymrštila kolmo nahoru a shora hodila na utíkající postavu mince. Soupeř na ně okamžitě zatlačil a poslal je zpátky. Ničeho tím však nedocílil. Vin skočila do trávy vedle něho a vytáhla z pochev dvě skleněné dýky. Udělala výpad a několikrát sekla, soupeř však stačil uskočit.

Něco je špatně. Vin se skrčila a uskočila stranou, když se na ni řítila hrst mincí – jejích mincí, které její soupeř chytil a zatlačil zpátky proti ní.

Tiše vyjekla a upustila dýky. Vystrčila ruce dopředu a zatlačila na mince. Okamžitě ji to odhodilo dozadu, protože zatlačila přímo proti soupeři.

Jedna mince vyletěla do vzduchu a dopadla přesně mezi ně. Ostatní zmizely v mlze, protože je protikladné síly odmrštily do stran.

Vin při letu rozdmýchala ocel a jen zaslechla soupeřovo zabručení, když byl také odhozen dozadu. Narazil do zdi. Vin do stromu. Protože však dmýchala cín s olovem, necítila bolest. Opřela se o strom a zatlačila.

Mince se ve vzduchu chvěla na místě, kde ji vzájemně držely v šachu dva allomanti. Oba zatlačili. Vin zaťala zuby a cítila, jak se jí malá osika ohýbá za zády.

Soupeř stále tlačil.

Já… se… nedám! pomyslela si Vin a znovu rozdmýchala ocel i cín s olovem a vší silou působila na minci.

Chvíli bylo ticho. Potom Vin spadla dozadu, protože pod ní s hlasitým zapraskáním povolila osika a zřítila se k zemi.

Vin dopadla schoulená do klubíčka a kolem ní létaly třísky. Ani čistý cín a spolu s ním cín s olovem jí nestačily udržet čistou mysl, když se kutálela po dláždění. Když se zastavila, přiblížila se k ní tmavá silueta v mistplášti. Vin se vrávoravě postavila na nohy a sáhla po dýkách – ani si neuvědomila, že je před chvílí upustila.

Kelsier si sundal kapuci a podal jí dýky. Jedna byla zlomená. „Já vím, že je to instinktivní pohyb, Vin, ale když chceš zatlačit, tak nedávej ruce před sebe – jinak zákonitě musíš upustit všechno, co v nich držíš.“

Vin se zašklebila do tmy, třela si rameno, přikývla a sáhla po dýkách.

„S tím váčkem mincí to bylo pěkný," řekl Kelsier uznale, „V tu chvíli jsi mě dostala."

„Tak to bylo aspoň k něčemu dobrý," zabručela Vin.

„Děláš to jen pár měsíců, Vin," řekl klidně. „Na to je to obrovský pokrok. Ale přesto bych ti doporučoval nepřetlačovat se s lidmi, kteří váží víc než ty." Odmlčel se a pozoroval Vininu malou štíhlou postavu. „Což v podstatě znamená nepřetlačovat se s nikým."

Vin si povzdechla a protáhla se. Bude mít modřiny. *Aspoň aby nebyly vidět.* Teď, konečně, když přestaly být vidět modřiny, které utržila od Camona. Sazed ji varoval, aby byla opatrná. Makeupem se dá leccos zakrýt a ona bude muset vypadat jako skutečná šlechtična, když má infiltrovat panovnický dvůr.

„Na," řekl Kelsier a něco jí podal. „Na památku."

Vin natáhla ruku – a vzala si od něho minci, kterou přetlačovali. Byla od toho celá ohnutá a zploštělá.

„Uvidíme se u Renouxe," řekl Kelsier.

Vin přikývla a Kelsier zmizel ve tmě. *Má pravdu,* pomyslela si. *Jsem menší a mám menší váhu a kratší dosah než kdokoli, s kým bych mohla někdy bojovat. Když na někoho zaútočím čelem, prohraju.*

Její metoda však stejně vždycky byla opačná – bojovat skrytě a zůstat neviditelná. I allomancii se naučila používat tímto způsobem. Kelsier stále říkal, jak se jako allomantka rychle učí. Jako by si myslel, že je to jeho zásluha, ovšem Vin věděla své. Ty mlhy… plížící se noc… to jí *přesně* vyhovovalo. Nedělala si hlavu s tím, že by nezvládla allomancii do doby, než ji bude Kelsier potřebovat v boji proti jiným Mistbornům.

Starost jí ovšem dělala její druhá role.

Vin si povzdechla a přeskočila zeď, aby se podívala po svém váčku na mince. Nahoře na usedlosti – nebyl to Renouxův dům, patřil někomu jinému – svítila světla a hemžili se tu lidé. Nikdo z nich se neodvážil jít daleko do tmy. Skaati se bojí mlžných přízraků a šlechticům není příjemné nechat se rušit Mistborny. Ani za jedno z toho noční procházka nestojí.

Vin nakonec svůj váček na mince našla po jednom z modrých paprsků, když spálila ocel. Ukazoval na strom. Jemně za něj

zatáhla, až jí přistál v dlani, a vydala se do ulic. Kelsier by ho tam asi nechal – ten dvacetník v drobných by mu za to nestál. Vin však celý život musela žebrat a hladovět. Nemohla se přinutit být takhle marnotratná. Už samotné použití mincí v allomancii jí bylo proti mysli.

Cestou k Renouxovu domu tedy mince šetřila – místo toho vždycky zatlačila na nějakou budovu nebo různé kovové drobnosti. Mistbornský pohyb poloklusem a poloskoky už jí byl přirozený a nemusela se na jednotlivé pohyby příliš soustředit.

Jak si asi povede, až bude předstírat, že je šlechtična? Sama před sebou obavy neskryje. Camon vždycky dobře napodoboval šlechtice, protože mu nechybělo sebevědomí, ale to Vin neměla a věděla to o sobě. Její pokroky v allomancii jen dokazovaly, že její místo je v koutech a v temných stínech a ne v nádherných róbách na dvorních plesech.

Kelsier ji však už z této role nepustil. Vin dopadla do dřepu přímo před Renouxův dům a oddechla si únavou. Podívala se na osvětlená okna a zmocnila se jí nejistota.

Musíš se to naučit, Vin, stále jí opakoval Kelsier. *Jsi talentovaná allomantka, ale u dvora to nestačí. Dokud se nebudeš ve společnosti chovat tak přirozeně jako v mlze, budeš ve velké nevýhodě.*

S tichým povzdechem Vin vstala, sundala si mistplášť a sbalila si ho na příště. Potom vyšla po schodech k budově. Ptala se po Sazedovi a služebnictvo ji poslalo do kuchyně. Vydala se tedy do oddělené části budovy určené pro služebnictvo.

I tady však bylo dokonale čisto. Vin začínala chápat, proč byl Renoux tak přesvědčivá kopie skutečného šlechtice – všechno totiž dovedl k dokonalosti. Kdyby se mu podařilo hrát svou osobní roli zpola tak dobře, jako se staral o dům, nikdy by nikdo nepřišel na to, že není skutečným šlechticem.

Ale, pomyslela si, *někde přece musí mít nějakou slabinu. Tenkrát na schůzce před dvěma měsíci říkal Kelsier, že by Renoux neobstál před inkvizitorem. Třeba by ho prozradily emoce.*

Byla to nepodstatná věc, ale Vin na ni nezapomněla. I přes Kelsierova slova o cti a důvěře má Renoux své tajemství. Každý ho má.

Sazed byl opravdu v kuchyni. Stál tam se služkou asi tak ve středních letech. Byla na skaatskou ženu vysoká – i když vedle

Sazeda působila velmi drobně. Vin ji poznala. Byla ze stálého služebnictva v domě. Jmenovala se Cosahn. Vin si pracně zapamatovala všechna jména zdejšího služebnictva – kdyby nic jiného, tak aspoň proto, aby si na ně mohla dát pozor.

Když vešla, Sazed se otočil. „Á, slečna Vin. Jdete právě včas.“ Pokynul ke své společnici. „Tohle je Cosahn.“

Cosahn se na Vin zkoumavě podívala. Vin by se byla nejraději vrátila ven do mlhy, kde se na ni nikdo takhle dívat nemůže.

„Času je na to dost, předpokládám,“ řekl Sazed.

„Snad,“ odpověděla Cosahn. „Ale zázraky dělat neumím, pane Vahte.“

Sazed přikývl. Vaht byl patrně jakýsi titul terrisského stevarda. Nebyl to tak docela skaat, ale rozhodně ne šlechtic. Lidé z Terrisu požívali ve společnosti zvláštního postavení.

Vin si je oba podezíravě prohlížela.

„Slečno Vin,“ řekl Sazed tiše, „Cosahn vám ostříhá vlasy.“

„Aha,“ řekla Vin a sáhla si na hlavu. Vlasy už měla na svůj vkus příliš dlouhé, ale jaksi pochybovala, že by ji Sazed nechal ostříhat nakrátko jako chlapce.

Cosahn kývla směrem k židli a Vin si neochotně sedla. Necítila se dobře, když má klidně sedět, zatímco jí někdo cizí zvedá nůžky až k hlavě.

Cosahn párkrát projela rukama Vin ve vlasech a potom začala stříhat. „Takový krásný vlasy,“ řekla tiše, skoro jen pro sebe, „takovou nádhernou barvu. To je hanba, když je člověk vidí takhle zanedbaný, pane Vaht. Pro takovýhle vlasy by šlechtičny cedily krev – jsou bohatý, ale přitom poddajný.“

Sazed se usmál. „Musíme dohlédnout, aby se o ně pro příště lépe pečovalo.“

Cosahn přikyvovala a pracovala. Nakonec je Sazed obešel a sedl si kousek před Vin.

„Kelsier se asi ještě nevrátil, že ne?“ řekla Vin.

Sazed zakroutil hlavou a Vin si povzdechla. Kelsierovi se zdálo, že ještě není natolik zkušená, aby s ním chodila na jeho noční reje, které zpravidla následovaly po Vinině výuce. Za poslední dva měsíce se Kelsier ukázal ve více než desítce šlechtických domů v Luthadelu i ve Fellise. Měnil převleky i záminky a snažil se vyvolat v aristokratických domech zmatek.

„Co je?“ zeptala se Vin při pohledu na Sazeda, který si ji zvědavě prohlížel.

Sazed uctivě pokýval hlavou. „Přemýšlím o tom, jestli vyslechnete další návrh.“

Vin si znovu povzdechla a obrátila oči v sloup. „Jo.“ *Jako bych mohla dělat něco jiného než tady sedět.*

„Myslím, že pro vás mám ideální víru,“ řekl Sazed a v jeho obvykle vyrovnané tváři se zračil náznak dychtivosti. „Je to trelagismus podle boha Trella. Trella uctívali lidé z dalekého severu, říkalo se jim Nelazané. V jejich zemi se zvláštně střídá den a noc. Některé měsíce v roce je většinu dne tma, ale v létě se naopak setmí jen na několik hodin.

Nelazané věří, že krása spočívá v noci, den že je obyčejný. Hvězdy pokládají za Tisíc očí Trellových, které je sledují. A slunce je jediné žárlivé oko Trellova bratra Nalta. Protože má Nalt jen jedno oko, září tak, aby svého bratra zaslepil. Nelazany však neoslnil, ti raději uctívají jeho pokornějšího bratra Trella, který se na ně dívá stále i tehdy, když oblohu zahltí Nalt.“

Sazed zmlkl. Vin nevěděla, jak má odpovědět. Mlčela.

„To je opravdu dobré náboženství, slečno Vin,“ řekl Sazed. „Takové vlídné a přitom silné. Nelazané nebyli nijak pokroková, ale byli zásadoví a důslední. Zmapovali celou noční oblohu a vypočítali polohu všech větších hvězd. Jejich myšlení se k vám hodí – hlavně to, že preferují noc. Řeknu vám o tom víc, když budete chtít.“

Vin zakroutila hlavou. „To stačí, Sazede.“

„Tak se vám nelíbí?“ zeptal se Sazed a zamračil se. „No dobře. Budu o tom ještě přemýšlet. Děkuju, slečno – jste velmi trpělivá.“

„Budete o tom ještě přemýšlet?“ zeptala se Vin. „Tohle je čtvrtý náboženství, na který jste mě chtěl obrátit, Sazede. Kolik jich ještě zbývá?“

„Pět set šedesát dva,“ řekl Sazed. „Aspoň o kterých vím. Určitě jsou bohužel další, která zmizela ze světa a nezanechala po sobě žádné stopy.“

Vin se zamyslela. „A vy jste se je všechny naučil?“

„Co jsem zvládl,“ odpověděl Sazed. „Modlitby, víru, mytologii. Mnoho jich je podobných – často jsou to odnože nebo sekty jiných.“

„Ale i tak – jak si to můžete všechno pamatovat?“

„Mám… svou metodu," odpověděl Sazed.

„Ale co to má za smysl?"

Sazed se zamračil. „To by mělo být evidentní, myslím. Lidé mají svou cenu, a tak má svou cenu i jejich víra. Po Povýšení se hodně náboženství ztratilo. Ministerstvo zakazuje uctívat kohokoli jiného než Pána Vládce a inkvizitoři pilně likvidovali jedno náboženství za druhým. Když si je někdo nezapamatuje, tak prostě zmizí."

„To chcete říct," zeptala se Vin nevěřícně, „že mám věřit něčemu, co už je tisíc let mrtvý?"

Sazed přikývl.

Copak jsou všichni kolem Kelsiera blázni?

„Finální říše nebude trvat věčně," řekl Sazed tiše. „Nevím, jestli s ní skoncuje pan Kelsier, ale konec přijít musí. A až přijde a Ministerstvo přestane o všem rozhodovat – lidi se budou chtít vrátit k vírám svých předků. Jednoho dne začnou vyhledávat memoristy a toho dne vrátíme lidem jejich zapomenuté pravdy."

„Memoristy?" zeptala se Vin, zatímco Cosahn pilně pracovala nůžkami. „Ono vás je víc?"

„Moc ne," řekl Sazed, „ale pár nás je. To stačí na to, abychom uchovali stará náboženství pro další generaci."

Vin zamyšleně seděla a odolávala nutkání vrtět se Cosahn pod rukama. Ta žena si tedy dává na čas – Reen s tím byl hotový jedna dvě.

„Budeme se zatím chvíli učit, slečno Vin?" zeptal se Sazed.

Vin se na něho podívala. Usmíval se. Věděl, že ji má v moci. Nemůže se schovat, ani si sednout k oknu a dívat se ven do mlhy. Může jedině sedět a poslouchat. „Tak jo."

„Můžete mi jmenovat všechny luthadelské aristokratické domy v pořadí podle moci?"

„Venture, Hasting, Elariel, Tekiel, Lekal, Erikeller, Erikell, Haught, Urbain a Buvidas."

„Výborně," odpověděl Sazed. „A vy jste?"

„Já jsem Lady Valette Renouxová, čtvrtá sestřenice Lorda Tevena Renouxe, kterému patří tenhle dům. Moji rodiče – Lord Harden a Lady Fellette Renouxovi – bydlí v Chakathu v Západní Dominancii. Obchodujou s vlnou. Rodina obchoduje s barvami, hlavně rumělkově červenou, ta se dělá z hlemýžďů, těch je tam plno, a kanárkově žlutou, dělá se z kůry stromů. Uzavřeli smlouvu s

mým vzdáleným bratrancem a poslali mě sem do Luthadelu, abych se dostala na čas ke dvoru.“

Sazed přikyvoval. „A jak se k této příležitosti stavíte?“

„Jsem nadšená a trochu zaskočená,“ řekla Vin. „Lidi si mě všímají, protože si chtějí předcházet Lorda Renouxe. Protože u dvora nejsem zběhlá, jejich pozornost mi lichotí. Vlichotím se do společnosti u dvora, ale zůstanu stranou a nenápadná a do ničeho se nebudu zaplétat.“

„Máte vynikající paměť, slečno,“ řekl Sazed. „Váš ponížený služebník zůstává ohromen tím, jak byste byla úspěšná, kdybyste se věnovala učení místo snaze se učení vyhnout.“

Vin ho pozorovala. „To jsou všichni ponížení služebníci z Terrisu tak výřeční?“

„Jen ti úspěšní.“

Vin se na něho ještě chvíli dívala a potom si povzdechla. „Omlouvám se, Sazede. Já se nechci vyhýbat učení, já jen… ty mlhy… nějak se někdy nemůžu soustředit.“

„No, naštěstí, upřímně řečeno, jste velmi učenlivá. Ale lidi od dvora se etiketě učí celý život. I šlechtična z venkova musí určité věci znát.“

„Já vím,“ přiznala Vin. „A nechci na sebe upozornit.“

„Tomu se nevyhnete, slečno. Nováček a zdaleka – lidi si vás všimnou. My jenom nechceme, aby vás podezírali. Musí si vás nejdřív všimnout a potom vás zase pustit z hlavy. Pokud se budete chovat hloupě, vzbudí to podezření.“

Výborně.

Sazed se odmlčel a díval se na ni s hlavou ke straně. O chvíli později zaslechla Vin kroky venku na chodbě. Do místnosti se přiloudal Kelsier a spokojeně se usmíval. Svlékl si mistbornský plášť a potom si všiml Vin a zarazil se.

„Co je?“ zeptala se a přikrčila se na židli.

„Ten účes jí sluší,“ řekl Kelsier. „Dobrá práce, Cosahn.“

„To nic nebylo, pane Kelsiere.“ Vin jí slyšela v hlase, jak se červená. „Pracuju s tím, co mi dáte.“

„Zrcadlo,“ požádala Vin a natáhla ruku.

Cosahn jí podala zrcadlo. Vin je zvedla a zarazila se, když se do něho podívala. Vypadala… jako dívka.

Cosahn odvedla vynikající práci – upravila jí vlasy a rozčesala všechny zacuchané uzlíky. Vždycky, když měla Vin vlasy moc

dlouhé, začaly jí vstávat. Ale Cosahn si poradila i s tím. Vin neměla vlasy moc dlouhé – byly sotva přes uši –, ale ležely jí spořádaně.

Přece nechceš vypadat jako holka, jako by slyšela Reenův varovný hlas. Přesto ho však pro jednou ráda ignorovala.

„No, možná z tebe přece jen nakonec uděláme dámu, Vin!“ poznamenal Kelsier s úsměškem, za což si vysloužil Vinin nevraživý pohled.

„Nejdřív ji budeme muset přesvědčit, aby se tak často nemračila, pane Kelsiere,“ podotkl Sazed.

„Já budu přísný,“ odpověděl Kelsier. „Ona ráda dělá ksichty. Ale Cosahn, to je opravdu dobrá práce.“

„Ještě to musím trochu doupravit, pane Kelsiere,“ odpověděla Cosahn.

„No, jen pokračuj. Já si na chvíli půjčím Sazeda.“

Kelsier mrkl na Vin, usmál se na Cosahn a potom odešel se Sazedem z místnosti. Opět tak, aby je Vin nemohla sledovat.

* * *

Kelsier nahlédl do kuchyně a sledoval Vin, jak sedí zamyšleně na židli. Účes měla skutečně hezký. Komplimenty, které vyslovil, však měly jiný důvod – měl podezření, že Vin celý život všichni sugerovali, jak je bezvýznamná. Možná kdyby měla trochu víc sebevědomí, nesnažila by se tolik schovávat.

Zavřel dveře a obrátil se k Sazedovi. Ten jako obvykle trpělivě čekal.

„Tak jak jde výuka?“ zeptal se Kelsier.

„Velmi dobře, pane Kelsiere,“ odpověděl Sazed. „Spoustu věcí už ji naučil její bratr. Navíc je to nesmírně inteligentní dívka – rychle chápe a dobře si pamatuje. Od děvčete, které vyrostlo v takových podmínkách, bych to nečekal.“

„Děti z ulice jsou často chytré,“ namítl Kelsier. „Tedy ty, co přežijou.“

Sazed smutně přikývl. „Je hodně uzavřená a mám pocit, že v mých hodinách zatím nevidí moc přínosu. Je poslušná, ale okamžitě využije všech chyb nebo nedorozumění. Jakmile jí neřeknu naprosto přesně, kdy a kde se sejdeme, musím prohledat celý dům, abych ji našel.“

Kelsier přikyvoval. „Myslím, že byla vždycky zvyklá si takhle zachovávat poslední zbytky svobody. No, ale chtěl jsem hlavně vědět, jestli je připravená nebo ne.“

„Já nevím, pane Kelsiere,“ odpověděl Sazed. „Vědomosti nejsou schopnosti. Nejsem si jistý, jestli má… dostatečnou rozvahu, aby mohla hrát šlechtičnu, i když má být mladá a nezkušená. Trénovali jsme večeře, konverzaci, etiketu, učila se společenskému klábosení. Zdá se v tom všem šikovná a umí se ovládat. Dokonce byla na čaji s Renouxovými hosty. Ale opravdu si netroufám říct, jestli to všechno zvládne, dokud ji nepustíme samotnou na party plnou aristokratů.“

„Kdyby tak ještě mohla trochu trénovat,“ prohodil Kelsier a zakroutil hlavou. „Ale každý týden zdržení zvyšuje riziko, že Ministerstvo přijde na to, že cvičíme v jeskyních armádu.“

„No jo, to je hra o to, kdo vydrží déle,“ řekl Sazed. „Musíme nashromáždit dostatek mužů, ale přitom se co nejdřív pohnout z místa, než na to přijdou.“

Kelsier přikývl. „Nemůžeme to stopnout kvůli jednomu člověku. Musíme mít v záloze dalšího informátora pro případ, že Vin selže. Chudák holka, sám bych potřeboval víc času, abych ji trénoval v allomancii. Jen tak tak jsme zvládli první čtyři kovy. Kdyby nás jen ten *čas* tak netlačil!“

„Možná… kdybych mohl mít návrh…“

„Samozřejmě, Sazede.“

„Pošlete ji s dalšíma z party Mistingů,“ řekl Sazed. „Ten Breeze je prý vynikající klidař, a ti ostatní určitě umí taky. Ať slečně Vin ukážou, jak to dělají.“

Kelsier se zamyslel. „To není špatný nápad, Sazede.“

„Ale?“

Kelsier se ohlédl ke dveřím, za nimiž se Vin stále ještě ošívala pod nůžkami. „Já nevím. Když jsme dnes trénovali, tak jsme se začali přetlačovat. Ta holka váží dobře polovinu, co já, a dala mi zabrat.“

„Všichni allomanti nemají stejnou sílu,“ poznamenal Sazed.

„Ano, ale rozdíly jsou většinou zanedbatelný,“ řekl Kelsier. „Navíc mi trvalo celý měsíce, než jsem se naučil, co to vlastně obnáší, správně zatlačit nebo zatáhnout. Ono to není tak jednoduchý – jen zatlačit a dostat se na střechu znamená rozumět tíze, rovnováze a trajektorii.

Ale Vin… jako by to všechno uměla od přírody. Jo, umí slušně používat jen první čtyři kovy, ale dělá obrovský pokroky.“

„Je to zvláštní děvče.“

Kelsier přikývl. „Potřebovala by čas, aby se naučila používat všechno, co v ní je. Mám trochu pocit viny, že ji zatahuju do našeho plánu. Nejspíš skončí s náma se všema na popravišti.“

„Ale nějak vám ten pocit viny nebrání, abyste ji poslal špehovat do společnosti.“

Kelsier zakroutil hlavou. „Ne. Nebrání,“ řekl tiše. „Potřebujeme využít všech možností. Ale… dohlížej na ni, Sazede. Odteď jsi její komorník a osobní strážce, kamkoli se hne – nebude nic divného, když si s sebou přivede terrisského sluhu.“

„To ne,“ přisvědčil Sazed. „Naopak by bylo divné poslat děvče jejího věku do společnosti bez doprovodu.“

Kelsier přikývl. „Ochraňuj ji, Sazede. Mohla by z ní být mocná allomantka, ale zatím je moc nezkušená. Budu mnohem klidnější, když budu vědět, že do těch aristokratických doupat neleze sama, ale s tebou.“

„Budu ji chránit jako oko v hlavě, pane Kelsiere. Slibuju.“

Kelsier se usmál a přátelsky položil ruku Sazedovi na rameno. „Lituju předem každýho, kdo se ti připlete do cesty.“

Sazed uctivě sklonil hlavu. Na první pohled vypadal neškodně, ale Kelsier věděl, jakou v sobě skrývá sílu. Jen málo mužů – bez ohledu na to, jestli jsou allomanti – by obstálo v potyčce s memoristou, když se rozzlobí. Nejspíš právě proto se Ministerstvo ze všech sil snažilo jejich sektu prakticky vyhubit.

„Dobře,“ řekl Kelsier. „Tak se vraťte k učení. Koncem týdne pořádá Lord Venture ples a Vin na něj půjde – ať je připravená, nebo ne.“

Ohromuje mě, kolik národů se spojilo pro naši věc. Samozřejmě je tu i opozice – a pár království, která podlehla ve válkách, jimž jsem nemohl zabránit.

Přesto je tahle všeobecná jednota úžasná. Člověk si až připadá maličký, když o ní přemýšlí. Škoda, že nad národy musí viset taková strašná hrozba, aby viděly skutečnou hodnotu míru a spolupráce.

10

Vin kráčela s kapucí na hlavě po ulici v Cracks – to bylo místo typických gangsterských brlohů v Luthadelu. Z jakéhosi důvodu jí bylo dusno pod kapucí milejší než parno pod rudým sluncem.

Šla při kraji, přihrbená, dívala se do země. Skaati, které potkávala, byli podobně zachmuření. Nikdo nezvedl hlavu, nikdo se nenapřímil ani neusmál. V chudinské čtvrti by to vzbuzovalo podezření.

Skoro zapomněla, jak depresivní Luthadel umí být. Za týdny, které strávila ve Fellise, si zvykla na stromy a na čistotu. Tady nebylo čistého a světlého nic – jediná osika, jediný umytý granit. Všechno bylo černé.

Budovy byly zabarvené od neustálých přeháněk popela. Ve vzduchu vířily saze z nechvalně proslulých luthadelských dílen a z tisíců aristokratických kuchyní. Dlažba, dveře a rohy byly zanesené drobným popelem – v chudinské čtvrti se čistota neudržovala.

Jako by… všechno vypadalo jasněji v noci než ve dne, pomyslela si Vin a přitáhla si špinavý skaatský kabát. Zabočila za roh. Míjela žebráky s nataženýma rukama schoulené v koutech a doufající, že přece jen něco dostanou. Jejich prosby vyznívaly naprázdno v uších

lidí, kteří sami hladověli. Míjela dělníky pracující se skloněnou hlavou a shrbenými zády, se staženou kapucí nebo čepicí, aby si chránili oči před sazemi. Občas potkala i městskou stráž v plné zbroji – s krunýři a helmami, v černých kabátech. Snažili se vypadat co nejautoritativněji. Hlídky procházely jako prodloužené ruce Pána Vládce chudinskou čtvrtí, která byla pro obligátory příliš odpudivá. Kopaly do žebráků, aby se přesvědčily, jestli jsou opravdu invalidní, zastavovaly dělníky a trestaly je za to, že jsou na ulici, místo aby pracovali, a obtěžovaly každého, kdo se jim připletl do cesty. Vin se přihrbila, když stráž procházela okolo, a stáhla si kapuci hluboko do obličeje. Už byla dost stará na to, aby pečovala o děti nebo pracovala ve mlýně, ale díky drobné postavě vypadala mladší. Buď tato léčka zabrala, nebo neměla tato hlídka zájem nikoho zastavovat, protože ji nechali projít naprosto bez povšimnutí. Proplížila se za roh a vydala se po popelem zaváté uličce. Došla k veřejné jídelně.

Jako většina těchto podniků byla jídelna špinavá a zanedbaná. V ekonomickém systému, který platí dělníky přímo jen výjimečně, tyto jídelny financovala šlechta. Některý z místních pánů – nejspíše majitel mlýna nebo dílny někde v okolí – platil majiteli jídelny, aby vařil pro místní dělníky. Ti dostávali za odpracované hodiny lístky na jídlo a v poledne dostali krátkou přestávku na oběd. Centrální jídelna umožňovala menším podnikům zabezpečit svým skaatům jídlo bez nutnosti provozovat vlastní kuchyni.

Protože však byli majitelé těchto jídelen placeni přímo, snažili se na jídle co nejvíc ušetřit. Jídla neměla podle Vininých zkušeností žádnou chuť.

Naštěstí se sem však nepřišla najíst. Postavila se do řady u dveří, která trpělivě čekala, až dělníci odevzdají žetony na jídlo. Když přišla na řadu, vyndala malé dřevěné kolečko a podala ho jednomu ze skaatů ve dveřích. Přijal ho nenápadně a sotva viditelně kývl doprava.

Vin šla tím směrem a prošla špinavou jídelnou, jejíž podlaha byla plná rozšlapaného popela. Když došla až na konec, všimla si odřených dřevěných dveří v rohu místnosti. U dveří seděl muž. Nenápadně na ni kývl a dveře pootevřel. Vin rychle prošla do malé místnůstky vzadu.

„Vin, má milá,“ přivítal ji Breeze rozvalený u stolu uprostřed místnosti. „Rád tě vidím. Jak bylo ve Fellise?“

Vin pokrčila rameny a sedla si ke stolu.

„Aha," odpověděl si Breeze. „Já jsem málem zapomněl, jak jsi hrozně upovídaná. Víno?"

Vin zakroutila hlavou.

„No, to já bych si dal." Breeze byl oblečen poněkud výstředně a na kolenou měl položenou hůl. Pokoj byl osvětlený jedinou lampou, byl však mnohem čistší než místnost venku. Seděli tu čtyři muži. Vin z nich znala jen jednoho – učně z Clubsovy dílny. Dva muži u dveří evidentně hlídali. Poslední byl zřejmě skaatský dělník – plášť i obličej měl ušpiněné od sazí. Z jeho sebevědomého výrazu však bylo patrné, že patří k podsvětí. Nejspíš jeden z Yedenových povstalců.

Breeze zvedl šálek a poklepal nehtem na jeho okraj. Rebel se na něho zamračeně podíval.

„Tak," řekl Breeze. „Ty chceš vědět, jestli na tebe používám allomancii. Možná ano, možná ne. Záleží na tom? Mě sem pozval váš vůdce a nařídil mi, že si tu mám udělat pohodlí. A pohárek vína já k pohodlí rozhodně potřebuju."

Skaat chvíli čekal a potom popadl pohár, vstal a zabručel cosi o mrhání a nesmyslných nárocích.

Breeze zvedl obočí a obrátil se k Vin. Vypadal sebeuspokojeně.

„A zatlačil jste na něj nebo ne?" zeptala se.

Breeze zakroutil hlavou. „To by bylo plýtvání mosazí. Řekl ti Kelsier, proč tě sem na dnešek pozval?"

„Řekl mi, že vás mám sledovat," odpověděla Vin, dotčená, že byla předána Breezovi. „Že prej nemá čas mě naučit všechny kovy sám."

„Tak," řekl Breeze, „začneme hned. Nejdřív je potřeba pochopit, že klidnit neznamená jen tak automaticky používat allomancii. Je to umění – jemné a vznešené."

„No jo, vznešený."

„Ty mluvíš jako jedna z *nich*," odpověděl Breeze.

„A kdo jsou *oni*?"

„No, všichni okolo," odpověděl Breeze. „Viděla jsi, jak se mnou jednal ten skaat? Lidi nás nemají v lásce, má milá. Nemají rádi představu, že někdo si může pohrávat s jejich emocemi, že je může přimět k tomu, co by sami neudělali. Co si ovšem neuvědomujou – a co si ty uvědomit musíš –, s druhými manipuluje každý. Na tom je totiž založená docela normální komunikace."

Opřel se, zvedl hůl, kterou měl na klíně a začal s ní gestikulovat. „Přemýšlej o tom. Co udělá mladík, když chce vzbudit pozornost mladé dámy? No, snaží se zapůsobit na její emoce, aby se jí zalíbil. Co se děje, když si dva kamarádi sednou na skleničku? Povídají si a snaží se jeden na druhýho udělat dojem. Život je jenom pózování a manipulace. Na tom není nic špatnýho – vlastně to potřebujeme –, učíme se tím reagovat na ostatní lidi.“

Odmlčel se a ukázal na Vin hůlkou. „Rozdíl mezi klidaři a normálními lidmi je jen v tom, že my si uvědomujeme, co děláme. A ještě máme trochu… dejme tomu výhodu. Ale je opravdu tak mocná třeba v porovnání s charismatickým člověkem nebo s hezkým úsměvem? Neřekl bych.“

Vin mlčela.

„A kromě toho,“ dodal Breeze, „jak už jsem řekl, dobrý klidař musí umět daleko víc, než jen používat allomancii. Allomancie tě nenaučí číst lidem myšlenky a vidět do jejich emocí – v tomhle je allomant stejně slepý jako kdokoli jiný. Vyšleš emocionální impuls, zaměříš se na jednoho člověka a pozměníš mu emoce – v lepším případě tak, jak chceš. Ovšem dobrý klidař umí nejdřív svýma očima a instinkty toho člověka poznat a vcítit se do něj ještě předtím, než ho začne klidnit.“

„A co na tom záleží, co cítí?“ nadhodila Vin ve snaze skrýt, že ji to nebaví. „Nakonec ho stejně klidníte, tak co? Na konci stejně cítí to, co chcete vy.“

Breeze vzdychl a zakroutil hlavou. „Co bys řekla, kdybys věděla, že jsem tě během našeho rozhovoru třikrát klidnil?“

Vin zmlkla. „Kdy?“ zeptala se.

„Záleží na tom?“ namítl Breeze. „Tohle se musíš naučit, má milá. Pokud neumíš číst, co lidi cítí, nejsi dobrý klidař. Když zatlačíš moc silně, tak si i ten nejtupější skaat uvědomí, že s ním někdo manipuluje. Když zatlačíš moc málo, ničeho nedocílíš, protože toho člověka budou ovládat jiné emoce, které jsou silnější.“

Breeze zakroutil hlavou. „To všechno je jen o tom, rozumět lidem,“ pokračoval. „Musíš číst, co lidi cítí, a změnit to tím, že zapůsobíš správným směrem a potom přizpůsobíš jejich emoce tak, jak chceš. Tohle, má milá, je ta naše hozená rukavice. Dělat to dobře je nesmírně těžký…“

Otevřely se dveře a vstoupil mrzutý skaat s lahví vína. Postavil ji a pohár před Breeze a potom odešel na druhý konec pokoje vedle pozorovacích otvorů do jídelny.

„Odměna je vysoká," řekl Breeze tiše a usmál se. Mrkl na ni a nalil víno.

Vin si nebyla jistá, co si má myslet. Breezovo stanovisko jí připadalo kruté. Ale Reen ji dobře připravil. Kdyby tohle neměla pod kontrolou, mohli by ji ovládat druzí. Začala pálit měď – jak ji naučil Kelsier –, aby ji Breeze už nemohl ovlivňovat.

Znovu se otevřely dveře a vešla známá postava ve vestě. „Hele, Vin," řekl Ham přátelsky. Šel ke stolu a podíval se na víno. „Breezi, ty víš, že na tohle povstalci nemají peníze."

„Kelsier jim to vynahradí," odpověděl Breeze a mávl rukou. „Já prostě nemůžu dělat, když mám sucho v krku. Jak to vypadá venku?"

„Dobře," odpověděl Ham. „Ale na rohu jsem pro jistotu nechal z každý strany cínaře. Nouzovej východ máš tamhle v koutě."

Breeze přikývl a Ham se otočil a podíval se na Clubsova učně. „Děláš clonu, Cobble?"

Chlapec přikývl.

„Hodnej," řekl Ham. „Tak je všechno v pořádku. Tak teď jen musíme počkat, až Kell přednese řeč."

Breeze se podíval na hodinky. „Ale ještě hned tak nepřijde. Má ti někdo přinést víno?"

„Já si dojdu," odpověděl Ham.

Breeze pokrčil rameny a upil z poháru.

Nastalo ticho. Nakonec řekl Ham. „Tak…"

„Ne," přerušil ho Breeze.

„Ale –"

„My to nechceme slyšet. Ať je to, co je to."

Ham se na Breeze podíval. „Nemůžeš na mě tlačit, aby mi to bylo jedno, Breezi."

Breeze zvedl oči v sloup a napil se vína.

„Co je?" zeptala se Vin. „Co jste to chtěl říct?"

„Jen ho nepovzbuzuj, má milá," řekl Breeze.

Vin se zamračila. Podívala se na Hama. Usmál se.

Breeze vzdychl. „Ale mě z toho vynechte. Nemám náladu na Hamovy nejapný řeči."

„Nevšímej si ho," řekl Ham nedočkavě a přisunul si židli blíž k Vin. „Já jsem jen tak přemýšlel. Když svrhneme Finální říši, bude to vlastně dobře nebo špatně?"

Vin se zarazila. „A záleží na tom?"

Ham se zarazil a Breeze se rozesmál. „Dobrá odpověď," řekl.

Ham se podíval na Breeze a potom se znovu obrátil k Vin. „Samozřejmě."

„No," řekla Vin, „já si myslím, že to bude dobře. Finální říše celý staletí utiskuje skaaty."

„To jo," připustil Ham, „ale je tu problém. Pán Vládce je Bůh, že jo?"

Vin pokrčila rameny. „A záleží na tom?"

Ham se na ni nevraživě podíval.

Zvedla oči v sloup. „Dobře. Ministerstvo tvrdí, že je Bůh."

„No," namítl Breeze, „oni tvrdí, že je *část* Boha. On je Dílem Věčnosti – ani vševědoucí, ani všudypřítomný, ale nezávislá část věčného vědomí."

Ham si povzdechl. „Myslel jsem, že tě máme vynechat."

„Jen jsem chtěl uvést věci na pravou míru," řekl Breeze klidně.

„Nicméně," pokračoval Ham, „Bůh je stvořitelem všech věcí, že jo? On předepisuje zákony vesmíru, a tudíž je základním zdrojem etiky. On je vlastně absolutní morálka."

Vin zamžourala očima.

„Vidíte to dilema?" nadhodil Ham.

„Vidím blbce," zabručel Breeze.

„Já to nechápu," řekla Vin. „V čem je teda problém?"

„My tvrdíme, že děláme dobře," řekl Ham. „Ale Pán Vládce – jako Bůh – definuje, co je dobře a co není. Takže my se mu protivíme, a vlastně tudíž děláme špatně. Ale protože on působí zlo, znamená to, že když děláme podle něho špatně, děláme vlastně ve skutečnosti dobře?"

Vin se zakabonila.

„No?" naléhal Ham.

„Už mě z toho bolí hlava," řekla Vin.

„Já jsem tě varoval," namítl Breeze.

Ham vzdychl. „Ale copak vám to nepřipadá jako rozumná úvaha?"

„Já nevím."

„Já vím," řekl Breeze.

Ham zakroutil hlavou. „Tady nikdo nechce diskutovat na úrovni.“

Skaat v koutě najednou vyskočil. „Kelsier jde!“

Ham zvedl obočí a potom vstal. „Musím jít hlídat. Přemýšlej o tom, Vin.“

„No jo…“ řekla Vin a Ham odešel.

„Tamhle, Vin,“ řekl Breeze a vstal, „máme ve zdi pozorovací díry. Buď tak hodná a přines mi židli, prosím.“

Breeze se neohlédl a nezkoumal, jestli poslechla. Vin se zarazila, nejistá. Pálí měď, takže ji nikdo nemůže klidnit, ale… Nakonec vzdychla a přinesla ke zdi obě židle. Breeze odklopil dlouhou úzkou lištu na zdi a odhalil výhled do jídelny. Kolem stolů seděla skupina špinavých skaatů v hnědých kalhotách a pracovních pláštích nebo potrhaných kabátech. Byli tmaví, ušpinění od popela a shrbení. Jejich přítomnost na schůzce však svědčila o tom, že chtějí poslouchat. Yeden seděl u stolu v čele místnosti v obvyklém záplatovaném pracovním obleku. Od doby, co ho Vin viděla naposledy, si nechal ostříhat vlnité vlasy na krátko.

Vin očekávala od Kelsiera něco jako velké entrée. Místo toho však Kelsier tiše vyšel z kuchyně. Zastavil se u Yedenova stolu, usmál se a tiše s Yedenem prohodil pár slov. Potom se postavil před shromážděné dělníky. Vin ho v tak obyčejném oblečení ještě neviděla. Měl na sobě hnědý skaatský plášť a tmavé kalhoty, stejné jako mnoho lidí v publiku. Byl však čistý. Žádné skvrny od sazí a žádné trhliny ani záplaty, i když měl oblečení ze stejného hrubého materiálu jako ostatní. I tak to byl markantní rozdíl – kdyby byl přišel v obleku, bylo by to příliš.

Dal si ruce za záda a dav dělníků se postupně ztišil. Vin se zamračila a sledovala všechno štěrbinou ve zdi. Překvapilo ji, jak Kelsier ztišil celou jídelnu hladových skaatů prostě tím, že se před ně postavil. Že by používal allomancii? I když pálila měď, cítila jeho… allomantickou přítomnost.

Jakmile místnost ztichla, ujal se Kelsier slova. „Už jste o mně asi všichni slyšeli,“ řekl. „A nebyli byste tady, kdybyste aspoň trošičku neschvalovali můj plán.“

Breeze vedle Vin upíjel víno. „Klidnění a vzněcování, to je něco úplně jiného než obyčejná allomancie,“ řekl tiše. „U většiny kovů se zatlačením a zatáhnutím vyvolá přesně opačný účinek. Ale u

emocí dosáhneš často stejného výsledku, když klidníš, jako když vzněcuješ.

Ono to neplatí u krajních emocí – úplná lhostejnost nebo absolutní vášeň. Ve většině případů je to ale jedno, jak zapůsobíš. Lidi nejsou jako hmota – v těch se kupí emoce po desítkách. Zkušený klidař umí potlačit všechny ostatní a podnítit tu jednu, kterou chce."

Breeze se pootočil. „Rudde, pošli tam tu modrou servírku, prosím."

Jeden z hlídačů přikývl, vrzl dveřmi a pošeptal cosi muži venku. Po chvíli si Vin všimla servírky v modrých šatech. Chodila mezi lidmi a nalévala nápoje.

„Já mám klidaře přímo mezi lidma," řekl Breeze poněkud odtažitě. „Ty servírky jsou znamení pro ně, jaký emoce mají klidnit. Udělají, co řeknu…"

Odmlčel se a pozorně sledoval dav.

„Únava…" řekl šeptem. „Tu teď nemůžeme potřebovat. Hlad… rozptyluje. Podezíravost… k ničemu nevede. A zatímco jedni klidní, druzí vzněcují emoce, které potřebujeme. Zvědavost… ta se teď hodí. No jo, poslouchejte Kelsiera. To uslyšíte historky! Sledujte ho na vlastní oči a nechte ho na sebe zapůsobit."

„Vím, proč jste dnes přišli," řekl Kelsier tiše. Mluvil bez okázalosti, na kterou u něho byla Vin zvyklá, tiše, ale přímo. „Dvanáctihodinová práce ve mlýnech a továrnách, bití, žádná výplata, špatné jídlo. A proč? Abyste se večer vrátili domů a zjistili další tragédii? Kamaráda zabil bezohledný mistr. Dceru si půjčil šlechtic, aby si měl s čím pohrát. Bratr zemřel pod rukou lorda, kterého náhodně potkal a který ten den zrovna neměl náladu."

„Ano," šeptal Breeze. „Výborně. Červenou, Rudde, pošlete tu světle červenou."

Do místnosti vešla jiná servírka.

„Vášeň a hněv," řekl Breeze pološeptem. „Ale jen trochu. Jen tak trochu ponouknout – jako připomenutí."

Vin ze zvědavosti na chvíli uhasila měď a spálila místo toho bronz, aby cítila, jak Breeze pracuje s allomancií. Žádné impulsy však od něho nevycházely.

No jistě, pomyslela si, *zapomněla jsem na Clubsova učně – dělá clonu, takže žádné allomantické impulsy cítit nemůžu.* Vrátila se tedy pro jistotu k mědi.

Kelsier mluvil dál. „Přátelé, v té tragédii nejste sami. Takových jako vy jsou miliony. A oni vás potřebujou. Nepřišel jsem vás prosit – toho už máme za celý život všichni dost. Jenom vás žádám, abyste se nad tím zamysleli. Na co byste raději věnovali svou energii? Na výrobu zbraní pro Pána Vládce? Nebo na něco hodnotnějšího?“

On vůbec nemluví o armádě, pomyslela si Vin. *Ani o tom, co ty, kteří se k němu přidají, čeká. On nechce, aby ti dělníci znali detaily. Možná je to dobrý nápad – ty, které najme, pošle do armády, a ti ostatní nemají co prozradit.*

„Vy víte, proč jsem tady,“ řekl Kelsier. „Znáte mého kamaráda Yedena a víte, co reprezentuje. Každý skaat ve městě ví o povstalcích. Možná jste uvažovali o tom, že byste se k nim přidali. Většina z vás to neudělá – většina z vás se vrátí do svých špinavých mlýnů, k hořícím pecím v kovárnách a do vymírajících domovů. Protože tenhle život už je vám vlastní. Ale někteří z vás… někteří z vás se mnou půjdou. A ti se zapíšou do dějin, o těch se bude mluvit v budoucnosti. Za to, že udělali něco velikýho.“

Mnoho dělníků si vyměňovalo pohledy, někteří jen zírali do poloprázdných misek na polévku. Nakonec se ozval kdosi zezadu. „Vy jste blázen,“ řekl. „Pán Vládce vás zabije. Nemůžete povstat proti Bohu v *jeho vlastním sídle*.“

Místnost zmlkla. Rozhostilo se napjaté ticho. Vin si sedla a Breeze si cosi šeptal.

Kelsier v jídelně chvíli tiše stál. Nakonec zvedl ruce a vyhrnul si rukávy, aby odhalil jizvy na předloktích. „Pán Vládce není náš Bůh,“ řekl tiše. „A nemůže mě zabít. Pokusil se o to, ale nepovedlo se mu to. Protože já jsem z těch, které nikdo zabít nemůže.“

Potom se Kelsier otočil a odešel tam, odkud přišel.

„Hmm,“ komentoval Breeze, „trochu moc dramatický. Rudde, pošli zpátky tu červenou a zavolej tu hnědou.“

Do davu vešla servírka v hnědých šatech.

„Obdiv,“ řekl Breeze. „Ano, a hrdost. Zklidnit hněv, zatím…“

Dav seděl chvíli tiše, v celé jídelně se nic nepohnulo. Nakonec vstal Yeden, aby je znovu povzbudil a zároveň aby vysvětlil, co mají dělat, pokud se chtějí dovědět víc. Zatímco mluvil, začali znovu jíst.

„Zelenou, Rudde,“ řekl Breeze. „Hmmm, jo. Ať všichni přemýšlíte a máte trochu pocit sounáležitosti. Neradi bychom,

kdyby chtěl někdo utéct k obligátorům, že jo? Kell po sobě celkem dobře zametl stopy, ale čím méně se o nás dovědí, tím líp, co? A co ty, Yedene? Jsi trochu nervózní. Tak budeme trochu klidnit, abys neměl takové obavy. Tu vášeň si nech pro sebe – snad to stačí zakrýt ten hloupý tón, co máš v hlase.“

Vin stále sledovala. Teď, když Kelsier odešel, pro ni bylo lehčí se soustředit na to, jak reaguje dav na Breezovy podněty. Když Yeden mluvil, dělníci v jídelně reagovali přesně podle toho, co si Breeze mumlal. I na Yedenovi bylo znát klidnění. Byl méně nervózní a mluvil sebejistěji.

Vin ze zvědavosti opět uhasila měď. Soustředila se na to, jestli cítí, že Breeze působí na její emoce. Třeba ji zahrnul do svých obecných allomantických projekcí. Neměl čas působit zvlášť na jednotlivce, s výjimkou Yedena. Bylo těžké něco cítit, ale přesto, když si Breeze pro sebe mumlal, co dělá, měla přesně ty pocity, o nichž mluvil.

Vin se neubránila pocitu obdivu. Kelsier na ni použil allomancii už několikrát a bylo to vždycky jako rána přímo do obličeje. Měl sílu, ale chyběla mu něha.

Breeze působil neuvěřitelně jemně. Dokázal klidnit některé emoce a ostatní nechat. Vin měla pocit, že cítí i útoky ostatních jeho mužů, ale ty také nebyly tak jemné. Měď už nepálila, a zatímco Yeden mluvil, sledovala útoky na své emoce. Yeden zrovna vysvětloval, že muži, kteří se k nim připojí, budou muset na čas odejít od rodin a přátel – asi tak na rok –, ale bude o ně po tu dobu postaráno. Vin cítila k Breezovi stále větší respekt. Najednou už jí tolik nevadilo, že ji Kelsier předal někomu jinému. Breeze uměl sice jen jednu věc, ale zvládal ji s neuvěřitelným mistrovstvím. Kelsier jako Mistborn musel zvládnout všechny allomantické dovednosti, takže se na jednotlivosti tolik nezaměřoval.

Musím docílit toho, aby mě poslal do učení k ostatním, pomyslela si Vin. *Jsou to mistři ve svém oboru.*

Když Yeden domluvil, Vin se opět soustředila na dění v jídelně. „Slyšeli jste Kelsiera, bojovníka, který přežil Hathsin,“ řekl. „To, co se o něm říká, je pravda. Už není zloděj, zaměřil se na skaatské povstání! Lidi, připravujeme obrovskou věc. Něco, co se stane naší poslední bitvou proti Finální říši. Spojte se s námi. Spojte se s bratry. Spojte se přímo s bojovníkem, který přežil Hathsin.“

Jídelna ztichla.

„Světle červenou," řekl Breeze. „Chci v nich vzbudit trochu vášně pro to, co právě slyšeli."

„Ale časem se ty emoce vytratí, ne?" zeptala se Vin, když do jídelny vešla servírka ve světle červených šatech.

„Ano," připustil Breeze a zavřel pozorovatelnu. „Ale vzpomínky zůstanou. Když lidi s něčím spojujou silné emoce, zapamatujou si to."

O chvíli později vešel zadními dveřmi Ham. „Šlo to dobře. Odcházejí vzpružení, dost jich tam zůstalo. Budeme mít dobrou jednotku."

Breeze zakroutil hlavou. „To nestačí. Doxovi trvá několik dní, než takovou schůzku připraví, a z každý seženeme tak dvacet mužů. Tímhle tempem se k těm deseti tisícům nikdy nedostaneme."

„Myslíš, že těch schůzek potřebujeme víc?" zeptal se Ham. „To půjde ztuha – musíme být hrozně opatrný, můžeme pozvat jen pár lidí, kterým se dá věřit."

Breeze chvíli seděl mlčky. Potom dopil víno. „Nevím. Budeme muset něco vymyslet. Teď se ale musíme vrátit. Kelsier určitě bude chtít večer schůzku pro nás, abychom pokročili."

* * *

Kelsier se díval směrem k západu. Odpolední slunce bylo jedovatě červené a hněvivě se probojovávalo šedou oblohou zahalenou kouřem. Pod ním Kelsier viděl siluetu vrcholku temného kopce. Tyrian, nejbližší vrchol Popelečných hor.

Stál na rovné střeše Clubsova obchodu a poslouchal dělníky, kteří se dole na ulicích vraceli domů. Mít rovnou střechu znamenalo čas od času odhazovat popel. Proto byly střechy skaatů většinou lomené. Kelsier však byl toho názoru, že ten výhled za trochu práce stojí.

Pod ním se sklíčeně ploužili skaatští dělníci a vířili nohama popel. Kelsier se od nich obrátil k severnímu horizontu… k Hathsinským dolům.

Kam to jde? přemýšlel. *Atium jde do města a potom někam mizí. Na Ministerstvo ne – to jsme sledovali – a skaatům se vůbec nedostane do rukou. Takže nejspíš půjde někam do sejfu. Tedy snad.*

Když Mistborn spálí atium, je prakticky nezastavitelný. Proto je atium taková vzácnost. Ale jemu jde o víc než bohatství. Ví, kolik atia se těží v dolech, a Dockson zkoumal množství, které Pán Vládce prodával – za neřestné částky – šlechtě. Šlechta má sotva desetinu toho, co se vytěží.

Devadesát procent vytěženého atia se někde skladuje rok za rokem už tisíc let. Kdyby se k takovému množství dostala Kelsierova parta, porazila by i ty nejmocnější aristokratické domy. Yedenův plán zmocnit se paláce připadal mnohým nesmyslný – sám o sobě skutečně byl. Ale ve světle Kelsierova dalšího plánu…

Kelsier se podíval na malou bělavou tyčinku na své dlani. Jedenáctý kov. Znal fámy, které o něm kolují – sám je začal šířit. Tak teď z nich musí něco vytěžit.

Vzdychl, obrátil se k západu, ke Kredik Shaw, k paláci Pána Vládce. Kredik Shaw bylo původem terrisské jméno a znamenalo Pahorek Tisíce věží. Bylo to přiléhavé jméno, protože říšský palác vypadal jako změť obrovských černých věžiček zapíchnutých do země. Některé byly rovné, jiné zkroucené, některé tlusté, jiné tenké jako jehla. Měly různou výšku, ale všechny byly vysoké. A špičaté.

Kredik Shaw. Tam to skončilo před třemi lety. A tam se musí vrátit.

Otevřely se padací dveře a na střeše se objevila čísi postava. Kelsier se otočil a zvedl obočí, když viděl Sazeda, jak se opražuje a potom k němu jde svým typicky uctivým krokem. Ani povstalec z Terrisu nezapře svou výchovu.

„Pane Kelsiere," řekl Sazed a poklonil se.

Kelsier kývl a Sazed se postavil vedle něho a podíval se směrem k říšskému paláci. „Ach tak," řekl si, jako by viděl Kelsierovi do myšlenek.

Kelsier se usmál. Sazed je opravdu poklad. Memoristé jsou mlčenliví, protože Pán Vládce je stíhá prakticky od samého dne Povýšení. Dokonce se proslýchá, že si Pán Vládce zotročil a ponížil všechny lidi z Terrisu a zavedl tam specifické výchovné programy právě z nenávisti k memoristům.

„Rád bych věděl, co by dělal, kdyby tušil, že má v Luthadelu memoristu," nadhodil Kelsier, „vlastně kousek od paláce."

„Doufejme, že to nikdy neuvidíme, pane Kelsiere," řekl Sazed.

„Já obdivuju, že jsi sem sám od sebe přišel, Sazede. Vím, že riskuješ."

„Jde o dobrou věc," odpověděl Sazed. „Ten plán je riskantní pro všechny. Nakonec, pro mě je riskantní už jen žít. Není zdrávo patřit k sektě, které se sám Pán Vládce bojí."

„Bojí?" zeptal se Kelsier a otočil se k Sazedovi. I přes Kelsierovu nadprůměrnou výšku byl Sazed dobře o hlavu větší. „Já si myslím, že ten se nebojí ničeho, Sazede."

„Memoristů se bojí," odpověděl Sazed. „Stoprocentně. Možná je to kvůli našim schopnostem. My nejsme allomanti, ale… něco jiného. Něco, co on nezná."

Kelsier přikývl a znovu se díval na město. Má tolik plánů, tolik práce – a všechno se to točí kolem skaatů. Chudých, pokořených a poražených skaatů.

„Řekni mi o nějakém dalším, Sazede," požádal ho Kelsier. „O nějakém mocném."

„Mocném?" zeptal se Sazed. „To je v poměru k náboženství dost relativní pojem. Třeba by vás zajímal jaismus. Jeho stoupenci jsou dost ortodoxní a oddaní."

„Tak mi o nich něco řekni."

„Jaismus založil jeden člověk," začal Sazed. „Jeho pravé jméno už neznáme, ale jeho následovníci mu říkají ‚Ja'. Zavraždil ho místní král za to, že podněcoval neshody – v tom byl skutečně dobrý –, ale počet jeho následovníků se potom o to víc zvýšil.

Jaisti si mysleli, že jejich štěstí závisí na tom, jak moc budou dávat najevo oddanost víře. Takže potom mluvit s jaistou bylo dost frustrující, protože oni končili skoro každou větu slovy ‚sláva Ja'."

„To je hezký, Sazede," řekl Kelsier. „Ale moc netkví jen ve slovech."

„To je pravda," přisvědčil Sazed. „Jaisti byli silní svou vírou. Říká se, že je Ministerstvo muselo vyhladit, protože žádný jaista by neuznal Pána Vládce za Boha. Nevydrželi dlouho po Povýšení, protože byli příliš okázalí, a tak je snadno pochytali a zabili."

Kelsier přikývl a usmál se. „Ty jsi mě nevyzval, abych se obrátil na jaismus."

„To se velice omlouvám, pane Kelsiere," řekl Sazed. „Ale myslím, že by vám tahle víra neseděla. Má v sobě drsnost, která by se vám mohla zamlouvat, ale teologii byste pokládal za simplistickou."

„Ty už mě znáš nějak moc dobře," řekl Kelsier a stále se díval na město. „Nakonec víra přetrvá, i když království i armády padnou, viď?"

„Ano," přisvědčil Sazed. „Některá silná náboženství přetrvala až do pátého století."

„A co jim dávalo takovou sílu?" zeptal se Kelsier. „Jak to dělali, Sazede? Co dává náboženstvím takovou ohromnou moc nad lidma?"

„To není jen jedna věc, myslím," řekl Sazed. „U některých to byla upřímná víra, u jiných třeba naděje, kterou slibovala, a některá byla prostě nátlaková."

„Ale ve všech byl cit, vášeň," řekl Kelsier.

„Ano, pane Kelsiere," přikývl Sazed. „To je pravda."

„A tu jsme ztratili," řekl Kelsier a podíval se na město se statisíci obyvateli, z nichž by si jen malá hrstka dovolila bojovat. „Oni nevěří v Pána Vládce, oni se ho jen bojí. Oni vlastně nemají v co věřit, už jim nic nezbylo."

„A v co věříte vy, pane Kelsiere, jestli se můžu zeptat?"

Kelsier zvedl obočí. „Já vlastně teď ani nevím," přiznal. „Ale svržení Finální říše mi připadá jako dobrý začátek. Máš na seznamu nějaký náboženství, který mají za svatou povinnost zavraždit šlechtice?"

Sazed se nesouhlasně zamračil. „Neřekl bych, pane Kelsiere."

„Tak bych možná měl nějaký založit," nadhodil Kelsier s úsměvem. „No nic, vrátil se už Breeze s Vin?"

„Zrovna než jsem sem přišel."

„Dobře," přikývl Kelsier. „Tak jim řekni, že tam hned budu."

* * *

Vin seděla s nohama složenýma pod sebou na židli s vysokým polstrováním v konferenčním sále a koutkem oka sledovala Marshe.

Byl tak podobný Kelsierovi. Jen byl… takový strohý. Ne že by se zlobil, ani nebyl mrzutý jako Clubs. Prostě nebyl spokojený. Seděl na židli s neutrálním výrazem ve tváři.

Ostatní až na Kelsiera už tu byli a tiše si mezi sebou povídali. Vin zahlédla Lestibournese a kývla na něj. Přišel k ní a dřepl si vedle její židle.

„Ten Marsh," zeptala se Vin šeptem, „to je přezdívka? To přeci znamená *bláto*, ne?"

„Spíš si z něj starouši uďáli čurynu."

Vin se zarazila a snažila se rozluštit jeho jižanský dialekt. „Takže to není přezdívka?"

Lestibournes zakroutil hlavou. „Ale taky měl."

„Jakou?"

„Železný voko. Ale už mu tak neřikaj. Vono to smrdělo inkvizitorem."

Vin se znovu podívala na Marshe. Měl přísný výraz a tvrdý pohled v očích, jako by skutečně byly ze železa. Chápala, proč mu tak lidé přestali říkat. I při pouhém pomyšlení na inkvizitora člověku běhal mráz po zádech.

„Dík."

Lestibournes se usmál. Byl to hodný chlapec. Podivín, prudký a vznětlivý, ale spolehlivý. Když konečně přišel Kelsier, odešel Lestibournes na své místo.

„Tak fajn, lidi," řekl. „Tak co tu dnes máme?"

„Kromě špatných zpráv?" zeptal se Breeze.

„No, tak ven s nima."

„Je to dvanáct týdnů a my jsme dali dohromady sotva dva tisíce mužů," řekl Ham. „I když k tomu přičteme lidi, co už mezi povstalci jsou, tak je to málo."

„Doxi," zeptal se Kelsier, „můžeme udělat víc schůzek?"

„Snad," ozval se Dockson za stolem plným tlustých knih.

„Opravdu chcete to riziko podstoupit, Kelsiere?" zeptal se Yeden. Během posledních týdnů se stal vstřícnějším – zvlášť potom, co se k němu hrnuli noví lidé od Kelsiera. Jak říkával Reen, když se daří, přátel je dost.

„Už takhle je to riziko," pokračoval Yeden. „Všude v podsvětí se o nás šušká. Jestli vzbudíme ještě větší rozruch, tak si Ministerstvo uvědomí, že se něco děje."

„On má ale pravdu, Kelle," řekl Dockson. „Navíc ochotných poslouchat nás je jen pár skaatů. Luthadel je veliký, to je pravda, ale náš vliv moc ne."

„Dobře," řekl Kelsier. „Tak začneme v dalších městech v okolí. Breezi, můžeš svý lidi rozdělit do skupin?"

„Doufám," odpověděl Breeze váhavě.

„Můžeme mít jednu partu tady v Luthadelu a další v okolí. Já to snad stihnu na všechny schůzky, když je zorganizujeme tak, aby se nekryly.“

„Ale čím víc schůzek, tím víc jsme na ráně,“ namítl Yeden.

„A tím je tu další problém,“ nadhodil Ham. „Neměli jsme náhodou v plánu infiltrovat Ministerstvo?“

„No?“ zeptal se Kelsier a podíval se na Marshe.

Marsh zakroutil hlavou.

„Ministerstvo je neprůstřelný, potřebuju víc času.“

„To se nepovede,“ zabručel Clubs. „Povstalci se o to už pokusili.“

Yeden přikývl. „Zkoušeli jsme dostat na Ministerstvo špiony už mockrát. Nejde to.“

Místnost ztichla.

„Já mám nápad,“ ozvala se Vin tiše.

Kelsier zvedl obočí.

„Camon,“ řekla. „On na tom dělal, ještě než jsem se dostala k vám. Přitom nás vlastně začali sledovat ti obligátoři. Celý to organizoval vůdce dalšího gangu, Theron. Chystal falešný konvoje na přepravu fondů Ministerstva do Luthadelu.“

„A?“ zeptal se Breeze.

„Ty lodě měly přivážet do Luthadelu nový ministerský asistenty na praxi. Theron měl po cestě komplice, nižšího obligátora, který se nechal uplatit. Možná bychom ho podplatili, aby tam jednoho ‚asistenta‘ přidal.“

„No,“ dodal Kelsier zamyšleně, „to nezní špatně.“

Dockson cosi zapisoval plnicím perem na papír. „Spojím se s Theronem a zeptám se, jestli je ten komplic ještě k mání.“

„Jak jsme na tom se zásobováním?“ zeptal se Kelsier.

Dockson pokrčil rameny. „Ham sehnal dva bývalý vojáky jako instruktory. Ale se zbraněma… no, s Renouxem jednáme a sháníme, ale jde to pomalu.“

Kelsier přikývl. „To je všechno, ne?“

Breeze si odkašlal. „Já… jsem slyšel, co se říká ve městě, Kelsiere. Lidi mluví o tom jedenáctým kovu.“

„To je dobře,“ řekl Kelsier.

„Ty se nebojíš, že se o tom doslechne Pán Vládce? Jestli dostane varování, k čemu se chystáš, tak potom bude mnohem těžší… s ním bojovat.“

On neřekl ‚zabít‘, pomyslela si Vin. *Oni si myslí, že to Kelsier nedokáže.*

Kelsier se jen usmál. „S Pánem Vládcem si nedělejte starosti – já to mám pod kontrolou. Já ho totiž chci osobně brzy navštívit.“

„Navštívit?“ podivil se Yeden s obavami. „Vy chcete navštívit Pána Vládce? Vy jste se zbla…“ Yeden zmlkl a podíval se na ostatní v místnosti. „Ano, já jsem zapomněl.“

„Už mu to došlo,“ poznamenal Dockson.

V hale se ozvaly hlasité kroky a po chvíli vstoupil jeden z Hamových hlídačů. Došel k Hamovi a něco mu pošeptal do ucha.

Ham se zamračil.

„Co je?“ zeptal se Kelsier.

„Problém,“ odpověděl Ham.

„Problém?“ zeptal se Dockson. „Jakej problém?“

„Pamatujete se na to doupě, jak jsme se tam sešli před pár týdny?“ zeptal se Ham. „Jak nám tam Kell poprvé řekl o tomhle plánu?“

Camonovo doupě, pomyslela si Vin a zbystřila.

„No,“ řekl Ham, „Ministerstvo tam asi udělalo šťáru.“

Zdá se, že Rashek vytváří v terrisské kultuře jakousi frakci, která se stále rozrůstá. Stále větší počet mladých si myslí, že by se jejich neobvyklé schopnosti měly využít i jinde než jen v terénu, v zemědělství nebo kamenictví. Jsou neurvalí, až násilničtí – zcela jiní než tiší bystří terrisšti filozofové a světci, které jsem znal.

Bude potřeba na ně dávat pozor, na tyhle mladé z Terrisu. Mohli by být dost nebezpeční, kdyby měli motivaci a dostali příležitost.

11

Kelsier se zastavil ve dveřích a zaclonil Vin výhled. Sehnula se a snažila se přes něho přece do doupěte nahlížet. Stálo jí však v cestě příliš mnoho lidí. Viděla jen, že dveře visí na jednom pantu, jsou rozbité a horní pant je vytržený.

Kelsier dlouho stál. Nakonec se obrátil a podíval se přes Docksona na Vin. „Ham má pravdu, Vin. Tohle bys neměla vidět."

Vin zůstala na místě a dívala se na něho odhodlaně. Nakonec Kelsier vzdychl a vyšel ven. Za ním vyšel i Dockson, a tak Vin konečně viděla dovnitř.

Podlaha byla plná mrtvých těl, jejichž zkroucené končetiny vypadaly ve světle jediné Docksonovy lampy strašidelně. Těla se ještě nezačala kazit – k útoku došlo teprve ráno –, ale už tu bylo cítit pach smrti. Pach zasychající krve, utrpení a hrůzy.

Vin zůstala ve dveřích. Smrt už viděla – často se s ní setkávala na ulicích. Podřezaní v postranních uličkách. Zbití v doupatech. Děti umírající hlady. Jednou viděla na ulici tělo ženy, kterou uhodil zezadu do hlavy rozzlobený lord. Leželo tam tři dny, než si pro ně

přišla skaatská jednotka, která měla na starost odklízení mrtvých těl.

Žádný ze všech případů, které viděla, však nebyl takovými masovými jatky, jaká viděla tady u Camona. Ti muži nebyli jen zabití, byli roztrhaní na kusy. Končetiny ležely na zemi mimo trupy. Hrdla měli propíchaná nohami od židlí a kusy nábytku. Na zemi bylo jen pár míst, která nebyla pokrytá černou lepkavou krví.

Kelsier se na ni podíval a evidentně čekal, jak zareaguje. Stála a dívala se do tváře smrti a cítila se… ochromená. Jak má na tohle reagovat? Tihle lidi ji zneužívali, okrádali a bili. Ale přesto jí poskytli střechu nad hlavou, vzali ji mezi sebe a dali jí najíst, i když ji mohli strčit do nevěstince.

Reen by jí asi tu zrádnou lítost, která ji popadla při tomhle pohledu, nikdy neodpustil. Vždycky se na ni zlobíval, když jako dítě plakala, když odcházeli z jednoho města do jiného a ona nechtěla odejít od lidí, na které si zvykla. Bez ohledu na to, jak k nim byli krutí nebo lhostejní. Tuhle slabost v sobě evidentně ještě nepřekonala. Vstoupila do místnosti a neuronila pro ty muže ani slzu, ale přesto si přála, aby je takovýto konec nebyl potkal.

A potom ten pohled na ty kaluže krve. Snažila se před ostatními zachovat chladnou tvář, přesto se jí chvílemi zmocňovala hrůza a musela od rozsekaných mrtvých těl odvrátit pohled. Ti, kteří tenhle útok zosnovali a provedli, byli opravdu… důslední.

Tohle je příliš tvrdé, i na Ministerstvo, pomyslela si. *Co to bylo za člověka, který mohl něco takového udělat?*

„Inkvizitor," řekl Dockson tiše a klekl si k jednomu z těl.

Kelsier přikývl. Za Vin vešel do místnosti Sazed a dával si pozor, aby se neušpinil od krve. Vin se k němu otočila, aby mohla odvrátit pozornost od jednoho obzvlášť zohaveného těla. Kelsier je Mistborn a Dockson pravděpodobně velmi dobrý zápasník. Ham a jeho lidé celou oblast jistili, ale ostatní – Breeze, Yeden a Clubs – zůstali doma. Bylo tu příliš nebezpečno. Kelsier dlouho odolával i Vinině přání jít se sem podívat.

Sazeda přesto vzal téměř bez váhání. Vin se podívala na terrisského sluhu s novou vlnou zvědavosti. Jak to, že je to nebezpečné pro Mistingy a pro terrisského sluhu ne? Umí se Sazed prát? Jak by se to naučil? V Terrisu panovala od útlého dětství velmi důsledná výchova.

Sazedovy tiché kroky a klidná tvář jí však cosi napovídaly. Ten masakr ho nijak nešokoval.

Zajímavé, pomyslela si a vyhýbala se rozházenému nábytku a kalužím krve. Šla za Kelsierem. Skláněl se nad dvojicí těl. Jedno z nich, jak si Vin s hrůzou uvědomila, patřilo Ulefovi. Obličej měl znetvořený a místo hrudníku masu polámaných kostí a vyhřezlého masa – jako by mu někdo holýma rukama roztrhl hrudní koš. Vin se zachvěla a odvrátila pohled.

„To nevypadá dobře," řekl Kelsier tiše. „Inkvizitoři se obvykle obyčejnými partičkami zlodějů takhle nezabývají. Ti většinou přijdou se stráží, všechny pozatýkají a potom z toho udělají slavnostní popravu. Inkvizitor by to udělal, jedině kdyby měl o tuhle partu zvláštní zájem."

„Myslíte…" řekla Vin, „myslíte, že to byl ten samej, co minule?"

Kelsier přikývl. „V celý Finální říši je jen asi dvacet inkvizitorů a z toho polovina momentálně v Luthadelu. Připadá mi jako moc velká náhoda, když na sebe někdo upozorní a pak se ztratí a potom najednou inkvizitoři vymlátí jejich brloh."

Vin stála mlčky a znovu se přiměla podívat na Ulefovo tělo. Znovu se jí zmocnila lítost. Na konci ji zradil, ale celou dobu byl skoro její přítel.

„Takže," zeptala se tiše, „ten inkvizitor po mně pořád ještě jde?"

Kelsier přikývl.

„Takže tohle je moje vina," řekla Vin. „Ulef a ti ostatní…"

„To je Camonova vina," odpověděl Kelsier rozhodně. „To on se snažil ušít boudu na obligátory." Odmlčel se a potom se na ni podíval. „Zvládneš to?"

Vin zvedla oči od Ulefova znetvořeného těla a snažila se být silná. Pokrčila rameny. „Nikdo z nich nebyl můj přítel."

„To je trochu bezcitný, Vin."

„Já vím," řekla tiše a přikývla.

Kelsier ji chvíli pozoroval a potom přešel k Docksonovi.

Vin se znovu podívala na Ulefovy rány. Vypadaly jako od nějakého divokého zvířete, ne od člověka.

Tomu inkvizitorovi musel někdo pomáhat, řekla si. *Přece není možné, aby tohle udělal jeden člověk, i když je to inkvizitor.* Hromada těl ležela u zadního východu. Když je rychle spočítala,

zjistila, že většina party – i když ne úplně všichni – to odnesla. Jeden člověk je nemohl všechny tak rychle dostat… nebo mohl?

O inkvizitorech toho víme strašně málo, říkal jí Kelsier. *Oni nejsou tak úplně jako normální lidi.*

Vin se znovu zachvěla.

Na schodech se ozvaly kroky. Vin sebou trhla, skrčila se a chystala se k útěku.

Na schodišti se objevila Hamova známá postava. „Je tu bezpečno," řekl a zvedl druhou lampu. „Nikde žádný obligátor ani stráž."

„To je ale přesně jejich styl," řekl Kelsier. „Oni chtějí, aby se tu na ten masakr přišlo. Proto tu ty mrtvoly nechali."

Místnost ztichla. Ozývalo se jen Sazedovo tiché mumlání. Vin opatrně došla až k němu a poslouchala rytmické kadence jeho hlasu. Nakonec zmlkl, sklonil hlavu a zavřel oči.

„Co to bylo?" zeptala se Vin, když je opět otevřel.

„Modlitba," odpověděl Sazed. „Cazzistická modlitba za mrtvé. Má probudit duše mrtvých a odpoutat je od těla, aby se mohly vrátit na pahorek duší." Podíval se na ni. „Já vám o tom náboženství můžu vyprávět, jestli chcete, slečno. Cazzisti byli zajímaví – smíření se smrtí."

Vin zakroutila hlavou. „Teď ne. Vy jste se modlil jejich modlitbu – to je vaše náboženství?"

„Všechna náboženství jsou moje. Věřím ve všechna."

Vin se zamračila. „A to si neprotiřečí?"

Sazed se usmál. „Ale jistě, často. Ale já uznávám tu pravdu, která stojí za nimi za všemi – a věřím v nutnost všechna je zachovat."

„A jak jste se teda rozhodl, kterou modlitbu se pomodlit?" zeptala se Vin.

„Prostě mi to přišlo… příhodné," odpověděl Sazed tiše a díval se na scénu smrti.

„Kelle," ozval se Dockson zezadu místnosti. „Pojď se na něco podívat."

Kelsier k němu došel a za ním Vin. Dockson stál u dlouhé místnosti vzadu, která gangu sloužila jako ložnice. Vin strčila hlavu dovnitř a čekala, že uvidí něco podobného jako ve velké místnosti. Bylo tam však jen jedno tělo přivázané k židli. Ve slabém světle bylo sotva vidět, že má vydloubané oči.

Kelsier stál chvíli tiše. „To je ten, co jsem ho dal na stráž.“

„Milev,“ přikývla Vin. „Co je s ním?“

„Umřel pomalu,“ odpověděl Kelsier. „Podívej se na tu krev na zemi a na to, jak má zkroucené ruce a nohy. Měl čas křičet a bránit se.“

„Mučení,“ přikyvoval Dockson.

Vin zamrazilo. Podívala se na Kelsiera.

„Půjdeme domů?“ nadhodil Ham.

Kelsier pomalu zakroutil hlavou. „Kdyby sem přišel Clubs, musel by mít převlek, aby se nepoznalo, že kulhá. K jeho práci clonaře patří, aby ho na ulici nikdo nepoznal. Z těchhle lidí nás nikdo prozradit nemohl – měli bychom být pořád v bezpečí.“

Nikdo to však neřekl naplno. *Inkvizitor přece neměl najít ani tohle doupě.*

Kelsier se vrátil do hlavní místnosti. Zatáhl Docksona na stranu a něco mu šeptal. Vin se k nim přiblížila a snažila se odposlouchávat. Sazed ji však vzal za rameno.

„Slečno Vin,“ řekl káravě, „kdyby pan Kelsier chtěl, abychom slyšeli, co říká, tak by mluvil hlasitěji, viďte?“

Vin se na něho zlobně podívala. Potom spálila cín.

Málem ji porazil náhlý silný pach krve. Slyšela, jak vedle ní Sazed dýchá. V místnosti už nebylo tma, z jasného světla obou lamp jí začaly slzet oči. Cítila hustý nevětraný vzduch v místnosti. A zcela jasně slyšela Docksonův hlas.

„… ho šel párkrát zkontrolovat, jak jsi chtěl. Najdeš ho tři ulice východně od Fourwellské křižovatky.“

Kelsier přikývl. „Hame,“ řekl tak nahlas, že Vin až nadskočila. Sazed se na ni opovržlivě podíval.

On se vyzná v allomancii, pomyslela si Vin podle jeho výrazu. *On věděl, co dělám.*

„Ano, Kelle?“ ozval se Ham, když vystrčil hlavu ze zadní místnosti.

„Vezmi ostatní do obchodu,“ požádal ho Kelsier. „Ale buďte opatrní.“

„Samozřejmě,“ slíbil Ham.

Vin sledovala Kelsiera koutkem oka a potom se poslušně nechala odvést Sazedem a Docksonem ven.

* * *

Měl jsem vzít vůz, pomyslel si Kelsier, rozčilený svou pomalou chůzí. *Ostatní mohli jít pěšky.* Nedočkavě spálil ocel a obrovskými skoky se blížil k cíli. Bohužel bylo velmi nesnadné nevzbudit podezření, když člověk létá městem za denního světla.

Narovnal si klobouk a šel dál. Šlechtic, který jde pěšky, zase nic tak mimořádného není, zvláště v obchodní čtvrti, kde se na ulicích často potkávají úspěšnější skaatové s méně úspěšnými šlechtici a snaží se ze všech sil vzájemně ignorovat.

Trpělivost. Na rychlosti nezáleží. Jestli o něm vědí, tak už je stejně mrtvý.

Kelsier vešel na velkou křižovatku, která byla zároveň náměstím. V rozích velkého čtverce stály čtyři kašny a jeho středu dominovala masivní měděná fontána s měděnkou špinavou od sazí. Socha představovala Pána Vládce stojícího dramaticky v plášti a zbroji, jakési beztvaré vyobrazení Bezednosti po kotníky ve vodě.

Kelsier minul fontánu s vodou, na jejíž hladině plaval popel od poslední přeháňky. Z ulic na něho volali skaatští žebráci, jejichž lítostivé hlasy bylo sotva slyšet. Pán Vládce žebráky netrpěl. Žebrat směli jen lidi skutečně vážně zmrzačení. Tento ubohý život jim však nezáviděli ani skaatové z plantáží.

Kelsier jim hodil pár drobných a nehleděl na to, že by tím na sebe mohl upozornit. Šel dál. Ještě tři ulice a došel na mnohem menší křižovatku. Také byla lemovaná žebráky, neměla však uprostřed žádnou fontánu ani kašny kolem.

Žebráci tu byli ještě bídnější – byli to lidé natolik zubožení, že neměli sílu vybojovat si lepší místo na hlavním náměstí. Hlasem plným strachu na něho volaly podvyživené děti, dospělí sešlí věkem, v rozích se krčili muži, kterým chyběly dvě končetiny a někdy i víc. Byli špinaví od sazí a v šeru je bylo sotva vidět.

Kelsier bezmyšlenkovitě sáhl po drobných. *Hleď si svého,* říkal si. *Nemůžeš je všechny zachránit, a už vůbec ne mincemi. Jejich čas přijde teprve, až bude po Finální říši.*

Rozhodl se ignorovat jejich výkřiky, které sílily tím víc, jak si uvědomovali, že je sleduje. Kelsier si prohlížel každého zvlášť. Camona viděl jen zběžně, ale měl pocit, že by ho poznal. Připadalo mu však, že to žádný z nich není. Nikdo z nich nebyl tak obtloustlý jako Camon – i po týdnech hladovění by se to muselo poznat.

Není tu, pomyslel si Kelsier nespokojeně. Kelsierův příkaz Milevovi, aby z Camona udělali žebráka, byl vykonán. Dockson to osobně kontroloval.

To, že nebyl Camon na náměstí, mohlo znamenat, že si našel lepší místo. Anebo že ho našli z Ministerstva. Kelsier stál chvíli tiše a poslouchal hrůzyplné výkřiky žebráků. Z oblohy se začalo trousit pár vloček popela.

Něco je špatně. Na severním rohu křižovatky žádní žebráci nebyli. Kelsier spálil cín a ucítil ve vzduchu krev.

Shodil ze sebe boty a uvolnil si pásek a potom sponu na plášti. Oblečení mu padalo na dlažbu. Nakonec mu zbyl na těle jediný kov – váček s mincemi. Vzal si jich několik do ruky a opatrně šel dopředu. Odhozené oblečení nechal žebrákům.

Pach smrti sílil, ale neslyšel nic, s výjimkou skuhrajících žebráků. Zamířil na severní ulici a hned si všiml úzké uličky nalevo. Nadechl se, rozdmýchal cín s olovem a vplížil se do uličky.

Temná úzká ulička byla plná odpadků a popela. Nikdo tam na něho nečekal – přinejmenším nikdo živý.

Na provaze, přivázaném kdesi nahoře, viselo Camonovo tělo. Tělo bývalého vůdce gangu a nynějšího žebráka. Pohupovalo se ve větru a kolem něj poletoval popel. Nebyl normálně oběšen – provaz byl přivázaný na háku, kterým měl proražené hrdlo. Krvavý konec háku mu vyčníval z těla pod bradou a provaz mu procházel ústy. Ruce měl svázané a na jeho ještě obtloustlém těle bylo znát mučení.

To není dobré.

Kelsier zaslechl, jak se dlažby za ním dotkla čísi noha. Otočil se, rozdmýchal ocel a rozhodil dvě hrsti mincí.

S dětinským výkřikem se za ním skrčila malá postava a odhodila mince zpátky, protože spálila ocel.

„*Vin?*“ řekl Kelsier. Zaklel, vztáhl po ní ruku a vtáhl ji do uličky. Nahlédl za roh a sledoval, jak žebráci ožívli, když slyšeli, jak mince dopadly na dlažbu.

„Co tady děláš?“ obořil se na ni, když se otočil zpátky. Vin měla na sobě stejné hnědé kalhoty s laclem a šedou košili jako prve, ale měla aspoň tolik soudnosti, že si vzala nenápadný plášť s kapucí.

„Chtěla jsem se podívat, co tu děláte,“ řekla, poněkud nejistá před jeho hněvem.

„Tady je to nebezpečný!“ řekl Kelsier. „Co tě to napadlo?“

Vin se ještě více přihrbila.

Kelsier se uklidnil. *Nemůžeš jí vyčítat, že je zvědavá,* pomyslel si, když několik statečných žebráků vyrazilo na ulici pro mince. *Ona jen –*

Kelsier strnul. Cítil, jak ho Vin klidní.

Sklopil zrak. To děvče se evidentně snažilo vypadat co nejnenápadněji. Vypadá tak nesměle, a přesto zachytil v jejích očích záblesk odhodlání. Dokonale umí vypadat naprosto bezbranně.

Tak jemně! pomyslel si Kelsier. *Jak se to mohla tak rychle naučit takhle dobře?*

„Nemusíš používat allomancii, Vin," řekl Kelsier tiše. „Já ti neublížím a ty to víš."

Začervenala se. „Já jsem to tak nemyslela… to už je zvyk. Ještě pořád."

„Nic se nestalo," řekl Kelsier a dal jí ruku na rameno. „Ale pamatuj si – ať Breeze říká, co chce, není slušné působit na city přátel. Navíc šlechta pokládá za urážku, když někdo ve společnosti používá allomancii. Tyhle reflexy tě dostanou do maléru, když se je nenaučíš ovládat."

Přikývla a podívala se na Camona. Kelsier čekal, že se zhnuseně odvrátí, ale Vin tiše stála a ve tváři měla náznak uspokojení.

Ne, ta není slabá, pomyslel si Kelsier. *I když se tak snaží působit.*

„To oni ho mučili tady?" zeptala se. „Na veřejnosti?"

Kelsier přikývl a představoval si, jak výkřiky hrůzy doléhaly až k ubohým žebrákům. Ministerstvo si potrpí na to, aby jeho tresty bylo vidět.

„A proč ten hák?" zeptala se Vin.

„To je rituální vražda těch nejhanebnějších hříšníků. Lidí, kteří zneužívají allomancii."

Vin se zamračila. „Camon byl allomant?"

Kelsier zakroutil hlavou. „Musel se během mučení k něčemu hroznému přiznat," Kelsier se podíval na Vin. „On musel vědět, že ty jsi allomantka, Vin. On tě používal cíleně."

Vin zbledla. „Takže… Ministerstvo ví, že jsem Mistborn?"

„Možná. Záleží na tom, jestli to věděl Camon. Možná tě pokládal jen za Mistinga."

Chvíli stála mlčky. „Co to teda znamená pro mou úlohu v té akci?"

„Pokračujeme podle plánu,“ odpověděl Kelsier. „Jen tě vidělo pár obligátorů v budově Ministerstva, ale člověk si většinou nedává do souvislosti skaatskou služku s dobře oblečenou šlechtičnou.“

„A ten inkvizitor?“ zeptala se Vin tiše.

Na to Kelsier neuměl odpovědět. „Pojď,“ řekl nakonec. „Už jsme i tak vzbudili až moc pozornosti.“

Jaké by to bylo, kdyby byly všechny národy – od ostrovů na jihu až po terrisské vrcholky na severu – spojeny pod jednou vládou? Čeho všeho by se tím dosáhlo a jaký pokrok by se udělal, kdyby se jednou provždy přestalo lidstvo hašteřit a handrkovat a spojilo se?

Obávám se, že je to příliš, že se v to nedá ani doufat. Jediná, jednotná lidská říše? K tomu nikdy nedojde.

12

Vin odolala nutkání hrát si se svými šlechtickými šaty. I po těch týdnech, co takové šaty nosila – to napadlo Sazeda –, jí bylo tohle zbytečně objemné oblečení nepříjemné. Škrtilo to v pase a na prsou a sukně byla dlouhá až na zem, složená z několika vrstev nařasené látky, takže se v ní špatně chodilo. Neustále měla pocit, že klopýtne – a i když byla sukně velmi objemná, připadala si tak nějak nedooblečená a příliš odhalená – šaty byly velmi přiléhavé v pase a měly hluboký výstřih.

I když ve svých obvyklých zapínacích košilích odhalovala zrovna tolik, tohle jí připadalo jiné. Ta dívka, co se na ni dívala ze zrcadla, byla zvláštní, cizí. Světle modré šaty s bílými volány a krajkou ladily se safírovými sponami ve vlasech. Sazed prohlašoval, že nebude spokojený, dokud nebude mít vlasy aspoň po ramena, ale přečasto jí navrhl, aby si koupila ozdobné spony a dala si je z každé strany nad ucho.

„Aristokraté často záměrně neskrývají své nedostatky," vysvětloval. „Naopak je zdůrazní. Místo abyste myslela na to, že jste nemoderní, zdůrazněte své krátké vlasy. Ten postoj na ně udělá dojem."

Nosila také safírový náhrdelník – podle šlechtických měřítek skrovný, ovšem i tak měl hodnotu dvou set boxingů. Doplňoval ho jednoduchý rubínový náramek. Podle poslední módy se nosila jedna věc jiné barvy, aby vytvářela kontrast. Kdyby teď utekla a vzala s sebou všechny šperky a ty tři tisíce boxingů, žila by z toho několik desítek let. Bylo to lákavější, než si byla ochotná přiznat. Stále se jí vracel obraz Camonových mužů, jejich pokroucených mrtvých těl ležících v tichém brlohu. To ji pravděpodobně čeká, když zůstane.

Proč tedy neodejde?

Odvrátila se od zrcadla a vzala si světle modrý hedvábný šál, který nosily šlechtičny místo pláště. Proč neodejde? Snad proto, že dala slib Kelsierovi. On jí dal dar allomancie a potřebuje ji. Snad to byla její povinnost vůči ostatním. Aby gang přežil, musí každý člen udělat svou práci.

Reenova výchova jí napovídala, že tihle lidi jsou blázni, ji však lákala možnost, kterou jí nabídli. Nakonec však nezůstávala ani kvůli bohatství, ani kvůli roli, kterou jí nabídli. Zůstávala kvůli něčemu úplně jinému – kvůli vidině – nerozumné a nepravděpodobné, ale přesto lákavé – party, jejíž členové si důvěřují. Musí zůstat. Protože musí vědět, jestli to vydrží, nebo jestli – jak jí neustále našeptávala Reenova slova – je to všechno jenom lež.

Otočila se a odešla z místnosti. Vyšla z Renouxova domu, před nímž ji čekal Sazed s kočárem. Rozhodla se zůstat, musí tedy sehrát svou roli.

Přišel čas, aby se poprvé představila jako šlechtična.

* * *

Kočár se najednou zakymácel a Vin překvapeně nadskočila. Potom však jel normálně dál a Sazed zůstal na svém místě.

Shora bylo slyšet jakýsi zvuk. Vin rozdmýchala kovy a strnula napětím, když kdosi skočil ze střechy a přistál na místě pro sluhu přímo u dveří. Do okénka strčil hlavu Kelsier a usmál se.

Vin si oddechla a pohodlně si sedla. „To jste nám mohl říct a my bychom vás vzali.“

„Není potřeba,“ odpověděl Kelsier, otevřel dveře a vklouzl dovnitř. Venku už bylo tma. Na sobě měl mistplášť. „Já jsem Sazedovi řekl, že přistoupím cestou.“

„A mně jste to neřekl?“

Kelsier na ni mrkl a zavřel dveře. „Myslel jsem si, že ti ještě dlužím oplátku za to, jak jsi mě překvapila před týdnem tam dole v uličce.“

„To jste opravdu moudrej,“ řekla Vin stroze.

„Já jsem se nikdy netajil tím, že jsem infantilní. Tak jak jsi připravená na večer?“

Vin pokrčila rameny a snažila se skrýt nervozitu. Sklopila oči. „Jak… ehm… vypadám?“

„Nádherně,“ řekl Kelsier. „Zrovna jako mladá aristokratická dáma. Nebuď nervózní, Vin – ten převlek je perfektní.“

Přesto to však nebyla úplně ta odpověď, kterou chtěla slyšet. „Kelsiere?“

„Ano?“

„Už dlouho se vás chci na něco zeptat,“ řekla a dívala se z okénka, i když venku viděla jen mlhu. „Pochopila jsem, že pokládáte za hodně důležitý, mít špiona mezi šlechtou. Ale… no, musíme to dělat zrovna takhle? Nemůžeme využít informátory na ulici, aby nám řekli, co zjistí o vztazích v aristokratických domech?“

„Možná ano,“ řekl Kelsier. „Ale ono se jim neříká ‚informátoři‘ nadarmo, Vin. Každá otázka, kterou jim položíš, prozradí, o co ti jde. Už to, že se s nima setkáš, je informace, kterou by mohli někomu prodat. Lepší je se na ně nespoléhat.“

Vin vzdychla.

„Já tě neposílám bezhlavě do nebezpečí, Vin,“ řekl Kelsier a naklonil se k ní. „My špiona mezi šlechtou potřebujeme. Informátoři většinou ty informace získávají od služebnictva, ale aristokrati nejsou hlupáci. Důležité věci se dějou tam, kde nikdy není sluha na doslech.“

„A vy si myslíte, že já se k nim dostanu?“

„Možná,“ odpověděl Kelsier. „Každopádně jsem si ověřil, že se vždycky vyplatí mít někoho mezi šlechtou. Ty a Sazed zaznamenáte věci, který by informátoři z ulice třeba pokládali za bezvýznamný. Ale když budeš na těch večírcích – i když nic neuslyšíš, tak nám dáš informace.“

„Jak to?“ zamračila se Vin.

„Třeba kdo se o tebe zajímá," řekl Kelsier. „To u domů, které chceme sledovat. Jestli ti budou věnovat pozornost, tak ji asi věnujou Lordu Renouxovi – a pro to můžou mít jeden důvod."

„Zbraně," řekla Vin.

Kelsier přikývl. „Renoux jako obchodník se zbraněmi bude zajímat ty, kdo plánujou ozbrojenou akci. A na ty domy se já právě musím zaměřit. Už teď by mělo mezi šlechtou vládnout napětí – doufejme, že začínají přemýšlet, které domy se staví proti ostatním. Mezi aristokratickými domy už je víc než sto let mír, ale poslední válka je zdecimovala. Musíme ji zopakovat."

„Ale to bude znamenat pro šlechtu spoustu ztrát na životech," namítla Vin.

Kelsier se usmál. „Já to překousnu. A ty?"

Vin se navzdory veškerému svému napětí usmála.

„Navíc je tu pro to další důvod," řekl Kelsier. „Někdy během tohohle bláznivýho plánu se třeba budeme potřebovat setkat s Pánem Vládcem. Myslím, že čím méně z nás se před ním ukáže, tím líp. Mít skaatského Mistborna schovaného mezi šlechtou… to už je velká výhoda."

Vin zamrazilo. „Pán Vládce… tam dnes bude?"

„Ne, budou tam obligátoři, ale inkvizitoři asi ne a Pán Vládce určitě ne. Takováhle party je pod jeho důstojnost."

Vin přikývla. Nikdy Pána Vládce neviděla – nikdy o to nestála.

„Neboj se," řekl Kelsier. „I kdyby ses tam s ním měla setkat, tak jsi v bezpečí. On neumí číst myšlenky."

„Určitě?"

Kelsier se zarazil. „No, určitě to nevím, ale i kdyby to uměl, nedělá to lidem na potkání. Už jsem viděl několik skaatů, kteří před ním hráli šlechtice – já jsem to taky už několikrát dělal…" Odmlčel se a zadíval se na své jizvy na rukou.

„Ale nakonec vás dostal," řekla Vin tiše.

„A nejspíš mě dostane znova," mrkl na ni Kelsier. „Ale teď si s ním zatím nedělej hlavu – náš cíl dnes večer je uvést do společnosti Lady Valette Renouxovou. Nebudeš dělat nic nebezpečného ani neobvyklého. Jen se tam objevíš, a až ti Sazed řekne, zase zmizíš. Důvěryhodností se budeme zabývat až později."

Vin přikývla.

„Hodná," řekl Kelsier, sáhl ven a otevřel dveře. „Budu blízko, budu všechno sledovat a poslouchat."

Vin vděčně přikývla a Kelsier vyskočil z vozu a zmizel v temné mlze.

* * *

Vin nečekala, jak jasně bude Venturova tvrz svítit do tmy. Velká budova byla zahalena aurou mlhavého světla. Jak se vůz blížil, Vin viděla, že venku před obdélníkovou budovou svítí osm obrovských světel. Byla jasná jako pochodně, ale mnohem stabilnější a za sebou měla zrcadla, aby světlo dopadalo přímo na dům. Vin nechápala jejich účel. Ples bude uvnitř – proč tedy světla před budovou?

„Jděte rovnou dovnitř, prosím, slečno Vin," řekl Sazed. „Dobře vychované mladé dámy neokounějí."

Vin na něho vrhla nevraživý pohled, který ovšem neviděl. Skrčila se ve voze a netrpělivě čekala, až zastaví u obrovské pevnosti. Když konečně zastavil, Venturův komorník ihned otevřel dveře a druhý komorník jí podal ruku, aby mohla vystoupit.

Vin ruku přijala a ze všech sil se snažila co nejelegantněji dostat řasený objemný spodek šatů z vozu. Když opatrně vystupovala, aby neklopýtla, byla za sluhovu ruku vděčná. Konečně si uvědomila, proč se čeká, že muž pomůže ženě z vozu. To vůbec není hloupý zvyk – hloupé je to oblečení.

Sazed sestoupil z vozu a šel dva kroky za Vin. Oblečení měl ještě vybranější než obvykle. Bylo střiženo do tvaru V s páskem přes pas a širokými splývavými rukávy.

„Tak kupředu, slečno," vedl ji tiše zezadu Sazed. „Na koberec, abyste sukní neotírala dlažbu, a dovnitř hlavními dveřmi."

Vin přikývla a snažila se skrýt rozpaky. Šla ke vchodu a míjela šlechtice a dámy v nejrůznějších oblecích. I když se na ni nedívali, připadala si příliš vystavená na odiv. Neuměla kráčet tak ladně jako ostatní dámy, krásné a v šatech na první pohled spokojené. V hedvábných modrobílých rukavicích se jí začaly potit ruce.

Přemohla se a šla dál. Sazed ji uvedl do domu a ve dveřích ukázal její pozvání. Oba muži oblečení v černo-červených stejnokrojích služebnictva, se poklonili a pokynuli jí, aby vstoupila. Ve foyeru se shromáždilo několik šlechticů a čekali na vstup do hlavního sálu.

Co to dělám? pomyslela si zoufale. Může pokoušet mlhu a allomancii, krádeže a vloupání, mlžné přízraky a bitky. Ale přijít

mezi tyhle aristokraty a ty dámy… pohybovat se mezi nimi v osvětleném sále, všem na očích, bez možnosti někam se schovat… to jí nahánělo hrůzu.

„Dál, slečno," řekl Sazed uklidňujícím hlasem. „Vzpomeňte si na naše hodiny."

Schovat se! Najít si někde koutek! Ve stínu, v mlze, kdekoli!

Vin šla dál s rukama pevně sevřenýma před tělem. Sazed šel vedle ní. Koutkem oka viděla na jeho obvykle klidné tváři obavy.

No, má k nim důvod! Jako by jí všechno, co ji naučil, utíkalo – vypařilo se jako ta mlha venku. Nepamatovala si jména, zvyky, nic.

Zastavila se uprostřed foyeru. Obrátil se k ní sebevědomý šlechtic v černém obleku. Vin strnula.

Pohrdavě si ji prohlédl a potom se odvrátil. Zřetelně slyšela šeptem slovo Renoux a znepokojeně uhnula pohledem stranou. Dívalo se na ni několik žen.

Ale přesto měla pocit, jako by ji vůbec nevnímaly. Prohlížely si šaty, účes a šperky. Vin se otočila na druhou stranu, odkud ji sledovala skupina mladých mužů. Viděli její šíji, hezké šaty a makeup, ale neviděli *ji.*

Nikdo z nich neviděl Vin – viděli jen masku, kterou nasadila, tvář, kterou jim chtěla ukázat. Viděli Lady Valette. Jako by tam Vin vůbec nebyla.

Jako by… se schovala, přímo uprostřed davu, všem před očima.

A najednou její napětí začalo povolovat. Dlouze si oddechla a uklidnila se. Vzpomněla si na Sazedovy hodiny a nasadila obličej dívky užaslé ze svého prvního oficiálního plesu. Ustoupila ke straně a podala šál jednomu z lokajů. Sazed se vedle ní také uklidnil. Vin se na něho usmála a vstoupila do hlavního sálu.

Tohle zvládne. Ještě byla trochu nervózní, ale už to nebyla panická hrůza. Už nepotřebovala stín nebo kout – už jí stačila maska ze safírů, líčidel a modré látky.

Hlavní sál Venturova domu byl obrovský a impozantní. Dosahoval přes čtyři nebo pět podlaží na výšku a šířku měl ještě několikanásobně větší. Podél haly byla obdélníková okna z barevného skla přímo osvětlená velkými světly před domem a vrhající přes celou místnost kaskádu barev. Zdi byly mezi okny vyztuženy masivními zdobenými kamennými sloupy. Nesahaly až na zem, a vytvářely tak pod okny jakousi galerii. Po celé ploše haly stály desítky stolů s bílými ubrusy, zčásti stíněné sloupy a ochozem.

Na vzdáleném konci haly si Vin všimla nízkého výklenku s menší skupinou stolů.

„To je stůl Lorda Straffa Ventura," šeptal Sazed a ukázal směrem k výklenku.

Vin přikývl. „A ta světla venku?"

„To jsou lampy s vápennými stínidly, slečno," vysvětloval Sazed. „Nejsem si jistý, jak to přesně funguje, ale prostě vápencové kameny nějak lze rozpálit, aby zářily a přitom se neroztavily."

Na stupínku po její levici hrál smyčcový orchestr – pro páry, které tančily uprostřed sálu. Po pravé straně stály servírovací stoly s podnosy plnými jídel a obsluhovali je pobíhající sluhové v bílém.

Sazed ukázal Vinino pozvání. Sluha přikývl a pošeptal cosi mladšímu sluhovi. Ten se před Vin poklonil a uvedl ji do sálu.

„Požádal jsem ho o malý stůl o samotě," řekl Sazed. „Dnes se nemusíte nijak angažovat. Stačí, když se necháte vidět."

Vin vděčně přikývla.

„Stůl o samotě o vás prozrazuje, že jste svobodná," upozornil ji Sazed. „Jezte pomalu, jakmile dojíte, začnou pro vás chodit tanečníci."

„Vy jste mě ale tancovat neučil!" řekla Vin naléhavě šeptem.

„Nebyl čas, slečno," odpověděl Sazed. „Nedělejte si starosti – zdvořile a uctivě můžete tanečníky odmítnout. Budou z toho vyvozovat, že jste na svém prvním plese ještě jaksi nejistá, a nic se nestane."

Vin přikývla a sluha je dovedl k malému stolku téměř uprostřed sálu. Vin se posadila na jedinou židli a Sazed jí objednal jídlo. Potom se postavil za její židli.

Vin napjatě seděla a čekala. Většina stolů stála těsně pod ochozem blíž tanečnímu parketu, čímž vznikala ulička za stoly u zdi. Tudy procházely páry a skupinky a tiše se bavily. Tu a tam někdo kývl směrem k Vin.

No, tak tahle část Kelsierova plánu funguje. Lidi si jí všímají. Donutila se sedět zpříma a nevrtět se ani nehrbit, když uličkou za ní prošel arciprelan. Nebyl to naštěstí ten, se kterým se setkala, i když měl stejný šedý plášť a tmavé tetování kolem očí.

Na večírku bylo poměrně dost obligátorů. Procházeli se sálem a mísili se s hosty. Přesto však k nim byli rezervovaní. Stranili se jich. Jako by jim dělali garde.

Stráže hlídají skaaty, pomyslela si Vin. *A obligátoři evidentně plní stejnou úlohu u šlechty.* Bylo to zvláštní – vždycky si myslela, že šlechtici jsou úplně svobodní. Skutečně také byli mnohem sebejistější než skaati. Zdálo se, že se mnozí dobře baví a také obligátoři se nechovali jako policie nebo jako špioni. Ale byli tam. Procházeli se mezi lidmi a zapojovali se do hovoru. Jako taková všudypřítomná připomínka Pána Vládce a jeho říše.

Vin odvrátila od obligátorů pozornost – cítila se v jejich přítomnosti dost nesvá – a zaměřila se na něco jiného, na ta krásná okna. Ze svého místa na některá viděla přímo.

Byly na nich náboženské motivy jako na mnoha věcech, které si aristokracie pořizovala. Snad to dokazovalo loajalitu, nebo to bylo z nějakého důvodu nutné. Vin nevěděla – ale Valette by to pravděpodobně nevěděla také, tak to bylo v pořádku.

Některé výjevy však poznala – převážně díky Sazedovi. Ten věděl o mytologii Pána Vládce tolik, co o jiných náboženstvích, i když jí připadalo zvláštní, že se zabývá i náboženstvím, které považuje za tyranské.

Ústředním motivem mnoha oken byla Bezednost. Černá – tedy v realitě oken fialová, beztvará, s mstivými masami plnými chapadel, plížícími se přes několik dalších oken. Vin se ještě jednou podívala na okna s jasně barevnými výjevy Pána Vládce. Ty výjevy ji zaujaly.

Co to je? přemýšlela. *Ta Bezednost? Proč ji malují tak beztvarou – proč ji neukážou opravdu takovou, jaká je?*

Nikdy dřív o Bezednosti nepřemýšlela, ale Sazedovy přednášky jí nasadily brouka do hlavy. Instinktivně cítila podvod. Pán Vládce si vymyslel nějakou obrovskou hrozbu, kterou kdysi odvrátil, čímž si „vysloužil“ roli vládce. Ale přece – když se Vin dívala na tu hroznou pokroucenou věc, málem se jí chtělo uvěřit.

Co když něco takového opravdu existovalo? Ale jestli ano, jak to mohl Pán Vládce porazit?

Povzdechla si a zakroutila nad těmi myšlenkami hlavou. Už začíná myslet příliš jako šlechtična. Obdivuje krásu dekorací – přemýšlí o tom, co představuje – a ani se nepozastaví nad tím obrovským majetkem, který je nechal vzniknout. Prostě proto, že tu je všechno tak krásné a ozdobné.

Sloupy v sále nebyly obyčejné sloupy, byla to rytá umělecká díla. Nad okny visely široké pruhy látky a klenutý majestátní strop

byl křižován opěrnými pilíři a zdobenými závěrnými kameny, které byly hustě vyrývané, jenže byly tak vysoko, že je nebylo ze země téměř vidět.

A tanečníci s tímto luxusním zařízením ladili a někdy je dokonce až zastiňovali. Páry ladně pluly po parketu, aniž by vynakládaly jakékoli úsilí, jen prostě kráčely podle hudby. Mnozí se i při tanci bavili. Dámy se v šatech pohybovaly naprosto přirozeně. Vedle šatů nejedné z nich vypadala její řasená róba obyčejně. Sazed měl pravdu. Nosí se dlouhé vlasy. Asi polovina žen je měla vyčesané nahoru a polovině splývaly dolů.

Okázale oblečení muži však působili zcela jinak než ve městě. Jsou to opravdu ti lidé, kteří ubili její přátele a zotročovali skaaty? Vypadali tak – dokonale, chovali se příliš zdvořile, aby byli schopni něčeho takového.

Ráda bych věděla, jestli vůbec registrujou venkovní svět, pomyslela si a se zkříženýma rukama na stole sledovala tanec. *Možná za ty svoje věže a plesy ani nevidí – stejně jako nevidí za můj převlek a makeup.*

Sazed jí poklepal na rameno. Vin si povzdechla a zaujala vhodnější pozici. Po chvíli přinesli jídlo – tak zvláštních barev a chutí, že by se toho byla lekla, kdyby něco podobného za posledních pár měsíců tolikrát nejedla. Sazed sice vynechal tanec, ale jeho příprava, co se týče etikety, byla důkladná, a Vin za to byla vděčná. Jak řekl Kelsier, hlavním účelem tohoto večera je objevit se ve společnosti, tak to musí udělat správně.

Jedla elegantně, jak se to naučila, což jí umožnilo jíst pomalu a akurátně. Nebyla nadšená představou, že by ji někdo zval k tanci. Bála se, že zpanikaří, až na ni někdo promluví. Jídlo však mohla dlouho zdržovat. Zvláště jako dáma. Když dojedla, položila vidličku přes talíř na znamení, že už nebude pokračovat.

První tanečník se objevil za pár minut. „Lady Valette Renouxová?“ zeptal se mladý muž s úklonou. Na sobě měl tmavý kabát a pod ním zelenou vestu. „Já jsem Lord Rian Strobe. Smím prosit o tanec?“

„Můj lorde,“ řekla Vin a ostýchavě sklopila zrak, „jste velmi laskav, ale tohle je můj první ples a všechno je tu tak nádherné! Bojím se, že bych z nervozity dělala na parketě chybu za chybou. Snad příště…?“

„Samozřejmě, paní," odpověděl mladík a se zdvořilým pokynutím odešel.

„Výborně, slečno," řekl Sazed tiše. „Máte skvělý přízvuk. Do příště se tančit naučíte."

Vin se začervenala. „Třeba příště nepřijde."

„Možná," odpověděl Sazed. „Ale není to pravděpodobné. Mladí šlechtici si na své oprávněné kratochvíle potrpí."

„To dělají každý večer?"

„Skoro," odpověděl Sazed. „Tyhle plesy jsou totiž hlavním důvodem, proč lidi přicházejí do Luthadelu. Když někdo přijde do města a zrovna se koná ples – a ten se koná skoro vždycky –, obvykle ho navštíví, zvlášť když je mladý a svobodný. Od vás se tak častá návštěva čekat nebude, ale měli bychom postupně dospět ke dvěma nebo třem týdně."

„Dva nebo tři…," řekla Vin, „to budu potřebovat další šaty!"

Sazed se usmál. „Ahá, už uvažujete jako dáma. Tak, slečno, když mě teď omluvíte…"

„Omluvím?" otočila se k němu Vin.

„Je večeře pro stevardy," řekl Sazed. „Služebník jako já je obvykle propuštěn, když je panstvo po večeři. Zdráhám se odejít a nechat vás tu samotnou, ale jídelna bude plná sebevědomých sluhů vyšší šlechty a pan Kelsier potřebuje, abych vyslechl, o čem budou mluvit."

„Vy mě tu necháváte samotnou?"

„Zatím jste si vedla dobře, slečno," řekl Sazed. „Neudělala jste žádnou zásadní chybu – nebo, přinejmenším žádnou, která by se nedala čekat od mladé dámy, která je u dvora nová."

„Jako co třeba?" zeptala se Vin znepokojeně.

„To probereme později. Hlavně zůstaňte tady u stolu, upíjejte víno, ale nenechte si moc často dolévat, a počkejte, až se vrátím. Kdyby přišli další mladíci, zdvořile je odmítněte jako toho prvního."

Vin zdráhavě přikývla.

„Vrátím se asi tak za hodinu," slíbil Sazed. Zůstal však stát, jako by ještě na něco čekal.

„Ehm, jste propuštěn," řekla Vin.

„Děkuji, slečno," odpověděl, poklonil se a odešel. Nechal ji o samotě.

Nejsem tu sama, pomyslela si. *Někde venku je Kelsier a hlídá.* To pomyšlení ji uklidnilo, i když jí byl nepříjemný ten naléhavý pocit prázdnoty tam vzadu za ní.

O tanec ji přišli požádat ještě tři další mladíci, všichni však přijali její zdvořilé odmítnutí. Po nich už nepřišel nikdo. Zřejmě už se rozšířilo, že netančí. Zapamatovala si jména čtyř mužů, kteří ji oslovili – Kelsier to bude chtít vědět. A čekala.

Překvapivě se začala nudit. Místnost byla dobře větraná, ale pod tolika vrstvami látky jí přece bylo horko. Hlavně na nohy ve spodním prádle až ke kotníkům. Ani dlouhé rukávy k pocitu spokojenosti nepřidaly, i když byl hedvábný materiál příjemný na tělo. Chvíli se zájmem pozorovala tančící páry. Potom ji však zaujali obligátoři.

Zdálo se, že na plese mají nějaký úkol. I když většinou postávali mimo hloučky bavící se šlechty, příležitostně se zapojili do hovoru. A často některá skupina obligátora vyhledala a zdvořile na něho kývla.

Vin se zamračila a přemýšlela. Nakonec na procházejícího obligátora kývla skupina lidí u stolu poblíž. Byl příliš daleko, aby bez pomoci něco slyšela, ale s cínem…

Už se chystala spálit cín, ale potom se zarazila. *Nejdřív měď,* uvědomila si a spálila měď. Bude si muset zvyknout pálit ji skoro nepřetržitě, aby ji nemohl nikdo vystopovat.

Když tedy skryla allomancii, spálila cín. Okamžitě ji oslepilo světlo v sále, až musela zavřít oči. Hudba hrála hlasitěji a u desítky bavících se hloučků najednou rozuměla každému slovu. Usilovně se snažila soustředit se na rozhovor, který ji zajímal. Stůl byl blízko a brzy se jí podařilo rozlišit jednotlivé hlasy.

„… slibte, že se doví o mém zasnoubení jako první," řekl kdosi u stolu. Vin otevřela oči aspoň na štěrbinky. Byl to jeden ze šlechticů.

„Dobře," řekl obligátor. „Jsem svědek. Zaznamenám to."

Šlechtic natáhl ruku a zacinkaly mince. Vin uhasila cín a otevřela oči. Obligátor právě odcházel od stolu a něco – pravděpodobně mince – strkal do kapsy pláště.

Zajímavé, pomyslela si Vin.

Lidé u stolu se však brzy rozešli a Vin už neměla koho pozorovat. Znovu se začala nudit a sledovala obligátora, jak jde

přes sál ke kolegovi. Poklepávala prsty na stůl a nedbale pozorovala obligátory – až si cosi uvědomila.

Jednoho z nich poznala. Nebyl to ten, který před chvílí vzal peníze, ale jeho kolega. Starší, menší, podsaditý a tvářil se velmi povýšeně. Jako by pohrdal i svým kolegou.

Vin si zprvu myslela, že ho zná ze své návštěvy Ministerstva s Camonem, a propadla panice. Potom si však uvědomila, že to není on. Někde ho už musela vidět, ale kde? Byl…

Můj otec, uvědomila si ohromeně.

Reen jí ho jednou ukázal, před rokem, když byli poprvé v Luthadelu. Tenkrát kontroloval dělníky v místní kovárně. Reen tam Vin protáhl, aby aspoň jednou v životě viděla svého otce – dosud ovšem nechápala, jaký to mělo smysl. Tu tvář si však zapamatovala.

Překonala nutkání schoulit se na židli do klubíčka. Ten člověk ji v žádném případě nemůže poznat – vždyť ani neví, že existuje. Násilím od něho odpoutala pozornost a raději se dívala na okna. Nemohla si je však pořádně prohlédnout, protože je stínily sloupy.

Přitom si ovšem všimla další nové věci. Po celé zadní stěně sálu se táhl majestátní vestavěný balkon. Byl to jakýsi protějšek výklenku pod okny, jenže vedl podél stropu místnosti, mezi stropem a okny. Viděla, jak tam chodí lidé, jednotlivci i páry, a dívají se dolů do sálu.

Instinktivně ji to na balkon táhlo – mohla by odtud pozorovat dění a sama by nebyla vidět. Také by si mohla dobře prohlédnout záclony a okno nad jejich stolem a kamenickou práci na sloupech, aniž by to vypadalo, že okouní.

Sazed jí řekl, aby zůstala u stolu, ale čím déle u něho seděla, tím více jí přitahoval zrak horní balkon. Měla nutkání vstát, protáhnout si nohy a snad se i provětrat. Dalším motivem, aby odešla ze sálu, byla i přítomnost jejího otce, ať už o ní ví nebo ne.

Žádný tanečník už pro mě nepřijde, pomyslela si. *A udělala jsem, co Kelsier chtěl. Nechala jsem se vidět.*

Chvíli zůstala a potom kývla na sluhu.

Ochotně přiběhl. „Prosím, slečno Renouxová?“

„Jak se dostanu tam nahoru?“ zeptala se Vin a ukázala k balkonu.

„Po straně, tam, jak je orchestr, jsou schody, paní,“ odpověděl chlapec. „Po schodech vyjdete nahoru na balkon.“

Vin kývla jako poděkování. Potom odhodlaně vstala a šla ke schodišti. Lidé jí nevěnovali větší pozornost než jenom letmý pohled, a tak poněkud sebejistěji vyšla na schodiště. Kamenná chodba se stáčela nahoru. Schodiště bylo krátké a strmé. Po vnější stěně se táhla úzká okna z barevného skla. Nebyla širší než její dlaň. Byla temná, protože jim chybělo světlo zvenku. Vin dychtivě vyšla nahoru a částečně vybila svou nevyčerpatelnou energii, brzy však začala pod tíhou šatů a nutností přidržovat je tak, aby neklopýtla, zpomalovat. Spálila nepatrné množství cínu s olovem, aby vyšla bez námahy, nezpotila se a nezničila si makeup.

Stálo to za to. Horní balkon byl tmavý, osvětlený pouze lampami s modrými stínidly na zdech. Skýtal nádherný pohled na okna z barevného skla. Bylo tu ticho. Vin se přiblížila k železnému zábradlí mezi sloupy, podívala se dolů a připadala si tu sama. Kamenné dláždění vytvářelo jakýsi šedobílý kroucený vzorec, jehož si dříve nevšimla.

Že by *mlha?* zapřemýšlela a opřela se o zábradlí. Stejně jako lampa za ní bylo také složitě zdobené motivy pnoucího se vína. Vršky sloupů po stranách nesly reliéfní motivy zvířat zachycených v pohybu, jako by chtěla skočit z balkonu dolů.

„Podívejte, tak takhle to dopadá, když potřebujete dolít víno," ozval se náhle hlas za jejími zády.

Vin sebou polekaně trhla. Za ní stál mladý muž. Oblečení měl nejluxusnější, jaké kdy viděla, a vestu nejjasnější barvy. Košili i plášť měl volnější a vlasy poněkud rozcuchané. V ruce držel pohár vína a z kapsy kabátu mu vyčnívala kniha, která na ni byla poněkud velká.

„Problém totiž je," pokračoval mladík, „že když se potom vrátíte, tak zjistíte, že vám vaše oblíbené místo zabrala hezká slečna. No, gentleman by si stoupl jinam a nechal by dámu při jejím rozjímání. Ale tohle je opravdu nejlepší místo na balkoně – jediné tak blízko u lampy, aby se při ní dalo číst."

Vin se začervenala. „Omlouvám se, pane."

„Aha, tak vy se cítíte vinna. A to všechno pro jeden pohár vína. Ale místa je tu dost i pro dva – když postoupíte jen o malý kousek dál."

Vin se zarazila. Může zdvořile odmítnout? On evidentně chce, aby zůstala blízko něho – ví vůbec, kdo je? Měla by zjistit jeho jméno, aby mohla referovat Kelsierovi?

Ustoupila stranou a mladík se postavil vedle ní. Opřel se o postranní sloup, vyndal knihu a začal číst. Měl pravdu – lampa mu svítila přímo na stránky. Vin chvíli stála a sledovala ho, byl však zabrán do četby. Ani se na ni nepodíval.

To si mě vůbec nebude všímat? pomyslela si Vin, zmatená vlastní rozmrzelostí. *Asi jsem měla mít atraktivnější šaty.*

Muž upil vína a znovu se ponořil do knihy.

„Vy vždycky na plesech čtete?“ zeptala se.

Mladík zvedl oči. „Vždycky, když se mi podaří se s tím někam schovat.“

„A není to jaksi v protikladu s důvodem, proč jste přišel?“ zeptala se Vin. „Proč chodíte na ples, když se vyhýbáte společnosti?“

„Vy jste tu taky,“ podotkl.

Vin se začervenala. „Já jsem se jen chtěla podívat na sál shora.“

„Ano? A proč jste odmítla ty tři mladíky, co vás přišli požádat o tanec?“

Vin se odmlčela. Mladík se usmál a vrátil se ke knize.

„Byli čtyři,“ řekla Vin rozmrzele. „A odmítla jsem je proto, že neumím dost dobře tancovat.“

Muž pomalu odložil knihu a pozoroval ji. „Víte, že jste mnohem méně ostýchavá, než jak vypadáte?“

„Ostýchavá?“ zeptala se Vin. „Já nekoukám do knihy, když vedle mě stojí mladá dáma, aniž bych se představila.“

Muž zamyšleně zvedl obočí. „Poslouchejte, vy mluvíte jako můj otec. Vypadáte sice lépe, ale mluvíte stejně mrzutě.“

Vin se na něho nevraživě podívala. Nakonec zvedl oči v sloup. „Dobře, tak ať jsem tedy gentleman.“ Uctivě se poklonil. „Jsem Lord Elend, Lady Valette Renouxová, smím mít to potěšení sdílet s vámi tento balkon, zatímco budu číst?“

Vin stála se složenýma rukama. *Elend? A to je křestní jméno nebo příjmení? Ale co je mi po tom. On chtěl jen na své místo. Ale… jak věděl, že jsem odmítla tanečníky?* Nějak měla pocit, že bude Kelsiera právě tenhle rozhovor zajímat.

Kupodivu se jí nechtělo tohoto muže odbýt jako ty předchozí. Místo toho ji znovu popudilo, když zase začal číst.

„Ale ještě jste mi neřekl, proč radši čtete, než se účastníte plesu,“ řekla. Muž vzdychl a opět odložil knihu. „No, víte, taky nejsem zrovna nejlepší tanečník.“

„Aha," odpověděla Vin.

„Ale," řekl a zvedl prst, „ono nejde jen o to. Pravděpodobně jste si to ještě neuvědomila, ale člověk se těmi večírky snadno přesytí. Když jich máte za sebou pět nebo šest set, už se to začne tak nějak opakovat."

Vin pokrčila rameny. „Třeba byste se stal lepším tanečníkem, kdybyste měl praxi."

Elend zvedl obočí. „Vy mě nenecháte číst, že ne?"

„Neměla jsem to v úmyslu."

Vzdychl a zasunul knihu zpátky do kapsy, která se už podle ní začínala tvarovat nastálo. „Tak dobře. Chcete tedy jít tančit?"

Vin strnula. Elend se usmál.

Proboha! On je buď neuvěřitelný pokrytec, nebo společensky nekompetentní. Rozčilovalo ji, že se nemohla rozhodnout, která z těchto alternativ je ta pravá.

„To znamená ne, předpokládám?" řekl Elend. „Výborně – pokládal jsem za vhodné se zeptat, když o sobě tvrdím, že jsem gentleman. Ale pochybuju, že by ti tančící dole stáli o to, abychom jim šlapali na nohy."

„Souhlasím. Co čtete?"

„Dilisteniho," odpověděl Elend. „*Strasti soch.* Slyšela jste o tom?"

Vin zakroutila hlavou.

„Ano, většina lidí to nezná." Naklonil se přes hrazení a podíval se dolů. „Tak jaký je váš dojem z první návštěvy u dvora?"

„Velice… úchvatný."

Elend se zasmál. „No, bez ohledu na mínění o Venturově domě – večírky pořádat umějí."

Vin přikývla. „Vy tedy nemáte Venturův dům v oblibě?" zeptala se. Možná právě na tuto informaci čeká Kelsier.

„Nijak zvlášť, ne," odpověděl Elend. „Jsou příliš okázalí. I mezi vyšší šlechtou. Oni nemůžou jen tak pořádat večírek. Oni musejí udělat ten nejhonosnější a *nejlepší* večírek.

Přitom sedřou služebnictvo z kůže, aby ho zvládli připravit, a pak ty chudáky zbijou do bezvědomí, když druhý den ráno není uklizeno tak, že se všechno leskne."

Vin dala hlavu na stranu. *Tahle slova bych od šlechtice nečekala.*

Elend se zarazil, trochu v rozpacích. „No, o to nejde. Myslím, že vás hledá váš Terrisman.“

Vin se lekla a podívala se z balkonu dolů. Jistě. Sazedova vysoká postava se tyčila nad prázdným stolem, jak hovořil s malým sluhou.

Vin tiše vyjekla. „Musím jít,“ řekla a obrátila se ke schodišti.

„Dobrá,“ řekl Elend. „Budu zase číst.“ Pokynul jí na rozloučenou, ale knihu už měl otevřenou, ještě než vstoupila na první schod.

Vin bez dechu doběhla dolů. Sazed ji hned zpozoroval.

„Omlouvám se,“ řekla, když se k ní rozhořčeně přiblížil.

„Mně se neomlouvejte, slečno,“ řekl Sazed tiše. „Je to nevhodné a zbytečné. Trochu se projít byl dobrý nápad, myslím. Býval bych to sám navrhl, kdybyste nepůsobila tak nervózně.“

Vin přikývla. „Tak abychom šli, ne?“

„Je vhodná chvíle k odchodu, jestli si přejete,“ řekl Sazed a podíval se na balkon. „Smím se zeptat, co jste tam nahoře dělala, slečno?“

„Chtěla jsem mít lepší výhled na okna,“ odpověděla Vin. „Ale nakonec jsem se dala s někým do řeči. Nejdřív to vypadalo, že se o mě zajímá, ale teď se mi zdá, že jsem si to jen namlouvala. To nevadí, asi nebude tak důležitý, abych Kelsierovi referovala o jeho jménu.“

Sazed se zastavil. „S kým jste to mluvila, slečno?“

„Tamhle s tím mladíkem, nahoře na balkoně, v rohu,“ řekla Vin.

„S někým z přátel Lorda Ventura?“

Vin strnula. „Je mezi nimi nějaký Elend?“

Sazed viditelně zbledl. „Vy jste si povídala s Lordem *Elendem Venturem?*“

„Ehm… ano?“

„Požádal vás o tanec?“

Vin přikývla. „Ale nejspíš to nemyslel vážně.“

„Páni!“ řekl Sazed. „Tedy záměrná anonymita.“

„Venture?“ zeptala se Vin a zamračila se. „Jako dům Venture?“

„Dědic titulu,“ řekl Sazed.

„Hmmm,“ poznamenala Vin a uvědomila si, že patrně měla mít poněkud větší trému, než ve skutečnosti měla. „On byl trochu nudný – ale tak docela příjemně.“

„To bychom neměli probírat tady,“ řekl Sazed. „Vaše postavení je mnohem, mnohem nižší. Pojďte, půjdeme. Neměl jsem na tu večeři chodit…“

Otočil se, a zatímco vedl Vin k východu, celou dobu si cosi mumlal. Vin si brala šál a ještě jednou se podívala do hlavního sálu. Spálila cín, zamžourala očima v ostrém světle a podívala se na balkon.

Držel v ruce knihu, zavřenou – a byla by přísahala, že se dívá směrem za ní. Usmála se a nechala Sazeda, aby ji uvedl k vozu.

Vím, že bych se neměl nechat zneklidnit jedním nosičem. Ale on je z Terrisu, kde ty věštby vznikly. Kdyby si měl někdo všimnout podvodu, tak kdo jiný než on?

Nicméně táhnu dál tam, kde se podle psaných svědectví naplní můj osud – jdu a cítím v zádech Rashekův pohled. Žárlivý. Posměšný. Nenávistný.

13

Vin seděla na jedné z židlí Lorda Renouxe a nohy měla zkřížené pod sebou. Cítila se příjemně, když se zbavila těch objemných šatů a vzala si svou obvyklou košili a kalhoty.

Ovšem cítila Sazedovu tichou nespokojenost a měla chuť neklidně se vrtět. Stál na druhé straně místnosti a Vin měla jasný dojem, že je v průšvihu. Sazed se dlouze vyptával a chtěl vědět každý detail z jejího rozhovoru s Lordem Elendem. Jeho otázky byly samozřejmě uctivé, ale nekompromisní.

Sazed si dělal podle Vinina názoru o její rozhovor s oním mladým mužem nemístné starosti. Nemluvili o ničem důležitém a Elend sám byl na lorda z aristokratického domu velmi nenápadný.

Něco zvláštního však na něm bylo – něco, co Vin Sazedovi nepřiznala. Cítila se… v Elendově přítomnosti dobře. Když si na jejich setkání znovu vzpomínala, uvědomila si, že na tu krátkou chvilku přestala být Lady Valette. Nebyla ale ani Vin, protože tahle část Vin – ustrašená členka gangu – byla vlastně skoro stejný podvrh jako Valette.

Ne, byla prostě… sama sebou, nebo kdo vlastně je. Byl to zvláštní zážitek. Občas se tak cítila i s Kelsierem a s ostatními, ale

ne tak naplno. Jak se Elendovi podařilo oslovit její skutečné nitro tak rychle a tak intenzivně?

Třeba na mě používal allomancii! pomyslela si zděšeně. Elend je vysoký šlechtic, třeba je klidař. Třeba bylo v tom rozhovoru víc, než si myslela.

Opřela se a zamračila se. Ale vždyť ona pálila měď, takže na ni allomancii používat nemohl. Ale třeba ji mohl nějak ovlivnit, aby ztratila ostražitost. Vin se vracela k jejich rozhovoru a přemýšlela o tom, jak zvláštně příjemně jí při něm bylo. Když se na to ale zpětně podívá, je jasné, že příliš obezřetná nebyla.

Příště si dám větší pozor. Předpokládala, že se ještě setkají. Měli by.

Vešel sluha a něco pošeptal Sazedovi. Vin rychle spálila cín a rozhovor zaslechla – vrátil se Kelsier.

„Prosím, vzkažte Lordu Renouxovi," řekl Sazed. Sluha v bílém přikývl a rychle odešel.

„Ostatní můžete odejít," řekl Sazed chladně a služebnictvo se rozprchlo z místnosti pryč. Sazedova tichá hlídka je donutila až do této chvíle tu mlčky bez hnutí čekat.

Kelsier a Lord Renoux přišli společně a tiše si povídali. Renoux měl na sobě jako obvykle bohatý oblek střižený v neznámém západním stylu. Šedý knír měl přesně zastřižený a upravený. Sebejistě vkráčel dovnitř. Vin překvapilo jeho aristokratické vystupování i potom, co strávila celý večer mezi šlechtou.

Kelsier měl na sobě mistplášť. „Sazede?" řekl hned, jak vešel. „Máš zprávy?"

„Obávám se, že ano, pane Kelsiere," odpověděl Sazed. „Zdá se, že slečna Vin dnes na plese upoutala pozornost Lorda Elenda Ventura."

„Elenda?" zeptal se Kelsier se založenýma rukama. „Není to ten dědic?"

„Ano, je," odpověděl Renoux. „Setkal jsem se s ním před čtyřmi lety, když jeho otec navštívil západ. Připadal mi takový nedůstojný, na své postavení."

Před čtyřmi lety? pomyslela si Vin. *Je vyloučeno, aby Lorda Renouxe hrál čtyři roky. Vždyť se Kelsier vrátil z dolů před dvěma lety!* Podívala se na falešného Lorda Renouxe, ale – jako obvykle – neobjevila v jeho vystupování jedinou chybičku.

„Jak moc byl pozorný?" zeptal se Kelsier.

„Požádal ji o tanec," odpověděl Sazed. „Ale slečna Vin moudře odmítla. K jejich setkání došlo evidentně pouhou shodou okolností – ale obávám se, že ho na sebe mohla upozornit."

Kelsier se rozesmál. „Naučil jsi ji to dobře, Sazede. Příště se Vin bude muset snažit nebýt tak okouzlující."

„Proč?" zeptala se Vin ve snaze zakrýt své rozhořčení. „Já jsem myslela, že *chceme,* abych se líbila."

„Ale ne člověku tak významnému jako Elend Venture, dítě," řekl Lord Renoux. „Poslali jsme vás ke dvoru, abyste vešla ve známost, ne do skandálů."

Kelsier přikývl. „Venture je mladý, schopný a je dědicem mocného domu. Kdyby ses s ním stýkala, byl by to pro nás vážný problém. Ženy od dvora by na tebe žárlily a starší muži by namítali proti rozdílnosti vašeho postavení. Velkou část dvora by sis znepřátelila. Abychom dostali informace, které potřebujeme, tak musíme docílit toho, aby tě šlechta viděla jako nenápadnou, nedůležitou a – co je nejdůležitější – neškodnou."

„Krom toho, dítě," pokračoval Lord Renoux, „je nepravděpodobné, že má o vás Elend Venture skutečný zájem. U dvora je známý jako excentrická osoba – možná chce tuto pověst jen posílit tím, že dělá to, co se od něho neočekává."

Vin cítila, jak rudne. *Možná mají pravdu,* přiznala si věcně. Přesto jí šli těmi řečmi na nervy – zvlášť Kelsier tím uštěpačným, věcně bezohledným postojem.

„Ano," přisvědčil Kelsier, „rozhodně by bylo nejlepší, kdyby ses Venturovi úplně vyhýbala. Zkus ho urazit nebo tak něco. Párkrát se na něj podívej tak, jak to umíš."

Vin na Kelsiera vrhla vzdorovitý pohled.

„No, třeba takhle!" řekl a rozesmál se.

Vin zaťala zuby a ovládla se. „Dnes jsem na plese viděla svýho otce," řekla ve snaze odvrátit pozornost ostatních od Lorda Ventura.

„Opravdu?" zeptal se Kelsier se zájmem.

Vin přikývla. „Poznala jsem ho. Bratr mi ho jednou ukázal."

„Co má tohle znamenat?" zeptal se Renoux.

„Vinin otec je obligátor," odpověděl Kelsier. „A zdá se, že důležitý, když se dostane na takovýhle ples. Víš, jak se jmenuje?"

Vin zakroutila hlavou.

„Tak ho popiš," požádal ji Kelsier.

„Ehm… plešatej, tetování na očích…"

Kelsier se smál. „Tak mi ho někdy ukážeš, ano?“

Vin přikývla a Kelsier se otočil k Sazedovi. „Máš seznam těch mužů, co požádali Vin o tanec?“

Sazed přikývl. „Dala mi ho, pane Kelsiere. Já mám pro vás taky několik zajímavých drobností z naší večeře.“

„Výborně,“ řekl Kelsier a podíval se na pendlovky v koutě. „Ale musíme to nechat až na zítra. Já už teď musím jít.“

„Jít?“ zeptala se Vin a vyskočila. „Ale vždyť jste sotva přišel!“

„To je ta zvláštní věc, vždycky když někam přijdeš, Vin,“ mrkl na ni. „Jakmile jsi tam, tak jediná věc, kterou opravdu musíš udělat, je zase odejít. Běž se vyspat – jsi unavená.“

Kelsier mávl na rozloučenou a s veselým hvízdáním se vzdálil.

Přespříliš nenucený, pomyslela si Vin. *A moc tajnůstkářský. Obvykle nám říká, na který domy chce zaútočit.*

„Asi opravdu půjdu spát,“ řekla Vin a zívla.

Sazed se na ni podezíravě díval, ale když na něho Renoux začal mluvit, nechal ji. Vin vyšla po schodech do svého pokoje, oblékla si mistplášť a otevřela dveře na balkon.

Do místnosti vnikla mlha. Vin spálila železo a odměnou jí byly modravé paprsky ukazující kamsi do dálky.

Tak se podíváme, kam jste se vydal, pane Kelsiere.

Spálila ocel a vyrazila do studené, vlhké podzimní noci. Cín jí zbystřil zrak a nechal pocítit lechtání chladného vzduchu v ústech, jak dýchala. Silně zatlačila a potom trochu zatáhla za bránu dole. Tím se vysokým obloukem přehoupla přes ocelová vrata a potom na ně zatlačila, aby se dostala dál.

Sledovala modrou stopu, která ukazovala ke Kelsierovi. Vydala se za ním v takové vzdálenosti, aby nebyla vidět. Neměla žádný kov ani mince a pálila měď, aby skryla allomancii. Její přítomnost by tedy mohl prozradit pouze nějaký zvuk, a proto se pohybovala velmi tiše.

Kelsier překvapivě neměl namířeno do města. Za bránou domu vyrazil směrem na sever a ven z města. Vin ho tiše následovala.

Kam jde? přemítala zmateně. *Kolem Fellise? Nebo někam na okraj do nějakého domu?*

Kelsier ještě chvíli pokračoval na sever a potom najednou jeho linie začala slábnout. Vin se zastavila vedle skupinky pahýlovitých stromů. Paprsek směřující ke Kelsierovi rychle mizel. Zaklela a prudce vyrazila.

Kelsier kdesi před ní zmizel ve tmě. Vin vzdychla a zpomalila. Spálila železo, ale zahlédla jenom jeho siluetu mizející v dálce. Už ho nedohoní.

Ovšem díky železu viděla něco jiného. Zamračila se a pokračovala dál, dokud nenarazila na další zdroj kovu – dvě malé bronzové tyčky zaražené v zemi kousek od sebe. Vzala jednu do ruky a potom se podívala do vířící mlhy směrem k severu.

On skáče, uvědomila si. *Ale proč?* Skákat je rychlejší než jít, ale v téhle pusté divočině to postrádá smysl.

Jedině…

Postoupila dopředu a brzy objevila další bronzové tyčky. Ohlédla se. Ve tmě bylo těžko cokoli odhadovat, ale zdálo se, že ony čtyři tyčky vytvářejí spojnici směřující přímo k Luthadelu.

Tak takhle to dělá, pomyslela si. Kelsier měl zázračnou schopnost pohybovat se mezi Luthadelem a Fellise pozoruhodnou rychlostí. Byla by si myslela, že používá koně, ale zdá se, že tohle je lepší způsob. Kelsier – nebo možná někdo před ním – položil mezi oběma městy jakousi allomantickou dálnici.

Vzala do dlaně první tyčku – potřebovala změkčit dopad, kdyby se jí nevydařil –, potom se postavila před druhý pár tyček a vymrštila se do vzduchu.

Silně zatlačila, rozdmýchala ocel a vyletěla, co mohla nejvýše. Za letu rozdmýchala železo a hledala další zdroje kovů. Brzy se objevily – dva přímo severně a další dva v dálce po pravé i po levé straně.

Ty po stranách, to je samozřejmě jen upřesnění, uvědomila si. Jestli se nechce odchýlit od téhle bronzové dálnice, musí směřovat dál severně. Odstrčila se trochu doleva, aby prošla přímo mezi dvěma sousedními tyčkami na cestě, a potom se velkým obloukem znovu vrhla dopředu.

Brzy tomu přišla na kloub a přesunovala se velkými skoky z jednoho bodu do druhého, aniž by se dostala příliš těsně k zemi. Brzy chytila správný rytmus skoků a už nemusela korigovat směr do stran.

Postupovala neutěšenou krajinou velmi rychle. Kolem ní se valila mlha a plášť jí vlál, až zůstával daleko za ní. Přesto se ještě snažila zvyšovat rychlost. Strávila příliš mnoho času zkoumáním bronzových tyček. Musí za Kelsierem. Jestli ho nedohoní, dostane se sice do Luthadelu, ale nebude vědět, kam dál.

Skákala od jednoho bodu k druhému téměř závratnou rychlostí a zoufale před sebou hledala nějaký náznak allomantického pohybu. Asi po deseti minutách se před ní konečně objevila modrá linka – směřovala nahoru, ne dolů k zemi. Vin si oddechla.

Potom se objevila druhá. A třetí.

Vin se zamračila a s tlumeným žuchnutím doskočila na zem. Spálila cín a spatřila před sebou obrovský stín, na jehož vrcholku se třpytilo jakési světlo.

Městské hradby, pomyslela si udiveně. *Už? To bylo dvakrát rychlejší než na koni!*

Nicméně to znamenalo, že se jí Kelsier ztratil. Zamračila se a pomocí tyčky, kterou stále držela v ruce, se vyhoupla na hradby. Jakmile doskočila na vlhké kameny, natáhla ruku a přitáhla si tyčku k sobě. Potom se přesunula na druhou stranu hradeb, vyskočila na ně a tam se skrčila a pozorovala město.

Co teď? pomyslela si rozzlobeně. *Zpátky do Fellise? Podívat se ke Clubsovi, jestli se nestavil tam?*

Chvíli byla nejistá, ale potom seskočila ze zdi a vydala se po střechách do města. Posunovala se náhodně pomocí okenních kliček a drobných kovových předmětů a bronzové tyčky, když potřebovala udělat dlouhý skok. Tyčku si potom vždycky přitáhla zpátky do ruky. Až dodatečně si uvědomila, kam vlastně celou dobu směřovala.

Před ní se tyčila do tmy Venturova tvrz. Světla na nádvoří už nesvítila, pouze u strážních budek hořely dvě pochodně.

Vin se skrčila u okraje střechy a přemýšlela, co ji to vlastně zavedlo zpátky k téhle velké tvrzi. Chladný vítr si pohrával s jejími vlasy i pláštěm a měla pocit, že na tvářích cítí drobné kapičky deště. Seděla tam dlouho, až ji začaly zábst prsty na nohou.

Potom zpozorovala, že na pravé straně se něco děje. Přikrčila se a rozdmýchala cín.

Na střeše asi o tři domy dál seděl v tlumeném světle Kelsier. Zdálo se, že si jí nevšiml. Sledoval tvrz, ale byl příliš daleko na to, aby mu viděla do tváře.

Vin ho zvědavě pozorovala. Jejímu setkání s Elendem nepřikládal velkou důležitost, ale možná mu to dělalo větší starost, než byl ochoten přiznat. Náhle jí přeběhl mráz po zádech a dostala strach.

Co když přišel zabít Elenda? Vražda vysokého šlechtice a dědice domu by určitě mezi šlechtou vyvolala napětí.

Vin s obavami čekala, co se bude dít. Nakonec však Kelsier vstal a odešel. Odrazil se od střechy a vyletěl do vzduchu.

Vin upustila bronzovou tyčku – aby ji neprozradila – a vydala se za ním. Železo jí ukázalo modrý paprsek do dálky. Rychle vyskočila přes ulici a odtlačila se od poklopu stoky, aby ho znovu neztratila.

Postupoval směrem do centra města. Vin se zamračila a snažila se přesněji odhadnout jeho pozici. Směrem, kterým se vydal, stál dům Erikeller. To byl hlavní dodavatel zbraní. Třeba mu chce Kelsier dodávky nějak zastavit, aby byl Renoux pro zdejší šlechtu důležitější.

Vin se zastavila na střeše a sledovala, jak Kelsier mizí ve tmě. *Zase tak pospíchá. Já –*

Na rameno jí dopadla čísi ruka.

Vin vyjekla, uskočila a spálila cín s olovem.

Kelsier se na ni podíval se zvednutým obočím. „Vy už máte dávno spát, mladá dámo.“

Vin uhnula pohledem ke straně. Podívala se na modrou linku. „Ale –“

„To je můj váček s mincema,“ usmál se Kelsier. „Dobrý zloděj krade nápady stejně hbitě jako boxingy. Od té doby, co jsi mě minulý týden stopovala, jsem opatrnější. Nejdřív jsem si myslel, že jsi Mistborn od Venturů.“

„Oni nějakého mají?“

„Určitě,“ odpověděl Kelsier. „Ve většině aristokratických domů je mají. Ale tvůj přítel Elend Mistborn není. Dokonce ani Misting.“

„Jak to víte? Třeba to tají.“

Kelsier zakroutil hlavou. „Před pár lety při rvačce málem přišel o život – kdyby nějaké schopnosti měl, tak by je byl tenkrát využil.“

Vin přikývla, stále ještě se sklopenýma očima. Kelsierovi se do očí nepodívala.

Seděl na šikmé střeše, nohu přes nohu, a povzdechl si. „Sedni si.“

Vin se usadila na střeše naproti němu. Kolem stále vířila chladná mlha a začalo trochu mžít. Nebylo však o nic vlhčeji než obvykle.

„To nejde, abys mi byla pořád takhle v patách, Vin. Pamatuješ, jak jsme spolu mluvili o důvěře?“

„Kdybyste mi důvěřoval, tak mi řeknete, kam jdete.“

„To není pravda,“ namítl Kelsier. „Třeba jen nechci, abyste si o mě ty i ostatní dělali starost.“

„Děláte stejně jen samý nebezpečný věci,“ řekla Vin. „Tak proč bychom si měli dělat větší starost než normálně, kdybyste nám řekl něco víc?“

„Některé úkoly jsou nebezpečnější než jiné,“ řekl Kelsier tiše.

Vin se odmlčela a potom se podívala směrem, kam měl Kelsier v úmyslu zmizet. Do centra.

Směrem ke Kredik Shaw, Pahorku Tisíce věží. Paláci Pána Vládce.

„Vy jdete za Pánem Vládcem!“ řekla Vin tiše. „Minule jste říkal, že ho navštívíte.“

„Návštěva je asi silný slovo,“ namítl Kelsier. „Do paláce jít chci, ale upřímně doufám, že Pána Vládce nepotkám. Ještě na něj nejsem připravený. Ale ty půjdeš v každém případě do Clubsova obchodu.“

Vin přikývla.

Kelsier se zamračil. „Ty mi to slíbíš, ale stejně mě chceš zase sledovat, viď?“

Vin se zarazila a potom opět přikývla.

„A proč?“

„Protože já vám chci pomáhat,“ odpověděla tiše. „Moje úloha v tom všem se smrskla na chození na večírky. Ale já jsem Mistborn – vy jste mě to sám naučil. Přeci nebudu sedět na zadku na plese a nechávat všechnu nebezpečnou práci na ostatních?“

„Tvoje práce na plese je důležitá,“ odpověděl Kelsier.

Vin přikývla a sklopila oči. Byla by ho nechala odejít a potom se vydala za ním. Zčásti pro to, co mu vysvětlila před chvílí. Začala cítit s touto partou sounáležitost. Bylo to úplně jiné, než co poznala dosud. Chtěla být při tom. Chtěla pomáhat.

Cosi jí však ještě našeptávalo, že jí Kelsier neřekl všechno. Třeba jí důvěřuje. Ale třeba taky ne. A tajemství má určitě. Patři k nim jedenáctý kov a Pán Vládce.

Kelsier zachytil její pohled a musel v něm vycítit její záměr jít za ním. Povzdechl si. „Já to myslím vážně, Vin! Se mnou nemůžeš.“

„Proč ne?“ zeptala se a přestala před ním cokoli předstírat. „Jestli je to, co děláte, tak nebezpečný, tak by přece bylo bezpečnější mít s sebou ještě jednoho Mistborna, aby vám kryl záda, ne?“

„Ještě všechno neumíš,“ odpověděl Kelsier.

„Protože jste mě to nenaučil.“

„Potřebuješ ještě praxi.“

„Nejlepší praxe je rovnou něco dělat,“ trvala na svém Vin. „Bratr mě naučil krást tím, že mě vodil mezi zloděje.“

Kelsier zakroutil hlavou. „Je to moc nebezpečné.“

„Kelsiere,“ řekla vážně, „plánujeme svrhnout Finální říši. Tak stejně nemůžu počítat s tím, že bych se dožila konce roku.

Pořád tvrdíte ostatním, jak je výhodný mít v partě Mistborna. Ale řekněte mi, jakou to teda má výhodu, když mě nenecháte Mistborna dělat? Jak dlouho ještě budeme čekat? Dokud nebudu připravená? K tomu nejspíš nedojde nikdy.“

Kelsier ji chvíli sledoval a potom se usmál. „Když jsme se viděli poprvé, tak jsem z tebe nemohl dostat slovo. A teď mi tady přednášíš.“

Vin se začervenala. Nakonec si Kelsier povzdychl a sáhl si pro něco pod plášť. „Sám nemůžu uvěřit tomu, co teď dělám,“ broukl a podal jí kousek kovu.

Vin zkoumavě prohlížela malou stříbřitou kuličku. Byla tak lesklá a jasná, že vypadala skoro jako kapka tekutiny, ale přitom byla tvrdá na dotek.

„Atium,“ řekl Kelsier. „Desátý a nejsilnější známý allomantický kov. Tahle kulička má větší cenu než pytel boxingů.“

„Tenhle kousek?“ zeptala se překvapeně.

Kelsier přikývl. „Atium pochází jen z jediného místa – z dolů v Hathsinu. Tam Pán Vládce osobně dohlíží na těžbu a distribuci. Aristokratické domy mají měsíční příděly a tím je vlastně má Pán Vládce pod kontrolou. Na a spolkni to.“

Vin si prohlížela kousek kovu, nejistá, jestli může vyplýtvat něco tak cenného.

„To se nedá prodat,“ řekl Kelsier. „Zloději to zkoušejí, ale vždycky je chytí a popraví. Pán Vládce si svý zásoby atia hlídá.“

Vin přikývla a spolkla kov. Okamžitě v sobě pocítila obrovský zdroj energie.

„Tak,“ řekl Kelsier a vstal. „Až se rozejdu, tak ho spálíš.“

Vin přikývla. Když udělal první krok, sáhla po zdroji energie a spálila atium.

Kelsier jako by se jí před očima trochu zamlžil. Potom se najednou objevil jakýsi průsvitný přízrak. Vypadal jako Kelsier a šel pár kroků před ním. Z tohoto Kelsierova duplikátu slabě vyzařoval přetrvávající vjem zpět ke Kelsierovi.

Bylo to jako… obrácený stín. Kelsierův dvojník dělal přesně to, co Kelsier, ale hýbal se ještě před Kelsierem, dříve. Otočil se nejdříve Kelsierův přízrak a potom Kelsier.

Přízrak začal hýbat ústy. O vteřinu později promluvil Kelsier. „Když spálíš atium, tak jakoby trochu vidíš do budoucnosti. Ne přímo do budoucnosti, ale trochu dopředu. Vidíš, co člověk udělá, o trochu dřív, než to skutečně udělá. Krom toho ti ještě zbystří mysl, takže pohotověji zpracuješ informaci a reaguješ rychleji a soustředěněji."

Stín se zastavil a potom se zastavil Kelsier. Najednou stín vyskočil a uhodil ji. Vin okamžitě zvedla ruku v momentě, kdy se Kelsier pohnul skutečně, a jeho ruku zadržela uprostřed pohybu, ještě než ji stačil uhodit.

„Když pálíš atium," řekl, „nic tě nemůže překvapit. Můžeš nastavit dýku, protože víš, že na ni nepřítel naběhne. Můžeš se dobře bránit při útoku, protože víš, kam která rána padne. Díky atiu jsi skoro nepřemožitelná. Zlepší ti myšlení a umožní ti dobře použít každou informaci."

Náhle z Kelsierova těla vytryskly desítky stínů. Každý udělal něco jiného – některý šel přes střechu, jiný vyskočil do vzduchu. Vin mu pustila ruku a zmateně uskočila.

„Teď jsem spálil atium já," řekl Kelsier. „Vidím, co uděláš, a tím se řídí i to, co udělám já. A to zase změní to, co uděláš ty. Tyhle obrazy ukazují všechny možnosti."

„To hrozně mate," řekla Vin, když sledovala bláznivou změť obrazů, v níž starší mizely a neustále se objevovaly nové.

Kelsier přikývl. „Jediný způsob, jak porazit někoho, kdo pálí atium, je spálit ho taky – v tom případě není ani jeden z vás ve výhodě."

Obrazy postupně zmizely.

„Co jste udělal?" zeptala se Vin polekaně.

„Nic," odpověděl Kelsier. „Atium asi došlo."

Vin si překvapeně uvědomila, že má pravdu – atium došlo. „To teda hoří rychle!“

Kelsier přikývl a znovu si sedl. „To jsi rychle prohýřila takovou cennost, viď?“

Vin zaraženě přikyvovala. „To je ale hrozný plýtvání.“

Kelsier pokrčil rameny. „Atium má význam jen v allomancii. Takže kdybychom ho nepálili, nebude k ničemu, žádnou cenu by nemělo. Na druhou stranu čím víc ho pálíme, tím je vzácnější. Je to zvláštní – někdy to prober s Hamem. On si o hospodaření s atiem rád povídá.

Zkrátka každý Mistborn, kterého potkáš, atium má. Ale šetří s ním. A v žaludku ho nemá, protože atium je choulostivé a žaludeční šťávy ho za pár hodin zničí. Takže musíš zvažovat jeho přechovávání a efektivnost. Když to vypadá, že protivník pálí atium, spálíš ho taky – ale pozor, aby tě podfukem nedonutil spotřebovat celou tvou zásobu ještě dřív, než ho začne pálit sám.“

Vin přikývla. „Takže dnes v noci jdu s váma?“

„Myslím, že toho budu litovat,“ povzdechl si Kelsier. „Ale nevidím možnost, jak ti v tom zabránit – leda tak, že bych tě tu přivázal. Ale varuju tě, Vin. Je to nebezpečné. *Moc* nebezpečné. Nechci se setkat s Pánem Vládcem, ale chci proniknout do jeho pevnosti. Myslím, že vím, kde bychom mohli najít klíč k tomu, jak ho porazit.“

Vin se usmála, a když jí Kelsier pokynul, postoupila k němu. Sáhl pod plášť a vytáhl lahvičku. Podal jí ji. Vypadala jako obyčejné allomantické lahvičky, jen v tekutině uvnitř byl jen jeden kousek kovu. Kulička atia byla několikanásobně větší než ta, kterou jí dal na zkoušku.

„Nepoužívej to, dokud nebudeš muset,“ upozornil ji Kelsier. „Potřebuješ ještě nějaký kovy?“

Vin přikývla. „Než jsem se sem dostala, tak jsem spálila skoro všechnu ocel.“

Kelsier jí podal další lahvičku. „Nejdřív dojdi pro ten můj váček na mince.“

Někdy mám pocit, že jsem zešílel.

Možná proto, že si uvědomuji, že na mně leží břemeno odpovědnosti za celý svět. Nebo proto, že jsem tolikrát viděl smrt a ztratil přátele. Že jsem byl nucen přátele zabít.

Ať už je to jakkoli, mám někdy pocit, že mě pronásledují stíny. Temné bytosti, kterým nerozumím a kterým ani rozumět nechci. Je to jen výtvor mě přetížené mysli?

14

Jakmile našli váček s mincemi, začalo pršet. Nebyl to silný déšť, ale zdálo se, že trochu rozehnal mlhu. Vin se zachvěla a natáhla si kapuci. Krčila se na střeše vedle Kelsiera. Ten počasí příliš pozornost nevěnoval, tak si jej přestala všímat i ona. Trochu vlhka neuškodí – naopak nejspíš prospěje, protože po nich smyje stopy.

Před nimi ležel Kredik Shaw. Jeho špičaté štíhlé věže a věžičky čněly jako temné pařáty šelmy. Byly různě široké, některými vedla schodiště a byly v nich velké místnosti, jiné byly tenké jako ocelové tyče čnějící k obloze. Tato různorodost vytvářela dojem zvláštní nepravidelné nedokonalé symetrie.

Věže a věžičky vypadaly za vlhké mlhavé noci jako výstraha – jako popelem zčernalé kosti zvětralé mrtvoly. Když se na ně Vin dívala, cítila úzkost, jako by jí pouhá blízkost tohoto domu brala veškerou naději.

„Náš cíl je komplex chodeb v přízemí jedné z těch věží vzadu vpravo," řekl Kelsier a jeho hlas se tiše nesl na pozadí šumění deště. „Hledáme místo přímo uprostřed toho komplexu."

„Co je vevnitř?"

„Nevím," řekl Kelsier. „To právě musíme zjistit. Jednou za tři dny – ale to není dnes – tam Pán Vládce chodí. Zůstane tam vždycky tři hodiny a potom zase odejde. Já už jsem se tam jednou pokusil dostat. Před třemi roky."

„To bylo," řekla Vin šeptem, „jak…"

„Dostal mě," přikývl Kelsier. „Jo. Tenkrát jsme si mysleli, že tam přechovává nějaký bohatství. Myslím, že asi ne, ale stejně jsem pořád zvědavý. Že tam chodí tak pravidelně, to je… divný. Něco v tý místnosti je, Vin. Něco důležitýho. Třeba je to klíč k jeho moci a nesmrtelnosti."

„A proč si s tímhle musíme dělat hlavu? Máme přece jedenáctý kov a tím ho porazíme, ne?"

Kelsier se zakabonil. Vin čekala na odpověď, ale žádnou jí nedal. „Minule jsem se tam nedostal, Vin," řekl místo toho. „Byli jsme blízko, ale šlo to moc jednoduše. Před tou místností na nás čekali inkvizitoři."

„Někdo je na vás upozornil?"

Kelsier přikývl. „Plánovali jsme to celý měsíce. Byli jsme si moc jistí sami sebou. Ale měli jsme důvod. Mare a já jsme byli nejlepší – mělo to jít hladce." Kelsier se odmlčel a potom se obrátil k Vin. „Na dnešek žádný plán nemám. Prostě tam půjdeme – zarazíme všechny, kdo se nás budou snažit zastavit, a podíváme se do tý místnosti."

Vin seděla tiše. Chladná voda ji studila do mokrých rukou. Potom přikývla.

Kelsier se pousmál. „Nějaký komentář?"

Vin zakroutila hlavou. „Já jsem vás donutila, abyste mě vzal s sebou. Na komentáře nemám nárok."

Kelsier se rozesmál. „Asi jsem si moc zvykl na Breeze. Nejsem ve svý kůži, dokud mi nikdo neřekne, že jsem se zbláznil."

Vin pokrčila rameny. Jakmile se pohnula, cítila to znovu – tu úzkost vycházející z Kredik Shaw.

„Ale něco jo, Kelsiere," řekla. „Ten palác mi připadá takový… je na něm něco špatnýho."

„To je Pán Vládce," řekl Kelsier. „On září jako neuvěřitelně silný klidař a utlumí emoce všech, kdo se sem přiblíží. Spal měď. Budeš proti tomu chráněná."

Vin přikývla, spálila měď. Pocit úzkosti ji okamžitě opustil.

„Dobrý?" zeptal se Kelsier.

Znovu přikývla.

„Tak na," řekl a podal jí hrst mincí. „Zůstaň blízko a měj po ruce atium – pro všechny případy."

Potom skočil ze střechy. Vin skočila za ním a z pláště jí vystříkla dešťová voda. Spálila cín s olovem a dopadla posílenýma nohama na zem.

Kelsier vyrazil a Vin za ním. Na mokré dlažbě by pohyb takovou rychlostí byl nebezpečný, ale pálila cín s olovem, a tak reagovala přesně, jistě a vyrovnaně. Běžela mokrou mlhavou nocí a pálila cín a měď – cín, aby dobře viděla, a měď, aby zůstala utajená. Pozemek kupodivu nebyl nijak ohrazen. *No jistě, proč taky? Kdo by si dovolil napadnout Pána Vládce?*

Pahorek Tisíce věží byl obklopen pouze dlážděnou plochou. Před nezvanými návštěvami tuto rušivou asymetrickou sbírku palácových křídel, věží a věžiček, která představovala Kredik Shaw, nechránily ani stromy, ani žádná stavba.

„Tudy," šeptal jí Kelsier do ucha. Otočil se a utíkal přímo k nízké rozložité části paláce připomínající bunkr. Když se blížili, Vin zahlédla u zdobené vstupní brány dvojici stráží.

Kelsier se v mžiku vrhl na jednoho ze strážců a podřízl ho noži. Druhý se snažil vykřiknout, ale Kelsier vyskočil a oběma nohama mu vrazil do hrudníku. Tento nelidsky silný úder protivníka odhodil stranou. Strážce upadl na zeď a svezl se na zem. Kelsier byl hned na nohou, plnou vahou se vrhl proti dveřím a rozrazil je.

Ocitli se v kamenné chodbě osvětlené slabým světlem lampy. Kelsier se proplížil dovnitř. Vin ztlumila cín a přikrčená ho následovala. Srdce jí tlouklo. Ještě nikdy za celý svůj život se zloději se nepustila do něčeho takového. Podílela se na plíživých vloupáních a na podvodech, ale nikdy na útocích nebo loupežných přepadeních. Když těsně následovala Kelsiera po chodbě – jejich nohy a pláště nechávaly na hladké kamenné podlaze mokrou stopu –, nervózně vytáhla skleněnou dýku a sevřela její kůží potaženou rukojeť ve zpocené dlani.

Na chodbě před nimi se objevil muž. Vyšel zřejmě z jakési strážní místnůstky. Kelsier k němu skočil, šťouchl ho loktem do žaludku a povalil ho na zeď. Strážce spadl na zem a Kelsier se vplížil do strážní místnosti.

Vin, která ho následovala, vstoupila rovnou do vřavy. Kelsier zatáhl za kovový svícen v rohu, přitáhl si ho do ruky a začal se s

ním točit. Shazoval jednoho strážce za druhým. Strážci křičeli, snažili se hned vstát a brali si z rohu místnosti hole. Jak se snažili udělat místo, shodili stůl plný nedojedeného jídla.

Jeden z vojáků se vrhl proti Vin. Zareagovala bezmyšlenkovitě – spálila ocel a vyhodila hrst mincí. Zatlačila a mince vyletěly proti strážci, zavrtaly se mu do těla, až upadl.

Spálila železo a přitáhla si mince zpátky do ruky. Otočila se se zakrvácenou pěstí, rozhodila mince a porazila další tři vojáky. Kelsier složil posledního improvizovanou holí.

Právě jsem zabila čtyři lidi, pomyslela si Vin zděšeně. Dřív zabíjel jenom Reen.

Zezadu se ozvaly jakési zvuky. Vin se otočila a viděla vcházet protějšími dveřmi další vojenskou jednotku. Kelsier vedle ní odhodil hůl a udělal krok dopředu. Všechny čtyři lampy se najednou vytrhly ze zdi a letěly přímo na něj. Skrčil se a uhnul, takže se lampy vzájemně srazily.

V místnosti se rozhostila tma. Vin spálila cín a rychle si zvykla na šero s jediným zdrojem světla z chodby. Stráže se však zastavily. Ve chvilce byl Kelsier mezi nimi. Ve tmě se zablýskly dýky a ozval se křik. Potom nastalo ticho.

Vin stála uprostřed smrti a ze ztuhlých prstů jí padaly krvavé mince. Pevně svírala dýku – i kdyby jen proto, aby se jí tolik netřásla ruka.

Kelsier jí položil ruku na rameno. Trhla sebou.

„To byli zlí lidi, Vin," řekl. „Každý skaat musí srdcem cítit, že vztáhnout na někoho ruku pro záchranu Finální říše je ten nejhorší zločin."

Vin strnule přikyvovala. Cítila se… zle. Možná pro tu smrt všude kolem sebe, ale teď když už byla uprostřed budovy, stále cítila tu sílu Pána Vládce. Něco tlačilo na její emoce a vyvolávalo to v ní stísněnost, přestože pálila měď.

„Pojď. Máme málo času." Kelsier znovu vyrazil, pružně přeskočil mrtvoly a Vin ho opět následovala.

Já jsem ho donutila, aby mě sem vzal, pomyslela si. *Chtěla jsem bojovat jako on. Na tohle si budu muset zvyknout.*

Utíkali do další chodby a Kelsier vyskočil do vzduchu. Zakymácel se a potom se vymrštil dopředu. Vin udělala totéž. Vyskočila, našla si kotvu daleko vpředu na chodbě a přitáhla se k ní.

Kolem ní se mihly postranní chodby. V uších posílených cínem jí hučelo, jak letěla dopředu. Najednou před ní vystoupili dva vojáci. Kelsier se vrhl nohama proti prvnímu z nich a potom se v mžiku obrátil a druhému vrazil do krku dýku. Oba upadli.

Není tu žádný kov, pomyslela si Vin a spadla na zem. *Tady stráže nenosí nic z kovu.* Takže to jsou protimistingové jednotky. Muži cvičení proti allomantům.

Kelsier se plížil postranní chodbou a Vin musela utíkat, aby mu stačila. Rozdmýchala cín s olovem, aby měla rychlejší nohy. Kelsier se před ní zastavil a Vin neobratně zastavila vedle něho. Po pravé straně měli otevřené velké klenuté dveře a za nimi světlo mnohem silnější než na chodbách. Vin uhasila cín a následovala Kelsiera dveřmi do místnosti.

V rozích velké místnosti s klenutým stropem hořelo šest košů s ohněm. Na rozdíl od obyčejných chodeb byla tato místnost zdobena nástěnnými malbami vykládanými stříbrem. Všechny evidentně představovaly Pána Vládce. Byly podobné oknům, která viděla na plese, ale méně abstraktní. Rozeznala v nich horu, velkou jeskyni a ostrůvek světla. A něco velmi tmavého.

Kelsier přišel blíž a Vin se otočila. Středu místnosti dominovala malá stavba – jakási budova v budově. Byla zdobená kamennými reliéfy a oblými vzory. Bylo to jakési jednopodlažní stavení. Stáli přímo před ním. V této tiché prázdné místnosti se Vin najednou zmocnil zvláštní slavnostní pocit.

Kelsier udělal pár kroků dopředu holými chodidly po hladkém černém mramoru. Vin ho nervózně přikrčená následovala. Vypadalo to, že je místnost prázdná, přesto však oba čekali někde schované stráže. Kelsier došel k velkým dubovým dveřím do vnitřní budovy, na nichž byla vyřezána jakási písmena, která Vin neznala. Dotkl se dveří a zprudka je otevřel.

Uvnitř stál inkvizitor. Usmál se a ústa se mu pod dvěma obrovskými bodci vyčnívajícími z jeho očních důlků špicemi dozadu zkřivila do děsivého šklebu.

Kelsier na chvilku strnul. Potom vyjekl: „Vin, utíkej!“ Vtom k němu inkvizitor natáhl ruku a popadl ho za hrdlo.

Vin ztuhla. Viděla, jak po stranách vešli otevřenými klenutými vchody další dva inkvizitoři v černých pláštích. Byli vysocí, hubení a holohlaví. Měli bodce místo očí a tetování, neklamný znak příslušnosti k Ministerstvu.

Nejbližší inkvizitor popadl Kelsiera za krk a zvedl ho do vzduchu. „Kelsier, muž, který přežil Hathsin," řekl chraplavým hlasem. Potom se otočil k Vin. „A… ty. Tebe hledám. Tohohle nechám umřít rychle, když mi řekneš, který šlechtic tě zplodil, pancharte."

Kelsier se zmítal v inkvizitorově sevření, kašlal a lapal po dechu. Inkvizitor se otočil a podíval se na něho bodci, které měl místo očí. Kelsier se znovu rozkašlal, jako by chtěl něco říci, a inkvizitor s potěšením zesílil sevření.

Kelsier vymrštil ruku s dýkou a bodl ji inkvizitorovi do krku. Inkvizitor se zapotácel a Kelsier ho uhodil pěstí do předloktí a s hlasitým prasknutím mu roztříštil kost. Inkvizitor ho pustil a Kelsier upadl na lesklou mramorovou podlahu a kašlal.

Namáhavě popadl dech a otočil se naléhavě k Vin: „Řekl jsem *utíkej!*" zachrčel a něco jí hodil.

Vin se zastavila a chytila váček s mincemi. Ten se však najednou zvedl do vzduchu a vyrazil dopředu. Bleskově si uvědomila, že to Kelsier nehází jí, ale na ni.

Váček ji trefil do hrudi a tlačen Kelsierovou allomancií ji sunul z místnosti pryč – kolem dvou překvapených inkvizitorů –, až uklouzla a nemotorně dopadla na mramorovou podlahu.

Vin trochu omámeně zvedla hlavu. Kelsier se mezitím postavil na nohy. První inkvizitor dýce v krku příliš nevěnoval pozornost. Další dva stáli mezi Kelsierem a Vin. Jeden se k ní otočil a Vin z jeho hrozného nepřirozeného pohledu mrazilo.

„UTÍKEJ!" rozlehlo se klenutou chodbou. Tentokrát se to konečně dočkalo odezvy.

Vin se postavila – šokovaná a vyděšená – a dala se do pohybu. Letěla k nejbližšímu vchodu, jako by to byl ten, kterým vešla dovnitř. Popadla Kelsierův váček na mince, spálila železo a horečně hledala kotvu na chodbě.

Musím ven!

Chytila se prvního kovu, na který narazila, a škubla jím. Odrazila se od země. Neovladatelnou rychlostí vyletěla po chodbě a zděšeně dmýchala železo.

Najednou se zastavila a všechno kolem ní se roztočilo. V podivném úhlu dopadla na zem – hlavou narazila na hrubý kámen – a zůstala omráčeně ležet. Přemítala, co se stalo. Ten váček s mincemi… někdo za něj zatáhl a tím ji srazil.

Vin se převalila a zahlédla před sebou na chodbě temnou postavu, která vyrazila proti ní. Inkvizitor lehce dopadl na nohy kousek před Vin, až se mu rozevlál plášť. Apaticky se blížil k ní.

Vin rozdmýchala cín s olovem, vyčistila si mysl a potlačila bolest. Odhodila několik mincí a zatlačila proti inkvizitorovi.

Inkvizitor zvedl ruku a mince zůstaly viset ve vzduchu. Vin to odhodilo dozadu. Potácela se po dlažbě, klopýtala a klouzala.

Když se zastavila, slyšela dopadnout mince na zem. Zakroutila hlavou. Po těle se jí rozhořelo několik nových podlitin. Inkvizitor překročil rozházené mince a pomalu šel k ní.

Musím pryč! Setkání s inkvizitorem se bojí i Kelsier. A když se mu neubrání on, co teprve ona?

Nemá šanci. Upustila váček s mincemi, vyskočila na nohy a rozběhla se. Vyběhla prvními dveřmi, které potkala. Místnost za nimi byla prázdná. Uprostřed stál zlatý oltář. Prostor mezi oltářem, čtyřmi svícny v rozích a změtí dalšího kultovního náčiní byl ohrazen.

Vin se otočila, zatáhla za svícen a přitáhla si ho do ruky, jak to pochytila před chvílí u Kelsiera. Do místnosti vstoupil inkvizitor, téměř pobaveně zvedl ruku a snadným allomantickým pokynem jí svícen vytrhl.

On má hroznou sílu! uvědomila si Vin zděšeně. Zřejmě používá jako kotvu stojany lamp, které má za sebou. Ale jeho zatáhnutí bylo daleko silnější než Kelsierovo.

Vin nadskočila a přitáhla se nad oltář. Inkvizitor sáhl po kalichu, který stál na nízkém sloupku u dveří, a vyndal hrst jakýchsi malých kovových trojúhelníčků. Byly ostré a pořezaly mu ruce. Rány však ignoroval a zvedl zakrvácenou ruku proti Vin.

Vin vyjekla, a když malé kousky kovu vyletěly proti zadní stěně, skrčila se za oltářem.

„Jsi v pasti," řekl inkvizitor chraplavým hlasem. „Pojď se mnou."

Vin se podívala stranou. Místnost neměla žádný další východ. Podívala se na inkvizitora a proti obličeji se jí rozlétl kus kovu. Zatlačila na něj, ale inkvizitor byl silnější. Musela se skrčit a nechat ho proletět, aby ji neodtlačil až ke zdi.

Potřebuju se něčím zapřít. Něčím, co není z kovu.

Jak zaslechla inkvizitora vstupovat do místnosti, našla, co hledala – velkou knihu vázanou v kůži, která ležela vedle oltáře.

Vzala ji do ruky a potom se zarazila. Proč má umírat bohatá? Vytáhla Kelsierovu lahvičku, spolkla atium a spálila ho.

Inkvizitorův stín vykročil kolem oltáře a za vteřinu za ním skutečný inkvizitor. Stín otevřel dlaň a hodil po ní hrst malých dýk.

Jakmile za nimi letěly skutečné dýky, zvedla Vin knihu. Máchla jí proti stínu dýk v okamžiku, kdy se skutečné dýky rozletěly proti ní. Chytila je všechny. Jejich ostré hroty se zavrtaly do kožené vazby knihy.

Inkvizitor se zastavil a na jeho pokřivené tváři se objevil výraz s náznakem zmatku. Potom najednou z jeho těla vyskočily stovky stínů.

Pán Vládce! pomyslela si Vin. Má taky atium.

Neztrácela čas přemýšlením, co z toho všeho vyplývá, a skočila přes oltář s knihou v ruce, aby se s ní kryla proti dalším útokům. Inkvizitor se otočil a sledoval ji špičatými bodci, jak se plíží do haly.

Tam na ni čekala jednotka vojáků. Každý z nich však měl stín, který viděla díky atiu. Vrhla se mezi ně a sledovala, kam dopadnou jejich zbraně. Málem zapomněla na bolest a na strach – vystřídal je neuvěřitelný pocit síly. Neúnavně uhýbala a nechala kolem sebe létat hole, z nichž ji každá minula jen o pár centimetrů. Byla neporazitelná.

Obkroužila celou jednotku a nedělala si hlavu s tím, jestli někomu ublíží nebo ho zabije. Chtěla jediné – dostat se ven.

Objevil se druhý inkvizitor obklopený stovkami stínů a vrazil jí cosi do boku.

Vin zalapala po dechu bolestí. S odporným zvukem jí inkvizitor tu věc vytáhl z těla. Byla to dlouhá dřevěná tyč s ostrými kamennými hroty. Vin se chytila za bok a zapotácela se. Cítila, jak se jí z rány valí obrovské množství krve.

Inkvizitor měl povědomou tvář. *To je ten první, ten z vedlejší místnosti,* pomyslela si navzdory bolesti. *Znamená to… že je Kelsier mrtvý?*

„Kdo je tvůj otec?“ zeptal se inkvizitor.

Vin si držela ruku na boku a snažila se zastavit krvácení. Byla to velká rána. Ošklivá. Takové rány už viděla. Bývaly smrtelné.

Přesto se ještě držela na nohou. *Cín s olovem,* proběhlo jí zmatenou myslí. *Rozdmýchat cín s olovem!*

Udělala to a dostala novou sílu. Udržela se na nohou. Vojáci ustoupili, aby udělali místo druhému inkvizitorovi. Oba inkvizitoři se blížili k ní. Z boku jí mezi prsty tekla krev. První inkvizitor stále držel tu zbraň. Byla celá od krve. Od její krve.

Umírám, proběhlo jí zděšeně hlavou.

A potom to slyšela. Déšť. Byl slabý, ale její sluch zbystřený cínem ho dokázal zaznamenat. Otočila se a vyrazila dveřmi. Odměnou jí byl pohled na velkou bránu na druhé straně místnosti. Po podlaze se valila mlha a déšť venku pleskal na kamennou dlažbu.

Tudy přišly ty stráže, pomyslela si. Stále dmýchala cín s olovem a ohromovalo ji, jak jí tělo ještě funguje. Vypotácela se ven na déšť a reflexivně si tiskla na hruď koženou knihu.

„Ty si myslíš, že utečeš?“ zeptal se jí zezadu pobaveně první inkvizitor.

Vin otupěle sáhla nahoru a zatáhla za jednu z mnoha věží paláce. Vyletěla do vzduchu a zaslechla inkvizitorovo klení, které se neslo temnou nocí.

Kolem ní vyrostlo tisíc věží. Zatáhla za jednu z nich a potom za jinou. Déšť mezitím zesílil a noc byla stále černější. Mlha, která by odrážela tlumená světla, byla pryč, a hvězdy byly schované za mraky. Vin neviděla, kam vlastně míří. Musela používat allomancii, aby našla kovové vrcholky věží, a doufat, že mezi nimi nic není.

Narazila na věžičku, chytila se jí a zastavila se. *Musím tu ránu ovázat…* pomyslela si ochable. Cítila, jak slábne a jak se jí i přes cín s olovem kalí mysl.

Na vedlejší věž cosi narazilo. Slyšela hluboké zabručení. Zatlačila, i když cítila, jak vedle ní proletěl inkvizitor.

Má ještě jednu naději. Poskočila a zatáhla za jinou věž po straně. Současně zatlačila na knihu, co měla v rukou – měla na vazbě kousky kovu. Kniha letěla směrem, kterým letěla původně Vin. Ve tmě slabě zářily modré paprsky kovu. Byl to jediný kov, který na sobě měla.

Vin se chytila další věžičky a snažila se být úplně potichu. Spálila cín a šumění deště se jí v uších změnilo na hromobití. Na jeho pozadí zaslechla zřetelný zvuk, jak cosi narazilo na věž směrem, kam odhodila knihu.

Inkvizitor jí naletěl. Vin vzdychla, přitisknutá na věž, mokrá od deště. Ověřila si, že stále pálí měď. Mírně zatáhla za věžičku, aby

se udržela na místě, a odtrhla kus košile, aby si ovázala ránu. I když už měla mysl otupělou, cítila, jak je rána obrovská.

Panebože, blesklo jí hlavou. Bez cínu s olovem už by dávno upadla do bezvědomí. Vlastně už měla být mrtvá.

Náhle něco zaslechla. Zamrazilo ji a podívala se nahoru. Kolem ní bylo černo.

To není on. To přece nemůže –

Cosi dopadlo na její věž. Vin vykřikla a uskočila. Přitáhla se k jiné věži a chytila se jí, ale už neměla sílu. Znovu zatlačila. Inkvizitor jí byl stále v patách. Slyšela jen tlumené nárazy, jak skákal z jedné věžičky na druhou.

On mě našel. Nemohl mě vidět ani slyšet, ani cítit. Ale našel mě.

Vin narazila na věž, chytila se jí jednou rukou a z posledních sil na ní zůstala viset. *Musím… pryč… schovat se…*

Ruce měla zkřehlé a v duši si připadala také tak. Prsty jí sklouzly po hladkém kovu a cítila, jak padá do tmy.

Připadala si jako déšť. Padala však jen krátkou chvilku a potom narazila na něco tvrdého – střechu nějaké zvlášť vysoké části paláce. Omámeně se vyšplhala na kolena a plazila se pryč. Hledala nějaký kout.

Schovat se… schovat se… schovat se…

Doplazila se až k jakémusi zákoutí, který tvořily dvě střechy. Schoulila se do tmavého rohu a ležela v hluboké kaluži popelavé dešťové vody. Tělo měla vlhké od deště a lepkavé od krve.

Na chvíli si myslela, že jim možná utekla.

Na střeše se však objevila temná silueta. Déšť ustával a cín, který pálila, jí odkryl hlavu se dvěma bodci a tělo v tmavém plášti.

Byla příliš slabá, aby se mohla hýbat. Jenom se třásla v louži se šaty přilepenými na tělo. Inkvizitor šel k ní.

„Ty jsi taková malá dareba," řekl. Udělal krok dopředu, ale Vin ho téměř neslyšela.

Znovu se kolem ní zatmělo… ne, to bylo jen v její mysli. Před sebou měla černo a oči se jí zavíraly. Rána ji přestávala bolet. Nemohla… ani… přemýšlet…

Něco se ozvalo, jako když praskají větve.

Potom ji vzaly čísi ruce. Nebyla to studená náruč smrti – tahle náruč byla teplá. Donutila se otevřít oči.

„Kelsiere?" šeptala.

Ale nebyla to Kelsierova tvář. Byla jiná, laskavější. Dívala se na ni s obavami. Oddychla si úlevou a nechala se unášet tou silnou náručí. Najednou se cítila uprostřed té bouřlivé noci podivně bezpečná.

Nevím, proč mě Kwaan zradil. Stále mě to ještě pronásleduje. On mě objevil, on mě jako první terrisský filozof nazval Hrdinou věků. Připadá mi ironicky neskutečné, že – po tak dlouhém boji, aby přesvědčil své kolegy – je teď v Terrisu svatým mužem číslo jedna, který káže proti mně.

15

„Ty jsi ji vzal s sebou?“ naléhal Dockson, když vtrhl do místnosti. „Ty jsi vzal Vin na Kredik Shaw? Copak ses *sakra zbláznil?*“

„Ano,“ vyštěkl Kelsier. „Máte všichni pravdu. Jsem blázen. Cvok. Měl jsem v těch dolech prostě exnout a nikdy se sem už nevracet, abych už nikoho z vás neobtěžoval!“

Dockson se zarazil, překvapen silou Kelsierových slov. Kelsier vztekle uhodil do stolu, až z něho vyletěly třísky. Stále pálil cín s olovem, aby lépe čelil ránám, které utržil. Mistbornský plášť měl roztrhaný na cáry a tělo pořezané desítkou různých drobných ran. Celá pravá strana ho bolela a pálila. Bude tam mít velkou podlitinu, a to ještě bude štěstí, že nemá zlomené žádné žebro.

Kelsier rozdmýchal cín s olovem. Oheň uvnitř jeho těla mu byl příjemný – byl východiskem jeho hněvu a sebenenávisti. Jeden z učňů rychle utahoval obvaz kolem Kelsierovy největší rány. Clubs s Hamem seděli na straně v kuchyni. Breeze byl pryč, kdesi za městem.

„Pro Pána Vládce, Kelsiere,“ protestoval Dockson tiše.

Už i Dockson, pomyslel si Kelsier. *Už i můj nejlepší přítel kleje jménem Pána Vládce? Kam to spějeme? Jak se k tomuhle má člověk postavit?*

„Čekali tam na nás tři inkvizitoři, Doxi," řekl Kelsier.

Dockson zbledl. „A ty jsi ji tam *nechal?*"

„Ona utekla ven dřív než já. Snažil jsem se zdržet inkvizitory, jak to šlo, ale…"

„Ale?"

„Jeden ji sledoval. Nemohl jsem se na něj dostat – možná se mě ti ostatní jen snažili zaměstnat, aby se k ní dostal."

„Tři inkvizitoři," řekl Dockson a vzal si od jednoho z učňů malou skleničku brandy. Vypil ji naráz.

„Asi jsme byli moc hluční," uvažoval Kelsier. „Buď to, anebo tam byli ti tři prostě náhodou, z jiného důvodu. Ale stejně jsme nezjistili, k čemu ta místnost je!"

Kuchyň ztichla. Venku se znovu rozpršelo a déšť divoce bičoval střechu domu.

„Tak…" řekl Ham, „co je teda s Vin?"

Kelsier se podíval na Docksona a viděl v jeho očích sklíčenost. On sám unikl o vlásek, a to má léta praxe. Jestli je Vin ještě v Kredik Shaw…

Kelsier si uvědomil ostrou bolest. Píchlo ho u srdce. *Ty jsi ji taky nechal umřít. Nejdřív Mare a teď Vin. Kolik jich ještě odvedeš na popravu, než tohle všechno skončí?*

„Možná se schovává někde ve městě," řekl Kelsier. „A bojí se sem přijít, protože ví, že ji inkvizitoři hledají. Nebo… třeba se z nějakýho důvodu vrátila do Fellise."

A možná je někde venku a umírá tam sama na dešti.

„Hame," řekl Kelsier, „půjdeme zpátky do paláce. Dox ať vezme Lestibournese a obejdou zlodějský gangy. Někdo z nich mohl něco vidět. Clubsi, pošli nějakého učně k Lordu Renouxovi, kdyby náhodou šla tam."

Zasmušilá skupina se dala do pohybu. Kelsier však nemusel říkat to, co bylo zřejmé. Ke Kredik Shaw se s Hamem nedostanou, aniž by se dostali do konfliktu s hlídkami. I pokud se Vin ukrývá někde ve městě, inkvizitoři ji rychle najdou. To by museli –

Kelsier strnul. Když viděli ostatní, jak sebou trhl, zpozorněli. Něco zaslechl.

Ozvaly se rychlé kroky. Lestibournes běžel po schodech a vběhl do místnosti celý mokrý. „Někdo sem mete! A něco huláká!“

„Vin?“ zeptal se Ham s nadějí v hlase.

Lestibournes zakroutil hlavou. „Dlouhej chlap. V planďáku.“

Tak přece. Celou partu jsem poslal na smrt – přivedl jsem jim inkvizitory až domů.

Ham se zastavil a popadl klacek. Dockson vytáhl dvě dýky a šest Clubsových učňů se s očima dokořán schovalo v rohu místnosti.

Kelsier rozdmýchal kovy.

Zadní dveře se rozletěly. Na dešti stál vysoký muž v dlouhém mokrém plášti. V náruči držel tělo zabalené v dece.

„Sazede!“ vykřikl Kelsier.

„Je ošklivě zraněná,“ řekl Sazed a rychle vešel do místnosti. Z pláště mu kapala voda. „Pane Hammonde, potřebujeme cín s olovem. Její zásoby už asi došly.“

Sazed posadil Vin ke kuchyňskému stolu. Ham k nim přiběhl. Vin byla celá provlhlá, prochladlá a bledá.

Je tak maličká, pomyslel si Kelsier. *Sotva větší než dítě. Jak mě mohlo napadnout vzít ji s sebou?*

Měla obrovskou krvavou ránu na boku. Sazed cosi odložil stranou – velkou knihu, kterou držel v náruči pod Vin – a vzal od Hammonda lahvičku. Potom se sklonil a nalil trochu tekutiny do Vinina bezvládného hrdla. Místnost ztichla. Ozývalo se jen šumění deště otevřenými dveřmi.

Vinina tvář začínala dostávat barvu a dech se jí zklidnil. Kelsier ji sledoval allomanticky zbystřenými smysly a slyšel pravidelný puls.

„Tak, dobře,“ řekl Sazed a odstranil provizorní obvaz. „Bál jsem se, že její tělo není zvyklé podvědomě spalovat kovy. Ale myslím, že má naději. Pane Cladente, budu potřebovat hrnec vařící vody, nějaké obvazy a lékařskou brašnu z mého pokoje. Rychle, prosím!“

Clubs přikývl a pokynul na učně, aby zařídili, co Sazed potřebuje. Kelsier se zděsil, když Sazeda sledoval. Rána byla ošklivá – horší než všechny jeho, které kdy přežil. Vedla velmi hluboko. Byla z těch, které zabíjejí pomalu, ale jistě.

Vin však nebyla žádná obyčejná dívka – cín s olovem udrží allomanta při životě ještě dlouho po tom, co by to jeho tělo přirozeně vzdalo. A navíc Sazed nebyl jen ledajaký léčitel.

Memoristi neuchovávají ve svých bezedných myslích jen náboženské rituály. Jejich železná paměť obsahuje obrovské zásobárny informací o kultuře, filozofii a vědě.

Když začal Sazed Vin ošetřovat, Clubs odvedl učně z místnosti. Ošetření bude vyžadovat mnoho času. Ham vyvíjel na ránu tlak a Sazed pomalu sešíval jednotlivé vrstvy. Nakonec ránu zavřel a přiložil na ni čistý obvaz. Potom Hama požádal, aby Vin opatrně odnesl do postele.

Kelsier stál a sledoval, jak Ham odnáší Vinino bezvládné tělo z kuchyně. Potom se tázavě podíval na Sazeda. Dockson, jediný, kdo v kuchyni zůstal, seděl v koutě.

Sazed vážně zakroutil hlavou. „Nevím, pane Kelsiere. Mohla by to přežít. Bude potřebovat doplňovat zásobu cínu s olovem – bude jí to nutit vytvářet novou krev. Ale i tak, už jsem viděl mnoho silných mužů zemřít na menší rány."

Kelsier přikývl.

„Bohužel jsem přišel příliš pozdě. Když jsem zjistil, že z Renouxova domu odešla, vyrazil jsem co nejrychleji do Luthadelu. Spotřeboval jsem celou svou železnou zásobu, abych tam byl co nejdřív. Ale už bylo pozdě…"

„Ne, kamaráde," ohradil se Kelsier. „Ty jsi to dělal dobře. Mnohem lépe než já."

Sazed vzdychl a potom natáhl ruku a sáhl na velkou knihu, kterou odložil, než začal Vin ošetřovat. Byla celá od vody a od krve. Kelsier se na ni podíval a zamračil se. „Co to vůbec je?"

„Nevím," řekl Sazed. „Našel jsem to v paláci, když jsem ji hledal. Je to v jazyce Khlenni."

Jazyk Khlenni – to je jazyk původního domova Pána Vládce ještě před Povýšením. Kelsier ožil. „Umíš to přeložit?"

„Snad," odpověděl Sazed velmi unaveně. „Ale… ne najednou. Po dnešním večeru budu potřebovat nabrat síly."

Kelsier přikývl a zavolal jednoho z učňů, aby Sazedovi připravil pokoj. Sazed kývl jako poděkování a malátně vyšel nahoru.

„Ten dnes zachránil víc než jen život Vin," řekl Dockson, který se tiše přiblížil zezadu. „Udělal jsi hloupost, i na tebe to byla moc velká hloupost."

„Musel jsem to vědět, Doxi," řekl Kelsier. „Musel jsem se tam vrátit. Co když tam to atium opravdu je?"

„Říkal jsi, že není."

„To jsem říkal," přikývl Kelsier, „a jsem si skoro jistý. Ale co když se pletu?"

„Na tohle nemáš omluvu," řekl Dockson rozzlobeně. „Teď Vin umírá a Pán Vládce po nás půjde. Copak ti nestačilo, že jsi tam nechal umřít Mare, když ses tam snažil dostat posledně?"

Kelsier se odmlčel. Byl příliš vyprahlý, aby si mohl uvědomovat nějaký vztek. Vzdychl a sedl si. „To není všechno, Doxi."

Dockson se zamračil.

„Nechtěl jsem s ostatníma mluvit o Pánu Vládci," řekl Kelsier, „ale… mám strach. Ten plán je dobrý, ale já se pořád nemůžu zbavit té neodbytné myšlenky, že dokud je on naživu, tak se nám to nemůže nikdy povést. Můžeme mu sebrat peníze, armádu, město…, ale stejně mám obavu, že ho to nezastaví."

Dockson se zamračil. „Takže tu záležitost s tím jedenáctým kovem myslíš vážně?"

Kelsier přikývl. „Dva roky jsem pátral po způsobu, jak ho zabít. Zkoušelo se už všechno – normální rány mu nic nedělají, a když mu setneš hlavu, tak ho leda tak naštveš. Při jedné z dřívějších válek mu vojáci zapálili střechu nad hlavou. A on vyšel ven jako ohořelá kostra a za pár vteřin se zahojil.

Jediná naděje je v těch historkách o jedenáctým kovu. Ale já tomu nemůžu přijít na kloub. Proto jsem se tam musel vrátit. On tam v tý místnosti něco schovává – já to cítím. Pořád se nemůžu zbavit dojmu, že kdybychom věděli, co to je, tak by se nám podařilo ho zlikvidovat."

„Neměl jsi brát Vin s sebou."

„Ona mě sledovala," řekl Kelsier. „Bál jsem se, že když ji nevezmu, pokusí se tam dostat na vlastní pěst. Ona je to palice dubová. Dokáže to skrývat, Doxi, ale když si něco vezme do hlavy, tak za tím půjde klidně hlavou proti zdi."

Dockson vzdychl a tiše přikývl. „A my teda *pořád* nevíme, co tam je."

Kelsier se podíval na knihu, kterou nechal Sazed ležet na stole. Voda na ní nechala skvrny, ale vazba byla na první pohled velmi trvanlivá. Byla pevná, aby se voda nedostala na papír. Vazba sama byla z dobře ošetřené kůže.

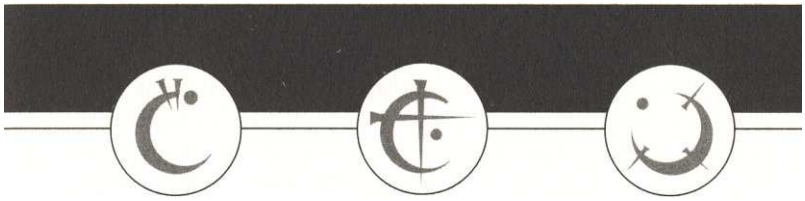
„Ne," řekl Kelsier. „Nevíme." *Ale máme tohle, ať je to, co je to.*

„Stálo to teda za to, Kelle?" zeptal se Dockson. „Stál tenhle bláznivej hec za to, abys málem poslal sebe – i to dítě – na smrt?"

„Nevím,“ odpověděl Kelsier upřímně. Obrátil se k Docksonovi a podíval se na něho přátelskýma očima. „Zeptej se mě, až budeme vědět, jestli to Vin přežije.“

KONEC DRUHÉ ČÁSTI

ČÁST TŘETÍ

DĚTI KRVÁCEJÍCÍHO SLUNCE

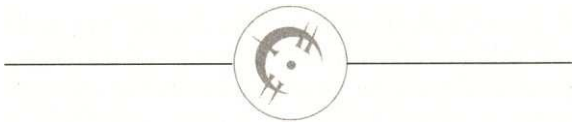
Mnozí si myslí, že moje cesta začala v Khlenniu, velkém městě divů. Zapomínají, že když jsem nastoupil cestu za svým úkolem, nebyl jsem král. Zdaleka.

Myslím, že by lidem prospělo mít na paměti, že tenhle úkol nezačali ani vládci, ani kněží, proroci nebo generálové. On vůbec nezačal v Khlenniu ani v Kordelu, ani nevzešel z velkých národů východu ani z ohnivé říše západu.

Začal v malém bezvýznamném městě, jehož jméno by nikomu nic neřeklo. A začal ho mladík, syn kováře, který nebyl ničím zajímavý – jedině snad schopností způsobovat problémy.

Byl jsem to já.

16

Když se Vin probrala, napověděla jí bolest, že ji Reen zase bil. Co provedla? Chovala se moc přátelsky k někomu z gangu? Pronesla nějakou hloupou poznámku a rozzlobila vůdce gangu? Musí mlčet, pořád jenom mlčet, držet se stranou od ostatních a nikdy na sebe neupozorňovat. Jinak ji zbije. Musí se učit, říkal. Musí se učit…

Ale ta bolest byla na bití příliš silná. Už si nepamatuje, že by jí někdy něco takhle bolelo.

Zakašlala a otevřela oči. Ležela v posteli, která byla nějak moc pohodlná, a vedle ní seděl na židli vytáhlý hubený chlapec.

Lestibournes, uvědomila si. *Tak se jmenuje. Jsem u Clubse v obchodě.*

Lestibournes vyskočil. „Ty ses probrala!“

Snažila se promluvit, ale znovu zakašlala a chlapec jí rychle podal sklenici vody. Vin se vděčně napila a svraštila obličej bolestí v boku. V celém těle měla pocit jako po výprasku.

„Lestibournesi," zachroptěla nakonec.

„Už mi tak neřikaj," odpověděl. „Kelsierovi to nešlo pod nos, že je prej lepčí Špuk."

„Špuk?" zeptala se Vin. „To se hodí. Jak dlouho jsem spala?"

„Dva tejdny," odpověděl chlapec. „Počkej." Vstal a odešel. Slyšela ho volat na chodbu.

Dva týdny? Napila se ze sklenice a snažila si srovnat v hlavě popletené myšlenky. Oknem sem svítilo rudé odpolední slunce a osvětlovalo celou místnost. Odložila pohár a podívala se na svůj bok. Našla tam obrovský bílý obvaz.

Tam mě bodl ten inkvizitor, vzpomněla si. *Měla bych být mrtvá.*

Celé tělo měla samou modřinu, jak upadla na střechu, a samý šrám. Cítila se hrozně.

„Vin!" vykřikl Dockson, který právě vstoupil. „Ty jsi vzhůru!"

„No, tak napůl," postěžovala si Vin a znovu se zabořila do polštáře.

Dockson se zasmál, došel k ní a sedl si na Lestibournesovu židli. „Co si všechno pamatuješ?"

„Snad skoro všechno," odpověděla. „Chtěli jsme se dostat do paláce, ale byli tam inkvizitoři. Pronásledovali nás. Kelsier proti nim bojoval –" Zarazila se a podívala se na Docksona. „Kelsier – je…"

„Kelsier je v pořádku," řekl Dockson. „Vyšel z toho mnohem líp než ty. On to v paláci zná, ještě z těch plánů, co jsme měli tenkrát před třema lety, a…"

Vin se zamračila, když se Dockson odmlčel. „A co?"

„Říkal, že se ho inkvizitoři ani nijak zvlášť nesnažili zabít. Jeden šel po něm a dva se vrhli po tobě."

Proč? pomyslela si Vin. *Že chtěli nejdřív zlikvidovat nejslabšího soupeře? Nebo měli jiný důvod?* Zamyslela se a znovu vzpomínala na události oné noci.

„Sazed," řekla nakonec. „Zachránil mě Sazed. Ten inkvizitor mě chtěl zabít, ale… Doxi, kdo je vlastně Sazed?"

„Sazed?" řekl Dockson. „Na to by ti měl nejspíš odpovědět on sám."

„Je tu?"

Dockson zakroutil hlavou. „Musel se vrátit do Fellise. Breeze a Kell jsou někde venku a shánějí vojáky a Ham se jel minulý týden podívat za naší armádou. Zůstane tam aspoň měsíc.“

Vin přikývla. Cítila se slabá.

„Vypij tu vodu všechnu,“ řekl Dockson. „Je v ní něco, co ti uleví od bolesti.“

Vin vypila zbytek obsahu poháru, potom se otočila a znovu se nechala pohltit spánkem.

* * *

Když se probudila, byl tam Kelsier. Seděl na židličce u její postele, ruce sepjaté, lokty opřené o kolena, a díval se na ni v mdlém světle lucerny. Když otevřela oči, usmál se. „Tak tě vítám zpátky.“

Sáhla po sklenici vody na nočním stolku. „Jak to jde?“

Pokrčil rameny. „Armáda se rozrůstá a Renoux začal nakupovat zbraně a dělat zásoby. Ten tvůj návrh s tím Ministerstvem se osvědčil – našli jsme někoho od Therona a už jsme se s ním skoro dohodli, že zařídí, aby se někdo z nás dostal na Ministerstvo jako ministerský asistent.“

„Marsh?“ zeptala se Vin. „Udělá to?“

Kelsier přikývl. „On měl vždycky… pro Ministerstvo takovou nějakou slabost. Jestli umí nějaký skaat napodobit obligátora, tak je to Marsh.“

Vin přikývla a napila se. Na Kelsierovi je něco jiné. Nepatrně – něco se na něm za dobu, co byla nemocná, trochu změnilo.

„Vin,“ řekl Kelsier váhavě, „já ti dlužím omluvu. Málem jsem tě nechal zabít.“

Vin se ušklíbla. „To není vaše chyba, já jsem vás k tomu donutila.“

„Neměl jsem to připustit,“ namítl Kelsier. „Chtěl jsem tě původně poslat pryč a bylo to správné. Tak se ti omlouvám.“

Vin tiše přikývla. „Co mám teď dělat? Budeme pokračovat normálně?“

Kelsier se usmál. „Samozřejmě. Jakmile budeš fit. Chtěl bych, aby ses vrátila do Fellise. Vymysleli jsme si, že je Lady Valette nemocná, ale začíná se o tom moc mluvit. Čím dřív se objevíš na veřejnosti, tím líp.“

„Můžu třeba hned zítra," řekla Vin.

Kelsier se rozesmál. „To pochybuju, ale bude to brzy. Teď ještě odpočívej." Vstal a chystal se odejít.

„Kelsiere?" zastavila ho Vin. Otočil se a podíval se na ni.

Vin se snažila nějak zformulovat, co jí leželo v hlavě. „V paláci… ti inkvizitoři… my nejsme nepřemožitelní, že ne?" Začervenala se. Znělo to hloupě, když to řekla takhle přímo.

Kelsier se však jen usmál. Zdálo se, že ji chápe. „Ne, Vin," odpověděl tiše. „Ani zdaleka."

* * *

Vin sledovala, jak ubíhá krajina za oknem kočáru. Kočár poslal Lord Renoux a měl vzít Lady Valette na projížďku Luthadelem. Ve skutečnosti se pro Vin krátce zastavil před Clubsovým obchodem. Teď však měla záclonku okénka vyhrnutou a ukazovala se celému světu – pokud o to někdo stál.

Kočár se dal na cestu zpátky do Fellise. Kelsier měl pravdu. Musela zůstat ještě tři dny u Clubse, než nabrala dostatek síly, aby se mohla vydat na cestu. Zčásti čekala i proto, že se bála bojovat s dámskými šaty ve svém stavu s ránou na boku a s rukama samá podlitina.

Přesto byla ráda zase ve víru života. To uzdravování na lůžku nebylo nic pro ni. Normální zloděj by tolik času na uzdravení nikdy nedostal. Zloději se museli rychle vrátit k práci, jinak byli odloženi a čekala je smrt. Ti, kteří nesehnali peníze na jídlo, nebyli puštěni do brlohu.

Ale všichni takhle nežijí, pomyslela si Vin. Stále jí to vrtalo v hlavě. Kelsierovi ani ostatním nevadilo, že je vyjídá – nezneužili toho, že je oslabená, ale starali se o ni, trávili čas u jejího lůžka. Nejnápadnější to bylo u Lestibournese. Vin ho ani pořádně neznala, ale Kelsier říkal, že ten chlapec u ní proseděl dlouhé hodiny, když byla v bezvědomí.

Co si má člověk myslet o světě, kde si vůdce gangu dělá hlavu se svými lidmi? V podsvětí se přece stará každý o sebe sám – ten nejslabší prostě umře, jinak by si ostatní nevydělali na holé přežití. Když někoho zatkne Ministerstvo, necháte ho svému osudu a doufáte, že moc neprozradí. Neděláte si žádné starosti s nějakým pocitem viny, že jste ho vystavili nebezpečí.

Jsou to blázni, našeptával jí Reenův hlas. *Celý tenhle plán skončí katastrofou – umřeš a bude to tvoje vina, že jsi neutekla, když to šlo.*

Reen utekl, když to šlo. Možná věděl, že ji jednou budou stíhat inkvizitoři za to, že využívá svých schopností, o kterých neví. Reen vždycky věděl, kdy utéct – to nebyla žádná náhoda, že neskončil zavražděný se zbytkem Camonova gangu, pomyslela si.

Přesto však na Reenova slova nedbala a nechala se dál unášet kočárem do Fellise. Ne že by se cítila s Kelsierovými lidmi úplně bezpečně, možná právě naopak byla díky tomu, že k nim patří, mnohem opatrnější. Co kdyby ji už najednou nepotřebovali?

Musí jim dokázat, že zvládne všechno, co od ní čekají. Musí splnit své úkoly, proniknout mezi aristokracii. Má spoustu práce, neměla si dovolit tolik času prospat.

Kromě toho se musí vrátit k allomancii. Za krátkých pár měsíců si na ni zvykla a toužila zase po svobodě volného pohybu v mlze, po allomantických skocích od jednoho kovového předmětu k druhému. Kredik Shaw ji naučil, že není nepřemožitelná – Kelsierův únik s pár šrámy jí však ukázal, že může být daleko lepší, než zatím je. Potřebuje trénovat, získat větší sílu, dokud se nenaučí uniknout inkvizitorům stejně jako Kelsier.

Vůz zabočil za roh a vjel do Fellise. Vin se při pohledu na známé pastorální městečko na okraji Luthadelu usmála a vyklonila se z okénka, aby se nadechla svěžího vánku. Když bude mít štěstí, někdo půjde kolem a hned se začne drbat o tom, jak se Lady Valette projížděla městem. Za chvilku dorazili k usedlosti Lorda Renouxe. Komorník otevřel dveře a Vin s překvapením sledovala, jak jí jde naproti sám Lord Renoux.

„Lorde," řekla a podala mu ruku. „Máte jistě na starost důležitější věci."

„Nesmysl," odpověděl. „Lord si musí nechat čas na svou milovanou neteř. Jaká byla cesta?"

Copak on nikdy nevypadne z role? Ani se nezeptal na ostatní v Luthadelu a nenaznačil, že ví o jejím zranění.

„Byla příjemná, strýčku," řekla, když vcházeli po schodech do domu. Byla vděčná za cín s olovem, který neustále pálila, aby měla sílu v zesláblých nohou. Kelsier ji varoval, aby ho nepálila příliš, aby si na něm nevypěstovala závislost, neměla však jinou možnost, dokud se úplně neuzdraví.

„To je vynikající," odpověděl Renoux. „Možná bychom mohli, až se zotavíte, udělat společný oběd na zahradní terase. Je pořád ještě teplo, i když už se blíží zima."

„To by bylo milé," odpověděla Vin. Před chvílí jí vznešené chování Renouxova náhradníka naháněl hrůzu. Ale teď, když vklouzla do role Lady Valette, byla stejně klidná jako dřív. Zlodějka Vin pro Renouxe neznamenala vůbec nic, ale Valette, dáma salonů, to bylo něco jiného.

„Výborně," řekl Renoux a zastavil se ve dveřích. „Ovšem nechme to na jindy, teď byste si po cestě nejspíš chtěla odpočinout."

„Vlastně, Lorde, bych ráda navštívila Sazeda. Potřebovala bych s ním probrat pár věcí."

„Aha," řekl Renoux. „Najdete ho v knihovně. Pracuje na jednom z mých projektů."

„Děkuju," řekla Vin.

Renoux přikývl a odešel. Ozývalo se jen klapání jeho hole o mramorovou podlahu. Vin se zamračila a přemýšlela, jestli není trochu blázen. Copak se někdo může takhle cele vžít do role jiné osoby?

Ty to máš udělat, říkala si Vin. *Až budeš Lady Valette, ukaž svou druhou stránku.*

Otočila se a rozdmýchala cín s olovem, aby mohla vyjít po schodišti. Nahoře jej opět utlumila. Dmýchat kovy příliš dlouho je nebezpečné, allomantům hrozí návyk.

Několikrát se nadechla – výstup po schodech byl namáhavý i s pomocí kovů – a potom se vydala po chodbě do knihovny. Sazed seděl za stolem vedle malých kamínek na uhlí na konci menší místnosti a cosi psal do zápisníku. Měl na sobě svoje obvyklé stevardské oblečení a na nose brýle s tenkými obroučkami.

Vin se zastavila ve dveřích a prohlížela si muže, který jí zachránil život. *Proč má brýle? Už jsem ho viděla číst bez brýlí.* Byl zcela zabrán do práce, střídavě četl cosi z velké knihy na stole a psal poznámky do zápisníku.

„Vy jste allomant," řekla Vin tiše.

Sazed přestal psát, potom odložil pero a otočil se. „Proč myslíte, slečno Vin?"

„Dostal jste se do Luthadelu tak rychle."

„Lord Renoux má ve stájích několik rychlých koní. Mohl jsem si jednoho vzít.“

„A našel jste mě v paláci,“ dodala Vin.

„Kelsier mi o svých plánech řekl a já jsem správně předpokládal, že ho budete sledovat. Že jsem vás našel, to byla šťastná náhoda, i když málem bylo pozdě.“

Vin se zamračila. „Zabil jste inkvizitora.“

„Zabil?“ podivil se Sazed. „Ne, slečno. Zabít někoho z těch monster, na to moje síly nestačí. Já jsem ho jen… odlákal.“

Vin stála ve dveřích ještě chvíli a snažila se přijít na to, proč je Sazed takový tajemný. „Tak jste allomant nebo ne?“

Usmál se a vytáhl od stolu židličku. „Sedněte si, prosím.“

Vin ho poslechla, došla k němu a sedla si na stoličku zády k obrovské knihovně.

„Co byste si myslela, kdybych vám řekl, že nejsem allomant?“ zeptal se Sazed.

„Asi že lžete,“ odpověděla Vin.

„Už jste mě někdy přistihla při lži?“

„Nejlepší lhář je ten, kdo většinou mluví pravdu.“

Sazed se usmál a podíval se na ni přes brýle. „To je pravda, řekl bych. Ale stejně, jak byste chtěla dokázat, že jsem allomant?“

„Dělal jste věci, které byste bez allomancie nedokázal.“

„Ano? Vy jste dva měsíce Mistborn a už víte všechny věci, které jsou na světě možné?“

Vin se zarazila. Až dosud vlastně o allomancii moc nevěděla. Možná je na světě víc věcí, o kterých neví.

Vždycky je ještě nějaké další tajemství. Kelsierova slova.

„A co je teda vlastně přesně memorista?“

Sazed se usmál. „No, to už je lepší otázka, slečno. Memoristi jsou… něco jako pokladnička. Střádáme v paměti věci, aby se mohly v budoucnu použít.“

„Jako třeba náboženství,“ řekla Vin.

Sazed přikývl. „To je moje osobní specializace.“

„Ale jiné věci si pamatujete taky?“

Sazed přikývl.

„Jaké třeba?“

„No,“ řekl Sazed a zavřel knihu, kterou studoval. „Třeba jazyky.“

Vin okamžitě poznala obálku knihy s piktogramy. „To je ta kniha, co jsem našla v paláci. Jak jste se k ní dostal?“

„Našel jsem ji, když jsem vás hledal,“ odpověděl Sazed. „Je psaná velmi starým jazykem, tak se mluvilo skoro před tisíci lety.“

„Ale vy ho umíte, ne?“ zeptala se Vin.

Sazed přikývl. „Natolik, abych to mohl přeložit, ano.“

„A – kolik jazyků umíte?“

„Sto sedmdesát dva,“ odpověděl Sazed. „Většinou z nich, jak třeba Khlenni, už se nemluví. O to se postaralo úsilí Pána Vládce o jednotu. Dnešní jazyk je vlastně terrisský dialekt, to je moje mateřština.“

Sto sedmdesát dva, pomyslela si Vin s údivem. „To… je vůbec možné? Jeden člověk si přece tolik nemůže pamatovat.“

„Jeden člověk ne,“ řekl Sazed. „Jeden memorista. My jsme podobní allomantům, ale nejsme úplně stejní. Taky používáme kovy. Já… je používám k vytváření vzpomínek.“

„A jak?“ zeptala se Vin.

Sazed zakroutil hlavou. „To snad až jindy, slečno. My… si raději hlídáme svá tajemství. Pán Vládce nás stíhá s obzvláštním gustem. Jsme mnohem méně nebezpeční než Mistborni – přesto ale allomanty toleruje a nás se snaží vyhladit. Kvůli nám nenávidí celý Terris.“

„Nenávidí?“ zeptala se Vin. „Vždyť jste víc než obyčejní skaati. Máte respekt a postavení.“

„To je pravda, slečno,“ připustil Sazed. „Ale skaati mají svým způsobem víc svobody. Většina lidí z Terrisu je odmalička vedená ke služebnickým rolím. Je nás už jen pár a Pán Vládce si pěstuje lidi, kteří mají pod kontrolou naši populaci a brání jí v reprodukci. Sluhové z Terrisu nesmějí zakládat rodinu a mít děti.“

Vin se ušklíbla. „To se přece ale nedá jen tak vynutit.“

Sazed se odmlčel a položil ruku na velkou knihu. „Ale kdepak,“ řekl a zamračil se. „Všichni sluhové z Terrisu jsou kastráti, dítě. Já jsem myslel, že to víte.“

Vin strnula a začervenala se. „Já… já… je mi to líto.“

„Upřímně, není nutné mě litovat. Byl jsem kastrován hned po narození, to je u lidí určených pro stevardskou dráhu normální. Často si myslím, že bych klidně měnil s obyčejným skaatem. My jsme méně než otroci… my jsme roboti z běžícího pásu, vyrobení

výchovnými programy a cvičení od malička, abychom plnili přání Pána Vládce.“

Vin se stále červenala a vyčítala si, že je tak netaktní. Proč jí to nikdo neřekl? Ale nezdálo se, že by se to Sazeda jakkoli dotklo – on se nikdy pro nic nezlobil.

Třeba to patří k jeho… stavu, pomyslela si Vin. *To je určitě cíl těch výchovných programů – poddajní klidní sluhové.*

„Ale,“ zamračila se Vin, „vy jste přece rebel, Sazede. Bojujete proti Pánu Vládci.“

„Já jsem takový deviant,“ odpověděl Sazed. „Mí lidi nejsou zase tak oddaní Pánu Vládci, jak by chtěl. Ukrýváme mu memoristy před očima a někdo má dokonce tolik odvahy, že poruší výchovný program.“

Odmlčel se a zakroutil hlavou. „Nicméně to není jednoduché. Jsme jenom lidi, a slabí, slečno. Jsme dychtiví udělat, o co jsme žádáni, a snadno se podřizujeme. I já, i když mi říkáte rebel, jsem si okamžitě našel místo stevarda. Nejsme tak stateční, jak bychom chtěli, řekl bych.“

„Ale vy jste byl tak statečný, že jste mi zachránil život,“ namítla Vin.

Sazed se usmál. „No ano, ale i v tom byla vlastně ta oddanost a poslušnost. Slíbil jsem panu Kelsierovi, že se postarám o vaši bezpečnost.“

Hmm, pomyslela si. Byla zvědavá, jaký k tomu měl důvod. Koneckonců, kdo by nasazoval život jen proto, aby zachránil nějakou Vin? Nakonec se k němu znovu obrátila. „Sazede?“

„Ano, slečno?“

„Kdo tenkrát zradil Kelsiera?“

Sazed se zastavil a odložil pero. „To není úplně jasné, slečno. Většina lidí si myslí, že to byla Mare.“

„Mare?“ podivila se Vin. „Kelsierova žena?“

Sazed přikývl. „Evidentně byla jedna z mála lidí, kteří to mohli udělat. Navíc to naznačil i Pán Vládce.“

„Ale ji přece taky poslali do dolů, ne?“

„Umřela tam,“ odpověděl Sazed. „Pan Kelsier o dolech moc nemluví, ale mám pocit, že si z toho příšerného místa odnesl daleko horší jizvy než ty, co má na rukou. Myslím, že neví, jestli ho Mare zradila, nebo ne.“

„Můj bratr vždycky říkal, že člověka zradí každý, když k tomu dostane tu správnou příležitost a má motiv.“

Sazed se zamračil. „I kdyby to byla pravda, nechtěl bych s takovýmhle přesvědčením žít.“

Pořád lepší, než co se stalo Kelsierovi – když ho poslal na milost Pánu Vládci člověk, kterého miloval.

„Kelsier se v poslední době změnil,“ řekla Vin. „Připadá mi takový uzavřenější. Souvisí to s tím, že má pocit viny za to, co se mi stalo?“

„Myslím, že taky, ale nejen proto,“ odpověděl Sazed. „Myslím, že si taky uvědomil, že je rozdíl mezi tím, vést malou partu zlodějů, a organizovat obrovské povstání. Už neunese riziko, které na sebe už jednou vzal. Myslím, že se mění k lepšímu.“

Vin si však nebyla jistá. Nic však neříkala, jen si uvědomila, jak je hrozně unavená. I sedět na stoličce už jí připadalo namáhavé.

„Jděte se vyspat, slečno,“ řekl Sazed, znovu vzal do ruky pero a našel si prstem místo na stránce knihy, u kterého skončil. „Přežila jste něco, co by vás bývalo velmi pravděpodobně zabilo. Tak svému tělu dopřejte odměnu, kterou si zaslouží. Nechte ho odpočívat.“

Vin unaveně přikývla, vstala a odešla. Sazed dál tiše psal.

Někdy přemýšlím, co by se bylo stalo, kdybych zůstal tady, v té ospalé vesnici, kde jsem se narodil. Byl bych se stal řemeslníkem jako otec. Možná bych měl rodinu, vlastní syny.

Možná by byl na sebe tohle hrozné břemeno vzal někdo jiný. Někdo, kdo by se s ním vypořádal mnohem lépe než já. Někdo, kdo by si zasloužil být hrdinou.

17

Před tím, než přijela do Renouxova domu, Vin nikdy neviděla upravenou zahradu. Při zlodějských nebo průzkumných výpravách se tu a tam setkala s květinami, ale nevěnovala jim příliš pozornost, připadaly jí jako aristokratická rozmařilost.

Netušila, jak mohou být krásné, když se pečlivě naaranžují. Zahradní terasa měla tvar úzkého oválu s vyhlídkou do zahrad. Zahrady nebyly velké – vyžadovaly by příliš mnoho zalévání a péče. Byl to jen úzký pruh podél zadní části domu.

Byly však nádherné. Místo běžné hnědé a bílé měly květiny mnohem pestřejší barvy – různé odstíny červené, oranžové a žluté se zbarvenými listy. Zahradníci je aranžovali do krásných složitých vzorců. Poblíž terasy rostly exotické stromy s barevnými žlutými listy. Vrhaly na terasu stín a chránily ji před přeháňkami popela. Byla velmi mírná zima a většina stromů ještě měla listy. Vzduch byl chladný a šumění větví, s nimiž si pohrával vítr, bylo příjemně uklidňující.

Tak uklidňující, že Vin téměř zapomněla na všechen svůj vztek.

„Přála byste si ještě čaj, dítě?“ zeptal se Lord Renoux. Nečekal na odpověď, rovnou kývl na sluhu, aby jí dolil.

Vin seděla na plyšovém polštáři na speciální pohodlné proutěné židli. Za posledních pár týdnů dostala všechno, na co si jen pomyslela. Služebnictvo po ní uklízelo, oblékalo ji, krmilo ji a dokonce jí pomáhalo i s koupáním. Renoux dohlížel na to, aby byla splněna všechna její přání a aby sama nedělala nic namáhavého, dokonce ani trochu nepohodlného.

Jinými slovy, byla to nuda k zbláznění. Předtím jí pobyt v Renouxově sídle zaplňovaly Sazedovy hodiny a Kelsierův trénink. Přes den spala a s personálem přišla do styku minimálně.

Teď však měla allomancii – přinejmenším noční pohyb po střechách – zakázanou. Ránu ještě neměla úplně zahojenou a při nadměrném pohybu by se jí mohla znovu otevřít. Sazed ji stále ještě občas učil, ale byl zaneprázdněn překladem knihy. Trávil dlouhé hodiny v knihovně, zahloubán s neobvyklým nadšením do popsaných stránek.

Našel si novou zábavu, pomyslela si Vin. *Pro memoristu je to určitě tak atraktivní jako pro nás noční ulice.*

Upíjela ze šálku a snažila se skrýt nevrlost. Sledovala služebnictvo. Připadali jí jako ptáci, kteří hřadují a jako na odpadlé drobty čekají na to, až bude Vin něco potřebovat, aby jí mohli poskytnout maximální pohodlí – a nudu.

Renoux jí také zrovna nepomohl. Pozval ji na oběd, ale přitom si vyřizoval své vlastní povinnosti – poznámky do úředních knih, dopisy. Zdálo se, že její přítomnost je pro něho důležitá, věnoval se jí však maximálně otázkou, jak se celý den měla.

Přesto se donutila chovat jako rezervovaná šlechtična. Lord Renoux najal nové služebnictvo, které o celé akci nic nevědělo. Nebyl to personál v domě, byli to zahradníci a dělníci. Kelsier s Renouxem se báli, aby neupadli v podezření, když si nenechají od sousedních domů dohodit aspoň pár lidí do služebnictva. Kelsier v tom sice neviděl ohrožení akce, ale znamenalo to, že se Vin skutečně musí držet role při všech příležitostech.

Nechce se mi věřit, že takhle ti lidi opravdu žijí, pomyslela si Vin, když služebnictvo začalo sklízet ze stolu. *Jak může šlechtična jen tak promarnit celý den? To potom není divu, že se tak třesou na ty plesy!*

„Odpočinula jste si, má milá?“ zeptal se Renoux a sklonil se nad další knihou.

„Ano, strýčku,“ odpověděla Vin se sevřenými rty. „Docela.“

„Za chvíli byste se měla vydat nakupovat," řekl Renoux a podíval se na ni. „Chtěla byste na Kenton Street? Koupit si nějaké nové náušnice místo těch obyčejných kuliček, co nosíte?"

Vin si sáhla na ucho, v němž měla zavěšenou náušnici po mamince. „Ne," řekla. „Já si nechám tyhle."

Renoux se zamračil, ale nic už neřekl, protože k němu přišel sluha. „Pane," řekl Renouxovi, „právě přijel kočár z Luthadelu."

Vin sebou trhla. Takhle sluhové oznamovali, že přijel člen party.

„Dobře," řekl Renoux. „Zaveď je nahoru, Tawnsone."

„Ano, pane."

O několik minut později přišli na terasu Kelsier, Breeze, Yeden a Dockson. Renoux diskrétně pokynul sluhovi, aby zavřel skleněné dveře terasy a nechal je o samotě. Muži se usadili uvnitř a rozhlíželi se ven, jestli je někdo nesleduje.

„Nevyrušili jsme vás při obědě?" zeptal se Dockson.

„Ne," vpadla Vin rychle do Renouxovy odpovědi, „posaďte se."

Kelsier došel na kraj terasy a podíval se do zahrady. „Máte tu krásný výhled."

„Kelsiere, je to rozumné?" zeptal se Renoux. „Za některé zahradníky se nemůžu zaručit."

Kelsier se zasmál. „Jestli mě na tuhle vzdálenost poznají, tak si zaslouží daleko víc, než jim platíte." Odešel však raději od kraje terasy ke stolu, otočil si židli a sedl si na ni obráceně. Za posledních pár týdnů se zase většinou vrátil ke svým zvyklostem. Přesto však na něm něco zůstalo změněné. Svolával schůzky častěji a víc s lidmi diskutoval o svých plánech. A byl jakýsi… zamyšlenější.

Sazed měl pravdu, pomyslela si Vin. *Útok na palác jsem málem nepřežila a Kelsiera to trochu změnilo k lepšímu.*

„Mysleli jsme, že bychom si udělali schůzku tentokrát tady," řekl Dockson, „protože vy dva se na ni obvykle nedostanete."

„To je od vás laskavé, pane Docksone," řekl Lord Renoux. „Ale o nás se nemusíte obávat. Nám se vede dobře."

„Ne," přerušila ho Vin, „*nám* se dobře nevede. Někteří potřebujeme informace. Co se děje v partě. Jak pokračuje nábor vojáků?"

Renoux na ni vrhl nespokojený pohled. Vin ho však ignorovala. *Vždyť to není skutečný lord,* řekla si. *Je to jen další člen party. Můj názor platí stejně jako jeho. Sluhové odešli, tak přece můžu mluvit, jak chci.*

Kelsier se zasmál. „No, díky zajetí je nějaká upřímnější, kdyby nic jiného.“

„Já nemám co *dělat*,“ stěžovala si Vin. „Za chvíli se z toho zblázním.“

Breeze postavil pohár vína na stůl. „Někteří by ti to záviděli, Vin.“

„Tak ti už se zbláznili.“

„Ale to jsou většinou šlechtici,“ namítl Kelsier. „I když máš pravdu, jsou to blázni.“

„Tak jak to vypadá s naší akcí? Děje se něco?“

„Vojáků je pořád málo. Přibývají pomalu,“ řekl Dockson. „Ale je to už lepší.“

„Možná budeme muset obětovat vyšší bezpečnost počtu, Kelsiere,“ řekl Yeden.

Další změna, pomyslela si Vin ohromená Yedenovou zdvořilostí. Byl lépe oblečený – neměl sice oblek jako Dockson a Breeze, ale měl aspoň dobře střižené sako a kalhoty a čistou košili bez šmouh od sazí.

„S tím se nedá nic dělat, Yedene,“ řekl Kelsier. „Ham si naštěstí s armádou umí poradit. Jde mu to. Před pár dny jsem dostal zprávu. Je nadšený z toho, jaké dělají pokroky.“

Breeze se ušklíbl. „Ale pozor – Ham je někdy v tomhle příliš velký optimista. Kdyby postavil armádu jednonohých hluchounů, tak je bude chválit, jak krásně drží rovnováhu a jak umí poslouchat.“

„Rád bych tu armádu viděl,“ řekl Yeden nedočkavě.

„Brzy ji uvidíš,“ slíbil Kelsier.

„Během měsíce bychom měli dostat Marshe na Ministerstvo,“ řekl Dockson a kývl na Sazeda, když obešel stráže a vešel na balkon. „Doufejme, že Marsh získá nějaké informace, jak zacházet s inkvizitory.“

Vin se zachvěla.

„No, to je problém,“ přisvědčil Breeze. „Když si vezmeme, co dva inkvizitoři udělali s vámi dvěma, tak opravdu nezávidím těm, co by obsadili Ministerstvo s inkvizitory uvnitř. Jsou stejně nebezpečný jako Mistborni.“

„Víc,“ řekla Vin tiše.

„Může proti nim armáda vůbec nějak bojovat?“ zeptal se Yeden neklidně. „Oni snad jsou nesmrtelní, ne?“

„Marsh to zjistí," slíbil Kelsier.

Yeden se zarazil a potom přikývl.

Opravdu se změnil, pomyslela si Vin. Jako by Kelsierovu charismatu nedokázal dlouho odolávat ani Yeden.

„Mezitím," řekl Kelsier, „doufám, že se dovím, co zjistil Sazed o Pánu Vládci."

Sazed si sedl a položil svazek na stůl. „Řeknu vám, co můžu, i když to není ta kniha, co jsem myslel. Myslel jsem, že slečna Vin našla nějaký starý náboženský spis – ale tohle je docela světské."

„Světské?" zeptal se Dockson. „Jako v čem?"

„Je to deník, pane Docksone," odpověděl Sazed. „Rukopis. Vypadá to, že ho psal sám Pán Vládce – nebo tedy člověk, který se Pánem Vládcem stal. I učení Ministerstva potvrzuje, že před Povýšením to byl obyčejný smrtelník.

Tahle kniha vypráví o jeho životě před finální bitvou u Pramene Povýšení před tisíci lety. Jsou to většinou zápisky z jeho cest – vyprávění o lidech, které potkal, místech, která navštívil a o trampotách, co ho potkaly."

„Zajímavý," řekl Breeze. „Je nám to k něčemu?"

„Nejsem si jistý, pane Ladriane," řekl Sazed. „I když pochopit skutečnou historii, která stojí za Povýšením, je vždycky k užitku. Přinejmenším nám to trochu pomůže pochopit Pána Vládce."

Kelsier pokrčil rameny. „Ministerstvo to pokládá za důležitý – Vin říkala, že to našla v nějaký schránce v centrálním komplexu paláce."

„Což ovšem," poznamenal Breeze, „neřeší otázku pravosti."

„Nevěřím, že by to byl padělek, pane Ladriane," řekl Sazed. „Je tam spousta podrobností, hodně nepodstatných detailů – jako nosiči, zásoby a tak. Navíc to Pána Vládce líčí dost protikladně. Kdyby si chtělo Ministerstvo vymyslet knihu oslavující jejich Boha, určitě by to udělali… důstojněji, řekl bych."

„Chtěl bych si to přečíst, až budeš hotov, Sazede," řekl Dockson.

„Já taky," dodal Breeze.

„Někteří Clubsovi učni si přivydělávají jako písaři," řekl Kelsier. „Necháme je pro vás udělat kopie."

„Šikovný kluci," poznamenal Dockson.

Kelsier přikývl: „Takže kam jsme se dostali?"

Všichni se odmlčeli a Dockson kývl na Vin. „Ke šlechtě."

Kelsier se zamračil.

„Můžu se vrátit k práci," řekla Vin rychle. „Už jsem skoro zdravá."

Kelsier se podíval na Sazeda, který zvedl obočí. Sazed jí pravidelně kontroloval ránu a evidentně se mu nelíbila.

„Kelle," řekla Vin, „já se tady zblázním. Vyrostla jsem jako zlodějka, musela jsem se prát o kus žvance a o místo na přespání. Já prostě nemůžu jen sedět a koukat se, jak mě tihle sluhové hýčkají." *Kromě toho musím podat důkaz, že jsem pro tuhle partu ještě užitečná.*

„Dobře," řekl Kelsier. „Ty jsi jeden z důvodů, proč jsme sem dnes přišli. O víkendu je ples a –"

„Půjdu," řekla Vin.

Kelsier zvedl prst. „Nech mě domluvit, Vin. V poslední době jsi byla mimo a tohle by mohlo být dost nebezpečné."

„Kelsiere," řekla Vin suše, „celej můj *život* je nebezpečnej. Jdu."

Kelsiera to nijak nepřesvědčilo.

„Ona to musí udělat, Kelle," přimluvil se Dockson. „Za prvé, šlechta začne být podezíravá, když Vin nebude zase chodit na plesy. A za další, potřebujeme od ní informace. Mít špiony mezi služebnictvem nestačí. Potřebujeme informace přímo ze zdroje. To přece dobře víš."

„No tak dobře," řekl nakonec Kelsier. „Ale musíš slíbit, že nebudeš používat fyzickou allomancii, dokud ti to Sazed výslovně nedovolí."

* * *

Později ten večer nemohla Vin sama uvěřit tomu, jak se na ples těší. Stála ve svém pokoji a prohlížela si různé šaty, které jí Dockson obstaral. Od té doby, co ji před měsícem donutili oblékat se jako šlechtična, si na šaty začínala zvykat a cítila se v nich pohodlněji.

Ne že by nebyly zbytečně marnivé, pomyslela si při pohledu na čtvery nové šaty. *Ty krajky a ty metry látek… obyčejná košile a kalhoty jsou mnohem praktičtější.*

Přesto však na nich bylo cosi zvláštního, co jim dodávalo krásu – jako těm zahradám dole. Když si člověk představí jednu květinu nebo jedny šaty, není to tak působivé. Ovšem na plese dostaly šaty

úplně jiný význam. Byly krásné a dělaly krásnou i ji. Byly tváří, kterou chce ukázat dvoru, a proto si chtěla vybrat ty nejvhodnější.

Jestlipak tam bude Elend Venture… Neříkal Sazed, že přijde většina mladých šlechticů?

Položila ruku na jedny šaty. Byly černé se stříbrnou výšivkou. Hodily by se jí k vlasům, ale nejsou moc tmavé? Většina ostatních žen má barevnější šaty – tlumené barvy mají vyhrazené spíše muži. Podívala se na žluté šaty, ale připadaly jí příliš… divoké. A bílé byly přezdobené.

Takže zbývaly červené. Měly hlubší výstřih – ne že by měla tolik co ukazovat –, ale byly krásné. Takové jemné, s dlouhými rukávy na několika místech z průhledné síťové pleteniny – lákaly ji. Ale vypadaly tak… nápadně. Zvedla je, promnula v prstech jemný materiál a představila si, jak by v nich vypadala.

Jak jsem k tomu přišla? pomyslela si. *V tomhle se člověk neschová. Tohle řasení, to není nic pro mě.*

Přesto však kus jejího já po plese prahl. Každodenní život šlechtičny ji deprimoval, ale představa toho večera byla lákavá. Ty krásné páry na tanečním parketu, ta atmosféra a hudba, ta nádherná křišťálově průzračná okna…

Už si ani neuvědomuju, kdy jsem navoněná, blesklo jí hlavou. Raději se koupala každý den ve voňavé vodě a služebnictvo jí vonělo i oblečení. Byla to samozřejmě velmi jemná vůně, ale mohla by stačit k jejímu prozrazení, až bude někde slídit.

Vlasy už jí narostly dlouhé a byly pečlivě upravené od Renouxova kadeřníka, takže jí splývaly přes uši a jemně se přitom vlnily. Už nevypadala v zrcadle tak vyhuble, a to i přes dlouhou nemoc. Díky pravidelnému jídlu dostala oblejší tvary.

Stávám se… Vin se zarazila. Neví, čím se vlastně stává. Šlechtičnou určitě ne. Šlechtičny se nezlobí, když je nikdo nepustí na noční reje. Přesto ale už to nebyla ta Vin uličnice. Byla…

Mistborn.

Vin pečlivě rozložila krásné červené šaty na postel a potom přešla přes místnost k oknu. Slunce už pomalu zapadalo. Za chvíli přijde mlha – i když jako obvykle Sazed postaví stráže, aby hlídaly, kdyby náhodou chtěla vyrazit ven za nedovolenými allomantickými hrátkami. Nestěžovala si. Má pravdu. Kdyby ji nebyl hlídal, porušila slib už dávno.

Po pravé straně se cosi pohnulo. Sotva rozeznala siluetu na zahradní terase. Kelsier. Vin chvíli stála a potom z pokoje odešla.

Když vešla na terasu, Kelsier se otočil. Zastavila se, protože ho nechtěla vyrušit. Usmál se však. Došla až k němu ke kamennému cimbuří.

Otočil se a podíval se směrem na západ – ne na zahrady, ale za ně. Na divokou krajinu za městem, osvětlenou zapadajícím sluncem. „Připadá ti to někdy špatné, Vin?“

„Špatné?“ zeptala se.

Kelsier přikývl. „Ty suché rostliny, rudé slunce a kouřově šedá obloha.“

Vin pokrčila rameny. „Jak by tohle mohlo být dobré nebo špatné? To prostě je, jak to je.“

„Možná,“ řekl Kelsier. „Ale já bych řekl, že i tvoje myšlení je součást toho špatného. Svět by takhle vypadat neměl.“

Vin se zamračila. „Jak jste na to přišel?“

Kelsier sáhl do kapsy u vesty a vyndal kus papíru. Opatrně ho rozložil a potom ho Vin podal.

Vzala list do ruky a opatrně ho držela. Byl starý a vetchý, že by se mohl v místech, kde byl přeložený, rozlámat. Byl to obrázek bez textu. Jakýsi zvláštní tvar – jakoby rostlina, ale jiná, než Vin znala. Byla moc… křehká. Neměla tlustý stonek a listy měla velmi jemné. Na vršku měla zvláštní lístky jiné barvy a jiného tvaru než všechno ostatní.

„Tomu se říká květ,“ řekl Kelsier. „Před Povýšením na květinách vyrůstaly květy. Píše se o nich ve starých básních a v povídkách – dnes už o tom vědí jen memoristi a pár rebelů. Ale květy byly krásné a příjemně voněly.“

„Voněly?“ podivila se Vin. „Jako ovoce?“

„No, tak podobně. Dokonce se někde píše, že z těchhle květů tenkrát vyrůstaly plody.“

Vin tiše stála, mračila se a snažila se všechno si to představit.

„To byl obrázek mý ženy Mare,“ řekl Kelsier tiše. „Dockson to našel v jejích věcech, když nás chytli. Nechal si to. Doufal, že se vrátíme. Když jsem utek, tak mi to potom dal.“

Vin se znovu podívala na obrázek.

„Mare fascinovala doba před Povýšením,“ řekl Kelsier a stále se díval do zahrady. V dálce se slunce zhouplo na obzor a bylo ještě červenější. „Ona takovéhle věci sbírala – obrázky a povídání, jak se

žilo dřív. Myslím, že právě to – a to, že byla cínařka – ji přivedlo do podsvětí a ke mně. Ona mě taky seznámila se Sazedem, i když jsem ho tenkrát ještě v partě nevyužíval. On o zlodějnu neměl zájem.“

Vin složila papír. „A vy ten obrázek pořád ještě schováváte? Po tom… co vám udělala?“

Kelsier chvíli mlčel. Potom se na ni podíval. „Zase jsme poslouchali za dveřma, co? No, nic se neděje. Oni to stejně všichni vědí.“

Zapadající slunce se v dálce změnilo jen na záři, na rudé světlo zahalující oblohu i kouř.

„Ano, tu kytku pořád schovávám. Ani nevím proč,“ řekl Kelsier. „Ale – přestaneš někoho milovat prostě proto, že tě zradil? Asi ne. Proto ta zrada tolik bolí – je to bolest, zklamání, vztek, všechno dohromady… a já jsem ji stejně miloval. Miluju.“

„Ale proč?“ zeptala se Vin. „Jak je to možný? A jak je možný po tom všem ještě věřit lidem? Copak jste se z toho nepoučil?“

Kelsier pokrčil rameny. „Myslím… myslím, že kdybych si měl vybrat buď milovat Mare – včetně toho, že mě zradila –, nebo ji nikdy nepoznat, tak bych si stejně vybral to první. Riskoval jsem a nevyšlo to, ale ten risk za to stejně stál. S kamarádama je to to samý. Podezíravost je v naší branži zdravá – ale jen do určité míry. Radši jim věřím, než bych přemýšlel, co by se stalo, kdyby mě zradili.“

„To ale zní hloupě,“ namítla Vin.

„Být šťastný taky zní hloupě?“ zeptal se Kelsier. „Kde jsi šťastnější, Vin? U mě nebo u Camona?“

Vin mlčela.

„Nevím jistě, jestli mě zradila Mare,“ řekl Kelsier a znovu se podíval na zapadající slunce. „Ona vždycky tvrdila, že ne.“

„A ji poslali taky do dolů, ne?“ zeptala se Vin. „To potom ale nedává smysl. Kdyby byla na straně Pána Vládce…“

Kelsier zakroutil hlavou a stále se díval před sebe. „Ona se objevila v dolech pár týdnů po tom, co tam poslali mě. Když nás chytili, tak nás rozdělili. Nevím, co se potom dělo, ani proč ji nakonec taky poslali do Hathsinu. To, že ji tam nakonec poslali, by spíš svědčilo o tom, že mě nezradila, ale…“

Otočil se k Vin. „Ty jsi ho neslyšela, když nás chytil, Vin. Pán Vládce… on jí poděkoval. Poděkoval jí za to, že mě zradila. Jeho slova – pronášel je s takovou hrdostí – všechno nějak zamotala…

no, bylo těžko Mare uvěřit. Můj vztah k ní to ale nezměnilo – aspoň ne moc. Málem jsem umřel z toho, že umřela ona. Ubili ji v dolech k smrti. A ten den, co vynášeli její tělo, mě to posedlo.“

„Vy jste se zhroutil?“ zeptala se Vin.

„Ne,“ odpověděl Kelsier. „Posednout je allomantický termín. Naše schopnosti jsou nejdřív latentní – projeví se po nějakém traumatizujícím zážitku. Silném – až na pokraji smrti. Filozofové říkají, že člověk neovládne kovy dřív, než se setká se smrtí a odmítne ji.“

„A – kdy se to teda stalo mně?“ zeptala se Vin.

Kelsier pokrčil rameny. „Těžko říct. Při tom, jak jsi vyrůstala, bylo situací k tomu, aby tě to posedlo, docela dost.“

Pokyvoval hlavou. „Pro mě to byla tenkrát ta noc. Byl jsem sám v dolech a ruce mi krvácely od toho, jak jsem byl sedřený ten den z práce. Mare byla mrtvá a já jsem se nemohl zbavit pocitu, že jsem to zavinil – že to, že jsem jí nevěřil, jí vzalo všechnu sílu a vůli. Umřela s pocitem, že pochybuju o její věrnosti. Možná, kdybych ji byl opravdu miloval, bych o tom nikdy nepochyboval. Nevím.“

„Ale vy jste neumřel,“ namítla Vin.

Kelsier zakroutil hlavou. „Rozhodl jsem se, že ten její sen uskutečním. Že vrátím zpátky svět květů, svět, kde jsou rostliny zelené a z oblohy nepadají saze…“ Odmlčel se a vzdychl. „Nevím. Jsem blázen.“

„Vlastně,“ řekla Vin tiše, „je to všechno úplně logický. Nakonec.“

Kelsier se usmál. Slunce zapadlo pod obzor, a zatímco jeho světlo ještě zpod horizontu vrhalo záři, začala přicházet mlha. Nepřišla z jednoho místa, začala postupně… růst. Plazila se jako průhledná réva rostoucí z oblohy a vinoucí se tam a zase zpátky, rozpínající se, tančící, vířící.

„Mare chtěla děti,“ řekl Kelsier najednou. „Tenkrát, když jsme se vzali, před patnácti lety. Já… jsem byl proti. Chtěl jsem se stát nejslavnějším skaatským zlodějem všech dob a neměl jsem čas na nic, co by mě od toho zdržovalo.

Asi je to dobře, že jsme je neměli. Pán Vládce by je asi našel a zabil. Nebo taky ne – Dox a ostatní přežili. Teď bych si někdy přál, abych měl kousek Mare vedle sebe. Dítě. Radši dceru, aby měla tmavé vlasy jako Mare a aby byla taky tak odhodlaná a tvrdohlavá.“

Odmlčel se a potom se podíval na Vin. „Já už nechci mít na svědomí, že se ti něco stane. Už ne.“

Vin se zamračila. „Já už ale v tomhle vězení nezůstanu ani minutu.“

„Ne, to nečekám. Kdybychom tě tu ještě chvíli drželi, tak se určitě jednou v noci objevíš u Clubse v obchodě a budeš hlásit, jakou blbost jsi právě provedla. My jsme v tomhle totiž trochu stejný, ty a já. Jen… buď opatrná.“

Vin přikývla. „Budu.“

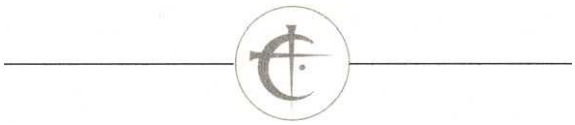
Stáli ještě pár minut a pozorovali, jak se sbírají mlhy. Nakonec se Kelsier protáhl a řekl: „No, bez ohledu na to, co to přinese, jsem rád, že ses k nám přidala, Vin.“

Vin pokrčila rameny. „Abych pravdu řekla, mě by ta zelená kytka s tím květem taky zajímala.“

Dalo by se říci, že mě okolnosti donutily odejít z domova – jistě, kdybych byl zůstal, byl bych teď už mrtvý. Tenkrát – když jsem utíkal a nevěděl proč a nesl jsem břemeno, které jsem nechápal – jsem usoudil, že bych v Khlenniu ztratil sám sebe a vedl nedůstojný život.

Pomalu začínám chápat, že soukromí, a s ním mnoho jiných věcí, jsem navždy ztratil.

18

Rozhodla se, že si vezme červené šaty. Byla to rozhodně ta nejodvážnější volba, ale připadala jí správná. Chce přece skrýt své skutečné já za šlechtický zjev – čím bude tento zjev nápadnější, tím lépe se ukryje.

Komorník otevřel dveře kočáru. Vin se zhluboka nadechla – hrudník jí svíral speciální korzet, pod nímž skrývala obvaz na ráně –, podala komorníkovi ruku a sešla po schůdcích dolů. Narovnala si šaty, kývla na Sazeda a připojila se k dalším šlechticům, kteří právě vcházeli do tvrze Elariel. Byla o něco menší než Venturova. Měla však oddělený taneční sál. Ve Venturově domě se všechno odehrávalo ve velké vstupní hale.

Vin přehlédla ostatní šlechtice. A poněkud jí kleslo sebevědomí. Šaty měla krásné, ale ostatní dámy měly šaty podstatně jednodušší a jejich postavy ověšené šperky ladily a dlouhými splývavými vlasy a sebejistým vystupováním. Vrchní část šatů jim zdůrazňovala smyslné křivky a dolní rozvlnily elegantní záhyby a řasení. Vin tu a tam zahlédla jejich nohy. Neměly obyčejné nízké boty jako ona, ale boty na vysokých podpatcích.

„Proč nemám taky takové boty?“ zeptala se tiše, když vycházeli nahoru po schodišti pokrytém kobercem.

„Na podpatcích musíte umět, slečno,“ odpověděl Sazed. „Protože jste se sotva naučila tančit, bylo by vhodné na čas nosit obyčejné boty.“

Vin se zamračila, ale Sazedovo vysvětlení přijala. Zmínka o tanci jí však na sebejistotě a pohodlí nepřidala. Vzpomněla si, jak tanečníci minule ladně pluli po parketu. To určitě nebude umět napodobit, vždyť si stěží pamatuje základní kroky.

To nevadí, pomyslela si. *Oni mě neuvidí – uvidí Lady Valette a o té se předpokládá, že je tu nová a že je ještě nejistá, navíc všichni vědí, že byla v poslední době nemocná. Takže nevadí, když nebude dobrá tanečnice.*

S touto myšlenkou vyšla Vin nahoru poněkud jistěji.

„Musím říci, slečno,“ poznamenal Sazed, „že působíte mnohem klidněji než minule – vlastně se zdá, jako byste se skoro těšila. To je správné, taková má být Valette, řekl bych.“

„Děkuju,“ řekla a usmála se. Má pravdu, ona se opravdu těší. Na to, že zase odvede práci pro partu, a dokonce i na to, že se zase ocitne mezi šlechtou, uprostřed té elegance a krásy.

Vešli do nízké budovy tanečního sálu – jednoho z několika nižších křídel spojených s hlavní tvrzí – a komorník jí odložil šál. Vin se na chvilku zastavila ve dveřích a čekala, až jí Sazed připraví stůl a jídlo.

Taneční sál Elarielova domu se velmi lišil od majestátní velké haly Venturova domu. Tmavá místnost byla pouze jednopodlažní a všechna barevná okna – i když jich bylo dost – byla ve stropě. Shora svítilo do místnosti růžicovými okny světlo z malých vápencových lamp na střeše. Na stolech stály svícny, ale i přesto byla místnost poměrně tmavá. Působilo to – navzdory hemžícímu se služebnictvu – tak nějak komorně, útulně.

Tato místnost byla evidentně navržena přímo za účelem pořádání večírků. Uprostřed měla zapuštěný taneční parket, osvětlený více než ostatní prostory. Kolem parketu stály dva kruhy stolů. První řada byla jen kousek nad parketem, druhá byla dále a podstatně výš.

Sluha ji odvedl ke stolu na kraji místnosti. Posadila se a Sazed stál jako obvykle za ní. Čekali, až jim přinesou jídlo.

„Jak vlastně mám sehnat ty informace, které Kelsier potřebuje?“ zeptala se tiše a rozhlédla se po temné místnosti. Hluboké průhledné barvy shora vrhaly na stoly i na lidi nejrůznější světelné obrazce. Vytvářelo to zajímavý dojem, ale bylo těžké rozeznat tváře lidí. Je tam někde mezi návštěvníky plesu Elend?

„Dnes by vás měli muži vyzvat k tanci,“ řekl Sazed. „Přijměte je a to vám poskytne možnost později je vyhledat v davu. Nemusíte se účastnit hovoru – stačí poslouchat. Později vás na plese třeba nějaký mladík pozve ke stolu. Potom budete moci poslouchat celý jejich hovor.“

„Myslíte jako sedět celou dobu s jedním mužem?“

Sazed přikývl. „Na tom není nic divného. Tancovala byste celý večer s ním.“

Vin se zamračila. Brzy však na to zapomněla a začala znovu zkoumat místnost. *Možná tu ani není. Říkal, že když nemusí, tak na plesy nechodí. I kdyby tu byl, tak tu bude se svou společností. Ani –*

Ozvalo se tlumené žuchnuti, jak někdo upustil na její stůl stoh knih. Vin polekaně nadskočila a otočila se. Elend Venture si odsunul židli a pohodlně se na ní usadil. Opřel se, natočil se směrem ke svícnu, který stál vedle stolu, a začal číst.

Sazed se zamračil a Vin při pohledu na Elenda skrývala úsměv. Zdálo se, že se ani neobtěžoval učesat a vestu měl opět rozepnutou. Oblečení neměl obnošené a nebylo ani tak bohaté, jako měli ostatní. Bylo patrně navzdory tradiční přiléhavé módě střižené volně a pohodlně.

Elend listoval v knize. Vin trpělivě čekala, až ji vezme na vědomí, ale četl dál. Nakonec zvedla ruku. „Nepamatuju si, že bych vám dávala svolení sedět u mého stolu, Lorde Venture,“ řekla.

„Nevšímejte si mě,“ odpověděl Elend, aniž by zvedl hlavu. „Máte velký stůl – vejdeme se sem bohatě oba.“

„Oba možná,“ odpověděla Vin. „Ale nevím, jestli se sem vejdou ty knihy. Kam mi dá služebnictvo jídlo?“

„Tamhle vlevo je trochu místa,“ odpověděl Elend pohotově.

Sazed se mračil ještě více. Udělal krok dopředu, sebral knihy a postavil je na zem vedle Elendovy židle.

Elend četl dál. Zvedl však ruku a řekl: „Vidíte, z tohohle důvodu nikdy nevyužívám služebnictvo z Terrisu. Jsou nesnesitelně pohotoví a výkonní.“

„Sazed zdaleka není nesnesitelný," odpověděla Vin chladně. „Je to dobrý přítel a myslím, že je lepší muž, než jaký kdy bude z vás, Lorde Venture."

Elend konečně zvedl hlavu. „To… mě mrzí," řekl upřímně. „Omlouvám se."

Vin přikývla. Elend však otevřel knihu a začal znovu číst.

Proč si sedá ke mně, když chce číst? „Co jste dělal na plesech dřív, než jste si našel k obtěžování mě?" zeptala se rozzlobeně.

„Podívejte se, čím vás můžu obtěžovat?" namítl. „Myslím to vážně, Valette. Vždyť tu jen sedím a tiše si čtu."

„U *mého* stolu. Jsem si jistá, že byste mohl sedět u svého – jste přece Lord Venture. Tedy ne že byste byl tak sdílný a minule při našem posledním setkání mi to prozradil."

„To je pravda," přisvědčil Elend. „Ale vzpomínám si, že jsem vám řekl, že Venturové jsou otravní. Tak se tím jen snažím řídit, když už je nám to přisouzeno."

„Pokud vím, tak jste vám to přisoudil vy sám!"

„Tak se to hodilo," odpověděl Elend, usmál se a začal znovu číst.

Vin si rozmrzele povzdechla a zamračila se.

Elend se na ni podíval přes knihu. „Nádherné šaty. Skoro tak krásné jako vy."

Vin strnula a zůstala chvilku sedět s pootevřenými ústy. Elend se uličnicky zasmál a vrátil se ke knize. Oči mu zářily, jako by chtěl naznačit, že tu poznámku udělal jen proto, aby viděl, jak na ni bude reagovat.

Sazed se tyčil nad stolem a neskrýval svůj nesouhlas. Přesto mlčel. Elend měl evidentně takové postavení, že si ho nemohl obyčejný sluha dovolit kárat.

Vin konečně znovu našla řeč. „Jak je možné, Lorde Venture, že tak žádoucí muž jako vy chodí na plesy sám?"

„Já sám nechodím," řekl Elend. „Rodiče vždycky seženou nějaké děvče, aby šlo se mnou. Dnes je na řadě Lady Stase Blanchesová – tamhleta v těch zelených šatech, jak sedí tam v té nižší řadě."

Vin se rozhlédla po místnosti. Lady Blanchesová byla krásná blondýna. Dívala se neustále k jejich stolu a mračila se.

Vin se začervenala a odvrátila pohled. „Ehm, neměl byste tam být s ní?"

„Nejspíš," odpověděl Elend. „Ale víte, já vám něco řeknu. Já totiž nejsem zrovna moc gentleman. A krom toho já ji nepozval – já jsem se dověděl o tom, že jde se mnou, až v kočáře."

„Aha," řekla Vin zamračeně.

„Nicméně vím, že je moje chování odsouzeníhodné. Bohužel mám k takovému chování sklon – vezměte si třeba, jak rád čtu u večeře. Omluvte mě na moment, dojdu si pro něco k pití."

Vstal, zastrčil knihu do kapsy a odešel k jednomu z barových pultů. Vin ho sledovala rozzlobená a pobavená současně.

„To není dobré, slečno," řekl Sazed tiše.

„On zas není tak špatný."

„On vás využívá, slečno," namítl Sazed. „Lord Venture je nechvalně známý svým nekonvenčním nezdvořilým vystupováním. Lidi ho nemají rádi, protože dělá takovéhle věci."

„Takovéhle věci?"

„Sedí s vámi, protože ví, že pobouří celou svou rodinu," odpověděl Sazed. „Dítě, já bych vám nerad způsobil bolest, ale musíte chápat, jak to u dvora chodí. Tenhle mladík o vás nemá skutečný zájem. Je to mladý arogantní šlechtic, který chce popudit svého otce – a tak se bouří a chová se hrubě a nezdvořile. On ví, že otec povolí, když to vydrží dost dlouho."

Vin cítila sevření kolem žaludku. *Sazed má asi pravdu, samozřejmě. Proč by za mnou Elend jinak chodil? Jsem přesně to, co potřebuje – mám dostatečně nízké postavení, aby to jeho otce pobouřilo, a dostatečně málo zkušeností, abych mu na to hned nepřišla.*

Přinesli jídlo, ale Vin najednou neměla chuť. Začala jíst, až když se vrátil Elend a postavil na stůl velký pohár s nějakým míchaným nápojem. Četl a upíjel z něho.

Schválně, co udělá, když ho nebudu vyrušovat z čtení, pomyslela si Vin rozzlobeně. Vzpomněla si na Sazedovy lekce a jedla elegantně jako dáma. Nebylo to velké jídlo – především bohatě nazdobená zelenina na másle. Čím dřív dojí, tím dřív bude moci na parket. Aspoň nebude muset sedět s Elendem Venturem.

Lord Venture několikrát zvedl hlavu a podíval se na ni přes okraj knihy. Evidentně čekal, že něco řekne. Vin však mlčela. Během jídla ji postupně přecházel vztek. Podívala se na Elenda, zhodnotila jeho neupravený zevnějšek a sledovala, jak zaujatě čte.

Je možné, že by tenhle člověk opravdu skrýval nějaký boční úmysl, jak naznačoval Sazed? Že by ji jen využíval?

Kdokoli tě může zradit, našeptával jí Reen. *Všichni tě zradí.*

Ale Elend vypadal tak… opravdově. Měla pocit, že mluví se skutečným člověkem, ne s něčí maskou. Zdálo se, že chce, aby s ním mluvila. Vin se cítila jako vítěz, když konečně odložil knihu a podíval se na ni.

„Proč jste tady, Lady Valette?“ zeptal se.

„Tady na plese?“ zeptala se Vin.

„Ne, tady v Luthadelu.“

„Protože to je centrum všeho, co se tu děje,“ odpověděla Vin.

Elend se zamračil. „To asi je. Ale říše je veliká, tohle centrum je na ni malé. Myslím, že si ani nedovedeme představit, jak je obrovská. Jak dlouho vám trvala cesta sem?“

Vin na chvíli znervózněla, ale rychle si uvědomila, co ji Sazed učil. „Skoro dva měsíce, se zastávkami.“

„Tak dlouho,“ řekl Elend. „Říkají, že dostat se z jednoho konce říše na druhý trvá až půl roku. Ale lidem jde jen o to centrum tady.“

„Já…“ Vin se odmlčela. S Reenem procestovala celou Centrální Dominancii. Byla ze všech dominancií nejmenší. Nikdy však nenavštívila exotičtější kraje říše. Centrální oblast byla pro zloděje dobrá – paradoxně, protože je nejblíž Pánu Vládci a také je v ní největší korupce. Ovšem i největší bohatství.

„Jak se vám tedy město líbí?“ zeptal se Elend.

Vin chvilku mlčela. „Je… špinavé,“ řekla upřímně. Přiblížil se sluha a odnesl prázdný talíř. „Je špinavé a přelidněné. Se skaaty se tu zachází otřesně, ale to je asi všude tak.“

Elend naklonil hlavu na stranu a zvláštně se na ni podíval.

Neměla jsem mluvit o skaatech. To se pro šlechtičnu nehodí.

Elend se k ní naklonil. „Myslíte, že se tu se skaaty zachází hůř než u vás na plantáži? Já jsem si vždycky myslel, že ve městě se mají líp.“

„No… nevím. Já jsem na pole moc nechodila.“

„Takže jste s nimi moc nepřišla do styku?“

Vin pokrčila rameny. „A záleží na tom? Jsou to jen skaati.“

„No, ano, to říkáme vždycky,“ podotkl Elend. „Ale já nevím, možná jsem moc zvědavý, ale mě zajímají. Slyšela jste je někdy mluvit mezi sebou? Baví se jako normální lidi?“

„Cože?“ zeptala se Vin. „Samozřejmě se baví jako normální lidi. Jak jinak by se měli bavit?“

„No, víte, co učí Ministerstvo.“

Nevěděla to. Ovšem pokud se to týkalo skaatů, tak to nic lichotivého být nemohlo. „Já se řídím pravidlem nikdy nevěřit stoprocentně tomu, co Ministerstvo říká.“

Elend se znovu odmlčel a dal hlavu na stranu. „Vy jste… jiná, než jsem čekal, Lady Valette.“

„To lidi bývají.“

„Tak mi něco řekněte o skaatech z plantáží. Jací jsou?“

Vin pokrčila rameny. „Jako skaati všude jinde.“

„Jsou inteligentní?“

„Někteří ano.“

„Ale ne tak jako vy a já, že ne?“ zeptal se Elend.

Vin se zarazila. *Jak by odpověděla šlechtična?* „Samozřejmě. Jsou to jenom skaati. Proč se o ně tak zajímáte?“

Elend vypadal… zklamaně. „Jen tak,“ řekl, opřel se a otevřel knihu. „Myslím, že tamhleti pánové vás chtějí požádat o tanec.“

Vin se otočila a skutečně spatřila nedaleko jejich stolu skupinku mladých mužů. Jakmile se otočila, podívali se jinam. Po chvíli jeden z nich přišel k vedlejšímu stolu a požádal mladou dámu o tanec.

„Několik lidí si vás všimlo, paní,“ řekl Sazed, „ale nepřijdou. Myslím, že se trochu obávají přítomnosti Lorda Ventura.“

Elend se ušklíbl. „Měli by vědět, že se nemají čeho obávat.“

Vin se zamračila, ale Elend četl dál. *Fajn!* pomyslela si a otočila se zpátky ke skupince mladíků. Zachytila pohled jednoho z nich a usmála se.

Za chvilku přišel mladík ke stolu a strojeně ji oslovil: „Lady Renouxová, jsem Lord Melend Liese. Smím vás poprosit o tanec?“

Vin vrhla kradmý pohled na Elenda, ale ten nezvedl oči od knihy.

„S radostí, Lorde Liesi,“ odpověděla, přijala mladíkovu ruku a vstala.

Vedl ji dolů na taneční parket. Jak se tam blížili, Vin opět znervózněla. Najednou jí připadal týden praxe jako nic. Hudba utichla a páry odcházely z parketu a nové přicházely. Lord Liese vedl Vin dolů.

Vin bojovala s úzkostí a neustále si připomínala, že se všichni dívají na její šaty, na její postavení, ale ne na ni, na Vin. Zvedla hlavu a podívala se Lordu Liesovi do očí – a kupodivu v nich spatřila obavu.

Hudba spustila a páry začaly tančit. Lord Liese měl ve tváři konsternovaný výraz. Cítila, jak se mu na ruce potí jeho dlaň. *Jak to, on je nervózní stejně jako já! Možná ještě víc!*

Liese byl mladší než Elend, byl jí věkem blíž. Třeba nemá s plesy zkušenosti – nezdá se, že by tančil často. Soustředil se na každý krok, takže se pohyboval toporně.

Je to logické, uvědomila si Vin, uvolnila se a nechala se unášet pohyby, které ji Sazed naučil. *Ti zkušení mě o tanec nepožádají, když jsem tu nová. Já jsem pod jejich důstojnost. Ale proč si mě všímá Elend? Je to tak, jak říká Sazed – trik, jak rozzlobit otce? Proč se teda zajímá o moje názory?*

„Lorde Liesi," zeptala se, „znáte blíž Lorda Ventura?"

Liese zvedl oči. „Ehm, já…"

„Nemyslete tolik na ten tanec," řekla Vin. „Můj učitel vždycky říká, že když se na to člověk tolik nesoustředí, půjde to přirozeněji."

Začervenal se.

Pro Pána Vládce! pomyslela si Vin. *Co je tohle za nováčka?*

„Ehm, Lord Venture…" řekl Liese, „já nevím. On je velmi významný. Mnohem významnější než já."

„Nelekejte se rodinných vztahů," podotkla Vín. „Co jsem viděla, zdá se neškodný."

„Já nevím, paní," řekl Liese. „Venture je velmi vlivný rod."

„Ano, je. Elend se ovšem podle této pověsti nechová. Velmi rád společnost ignoruje – dělá to všem lidem?"

Liese pokrčil rameny. „Já nevím. Vy… ho patrně znáte lépe než já, paní."

„Já…" Vin se odmlčela. Měla pocit, jako by ho skutečně znala – mnohem lépe, než by se po dvou krátkých setkáních předpokládalo. Nedokázala to však Liesovi vysvětlit.

Ale možná… Neříkal Renoux, že se s Elendem jednou setkal?

„No, Elend je rodinný přítel," řekla Vin, když kroužili pod křišťálovým střešním oknem.

„Opravdu?"

„Ano,“ odpověděla Vin. „Strýc byl tak laskav a požádal ho, aby na mě na plesech dohlédl. Zatím je zlatý, ale jen kdyby se tolik nevěnoval knihám a radši mě seznámil s lidmi.“

Liese ožil a najednou jako by ztratil nejistotu. „No, ano, to je logické.“

„Ano,“ dodala Vin, „Elend mi je tady v Luthadelu skoro jako starším bratrem.“

Liese se usmál.

„Ptám se na něj proto, že on o sobě moc nemluví,“ řekla Vin.

„Venturovi se všichni v poslední době drží zpátky,“ řekl Liese. „Od té doby, jak je před pár měsíci přepadli.“

Vin přikývla. „Víte o tom něco?“

Liese zakroutil hlavou. „Mně nikdo nic neřekne.“ Sklopil oči a podíval se na zem. „Jste velmi dobrá tanečnice, Lady Renouxová. Jistě jste u vás doma chodila na plesy.“

„Vy mi lichotíte, pane,“ odpověděla Vin.

„To ne. Jste taková… ladná.“

Vin se usmála a cítila, jak se jí trochu pozvedlo sebevědomí.

„Ano,“ broukl Liese téměř jen tak pro sebe. „Jste úplně jiná, než říkala Lady Shan –“ Strnul a trhl sebou, jako by si uvědomil, co říká.

„Cože?“ zeptala se Vin.

„Nic,“ odpověděl Liese a začervenal se. „Omlouvám se. To nestojí za řeč.“

Lady Shan, přemýšlela Vin, když ji Liese vedl zpátky ke stolu. *Na ty plesy budu muset chodit častěji.* Ne že by plesy samy o sobě byly nepříjemné – zvlášť teď, když si byla jistější v tanci. Ovšem čím více bude chodit na plesy, tím méně se dostane ven do mlhy.

On by mě Sazed stejně nepustil, pomyslela si s povzdechem a zdvořile se usmála, když se Liese uklonil a odešel.

Elend rozložil knihy po celém stole a najednou tu svítilo mnohem více svíček. Evidentně je sebral z okolních stolů.

No, pomyslela si Vin, *to kradení máme společné.*

Elend se hrbil nad stolem a dělal si poznámky do malého kapesního zápisníku. Ani nezvedl oči, když Vin přišla.

„Toho chlapíka z Terrisu jsem poslal na večeři,“ řekl Elend nepřítomně a přitom psal. „Není potřeba, aby tu hladověl, když vy dole kroužíte na parketě.“

Vin zvedla obočí a podívala se na knihy, které zabíraly celý stůl. I přitom Elend odsunul další svazek otevřený na určité stránce a přitáhl si jiný. „A vůbec, co to zmíněné kroužení?“

„Bylo to prima.“

„Já jsem myslel, že tančit neumíte.“

„Neuměla jsem,“ přiznala Vin, „ale naučila jsem se to. Možná vás to překvapí, ale sezením vzadu v sále nad knihami se člověk tancovat nenaučí.“

„To je jako vyzvání?“ zeptal se Elend, odsunul knihu a vzal si jinou. „Dámě nepřísluší, aby žádala pána o tanec, víte?“

„Kdepak, já bych vás nechtěla vyrušovat od knih,“ řekla Vin a otočila jednu knihu k sobě. Zamžourala očima – text byl psaný drobným hustým rukopisem. „A kromě toho, kdybych tančila s vámi, tak by to podrylo všechnu práci, co jsem tu až doteď udělala.“

Elend se zarazil. Potom zvedl oči. „Práci?“

„Ano,“ odpověděla Vin. „Sazed má pravdu – Lordu Liesovi naháníte strach a já potom taky. To by mohla být pro společenský život mladé dámy katastrofa, kdyby ji všichni mladí muži pokládali za nepřístupnou jen proto, že si jeden z mrzutých lordů u jejího stolu čte.“

„Tak…“ řekl Elend.

„Tak jsem mu prostě řekla, že mě seznamujete s dvorem. Něco jako… starší bratr.“

„Starší bratr?“ zamračil se Elend.

„*Mnohem* starší,“ řekla Vin s úsměvem. „Já myslím, že vám je aspoň dvakrát tolik, co mně.“

„Dvakrát tolik… Valette, mně je *jednadvacet.* Pokud tedy nejste *velmi* vyspělá školačka, není mi ani zdaleka dvakrát tolik, co vám.“

„Já jsem nikdy nebyla na počty,“ odpověděla Vin jakoby nic.

Elend vzdychl a zvedl oči v sloup. Nedaleko právě tiše hovořil Lord Liese se skupinou svých přátel a ukazoval směrem k Elendovi a Vin. Patrně se některý z nich chystal požádat ji o tanec.

„Znáte nějakou Lady Shan?“ zeptala se Vin jakoby mimochodem.

Elend kupodivu zvedl hlavu. „Shan Elarielovou?“

„Asi,“ odpověděla Vin. „Kdo je to?“

Elend se vrátil ke knihám. „Nikdo důležitý.“

Vin zvedla obočí. „Elende, jsem tu teprve pár měsíců, ale i já vím, že takovýmhle poznámkám se nedá věřit.“

„No…“ řekl Elend. „Možná moje snoubenka.“

„Vy máte snoubenku?“ zalapala po dechu Vin.

„Já vlastně ani nevím. Už asi rok jsme s tím nic neudělali. Všichni už na to nejspíš zapomněli.“

Výborně, pomyslela si Vin.

Po chvilce přišel jeden z Liesových přátel. Vin – ráda, že se na chvíli zbaví mladého Ventura – vstala a přijala nabízenou ruku mladého lorda. Cestou na taneční parket se podívala na Elenda a všimla si, že ji přes okraj knihy sleduje. Okamžitě sklopil oči ke stránce a nasadil netečný výraz.

* * *

Vin si sedla ke stolu a cítila se velmi unavená. Odolala nutkání zout si boty a promasírovat si nohy. Tušila, že se to pro šlechtičnu nehodí. Nenápadně začala pálit měď a potom cín s olovem, aby si posílila tělo a trochu setřásla únavu.

Potom nechala cín s olovem a po něm i měď uhasnout. Kelsier ji ujistil, že když pálí měď, bude její allomantická aktivita neviditelná, ale Vin si nebyla jistá. Když pálila cín s olovem, měla příliš rychlé reakce a velkou sílu. Zdálo se jí, že by si toho pozorný člověk mohl všimnout, i kdyby sám allomant nebyl.

Když uhasila cín s olovem, vrátila se jí únava. V poslední době se snažila si od tohoto kovu odvyknout. Ránu už měla v takovém stavu, že bolela silněji, jen když se špatně otočila, a tak chtěla nabrat síly přirozenou cestou.

V tomto případě však byla únava dobrým znamením – znamením toho, že dlouho tancovala. Teď se mladí muži dívali na Elenda jako na její garde a ne jako na objekt jejího zájmu, a proto neměli zábrany požádat Vin o tanec. Z obav, aby se odmítnutím nedopustila nějakého politického gesta, Vin vždy přijala. Ještě před pár měsíci by se byla smála představě, že by mohla být unavená z tance. Ovšem bolavá chodidla, bolest v boku a unavené nohy, to byla jen část. Snaha zapamatovat si jména a aristokratické domy – nemluvě o duchaplné konverzaci s tanečníky – ji zcela vyčerpala duševně.

Ještě že mě Sazed donutil k těm nízkým botám místo bot na podpatku, pomyslela si Vin s povzdechem a upíjela chladný džus. Sazed se ještě nevrátil z večeře. Elend ovšem už také u stolu neseděl – i když jeho knihy tu ještě ležely rozházené.

Podívala se na ně. Možná kdyby předstírala, že čte, tanečníci by ji nechali chvíli odpočinout. Chvilku listovala a hledala něco zajímavého. Ta, která ji samozřejmě zajímala nejvíc – Elendův malý kožený zápisník –, byla pryč.

A tak si vzala velký svazek v modré vazbě a přisunula si ho k sobě. Vybrala ho proto, že měl velká písmena – copak je opravdu papír tak drahý, že se musí na stránku namačkat tolik řádek, co to dá? Vin si povzdechla a listovala knihou.

Nechce se mi věřit, že lidi čtou tak velké knihy, pomyslela si. I přes velká písmena byly stránky přeplněné slovy. Přečíst to celé by trvalo obrovsky dlouho. Reen ji naučil číst, aby dokázala přeluštit smlouvy a napsat vzkaz a třeba i hrát šlechtičnu. Ovšem na texty tohoto rozměru to bylo málo.

Historické praktiky a politická vláda říše, stálo na první stránce. Kapitoly měly názvy jako „Program pátého století vlády“ nebo „Vznik skaatských plantáží“. Prolistovala knihu až do konce, protože se jí zdálo, že ten by mohl být nejzajímavější. Poslední kapitola měla název „Současná politická struktura“.

Dosud, četla, *vytvořil systém plantáží mnohem stabilnější vládu než předchozí metodologie. Struktura Dominancií, z nichž v každé rozhoduje o skaatech místní lord – a nese za ně plnou odpovědnost –, vytvořila konkurenční prostředí, v němž je tvrdě vyžadována disciplína.*

Pán Vádce tento systém pokládá za problematický, protože dává příliš velkou volnost aristokracii. Ovšem nízký výskyt organizované povstalecké aktivity mluví sám za sebe. Během dvou set let, po která systém funguje, nedošlo v žádné z pěti vnitřních dominancií k větší vzpouře.

Tento politický systém je samozřejmě jen nástavbou velké teokratické vlády. Nezávislost aristokracie byla omezena oživením pravomocí obligátorů. Žádný lord, bez ohledu na své postavení, se nemůže stavět nad jejich právo. Hlas inkvizitora může dolehnout ke každému.

Vin se zamračila. Text byl sám o sobě suchopárný, ale překvapilo ji, že Pán Vládce připustí ve své říši takové analytické

diskuse. Opřela se na židli, zvedla knihu, ale už dál nečetla. Byla příliš unavená hodinami přísně skrývaného úsilí dostat ze svých tanečníků nějaké informace.

Politika bohužel Vin od únavy nepomohla. I když se snažila ze všech sil vypadat začteně, všimla si, že se k jejímu stolu kdosi blíží.

Vin vzdychla a začala se chystat na další tanec. Brzy však zjistila, že k ní nejde mladý šlechtic, ale terrisský stevard. Stejně jako Sazed měl na sobě oblek s překrývajícími se vzory do tvaru písmene V a bylo vidět, že i on má slabost pro bižuterii.

„Lady Valette Renouxová?“ zeptal se vysoký muž s mírným přízvukem.

„Ano,“ odpověděla Vin váhavě.

„Moje paní, Lady Shan Elarielová, žádá o vaši přítomnost u jejího stolu.“

Žádá? pomyslela si Vin. Už ten tón se jí nelíbil a vůbec netoužila po setkání s Elendovou bývalou snoubenkou. Dům Elariel však bohužel patřil k nejvlivnějším aristokratickým domům – nebylo možné přímo odmítnout.

Terrisský sluha trpělivě čekal.

„Dobře,“ odpověděla Vin a vstala s největší elegancí, jíž byla schopna.

Stevard odvedl Vin ke stolu poblíž jejího. Byl vzorně upravený a sedělo kolem něho pět žen. Vin okamžitě poznala, která je Shan. Lady Elarielová byla nepochybně vznešená dáma s dlouhými tmavými vlasy. Neúčastnila se hovoru, bylo však patrné, že jej i přesto řídí. Na rukou se jí třpytily fialové náramky, které ladily s jejími šaty. Když se Vin přiblížila, podívala se na ni Lady Shan pohrdavým pohledem.

Její tmavé oči však přesto byly upřímné. Vin si před nimi připadala příliš odkrytá – jako by neměla své krásné šaty, jako by znovu byla tou umazanou uličnicí.

„Dovolíte, dámy?“ řekla Shan. Ženy okamžitě vstaly a s důstojnou elegancí odkráčely od stolu.

Shan vzala vidličku a začala pečlivě krájet a po malých soustech ujídat kousek dezertu. Vin nejistě stála a terrisský sluha zaujal obvyklou pozici za židlí Shan.

„Můžete si sednout,“ řekla Shan.

Připadám si zase jako skaat, pomyslela si Vin a sedla si. *To se k sobě šlechtici taky takhle chovají?*

„Máte záviděníhodnou pozici, dítě," řekla Shan.

„Jak to?" zeptala se Vin.

„Říkejte mi Lady Shan," řekla Shan chladně. „Nebo možná Vaše Milosti."

Shan čekala a ukrajovala miniaturní sousta z dezertu. Nakonec se Vin opravila: „Jak to, Vaše Milosti?"

„Protože se vás Lord Elend rozhodl využít ve svých hrátkách. Z čehož vyplývá, že máte tu příležitost být využívána i mnou."

Vin se zamračila. *Nesmíš vypadnout z role. Nechováš se příliš snadno ponižovat, Valette*.

„Nebylo by lepší zůstat nevyužita nikým, Vaše Milosti?" řekla Vin opatrně.

„Hloupost," odpověděla Shan. „I nekulturní naivka jako vy si musí připadat důležitě, když je užitečná výše postaveným," řekla Shan prostě a evidentně pokládala za samozřejmé, že Vin bude souhlasit.

Vin seděla ohromená. Takhle s ní dosud nikdo ze šlechty nejednal. Ovšem samozřejmě, jediný příslušník aristokratických domů, s nímž se dosud setkala, byl Elend.

„Z vašeho nic neříkajícího výrazu soudím, že jste s touto pozicí srozuměna," řekla Shan. „Ať se vám daří, dítě, množná vám dovolím připojit se k mé družině. Od zdejších dam z Luthadelu byste se toho mohla mnoho naučit."

„Například?" zeptala se Vin a snažila se nepůsobit popudlivě.

„Někdy se na sebe podívejte, dítě. Máte vlasy, jako byste prodělala nějakou strašnou nemoc, jste vyhublá a šaty na vás visí jako pytel. Šlechtična v Luthadelu musí být… dokonalá. A ne *takhle*." Při posledním slově opovržlivě kývla rukou k Vin.

Vin se začervenala. V tom ponižujícím postoji téhle ženy byla jakási zvláštní síla. Vin si s úlekem uvědomila, že jí Shan připomíná některé vůdce gangů, které znala. Poslední byl Camon – člověka uhodili a nečekali od něj žádný odpor. A každý věděl, že klást odpor celou situaci jen zhorší.

„Co ode mě chcete?" zeptala se Vin. Shan zvedla obočí a odložila vidličku vedle nedojedeného dezertu. Sluha vzal talířek a odešel s ním pryč. „Vy jste ale nedovtipné stvoření, viďte?" podotkla Shan.

Vin se zarazila. „Co ode mě *Vaše Milost* chce?"

„To vám řeknu časem – za předpokladu, že se Lord Venture rozhodne, že si s vámi bude hrát dál.“ Při zmínce o Elendovi jí Vin viděla v očích záblesk nenávisti.

„Prozatím,“ pokračovala Shan, „mi řekněte, co jste si s Lordem Elendem dnes večer povídali.“

Vin se chystala odpovědět, ale… cítila, že je něco špatně. Zachytila to jen slabě – byla by si toho ani nevšimla, nebýt Breezova výcviku.

Klidařka? Zajímavé.

Shan se snažila ve Vin vyvolat samolibost. Tak má tedy mluvit? Vin začala vyprávět o svém rozhovoru s Elendem, ale všemu zajímavému se vyhýbala. Něco jí však stále připadalo divné – něco na tom, jak si Shan hrála s jejími emocemi. Koutkem oka Vin zahlédla, jak se sluha Shan vrací z kuchyně. Nešel však k jejímu stolu – mířil opačným směrem.

K Vininu stolu. Zastavil se vedle něho a začal si prohlížet Elendovy knihy.

Ať tam hledá, co chce, já mu to najít nedovolím.

Vin náhle vstala, až Shan překvapeně zvedla oči.

„Vzpomněla jsem si, že jsem řekla svému terrisskému sluhovi, že na něj budu čekat u svého stolu,“ řekla Vin. „Bude mít starost, když se tam hned nevrátím!“

„Ale pro Pána Vládce,“ podivila se Shan. „Dítě, přece není zapotřebí –“

„Omluvám se, Vaše Milosti,“ řekla Vin. „Musím jít.“

Bylo to trochu násilné, ale jinak to nešlo. Vin se poklonila a odešla od Shanina stolu a nechala rozmrzelou Shan samotnou. Shanin sluha Vin zpozoroval, když už byla téměř u svého stolu, a nenápadně se vzdálil.

Vin přemýšlela, jestli se dopustila moc velkého trapasu, když odešla od Shan tak nezdvořile. Ale byla už příliš unavená na to, aby se tím dlouho zabývala. Když se všimla, že se na ni dívá další skupinka mladíků, rychle si sedla a otevřela jednu z Elendových knih.

Naštěstí trik tentokrát fungoval lépe. Mladíci se postupně vytrousili a nechali Vin sedět a odpočívat nad otevřenou knihou. Bylo už pozdě a lidé začínali odcházet.

Ty knihy, pomyslela si zamračeně a zvedla pohár džusu, aby se napila. *Co s nimi ten Terrisman chtěl?*

Přehlédla stůl a snažila se vybavit, jestli se tu něco změnilo. Elend však nechal knihy tak rozházené, že to bylo těžko poznat. Zaujala ji však malá knížka, která ležela pod jinou. Většina knih byla otevřená na určité stránce a viděla, jak v nich Elend čte. Tahle malá knížka ale byla zavřená – a nevzpomínala si, že by ji otevřel. Byla tam už předtím – poznala ji podle toho, že byla o mnoho tenčí než ostatní –, takže ji tam nedal ten Terrisman.

Vin zvědavě po knize sáhla a vytáhla ji zpod těžkého svazku. Měla černou koženou vazbu a na hřbetě nápis *Klimatické podmínky Severní Dominancie.* Vin se zamračila a otočila knihu v rukou. Neměla titulní stránku ani jméno autora. Začínala rovnou textem.

> Když se díváme na Finální říši jako na celek, vyvstává jedna nepopiratelná skutečnost. Na národ řízený samozvaným božstvem zaznamenala říše řadu kolosálních chyb vlády. Většina z nich byla úspěšně zamaskována a existuje už jen v myslích feruchemů nebo na stránkách zakázaných textů. Člověk však nemusí zacházet daleko do minulosti, aby našel takové chyby jako Masakr v Devanexu, revizi Doktríny Bezednosti a relokaci národů Renate.
>
> Pán Vládce nestárne. Přinejmenším toto je nepopiratelné. Cílem tohoto textu však je dokázat, že v žádném případě není neomylný. V době před Povýšením lidstvo zažívalo chaos a nejistotu pramenící z nekonečných cyklů střídání králů, císařů a jiných panovníků. Očekávali bychom tedy, že dnes, při jednom nesmrtelném vládci společnost konečně dojde stability a osvícení. Ve Finální říši však není ani jedno, ani druhé, což je nejhorším opomenutím Pána Vládce.

Vin zírala na stránku. Některým slovům nerozuměla, pochopila však, o co autorovi šlo. Tvrdil…

Rychle zaklapla knihu a vrátila ji na místo. Co by se asi stalo, kdyby obligátoři zjistili, že má Elend takový text? Rozhlédla se kolem sebe. Obligátoři byli skryti v davu jako na jiných plesech. Vynikali jen šedými plášti a tetovanými tvářemi. Mnoho jich sedělo se šlechtici u stolů. Přátelé? Nebo špioni Pána Vládce? V blízkosti obligátora se necítil bezpečný nikdo.

Co dělá Elend s takovou knihou? Tak vysoce postavený šlechtic? Proč by četl texty, které očerňují Pána Vládce?

Na rameno jí dopadla čísi ruka. Vin nadskočila a otočila se. Spálila cín s olovem a měď.

„No no no," poznamenal Elend, udělal krok dozadu a zvedl ruku. „Už vám někdo řekl, jak jste lekavá, Valette?"

Vin se uklidnila, opřela se a uhasila kovy. Elend se přiloudal na své místo a sedl si. „Líbí se vám Heberen?"

Vin se zamračila a Elend ukázal na velkou tlustou knihu, která zůstala ležet před ní.

„Ne," odpověděla Vin. „Je to nudné. Ale dělala jsem, že čtu, aby mě pánové chvíli nechali na pokoji."

Elend se zasmál. „Tak vidíte, jak se vám ta vaše vychytralost nevyplatila."

Vin zvedla obočí a Elend začal sbírat knihy a rovnat je na stole do stohu. Patrně si nevšiml, že pohnula s knihou o „klimatu", ale pečlivě ji zasunul doprostřed stohu.

Vin od knihy odtrhla oči. Asi bych mu o Shan neměla říkat – *aspoň dokud nebudu mluvit se Sazedem.* „Myslím, že vychytralost fungovala, jak měla," odpověděla. „Nakonec *já* jsem na ten ples přišla tančit."

„Mně připadá, že se tanec přeceňuje."

„Nemůžete se přece pořád stranit dvora, Lorde Venture. Jste přece dědic významného domu."

Vzdychl, protáhl se a opřel se. „Asi máte pravdu," řekl s překvapivou upřímností. „Ale čím víc se budu stranit, tím víc naštvu otce. A to koneckonců stojí za to."

„Ale ublížíte tím i jiným," namítla Vin. „Co ty dívky, které nikdy nepozvete k tanci, protože sedíte nad hromadou knih?"

„Jak si vzpomínám," řekl Elend a položil poslední knihu na vrch stohu, „někdo právě předstíral, že čte, aby se tanci *vyhnul*. Myslím, že dámám nebude dělat potíže najít si přátelštější partnery, než jsem já."

Vin zvedla obočí. „No, já potíže nemám, protože jsem tu nová a protože nejsem příliš urozená. Ale myslím, že pro dámy vašeho postavení je sehnat partnera – příjemného nebo nepříjemného – problém. Jak jsem pochopila, šlechtici neradi tančí s dámami, které jsou společensky výš než oni."

Elend se zastavil a evidentně hledal cestu zpátky.

Vin se k němu naklonila. „Co v tom je, Lorde Venture? Proč se tak odhodlaně vzpouzíte svým povinnostem?"

„Povinnostem?“ zeptal se Elend a naklonil se k ní s vážnou tváří. „Valette, tohle není povinnost. Tenhle ples… to je zbytečnost a ztráta času.“

„A ženy?“ zeptala se Vin. „Ty jsou taky ztráta času?“

„Ženy?“ opakoval. „Ženy jsou jako… bouřka. Jsou krásné na pohled, někdy se i hezky poslouchají – ale většinou jsou dost nepraktické.“

Vin cítila, jak jí poklesla čelist. Potom však zpozorovala záblesk v jeho očích a potlačovaný úsměv v koutcích rtů a uvědomila si, že se i ona usmívá. „Vy to říkáte, abyste mě vyprovokoval!“

Usmál se ještě víc. „To abych byl neodolatelný.“ Vstal a mile se na ni podíval. „Valette, nedovolte jim, aby vás brali příliš vážně. Nestojí to za tu snahu. Ale já se s vámi musím rozloučit. Přijďte zase, pokud možno dřív, než uplyne mnoho měsíců.“

Vin se usmála. „Budu o tom uvažovat.“

„Prosím, uvažujte,“ řekl Elend, sehnul se a zvedl vysoký stoh knih ze stolu do náruče. Na chvilku ztratil rovnováhu, potom ji však znovu nabral a podíval se na stranu. „Kdoví, třeba mě ještě přimějete i k tanci.“

Vin se usmála a přikývla. Elend se otočil a obešel obloukem druhou řadu stolů kolem parketu. Brzy se k němu přidali další dva mladíci. Vin sledovala, jak jeden z nich přátelsky klepe Elendovi na rameno a potom si od něho bere polovinu knih. Dál šli společně a bavili se.

Vin je nepoznala. Seděla zamyšlená, dokud se po straně sálu neobjevil Sazed. Vin na něho nedočkavě kývla. Sazed zrychlil.

„Kdo jsou ti dva s Lordem Venturem?“ zeptala se Vin a ukazovala na Elenda.

Sazed mžoural přes brýle. „No… jeden z nich je Lord Jastes Lekal. A ten druhý je Hasting, nevím, jak se jmenuje prvním jménem.“

„Vypadáte překvapeně.“

„Domy Lekal i Hasting jsou Venturovi političtí rivalové, slečno. Šlechtici se po plesech často scházejí a vytvářejí různé aliance…“ Sazed se odmlčel a potom se otočil zpátky k Vin. „Pana Kelsiera to bude zajímat, myslím. Měli bychom jít.“

„Souhlasím,“ odpověděla Vin a vstala. „Hlavně moje nohy souhlasí. Jdeme.“

Sazed přikývl a společně odešli k východu. „Co vás tak zdrželo?“ zeptala se Vin, když čekali na komorníka, aby jim přinesl šál.

„Já jsem se několikrát vrátil, slečno,“ řekl Sazed. „Ale vy jste vždycky tančila. Tak jsem usoudil, že budu mnohem užitečnější, když promluvím se sluhy, než abych stál vedle vašeho stolu.“

Vin přikývla, vzala si šál, sešla po schodišti s kobercem a potom vyšla po schůdcích z domu. Sazed šel za ní. Pospíchala, protože chtěla co nejdřív říci Kelsierovi jména, která si stačila zapamatovat, než je zapomene všechna. Zastavila se na nádvoří a čekala na kočár. Přitom si všimla něčeho zvláštního. Nedaleko od nich se v mlze něco děje. Udělala krok dopředu, ale Sazed jí položil ruku na rameno, aby ji zadržel.

Chystala se spálit měď a cín, ale čekala, protože se hlasy přibližovaly. Nakonec se v mlze objevila stráž a táhla s sebou malou vzpouzející se postavu. Byl to skaatský chlapec ve špinavém oblečení, tváře od sazí. Voják se cestou ke kapitánovi, který měl zrovna stráž, Vin zdaleka vyhnul a omluvně na ni kývl. Vin spálila cín, aby slyšela, o čem mluví.

„Kluk z kuchyně,“ říkal voják tiše. „Žebral u jednoho lorda v kočáru, když zastavili u vrat.“

Kapitán přikývl. Voják odtáhl zajatce zpátky do mlhy směrem k zadnímu nádvoří. Chlapec se bránil a voják rozzlobeně bručel a svíral ho ještě pevněji. Vin je sledovala stále ještě se Sazedovou rukou na rameni, jako by ji chtěl zastavit. Tomu chlapci samozřejmě pomoci nemůže. Neměla by –

V mlze mimo dohled lidí voják vytáhl dýku a chlapci podřízl hrdlo. Vin šokovaná nadskočila, když chlapcovy výkřiky postupně umlkly. Voják upustil chlapcovo tělo a potom ho za nohu táhl pryč.

Vin zděšeně stála na místě, mezitím přijel kočár.

„Slečno,“ pobídl ji Sazed, ale Vin ještě stála.

Oni ho zabili, letělo jí hlavou. *Přímo tady, pár kroků od místa, kde čekají šlechtici na kočáry. Jako by… takováhle smrt byla na denním pořádku. Prostě jenom zabili dalšího skaata. Jako zvíře.*

Nebo spíš ještě hůř než zvíře. Nikdo by takhle na nádvoří aristokratického domu nezapíchl ani prase. Postoj toho hlídače svědčil o tom, že ho prostě jenom obtěžovalo zabývat se tím vzpouzejícím se chlapcem a čekat, až se najde nějaké jiné řešení. Jestli si toho všiml ještě někdo jiný ze šlechticů, nevěnovali tomu

pozornost a bavili se, jako by se nic nedělo. Zdálo se, že když chlapcovy výkřiky utichly, začali mezi sebou hovořit víc než obvykle.

„Slečno," opakoval Sazed a strkal Vin dál.

Nechala se odvést do kočáru, ale myšlenkami ještě byla jinde. Ten kontrast jí připadal neskutečný. Šlechta v příjemném prostředí s rozzářenými světly a bohatými barevnými róbami a vedle toho smrt na nádvoří. Copak je to nezajímá? Nebo to nevědí?

Tohle je Finální říše, Vin, říkala si, když se kočár dal do pohybu. *Nezapomeň na popel jen proto, že jsi viděla kousek hedvábí. Kdyby ti lidé tam věděli, že jsi skaatka, nechali by tě zavraždit stejně jako toho chudáka kluka.*

Při této myšlence rychle vystřízlivěla z opojení plesem – vydržela jí v hlavě celou cestu zpátky do Fellise.

S Kwaanem jsem se setkal čirou shodou okolností – i když předpokládám, že on by to nazval prozřetelností.

Od té doby jsem potkal mnoho terrisských filozofů. Jsou to všechno muži velmi moudří a neuvěřitelně bystří. Muži, jejichž význam je až skoro hmatatelný.

Ovšem ne Kwaan. On je svým způsobem stejně nepravděpodobným prorokem, jako já jsem hrdinou. On nikdy neměl smysl pro ceremoniální moudrost – dokonce ani nebyl náboženským učencem. Když jsme se setkali poprvé, zabýval se nějakým z těch svých podivných problémů ve velké knihovně v Khlenniu. Nejspíš chtěl vypátrat, jestli mají stromy schopnost myslet.

Že by se měl stát člověkem, který nakonec objeví velké proroctví Hrdiny z Terrisu, tomu bych se býval upřímně zasmál – kdyby se ovšem události nevyvinuly poněkud jinak.

19

Kelsier cítil v mlze allomantické pulsování další osoby. Cítil je jako vibrace, které k němu doléhají jako mořský příboj, když omývá klidný břeh. Byly slabé, ale zřetelné.

Skrčil se u nízké zahradní zídky a naslouchal vibracím. Vířící bílá mlha se dál klidně převalovala prostorem, lhostejná a bezpečná, až na prostor poblíž oné bytosti, který se vlnil normálními allomantickými proudy kolem jeho končetin.

Kelsier mžoural očima ve tmě, dmýchal cín a hledal druhého allomanta. Zdálo se mu, že vidí postavu krčící se v dálce na zdi, ale nebyl si jistý. Rozeznával však allomantické vibrace. Každý kov se

při spalování nějak projevoval a člověk, který uměl dobře zacházet s bronzem, to vycítil. Muž v dálce pálil cín, stejně jako čtyři další, které Kelsier cítil poblíž domu Tekiel. Pět cínařů tvořilo kruh a hlídalo.

Kelsier se usmál. Aristokratické domy jsou čím dál nervóznější. Držet na stráži pět cínařů by nemělo být pro dům Tekiel takovým problémem, ale šlechtičtí allomanti se velmi zdráhali plnit úkol pouhého hlídače. A jestli tu hlídalo pět cínařů, bylo velmi pravděpodobné, že je na dosah i několik rváčů, mincířů a zvědů. Luthadel měl tichou pohotovost.

Aristokratické domy se začínaly zabezpečovat, až měl Kelsier potíž najít v jejich ochraně nějakou skulinu. Je proti nim sám a i Mistborn má své meze. Zatím stavěl své úspěchy na momentu překvapení. Ovšem jestliže hlídá pět cínařů, nemůže se moc přiblížit bez rizika, že ho najdou.

Naštěstí se Kelsier zrovna tuto noc nechystal testovat Tekielovu obranu. Místo toho se plížil kolem zdi k zahradě. Zastavil se u zahradní studny, spálil bronz, aby se ubezpečil, že poblíž nejsou žádní allomanti, a sáhl do křoví pro svůj velký pytel. Byl tak těžký, že musel spálit cín s olovem, aby ho vytáhl a přehodil si ho přes rameno. Na chvilku se zastavil a poslouchal zvuky v mlze a potom přitáhl pytel ke zdi.

Došel k velké bílé zděné zahradní verandě, která stála blízko jezírka. Potom zvedl pytel z ramena a shodil jeho obsah – čerstvě zabité tělo – na zem.

Tělo mrtvého Lorda Charrse Entrona, na němž se leskly rány od dýky, se skutálelo tváří do bláta. Kelsier přepadl opilého lorda na ulici před chatrčí skaatů a zbavil svět dalšího aristokrata. Specielně Lorda Entrona nebude nikdo postrádat – byl proslulý svou pokroucenou představou slasti. Liboval si například v krvavých potyčkách skaatů. Proto tam ten večer byl.

Entrone byl ne náhodou hlavním politickým spojencem domu Tekiel. Kelsier posadil tělo do kaluže krve. První na něj přijdou zahradníci – a jakmile o tom bude vědět služebnictvo, žádná šlechtická zatvrzelost už nezabrání, aby se to rozšířilo jako lavina. Vražda vyvolá pobouření a vina padne na dům Izenry, rivala domu Tekiel. Ovšem podezřele nečekaná smrt Lorda Entrona vyvolá u Tekielů ostražitost. Kdyby se po tom začali pídit, zjistí, že Entronův protivník v krvavé rvačce té noci byl Crews Geffenry, jehož dům

podával Tekielům petici s žádostí o posílení jejich svazku. Crews byl známý Mistborn a velmi obratný bojovník s nožem.

A to opět spustí intriky. Spáchal tu vraždu dům Izenry? Nebo možná byla Entronova smrt pokusem domu Geffenry donutit Tekiela k větší opatrnosti – a tím i k hledání spojenců mezi nižší šlechtou? Nebo je tu třetí otázka – byl to dům, který chtěl rozdmýchat rivalitu mezi Tekielem a Izenrym?

Kelsier seskočil ze zahradní zídky a poškrábal se ve falešném plnovousu. Nezáleží příliš na tom, koho dům obviní. Kelsierovým skutečným účelem bylo nasadit jim brouka do hlavy a vyvolat mezi šlechtou obavy, nedůvěru a rozbroje. Jeho spojencem ve válce domů musí být chaos. Až tato válka skutečně nastane, s každým zabitým šlechticem budou mít skaatští povstalci o jednoho nepřítele méně.

Jakmile se Kelsier dostal kousek za Tekielovu tvrz, vyhodil minci a vyskočil na střechy. Občas ho napadlo, co si asi lidé v domech pod ním myslí, když slyší nad hlavou kroky. Vědí, že Mistborni mají na jejich střechách pohodlnou dálnici, po které se mohou pohybovat, aniž by je vyrušovaly stráže nebo zloději? Nebo to lidé přičítají mlžným přízrakům, na které se svede vždycky všechno?

Nejpravděpodobněji si toho ale vůbec nevšimnou. Rozumní lidé už spí, když přijde mlha. Přistál na špičaté střeše, vytáhl hodinky a zkontroloval čas a zase je uložil – jsou vyrobeny z nebezpečného kovu. Mnozí šlechtici se hodně zdobili kovem. Byla to hloupá chvástavost – zvyk, který pocházel přímo od Pána Vládce. Kelsier však kov nosil nerad – ani prsten, ani hodinky nebo náramek. Nosil je, jen když to bylo nutné.

Znovu se vymrštil do vzduchu a namířil si to k Sazným norám, k chudinské čtvrti na vzdálenějším konci Luthadelu. Luthadel bylo obrovské, neustále se rozšiřující město. Každých pár desetiletí znamenalo přírůstek nových oblastí a potem a krví skaatů se neustále rozšiřovaly městské hradby. S nástupem moderní éry dopravy po kanálech se stával kámen stále levnějším a snadněji transportovatelným stavebním materiálem.

Rád bych věděl, proč se o ty hradby tak stará, pomyslel si Kelsier a pohyboval se po střechách podél masivní hradební zdi. *Kdo by na ně zaútočil? Pán Vládce má všechno pod kontrolou. Teď už tomu neuniknou ani západní ostrovy.*

Skutečná válka ve Finální říši nebyla už několik století. Příležitostná povstání se týkala vždycky jen pár tisíc rebelů ukrývajících se někde v horách nebo jeskyních a vycházejících pravidelně zaútočit. Yedenovo povstání se však nebude příliš spoléhat na sílu – bude postavené na všeobecném zmatku a válce aristokratických domů spolu se strategickou dezorientací luthadelské stráže. Kdyby mělo stát na rozsáhlé kampani, Kelsier by prohrál. Pán Vládce a Ministerstvo jsou schopni postavit milionové vojenské jednotky, kdyby bylo potřeba.

Samozřejmě je tu ještě ten druhý plán. Kelsier o něm nemluvil, sám si sotva troufl na něj pomyslet. Pravděpodobně ani nebude mít příležitost ho uskutečnit. Ale kdyby byla…

Dopadl na zem přímo před Saznými norami. Přitáhl si pevně mistplášť a jistým krokem vyrazil na ulici. Jeho kontakt seděl ve dveřích zavřeného obchodu a tiše bafal z dýmky. Kelsier zvedl obočí. Tabák byl nákladný luxus. Hoid buď příliš utrácí, nebo je tak úspěšný, jak naznačoval Dockson.

Hoid klidně odložil dýmku a vstal. I když stál, nebyl o mnoho větší než před chvílí vsedě. Vychrtlý holohlavý muž se v mlze hluboko poklonil. „Zdravím vás, pane."

Kelsier se zastavil až před ním, ruce pečlivě zasunuté v mistplášti. Nehodilo by se, aby si pouliční informátor všiml, že má neznámý „šlechtic" na rukou jizvy z Hathsinu.

„Byl jste mi vřele doporučen," řekl Kelsier a snažil se napodobit povýšeneckou dikci šlechtice.

„Já jsem jeden z nejlepších, pane."

Každý, kdo přežívá tak dlouho jako ty, musí být dobrý, pomyslel si Kelsier. Lordi se neradi smiřují s představou, že by někdo jiný znal jejich tajemství. Informátoři obecně nežijí příliš dlouho.

„Potřebuji se něco dovědět, informátore," řekl Kelsier. „Ale nejdřív musíš přísahat, že o našem setkání nebudeš nikde mluvit."

„Jistě, pane," odpověděl Hoid. Pravděpodobně slib poruší ještě před svítáním – to byl další důvod, proč informátoři nežili dlouho. „Ovšem je tu jaksi záležitost platby…"

„Dostaneš svoje peníze, skaate," vyštěkl Kelsier.

„Jistě, pane," řekl Hoid a krátce se poklonil. „Žádal jste informace o domu Renoux, pokud vím…"

„Ano. Co se o něm ví? S jakými domy se spolčuje? Musím to vědět."

„Ono toho ve skutečnosti není mnoho, pane," řekl Hoid. „Lord Renoux je tady nový a je opatrný. Nemá momentálně ani spojence, ani nepřátele – kupuje hodně zbraní a výzbroje, ale nejspíš od mnoha domů a obchodníků, takže se zavděčuje všem. Moudrá taktika. Bude mít třeba nadbytek zboží, ale taky nadbytek přátel, co?"

Kelsier se ušklíbl. „Nevím, proč bych ti měl za tohle platit."

„On bude mít toho zboží přebytek, pane," dodal Hoid spěšně. „Mohl byste na tom vydělat, když víte, že přepravuje zboží se ztrátou."

„Já nejsem žádný obchodník, skaate," řekl Kelsier. „Mě zisk ze zboží nezajímá!" *Ať ho to hezky nahlodá. Teď si bude myslet, že jsem z aristokratického domu – samozřejmě pokud už ho to nenapadlo dřív, protože mám mistplášť, jinak si nezaslouží svou pověst.*

„Jistě, pane," řekl Hoid pohotově. „Je toho ještě víc…"

Aha, tady je to. Jestlipak město tuší, že dům Renoux má spojení s chystaným povstáním? Kdyby na to někdo přišel, bude Kelsierova parta až po uši v průšvihu.

Hoid si tiše odkašlal a natáhl ruku.

„Nesnesitelný člověk!" vyštěkl Kelsier a hodil Hoidovi k nohám váček s mincemi.

„Ano, pane," řekl Hoid, klekl na kolena a šmátral rukou po zemi. „Omlouvám se, pane. Mám špatné oči, víte. Sotva vidím prsty na ruce, když mi ji držíte před očima."

Chytré, pomyslel si Kelsier, když Hoid našel váček a schoval ho. Ta poznámka o očích byla samozřejmě lež – nikdo by se s takovým handicapem v podsvětí daleko nedostal. Ale bude-li si šlechtic myslet, že je jeho informátor napůl slepý, nebude se tolik bát odhalení. Kelsier ovšem v tomto směru obavy neměl – měl jeden z nejlepších Docksonových převleků. Kromě vousů měl falešný, ale věrohodný nos, zvýšené boty a světlý makeup.

„Říkal jsi, že je ještě něco?" řekl Kelsier. „Přísahám, skaate, jestli to není dobré…"

„Je, je," přisvědčil Hoid spěšně. „Lord Renoux uvažuje o svazku mezi jeho neteří Lady Valette a Lordem Elendem Venturem."

Kelsier se zarazil. *To jsem nečekal…* „To je hloupost. Venture má *mnohem* vyšší postavení."

„Ti mladí spolu byli vidět na Venturově plese před měsícem. Dlouze se bavili.“

Kelsier se ironicky rozesmál. „O tom každý ví. To nic nebylo.“

„Ne?“ podivil se Hoid. „A ví každý, že Lord Elend Venture o té dívce velmi pochvalně mluvil se svými přáteli, skupinou aristokratických filozofů, která chodí ke Zlomenému brku?“

„Mladí muži o dívkách mluví,“ řekl Kelsier. „Ale nic to neznamená. Budeš mi muset ty mince vrátit.“

„Počkejte!“ řekl Hoid a poprvé to vyznělo vážně. „Je toho ještě víc. Lord Renoux a Lord Venture měli tajné jednání.“

Cože?

„Je to pravda,“ pokračoval Hoid. „To je čerstvá zpráva – sám jsem ji slyšel sotva před hodinou. Mezi Renouxem a Venturem je spojení. A z nějakého důvodu Lord Renoux žádal, aby Lord Elend Venture na Lady Valette na večírcích dohlédl.“ Ztišil hlas. „Dokonce se šeptá, že Lord Renoux má nějakou… páku na dům Venture.“

Co se to na tom plese dnes dělo? pomyslel si Kelsier. Nahlas však řekl. „To je dost slabá argumentace, skaate. Nemáš víc než tyhle hloupé spekulace?“

„O Lordu Renouxovi ne, pane,“ řekl Hoid. „Snažil jsem se zjistit co nejvíc, ale vaše obavy o tento dům jsou zbytečné! Měl byste si vybrat dům s větším vlivem na politiku. Třeba takový Elariel…“

Kelsier se zamračil. Když Hoid zmínil Elariel, znamená to, že má nějakou zajímavou informaci, která by stála za dalších pár mincí. Zdá se, že tajemství domu Renoux je zatím bezpečné. Je čas přesunout debatu na jiné domy, aby neměl Hoid podezření, že se Kelsier zajímá jen o Renouxe.

„Výborně,“ řekl Kelsier. „Ale to nestojí za můj čas…“

„Stojí, stojí, pane. Lady Shan Elarielová je klidařka.“

„A důkaz?“

„Cítil jsem, jak mi klidní emoce, pane,“ řekl Hoid. „Při požáru v tvrzi před týdnem klidnila emoce služebnictva.“

Ten požár založil Kelsier. Bohužel se nerozšířil za strážní domky. „Co ještě?“

„Dům Elariel ji v poslední době přestává prosazovat ve funkcích u dvora,“ řekl Hoid. „Bojí se války aristokratických domů a snaží se všude možně shánět spojence. Ona s sebou pořád nosí v obálce v rukavici měď. Schválně k ní na plese postavte hledače a uvidíte. Já

nelžu, pane! Jsem informátor a můj život závisí na mé pověsti. Shan Elarielová *je* klidařka.“

Kelsier chvíli stál a tvářil se, že přemýšlí. Tahle informace pro něho neměla žádnou cenu, ale účel této návštěvy – dovědět se, co se říká o domu Renoux – už splnil. Hoid si ty peníze zaslouží, ať si je toho vědom, nebo ne.

Kelsier se usmál. *Tak teď trochu přidáme k tomu zmatku.*

„A co ten tajný vztah Shan se Salmenem Tekielem?“ řekl a náhodně vybral jméno jednoho ze šlechticů. „Myslíte, že ho získala svými allomantickými schopnostmi?“

„To jistě, pane,“ odpověděl Hoid rychle. Kelsier mu pozoroval v očích záblesk vzrušení – uvědomil si, že mu Kelsier poskytl šťavnaté politické drby zadarmo.

„Třeba to byl jeden z těch, co zajistili Elarielovi tu dohodu s domem Hasting minulý týden,“ dodal Kelsier zadumaně. Žádná taková dohoda neexistovala.

„To je velmi pravděpodobné, pane.“

„No dobrá, skaate. Zasloužil sis ty peníze. Třeba se na tebe ještě někdy obrátím.“

„Děkuju, pane,“ řekl Hoid s hlubokou úklonou.

Kelsier odhodil minci a vymrštil se do vzduchu. Když dopadl na střechu, zahlédl Hoida, jak cupitá pro shozenou minci. Navzdory svému „slabému zraku“ neměl nejmenší potíž ji na zemi nalézt. Kelsier se usmál a pospíchal dál. Hoid si na Kelsierovu nedochvilnost nestěžoval, ale u druhé schůzky to bude horší.

Vyrazil na východ směrem k náměstí Ahlstrom. Svlékl si mistplášť a vestu, až mu zůstala jen potrhaná košile. Skočil do postranní uličky, plášť a vestu schoval a nabral si z kouta hrst popela. Umazal si s ním ruce, tváře a falešné vousy a zakryl jizvy.

Muž, který se o pár vteřin později vypotácel z uličky, byl nesrovnatelný s aristokratem, který se setkal s Hoidem. Bradka, kterou měl na předchozí schůzce upravenou, byla rozcuchaná a vypadala jako křoví. Pár míst ostříhal, aby vypadala olysale a lepkavě. Ještě napadal na jednu nohu, aby to budilo dojem, že ji má chromou. V tomto stavu zavolal na člověka stojícího ve stínu poblíž fontány.

„Pane?“ oslovil ho chraplavým hlasem. „Pane, jste to vy?“

Lord Straff Venture, muž číslo jedna v domě Venture, byl dominantní člověk, i na šlechtice. Kelsier si všiml, že vedle něho

stojí pár stráží. Lord sám se necítil mlhami nijak zneklidněn – vědělo se o něm, že je cínař. Venture energicky vystoupil a klepal do dlažby holí.

„Jdeš pozdě, skaate!“ vyštěkl.

„Pane, já… já… já jsem čekal tam v uličce, jak jsme se dohodli!“

„Na ničem takovém jsme se nedohodli!“

„Omlouvám se, pane,“ řekl Kelsier a uklonil se. Šel k Venturovi a nápadně napadal na „chromou“ nohu. „Omluvám se, omlouvám se. Byl jsem tam v té uličce. Nechtěl jsem vás nechat čekat.“

„Copak jsi mě neviděl, člověče?“

„Omlouvám se, pane,“ řekl Kelsier. „Zrak… mi neslouží, víte. Sotva rozeznám svou ruku, když ji mám až u obličeje.“ *Díky za tip, Hoide.*

Venture se ušklíbl, podal hůl strážím a povýšeně Kelsiera uhodil do tváře.

Kelsier upadl na zem a držel se za tvář. „Omlouvám se, pane, omlouvám se,“ mumlal stále dokola.

„Až mě necháš čekat příště, tak dostaneš tou holí,“ řekl Venture stroze.

Dobře, aspoň vím, kam mám jít příště, až budu potřebovat někomu na trávník posadit mrtvolu, pomyslel si Kelsier a namáhavě vstal.

„Tak,“ řekl Venture, „do práce. Co je to za tu důležitou zprávu, co jsi mi chtěl sdělit?“

„Týká se to domu Erikell, pane,“ řekl Kelsier. „Vím, že Vaše Lordstvo s ním mělo v minulosti styky.“

„No a?“

„No, pane, oni vás podvádějí. Domu Tekiel prodávali meče a rákosky za polovic než vám!“

„Důkaz?“

„Stačí se podívat na Tekielovu novou výzbroj, pane,“ řekl Kelsier. „Čestné slovo. Já nemám nic než svou pověst! Bez ní bych přišel o život.“

A nelhal. Nebo aspoň ne úplně. Bylo by zbytečné, aby šířil informace, které může Venture snadno potvrdit nebo vyvrátit. Něco z toho, co řekl, bylo pravda – Tekiel Erikella trochu zvýhodňoval. Kdyby to sehrál dobře, mohl by vyvolat roztržku mezi Erikellem a Venturem a zároveň docílit toho, aby Venture na Tekiela žárlil. A

kdyby chtěl Venture koupit zbraně místo od Erikella od Renouxe… to by byla jen další výhoda.

Straff Venture se ušklíbl. Jeho dům je mocný – neuvěřitelně mocný – a jeho bohatství nezávisí na žádném podniku nebo obchodě. Získat takové postavení bylo ve Finální říši nesmírně těžké, uvážíme-li daně, které Pán Vládce uvalil, a ceny atia. Tím se ovšem Venture stal i mocným nástrojem pro Kelsiera. Kdyby se mu podařilo tomuhle člověku naservírovat správnou směs pravdy a fikce…

„To pro mě nemá význam," řekl Venture odměřeně. „Uvidíme, kolik víš *opravdu*, informátore. Řekni mi o tom, co přežil Hathsin."

Kelsier ztuhl. „Prosím, pane?"

„Chceš dostat zaplaceno?" zeptal se Venture. „Tak mi o něm něco řekni. Šuška se, že se vrátil do Luthadelu."

„To se jenom šuška, pane," řekl Kelsier pohotově. „Já jsem toho člověka nikdy neviděl, ale pochybuju, že by byl v Luthadelu – jestli je vůbec naživu."

„Já jsem slyšel, že chystá skaatské povstání."

„To se každou chvíli najde nějaký blázen, co skaatům povídá báchorky o povstání, pane," řekl Kelsier. „A taky jsou takoví, co se snaží jménem toho, co přežil Hathsin vystupovat, ale já nevěřím, že by někdo vyšel z dolů živý. Mohl bych o tom zjistit víc, kdybyste chtěl, ale upozorňuju vás, že budete zklamaný. Ten chlap je po smrti – Pán Vládce… by takovýhle přehmat nedopustil."

„To je pravda," řekl Venture zamyšleně. „Ale zdá se, že skaati věří těm fámám o ‚jedenáctém kovu'. Slyšel jsi o tom něco, informátore?"

„Ale něco ano," řekl Kelsier a snažil se skrýt své zděšení. „Takovou legendu, pane."

„Tu já jsem tedy neslyšel," řekl Venture. „A že těmhle věcem věnuju hodně velkou pozornost. Žádná ‚legenda' neexistuje. Někdo hodně šikovně manipuluje se skaaty."

„To je… zajímavý závěr, pane," řekl Kelsier.

„Jistě," odpověděl Venture. „A za předpokladu, že ten z Hathsinu opravdu zemřel, tak jestli se někomu dostala do rukou jeho mrtvola… jeho kosti… jsou cesty, jak toho člověka napodobit. Víš, o čem mluvím?"

„Ano, pane," řekl Kelsier.

„Zjisti to," řekl Venture. „Tvoje fámy mi jsou lhostejné – zjisti mi něco o tom člověku nebo co to je, co vede skaaty. Potom teprve zaplatím." Venture se otočil, mávl na své lidi a zamyšleného Kelsiera nechal v mlze.

* * *

Do Renouxova domu dorazil Kelsier za krátkou chvíli. Allomantickou dráhou mezi Fellise a Luthadelem se dalo pohybovat opravdu rychle. Kelsier tam ty kolíky nedal – ani nevěděl, kdo je tam vlastně dal. Často přemýšlel o tom, co by dělal, kdyby tam potkal jiného Mistborna v protisměru.

Nejspíš bychom se asi ignorovali, pomyslel si Kelsier, když dopadl na nádvoří Renouxova domu. *To umíme dost dobře.*

Podíval se skrz mlhu na dům osvětlený lampami a mistplášť, který si mezitím zase vzal, mu vlál v chladném větru kolem těla. Prázdný kočár napovídal, že už se Vin se Sazedem vrátili z domu Elariel. Kelsier je našel uvnitř. Čekali na něho v obývacím pokoji a mluvili tiše s Renouxem.

„Vy máte nový převlek," poznamenala Vin, když Kelsier vešel do místnosti. Měla na sobě stále ještě ty krásné červené šaty, i když v nich seděla poněkud nearistokraticky – s nohama zkříženýma pod sebou.

Kelsier se usmál. *Ještě před pár týdny by si je byla okamžitě svlékla v momentě, kdy vstoupila do domu. Ještě z ní opravdu uděláme dámu.* Sedl si a sáhl si do falešné bradky plné sazí. „Myslíš tohle? Prý se to zase vrací do módy. Tak jsem o krok napřed."

Vin se ušklíbla. „To leda tak v žebrácké módě."

„Jak to šlo, Kelsiere?" zeptal se Lord Renoux.

Kelsier pokrčil rameny. „Normálně. Naštěstí to vypadá, že se o domu Renoux žádné fámy nešíří – ovšem já sám šlechtě trochu ležím v hlavě."

„Vy?" zeptal se Renoux.

Kelsier přikývl. Sluha mu přinesl teplý mokrý hadřík, aby si očistil obličej a ruce – ovšem Kelsier si nebyl jistý, jestli jde služebnictvu o jeho pohodlí nebo spíš o to, aby se sazemi neušpinil nábytek. Otřel si ruce a prohlížel si dlouhé bílé jizvy. Potom si začal sundávat vousy.

„Zdá se, že skaati se dověděli něco o jedenáctým kovu," pokračoval. „Někteří šlechtici zaslechli drby a ti inteligentnější dostávají strach."

„A co to znamená pro nás?" zeptal se Renoux.

Kelsier pokrčil rameny. „Rozšíříme jiné drby, aby se šlechta zabývala víc sebou navzájem a méně mnou. I když – to je legrace – mě Lord Venture požádal o informace o mně. Člověk se tímhle střídáním rolí opravdu dostane do komických situací – já nevím, jak vy to děláte, Renouxi."

„Já jsem prostě já," řekla kandra stroze.

Kelsier znovu pokrčil rameny a potom se obrátil k Sazedovi a Vin. „A co vy, jak to šlo?"

„Špatně," řekla Vin mrzutě.

„Slečna Vin se trochu zlobí," vysvětloval Sazed. „Cestou z Luthadelu mi vyprávěla, co se při tanci dověděla."

Kelsier se zasmál. „Nezajímavé?"

„Sazed už to všechno věděl!" odsekla Vin. „Já jsem celé hodiny kroužila na parketě a plkala s těmi mladíky a bylo to k ničemu!"

„To rozhodně ne, Vin," řekl Kelsier a odlepil si poslední zbytky falešných vousů. „Udělala sis známosti, nechala ses vidět a pocvičila ses v konverzaci. A pokud jde o ty informace – nikdo ti zatím nic důležitýho neřekne. Nech tomu čas."

„Jak dlouho?"

„Teď, když už jsi skoro v pořádku, můžeš začít chodit na plesy pravidelně. Za pár měsíců budeš mít tolik známostí, že ty informace nasbíráš."

Vin přikývla a povzdechla si. Nezdálo se, že by byla nějak výrazně proti představě, že bude chodit na plesy pravidelně, jako bývala.

Sazed si odkašlal. „Pane Kelsiere, myslím, že bych vám měl něco říct. K našemu stolu přišel Lord Elend Venture a seděl tam skoro celý večer. Slečna Vin tedy našla způsob, jak dopad jeho chování zmírnit."

„Ano," řekl Kelsier, „to jsem slyšel. Co jsi těm lidem řekla, Vin? Že Renoux a Venture jsou přátelé?"

Vin zbledla. „Jak to víte?"

„Já mám takovou tajemnou moc," řekl Kelsier a mávl rukou. „No, všichni si myslí, že dům Renoux a dům Venture spolu mají

tajný obchodní jednání. Nejspíš se dohadujou, že Venture hromadí zbraně.“

Vin se zamračila. „Ale takhle daleko jsem to hnát nechtěla…“

Kelsier přikývl a otíral si z brady lepidlo. „Takhle to u dvora chodí, Vin. Věci se strašně rychle vymknou z ruky. Ale to není problém – i když to znamená, že budete muset být moc opatrný, když budete mít s domem Venture cokoli do činění, Lorde Renouxi. Uvidíme, jak na tohle zareagují.“

Lord Renoux přikývl. „Souhlasím.“

Kelsier zívl. „No, jestli už nemáme nic dalšího, tak hrát šlechtice a žebráka za jeden večer mě dost unavilo…“

„Ještě je tu jedna věc, pane Kelsiere,“ řekl Sazed. „Na konci plesu viděla slečna Vin Lorda Elenda Ventura odcházet s mladými pány z domů Lekal a Hasting.“

Kelsier se zamračil. „To je divný spojení.“

„Taky jsem si to myslel,“ přisvědčil Sazed.

„Třeba se jen snaží vyprovokovat otce,“ řekl Kelsier zamyšleně. „Tím, že se na veřejnosti stýká s nepřítelem.“

„Možná,“ řekl Sazed. „Ale ti tři působili jako dobří přátelé.“

Kelsier přikývl a vstal. „Zkus o tom ještě něco zjistit, Sazede. Je taky možný, že si z nás Lord Venture i jeho syn oba dělají blázny.“

„Ano, pane Kelsiere,“ řekl Sazed.

Kelsier odešel z místnosti, protáhl se a podal sluhovi mistplášť. Když odcházel nahoru po východním schodišti, zaslechl rychlé kroky. Ohlédl se a viděl, jak za ním běží Vin s vyhrnutými šaty, aby byla rychlejší.

„Kelsiere,“ řekla tiše, „já mám ještě něco, o čem bych chtěla mluvit.“

Kelsier zvedl obočí. *Něco, co nechce říct ani před Sazedem?* „U mě,“ řekl a Vin šla za ním po schodech do jeho pokoje.

„O co jde?“ zeptal se, když za nimi zavřel dveře.

„O Lorda Elenda,“ řekla Vin se sklopenýma očima a trochu v rozpacích. „Sazed ho nemá rád, tak jsem o tom před ostatníma nechtěla mluvit. Ale dnes večer jsem přišla na něco divnýho.“

„Na co?“ zeptal se Kelsier zvědavě a opřel se o psací stůl.

„Elend měl před sebou stoh knih,“ řekla Vin.

Křestní jméno, pomyslel si nesouhlasně Kelsier, *aby se do něho ještě zamilovala.*

„Ono se o něm ví, že hodně čte," pokračovala Vin, „ale některý ty knihy… no, když odešel, tak jsem se na ně podívala."

Chytrá holka. Ulice jí dala aspoň základní instinkty.

„Jedna z nich mi padla do oka," pokračovala. „V názvu bylo něco s počasím, ale vevnitř se psalo o Finální říši a o jejích chybách."

Kelsier zvedl obočí. „Co přesně tam bylo?"

Vin pokrčila rameny. „No něco jako že když je Pán Vládce nesmrtelný, tak by to tu mělo vypadat líp, jako větší pokrok a mír."

Kelsier se usmál. „*Kniha o falešném svítání* – každý memorista by ti ji odříkal zpaměti. Nevěděl jsem, že ještě fyzicky existuje. Její autor – Deluse Couvre – napsal ještě další knihy, odsuzujou ještě víc. I když nezneužíval allomancii, obligátoři v jeho případě udělali výjimku a pověsili ho na hák."

„No," pokračovala Vin, „Elend ji má a myslím, že jedna šlechtična ji chtěla najít. Viděla jsem jejího sluhu, jak se v těch knihách hrabe."

„Která šlechtična?"

„Shan Elarielová."

Kelsier pokyvoval. „Bývalá snoubenka. Nejspíš hledá něco, s čím by ho mohla vydírat."

„Já mám pocit, že je allomantka, Kelsiere."

Kelsier nepřítomně přikývl, zamyšlený nad tím, co se dověděl. „Je to klidařka. S těma knihama měla dobrý nápad. Jestli čte mladý Venture knihy jako *Falešné svítání z* ještě je tak hloupý, že je nosí s sebou…"

„Je to nebezpečný?" zeptala se Vin.

Kelsier pokrčil rameny. „Ne moc. Je to stará kniha a přímo k povstání nevyzývá. Tak by to mohlo projít."

Vin se zamračila. „Ta kniha byla dost kritická k Pánu Vládci. To on nechá šlechtice číst takový věci?"

„No, ne že by je přímo nechal," odpověděl Kelsier, „ale někdy si prostě nevšímá, co dělají. Zakazovat knihy není jednoduchá věc, Vin. Čím větší humbuk kolem toho Ministerstvo nadělá, tím větší pozornost to přitáhne a tím víc to lidi bude lákat. *Falešné svítání* je staromódní záležitost a tím, že ho Ministerstvo nezakazuje, ho vlastně odsoudí k tomu, že lidi nebude zajímat."

Vin pomalu přikyvovala.

„Kromě toho," dodal Kelsier, „je Pán Vládce ke šlechtě mnohem shovívavější než ke skaatům. On v nich vidí potomky svých dávno zemřelých přátel, lidí, kteří mu pomohli porazit Bezednost. Občas jim takový věci, jako číst sporné knihy nebo zavraždit někoho z rodiny, projdou."

„Takže… ta kniha není nic nebezpečnýho?" zeptala se Vin.

Kelsier pokrčil rameny. „Ale to bych zrovna neřekl. Jestliže má mladý Elend *Falešné svítání,* může mít i jiné knihy, které jsou opravdu zakázané. Kdyby na to měli obligátoři důkaz, předali by Elenda inkvizitorům, ať je šlechtic nebo ne. Otázka je, jak to zjistit. Kdyby byl dědic domu Venture zavražděn, významně by to podpořilo v Luthadelu zmatek."

Vin viditelně zbledla.

Ano, pomyslel si Kelsier a v duchu si povzdechl. *Ona se do něj snad opravdu zamilovala. Měl jsem to tušit. Poslat mladou hezkou dívku do společnosti, to s sebou nutně nese, že jeden sup nebo druhý na ni políčí.*

„Já jsem to ale neříkala proto, abychom ho nechali zavraždit, Kelsiere," řekla. „Já jsem jen myslela, že třeba… no, čte zakázaný knihy a vypadá jako slušný člověk. Třeba bychom v něm mohli mít spojence nebo tak."

Bože, dítě, pomyslel si Kelsier. *Doufám, že tě moc nezraní, až se na tebe vykašle. Měla bys být prozíravější.*

„S tím nepočítej," řekl nahlas. „Lord Elend třeba čte zakázanou knihu, ale to neznamená, že je to náš přítel. Vždycky byli takoví šlechtici jako on – mladí filozofové a snílci, kteří si myslí, že přišli na něco nového. Rádi si popijou s přáteli a ponadávají na Pána Vládce, ale v srdci jsou to pořád šlechtici. Oni nikdy převrat neprovedou."

„Ale –"

„Ne, Vin," řekl Kelsier. „Musíš mi věřit. Elend Venture se o nás skaaty ve skutečnosti nijak nezajímá. On je šlechtic anarchista, protože je to zrovna v módě a je to zajímavé."

„On se mnou o skaatech mluvil," řekla Vin. „Chtěl vědět, jestli jsou inteligentní a jestli se chovají jako normální lidi."

„A zajímal se o to ze soucitu nebo ze zvědavosti?"

Vin mlčela.

„Vidíš," řekl Kelsier. „Vin, tenhle člověk *není* náš spojenec – vlastně si vzpomínám, že jsem ti výslovně říkal, aby ses od něho

držela dál. Pokud budeš trávit čas s Elendem Venturem, tak tím ženeš naši akci – a lidi z naší party – do průšvihu. Rozumíš?“

Vin sklopila oči a mlčela.

Kelsier si vzdychl. *Proč jen mám podezření, že jestli někdy něco neudělá, tak je to vyhýbat se Elendovi? Sakra práce – na tohle teď zrovna nemám čas.*

„Jdi se trochu prospat,“ řekl Kelsier. „Zítra si o tom promluvíme.“

To není stín.

Ta temná věc, co mě pronásleduje, ta věc, kterou vidím jen já – to není skutečný stín. Je to načernalé a průsvitné a nemá to obrys jako stín. Je to nehmotné – kouřovité a beztvaré. Je to z tmavého kouře.

Nebo možná mlhy.

20

Vin už začínala krajina mezi Luthadelem a Fellise nudit. Tuto cestu absolvovala za posledních pár týdnů už snad stokrát. Hnědé kopce, vychrtlé stromy a nízká strniště plevelovitého porostu byly stále stejné. Měla pocit, že už rozezná každý hrbol na cestě.

Chodila na spoustu plesů – ale to byl jen začátek. Stejně oblíbenou zábavou šlechty jako plesy byly společenské obědy, večírky a odpolední setkání. Vin cestovala mezi těmito městy někdy i dvakrát nebo dokonce třikrát denně. Bylo zřejmé, že mladé šlechtičny nemají na práci nic jiného, než prosedět třeba šest hodin ve vozech.

Vin vzdychla. Nedaleko táhla skupina skaatů nákladní člun směrem k Luthadelu po cestě podél kanálu. Mohla by mít mnohem horší život.

Přesto cítila úzkost. Bylo už skoro poledne, ale nic se nedělo a nemělo se dít až do večera. Neměla tedy jinou možnost, než se vrátit do Fellise. Honilo se jí hlavou, oč by tam byla rychleji po allomantické dráze. Znovu toužila po skocích v mlze, ale Kelsier se zdráhal pokračovat s výcvikem. Pouštěl ji každý večer na chvíli ven, aby se cvičila sama, ale nedovoloval jí žádné náročné skoky,

jen základní pohyby, občas zatáhnout nebo zatlačit na něco menšího a na zemi.

Také začínala být neklidná ze své neustálé slabosti. Od onoho zápasu s inkvizitorem už uplynuly tři měsíce. Přešla větší část zimy, ale na zem nespadla jediná vločka. Jak dlouho jí ještě bude trvat, než se úplně uzdraví?

Aspoň že můžu chodit na ty plesy, pomyslela si. I přes neustálé cestování sem a tam, které ji rozčilovalo, se jí na plesech líbilo. Hrát šlechtičnu bylo mnohem méně stresující, než být členkou zlodějské party. Sice by jí prozrazení stálo život, ale zdálo se, že ji šlechta mezi sebe přijala – při tanci, při večeřích, při konverzaci. Byl to dobrý život – občas nudný, ale to jí vynahrazovala allomancie.

Trápily ji ovšem dvě věci. První, že nemůže získat žádné užitečné informace. Rozčilovalo ji, že se jejím otázkám všichni vyhýbají. Už se ve společnosti natolik vyznala, že poznala intriky, ale přesto v ní ještě byla poměrně nová.

Kelsier však byl přesvědčený, že se to změní. S druhou věcí, která ji trápila, se ovšem tak snadno vyrovnat nemohla. Lord Elend Venture v poslední době na plesech často nebyl, ale přesto s ní znovu proseděl celý večer u stolu. I když teď už málokdy seděla sama, brzy si uvědomila, že ostatní šlechtici nemají takovou… hloubku jako Elend. Nikdo z nich neměl jeho vtip ani jeho čestný vážný pohled. Jako by nebyli *opravdoví.* Na rozdíl od něho.

Nezdálo se, že by se jí vyhýbal. Ani se však příliš nesnažil trávit čas jen s ní.

Že bych ho neodhadla? přemýšlela, zatímco se kočár blížil k Fellise. Elendovi bylo někdy těžké porozumět. Jeho kolísavost však bohužel nezmírnila temperament jeho bývalé snoubenky. Vin si začínala uvědomovat, proč ji Kelsier nabádal, aby se snažila na sebe neupozornit nikoho vlivného. Bohudík na Shan Elarielovou nenarazila moc často – ale když už se setkaly, Shan využila každé příležitosti, aby se jí posmívala, aby ji napadala a ponižovala. Dělala to s chladnou aristokratickou maskou a i gesty dávala Vin najevo, že jí přísluší mnohem nižší pozice.

Možná začínám být s Valette příliš svázaná, pomyslela si Vin. Valette je jen maska. A má být přesně taková, jak ji Shan vidí. Přesto se její urážky Vin dotýkaly.

Vin zakroutila hlavou a pustila z ní Shan i Elenda. Během cesty začal padat popel, a i když už přeháňka ustávala, byl vidět v malých závějích a černých vírech letících ulicemi města. Všude bylo plno skaatských dělníků, kteří zametali popel a saze do popelnic a odváželi je za město. Občas museli uskočit před projíždějícími šlechtickými vozy, jejichž posádky necítily nejmenší nutnost před skaaty zpomalit.

Chudáci, pomyslela si Vin, když projížděli kolem skupinky otrhaných dětí, které setřásaly popel z korun osik, aby se mohl odklidit. Kdyby pod nimi procházel šlechtic, nesnesl by, aby mu na hlavu spadla sprška sazí ze stromu. Děti třásly stromem po dvou proti sobě a celá dávka popela se jim sypala na hlavu. Ulicemi sem a tam procházeli dozorčí s rákoskami a hlídali, aby nikdo nepřestával pracovat.

Elend a ti ostatní, pomyslela si. *Oni nemůžou pochopit, jaký život má skaat. Oni žijí v krásných tvrzích, celou dobu tančí a nedokážou si představit, kam až sahá útlak Pána Vládce.*

Vin dokázala na šlechtě vidět to krásné – nebyla jako Kelsier, který je všechny rovnou nenáviděl. Někteří jí připadali laskaví – svým způsobem. Pomalu si začínala myslet, že některé historky, které se mezi skaaty vyprávějí o jejich krutosti, ani nejsou pravda. Přesto se ale setkávala s událostmi, nad nimiž zůstával rozum stát – jako tenkrát se skaatským chlapcem žebrajícím u brány nebo teď s dětmi setřásajícími si na hlavu popel. Jak to může šlechta nevidět? Nechápat?

Vzdychla a odvrátila od skaatů pohled. Vůz pomalu dojížděl k Renouxovu domu. Okamžitě si všimla, že na nádvoří stojí dav lidí, a sáhla po lahvičce s kovy pro případ, že by Pán Vládce poslal vojáky, aby Renouxe zatkli. Brzy však zjistila, že to nejsou vojáci, ale skaati v prostém pracovním oblečení.

Vůz projel vraty a Vin byla stále zmatenější. Mezi skaaty ležely hromady krabic a pytlů – často pokrytých popelem z poslední přeháňky. Dělníci se hemžili kolem vozů. Něco do nich nakládali. Kočár zastavil před domem a Vin už nečekala, až jí Sazed otevře dveře. Vyskočila sama ven, přidržovala si šaty a pospíchala ke Kelsierovi a Renouxovi, kteří stáli a dohlíželi nad nakládáním.

„Vy nakládáte zboží do jeskyní *tady?*“ zeptala se bez dechu, jakmile k nim došla.

„Pokloňte se, když přijdete, dítě," řekl Lord Renoux. „Chovejte se, jak máte, když jste na veřejnosti."

Vin se poklonila, ale neskrývala rozhořčení.

„Samozřejmě, Vin," odpověděl Kelsier. „Renoux musí s těma zbraněma, co tady nastřádal, něco udělat. Lidi by ho začali podezírat, kdyby neviděli, že je lifruje pryč."

Renoux přikývl. „Zdánlivě je posíláme po kanálu na moje plantáže na západ. Ovšem čluny to shodí – i se zásobami a s lidmi – u povstaleckých jeskyní. Pár lodí s posádkou pojede dál, aby se neřeklo."

„Naši vojáci ani nevědí, že je Renoux ve hře," řekl Kelsier a usmál se. „Kromě toho to pro nás bude perfektní příležitost podívat se na armádu. Budeme tam tak týden a potom se vrátíme do Luthadelu na jedné z Renouxových lodí, až pojede na východ."

Vin se zarazila. „My?" zeptala se a představila si týdny strávené na lodi s výhledem na stále stejnou jednotvárnou krajinu – den za dnem celou cestu. To by bylo ještě horší než cestovat tam a zpátky mezi Luthadelem a Fellise.

Kelsier zvedl obočí. „Ty to říkáš, jako by ses toho trochu bála. Ahá, někomu se začalo líbit na plesech."

Vin se začervenala. „No, jen jsem myslela, že bych tu měla zůstat. Myslím jako, když jsem byla tak dlouho nemocná a tolik toho vynechala, tak…"

Kelsier zvedl ruku a rozesmál se. „Zůstáváš. Jedu já a Yeden. Já se musím na ty jednotky podívat a Yeden jede vystřídat Hama, aby se mohl vrátit do Luthadelu. Vezmeme s sebou i mého bratra a vyložíme ho ve Venniasu, tam má nastoupit jako ministerský asistent. To je dobře, že už jsi zpátky. Byl bych rád, kdybys s ním strávila nějaký čas, než odjedeme."

Vin se zamračila. „S Marshem?"

Kelsier přikývl. „Je to Misting hledač. Bronz sice není nejdůležitější kov, zvlášť pro Mistborny, ale Marsh by ti prej ukázal pár kousků. To bude asi poslední možnost s ním trénovat."

Vin se podívala na připravenou karavanu. „Kde je?"

Kelsier se zamračil. „Nestihl to, přijede později."

To je asi v rodině.

„Měl by tu být každou chvíli, dítě," řekl Lord Renoux. „Nechcete jít zatím dovnitř dát si něco k jídlu?"

Už jsem toho měla až dost, pomyslela si a snažila se ovládnout vztek. Nešla do domu, ale šla se projít po nádvoří a podívat se na zboží a na dělníky, kteří je nakládali do vozů k přepravě do místních doků u kanálu. Nádvoří bylo čisté. I když nebyl popel ještě odklizený, tráva byla posekaná, takže si nemusela přidržovat sukně, aby si je neušpinila.

Kromě toho popel ze šatů překvapivě dobře pouštěl. I bílé prádlo, když se dobře pralo kvalitním mýdlem, se dalo udržet čisté. Proto šlechta neustále vypadala jako v novém. To bylo takové jednoduché a dobře viditelné dělítko mezi skaaty a aristokracií.

Kelsier má pravdu, uvědomila si Vin. *Začíná se mi líbit být šlechtičnou.* Měla starost o to, jaký má tahle změna dopad na ni, na její nitro. Kdysi se její starosti točily kolem hladu a bití – a teď to vystřídaly dlouhé cesty kočárem a společníci, kteří přijdou pozdě na schůzku. Co může takováhle změna s člověkem udělat?

Povzdechla si a procházela dál mezi zásobami. Některé bedny jsou plné zbraní – meče, hole, luky –, ale většina byly balené potraviny. Kelsier říkal, že postavit armádu stojí mnohem víc obilí než železa.

Přejela prsty po jednom stohu beden, opatrně, aby nesetřela popel, který na nich zůstal. Věděla, že budou vypravovat karavanu lodí, ale netušila, že Kelsier odjede s nimi. On se určitě rozhodl až na poslední chvíli – i ten nový, zodpovědnější Kelsier zůstával stále impulsivním člověkem. Možná to byla u vůdce dobrá vlastnost. Nebál se v kteroukoli dobu využívat nové nápady.

Možná bych ho měla požádat, aby mě vzal s sebou, pomyslela si Vin. *Role šlechtičny jsem se v poslední době nahrála až moc.* Tuhle se přistihla, jak v kočáře sedí zpříma a upjatě, i když je tam sama. Obávala se, aby neztratila své instinkty – jako Valette už si někdy připadala skoro přirozeněji než jako Vin.

Ale samozřejmě neodjede. V poledne má schůzku s Lady Flavine, nemluvě o plese u Hastingů – to bude společenská událost měsíce. Kdyby tam Valette nebyla, napáchala by škodu, kterou by nahrazovala celé měsíce. A kromě toho všeho je tu stále Elend. Kdyby znovu zmizela, nejspíš už by na ni zapomněl.

Už na tebe stejně zapomněl, říkala si. *Na posledních třech plesech s tebou sotva ztratil slovo. Měj rozum, Vin. To je jen další bouda – taková hra, jakých jsi už sehrála spoustu. Buduješ si postavení, abys nasbírala informace, ne abys flirtovala se šlechtou.*

Energicky sama sobě přikyvovala. Vedle ní několik skaatů nakládalo další vozy. Vin se zastavila vedle velkého stohu beden a dívala se, jak pracují. Podle Docksona nábor do armády nabírá obrátky.

Rozjíždíme to naplno, pomyslela si Vin. *Asi už se o nás začínají šířit zprávy.* To bylo dobře – za předpokladu, že se nerozšíří *příliš* daleko.

Chvíli se dívala, jak nakládají, a cítila něco… divného. Vypadali nesoustředěně. Po chvíli přišla na to, co je rozptyluje. Potají se stále dívali na Kelsiera a něco si při práci šeptali. Vin se k nim o kousek přiblížila – držela se stále stranou – a spálila cín.

„… ne, to je stoprocentně on," šeptal jeden z mužů. „Viděl jsem ty jizvy."

„Je velkej," odpověděl druhý.

„Jasně že je. A co jsi čekal?"

„Mluvil na tý schůzce, jak jsem se dal k armádě," řekl další. „Ten, co přežil Hathsin. Až z něj šla hrůza."

Potom se od nich oddělil a šel pro další bedny. Vin dala hlavu na stranu a začala se procházet mezi dělníky a poslouchat. Ne všichni mluvili o Kelsierovi, ale bylo jich dost. Zaslechla i několik narážek na jedenáctý kov.

Tak proto, pomyslela si. *Tak to nenabírá obrátky povstání, ale Kelsier.* Ti muži o něm mluvili tiše, skoro až uctivě. Vin to z nějakého důvodu zneklidňovalo. Asi by nikdy neustála, kdyby se něco podobného říkalo o ní. Kelsier je drží v hrsti a jeho charismatické ego určitě všechny ty fámy ještě popichuje.

To jsem zvědavá, jestli to udrží, až se tohle uklidní. Ostatní z party evidentně zájem o vedení neměli, ale Kelsier jako vůdce prosperuje. Nechal by někoho jiného, kdyby ho chtěl vystřídat? Byl by vůbec někdo schopen vzdát se takové moci?

Vin se zamračila. Kelsier je dobrý člověk. Asi by byl dobrý panovník. I když – kdyby se pokusil převzít moc, zaváněl by to zradou – vůči slibům, které dal Yedenovi. To by u Kelsiera nerada viděla.

„Valette," zavolal na ni Kelsier.

Vin sebou trhla a měla trochu pocit viny. Kelsier ukázal na vůz, který přijížděl na nádvoří. Vrátila se k němu. V tu chvíli z vozu vystoupil Marsh.

Kelsier se usmál a pokynul k Vin. „Ještě zdaleka nejsme hotoví," řekl Marshovi. „Jestli máš čas, ukázal bys jí pár kousků?"

Marsh se k ní otočil. Měl stejnou vytáhlou postavu a světlé vlasy jako Kelsier, ale nebyl tak hezký. Možná proto, že se neusmíval.

Ukázal nahoru ke zvýšené přední terase domu. „Počkej tam na mě."

Vin se chystala něco odpovědět, ale Marshův výraz ji umlčel. Připomněl jí staré časy, ještě před několika měsíci, když nesměla svým nadřízeným cokoli namítnout. Otočila se a odešla do domu.

Po schodišti bylo na přední terasu velmi blízko. Když tam došla, vytáhla si židli a sedla si k bíle natřenému dřevěnému zábradlí. Z terasy už byl popel samozřejmě odklizen. Dole ještě mluvil Marsh s Kelsierem a Renouxem. Za nimi a za hemžícím se davem se tyčily tři vyprahlé vršky za městem, osvětlené rudým sluncem.

Sotva pár měsíců dělám šlechtičnu a už mi všechno nekultivované připadá nízké. Krajina jí v době, kdy cestovala s Reenem, nikdy nepřipadala vyprahlá. *A Kelsier tvrdí, že celá země byla ještě úrodnější než šlechtická zahrada.*

Myslel tím, že to zase vrátí zpátky? Memoristi si pamatují jazyky a náboženství, ale nemůžou vzkřísit semena dávno vyhynulých rostlin. Nemohou zastavit popel padající z oblohy ani mlhu. Copak by se opravdu mohl tak hrozně změnit svět, kdyby padla Finální říše?

A navíc, Pán Vládce přece má na to svoje místo nějaké právo. Že porazil Bezednost, nebo jak to říká. Zachránil svět a ten mu tak nějak začal patřit. Jaké mají vlastně právo najednou mu ho brát?

O takových věcech přemýšlela často, i když o tom s ostatními nemluvila. Nechtěla na ně přenášet své starosti. Zdálo se, že jsou Kelsierovu plánu oddaní. Někteří se na to dívali přesně stejně jako on. Ale Vin trochu váhala. Reen ji naučil nepropadat optimismu.

A jestli už nad nějakým plánem měla váhat, potom to byl tenhle.

Nicméně už se dostala za stadium, kdy se ptala sama sebe, co vlastně chce. Chtěla zůstat v téhle partě a věděla proč. Ne pro ten plán, ale pro ty lidi. Měla ráda Kelsiera. Měla ráda Docksona, Breeze a Hama. Měla dokonce ráda i toho zvláštního malého Špuka a jeho mrzoutského strýce. Tahle parta byla úplně jiná než kterákoli, u níž dosud byla.

Je tohle dostačující důvod na to, aby ses kvůli nim nechala zabít? jako by jí našeptával Reenův hlas.

Vin se zarazila. V poslední době slyšela jeho hlas čím dál méně, ale občas přece. Reenova výchova, kterou jí vštěpoval celých šestnáct let, se nedala tak snadno vypustit z hlavy.

Po chvíli na terasu přišel Marsh. Podíval se na ni tím svým drsným pohledem a řekl: „Kelsier evidentně čeká, že se s tebou budu celý večer zabývat allomancií. Tak začneme."

Vin přikývla.

Marsh se na ni podíval a bylo patrné, že čekal jako odpověď víc. Seděla tiše. *Nejsi jediný, kdo může být strohý, kamaráde.*

„Dobře," řekl Marsh, sedl si vedle ní a jednu ruku si opřel o zábradlí terasy. Pokračoval už méně nazlobeně. „Kelsier říkal, že jsi skoro netrénovala vnitřní mentální schopnosti. Je to tak?"

Vin znovu přikývla.

„Mám pocit, že praví Mistborni tyhle schopnosti opomíjejí," řekl Marsh. „A to je chyba. Bronz a měď sice nejsou tak nóbl jako ostatní kovy, ale když to s nima někdo umí, mají dost velkou moc. Inkvizitoři pracují jedině s pomocí bronzu a Mistingové v podsvětí přežívají jen díky mědi.

Z těch dvou kovů je bronz mnohem rafinovanější. Naučím tě, jak ho používat správně – když to budeš trénovat, budeš mít proti mnoha Mistbornům výhodu."

„A oni ostatní Mistborni neumějí pálit měď?" zeptala se Vin. „Proč se mám učit s bronzem, když jsou proti němu všichni protivníci imunní?"

„No, přemýšlíš zrovna jako všichni ostatní," poznamenal Marsh. „Všichni nejsou Mistborni, má drahá – Mistbornů je naopak jenom pár. A i když si to vy Mistborni neradi přiznáváte, normální Mistingové taky umějí zabít. Když víš, že tvůj protivník je rváč a ne mincíř, tak ti to může zachránit život."

„Tak jo," řekla Vin.

„Bronz ti taky pomůže poznat Mistborna," dodal Marsh. „Když vidíš, že někdo používá allomancii a nemá nablízku clonaře a necítíš jeho allomantické impulsy, tak je ti jasný, že je to Mistborn – teda buď on, nebo je to inkvizitor. V každým případě je potřeba utíkat."

Vin tiše přikyvovala a cítila ránu v boku.

„Pálit bronz má proti samotný mědi obrovský výhody. Jistě, pálením mědi si člověk dělá clonu, ale taky se vlastně skryje. Měď ti zajistí imunitu proti allomantickému působení na city."

„To je ale potřebný.“

Marsh dal hlavu na stranu. „Opravdu? A co je lepší? Být imunní proti allomantickému působení, ale nevědět, co ti vlastně chce ten Misting klidnit – nebo vědět – pomocí bronzu –, které tvoje emoce chce potlačit?“

Vin se zarazila. „To se dá poznat?“

Marsh přikývl. „Když se soustředíš a máš praxi, poznáš sebemenší záměr svého protivníka. Můžeš přesně identifikovat, které emoce ti chce klidnit nebo naopak vzněcovat. Taky poznáš, kdy ten člověk pálí kov. A když už máš dost velkou praxi, dokážeš poznat i to, kdy mu začne zásoba kovu docházet.“

Vin seděla zamyšlená.

„Už vidíš tu výhodu?“ zeptal se Marsh. „Dobře, tak spal bronz.“

Vin spálila bronz. V tu chvíli cítila dvojí rytmické impulsy. Doléhaly k ní jako víření bubnu nebo mořský příboj. Obojí impulsy se vzájemně míchaly a prolínaly.

„Co cítíš?“ zeptal se Marsh.

„No… myslím, že někdo pálí dva různé kovy. Ten jeden jde dole od Kelsiera a druhý od tebe.“

„Výborně,“ řekl Marsh uznale. „Ty jsi trénovala.“

„Jen trochu,“ přiznala Vin.

Zvedl obočí. „Jak moc? Už dokážeš určit zdroj impulsů. To bez praxe nejde.“

Vin pokrčila rameny. „Mně to tak nějak přijde samo.“

Marsh chvíli mlčel. „Dobře,“ řekl nakonec. „Jsou ta dvě pulsování různá?“

Vin se soustředěně zamračila.

„Zavři oči,“ poradil jí Marsh. „Zbav se všeho, co to ruší. Soustřeď se jen na allomantické impulsy.“

Vin to udělala. Nedalo se to vnímat sluchem – bylo to jiné. Musela se soustředit, aby dokázala na impulsech rozeznat něco zvláštního. Jeden vnímala tak nějak, jako by ji přitahoval.

„Ten jeden tahá za kov, že jo?“ zeptala se Vin, když otevřela oči. „To je Kelsier. Ty tlačíš.“

„Výborně,“ řekl Marsh. „Pálí železo. Dal jsem mu to za úkol, aby ses mohla na něčem učit. A já samozřejmě pálím bronz.“

„A to dělají všechny?“ zeptala se Vin. „Myslím jako, jsou cítit jinak?“

Marsh přikývl. „Zatlačení od zatahání poznáš podle allomantické značky. Takhle se vlastně původně kovy rozdělily do těch kategorií. Není náhoda, že třeba cín tahá a olovo s cínem tlačí. Neříkal jsem ti, abys otevřela oči.“

Vin je zavřela.

„Soustřeď se na ty impulsy,“ řekl Marsh. „Pokus se rozlišit jejich délku. Cítíš ten rozdíl mezi nimi?“

Vin se zamračila. Soustředila se, jak nejvíc mohla, ale cítila ty kovy… smíchané, propletené. Ještě po několika minutách jí ten pocit připadal stejný.

„Já nic necítím,“ řekla sklesle.

„Dobře,“ poznamenal Marsh stroze. „Mně trvalo šest měsíců, než jsem se je naučil rozlišovat – kdyby se ti to povedlo první den, připadal bych si jako blbec.“

Vin otevřela oči. „Tak proč to po mně chcete?“

„Protože potřebuješ trénovat. Když už umíš rozlišit zatlačení od zatáhnutí… je vidět, že máš talent. Možná měl Kelsier pravdu, když se tím chvástal.“

„A co jsem teda měla vidět?“ zeptala se Vin.

„Časem se naučíš rozeznat dvě různé délky impulsů. Vnitřní kovy jako bronz a měď vydávají delší impulsy než externí kovy jako železo a ocel. Postupně si taky nacvičíš rozlišovat tři vzorce pulsování – jiný u fyzických kovů, jiný u mentálních kovů a ještě jiný u dvou vyšších kovů.

Délka impulsu, skupina kovu a zatlačení nebo zatáhnutí – a z toho přesně poznáš, jaký kov tvůj soupeř pálí. Dlouhé impulsy, které tepou proti tobě a mají rychlý vzorec, jsou cín s olovem – vnitřní fyzický kov, kterým se tlačí.“

„K čemu jsou ta jména?“ zeptala se Vin. „Vnitřní, vnější.“

„Kovy tvoří čtveřice a ty zase dvojice – tady aspoň těch nižších osm. Dva vnější a dva vnitřní a potom dva, kterými se tlačí, a dva, kterými se tahá. Železem taháš za něco mimo tebe, ocelí tlačíš na něco mimo tebe. Cínem taháš za něco uvnitř v sobě a cínem s olovem tlačíš na něco v sobě.“

„Ale bronz a měď, těm říkal Kelsier vnitřní kovy, a přitom mají účinky ven. Měď přece brání lidem, aby člověka odhalili.“

Marsh zakroutil hlavou. „Měď nepůsobí na lidi okolo, ale na tebe, a na lidi okolo potom působí ta změna v tobě. Proto je to

vnitřní kov. Ale třeba mosaz, ta působí přímo na emoce lidí kolem tebe – tak je to vnější kov.“

Vin zamyšleně přikývla. Potom se otočila a podívala se směrem ke Kelsierovi. „Vy toho víte o těch kovech hodně, ale jste jenom Misting, ne?“

Marsh přikývl. Ale bylo vidět, že o tom nechce mluvit.

Tak něco zkusíme, pomyslela si Vin a uhasila bronz. Začala pomalu pálit měď, aby zamaskovala allomancii. Marsh nereagoval. Díval se dolů na Kelsiera a na karavanu.

Teď by mě neměl vnímat, pomyslela si a opatrně spálila zinek a mosaz. Jak ji to učil Breeze, opatrně sáhla k Marshovým emocím. Mírnila jeho podezíravost a zábrany a současně v něm vzněcovala nostalgii. Teoreticky by ho to mělo přimět k tomu, aby se rozpovídal.

„Musel jste se to někde naučit?“ nadhodila opatrně. *On na to určitě přijde. Rozzlobí se a –*

„Posedlo mě to, když jsem byl hodně mladý,“ řekl Marsh. „Měl jsem dlouhou dobu na trénink.“

„To má hodně lidí,“ namítla Vin.

„Já… jsem k tomu měl důvody. To se těžko vysvětluje.“

„Každý má důvody,“ řekla Vin a trochu zesílila allomantický tlak.

„Víš, jaký má Kelsier poměr ke šlechtě?“ zeptal se Marsh a podíval se na ni ledovýma očima.

Oči jako železné bodce, pomyslela si. *Jak se to říká.* Na jeho otázku přikývla.

„Tak já mám stejný vztah k obligátorům,“ řekl a otočil se. „Udělal bych cokoli, jen abych jim ublížil. Vzali nám mámu – to tehdy mě to posedlo. A taky jsem tehdy přísahal, že je zničím. Tak jsem se dal k povstalcům a začal jsem trénovat allomancii. Inkvizitoři ji používají, tak jsem jí musel rozumět – úplně všemu a být ve všem co nejlepší – ty mě klidníš?“

Vin se lekla a okamžitě uhasila kovy. Marsh měl znovu v očích ledový výraz a otočil se k ní zády.

Utéct! pomyslela si Vin. Málem by to byla udělala. Byla ráda, že se v ní znovu probouzejí staré instinkty, i když už jsou zasunuté trochu hlouběji.

„Ano,“ přiznala pokorně.

„Jsi dobrá," řekl Marsh. „Nikdy bych na to nepřišel, kdybych nezačal blábolit. Přestaň."

„Už jsem přestala."

„Dobře," řekl Marsh. „Tak to je podruhý, co jsi mi působila na emoce. Už to nikdy nedělej."

Vin přikývla. „Podruhý?"

„Poprvé to bylo u mě v obchodě, před osmi měsíci."

To je pravda. Jak to, že si ho nepamatuju? „Omlouvám se."

Marsh zakroutil hlavou a otočil se pryč. „Ty jsi Mistborn – je to tvoje přirozenost. Jeho taky." Díval se dolů na Kelsiera.

Chvíli seděli tiše.

„Marshi?" začala Vin. „Jak jste poznal, že jsem Mistborn? Já jsem tenkrát uměla jen mírnit."

Marsh zakroutil hlavou. „Uměla jsi instinktivně i ostatní kovy. Ten den jsi pálila cín s olovem – jenom trošičku, zanedbatelné množství. Asi jsi do sebe ty kovy dostala z vody a z nádobí. Napadlo tě někdy, jak je možný, že jsi vždycky přežila, když kolem tebe ostatní umírali?"

Vin se zamyslela. *Přežila jsem spoustu bití. A spoustu dní bez jídla, noci na ulici v dešti a popelu…*

Marsh přikývl. „Jen málo lidí a i Mistbornů má takový sklon k allomancii, že pálí kovy instinktivně. To mě na tobě zaujalo – proto jsem tě sledoval a řekl o tobě Docksonovi. Tak budeš mi ještě tlačit na emoce?"

Vin zakroutila hlavou. „Slibuju."

Marsh se zamračil a sledoval ji ledovým pohledem.

„Jste přísnej," řekla Vin tiše. „Jako můj bratr."

„Měli jste se rádi?"

„Nenáviděla jsem ho," řekla šeptem.

Marsh se zarazil a potom se odvrátil. „Chápu."

„Vy Kelsiera nenávidíte?"

Marsh zakroutil hlavou. „Ne. Je lehkovážný a samolibý, ale je to můj bratr."

„A to stačí?" zeptala se Vin.

Marsh přikývl.

„Já… to nemůžu pochopit," řekla Vin upřímně a podívala se dolů na skaaty, bedny a pytle.

„Bratr se k tobě asi nechoval dobře, ne?"

Vin zakroutila hlavou.

„A co rodiče?“ zeptal se Marsh. „Jeden byl šlechtic. A druhý?“

„Blázen,“ řekla Vin. „Slyšela hlasy. Došlo to tak daleko, že se brácha bál nás s ní nechávat samotné. Ale neměl na vybranou…“

Marsh seděl tiše. *Jak se mi to mohlo takhle vrátit?* pomyslela si Vin. *On není klidař, ale dostane ze mě zrovna tolik, co já z něj.*

Nakonec ale byla ráda, že o tom konečně může mluvit. Sáhla rukou po náušnici a začala si s ní hrát. „Já si to nepamatuju,“ řekla, „ale Reen říkal, že jednou přišel domů a našel mámu samou krev. Zabila naši malou sestru. Bylo to hrozný. Ale mě se nedotkla – jen mi dala náušnici. Reen říkal… říkal, že mě držela na klíně a blábolila a povídala, že jednou budu královnou. A u nohou jí ležela mrtvola mé sestry. Reen mě od mámy vzal a ona utekla. Možná mi zachránil život. Taky proto jsem s ním zůstala. I když to nestálo za nic.“

Zakroutila hlavou a podívala se na Marshe. „Ale stejně, vy nevíte, jaký máte štěstí, mít za bráchu Kelsiera.“

„Asi jo,“ přiznal Marsh. „Jen bych… si přál, aby nezacházel s lidma jako s hračkama. O mně se ví, že jsem zabíjel obligátory, ale on vraždí lidi jen proto, že jsou urození…“ Marsh zakroutil hlavou. „Ono je to vlastně jinak. On má rád, když mu lidi pochlebujou.“

Měl pravdu. Vin však z jeho hlasu cítila cosi – závist? *Ty jsi starší bratr, Marshi. Ty jsi byl ten zodpovědný – dal ses k povstalcům, místo abys byl se zloději. Muselo bolet, že ten oblíbenější je Kelsier.*

„Ale zlepšil se,“ řekl Marsh. „Doly ho změnily. Ta… její smrt ho změnila.“

Co to je? pomyslela si Vin a trhla sebou. V těch jeho slovech něco je. Bolest. Hluboká bolest, větší, než by člověk cítil pro švagrovou.

Tak takhle to je. Ne že měli všichni radši Kelsiera, ale jedna konkrétní osoba ho měla radši. Milovaná osoba.

„No jo,“ řekl Marsh pevným hlasem, „minulost už je za náma. Ten jeho plán je bláznivý a myslím, že to stejně zčásti dělá proto, aby si nahrabal, ale… no, nemusel se do toho povstání vrhat. Snaží se udělat něco dobrého – ale pravděpodobně to zaplatí životem.“

„Tak proč jdete s ním, když víte, že to nedopadne?“

„Protože mě dostane na Ministerstvo,“ odpověděl Marsh. „Informace, které tam získám, budou pomáhat povstalcům ještě v dalších stoletích, až ani Kelsier, ani já nebudeme naživu.“

Vin přikývla a podívala se dolů na nádvoří. Potom váhavě řekla: „Marshi, mně se nezdá, že už je to všechno za ním. Když vidíte, jak mluví se skaaty a jak se na něj oni dívají…“

„Já vím,“ řekl Marsh. „To začalo s tím jeho laškováním s tím jedenáctým kovem. Ale nevím, s čím bychom si my měli dělat starosti – to je prostě Kell a ty jeho hrátky.“

„Zajímalo by mě, proč chce jet do těch jeskyní,“ řekla Vin. „Dobře měsíc bude mimo dění tady.“

Marsh zakroutil hlavou. „Bude mít celou armádu mužů, před kterýma se bude producírovat. A navíc musí vypadnout z města. Moc se o něm začíná vědět. Šlechta už si začíná o tom, co přežil Hathsin, šeptat. Kdyby vyšlo najevo, že ten člověk s jizvami na rukou bydlí u Lorda Renouxe…“

Vin chápavě přikyvovala.

„Teď právě vystupuje jako Renouxův vzdálený příbuzný. Musí pryč, než ho někdo začne dávat do souvislosti s Hathsinem. A až se vrátí, bude se muset držet při zemi – tiše se sem připlížit a ne po schodišti se vztyčenou hlavou.“

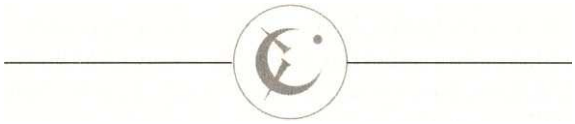
Marsh poodešel a potom se zastavil. „No, ukázal jsem ti základní věci. Teď musíš trénovat. Kdykoli budeš s Mistingy, ať pálí a ty se zaměř na allomantické impulsy. Až se zase setkáme, ukážu ti víc, ale teď to nemá cenu, dokud to nenatrénuješ.“

Vin přikývla a Marsh bez rozloučení vyšel ven. Viděla, jak se znovu připojil k Renouxovi a Kelsierovi.

Není pravda, že by se nenáviděli, pomyslela si Vin a se založenýma rukama opřenýma o zábradlí terasy se dívala ven. Potom usoudila, že představa milujících se sourozenců je trochu jako délka allomantických impulsů, kterou má hledat – je to pro ni něco zcela neznámého na to, aby to v danou chvíli pochopila.

Hrdina věků samozřejmě nebude člověk, ale síla. Nebude si na něho dělat nárok žádný národ ani žádná žena, nezabije ho žádný král. Nebude patřit nikomu, dokonce ani sám sobě.

21

Kelsier tiše seděl a četl. Loď se pomalu posouvala kanálem směrem na sever. *Někdy mi dělá těžkou hlavu, že nejsem takový hrdina, za jakého mě všichni pokládají,* stálo v textu.

Jaký máme důkaz? Slova mužů, kteří jsou už dávno po smrti a teprve teď jsou prohlášeni svatými? I když přijmeme proroctví, ke mně se vztahují jen velmi vágně. Je moje obrana Slunného vrchu opravdu to „břemeno, kterým bude Hrdina obtížen“? Mých několik manželství by mohlo být tím „nepokrevním svazkem s vladaři světa“, kdybychom to tak chtěli vidět. A jsou další desítky podobných citací, které by mohly odkazovat na události v mém životě. Ale přesto – opět – by to mohly být pouhé shody okolností.

Filozofové mě ujišťují, že právě nastal vhodný okamžik, že tomu všechno nasvědčuje. Stejně však váhám, jestli mají toho pravého. Závisí na mně tolik lidí. Říkají, že budu mít budoucnost celého světa ve svých rukou. Ale co by si pomysleli, kdyby věděli, že jejich vůdce – Hrdina věků, jejich spasitel – o sobě pochyboval?

Třeba by je to ani nepřekvapilo. A to mě svým způsobem trápí nejvíc. Možná v hloubi duše pochybují úplně stejně jako já. Když se na mě dívají, dívají se na lháře?

Rashek si to patrně myslí. Vím, že bych se neměl nechat zneklidnit jedním nosičem. Ale on je z Terrisu, kde ty věštby vznikly. Kdyby si měl někdo všimnout podvodu, tak kdo jiný než on?

Nicméně táhnu dál tam, kde se podle psaných svědectví naplní můj osud – jdu a cítím v zádech Rashekův pohled. Žárlivý. Posměšný. Nenávistný.

Bojím se, že nás moje arogance nakonec všechny zničí.

Kelsier odložil brožurku. Jeho kabina se chvěla v rytmu pohybu skaatů, kteří táhli loď. Byl rád, že mu Sazed ještě před odjezdem opatřil kopii překladu částí deníku Pána Vládce. Celou cestu nebylo co dělat.

Deník Pána Vládce byl naštěstí fascinující. Fascinující a děsivý. Byl to znepokojivý pocit, číst slova, která napsal původně sám Pán Vládce. Pro Kelsiera Pán Vládce nebyl člověk, ale… stvůra. Zlá síla, kterou je potřeba zničit.

Přesto však člověk, který psal deník, vypadal jako normální smrtelník. Zpochybňoval a hloubal – působil dojmem člověka, který nepostrádá hloubku a charakter.

I když je nutné nevěřit slepě všemu, co píše, pomyslel si Kelsier a přejel prsty po stránce. *Málokdo dokáže vidět svůj čin jako neospravedlnitelný.*

Přesto však příběh Pána Vládce Kelsierovi připomínal legendy, které slyšel – historky, které si šeptali skaati, o nichž diskutovali šlechtici a které se učili memoristi. Tvrdilo se v nich, že kdysi, před Povýšením, byl Pán Vládce tím největším z lidí. Milovaným vůdcem a mužem, kterému veškeré lidstvo svěřilo do rukou svůj osud.

Kelsier však bohužel věděl, jak ta legenda končí. Odkazem celé knihy byla přímo sama Finální říše. Pán Vládce lidstvo nespasil – naopak je zotročil. Když to Kelsier četl z první ruky a viděl, jak Pán Vládce sám o sobě pochybuje a vnitřně se sebou bojuje, byl celý příběh ještě tragičtější.

Kelsier zvedl knihu a chtěl pokračovat. Loď však začala zpomalovat. Kelsier se podíval z okénka kajuty ven na kanál. Po cestě podél kanálu se vlekly desítky mužů a táhly celý konvoj – čtyři nákladní čluny a dvě lodě. Byl to efektivní způsob dopravy, byť náročný na pracovní síly. Když muži táhli lodě po kanálu, byli

schopni přepravit o metráky více nákladu, než kdyby je přenášeli po souši.

Muži však zastavili. Před sebou Kelsier viděl jakousi závoru, za níž se kanál dělil na dvě ramena. Jakousi vodní křižovatku. *Konečně,* pomyslel si Kelsier. Týdny cesty už tedy mají za sebou.

Nečekal na posla. Vystoupil na palubu lodi a vysypal si z váčku do dlaně několik mincí. *Opatrnosti není nikdy nazbyt,* pomyslel si a hodil mince na dřevěnou palubu. Spálil ocel a zvedl se do vzduchu.

Vyskočil šikmo nahoru a rychle se dostal do takové výšky, aby viděl celou frontu lidí – polovina tlačila lodě, polovina chodila sem a tam a čekala, až na ně přijde řada. Kelsier letěl obloukem, a když byl nad jedním z člunů naložených zásobami, upustil další minci a zatlačil na ni, když začal klesat. Nastávající vojáci zvedali hlavy a v údivu se ohlíželi za Kelsierovou postavou vznášející se nad kanálem.

Kelsier spálil cín s olovem a posílil si tělo a dopadl na palubu lodi v čele karavany.

Z kajuty vyšel Yeden. „Proboha, Kelsiere! Jsme – ehm – na křižovatce."

„To vidím," řekl Kelsier a ohlédl se na řadu lodí. Muži na cestě pro tahače spolu vzrušeně mluvili a někam ukazovali. Bylo zvláštní použít allomancii takhle veřejně ve dne a před tolika lidmi.

Nedá se nic dělat, pomyslel si. *Tahle návštěva je poslední příležitost, kdy mě tihle lidé uvidí. Musím na ně udělat dojem a nabídnout jim něco, čeho se můžou držet, jestli to má fungovat…*

„Půjdeme se podívat, jestli nám chlapi z jeskyní přišli naproti?" zeptal se Kelsier a otočil se zpátky k Yedenovi.

„Určitě," odpověděl Yeden a mávl na sluhu, aby přitáhl loď ke břehu a vyhodil můstek. Yeden vypadal vzrušeně. I když jinak mu chyběl duch, byl to seriózní člověk a toho si Kelsier cenil.

Já jsem měl většinu života opačný problém, pomyslel si Kelsier pobaveně, když s Yedenem vystupoval z lodě. *Příliš mnoho ducha a nedostatek vážnosti.*

Šli podél řady doprovázejících dělníků. Vepředu pozdravil jeden z Hamových rváčů, který měl roli Kelsierova strážce. „Dojeli jsme ke křižovatce, pane Kelsiere."

„To vidím," opakoval Kelsier. Před nimi se táhl nahoru do vršku hustý porost bříz. Kanály pokračovaly směrem od lesů – zdroje

dřeva byly v jiných částech říše lepší. Tento les tu stál bez povšimnutí.

Kelsier spálil cín a zamžoural očima v náhle oslňujícím slunečním světle. Oči si však brzy zvykly, takže byl schopný rozlišit v lese detaily – a také nepatrný pohyb.

„Aha," řekl, vyhodil do vzduchu minci a zatlačil na ni. Mince vyletěla dopředu a narazila na strom. Na tento smluvený signál vyšla z lesa maskovaná skupina mužů a došla vrstvou popela až ke kanálu.

„Pane Kelsiere," řekl první z nich a zasalutoval. „Jsem kapitán Demoux. Prosím, shromážděte rekruty a pojďte se mnou – generál Hammond se těší na vaše setkání."

* * *

„Kapitán" Demoux byl velmi mladý na to, aby byl tak disciplinovaný. Bylo mu sotva dvacet a svůj malý oddíl mužů vedl s takovou posvátností, která by vypadala až jako ješitnost, kdyby nebyl tak schopný.

V téhle bitvě vedli vojáky ještě mladší než on, pomyslel si Kelsier. *To, že jsem já byl v jeho věku floutek, neznamená, že jsou takoví všichni. Když se člověk podívá na chudáka Vin – je jí šestnáct, ale zodpovědná je jako Marsh.*

Vydali se okolo lesa. Podle Hamových instrukcí šla každá skupinka jinou trasou, aby nevyšlapali cestičky. Kelsier se ohlédl na dvě stovky mužů, které měl za sebou, a zamračil se. Ti asi cestu vyšlapou, ale on s tím nemůže moc udělat – pohyb tolika lidí se zamaskovat nedá.

Demoux zpomalil, mávl a několik členů jeho oddílu se začalo šplhat nahoru. Neměli ani zpola takový cit pro vojenské způsoby jako jejich velitel. Přesto na Kelsiera udělali dobrý dojem. Když tu byl posledně, byla armáda ubohá a nekoordinovaná jako skupina skaatských vyděděnců. Ham a jeho důstojníci však udělali kus práce.

Vojáci odstranili falešné křoví a odkryli díru do země. Uvnitř bylo tma a po okrajích se třpytily krystaly granitu. Nebyla to obyčejná jeskyně, byla to puklina, která vedla přímo dolů.

Kelsier stál bez hnutí a díval se na černou průrvu s kamenným okrajem. Zachvěl se.

„Kelsiere?“ zamračil se Yeden. „Co je?“

„Připomíná mi to doly. Vypadaly taky tak – trhliny v zemi.“

Yeden zbledl. „No, já, ehm…“

Kelsier mávl rukou. „Já jsem věděl, že to přijde. Den za dnem jsem do těch děr lezl celý rok a vždycky jsem zase vylezl ven. Já jsem je porazil. Nemají nade mnou žádnou moc.“

Aby to dokázal, udělal krok dopředu a slezl do úzké štěrbiny. Byla těsná, že velký člověk sotva prolezl. Všiml si, jak ho vojáci – Demouxovi i rekruti – tiše sledují. Úmyslně mluvil tak nahlas, aby ho slyšeli.

Ať vidí moji slabou stránku a ať vidí, jak se s ní vyrovnám.

Byly to statečné myšlenky. Jakmile však klesl pod povrch země, připadal si, jako by tam byl zpátky. Stísněný mezi dvěma kameny, tápající třesoucími se prsty. Chlad, vlhko, tma. Atium museli objevit otroci. Allomanti by asi byli výkonnější, ale používat allomancii v blízkosti krystalů atia by krystaly poškodilo. A tak Pán Vládce použil odsouzence. Do dolů šli z donucení. Donutil je plazit se do podzemí, ještě níž…

Kelsier nabral sílu a pokračoval dál. Tohle není Hathsin. Tou trhlinou se nebude prodírat celé hodiny a nebudou tam skuliny lemované ostrými krystaly, aby si o ně dál rozdíral zkrvavené ruce – když do nich šátral a hledal v nich geody atia. Jedna geoda znamenala jeden týden života, který dostal navíc. Života pod rákoskami dozorců. Života pod vládou sadistického boha. Života pod zrudlým sluncem.

Já to změním pro ty ostatní, říkal si Kelsier. *Připravím jim lepší život!*

Sestup pro něho byl náročný – náročnější, než by kdy byl ochotný si přiznat. Naštěstí se trhlina brzy otevřela do větší podzemní jeskyně a Kelsier dole zahlédl světlo. Skočil dolů a dopadl na nerovnou kamennou podlahu. Usmál se na muže, který dole čekal.

„Jděte mi někam s tímhle mizerným vchodem, Hame,“ řekl Kelsier a oprašoval si ruce.

Ham se usmál. „Počkej, až uvidíš koupelnu.“

Kelsier se rozesmál a ustoupil, aby mohli projít ostatní. Z místnosti vedlo několik chodeb a ze štěrbiny visel provazový žebřík, aby se do ní dalo vlézt zpátky. Za chvíli po něm slézali dolů

do jeskyně Yeden a Demoux. Oblečení měli odřené a špinavé. Cesta dolů nebyla jednoduchá. To ovšem byl záměr.

„Rád tě vidím, Kelsiere," řekl Ham. Vypadal v oblečení, které mělo rukávy, nezvykle. V uniformě s přesně střiženou bundou a rovnou řadou knoflíků působil dost odměřeně. „Kolik jsi mi jich přivezl?"

„Něco kolem dvě stě čtyřiceti."

Ham zvedl obočí. „Takže nábor se rozjíždí?"

„Konečně," přikývl Kelsier. Postupně do jeskyně začali skákat vojáci. Hamovi pobočníci je posílali do postranních chodeb.

Ke Kelsierovi a Hamovi přišel Yeden. „Ta jeskyně je úžasná, pane Kelsiere! Já jsem tu vlastně nikdy osobně nebyl. Ale nedivím se, že Pán Vládce ty chlapy dole nenašel!"

„Celý komplex je dokonale jištěný," řekl Ham hrdě. „Má jen tři vchody a všechny jsou štěrbiny jako tahle. Když budeme mít dostatek zásob, můžeme se tady krýt před útočníky nekonečně dlouho."

„A ještě," dodal Kelsier, „tohle není jediný komplex jeskyní tady pod těmi kopci. I kdyby nás chtěl Pán Vládce zničit, mohla by nás jeho armáda hledat celý týdny a stejně by nic nenašla."

„To je úžasný," řekl Yeden. Otočil se a podíval se na Kelsiera. „Já jsem vás podcenil, pane Kelsiere. Tahle akce… ta armáda… no, udělal jste něco obrovskýho."

Kelsier se usmíval. „No, nepodcenil. Stačilo, že jsi mi uvěřil – tady jsme jen díky tobě."

„Já myslím, že jsem vás stejně podcenil, ne?" usmál se Yeden.

„To je jedno," řekl Kelsier, „cením si důvěry. Asi bude trvat nějakou dobu, než všechny ty muže tou dírou propasírujeme – vzal by sis to tady na povel? Já bych si rád pohovořil s Hammondem."

„Samozřejmě, pane Kelsiere." Mluvil s ním uctivě, až trochu úslužně.

Kelsier přikývl. Ham se zamračil, vzal lucernu a následoval Kelsiera z první jeskyně dál. Vešli do postranní chodby, a jakmile byli z doslechu, Ham se zastavil a ohlédl se.

Zastavil se i Kelsier a zvedl obočí.

Ham kývl směrem ke vstupní jeskyni. „Yeden se změnil, co?"

„To já mám takový vliv na lidi."

„To asi ta tvoje hrůzu nahánějící pokora," odpověděl Ham. „Ale teď vážně, Kelle. Jak to děláš? Tenhle chlap tě prakticky nenáviděl.

A teď k tobě vzhlíží jako malej kluk, když si udělá idol ze staršího bráchy!“

Kelsier pokrčil rameny. „Yeden nikdy nebyl v efektivním týmu – myslím, že si jenom začal uvědomovat, že bychom přeci jen mohli mít šanci. Během půl roku jsme sebrali víc rebelů, než on kdy viděl pohromadě. Tyhle věci přesvědčí i zarytce.“

Hammond přesvědčeně nevypadal. Nakonec jen pokrčil rameny a šel dál. „O čem jsi to se mnou chtěl mluvit?“

„No, rád bych se podíval na ty dva další vchody, jestli to jde,“ řekl Kelsier.

Ham přikývl a ukázal k postranní chodbě. Stejně jako ty ostatní ani tuto chodbu nevyhloubily lidské ruce. Vznikla přirozenou cestou spolu s celým jeskynním komplexem. Podobných jeskynních komplexů bylo v Centrální Dominancii stovky, i když většinou nebyly tak veliké. A jen v jednom z nich – v Hathsinu – byly geody s atiem.

„No ale Yeden má pravdu,“ řekl Ham, zatímco si prodíral cestu úzkou chodbičkou. „Vybral jsi skvělý místo, kde se všichni tihle lidi můžou schovat.“

Kelsier přikývl. „Tyhle jeskynní komplexy používali povstalci celý staletí. Jsou hrozivě blízko Luthadelu, ale Pán Vládce nikdy neuspěl, když proti nim udělal tažení. Takže je prostě ignoruje – prostě nechce riskovat další neúspěch.“

„Ani se nedivím,“ řekl Ham. „Tady mezi těma ostrýma hranama by to byla krvavá záležitost.“ Vystoupil z chodby do další malé jeskyně. I ta měla puklinu ve stropě a tou se sem draly slabé sluneční paprsky. V místnosti hlídalo deset vojáků. Jakmile Ham vstoupil, zpozorněli.

Kelsier souhlasně přikyvoval. „Pořád deset lidí?“

„U všech tří vchodů,“ řekl Ham.

„Dobře,“ odpověděl Kelsier. Vešel dovnitř a přehlédl vojáky. Rukávy měl vyhrnuté a jizvy mu byly vidět. Všiml si, že se na ně vojáci dívají. Nenapadlo ho, co má vlastně přehlédnout, ale snažil se vypadat autoritativně. Kontroloval jim zbraně – osm mužů mělo hole a dva meče – a několika z nich oprášil ramena, i když uniformu žádný neměl.

Nakonec se obrátil k vojákovi, který měl na rameni insignie. „Koho pouštíš z jeskyní, vojáku?“

„Jenom toho, kdo má písemný příkaz přímo od generála Hammonda, pane!“

„Žádné výjimky?“ zeptal se Kelsier.

„Ne, pane!“

„A kdybych já teď chtěl ven?“

Muž se zarazil. „Ehm…“

„Tak bys mě nepustil!“ řekl Kelsier. „Nikdo nemá výjimku, vojáku. Ani já, ani tvůj kamarád, ani důstojník – nikdo. Kdo nepřinese příkaz, neodejde!“

„Ano, pane!“

„Výborně,“ řekl Kelsier. „Jestli jsou všichni vaši vojáci jako tenhle, generále, tak se má Pán Vládce čeho bát.“

Vojáci si při těchto slovech oddechli.

„Tak pokračujte, vojáci,“ řekl Kelsier a kývl na Hammonda, aby šel s ním.

„To od tebe bylo hezký,“ řekl Ham tiše. „Připravovali se na tvůj příjezd celý týdny.“

Kelsier pokrčil rameny. „Jen jsem chtěl vidět, jestli to pořádně hlídají. Teď, když jich budeš mít víc, tak bych chtěl, abys postavil stráže ke všem chodbám, který sem k těm štěrbinám vedou.“

Ham přikývl. „Ale připadá mi to trochu přehnaný.“

„Jen to udělej,“ trval na svém Kelsier. „Stačí jediný zběh nebo nespokojenec a prozradí nás všechny Pánu Vládci. Je hezký, že máš pocit, že bys to tu ubránil, ale kdyby nás venku obklíčila armáda a uvěznila nás tu, bylo by to tady celý k ničemu.“

„Dobře,“ souhlasil Ham. „Chceš vidět ten třetí vchod?“

„Prosím tě,“ řekl Kelsier.

Ham přikývl a vedl ho do další chodby.

„Jo, a ještě něco,“ vzpomněl si Kelsier po chvíli. „Seber stovku mužů – nejdůvěryhodnějších – a vezmi je ven, aby rozšlapali stopy v lese. Kdyby nás tu někdo hledal, nemůžeme skrýt to, že tudy prošlo hodně lidí. Ale můžeme to tam rozšlapat, aby se nepoznalo, kudy kdo kdy chodil.“

„Dobrý nápad.“

„Těch já mám…“ řekl Kelsier, když vstoupili do další jeskyně, mnohem větší, než byly obě předchozí. Nebyla to vstupní štěrbina, byl to sál předurčený k výcviku. Stály tu skupiny mužů s meči a holemi a zápasily spolu pod dohledem uniformovaných instruktorů. Uniformy pro důstojníky vymyslel Dockson. Pro všechny si je

nemohli dovolit – bylo by to jednak příliš nákladné a jednak podezřelé. Ale vidět velitele v uniformě, to dodá mužstvu na soudržnosti.

Ham se zastavil na kraji místnosti a dál nešel. Díval se na vojáky a mluvil tiše. „Někdy si o tom musíme promluvit, Kelle. Tihle chlapi se začínají cítit jako vojáci, ale… No, jsou to skaati. Strávili celý život dřinou ve mlýně nebo na poli. Nevím, jak si povedou, až je opravdu nasadíme do bitvy."

„Jestli uděláme všechno dobře, tak moc bojovat nebudou muset," řekl Kelsier. „Doly hlídá jen pár stovek vojáků – Pán Vládce jich tam moc mít nemůže, jinak by upozornil na to, že je tam něco důležitýho. Naše tisícovka mužů si s nima snadno poradí a potom se stáhne, jakmile sem dorazí stráž z Luthadelu. Těch ostatních devět tisíc postavíme proti strážím v aristokratických domech a v paláci, ale měli by mít početní převahu."

Ham přikyvoval, v očích však měl nejistotu.

„Co je?" zeptal se Kelsier a opřel se o hladké křišťálové ústí jeskynního otvoru.

„A až s nima skončíme, Kelsiere?" namítl Ham. „Až budeme mít atium, předáme město – a armádu – Yedenovi. A co potom?"

„To už je na Yedenovi," řekl Kelsier.

„Oni je povraždí," řekl Ham tiše. „Deset tisíc mužů nemůže udržet Luthadel proti Finální říši."

„Já jim hodlám dát lepší podmínky, než si myslíš, Hame," řekl Kelsier. „Jestli se nám podaří poštvat šlechtu proti sobě navzájem a destabilizovat vládu…"

„Snad," řekl Ham, ale nevyznělo to příliš přesvědčeně.

„Ty jsi s tím plánem souhlasil," namítl Kelsier. „Takhle jsme to přeci zamýšleli. Postavit armádu a předat ji Yedenovi."

„Já vím," odpověděl Ham, vzdychl a opřel se o stěnu jeskyně. „Já myslím… No, teď, co jsem tu s nima, je to jiný. Asi jsem na to měl jít jinak. Já jsem přece jen bodyguard a ne generál."

Já vím, jak ti je, kamaráde, pomyslel si Kelsier. *Já jsem zloděj a ne prorok. Někdy prostě člověk musí dělat to, co od něj situace vyžaduje.*

Kelsier položil Hamovi ruku na rameno: „Udělal jsi tu kus práce."

Ham se na něho podíval. „Udělal?"

„Přivezl jsem Yedena, aby tě vystřídal. Mysleli jsme si s Doxem, že by bylo lepší zatáhnout ho do toho jako velitele – aby si na něj vojáci zvykli jako na svýho vůdce. Kromě toho tě potřebujeme v Luthadelu. Někdo musí kontaktovat stráže a posbírat špionážní informace, a jediný, kdo má vojenský zkušenosti, jsi ty.“

„Já teda jedu s tebou zpátky?“

Kelsier přikývl.

Ham chvilku vypadal sklíčeně, ale potom se uvolnil a usmál se. „Aspoň konečně vypadnu z tý uniformy! Ale myslíš, že to Yeden zvládne?“

„Sám jsi říkal, že se za posledních pár měsíců změnil. A je to skvělý vůdce – mezi povstalci udělal kus práce, když můj bratr odešel.“

„Myslím…“

Kelsier smutně pokýval hlavou. „Máme toho moc najednou, Hame. Ty a Breeze jste jediní, komu můžu věřit, a já vás potřebuju v Luthadelu. Yeden tady pro tu funkci není ideální, ale armáda nakonec bude jeho. Tak ať ji na čas vede. Aspoň bude mít co na práci. Pořád si připadal v partě nadbytečný.“ Kelsier se odmlčel, potom se pobaveně zasmál. „Já myslím, že žárlí na ostatní, že se jim víc věnuju.“

Ham se zasmál. „No, to *je* teda změna.“

Šli dál z výcvikové místnosti. Vstoupili do další točité kamenné chodby, která se mírně svažovala dolů. Jediným světlem v ní byla Hamova lucerna.

„Víš,“ řekl Ham po chvíli, „tohle místo v sobě má ještě něco. Možná sis toho všiml, ono je to tu chvílema krásný.“

Kelsier si nevšiml. Když šli dál, začal se kolem sebe rozhlížet. Jedna místnost byla plná krápníků, tenkých stalaktitů a stalagmitů, které se jako špinavé rampouchy stýkaly a spojovaly do jakéhosi zábradlí. Ve světle Hamovy lucerny se třpytily minerály a podlaha pod nimi vypadala jako zamrzlá žhavá vířící řeka.

Ne, pomyslel si Kelsier. *Ne, Hame, já v tom krásu nevidím.* Jiní by patrně ocenili vrstvy barev a roztavený kámen, Kelsier tu však viděl jen doly. Nekonečné jeskyně, které směřovaly většinou přímo dolů. Byl nucený plazit se štěrbinami, vrhat se dolů do temnot bez světla, které by mu posvítilo na cestu.

Často uvažoval o tom, že už se nahoru nevrátí. Potom však nalezl v jeskyni mrtvolu – tělo jiného vězně, který se ztratil nebo

který možná jen nemohl dál. Kelsier se díval na jeho kosti a předsevzal si víc. Každý týden najde jednu geodu s atiem. Každý týden se vyhne popravě brutálním bitím.

Až jednou nenalezl. Nezasloužil si zůstat naživu – měl být zabit. Mare mu ale dala geodu s atiem, protože minulý týden našla dvě. Až když se vrátil, zjistil, že nemluvila pravdu. Druhý den byla ubita k smrti. Před jeho očima.

Tu noc Kelsiera posedla allomancie a poprvé se projevily jeho schopnosti Mistborna. Druhý den zemřelo mnoho mužů.

Velmi mnoho.

Ten, který přežil Hathsin. Člověk, který neměl žít. I když jsem se díval, jak umírá, nemohl jsem se rozhodnout, jestli mě zradila nebo ne. Dala mi tu geodu z lásky? Nebo z pocitu viny?

Ne, opravdu v jeskyních krásu neviděl. Nemohl. Ostatní muži v jeskyních postupně zešíleli ze strachu z malých uzavřených prostor. Kelsierovi se to nestalo. Věděl však, že i kdyby tenhle labyrint skrýval sebevětší nádheru, nikdy by ji neobjevil. Potom, co zemřela Mare, už ne.

Už na to nemůžu myslet, poručil si Kelsier, když dostával pocit, že jeskyně kolem něho je čím dál temnější. Podíval se na stranu. „Dobrý, Hame, tak jdeme. Řekni mi, na co myslíš?“

„Upřímně?“ zeptal se Ham dychtivě.

„Ano,“ odpověděl Kelsier poněkud rezignovaně.

„Tak jo,“ řekl Ham. „V poslední době mi dělá starost jedna věc – jestli jsou skaati jiní než šlechta.“

„Samozřejmě jsou,“ řekl Kelsier. „Šlechta má peníze a pozemky. Skaati nemají nic.“

„Já nemyslím ekonomicky – spíš jsem myslel na fyzický rozdíl. Víš, co říkají obligátoři, ne?“

Kelsier přikývl.

„No, a je to pravda? Skaati přece opravdu mají hodně dětí a říká se, že šlechta má s reprodukcí problémy.“

Říkalo se tomu rovnováha. Pravděpodobně tak Pán Vládce zajistil, aby nebyl nadbytek aristokracie, aby je skaati uživili, a zároveň také, aby byl vždycky dostatek skaatů pro práci na plantážích a ve mlýnech, i přes bití a častá úmrtí.

„Já jsem si vždycky myslel, že to je demagogie Ministerstva,“ přiznal Kelsier upřímně.

„Já znám skaatské ženy, co mají až dvanáct dětí," řekl Ham. „Ale ani jedinou šlechtickou rodinu, která by měla víc než tři."

„To je ale věc kultury."

„A rozdíl ve výšce? Říká se, že skaata od šlechtice rozeznáš na první pohled. Ono se to změnilo, asi křížením, ale skaati jsou stejně většinou menší."

„To je výživou. Nemají dostatek živin."

„A co allomancie?"

Kelsier se zamračil.

„Musíš uznat, že tady fyzický rozdíl je," řekl Ham. „Skaat se nikdy nemůže stát Mistingem, pokud nemá v posledních pěti generacích aristokratického předka."

To byla pravda.

„Skaati uvažujou jinak než šlechtici, Kelle," pokračoval Ham. „I tihle vojáci jsou takoví nesmělí, a to jsou ti nejodvážnější. Yeden má pravdu, průměrný skaati nikdy nebudou rebelové. Co když… co když jsme opravdu fyzicky jiný? Co když šlechta opravdu *má* právo nám vládnout?"

Kelsier se zastavil. „To nemyslíš vážně."

Ham se zastavil také. „No… asi ne, ne. Ale někdy zaváhám. Šlechta má allomancii, ne? Třeba proto mají mít navrch."

„Mají? A to rozhodl kdo? Pán Vládce?"

Ham pokrčil rameny.

„Ne, Hame," odporoval Kelsier. „*Tohle* není správný. Já vím, že je to těžký – takhle to bylo vždycky –, ale život skaatů, tam je přece něco špatně. Hrozně špatně. Tomu *musíš* věřit."

Ham se odmlčel a potom přikývl.

„Jdeme," řekl Kelsier. „Chci se podívat na ten další východ."

* * *

Týden ubíhal pomalu. Kelsier kontroloval jednotky, výcvik, potraviny, zbraně, zásoby, průzkumníky, zkrátka všechno, co mu přišlo na mysl. Důležité bylo, že chodil za lidmi. Vyjadřoval jim obdiv a podporu – a často před nimi nápadně používal allomancii.

I když o allomancii většina skaatů slyšela, jen málokdo z nich si uměl představit, jak ve skutečnosti vypadá. Šlechtičtí Mistingové se před lidmi většinou neukazovali a levobočci museli být ještě opatrnější. Obyčejní skaati, i z města, o takových věcech jako

spalování oceli nebo účincích cínu s olovem netušili vůbec nic. Když viděli Kelsiera létat ve vzduchu nebo boxovat nadpřirozenou silou, připisovali to prostě nekonkrétním „allomantickým kouzlům“. Kelsierovi toto nepochopení vůbec nevadilo.

I při vší vytíženosti za celý týden si však nikdy nezapomněl popovídat s Hamem.

Jak může vůbec uvažovat o tom, jestli jsou skaati podřadní? přemítal Kelsier a dloubal do jídla u vysokého stolu v centrální jeskyni. Jeskynní místnost byla natolik veliká, že mohla pojmout všech sedm tisíc vojáků, i když mnozí seděli v malých výklencích nebo na krajích postranních chodeb. Vysoký stůl stál na vyvýšené skalní plošině na vzdáleném konci místnosti.

Možná si dělám zbytečné starosti. Hama občas napadají věci, na které by žádný normální soudný člověk nepřišel. Tohle bylo jen další z jeho filozofických dilemat. Nakonec už zase vypadal, jako by na své dřívější starosti zapomněl. Smál se s Yedenem a pochutnával si na jídle.

A Yeden, ten protáhlý vůdce rebelů, vypadal ve své generálské uniformě docela spokojeně. Celý týden si velmi vážně zapisoval poznámky o činnosti armády podle Hama. Zdálo se, že se docela přirozeně ujímá svých povinností.

Kelsier byl vlastně jediný, kdo si společnou večeři neužíval. Jídlo přivezly lodě speciálně pro tuto příležitost, a i když nebylo zrovna podle šlechtických zvyklostí, bylo mnohem lepší, než na jaké byli vojáci zvyklí. Muži je radostně hltali, zapíjeli malými příděly piva a vychutnávali si tuto mimořádnou příležitost.

Kelsier však měl stále obavu. Za co si tihle lidi myslí, že bojují? Jsou horliví, rádi cvičí, ale třeba je to jen pro to pravidelné jídlo. Opravdu věří, že mají morální právo svrhnout Finální říši? Myslí si, že jsou skaati nižší rasa než šlechtici?

Kelsier cítil, jak jsou nejistí. Mnozí si uvědomovali, v jakém jsou nebezpečí, a jen přísná omezení jim zabránila v útěku. I když rádi diskutovali o výcviku, o svém poslání v Luthadelu – o tom, jak se zmocní paláce a městských hradeb a zneškodní luthadelskou stráž, mluvit nechtěli.

Oni nevěří, že se to povede, tušil Kelsier. *Potřebují přesvědčit. Ty fámy o mně jsou dobrý začátek, ale…*

Dloubl do Hama, aby upoutal jeho pozornost.

„Má někdo problémy s disciplínou?“ zeptal se tiše.

Ham se na tu divnou otázku zamračil. „No, občas někdo, jistě. Myslím, že v takhle veliký skupině se vždycky najdou disidenti.“

„Velké problémy?“ vyptával se Kelsier dál. „Že by chtěli odejít? Potřebuju někoho, kdo je otevřeně v opozici proti tomu, co jsme začali.“

„Je jich tu zrovna pár,“ řekl Ham.

„Přímo tady?“ zeptal se Kelsier. „U stolu, někdo, koho je vidět?“

Ham se chvíli rozmýšlel a přehlížel dav. „Tamhleten u druhého stolu v tom červeným. Před pár týdny ho chytili, když chtěl utéct.“

Byl to vyhublý nervózní muž. Seděl u stolu sám, přihrblý.

Kelsier zakroutil hlavou. „Potřeboval bych někoho trochu charismatičtějšího.“

Ham se zamyšleně poškrábal na bradě. Potom ukázal k jinému stolu. „Bilg. Tamhleten dlouhán u čtvrtýho stolu napravo.“

„Ano, vidím,“ řekl Kelsier. Byl to svalnatý muž s plnovousem.

„Je moc chytrý na to, aby si nechal rozkazovat,“ řekl Ham. „Ale bouří se celkem tiše. Nevěří, že máme proti Finální říši šanci. Nechal bych ho zavřít, ale nemůžu ho trestat za to, že vyjádří strach – nebo tedy kdybych to udělal, musel bych potom potrestat půl armády. Navíc je to dobrý bojovník, bylo by ho škoda.“

„Ten je perfektní,“ řekl Kelsier. Spálil zinek a potom se podíval na Bilga. Zinek mu neumožní číst v jeho emocích, ale umožňuje vybrat jako cíl klidnění nebo vzněcování emocí jednoho izolovaného člověka.

I tak bylo obtížné ho z celého toho velkého davu vyčlenit. Kelsier se tedy soustředil na celý stůl. Ostatní muže si zatím nechá „v rezervě“. Potom vstal. Místnost ztichla.

„Vojáci, než odjedu, chtěl bych ještě jednou naposledy vyjádřit, jaký na mě tahle návštěva udělala dojem.“ Jeho slova se rozléhala jeskyní.

„Stává se z vás armáda,“ řekl Kelsier. „Omlouvám se, že vás připravím o generála Hammonda, ale mám na jeho místo velmi schopného muže. Mnoho z vás generála Yedena zná – víte, že jako vůdce povstalců pracuje už mnoho let. Má mou důvěru, že z vás vycvičí ještě lepší vojáky.“

Začal vzněcovat Bilga a jeho společníky. Bouřil jim emoce a spoléhal se na to, že se postaví do opozice.

„Žádám od vás velkou věc,“ řekl a na Bilga se ani nepodíval. „Skaati mimo Luthadel – ano, většina skaatů všude možně – netuší,

co se pro ně chystáte udělat. Nevědí o výcviku, kterým procházíte, ani o bitvách, v nichž se chystáte bojovat. Ovšem i oni budou sklízet vaše plody. Jednou vás prohlásí za hrdiny.“

Ještě více vzněcoval Bilgovy emoce.

„Luthadelské stráže jsou silné,“ řekl Kelsier, „ale my máme na to je porazit – zvláště, když se zmocníme hradeb rychle. Nezapomeňte, proč jste sem přišli. Tady nejde jen o to, naučit se máchat mečem nebo nosit přilbu. Tady jde o revoluci, jakou svět ještě neviděl. Jde o to, vzít vládu do svých rukou a vyhnal Pána Vládce. Neztrácejte tento cíl ze zřetele.“

Kelsier se odmlčel. Koutkem oka sledoval nesouhlasný výraz mužů u Bilgova stolu. V nastalém tichu odtamtud zaslechl tlumenou poznámku, kterou ozvěna v jeskyni roznesla k mnoha párům uší.

Kelsier se zamračil a otočil se k Bilgovi. Celá jeskyně jako by ztichla ještě více. „Říkal jsi něco, vojáku?“ zeptal se Kelsier. *A teď nastala chvíle rozhodování. Odolá nebo se nechá zastrašit?*

Bilg se ohlédl. Kelsier na něho znovu zaútočil allomantickým vzněcováním. A dočkal se. Bilg vstal, rudý ve tváři.

„Ano, pane,“ odsekl. „Říkal jsem, že jsme ten ‚cíl‘ z hlavy nepustili. Myslíme na něj den co den.“

„No, to je v pořádku, ne?“ namítl Kelsier. Zezadu se ozýval šum, jak vojáci opakovali jejich slova těm, co byli příliš daleko a neslyšeli.

Bilg se zhluboka nadechl. „Protože, pane, my si myslíme, že nás posíláte na jistou smrt. Finální říše má mnohem větší armádu, než je jen jedna luthadelská stráž. Dobýt hradby nic neznamená – a stejně nás přitom zabijou. Říši s pár tisíc lidma nesvrhnete.“

Perfektní, pomyslel si Kelsier. *Je mi to líto, Bilgu. Ale někdo to musel říct a já jsem to být nemohl.*

„Vidím, že jsme se dostali do sporu,“ řekl Kelsier hlasitě. „Já těmhle mužům věřím. A věci, za kterou jdou.“

„A já věřím, že jste naivní blázen,“ křičel Bilg. „A já jsem byl ještě větší, že jsem do těchhle zatracenejch jeskyní vlez. Když jste si tak jistý našima šancema, tak proč nás nenecháte odejít? Jsme tu uvězněný, dokud nás nepošlete na smrt!“

„Ty mě napadáš,“ vyštěkl Kelsier. „Všichni dobře víte, proč nikdo nemůže odejít. Proč chceš odejít, vojáku? Že bys prodal

všechny své kolegy Pánu Vládci? Pro pár boxingů za čtyři tisíce životů?“

Bilg zrudl ještě více. „To bych nikdy neudělal, ale zrovna tak vás nenechám, abyste mě poslal na smrt. Tahle armáda je ztráta času.“

„Mluvíš jako zrádce, vojáku,“ řekl Kelsier. Otočil se a podíval se do davu. „Nehodí se, aby generál bojoval se svým podřízeným. Je tu nějaký voják, který by chtěl hájit čest tohoto povstání? Okamžitě vstalo několik desítek mužů. Kelsier se zaměřil zvlášť na jednoho z nich. Byl menší než ostatní, ale měl v sobě tu prostou vážnost, které se Kelsier všiml už dříve. „Kapitáne Demouxi.“

Mladý kapitán okamžitě vyskočil.

Kelsier sáhl po svém meči a hodil mu ho. „Umíš zacházet s mečem, mladíku?“

„Ano, pane.“

„Přineste někdo zbraň pro Bilga a ochranné vesty.“ Potom se Kelsier otočil k Bilgovi. „Šlechtici mají takovou tradici. Když se dva dostanou do rozepře, vyřídí ji soubojem. Braň se, šampione, a budeš volný.“

„A když mě porazí?“ zeptal se Bilg.

„Pak tě čeká smrt,“ odpověděl Kelsier.

„Ta mě čeká, když zůstanu,“ řekl Bilg a vzal si od jednoho z vojáků meč. „Přijímám.“

Kelsier přikývl a mávl na několik mužů, aby odnesli menší stoly a udělali před vysokým stolem místo k souboji. Muži se srotili kolem volného prostoru a sledovali, co se bude dít.

„Kelle, co to děláš!“ šeptal Ham přes stůl.

„Něco, co se udělat musí.“

„Musí… Kelsiere, ale tohle není protivník pro Bilga! Demoux má moji důvěru – proto jsem ho povýšil –, ale on není dobrý bojovník. Bilg je jeden z nejlepších šermířů v armádě!“

„Muži to vědí?“ zeptal se Kelsier.

„Samozřejmě,“ odpověděl Ham. „Odvolej to. Demoux má proti Bilgovi málem poloviční výšku – Bilg má všechny výhody – výpad, sílu, přesnost. Zabije ho!“

Kelsier na žádost nereagoval. Tiše seděl a sledoval, jak si Bilg s Demouxem připravují zbraně a ostatní vojáci jim přivazují kožené vesty. Když byli hotoví, mávl Kelsier rukou na znamení, že souboj může začít.

Ham zavrčel.

Byl by to krátký zápas. Oba muži měli dlouhé meče a nedostatečnou ochranu. Bilg udělal sebevědomý krok dopředu a několikrát na zkoušku máchl mečem proti Demouxovi. Byl přinejmenším schopný – nešermoval naostro, ale ukázal, že umí.

Kelsier se zhluboka nadechl a spálil ocel a železo.

Bilg udělal výpad a Kelsier postrčil ostří stranou, aby nechal Demouxovi možnost uhnout. Demoux zaútočil, ale Bilg ho snadno odrazil. Hned přešel do protiútoku sérií výpadů a Demoux zavrávoral a udělal několik kroků dozadu. Snažil se uskočit před poslední ránou, ale byl příliš pomalý. Ostří nesmlouvavě dopadlo na místo určení.

Kelsier spálil železo a zatáhl za držadlo lucerny, aby nabral rovnováhu – potom popadl kovové cvoky na Demouxově vestě a zatáhl, když Demoux poskočil, čímž ho obloukem odmrštil od Bilga.

Demoux zavrávoral a neobratně upadl. Bilgova rána dopadla na kamennou podlahu. Bilg překvapeně zvedl oči a davem to obdivně zašumělo.

Bilg zavrčel a rozběhl se dopředu s napřaženou zbraní. Demoux jeho mohutnou ránu blokoval, ale Bilg mu vyrazil zbraň z ruky. Znovu zaútočil a Demoux reflexivně zvedl ruku, aby se kryl.

Kelsier zatlačil a zastavil Bilgův meč uprostřed dráhy. Demoux zůstal stát s nataženou rukou, jako by zastavil meč pouhou myšlenkou. Oba chvíli stáli na místě. Bilg se snažil dostat meč dopředu a Demoux se s hrůzou v očích díval na jeho ruku. Napřímil se a donutil se k pohybu dopředu.

Kelsier zatlačil a odmrštil Bilga dozadu. Bilg se zřítil k zemi a překvapeně vykřikl. Když potom vstal, Kelsier už jeho emoce vzněcovat nemusel. Řval vzteky, popadl meč do obou rukou a vrhl se proti Demouxovi.

Někdo prostě neví, kdy přestat, pomyslel si Kelsier, když se Bilg rozmáchl.

Demoux se skrčil a uhýbal. Kelsier ho postrčil stranou z Bilgova dosahu. Potom se Demoux otočil, vzal zbraň také do obou rukou a rozmáchl se proti Bilgovi. Kelsier popadl Demouxův meč uprostřed jeho letu a mohutným rozdmýcháním železa na něj silně zatlačil. Meče se střetly a Demouxova rána, které dal Kelsier sílu, Bilgovi vyrazila zbraň z ruky. Síla Demouxova úderu Bilga vyvedla z

rovnováhy a s hlasitou ranou upadl na zem. Jeho zbraň dopadla na kamennou podlahu o kus dál.

Demoux udělal krok dopředu a zvedl nad ohromeným Bilgem zbraň. Potom se zastavil. Kelsier spálil železo a zatlačil mu na meč, aby zasadil Bilgovi smrtící ránu. Demoux se však bránil.

Kelsier přestal tlačit. *Ten chlap by ale měl zemřít,* pomyslel si zlobně. Bilg tiše sténal na zemi. Kelsier si všiml, že má zkroucenou ruku. Mohutný náraz mu zasáhl kost. Krvácel.

Ne, řekl si Kelsier. *To stačí.*

Uvolnil Demouxův meč. Demoux ho sklonil a díval se dolů na Bilga. Potom zvedl ruce a nevěřícně si je prohlédl. Třásly se.

Kelsier stál a v davu to opět zašumělo.

„Myslíte, že bych vás poslal proti Pánu Vládci nepřipravené?“ zeptal se Kelsier hlasitě. „Že bych vás poslal jen tak s klidným svědomím na smrt? Vy bojujete za spravedlnost, chlapi! Bojujete za *mě.* Já vás nenechám bez pomoci, až půjdete do boje proti vojákům Finální říše.“

Kelsier zvedl ruku do vzduchu a ukázal malý kousek kovu. „O tomhle jste slyšeli, viďte? Víte, co se šuská o jedenáctém kovu? No, to je on – a já ho použiju. Pán Vládce zemře!“

Ozvaly se radostné výkřiky.

„A tohle není náš jediný nástroj!“ křičel Kelsier. „Vy vojáci v sobě máte obrovskou sílu. Slyšeli jste o tajemných kouzlech, která Pán Vládce používá? Tak my máme zase svoje! Hodujte, vojáci, a nebojte se bitvy, až přijde. Těšte se na ni!“

V místnosti vybuchla bouře veselí a Kelsier nechal přinést víc piva. Skupina sluhů pospíchala k Bilgovi, aby mu pomohli z místnosti.

Když si Kelsier sedl, Ham se mračil. „Tohle se mi nelíbí, Kelle,“ řekl.

„Já vím,“ odpověděl Kelsier tiše.

Ham chtěl ještě něco říci, ale naklonil se k nim Yeden. „To bylo působivý! Já… Kelsiere, já jsem nevěděl… Měl jste mi říct, že umíte svoje schopnosti přenášet na ostatní. S tímhle přece nemůžeme prohrát?!“

Ham položil ruku Yedenovi na rameno a posadil ho zpátky na místo. „Jez,“ nařídil mu. Potom se otočil ke Kelsierovi a řekl tiše: „Ty jsi celý mý armádě lhal, Kelle.“

„Ne, Hame,“ odpověděl Kelsier tiše. „Já jsem lhal *svý* armádě.“

Ham se zarazil. Výraz ve tváři mu potemněl.

Kelsier si povzdechl. „Byla to jen částečná lež. Oni nemusejí být bojovníci, stačí, když budou vypadat natolik hrozivě, aby se nám podařilo dostat atium. S ním podplatíme stráže a naši lidi ani nebudou muset bojovat. Což je zhruba totéž, co jsem jim slíbil.“

Ham neodpověděl.

„Než odjedeme,“ řekl Kelsier, „chtěl bych, abys vybral pár desítek nejvěrnějších a nejoddanějších vojáků. Pošleme je zpátky do Luthadelu – musejí slíbit, že neprozradí, kde se armáda ukrývá –, aby se to o dnešním večeru rozkřiklo mezi skaaty.“

„Takže to všechno bylo jen pro tvý ego?“ vyštěkl na něho Ham.

Kelsier zakroutil hlavou. „Někdy musíme udělat i to, co je nám odporný, Hame. Moje ego je možná důležitý, ale tady jde o něco docela jinýho.“

Ham chvíli seděl mlčky, potom se otočil a začal jíst. Vlastně ani nejedl – jen se díval na krev na podlaze před velkým stolem.

Ach jo, Hame, pomyslel si Kelsier. *Jak rád bych ti vysvětlil všechno.*

Spiknutí uvnitř spiknutí, plány uvnitř plánů.

Vždycky je ještě nějaké další tajemství.

Nejdřív byli ti, co nepokládali Bezednost za vážnou hrozbu, aspoň pro sebe. Ale ona s sebou nesla pohromu, která infikovala skoro každou částečku země. Armáda je proti ní nepoužitelná. Její moc sklátí velká města. Úroda mizí a země umírá.

Proti tomu já bojuji. To je můj nepřítel, monstrum, které musím porazit. Bojím se, že mi to trvá moc dlouho. Stačilo dojít k tak velké zkáze, že se bojím o přežití lidstva.

Je tohle ten konec světa, který tolik filozofů prorokuje?

22

Do Terrisu jsme dojeli už před pár dny, *četla Vin*, a musím říct, že se mi tu líbí. Ty obrovské hory na severu – pod velkými čepicemi sněhu, zahalené v lesích – vypadají jako obří stráže střežící tuto zelenou úrodnou zem. U nás doma na jihu jsou většinou roviny – bylo by hezké, kdyby je tu a tam zpestřil nějaký kopec.

Zdejší lidi jsou většinou pastevci – ale jsou tu i dřevaři a farmáři. Ovšem jinak je to hlavně pastorální krajina. Je zvláštní, že v oblasti tak evidentně zemědělské mohla vzniknout proroctví a náboženství, na nichž teď stojí celý svět.

Najali jsme skupinu místních lidí, aby nás provedla klikatými horskými cestami. Ale stejně to nejsou normální lidé. Historky, co se o nich říkají, jsou očividně pravdivé – někteří Terrismané mají nevyzpytatelné zvláštní schopnosti.

Nějak si umějí uchovat síly na příští den. Než jdou večer spát, leží hodinu na stočených dekách a v tu chvíli vypadají

velmi křehce a zranitelně – jako by najednou zestárli o půl století. Ale když druhý den ráno vstanou, jsou najednou silní. Jejich síla nepochybně souvisí s jejich kovovými náramky a náušnicemi, které nosí stále na sobě.

Vůdce místních obchodníků se jmenuje Rashek. Je takový zamlklý. Ale Braches – jako vždycky zvědavý – slíbil, že se ho vyptá a pokusí se zjistit, jak to jejich přechovávání sil funguje.

Zítra zahajujeme poslední fázi naší pouti – terrisské Dálné hory. Tam snad najdu mír – jak pro sebe, tak pro naši ubohou zem.

Během četby deníku Vin rychle dospěla k několika závěrům. Za prvé, že *nerada* čte. Sazed její stížnosti nevyslyšel, jen jí na ně odpovídal, že potřebuje trénovat. Jako by neviděl, že čtení je něco úplně jiného než praktické dovednosti jako zacházet s dýkou nebo používat allomancii!

Přesto četla dál – třeba jen proto, aby si tvrdošíjně dokazovala, že to umí. Mnohá slova z deníku pro ni byla těžká, a musela proto číst v ústraní v oddělené části Renouxova domu, kde si mohla všechno říkat nahlas, když měla problém zvláštní rukopis Pána Vládce rozluštit.

Její druhý závěr byl, že Pán Vládce je ufňukaný a přitom na to jako Bůh nemá nárok. Pokud zrovna stránky jeho deníku nezaplňovala nudná líčení jeho cest, byly plné vnitřních úvah a zdlouhavých moralistických odboček. Vin si začínala přát, aby tu knihu nebyla nikdy našla.

Povzdechla si a rozložila se v proutěné židli pohodlněji. Na spodních zahradách vál chladný čerstvý vítr, nesl k ní z malé fontánky po její levici příjemně vlhký vzduch. Před odpoledním sluncem ji chránily stromy. Patřit ke šlechtě – byť fiktivní – mělo své příjemné stránky.

Vzadu se ozvaly tiché kroky. Byly dost daleko, ale Vin měla ve zvyku stále v malých dávkách pálit cín. Otočila se a pokradmu se podívala přes rameno.

„Špuku?“ řekla překvapeně, když spatřila mladého Lestibournese. „Co tu děláš?“

Špuk se zastavil a začervenal se. „Sem vostal chvíli s Doxem, dyž si to přihasil.“

„Dockson?“ zeptala se Vin. „On je tady?“ *Možná má zprávy o Kelsierovi!*

Špuk přikývl a přišel blíž. „Jo, zašít kudly.“

Vin se zarazila. „Tak teď ti nerozumím.“

„Potřebovali jsme si tu schovat dýky a vůbec zbraně,“ vysvětloval Špuk a snažil se nemluvit dialektem. „Na čas.“

„Aha,“ odpověděla Vin, vstala a oprášila si šaty. „Měla bych za ním zajít.“

Špuk najednou dostal znepokojený výraz a znovu se začervenal. Vin dala hlavu na stranu. „Ještě něco?“

Sáhl si do vesty a něco z ní vyndal. Vin kvůli tomu rozdmýchala cín s olovem, ale byl to jen obyčejný růžovo-bílý kapesník. Nastrčil jí ho k rukám.

Vin si ho váhavě vzala. „K čemu?“

Špuk se znovu začervenal, potom se otočil a utíkal pryč. Vin se za ním vyjeveně dívala. Potom se podívala na kapesník. Byl z jemné krajky, ale nebylo na něm nic neobvyklého.

To je zvláštní kluk, pomyslela si a zasunula si kapesník do rukávu. Vzala deník a prodírala si cestu zahradní pěšinkou. Už byla tak zvyklá na šaty, že téměř nemusela věnovat pozornost tomu, aby si neodřela spodek sukně o křoví a kameny. Dělala to už automaticky.

To se může hodit, pomyslela si Vin, když došla ke vchodu do domu, aniž by se otřela šaty o jedinou větvičku. Otevřela dveře vykládané barevným sklem a zastavila prvního sluhu, kterého potkala.

„Už přijel pan Delton?“ zeptala se na Docksona jeho krycím jménem. Představoval Renouxova obchodního partnera z Luthadelu.

„Ano, paní,“ odpověděl sluha. „Má jednání s Lordem Renouxem.“

Vin nechala sluhu jít. Asi by mezi ně mohla přijít bez ohlášení, ale nevypadalo by to dobře. Lady Valette nemá důvod vtrhnout na obchodní jednání mezi Renouxem a Deltonem.

Vin si zamyšleně okusovala spodní ret. Sazed jí vždycky vštěpoval, že má držet dekorum. *Fajn,* pomyslela si, *počkám. Třeba mi Sazed řekne, co mi chtěl ten bláznivý kluk říct tím kapesníkem.*

Došla do horní knihovny a usmívala se jako dáma. V duchu však přemítala, o čem můžou Renoux s Docksonem mluvit. Uložení

zbraní byla jen záminka. Dockson by sem kvůli tomu osobně nepřišel. Třeba se Kelsier zpozdí. Nebo možná dostal Dockson konečně zprávu od Marshe, Kelsierova bratra, že se spolu s nově jmenovanými obligátory vrací do Luthadelu.

Dockson s Renouxem pro mě mohli poslat, pomyslela si rozzlobeně. Valette často vítala strýcovy hosty.

Zakroutila hlavou. I když ji Kelsier vzal za plnoprávného člena party, ostatní se na ni stále dívají jako na dítě. Jsou přátelští a berou ji, ale do party ji nepočítají. Asi to není záměr, ale je to pro ni stejně nepříjemné.

Nahoře v knihovně svítilo světlo. Jistě, sedí tam Sazed a překládá poslední stránky z deníku. Když vešla Vin, zvedl hlavu, usmál se a uctivě kývl.

On ani nemá brýle, zaznamenala Vin. *Jak to, že je předtím nosil?*

„Slečno Vin," řekl, vstal a přinesl jí židli. „Jak jde studium deníku?"

Vin se podívala na svazek, který držela v ruce. „Snad dobře. Ale nechápu, proč to mám číst – dal jste ho přeci i Kellovi a Breezovi, ne?"

„Jistě," odpověděl Sazed a postavil jí židli ke stolu. „Ale pan Kelsier požádal, aby si to přečetli všichni z party. A dělá dobře. Čím víc očí tyhle stránky přečte, tím spíš přijdeme na tajemství, které se za nimi skrývá."

Vin si povzdechla, upravila si šaty a sedla si. Bílo-modré šaty byly krásné, i když byly určené na všední den a méně zdobené než šaty, které nosila na ples.

„Musím přiznat, slečno," řekl Sazed, když si sedl, „že ten text je úžasný. Tohle je sen každého memoristy. Vždyť já objevuju věci o své vlastní kultuře, které jsem nevěděl!"

Vin přikývla. „Já jsem teď u místa, jak dojeli do Terrisu." *Doufám, že další část nebude obsahovat tolik seznamů zásob. Vlastně, jako zlý Bůh temnot má právo být nezajímavý.*

„Ano, ano," pokyvoval Sazed s charakteristickým nadšením. „Věděla jste, že popisoval Terris jako ‚zelenou úrodnou zem'? Memoristi o tom znají legendy. Dnes je Terris tundra zmrzlé špíny – nepřežije tam skoro jediná rostlina. Ale kdysi býval zelený a krásný, přesně, jak se tam píše."

Zelený a krásný, pomyslela si Vin. *Proč by měla zelená být krásná? Jak by vůbec vypadalo, kdyby byly rostliny modré nebo fialové? Bylo by to divné.*

Ale něco na tom deníku zajímavé bylo – něco, o čem Kelsier ani Sazed nějak nemluvili. „Zrovna jsem na tom místě, kde si Pán Vládce bere v Terrisu nějaké domorodce," začala Vin opatrně. „A píše tam něco, jak ve dne mají dostatek síly a hospodaří s ní a v noci jsou slabí."

Sazed najednou zjihl. „Ano, je to tak."

„Vy o tom něco víte? Souvisí to nějak s tím, když je člověk memorista?"

„Souvisí," řekl Sazed. „Ale mělo by to zůstat tajemstvím. Ne že bych vám nedůvěřoval, slečno Vin – ale na druhou stranu, čím méně lidí o memoristech ví, tím méně se šíří fám. Nejlepší by bylo, kdyby si Pán Vládce začal myslet, že nás kompletně vymýtil, o což za posledních tisíc let usiloval."

Vin pokrčila rameny. „Dobře. Tak teda doufejte, že žádné z tajemství, která chce Kelsier v tyhle knize objevit, se nevztahuje k terrisským schopnostem. Jestli existujou, tak mi to prostě uteče."

Sazed se odmlčel.

„Ach jo," prohodila Vin nenápadně a listovala stránkami, které ještě nepřečetla. „To vypadá, že tady o těch Terrismanech mluví dost dlouze. To toho tedy Kelsierovi moc neřeknu, až se vrátí."

„Tedy míříte dobře," řekl Sazed pomalu. „I když to děláte trochu moc dramaticky."

Vin se troufale usmála.

„No dobrá," povzdechl si Sazed. „Asi bychom vás neměli nechávat tak dlouho s panem Breezem."

„Ty lidi v tom deníku," řekla Vin, „to jsou memoristi?"

Sazed přikývl. „Lidí, kterým dnes říkáme memoristi, tehdy žilo mnohem víc – možná víc, než je dnes Mistingů mezi šlechtou. Byli to feruchemové. Našim schopnostem se říká feruchemie. Umožňuje přechovávat pomocí kousků kovu určité fyzické schopnosti."

Vin se zamračila. „Vy taky spalujete kovy?"

„Ne, slečno," zakroutil hlavou Sazed. „Feruchemové a allomanti, to je něco jiného. My ty kovy nespalujeme, jen je používáme jako zásobárnu. Každý kousek kovu je podle své velikosti a podle slitiny schopen uchovat určité fyzické kvality.

Feruchem si nastřádá nějakou svou schopnost a využije ji někdy později.“

„Schopnost?“ zeptala se Vin. „Jako třeba sílu?“

Sazed přikývl. „Ten text popisuje, jak Terrismané večer zeslábli a energii si uložili do náramků na příští den.“

Vin sledovala Sazedovu tvář. „Tak proto nosíte tolik náušnic!“

„Ano, slečno,“ řekl a vyhrnul si rukávy. Pod pláštěm měl vysoko na obou pažích silné železné náramky. „Já nosím své rezervy ukryté – ale nosit hodně prstenů a náušnic a vůbec ozdob všeho druhu, to vždycky patřilo k terrisské tradici. Pán Vládce se kdysi snažil zakázat v Terrisu nosit a vůbec i vlastnit kovy – vlastně se z toho snažil udělat výsadu šlechty.“

Vin se zamračila. „To je divný,“ řekla. „Člověk by řekl, že šlechta nebude chtít nosit kovy, aby byla bezpečná před allomanty.“

„Opravdu,“ řekl Sazed. „Ovšem zdobit si šatník kovem patřilo dlouho ke slabostem aristokracie. Myslím, že to začalo právě s úmyslem Pána Vládce upřít toto právo Terrismanům. On sám začal nosit kovové náramky a prsteny a šlechta ho napodobovala. Dnes nosí kov jen ti nejbohatší jako výraz moci a pýchy.“

„To mi připadá hloupý,“ řekla Vin.

„Móda je často hloupá,“ odpověděl Sazed. „Navíc tenhle trik nevyšel – hodně šlechticů nosí jen dřevo nabarvené jako kov a Terris se nespokojenosti Pána Vládce ubránil. Bylo prostě velmi nepraktické bránit služebnictvu, aby přišlo do styku s kovem. Nicméně to ale Pánu Vládci nezabránilo ve snaze vyhladit memoristy.“

„On se vás bojí.“

„A nenávidí nás. Ne feruchemy, ale všechny Terrismany.“ Sazed položil ruku na nepřeložené stránky deníku. „Doufám, že to tajemství objevím i tady. Nikdo si totiž nepamatuje, proč Pán Vládce lidi z Terrisu vlastně pronásleduje, ale já mám podezření, že to nějak souvisí s těmi nosiči z toho deníku. Ten jejich vůdce Rashek vypadá jako velmi konfliktní člověk. Pán Vládce se o něm ve vyprávění často zmiňuje.“

„Zmínil se tam o náboženství,“ řekla Vin. „O terrisském náboženství. Souvisí to nějak s proroctvími?“

Sazed zakroutil hlavou. „Na tohle vám, slečno, neodpovím. Já o terrisském náboženství nevím o moc víc než vy.“

„Ale vy přece sbíráte náboženství,“ namítla Vin. „Jak to, že neznáte svoje vlastní?“

„Neznám,“ řekl Sazed vážně. „Víte, slečno, proto byli memoristé stvořeni. Před stoletími moji lidé ukrývali v Terrisu poslední feruchemy. Čistky Pána Vládce v Terrisu byly čím dál krvavější – a to bylo ještě předtím, než začal s těmi výchovnými programy. To jsme ještě nebyli sluhové nebo stevardi – nebyli jsme ani skaati. Byli jsme prostě něco, co se mělo zlikvidovat.

Ale něco Pánu Vládci zabránilo v tom, aby nás vybil úplně. Nevím proč – snad pokládal genocidu za příliš mírný trest. Nicméně za první dvě století své vlády naše náboženství úspěšně zlikvidoval. Během dalšího století se utvořila organizace memoristů a její členové si vzali za cíl znovuobjevit všechno, co bylo ztraceno, a uchovat to pro příští generace.“

„Pomocí feruchemie?“

Sazed přikývl a přejel prsty po náramku na pravé paži. „Tenhle je měděný. Měď uchovává myšlenky a vzpomínky. Každý memorista má takových náramků několik a jsou plné informací – písní, příběhů, modliteb, historických událostí, jazyků. Mnoho memoristů se specializuje na určité oblasti – já na náboženství – a dohromady se doplňujeme. Kdyby jen jediný z nás přežil smrt Pána Vládce, budou se lidi na světě moci vrátit ke všemu, o co přišli.“

Odmlčel se a potom si stáhl rukáv. „Ne úplně všechno, samozřejmě. Ještě nám některé věci chybějí.“

„Třeba vaše vlastní náboženství,“ řekla Vin tiše. „Vy jste ho nikdy nenašli, že ne?“

Sazed zakroutil hlavou. „Pán Vládce v tom deníku naznačuje, že ho naši proroci dovedli k Pramenu Povýšení. To je pro nás taky nové. V co věřil? Co nebo koho uctíval? Kde se vzali ti terrisští proroci a co předpovídali?“

„To… je mi líto.“

„My jsme nepřestali hledat, slečno. A nakonec ty odpovědi najdeme. A i kdyby ne, i tak poskytneme lidstvu obrovskou službu. Někomu třeba připadáme příliš povolní a servilní, ale my s ním bojujeme. Svými zbraněmi.“

Vin přikývla. „A co ještě můžete přechovávat? Sílu a vzpomínky. Ještě něco?“

Sazed se na ni podíval. „Už jsem toho řekl až moc. Už chápete princip toho, co děláme – když se o tom Pán Vládce zmíní ve svém deníku, budete tomu rozumět.“

„Zrak,“ řekla Vin radostně. „Proto jste pár týdnů potom, co jste mě zachránil, nosil brýle. Potřeboval jste dobře vidět v noci, když jste mě hledal, tak jste vypotřeboval zásoby. A potom jste pár dní špatně viděl, abyste je zase načerpal.“

Sazed na to nic neřekl. Vzal pero a evidentně se hodlal vrátit k překládání. „Ještě něco, slečno?“

„No, vlastně ano,“ řekla Vin a vytáhla z rukávu kapesník. „Máte tušení, co je tohle?“

„Vypadá to jako kapesník, slečno.“

Vin ironicky zvedla obočí. „To je legrace. Už jste se taky nechal nakazit od Kelsiera.“

„Já vím,“ řekl a tiše si povzdechl. „On mě zkazil. Ale stejně, nechápu vaši otázku. Co je na tom kapesníku zvláštního?“

„No na to se ptám právě já vás,“ řekla Vin. „Dal mi ho před chvílí Špuk.“

„Aha. Tak potom to dává smysl.“

„Jakej?“ dožadovala se Vin.

„V lepší společnosti, slečno, je kapesník tradiční dárek mladého muže mladé dámě, které se chce dvořit.“

Vin se zarazila a šokovaně se podívala na kapesník. „Cože? Copak se ten kluk zbláznil?“

„V jeho věku to mladí muži většinou dělají,“ odpověděl Sazed s úsměvem. „Ale na tom není nic překvapivého. Copak jste si nevšimla, jak se po vás dívá, když vejdete do místnosti?“

„Já jsem myslela, že jen tak divně kouká. Co si myslí? Je mnohem mladší než já.“

„Tomu chlapci je patnáct, slečno. Takže je jen o rok mladší.“

„O dva,“ namítla Vin. „Mně bylo minulý týden sedmnáct.“

„I tak není o moc mladší než vy.“

Vin zvedla oči v sloup. „Já na jeho dvoření nemám čas.“

„Člověk by téměř předpokládal, slečno, že oceníte příležitost, kterou jste dostala. Každý nemá to štěstí.“

Vin se zarazila. *Vždyť je kastrát, ty blázne.* „Sazede, já… omlouvám se.“

Sazed mávl rukou. „Já jsem to nikdy nepoznal, takže mi to nechybí, slečno. Možná je to štěstí – rodinný život není v podsvětí

snadný. Podívejte, chudák pan Hammond je už celé měsíce pryč od manželky.“

„Ham je *ženatý?*“

„Jistě,“ řekl Sazed. „Myslím, že i pan Yeden. Oni chrání své rodiny a nezatahují je do podsvětí, ale občas je to nutně rozdělí.“

„A kdo ještě?“ zeptala se Vin. „Breeze? Dockson?“

„Pan Breeze je trochu příliš… samolibý na rodinný život. Pan Dockson o svých láskách nikdy nemluvil, ale mám pocit, že se v jeho minulosti odehrálo něco ošklivého. U skaata z plantáže se to stává, to asi víte.“

„Dockson je z plantáže?“ zeptala se Vin překvapeně.

„Jistě. Copak se svými přáteli nikdy nehovoříte, slečno?“

S přáteli. Já mám přátele. Byl to zvláštní pocit.

„No,“ poznamenal Sazed, „měl bych se dát do práce. Nezlobte se, že jsem tak nespolečenský, ale už jsem s tím překladem skoro hotov…“

„Jistě,“ řekla Vin, vstala a upravila si šaty. „Děkuju.“

* * *

Docksona našla v další knihovně, jak tiše píše cosi na papír a na stole má kolem sebe rozložené dokumenty. Byl oblečený jako šlechtic a vypadal v tomto oblečení spokojeně. Kelsier vypadal jako švihák, Breeze byl příliš dokonale upravený a přezdobený, ale Dockson… vypadal ve šlechtickém obleku prostě přirozeně.

Když vešla, zvedl hlavu. „Vin? Nezlob se, měl jsem pro tebe poslat. Já jsem si nějak myslel, že jsi někde venku.“

„V poslední době hodně bývám,“ řekla a zavřela za sebou dveře. „Dnes jsem zůstala doma. Poslouchat pořád to brebentění šlechtičen nad obědem člověku občas leze na mozek.“

„To si dovedu představit,“ řekl Dockson a usmál se. „Sedni si.“

Vin přikývla a pomalu šla přes místnost. Byla to tichá studovna v teplých barvách, zdobená dřevem. Venku ještě bylo světlo, ale Dockson už měl zatažené závěsy a pracoval při svíčce.

„Jsou nějaké zprávy od Kelsiera?“ zeptala se Vin, když si sedla.

„Ne,“ odpověděl Dockson a odložil listiny. „Ale s tím se počítá. Neměl zůstat v jeskyních dlouho, tak by nestálo za to, posílat posla se zprávou – jako allomant se sem dostane dřív než na koni. I tak si ale myslím, že se ještě pár dní zdrží. Znáš ho, to je přece Kell.“

Vin přikývla a chvíli seděla tiše. S Docksonem netrávila tolik času jako s Kelsierem nebo Sazedem – a dokonce Hamem a Breezem. Působil ale milým dojmem. Klidný, bystrý. Zatímco ostatní se většinou uplatňovali v partě jako allomanti, Dockson byl přínosem jen díky svým prostým organizačním schopnostem.

Když bylo potřeba něco koupit – třeba šaty pro Vin –, zařídil to Dockson. Když bylo potřeba najmout dům, sehnat zásoby nebo obstarat povolení, zařídil to Dockson. Nechodil bojovat do mlh, nechodil podvádět šlechtice ani rekrutovat vojáky. Ale bez něj by se podle Vin celá parta úplně rozpadla.

Je to hodný člověk, pomyslela si. *Nebude se zlobit, když se zeptám.* „Doxi, jaký je to na plantáži?“

„Hmm? Na plantáži?“

Vin přikývla. „Vy jste tam vyrostl, ne? Vy jste skaat z plantáže?“

„Nevím, jak na to odpovědět, Vin. Byl to těžkej život, ale těžkej život má většina skaatů. Nesměli jsme bez zvláštního povolení odejít z plantáže ani z naší chatrče. Jídla jsme měli víc než většina skaatů na ulici, ale dřeli jsme jako ve mlýně, možná víc.

Na plantážích je to jiný než ve městě. Tam je každý lord svým pánem. Vlastně formálně patří skaati Pánu Vládci a šlechta si je od něj najímá, ale může je zabíjet, jak se jí zlíbí. Každý lord musí zajistit úrodu.“

„Vy to říkáte tak… bez emocí,“ poznamenala Vin.

Dockson pokrčil rameny. „Už je to dávno, co jsem tam žil, Vin. Nevím, jestli to bylo vysloveně trápení. Byl to prostě život – a nic lepšího jsme neznali. Vlastně až teď vím, že ve srovnání s ostatními lordy byl ten můj docela mírný.“

„Tak proč jste utekl?“

Dockson se odmlčel. „Stala se taková věc,“ řekl téměř až nostalgicky. „Víš, že zákon povoluje lordům styk s kteroukoli skaatskou ženou, kterou si vybere.“

Vin přikývla. „Potom ji musí zabít.“

„Ano,“ přikývl Dockson. „Aby nestačila porodit levobočka.“

„Lord si vzal ženu, kterou jste měl rád?“

Dockson přikývl. „Nerad o tom mluvím. Ne že bych nemohl, ale protože to nemá cenu. Nejsem jediný skaat, který přišel o svou lásku kvůli choutkám, nebo dokonce lhostejnosti, lorda. Vlastně

myslím, že bys těžko hledala skaata, komu nikoho z blízkých šlechta nezavraždila. Tak… to prostě chodí.“

„Kdo byla?“

„Holka z plantáže. Říkal jsem, není na tom nic zajímavýho. Pamatuju se, jak jsem se ten poslední večer plížil mezi chatrčema, abych s ní ještě strávil poslední noc. Všichni ostatní nám pomáhali a schovávali nás před dozorcema – já jsem za tmy nesměl ven, víš. Tenkrát jsem kvůli ní poprvé vyšel v noci do mlh. Někteří mě pokládali za blázna a jiní překonali předsudky a podpořili mě. Asi proto, že věděli, že se máme rádi. Tím jsme jim vlastně dávali najevo, že je pořád pro co žít.

Potom si Kareien vzal Lord Devinshae a druhý den přinesli její tělo k pohřbu. Z těch chatrčí s ní něco odešlo. Cítil jsem to hned ten den večer. Nevěděl jsem, že existuje lepší život, ale nemohl jsem zůstat, už proto, že tam byla Kareienina rodina a že na nás denně dohlížel Lord Devinshae…“

Dockson si povzdechl a zakroutil hlavou. Vin konečně viděla v jeho tváři cit. „Víš,“ řekl, „někdy mě udivuje, že se ještě o něco snažíme. Při tom všem, co nám dělají – člověk by řekl, že lásku a naději zákonitě musíme vzdát. Ale my jsme se nevzdali. Skaati pořád milujou. A pořád chtějí zakládat rodiny a pořád bojujou. No, podívej se na nás – bojujeme za tu Kellovu bláznivou myšlenku proti Bohu, o kterým všichni víme, že nás stejně povraždí.“

Vin seděla tiše a snažila se pochopit tu hrůzu jeho slov. „Já… jsem myslela… říkal jste, že váš lord byl mírnej…“

„To byl,“ řekl Dockson. „Lord Devinshae skoro nikdy nikoho neubil k smrti, jen občas likvidoval ty nejstarší, když jsme se přemnožili. Jinak měl mezi šlechtou skvělou pověst. Určitě jsi ho potkala někdy na plese. V zimě mimo sezónu bývá v Luthadelu.“

Vin zamrazilo. „Docksone, to je hrozný! Jak můžou mezi sebe přijmout takový monstrum?“

Dockson se zamračil a potom se naklonil nad stůl a opřel se o něj rukama. „Vin, oni jsou takoví *všichni!*“

„Já vím, že tohle skaati říkají, Doxi,“ řekla Vin. „Ale ty lidi, co chodí na ty plesy, ti takoví nejsou. Já jsem s nima mluvila a tancovala. Doxi, některý jsou opravdu hodný, je jich dost. Já myslím, že ani nevědí, jak hrozně skaati žijou!“

Dockson se na ni podíval se zvláštně překvapeným výrazem. „To mi opravdu říkáš ty, Vin? Proč teda myslíš, že proti nim

bojujeme? Ty si neuvědomuješ, čeho jsou tihle lidi – všichni tihle lidi – schopní?“

„Asi krutosti,“ odpověděla Vin. „A lhostejnosti. Ale všichni nejsou takoví tyrani jako ten váš lord.“

Dockson zakroutil hlavou. „Ty do nich jen nevidíš, Vin. Šlechtic je schopný jednu noc znásilnit a zavraždit skaatskou ženu a druhý den dostat pochvalu za ctnost a morálku. Pro ně skaati prostě nejsou lidi. Šlechtična se ani nepozastaví nad tím, když její muž spí se skaatkou.“

„Já…“ Vin se odmlčela, nejistá. O těchhle věcech zrovna nechtěla mluvit. Bití by možná byla schopná odpustit, ale tohle…

Dockson zakroutil hlavou. „Nenech se jima oklamat, Vin. Tyhle věci jsou tady ve městě méně vidět, tady jsou nevěstince, ale ty vraždy, to je realita. Některé nevěstince mají chudé, ale urozené prostitutky. Jiné ale mají skaatky a čas od času je prostě vyvraždí, aby se zavděčily inkvizitorům.“

Vin si najednou připadala slabá. „Já… o nevěstincích moc nevím, Doxi. Bratr mi vždycky hrozil, že mě tam pošle. Ale jen to, že existujou, přece samo o sobě neznamená, že tam všichni muži chodí. Hodně jich přece pracuje a do skaatských bordelů nechodí.“

„Šlechta je jiná, Vin,“ řekl Dockson stroze. „Jsou to zrůdy. Proč myslíš, že nic nenamítám proti tomu, že je Kelsier zabíjí? Proč myslíš, že pracuju s ním na svržení jejich vlády? Měla by ses zeptat některýho z těch hezkých mladíků, co tě chodí vyzvat k tanci, kolikrát spal se skaatskou ženou, o které věděl, že bude brzy zabita. Dělají to všichni.“

Vin sklopila oči.

„Oni nikdy nebudou jiní, Vin,“ dodal Dockson. Nemluvil o tom tak zaujatě jako Kelsier. Vypadal spíš… rezignovaně. „Myslím, že Kell nebude spokojený, dokud nebudou všichni mrtví. Pochybuju, že bychom museli zacházet tak daleko – že bychom vůbec mohli zajít tak daleko –, já osobně bych byl spokojenější, kdybych viděl, jak se jejich společnost rozpadla.“

Vin seděla mlčky. *Všichni takoví být nemůžou,* pomyslela si. *Jsou tak hezcí a urození. Elend přece nikdy neznásilnil a nezabil skaatskou ženu… že ne?*

Spím, ale jen pár hodin denně. Musíme postupovat, každý den co nejdál – ale když se nakonec uložím ke spánku, nepřichází. Myšlenky, které mě trápí ve dne, dostávají v tichu noci novou naléhavost. Navíc slyším to tepání tam nahoře, ty impulsy z hor. Každý jako by mě přitahoval blíž.

23

„Říká se, že smrt bratrů Geffenryových byla odplatou za vraždu Lorda Entrona," řekla tiše Lady Kliss. Za skupinkou, ve které byla i Vin, hrála na pódiu hudba. Bylo však už pozdě a tančil málokdo.

Kroužek kolem Lady Kliss se mračil. Bylo v něm asi šest šlechticů včetně Vin a jejího společníka – jistého Milena Davenpleua, mladého dědice menšího aristokratického domu.

„Ale Kliss," namítl Milen, „domy Geffenry a Tekiel jsou přece přátelé. Proč by chtěl Tekiel zavraždit dva členy domu Geffenry?"

„No proč?" zeptala se Kliss a spiklenecky se naklonila nad stůl, až se jí rozhoupal masivní uzel zlatých vlasů. Kliss nikdy neměla nadbytek vkusu. Byla ovšem dokonalým zdrojem drbů.

„Pamatujete si, jak našli Lorda Entrona mrtvého v zahradě u Tekielů?" nadhodila Kliss. „No, zdálo se evidentní, že ho musel zabít někdo z Tekielových nepřátel. Ale Geffenry poslal Tekielovi petici s žádostí o spojenectví – evidentně někdo z domu předpokládal, že kdyby se něco stalo, Tekiel by začal spojence sám vyhledávat."

„Chceš říct, že Geffenry úmyslně zabil Tekielova spojence?" podivil se Rene, Klissin nápadník. Zamyšleně zvedl obočí.

Kliss mu poklepala na rameno. „Nedělej si s tím starosti, drahý," řekla, ale hned se vášnivě vrátila k tématu. „To je přece jasné. Kdyby Geffenry tajně zabil Lorda Entrona, získal by spojenectví, které potřebuje. A s ním přístup na Tekielovy kanály přes východní pláně."

„Ale obrátilo se to proti němu," řekl Milen zamyšleně. „Tekiel na to přišel a zabil Ardouse a Callinse."

„S Ardousem jsem několikrát tancovala na posledním plese," řekla Vin. A *teď je mrtvý a jeho tělo leželo na ulici v chudinské čtvrti.*

„Ano?" zeptal se Milen. „Jaký byl?"

Vin pokrčila rameny. „Nic moc." *A to je všechno, co tě zajímá, Milene? Tady umřel člověk a ty chceš jen vědět, jestli se mi líbil víc než ty?*

„No, tak teď tancuje s červama," poznamenal Tyden, poslední ze skupinky.

Milen se tomu vtipu zasmál. Ačkoli nestál za to. Jako ostatně všechny Tydenovy vtipy. Tyden byl spíše typ, který by si rozuměl se surovci z Camonova gangu než se šlechtici v tanečním sále.

Ano, Dox říká, že jsou takoví pod tou slupkou všichni.

Vin se stále honil v hlavě její rozhovor s Docksonem. Když tenkrát začala chodit na plesy – tu noc, co málem přišla o život –, připadalo jí všechno tak falešné. Copak už na ten svůj původní dojem zapomněla? Jak se mohla tak nechat vtáhnout mezi ně a začít obdivovat jejich vyrovnanost a nádheru?

Teď se při každém doteku jejich ruky při tanci zachvěla – jako by cítila tu prohnilost v jejich srdcích. Kolik skaatů zabil Milen? A co Tyden? Ten vypadal na člověka, který by si noci se skaatskými ženami užíval.

Hrála však svou roli statečně dál. Dnes večer měla černé šaty. Nějak se potřebovala od ostatních šlechticů a šlechtičen v pestrobarevných šatech a se zářivými úsměvy na rtech odlišit. Jejich společnosti se však vyhnout nemohla. Postupně získávala jejich důvěru, kterou její parta potřebovala. Kelsier by byl nadšený, kdyby zjistil, že jeho plán proti domu Tekiel funguje. A to nebylo všechno. Měla ještě desítky různých drobností, které by mohly být pro partu velmi důležité.

Jednou z nich byl dům Venture. Rodina se evidentně připravovala na jakousi očekávanou vleklou válku aristokratických

domů. Projevovalo se to mimo jiné tím, že Elend chodil na plesy čím dál méně. Ne že by to Vin vadilo. Když na plese byl, obvykle se jí vyhýbal a ani ona s ním nechtěla mluvit. Vzpomínka na rozhovor s Docksonem by jí možná zabránila mluvit s ním bez předsudků.

„Milene?“ ozval se Lord Rene. „Pořád ještě si s námi chceš zítra ráno zahrát shelldry?“

„Samozřejmě, Rene,“ odpověděl Milen.

„A neříkal jsi to už minule?“ zeptal se Tyden.

„Budu tam,“ odpověděl Milen. „Minule mi do toho něco přišlo.“

„A teď už nepřijde?“ zeptal se Tyden. „Víš, že nemůžeme hrát, když nemáme čtvrtýho. Když nepřijdeš, tak musíme říct někomu jinýmu…“

Milen si povzdechl, zvedl ruku a ukázal stranou. Vin si toho gesta všimla – zaslechla předtím část jejich rozhovoru. Podívala se stranou a málem nadskočila, když zahlédla, jak se k nim blíží obligátor.

Zatím se obligátorům na plese vždycky vyhnula. Po onom setkání s arciprelanem tehdy před dvěma měsíci a potom s inkvizitorem si dávala pozor, aby se k nim ani nepřiblížila.

Obligátor se blížil k nim a úlisně se usmíval. Snad to byly ty ruce, které měl sepjaté před sebou a schované v šedých rukávech. Snad to bylo to tetování kolem očí svraštělé ve stárnoucí tváři. Snad to byl ten pohled, jak se na ni díval. Připadalo jí, jako by viděl pod její převlek. Tohle nebyl normální šlechtic, to byl *obligátor* – oko Pána Vládce, vymahač jeho vůle.

Obligátor se u skupinky zastavil. Podle tetování patřil ke Kantonu ortodoxie, prvotní byrokratické armádě Ministerstva. Přehlédl skupinku a tiše řekl: „Ano?“

Milen vytáhl několik mincí. „Slibuju, že s těmahle dvěma půjdu zítra na shelldry,“ řekl a podal mince starému obligátorovi.

Vin to připadalo jako hloupý důvod volat obligátora. Obligátor se však ani nesmál, ani nepozastavil nad nějakou lehkovážností. Jen se pousmál a sevřel v dlani peníze hbitě jako zloděj. „Jsem svědek, Lorde Milene,“ řekl.

„Spokojení?“ zeptal se Milen ostatních.

Přikývli.

Obligátor se otočil, na Vin už se ani nepodíval a odešel. Tiše si oddechla a sledovala, jak se plouží pryč.

Oni musejí vědět úplně o všem, co se u dvora šustne, uvědomila si. *Když je šlechta povolá za svědky k takovýmhle hloupostem…* Čím víc se toho o Ministerstvu dovídala, tím víc si uvědomovala, jak chytře je Pán Vládce drží v hrsti. Obligátoři svědčili u každého obchodního kontraktu. Dockson a Renoux s nimi museli jednat téměř denně. Jenom oni mohli potvrzovat sňatky, rozvody, koupě pozemků a ratifikovat dědictví šlechtických titulů. Pokud jakoukoli událost neodsvědčil obligátor, jako by se nestala, pokud nepodepsal dokument, jako by nebyl nikdy napsán.

Vin zakroutila hlavou. Rozhovor se mezitím přesunul na jiné téma. Byla to dlouhá noc a mysl měla plnou zážitků a informací. Po cestě domů do Fellise je všechny zapíše.

„Promiňte, Lorde Milene," řekla a položila mu ruku na paži – i když se přitom slabě zachvěla, „Myslím, že je čas, abych si šla odpočinout."

„Doprovodím vás k vozu," řekl.

„To není nutné," řekla mile. „Chci si jen chvilku odpočinout a potom stejně musím počkat na svého Terrismana. Půjdu k našemu stolu."

„Dobře, prosím," řekl a uctivě kývl.

„Jděte, když musíte, Valette," řekla Kliss. „Ale přijdete o novinku, kterou jsem se dověděla o Ministerstvu…"

Vin se zastavila. „Jakou novinku?"

Kliss zasmrkala očima a podívala se za odcházejícím obligátorem. „Inkvizitoři se rojí jako vosy. Udělali za posledních pár měsíců razii na dvakrát tolik zlodějských band než normálně. Ani nevodí vězně na popravu – zabijou je rovnou a nechají je tam."

„Jak tohle všechno víš?" zeptal se Milen skepticky. Vypadal tak vznešeně. Člověk by netušil, jaký vlastně je.

„Mám své zdroje," odpověděla Kliss s úsměvem. „No jo, dnes odpoledne objevili inkvizitoři další bandu. Tady ve vedlejší čtvrti."

Vin zamrazilo. To nemůže být daleko od Clubsova obchodu… *Ne, to nemohli být oni. Dockson a ostatní jsou na to moc chytří. I bez Kelsiera se dokážou zabezpečit.*

„Zatracený zloději," vyprskl Tyden. „Mizerný skaati, taky nevědí, kde je jejich místo. Copak nás už dost neokrádají tím, že je musíme živit?"

„To je zvláštní, že se tihle lidi dokážou uživit jen zlodějinou," řekla Carlee, Tydenova mladá žena. Měla hlas, jako když přede

kočka. „Neumím si představit, co je to za ňoumu, když se nechá okrást od skaata.“

Tyden se začervenal a Vin ho zvědavě sledovala. Carlee mluvila málo, jen občas utrousila pichlavou poznámku na manželův účet. *Nejspíš ho okradli. Nebo podvedli?*

To už Vin nechala na příště a otočila se k odchodu. Tím ovšem stanula tváří v tvář nově příchozí – Shan Elarielové.

Elendova bývalá snoubenka byla upravená jako vždycky. Dlouhé kaštanové vlasy se jí až skoro zářivě leskly a její krásná postava Vin jen připomínala, jak je sama hubená. Sebevědomá byla natolik, že i sebejistý člověk se vedle ní cítil jaksi nesvůj. Shan představovala – jak si Vin postupně začínala uvědomovat – aristokratický ideál dokonalé ženy.

Muži v hloučku uctivě kývali na pozdrav a ženy se poklonily, poctěny tím, že budou mít tak významnou společnost. Vin se podívala stranou a snažila se uniknout, ale Shan stála přímo před ní.

Shan se usmála. „Á, Lord Milen,“ řekla Vininu společníkovi, „to je škoda, že je vaše původní společnice dnes večer tak churavá. Vypadá to, že máte na vybranou z několika dalších možností.“

Milen se začervenal, protože ho Shan touto poznámkou dostala do poněkud obtížné situace. Má se postavit za Vin a vysloužit si hněv tak mocné ženy? Nebo se má naopak postavit na stranu Shan a urazit svou společnici?

Zachoval se jako zbabělec a poznámku přešel. „Jsme poctěni, že jste mezi nás přišla, Lady Shan.“

„Skutečně,“ řekla Shan uhlazeně a oči jí zářily radostí, když viděla, jak je Vin nesvá.

Zatracená ženská! pomyslela si Vin. Vypadalo to, jako kdyby ji Shan vyhledala vždycky, když se začala nudit, aby se jejími rozpaky trochu rozptýlila.

„Ovšem,“ poznamenala Shan, „obávám se, že jsem si nepřišla popovídat. I když je to nepříjemné, mám tady co do činění s tím Renouxovým děckem. Omluvíte nás?“

„Jistě, paní,“ odpověděl Milen a ustoupil. „Lady Valette, děkuju za společnost dnes večer.“

Vin kývla a připadala si jako malé raněné zvíře, které opustila smečka. Dnes večer se Shan skutečně mluvit nechtěla.

„Lady Shan," řekla, jakmile se ocitly o samotě, „obávám se, že váš zájem o mě je jaksi neopodstatněný. S Elendem jsem se v poslední době téměř neviděla."

„Já vím," řekla Shan. „Mám pocit, že jsem vás přecenila, dítě. Člověk by řekl, že když získáte přízeň muže mnohem významnějšího, než jste vy sama, tak ho nenecháte tak snadno odejít."

Neměla by žárlit? pomyslela si Vin a snažila se potlačit znechucení, když ucítila, jak na ni Shan allomanticky působí. *Neměla by mě nenávidět, že jsem se postavila na její místo?*

Ovšem to by nebylo aristokratické. Vin nic neznamenala – jen momentální rozptýlení. Shan nestála o Elendovu přízeň, ona se jen potřebovala pomstít muži, který ji ponížil.

„Rozumná dívka by využila jediné výhody, kterou má," řekla Shan. „Jestli si myslíte, že si vás někdy všimne nějaký jiný významný šlechtic, tak jste na omylu. Elend rád šokuje dvůr – a tak si přirozeně za tímto účelem začal s nejprostší a nejomezenější ženou, kterou našel. Využijte příležitosti, jiná nepřijde."

Vin zaťala zuby a přešla urážky i allomancii. Shan byla evidentně v oboru urážek mistryně.

„No," řekla Shan, „potřebuju potvrzení ohledně jistých textů, které má Elend ve vlastnictví. Umíte číst, ne?"

Vin stroze přikývla.

„Výborně," řekla Shan. „Stačí, když si zapamatujete tituly knih – nedívejte se ale na obálky, ty klamou. Přečtěte si prvních pár stránek a potom mi budete referovat."

„A kdybych místo toho referovala Elendovi, co máte v plánu?"

Shan se rozesmála. „Má drahá, vy *nemáte* tušení, co já mám v plánu. Kromě toho se zdá, že jste u dvora udělala určitý postup. Tak určitě uznáte, že na něco takového jako podrazit mě byste si jistě netroufla ani pomyslet."

Po těchto slovech Shan odešla a okamžitě na sebe nabalila řadu nohsledů. Její klidnění zesláblo a Vin cítila novou vlnu zoufalství a vzteku. Byly doby, kdy by prostě utekla, protože by jí toho ponížení připadalo už příliš na to, aby se dál zabývala Shaninými urážkami. Tentokrát však dostala chuť trochu něco vrátit.

Uklidni se. To je dobrý. Stala ses zbraní ve válce aristokratických domů – většina nižší šlechty si o tom může nechat jen zdát.

Povzdechla si a vrátila se k prázdnému stolu, u něhož seděla s Milenem. Ples se ten večer konal v krásné tvrzi domu Hasting. Její střední věž obklopovalo šest menších věžiček. Byly v její těsné blízkosti a spojovaly je s ní vysoké ochozy. Všech sedm věží bylo zdobeno klikatými vzory z barevného skla.

Taneční sál byl nahoře v hlavní věži. Věž měla zdvižné plošiny, které zvedali skaati, takže šlechta nemusela nahoru po schodech. Samotný taneční sál nebyl tak krásný jako mnohé jiné, které Vin už navštívila. Byla to obyčejná, přibližně čtvercová místnost s klenutými stropy a barevnými okny po obvodě.

To je zvláštní, jak snadno člověk otupí, pomyslela si Vin. *Možná proto šlechtici dělají takové věci. Zabíjejí tak dlouho, že už je to ani nevyvede z míry.*

Požádala sluhu, aby poslal pro Sazeda, a potom se posadila. *Kdyby tak sebou Kelsier trochu hodil a už se vrátil,* pomyslela si. Bez jeho přítomnosti ztrácela parta, včetně Vin, motivaci. Ne že by se jí nechtělo do práce – ale Kelsierův kousavý humor a optimismus jí dodávaly chuť.

Vin líně zvedla oči a zahlédla kousek od svého stolu Elenda Ventura, jak hovoří s malou skupinkou mladých šlechticů. Strnula. Část jejího já – Vin – by nejraději utekla a někde se schovala. Třeba pod stolem, čert vezmi šaty.

Kupodivu však její druhá stránka – Valette – byla silnější. *Musím s ním mluvit,* pomyslela si. *Ne kvůli Shan, ale protože musím zjistit pravdu. Dockson to přehání. Určitě. Musí…*

Kde se v ní vzala ta odvaha ke konfrontaci? Když vstávala, sama se divila svému odhodlání. Prošla tanečním sálem a přitom si rychle upravila černé šaty. Jeden z Elendových společníků mu poklepal na rameno a kývl směrem k Vin. Elend se otočil a ostatní muži poodešli.

„Jé, Valette," řekl, když se před ním zastavila. „Já jsem přišel pozdě. Ani jsem nevěděl, že tu jste."

Lháři. Samozřejmě jsi to věděl. Valette by si ples u Hastingů nikdy nenechala ujít. Jak tohle přejít? Jak se zeptat? „Vy jste se mi vyhýbal," odpověděla.

„Ne, to bych neřekl. Já jsem jen byl hodně zaneprázdněný. Záležitosti v domě, a tak… Kromě toho jsem vás varoval, že jsem nezdvořilý a…" odmlčel se. „Valette? Je všechno v pořádku?"

Vin si uvědomila, že posmrkává, a cítila, že má na tváři slzu. *Idiote!* pomyslela si a osušila si tvář Lestibournesovým kapesníkem. *Zničíš si makeup!*

„Valette, vy se třesete!“ řekl Elend neklidně. „No tak, pojďte na chvilku na balkon na čerstvý vzduch.“

Nechala se odvést od zvuků hudby a klábosících lidí. Vyšli ven do tmy a ticha. Balkon – jeden z mnoha, které vyčnívaly z centrální věže – byl prázdný. Na zábradlí stála jediná lucerna a v rozích vkusně upravené rostliny.

Ve vzduchu se jako obvykle převalovala mlha, ale protože byl balkon těsně nalepený na vyhřátou zeď tvrze, byla tady mlha řídká. Elend jí nevěnoval pozornost. Podobně jako ostatní šlechtici pokládal strach z mlhy za hloupý skaatský předsudek – s čímž musela Vin jedině souhlasit.

„Tak copak se stalo?“ zeptal se Elend. „Přiznám, že jsem vás zanedbával. Mrzí mě to. Nezasloužíte si to, já jen… no, připadalo mi, že jste dobře zapadla do společnosti a nepotřebovala jste, aby se kolem vás motal nějaký potížista jako já…“

„Spal jste někdy se skaatskou ženou?“ zeptala se Vin.

Elend se zaraženě odmlčel. „Tohle vás tak trápí? Kdo vám to řekl?“

„Tak spal?“ naléhala Vin.

Elend mlčel.

Pro Pána Vládce! Tak je to pravda.

„Posaďte se,“ řekl Elend a podal jí židli.

„Je to pravda, viďte?“ řekla Vin a sedla si. „Udělal jste to. Měl pravdu, jste *všichni* bestie.“

„Já…“ Položil ruku Vin na paži, ale ona ji odsunula a cítila, jak jí po tváři stekla slza a zmáčela jí šaty. Zvedla ruku a osušila si oči. Když se podívala na kapesník, byl potřísněný od makeupu.

„Stalo se to, když mi bylo třináct,“ řekl Elend tiše. „Otec si myslel, že už je čas, abych se stal mužem. Já jsem ani nevěděl, že tu dívku potom zabijou, Valette. Čestně, nevěděl.“

„A potom?“ naléhala rozzlobeně. „Kolik žen jste zabil, Lorde Venture?“

„Ani jednu! Nikdy, Valette. Po tom, co jsem zjistil, co se tenkrát poprvé stalo, tak už nikdy.“

„A vy čekáte, že vám budu věřit?“

„Nevím," řekl Elend. „Podívejte, já vím, že ženy u dvora rády vidí ve všech mužích tyrany, ale musíte mi věřit. My nejsme všichni takoví."

„Mně bylo řečeno, že jste," odpověděla Vin.

„Kdo vám to řekl? Šlechtici z venkova? Valette, oni nás neznají. Oni na nás žárlí, protože nám patří většina kanálů – a možná na nás žárlí právem. Ale tím nejsme horší."

„Jaké procento?" zeptala se Vin. „Kolik šlechticů dělá tyhle věci?"

„Možná tak třetina," odpověděl Elend. „Nevím to jistě. Já se s takovými lidmi nestýkám."

Ráda by mu byla věřila, tím však byla skeptičtější. Ale když se podívala do těch očí – do očí, které jí vždycky připadaly tak čestné –, byla na vahách. Poprvé, co pamatovala, zcela zavrhla Reenovo našeptávání a prostě uvěřila.

„Třetina," řekla šeptem. *Tolik! Ale je to lepší než všichni.* Zvedla ruku, aby si osušila oči, a Elend si všiml jejího kapesníku.

„Kdo vám to dal?" zeptal se.

„Nápadník," odpověděla Vin.

„Ten, co vám o mně řekl tyhle věci?"

„Ne, to byl jiný," řekla Vin. „On… říkal, že všichni šlechtici – nebo teda všichni šlechtici z Luthadelu – jsou hrozní. Říkal, že ženy u dvora ani nepovažují za nevěru, když jejich muži spí se skaatkami."

Elend se ušklíbl. „Váš informátor nezná dost dobře ženy. To mi, prosím, ukažte jedinou dámu, kterou nezneklidní, když má její manžel pletky s jinou – ať je to skaatka nebo šlechtična."

Vin přikývla a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Připadala si směšně… ale byla klidná. Elend klečel vedle její židle a stále ještě na něm byly vidět obavy.

„Á," řekla, „váš otec patří do té třetiny?"

Elend se začervenal a sklopil oči. „Má všechny možné milenky – skaatky, šlechtičny, jemu je to jedno. Já mám tu noc pořád před očima, Valette. Kdyby tak… nevím."

„Nebyla to vaše vina, Elende," řekla. „Byl jste třináctiletý kluk, který udělal, co mu táta řekl."

Elend odvrátil pohled, ale stačila mu v očích zahlédnout vztek i vinu. „Někdo musí zabránit, aby se tyhle věci mohly dál dít," řekl tiše a Vin překvapila naléhavost v jeho hlase.

Tomuhle člověku to není lhostejné, pomyslela si. *Je jako Kelsier nebo jako Dockson. Je to dobrý člověk. Proč to oni nevidí?*

Nakonec Elend vzdychl, vstal a přisunul si židli. Sedl si, opřel se loktem o zábradlí a projel si prsty rozcuchané vlasy. „No," poznamenal, „asi nejste první dáma, kterou jsem na plese rozplakal, ale jste první, na které mi upřímně *záleží.* Postoupil jsem o schůdek výš."

Vin se usmála. „To nebylo kvůli vám," řekla a opřela se. „To jen… byly to kruté měsíce. Když jsem se o těchhle věcech dověděla, nemohla jsem se s tím vyrovnat."

„S touhle zkorumpovaností se v Luthadelu musí něco udělat," řekl Elend. „Pán Vládce ji nevidí – nebo spíš nechce vidět."

Vin přikývla a potom se podívala na Elenda. „Proč jste se mi vlastně vůbec v poslední době vyhýbal?"

Elend se znovu začervenal. „Měl jsem pocit, že máte dost nových přátel na pobavení."

„Co má tohle znamenat?"

„Nemám rád hodně z těch lidí, se kterými jste se stýkala, Valette," řekl Elend. „Zapadla jste velmi dobře do luthadelské společnosti a já vím, že politické hrátky člověka mění."

„To se snadno říká," odpověděla Vin. „Zvlášť když jste až na vrcholu politické špičky. Vy si můžete dovolit politiku ignorovat – my nemáme takové štěstí."

„Ano, asi máte pravdu."

„Kromě toho," řekla Vin, „vy se účastníte politických hrátek zrovna jako všichni ostatní. Nebo se mi snad budete snažit namluvit, že jste se o mě zajímal z jiného důvodu, než abyste udělal naschvál svému otci?"

Elend zvedl ruce. „Dobře, potrestala jste mě, byl jsem trouba a pitomec. To je rodová zátěž."

Vin si povzdechla, opřela se a cítila na vlhkých tvářích chladný závan mlhy. Elend není zloduch, to mu věří. Možná je hloupá, ale tohle je Kelsierovo dílo. Začíná lidem kolem sebe důvěřovat. A nikomu nechtěla věřit víc než Elendu Venturovi.

A když se hrůzy znásilnění skaatských žen netýkaly přímo Elenda, snadněji se s nimi vyrovnala. Kdyby skaatské ženy vraždila třetina šlechticů, ještě by třeba byla možná náprava. Nebylo by nutné likvidovat šlechtu – stačilo by likvidovat její praktiky. Bylo

by nutné zajistit, aby se určité věci neděly – bez ohledu na to, jaké má kdo předky.

Pro Pána Vládce, pomyslela si Vin, *já už začínám uvažovat jako oni – jako bych si už začínala myslet, že můžeme něco změnit.*

Podívala se na Elenda, který seděl zády k převalující se mlze. Tvářil se nevrle.

Vyvolala jsem mu špatné vzpomínky, pomyslela si Vin s pocitem viny. *Není divu, že otce tak nenávidí.* Chtěla najednou udělat něco, co by ho potěšilo.

„Elende," řekla. Otočil se k ní. „Oni jsou zrovna takoví jako my."

Zarazil se. „Cože?"

„Skaati z plantáží," řekla Vin. „Jednou jste se mě na ně ptal. Dostala jsem strach, tak jsem reagovala jako správná šlechtična – ale zdálo se mi, že vás to zklamalo, když jste se ode mě nic nedověděl."

Naklonil se blíž. „Takže vy jste opravdu bývala mezi skaaty?"

Vin přikývla. „Často. Kdybyste se zeptal naší rodiny, řeknou, že příliš často. Možná proto mě sem poslali. Některé skaaty jsem znala dobře – hlavně jednoho staršího muže. Ztratil ženu, kterou miloval, protože jeho pán chtěl jeden večer něco hezkého a milého pro pobavení."

„Na vaší plantáži?"

Vin rychle zakroutila hlavou. „On utekl a přišel k nám."

„A vy jste to kryla?" zeptal se Elend překvapeně. „Zběhlí skaati se popravují!"

„Jenom jsem zachovala jeho tajemství," řekla Vin. „Neznala jsem se s ním moc dlouho… ale, Elende, tohle vám můžu zaručit: jeho láska byla stejně silná jako láska šlechtice. Silnější než láska většiny šlechticů tady v Luthadelu. Určitě."

„A co inteligence?" zeptal se Elend zvědavě. „Jsou… pomalejší?"

„Samozřejmě ne," odsekla Vin. „Řekla bych, Elende Venture, že jsem znala několik skaatů inteligentnějších než vy. Nemusí být vzdělaní na to, aby byli inteligentní. A jsou rozzlobení."

„Rozzlobení?" zeptal se.

„Někteří," odpověděla Vin. „Nad tím, jak se s nimi zachází."

„Takže oni to vědí? Vědí o rozdílu mezi jimi a námi?"

„Jak by to nevěděli?“ namítla Vin a osušila si nos kapesníkem. Zarazila se ovšem, když zjistila, kolik na něm zůstalo makeupu.

„Prosím,“ řekl Elend a podal jí svůj kapesník. „Řekněte mi víc. Jak o tom všem víte?“

„Řekli mi to,“ odpověděla Vin. „Důvěřovali mi. Vím, že jsou rozzlobení a stěžují si na těžký život. A že jsou inteligentní, to vím podle toho, co všechno skrývají před šlechtou.“

„Co třeba?“

„Třeba celou síť tajného hnutí,“ řekla Vin. „Pomáhají zběhům cestovat po kanálech z jedné plantáže na druhou. Šlechta si toho nevšimne, protože se nikdy nedívá skaatům do tváře.“

„Zajímavé.“

„A ještě,“ dodala Vin, „mají zlodějské party. Takže musejí být dost chytří, když se umějí skrývat před obligátory a šlechtou a krást z aristokratických domů Pánu Vládci rovnou pod nosem.“

„Ano, já vím,“ řekl Elend. „Chtěl bych se s některým setkat, abych se jich zeptal, jak se skrývají. Musejí to být úžasní lidé.“

Vin by hovořila ještě dál, ale raději už držela jazyk za zuby. *Už jsem toho i tak řekla dost.*

Elend se na ni podíval. „Vy jste taky úžasná, Valette. Neměl jsem odhad, když jsem si myslel, že vás už získali na svou stranu. Třeba naopak vy získáte je.“

Vin se usmála.

„Ale,“ řekl Elend a vstal, „já už musím jít. Já jsem vlastně dnes přišel na ples kvůli jedné věci – mí přátelé tu mají schůzku.“

To je pravda! pomyslela si Vin. Jeden z těch mužů, s nimiž se Elend sešel posledně – jak se Kelsier se Sazedem divili, s kým se to schází –, byl Hasting.

Vin také vstala a vrátila Elendovi kapesník.

Nevzal si ho. „Třeba si ho budete chtít nechat. Nebylo to míněno jen jako čistě funkční záležitost.“

Vin se podívala na kapesník. *Kapesník je tradiční dárek mladého muže mladé dámě, které se chce dvořit.*

„Tak to ano!“ řekla a vzala si kapesník zpátky. „Děkuju.“

Elend se usmál a udělal krok směrem k ní. „Ten druhý, ať už je to kdokoli, má přede mnou náskok, protože jsem hlupák. Ale nejsem zas tak hloupý, abych se mu vzdal bez boje.“ Spiklenecky mrkl, poklonil se a odešel přes taneční sál.

Vin chvilku počkala a potom vklouzla balkónovými dveřmi za ním. Elend se sešel se stejnou dvojící jako posledně – s Lekalem a Hastingem, politickými odpůrci domu Venturů. Chvíli se tam zastavili a potom všichni odešli ke schodišti po straně sálu.

Ty schody vedou jen na jedno místo, pomyslela si Vin a vrátila se zpátky do sálu. *K postranním věžičkám.*

„Slečno Valette?“

Vin nadskočila, otočila se a spatřila Sazeda. „Půjdeme?“ zeptal se.

Vin rychle došla k němu. „Lord Elend Venture právě zmizel na schodišti s přáteli Lekalem a Hastingem.“

„Zajímavé,“ poznamenal Sazed. „A proč by… slečno, co se vám to stalo s makeupem?“

„To nechte být,“ řekla Vin. „Myslím, že bych měla jít za nimi.“

„Tohle je *další* kapesník, slečno?“ všiml si Sazed. „To jste tedy byla čilá.“

„Sazede, posloucháte mě?“

„Ano, slečno. Myslím, že byste za nimi mohla jít, kdybyste chtěla, ale bylo by to dost nápadné. Nevím, jestli je to nejlepší způsob, jak získat informace.“

„Já bych je nesledovala takhle,“ řekla Vin tiše. „Allomanticky. Ale to byste mi to musel nejdřív dovolit.“

Sazed se zastavil. „Co váš bok?“

„Ten už je dávno v pořádku,“ odpověděla Vin. „Už ho vůbec necítím.“

Sazed si povzdechl. „No tak dobře. Pan Kelsier s vámi chtěl stejně zase začít trénovat, až se vrátí. Ale… buďte opatrná. Je to zvláštní, říkat něco takového Mistbornovi, ale stejně.“

„Budu,“ odpověděla Vin. „Za hodinu se sejdeme tamhle na balkoně.“

„Hodně štěstí, slečno,“ řekl Sazed.

Vin už utíkala zpátky k balkonu. Postavila se do kouta a před sebou měla kamenné hrazení a mlhu. Ten nádherný vířící svět. *Trvalo to moc dlouho,* pomyslela si, sáhla do rukávu a vyndala lahvičku kovů. Rychle spolkla obsah a vyndala hrst mincí.

Potom vyskočila na hrazení a šťastně se vrhla do temných mlh.

Cín jí zbystřil zrak a vítr jí čechral šaty. Cín s olovem jí posílil tělo. Otočila se k opěrné zdi mezi hlavní a postranní věží. Ocel jí dala sílu, když odhodila minci dolů pod sebe do hluboké tmy.

Vymrštila se do vzduchu. Vítr jí stále čechral šaty, takže si připadala, jako když za sebou vláčí balík látky, ale její allomantická síla si s tím vším poradila. Potřebovala se dostat k další věži. To znamenalo dostat se nejdřív na horní ochoz, který ji spojoval s velkou centrální věží. Spálila cín a posunula se ještě výš a potom odhodila do mlhy za sebou další minci. Když cinkla o zeď, Vin se vymrštila dopředu.

Narazila do zdi o kousek níž, než potřebovala – záhyby látky na šatech však náraz utlumily –, ale podařilo se jí chytit okraje ochozu. Kdyby nebyla spálila kovy, těžko by se nahoru dostávala, ale allomantka Vin se přehoupla celkem snadno.

Krčila se v černých šatech a tiše postupovala po ochozu. Nebyly tu žádné stráže, ale ve strážní kabině ve věži se svítilo.

Tudy to nepůjde, pomyslela si a podívala se nahoru. Věž měla patrně více místností a několik jich bylo osvětlených. Vin odhodila minci a vyskočila do výšky a potom zatáhla za okenní kování a vymrštila se na kamennou okenní římsu. Okenice byly zavřené. Rozdmýchala cín, aby slyšela, co se uvnitř děje.

„… ples se vždycky protáhne dlouho do noci. Budeme muset asi zdvojit hlídky.“

Stráže, pomyslela si Vin, seskočila a zatlačila na vrch okna. Zatřáslo se a Vin vyskočila nahoru podél zdi věže. Dopadla na římsu vedlejšího okna a přitáhla se k němu.

„… ani trochu nelituju, že jsem přišel pozdě,“ ozval se známý hlas uvnitř. „Ona je mnohem atraktivnější než ty, Teldene.“

Jakýsi mužský hlas se rozesmál. „Mocný Elend Venture konečně uchvácen hezkou tvářičkou.“

„Ona je víc než hezká tvářička, Jastesi,“ řekl Elend. „Je laskavá – pomáhala na své plantáži skaatským zběhům. Mohli bychom ji sem pozvat a promluvit si s ní.“

„To nepřichází v úvahu,“ odporoval hluboký hlas. „Podívej, Elende, mně nevadí, že vedeš filozofické řeči. Třeba si přitom s tebou dám i skleničku. Ale nemůžeš sem zvát cizí lidi.“

„Já s Teldenem souhlasím,“ připojil se Jastes. „Pět lidí stačí.“

„Hele,“ ozval se Elendův hlas, „jste nespravedliví.“

„Elende…“ zazněl jiný hlas útrpně.

„Dobře,“ ustoupil Elend. „Teldene, četl jsi tu knihu, co jsem ti dal?“

„Snažil jsem se,“ odpověděl Telden. „Je hrozně tlustá.“

„Ale dobrá, ne?“ zeptal se Elend.

„Dost dobrá,“ odpověděl Telden. „A docela chápu, proč ji Pán Vládce tak nesnáší.“

„Redalevinovy knihy jsou lepší,“ namítl Jastes. „Stručnější.“

„Tedy nechci se nikomu protivit,“ ozval se pátý hlas, „ale to budeme pořád jenom číst?“

„A co je na tom špatného?“ zeptal se Elend.

„Je to trochu nudné,“ odpověděl pátý hlas.

Můj člověk, pomyslela si Vin.

„Nudné?“ namítl Elend. „Pánové, tyhle myšlenky – tahle slova –, v nich je všechno. Jejich autoři věděli, že je za ně čeká poprava! Copak z nich necítíte tu sílu?“

„Sílu ano,“ odpověděl pátý hlas, „ale užitek ne.“

„Můžeme změnit svět,“ řekl Jastes. „Dva z nás jsou dědici domu a ostatní tři druzí dědici.“

„Jednou to bude na nás,“ řekl Elend. „Kdybychom tyhle myšlenky uskutečnili – poctivost, diplomacii, zdrženlivost –, tak můžeme vyvíjet nátlak i na Pána Vládce.“

Pátý hlas se rozesmál. „Ty třeba zdědíš silný dům, Elende, ale my ostatní tak důležití nebudeme. Telden a Jastes nejspíš nezdědí nikdy nic a Kevoux – bez urážky – nemá takový vliv. Nemáme šanci změnit svět.“

„Můžeme změnit systém, jak fungují aristokratické domy,“ řekl Elend. „Kdyby se přestaly handrkovat, mohla by mít vláda skutečnou moc – ne jen poklonkovat před vrtochy Pána Vládce.“

„Šlechta je rok od roku slabší,“ řekl souhlasně Jastes. „Naši skaati patří Pánu Vládci a naše pozemky taky. Jeho obligátoři nám diktují, s kým se smíme oženit a čemu smíme věřit. Dokonce i naše kanály jsou oficiálně jeho majetek. Ministerští vrazi zabíjejí všechny, kdo mluví na rovinu nebo komu se trochu víc daří. V tom se nedá žít.“

„V tom s tebou souhlasím,“ přisvědčil Telden. „Elendovo žvanění o nerovnosti tříd mi připadá k ničemu, ale chápu, že má význam postavit proti Pánu Vládci jednotnou frontu.“

„Přesně,“ řekl Elend. „To je ale to…“

„Vin!“ zašeptal čísi hlas.

Vin sebou trhla, až málem spadla z okna. Vyděšeně se rozhlédla.

„Nahoře,“ šeptal hlas.

Zvedla hlavu. Na dalším okně přímo nad ní visel Kelsier. Usmál se, mrkl a potom kývl k vysokému ochozu pod nimi.

Vin se ještě jednou podívala na Elendovu místnost, než vedle ní Kelsier proletěl. Nakonec se odpoutala a skočila za Kelsierem. Přibrzdila o stejnou minci.

„Už jste se vrátil!“ řekla radostně, když přistála dole.

„Dnes odpoledne.“

„Co tu děláte?“

„Koukám tam na našeho přítele,“ odpověděl Kelsier. „Zdá se, že se od minule nic nezměnilo.“

„Od minule?“

Kelsier přikývl. „Sleduju je už od chvíle, co jsi mi o nich řekla. Není potřeba si dělat starosti. Oni hrozba nejsou. Je to jen partička šlechtických mláďat, co se schází na skleničku a na kus řeči.“

„Ale oni chtějí svrhnout Pána Vládce!“

„To těžko,“ ušklíbl se Kelsier. „Oni dělají přesně to, co dělá šlechta – kujou pikle. Není nic neobvyklého, že mladá generace začne organizovat koalice domů ještě dřív, než je zdědí.“

„Ale tohle je jiný,“ řekla Vin.

„Jo?“ nadhodil Kelsier pobaveně. „Ty jsi šlechtična tak dlouho, že už to poznáš?“ Začervenala se a Kelsier se rozesmál a přátelsky ji objal kolem ramen. „Ne, nebuď taková. Vypadají jako milí kluci, na šlechtice. Slibuju, že nikoho z nich nezabiju. Ano?“

Vin přikývla.

„Třeba někdy najdeme způsob, jak je využít – jsou rozumnější než ostatní. Jen bych nerad, abys byla zklamaná, Vin. Jsou to pořád šlechtici. Třeba za to nemůžou, ale to je nezmění.“

Stejný jako Dockson, pomyslela si Vin. *Kelsier si o Elendovi myslí to nejhorší.* Ale – má vlastně ona důvod uvažovat jinak? Když člověk vede bitvu jako Kelsier s Docksonem, je asi efektivnější – a lepší pro čistou mysl – předpokládat, že jsou všichni nepřátelé zlí.

„Co sis to mimochodem provedla s makeupem?“ zeptal se Kelsier.

„O tom nechci mluvit,“ odpověděla Vin a v duchu se vrátila k rozhovoru s Elendem. *Proč jsem brečela? Jsem přeci idiot! A jak jsem na něj vychrlila tu otázku, jestli spal se skaatkou.*

Kelsier pokrčil rameny. „Tak jo. Měli bychom jít – pochybuju, že by mladý Venture s kamarádama probírali něco podstatného.“

Vin mlčela.

„Už jsem je takhle poslouchal třikrát, Vin,“ řekl Kelsier. „Řeknu ti to ve zkratce, jestli chceš.“

„Dobře,“ řekla a povzdechla si. „Ale slíbila jsem Sazedovi, že se za ním vrátím na ples.“

„Tak to jdi,“ řekl Kelsier. „Slibuju, že mu neřeknu, že jsi tu šmírovala a používala allomancii.“

„On mi to dovolil,“ namítla Vin v sebeobraně.

„Opravdu?“

Vin přikývla.

„Tak to se omlouvám,“ řekl Kelsier. „Měla bys Sazedovi říct, aby ti přinesl plášť, než odejdeš z plesu – máš všude na šatech popel. Budu na tebe čekat u Clubse, tak ať vám tam se Sazedem zastaví kočár cestou z města a vystupte tam. To bude dost nenápadný.“

Vin znovu přikývla, Kelsier mrkl a skočil ze zdi dolů do mlhy.

Nakonec si musím věřit. Viděl jsem muže, kteří v sobě ubili schopnost rozeznat pravdu a dobro. Myslím, že nejsem jeden z nich. Pořád dokážu vidět slzy ve tváři malého dítěte a cítit bolest při pohledu na jeho utrpení.

Až jednou ztratím tohle, tak budu vědět, že jsem ztratil naději na vykoupení.

24

Když Vin se Sazedem přijeli, byl už Kelsier v obchodě. Seděli s Hamem, Clubsem a Špukem v kuchyni a popíjeli.

„Hame!“ vykřikla Vin šťastně, když vešla dovnitř. „Vy jste tady taky!“

„Jo!“ odpověděl radostně a zvedl pohár.

„To byla celá věčnost!“

„Budeš mi povídat,“ řekl Ham s vážnou tváří.

Kelsier se zasmál a vstal, aby dolil poháry. „Hama už trochu unavilo hrát generála.“

„Musel jsem chodit v uniformě,“ stěžoval si Ham a protáhl se. Teď měl na sobě svou obvyklou vestu a kalhoty. „Takový mučení nemají ani skaati na plantážích.“

„Tak si někdy zkuste vzít oblek,“ řekla Vin a posadila se. Oprášila si šaty a nevypadaly zdaleka tak zle, jak se obávala. Na tmavé látce byl ještě trochu vidět šedavý popel a její jemná vlákna byla roztřepaná o kameny, ale nebylo to skoro znát.

Ham se zasmál. „Tak to vypadá, že se z tebe stala opravdová dáma za tu dobu, co jsem tu nebyl.“

„To sotva," řekla Vin, když jí Kelsier podal pohár vína. Chvíli mlčela a potom se napila.

„Slečna Vin je skromná, pane Hammonde," řekl Sazed a sedl si.

„U dvora si vede velmi dobře, lépe než mnoho skutečných šlechtičen, které znám."

Vin se začervenala a Ham se opět rozesmál. „Pokora, Vin? Kde jsi k tomuhle špatnému zvyku přišla?"

„Ode mě ho určitě nemá," řekl Kelsier a nabídl Sazedovi pohár vína. Sazed zvedl ruku a uctivě odmítl.

„Od tebe tedy jistě ne, Kelsiere," řekl Ham. „Třeba ji to naučil Špuk. Vypadá to, že je tady v partě jediný, kdo ví, jak držet jazyk za zuby, co?"

Špuk se začervenal a snažil se vyhnout pohledem Vin. *Někdy si s ním budu muset promluvit,* pomyslela si. *Ale… ne dnes. Kelsier je zpátky a Elend není vrah – tak si konečně můžu odpočinout.*

Na schodech se ozvaly kroky a o chvíli později vešel Dockson. „Party? A mě nikdo nepozve?"

„Vypadalo to, že máš práci," řekl Kelsier.

„A kromě toho," dodal Ham, „jsi příliš zodpovědný na to, abys tu vysedával a popíjel s tlupou takových nezřízenců, jako jsme my."

„*Někdo* tuhle partu musí udržovat v chodu," řekl Dockson klidně a nalil si víno. Zarazil se a zamračil se na Hama. „Tahle vesta je mi povědomá…"

Ham se usmál. „Utrh jsem si rukávy od kabátu od uniformy."

„Ne!" zasmála se Vin.

Ham přikývl a zatvářil se spokojeně.

Dockson si povzdechl a upíjel z poháru. „Hame, tyhle věci stojí peníze."

„Všechno stojí peníze," řekl Ham. „Ale co jsou peníze? Fyzická náhražka nějaký abstraktní hodnoty nebo výkonu. No, a nosit tu uniformu tak dlouho byl teda slušný výkon."

Dockson jen zvedl oči v sloup. Otevřely se hlavní dveře do obchodu a Vin zaslechla, jak Breeze zdraví učně, který měl hlídku.

„Mimochodem, Doxi," řekl Kelsier a opřel se zády o skříňku. „Potřeboval bych taky několik ‚fyzických náhražek nějaký abstraktní hodnoty'. Chtěl bych si najmout malý skladiště na nějaké schůzky s informátory."

„To se asi dá zařídit," řekl Dockson. „Pokud udržíme pod kontrolou rozpočet na Vininu garderobu, tak –" odmlčel se a podíval se na Vin. „Co sis vůbec udělala s těmi šaty, mladá dámo?"

Vin se začervenala a přikrčila se. *Možná je to vidět trochu víc, než jsem si myslela…*

Kelsier se zasmál. „Možná si budeš muset na špinavé šaty zvyknout, Doxi. Vin se dnes vrátila k allomancii."

„Zajímavé," řekl Breeze, když vešel do kuchyně. „A mohl bych doporučit, aby se vyhnula střetnutím se třemi inkvizitory najednou?"

„Budu se snažit," odpověděla Vin.

Breeze došel ke stolu a se svým typickým vybraným způsobem se posadil. Zvedl hůl a ukázal na Hama. „Vidím, že období mého intelektuálního oddechu je u konce."

Ham se usmál. „Během doby, co jsem byl pryč, mě napadlo pár kousavých otázek, a celou dobu si je šetřím pro tebe, Breezi."

„Umírám nedočkavostí," odpověděl Breeze. Potom ukázal holí na Lestibournese. „Špuku, víno."

Špuk vyskočil a přinesl Breezovi pohár vína.

„Hodnej kluk," poznamenal Breeze a vzal si pohár. „Ani na něj skoro nemusím allomanticky působit. Kdybyste jen vy ostatní surovci byli taky takhle přizpůsobiví."

Špuk se zamračil. „Tedlenc blebot ňáko nekapíruju."

„Nemám tušení, co jsi říkal, dítě," odpověděl Breeze, „tak se budu prostě tvářit, jako by to dávalo smysl. Pokračuj."

Kelsier zvedl oči. „Pakostárna, normálka," řekl. „Není v tom jetej, no."

„Jo kulový, votírá si vo mě pysk," řekl Špuk nakvašeně.

„O čem to vy dva blábolíte?" zeptal se Breeze popudlivě.

„Si dělá z čéka hlínu, né?" řekl Špuk.

„Volovina, jen dělá z prdu kuličky, žádnej nátěr. Tak drž kušnu na voprati a máš to," odpověděl Kelsier.

„Jaban, že váháš," dodal Ham s úsměvem. „Číhej, jak to hustěj vostatní."

Breeze se zlostně podíval na Docksona. „Tak mám, kamaráde, pocit, že se tady kolegové zbláznili."

Dockson pokrčil rameny. Potom s klidnou tváří řekl: „Nebo taky pendrek."

Breeze si vyjeveně sedl a celá místnost se dala do smíchu. Breeze pobouřeně zakoulel očima, zakroutil hlavou a zabručel cosi o dětinskosti.

Vin se tak smála, že se málem polila vínem. „Co jste to vlastně říkal?“ zeptala se Docksona, když si sedl vedle ní.

„Ani nevím,“ přiznal. „Prostě se mi to tam nějak hodilo.“

„Myslím, že jsi nic neřekl, Doxi,“ poznamenal Kelsier.

„Nebo něco řek,“ namítl Špuk. „Ale nic to neznamenalo.“

Kelsier se dal do smíchu. „To je ale pravda skoro vždycky. Zjistil jsem, že Docksona stačí poslouchat sotva z poloviny a člověk o nic nepřijde – teda možná kromě příležitostných poznámek, že moc utrácíme.“

„Hele!“ ozval se Dockson. „Tak znova – *někdo* tady tu odpovědnost musí mít. Opravdu teda, jak vy s těma boxingama zacházíte…“

Vin se usmívala. I Docksonovy stížnosti byly vždycky dobromyslné. Clubs tiše seděl u zdi a jako obvykle se tvářil jako mrzout. Vin však postřehla na jeho rtech sotva znatelný úsměv. Kelsier vstal a otevřel další láhev vína, dolil poháry a vyprávěl o výcviku skaatské armády.

Vin se cítila… spokojená. Když upíjela víno, všimla si otevřených dveří do tmavé dílny. Na chvilku si představovala, že za dveřmi ve stínu vidí dívku – malé vyplašené klubíčko, podezíravé a nedůvěřivé. Vlasy měla na krátko, rozcuchané, a na sobě měla zmačkanou špinavou košili a hnědé kalhoty.

Vin si vzpomněla na svůj druhý večer v Clubsově obchodě, když stála v tmavé dílně a sledovala, jak si ostatní povídají. Byla to opravdu ona – ta dívka, co se choulila v šeru a se skrytou závistí sledovala zábavu, smích a přátelství, aniž by se odvážila sama se do nich zapojit?

Kelsier utrousil nějakou vtipnou poznámku a celá místnost se rozesmála.

Máš pravdu, Kelsiere, pomyslela si Vin s úsměvem. *Takhle* je *to lepší.*

Ale přece ještě nebyla jako oni – ne úplně. Šest měsíců nemohlo zcela umlčet Reenovo našeptávání a Vin nedokázala být tak důvěřivá jako Kelsier. Ale… konečně začínala chápat, aspoň trochu, proč dělá to, co dělá.

„Tak jo," řekl Kelsier, přitáhl si židli a sedl si na ni obráceně. „Vypadá to, že moje armáda bude včas připravená, a Marsh je na místě. Musíme ten plán dostat do pohybu. Vin, jaké jsou zprávy z plesů?"

„Dům Tekiel je oslabený," řekla. „Spojenci mu odpadají a naopak přibývají nepřátelé. Šuška se, že dluhy a ztracené obchodní kontakty Tekiela donutí do konce měsíce tvrz prodat. Nebude si moct dovolit platit z ní daně."

„Což jeden z aristokratických domů efektivně eliminuje," uzavřel Dockson. „A většina Tekielovy šlechty – včetně Mistingů a Mistbornů – se bude muset přesunout ven na plantáže a pokusit se nějak nahradit ztráty."

„Hezký," zašklebil se Ham. „Každý dům, který z města vystrnadí, nám ulehčí situaci."

„Ale pořád tu zůstává ještě devět aristokratických domů," poznamenal Breeze.

„Ale jejich příslušníci se začali po nocích vraždit," řekl Kelsier. „A to je první krok k otevřené válce. Myslím, že tady brzy uvidíme začátek exodu – každý, kdo nechce riskovat smrt, aby si uhájil v Luthadelu moc, bude muset na pár let město opustit."

„Ale silné domy se toho moc nebojí," řekla Vin. „Pořád dělají plesy, jako by se nic nedělo."

„No, to budou dělat až do konce," namítl Kelsier. „Plesy jsou perfektní záminka pro setkání se spojenci a ohlídání nepřátel. Války aristokratických domů jsou především politické, takže potřebujou politická bojiště."

Vin přikývla.

„Hame," řekl Kelsier, „musíme se podívat na luthadelskou stráž. Pořád se chceš zítra sejít s těmi kontakty?"

Ham přikývl. „Nemůžu nic slíbit, ale možná se mi podaří obnovit určitý styky. Nechte mi chvíli čas a já zjistím, na co se armáda chystá."

„Výborně," řekl Kelsier.

„Chtěla bych jít s ním," ozvala se Vin.

Kelsier se podivil: „S Hamem?"

Vin přikývla. „Já jsem se rváčem ještě netrénovala. Ham by mi určitě mohl něco ukázat."

„Už umíš pálit cín s olovem," poznamenal Kelsier. „To jsme cvičili."

„Já vím,“ odpověděla Vin. Jak mu to má vysvětlit? Ham pracuje jenom s cínem s olovem – tudíž musí být lepší než Kelsier.

„Nepeskuj ji pořád,“ vložil se do hovoru Breeze. „Asi už má těch plesů a večírků nad hlavu. Tak ji nech, ať je z ní zase na chvilku normální zlobivá holka z ulice.“

„Dobře,“ řekl Kelsier a zvedl oči. Nalil si další pohár. „Breezi, jak to šlo tvým klidařům, když jsi tu teď chvíli nebyl?“

Breeze pokrčil rameny. „No, já jsem samozřejmě z naší party nejefektivnější. Ale ostatní jsem zacvičil – půjde to i beze mě, zvlášť teď, kdy se začaly vyprávět historky o muži, který přežil Hathsin.“

„To musíme ale taky probrat, Kelle,“ zamračil se Dockson. „Tahle mystika okolo tebe a jedenáctýho kovu se mi nijak moc nezamlouvá.“

„Probereme to později,“ řekl Kelsier.

„Proč se ptáte na mý lidi?“ řekl Breeze. „To už natolik žárlíte na můj dokonalý vkus, že jste se rozhodli, že se mě zbavíte?“

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděl Kelsier. „Uvažoval jsem, že bych tě poslal na pár měsíců vystřídat Yedena.“

„Vystřídat Yedena?“ zeptal se Breeze překvapeně. „To jako, že bych *já* vedl armádu?“

„A proč ne?“ zeptal se Kelsier. „Rozkazování ti jde dobře.“

„Jo, ale v zázemí, kamaráde,“ namítl Breeze. „Na frontě nic moc. Já a *generál*. Nepřipadá vám to absurdní?“

„No, jen o tom pouvažuj,“ řekl Kelsier. „Do té doby už budeme mít dost rekrutů, takže by se hodilo, kdybys odjel do jeskyní, aby si tady zatím mohl Yeden vybudovat kontakty.“

Breeze se zamračil. „Hmm.“

„Krom toho,“ řekl Kelsier a vstal, „mi došlo víno. Špuku, buď tak hodný, a skoč do sklepa pro další láhev, jo?“

Mladík přikývl a rozhovor se obrátil k lehčím tématům. Vin se pohodlně usadila a hřála se u kamen na uhlí po straně místnosti, v tu chvíli spokojená, že si momentálně nemusí připouštět žádné starosti a nemusí myslet na žádnou válku ani plán.

Kdyby jen tohle tušil Reen, pomyslela si a pohrávala si s náušnicí. *Všechno by bylo pro nás pro oba jiné.*

* * *

Druhý den se vydali Ham s Vin za luthadelskou stráží. Po tolika měsících, co dělala Vin šlechtičnu, se obávala, že pro ni bude příliš nezvyklé obléknout si zase obyčejné kalhoty. Ale nebylo. Bylo to jen trochu jiné. Nemusela přemýšlet, jak sedí a jestli si při chůzi nebrousí sukni o kameny a špínu na zemi. Obyčejné oblečení jí připadalo stále stejně přirozené.

Měla na sobě obnošené hnědé kalhoty a volnou bílou košili a přes ni koženou vestu. Dlouhé vlasy si zastrčila pod čepici. Náhodní kolemjdoucí by ji mohli považovat za chlapce, ale Hamovi to nevadilo.

Nikomu to nevadilo. Vin už si zvykla na to, že si ji lidé prohlížejí, na ulici jí však nikdo pozornost nevěnoval. Posedávající a potulující se skaati, lhostejní nižší šlechtici i dobře situovaní skaati jako Clubs – všichni ji ignorovali.

Už jsem skoro zapomněla, jaké to je, být neviditelná, pomyslela si. Naštěstí se jí vrzy vrátily dávno vypěstované instinkty, jako chodit se sklopenou hlavou, uhýbat lidem z cesty, hrbit se a všemožně se vyhýbat pozornosti ostatních. Stát se znovu starou Vin z ulice bylo tak jednoduché jako vzpomenout si na starou melodii, kterou si kdysi broukávala.

Tak tohle je zase jiný převlek, pomyslela si Vin, když šla po ulici vedle Hama. *Makeup mám z tenké vrstvy popela pečlivě rozetřené po celém obličeji. Místo šatů mám kalhoty, uměle ošoupané a špinavé, aby vypadaly staře a obnošeně.*

Kdo tedy vlastně ve skutečnosti je? Uličnice Vin? Dáma Valette? Nebo žádná z nich? Zná ji vlastně někdo z jejích přátel? A zná vůbec ona sama sebe?

„Jé, tohle mi chybělo," řekl Ham a spokojeně si vedle ní vykračoval. Vypadal zase šťastně jako obvykle. Nedokázala si ho představit nespokojeného, i přes to, co vyprávěl o čase stráveném v armádě.

„Je to takový zvláštní," řekl a obrátil se k Vin. Nešel tak sklíčeně jako ona. Ani mu snad nevadilo, že vyčníval mezi ostatními skaaty. „To místo samo o sobě by mi snad ani tak nechybělo – Luthadel je jedno z nejšpinavějších a nejpřelidněnějších měst ve Finální říši. Ale něco na něm je…"

„Tady máte rodinu?" zeptala se Vin.

Ham zakroutil hlavou. „Bydlí v menším městě za Luthadelem. Manželka je švadlena. Lidem říká, že jsem v luthadelský stráži."

„Nestýská se vám po nich?“

„To víš, že stýská,“ přisvědčil Ham. „Je to těžký. Nejsem s nimi víc než pár měsíců v kuse – ale je to takhle lepší. Kdyby mě tu inkvizitoři zabili, dá jim dost práce rodinu vypátrat. Neřekl jsem ani Kellovi, ve kterým městě bydlí.“

„Myslíte, že by to Ministerstvu stálo za tu námahu?“ zeptala se Vin. „Myslím, jako kdybyste už byl mrtvý…“

„Já jsem Misting, Vin – to znamená, že mí potomci mají modrou krev. Můžou se z nich vyvinout allomanti a z jejich dětí taky. Kdepak, když inkvizitoři zabijou Mistinga, dají si záležet na tom, aby vyhladili celou rodinu. Takže jediná cesta, jak je uchránit, je bydlet jinde.“

„No tak byste allomancii neužíval,“ řekla Vin.

Ham zakroutil hlavou. „Obávám se, že by to nešlo.“

„Kvůli těm schopnostem?“

„Ne, kvůli penězům,“ přiznal Ham upřímně. „Rváči – nebo obrněnci, jak jim říká šlechta – jsou nejvyhledávanější Mistingové. Schopný rváč zastoupí půl tuctu mužů a ještě víc uzvedne, víc vydrží a je rychlejší. A to je velká deviza, když potřebuješ co nejmenší jednotku. Dáš dohromady pár mincířů a takovou pětku rváčů a máš malou mobilní armádu. Za takovouhle ochranku ti utrhají ruce.“

Vin přikývla. „Já vím, jak jsou peníze lákavý.“

„Víc než lákavý, Vin. Moje rodina nemusí bydlet v přecpaných skaatských chatrčích a nehladoví. Manželka pracuje, jen aby se neřeklo – na skaaty mají dobrý život. Až jednou budu mít dost, odstěhujeme se z Centrální Dominancie. Ve Finální říši je spousta míst, o kterých lidi nevědí – míst, kde se dá žít opravdu jako šlechta, když má člověk dost peněz. Kde si nemusíš dělat starosti a můžeš prostě jen žít.“

„To vypadá… nádherně.“

Ham přikývl, otočil se a zabočil na větší dopravní cestu k hlavní městské bráně. „Tenhle sen mi vlastně naočkoval Kell. To chtěl vždycky on. Já jen doufám, že budu mít větší štěstí…“

Vin se zamračila. „Všichni říkají, že měl hodně peněz. Tak proč se nepřestěhoval?“

„Nevím,“ odpověděl Ham. „Vždycky se naskytla nějaká další akce – větší než ty předchozí. Dovedu si představit, že když se člověk stane vůdcem party jako on, tak je to potom návykový.

Peníze v tom přestanou hrát roli. Nakonec se doslechl, že Pán Vládce přechovává v tajné svatyni nějaké nevyčíslitelné tajemství. Kdyby byli před touhle akcí s Mare odešli… No, neodešli. Nevím. Třeba by nakonec bez těch starostí ani nebyli šťastní.“

Zdálo se, že mu to vrtá v hlavě.

Dovedu si představit, že když se člověk stane vůdcem party jako on, tak je to potom návykový.

Vrátily se jí její dřívější obavy. Co by se stalo, kdyby se Kelsier sám zmocnil trůnu? Asi by nebyl tak špatný jako Pán Vládce, ale… stále četla deník. Pán Vládce nebyl vždycky tyran. Kdysi to býval dobrý člověk. Dobrý člověk, jemuž se život stočil na nesprávnou stranu.

Kelsier je jiný, říkala si Vin usilovně. *On to neudělá.*

Přitom však váhala. Ham by to možná nepochopil, ale ona viděla to vábení. I přes zkaženost šlechty bylo na vyšší společnosti cosi svůdného. Vin uchvátila krása, hudba, tanec. Okouzlilo ji něco jiného než Kelsiera – nezajímala se tolik o politiku ani o podvody –, ale dokázala si představit, proč by se mu z Luthadelu nechtělo.

Tahle neochota k odchodu starého Kelsiera zničila. Vytvořila však něco lepšího – odhodlanějšího Kelsiera, méně zaměřeného na svou osobu. Nadějnějšího.

Jistě, ty jeho plány ho tenkrát připravily o ženu, kterou miloval. Ale nenávidí tolik šlechtu opravdu jen proto?

„Hame?“ zeptala se. „Kelsier vždycky tak nenáviděl šlechtice?“

Ham přikývl. „Ale teď je to horší.“

„Někdy mi nahání strach. Jako kdyby je chtěl vyvraždit *všechny*, bez ohledu na to, jaký jsou.“

„Mně taky dělá starost,“ řekl Ham. „Ta jeho posedlost jedenáctým kovem… jako by ze sebe chtěl udělat nějakou legendu nebo co.“ Odmlčel se a podíval se na ni. „Nedělej si s tím hlavu. S Breezem a Doxem už jsme to probírali. Chceme s ním o tom promluvit, jestli bychom ho trochu srovnali do latě. On to myslí dobře, ale občas zajde moc daleko.“

Vin přikývla. Venku u hradeb čekaly obvyklé fronty lidí, aby byly vpuštěny do brány. Vin s Hamem klidně prošli kolem tiché skupiny dělníků poslaných do doků, mužů, kteří odcházeli za prací do mlýnů za městem u řeky nebo na jezeře, a nižších šlechticů, kteří chtěli vycestovat z města ven. Všichni museli mít k opuštění města dobrý důvod. Pán Vládce pohyb uvnitř říše velmi přísně sledoval.

Chudáci, pomyslela si Vin, když míjela skupinku otrhaných dětí s kbelíky a kartáči. Měly patrně úklidovou službu na hradbách a čekalo je vylézt nahoru a seškrábat z parapetu lišejníky, kterým to tu v mlhách svědčilo. Vpředu u brány se rozčiloval strážník a vystrčil jednoho z mužů z řady. Skaatský dělník upadl na dlažbu, ale nakonec se sebral a šoural se na konec fronty. Bylo zřejmé, že když nebude puštěn z města, nedodělá svou denní práci a nedostane poukázku na potraviny pro rodinu.

Vin šla za Hamem okolo brány. Mířili k ulici podél městských hradeb. Na jejím konci Vin zahlédla velký komplex budov. Nikdy dřív si ústředí městských stráží neprohlédla. Členové zlodějských gangů se od nich raději drželi v uctivé vzdálenosti. Když se však přiblížili, překvapilo ji, jak vypadá defenzivně. Na zdi, kterou byl celý komplex obehnán, se tyčily vysoké věžičky. Budovy uvnitř byly masivní a opevněné. V bráně stáli vojáci a nepřátelsky sledovali kolemjdoucí.

Vin se zastavila. „Hame, to my půjdeme tam *dovnitř*?“

„Neboj se,“ řekl a zastavil se vedle ní. „Mě znají. Navíc to tu není tak hrozný, jak to vypadá – to oni se jen tak tváří. Dovedeš si představit, že nejsou zrovna moc oblíbení. Většinou to jsou skaati, kteří se prostě za lepší živobytí prodali Pánu Vládci. Taky kdykoli se ve městě bouří skaati, vrhají se nespokojeně na stráže. Proto ty hradby.“

„Takže… vy ty muže znáte?“

Ham přikývl. „Já nejsem jako Breeze nebo Kell, Vin – já neumím nasadit masku a přetvařovat se. Já jsem prostě já. Ti vojáci nevědí, že jsem Misting, ale vědí, že mám kontakty v podsvětí. Hodně jich znám už dlouho. Mockrát se mě snažili naverbovat. Většinou se jim daří lidi jako já, kteří jsou vlastně mimo celou společnost, mezi sebe získat.“

„Ale vy je zradíte,“ řekla Vin tiše a zatáhla Hama stranou.

„Zradím?“ zeptal se. „Ne, to není zrada. Tohle jsou žoldáci, Vin. Byli najatí, aby bojovali, a zaútočí třeba i na přítele – dokonce na příbuzné –, když dojde ke vzpouře nebo k povstání. Vojáci to tak berou normálně. Prostě jsme přátelé, ale když dojde k boji, jeden nezaváhá ostatní zabít.“

Vin pomalu přikyvovala. Připadalo jí to… kruté. *Ale takový je život. Krutý. V tomhle Reen nelhal.*

„Chudáci," řekl Ham a podíval se na stráže. „Takové bychom taky využili. Než jsem odjel do jeskyní, sehnal jsem pár vojáků, o kterých jsem si myslel, že budou přístupní. Ostatní… no, prostě vybrali si to sami. Stejně jako já se snaží zajistit slušné živobytí rodině – jenže oni tím, že dělají pro *něj*."

Ham se k ní otočil zády. „Tak jo. Chtěla jsi tipy, co s cínem s olovem?"

Vin nadšeně přikývla.

„Vojáci mě většinou vyzvou, abych s nima bojoval," řekl Ham. „Tak to sleduj. Spal bronz a uvidíš, kdy používám allomancii. První, nejdůležitější věc je, kdy kov použít. Všiml jsem si, že mladí allomanti mají tendenci dmýchat cín s olovem nepřetržitě a myslí si, že čím jsou silnější, tím jsou lepší. Ale vždycky není potřeba uhodit největší silou, jaké jsi schopná.

Síla je jen jedna část boje. Ale není zdaleka jediná. Když budeš pořád bojovat plnou silou, rychle se unavíš a tím ukážeš soupeři, kde máš své hranice. Chytrý bojovník bojuje s největší silou až na konci zápasu, když je soupeř nejslabší. A v dlouhé bitvě – jako je válka – je nejlepší bojovník ten, kdo vydrží nejdéle. A to je ten, kdo si umí rozplánovat síly."

Vin přikývla. „Ale neunaví se člověk pomaleji, když používá allomancii?"

„Ano," řekl Ham. „V podstatě, člověk, který má dostatek cínu s olovem, vydrží bojovat s maximální efektivitou celé hodiny. Ale takovéhle hospodaření s cínem chce praxi a nakonec kovy stejně dojdou. A potom tě zabije únava.

No, co tím chci říct – že je nejlepší nepálit cín s olovem pořád stejně. Když použiješ víc síly, než potřebuješ, rozhodí ti to rovnováhu. Taky jsem viděl rváče, kteří se na cín s olovem spoléhají natolik, že úplně vynechávají trénink a praxi. Jenže cín s olovem ti zvedne fyzickou sílu, ale ne vnitřní schopnosti. Pokud neumíš zacházet se zbraní – nebo pokud nemáš praxi v rychlém rozhodování v průběhu boje –, tak prohraješ, i když jsi silnější.

Se strážema musím dávat obrovský pozor, protože nechci, aby věděli, že jsem allomant. Uvidíš, jak často je to důležitý. Sleduj, jak používám cín s olovem já. Nedmýchám ho jen kvůli síle. Když klopýtnu, hned dmýchám, abych nabral rovnováhu. Když uhýbám, pomáhá mi uhýbat rychleji. Jsou desítky drobných triků, který se dají dělat, když víš, k čemu cín s olovem využít."

Vin přikývla.

„Tak jo," řekl Ham. „Tak jdeme na to. Strážím řeknu, že jsi dcera příbuzného. Vypadáš na svůj věk hodně mladě, tak se ani nebudou vyptávat. Sleduj mě a potom si o tom pohovoříme."

Vin znovu přikývla a společně došli až ke strážím. Ham na jednoho z nich mávl. „Hej, Bevidone. Mám volno. Je tam Sertes?"

„Je tu, Hame," odpověděl Bevidon. „Ale nevím, jestli je zrovna dnes den na zápas…"

Ham zvedl obočí. „Copak?"

Bevidon a ostatní vojáci se na sebe podívali. „Dojděte pro kapitána," řekl jednomu z nich.

O chvilku později vyšel z postranní budovy voják a hned Hamovi zamával. Na uniformě měl nové barevné proužky a na ramenou kovové odznaky.

„Hame," řekl, když vyšel z brány.

„Sertesi," usmál se na něho Ham a podal mu ruku. „Tak už kapitán, co?"

„Od minulýho měsíce," přikývl Sertes. Zarazil se a podíval se na Vin.

„To je neteř," řekl Ham. „Hodná holka."

Sertes přikývl. „Můžeme si chvilku promluvit o samotě, Hame?"

Ham pokrčil rameny a nechal se odvést do osamoceného kouta u brány. Vin použila allomancii, aby slyšela, o čem mluví. *Jak jsem mohla někdy žít bez cínu?*

„Hele, Hame," řekl Sertes, „chvíli sem nebudeš moct chodit bojovat. Stráže budou mít… pohotovost."

„Pohotovost?" podivil se Ham. „Proč?"

„To nemůžu říct," odpověděl Sertes. „Ale… no, takovýho vojáka jako ty bychom vzali rovnou z fleku."

„Bude se bojovat?"

„Jo."

„Tak to je teda něco vážnýho, když má celá stráž pohotovost."

Sertes chvíli mlčel a potom řekl tlumeně, takže se Vin musela velmi snažit, aby mu rozuměla. „Povstání," šeptal Sertes. „Rovnou tady v Centrální Dominancii. Zrovna jsme dostali zprávu. Objevila se armáda skaatů a napadli stráže v Holstepu nahoře na severu."

Vin přeběhl mráz po zádech.

„*Cože?*" podivil se Ham.

„Museli se schovávat tam v těch jeskyních," řekl Sertes. „Podle posledních zpráv se holstepská stráž drží – ale Hame, je to jen tisícovka mužů. Budou nutně potřebovat posily a koloss nemá šanci se tam dostat včas. Stráže z Valtroux jim poslaly pět tisíc vojáků, ale nemůžeme to na nich nechat. Tohle je evidentně obrovská povstalecká armáda a Pán Vládce nám dal povolení jít jim na pomoc."

Ham přikyvoval.

„Tak, co ty na to?" zeptal se Sertes. „Opravdovej boj, Hame. Pravá bitva. My bychom opravdu takovýho chlapíka potřebovali – budeš rovnou důstojník a dostaneš vlastní oddíl."

„Já… Já si to musím rozmyslet," řekl Ham. Neuměl skrývat emoce a to, jak byl překvapený, bylo Vin podezřelé. Sertes si však nejspíš ničeho nevšiml.

„Tak se rozmýšlej rychle," řekl Sertes. „Do dvou hodin vyrazíme."

„Jo jo," odpověděl Ham a vyznělo to zděšeně. „Já odvedu neteř a vezmu si nějaký věci. Budu zpátky, než vyrazíte."

„Bezva," řekl Sertes a Vin viděla, jak Hamovi poklepává na rameno.

Naše armáda je prozrazená, pomyslela si Vin zděšeně. *Vždyť nejsou připravení! Měli se přece zmocnit Luthadelu tiše a rychle – ne vrhnout se rovnou na stráže.*

Oni je všechny pobijou! Co se to stalo?

Mou rukou ani mým rozkazem nezemře jediný člověk – leda bych si přál, aby tomu bylo jinak. Někdy si přeji, abych nebyl takový prokletý realista.

25

Kelsier hodil do zavazadla, další džbán na vodu. „Breezi, udělej seznam všech úkrytů, kde jsme já nebo ty dělali nábor. A jdi je varovat, že Ministerstvo může mít brzy zajatce, který by mohli něco prozradit.“

Breeze přikývl a pro jednou se zdržel vtipných poznámek. Za ním se v Clubsově obchodě hemžili učni a přebírali a balili zásoby, které Kelsier objednal.

„Doxi, tohle je pořád bezpečná akce, dokud nedostanou Yedena. Nech všechny tři Clubsovy cínaře na hlídce. Kdyby byly problémy, musíte do úkrytu.“

Dockson přikyvoval a rychle dával příkazy učňům. Jeden už odešel s varováním k Renouxovi. Kelsier měl pocit, že jeho sídlo bude bezpečné – z Fellise odjela jen jedna skupina člunů a všichni z posádky si myslí, že Renoux v plánu nejede. Renoux. Renoux neodjede, dokud to nebude vysloveně nezbytné – kdyby zmizel, bylo by nutné zahladit stopy po něm i po Valette a přišli by o své pečlivě budované pozice.

Kelsier si nacpal do vaku potraviny a potom si ho přehodil na záda.

„A co já, Kelle?“ zeptal se Ham.

„Ty se vrátíš ke strážím, jak jsi slíbil. To bylo chytrý – potřebujeme tam mít informátora.“

Ham se znepokojeně zamračil.

„Teď nemám na tvoje nervy čas, Hame," odsekl Kelsier. „Nemusíš nikoho podvádět, prostě buď sám sebou a poslouchej."

„Přece se neobrátím proti strážím, když se k nim dám," řekl. „Budu poslouchat, ale nezaútočím na chlapy, který mě budou pokládat za svého kamaráda."

„Fajn," řekl Kelsier úsečně. „Ale upřímně doufám, že to zařídíš tak, abys nezabil taky nikoho z našich vojáků. Sazede!"

„Ano, pane Kelsiere?"

„Jakou máš rezervu rychlosti?"

Sazed se začervenal a podíval se na dav lidí hemžící se okolo. „Tak na dvě na tři hodiny. Ta se shromažďuje strašně těžko."

„To není moc," řekl Kelsier. „Půjdu sám. Na povel to tady bude mít Dox, dokud se nevrátím."

Kelsier se otočil, ale potom se zastavil. Za ním stála Vin v kalhotách, čepici a košili, které měla na sobě, když byli u stráží. Přes rameno měla podobný vak jako Kelsier. Vzdorovitě se na něho podívala.

„Tohle bude těžká cesta, Vin," řekl. „Nic podobného jsi ještě nezažila."

„To je dobrý."

Kelsier přikývl. Zpod stolu vytáhl truhlu, otevřel ji a podal Vin malý váček s kuličkami cínu s olovem. Beze slova si jej vzala.

„Spolkni jich pět."

„*Pět?*"

„Zatím," řekl Kelsier. „Kdybys potřebovala víc, zavolej, až poběžíme, abych se zastavil."

„Poběžíme?" zeptala se překvapeně. „My nejedeme lodí po kanálu?"

Kelsier se zamračil. „Proč bychom *my* měli jezdit lodí?"

Vin se podívala na váček, potom popadla pohár vody a začala polykat kuličky.

„Hlídej si, abys u sebe měla dost vody," upozornil ji Kelsier. „Vezmi si, co uneseš." Odešel k Docksonovi a položil mu ruku na rameno. „Jsou tak tři hodiny do západu slunce. Když sebou hodíme, můžeme tam být zítra v poledne."

Dockson přikývl. „To by tak odpovídalo."

Snad, pomyslel si Kelsier. *Stráže ve Valtroux jsou jen tři dny pěšky z Holstepu. I kdyby jel posel přes noc, nemohl by se do Luthadelu dostat dřív než za dva dny. Než dorazíme k armádě…*

Dockson tyto obavy viděl Kelsierovi na očích. „Ať to dopadne, jak chce, armáda už nám nebude k ničemu," řekl.

„Já vím," odpověděl Kelsier. „Teď už jde jen o to zachránit ty lidi. Ozvu se, jakmile to půjde."

Dockson přikývl.

Kelsier se otočil a spálil cín s olovem. Vak mu najednou připadal lehký jako peříčko, jako by byl prázdný. „Spal cín s olovem, Vin. Jdeme."

Přikývla a Kelsier ucítil její allomantický puls. „Rozdmýchej ho," řekl. Vytáhl z truhly dva mistpláště a jeden jí hodil. Druhý si vzal na sebe a vydal se na cestu. Otevřel zadní východ z kuchyně. Nad hlavou měl rudé slunce. Pobíhající členové party se na chvíli zastavili a dívali se za nimi.

Vin popoběhla, aby s ním srovnala krok. „Ham říkal, že se musím naučit dmýchat cín s olovem, jenom když ho potřebuju – říkal, že je lepší rafinovanost."

Kelsier se k ní otočil. „Na tu teď není čas. Drž se co nejblíž u mě, snaž se mi stačit a hlavně si ostražitě hlídej, aby ti nedošel cín s olovem."

Vin přikývla a ve tváři se jí najednou objevily obavy.

„Tak jo," řekl Kelsier a zhluboka se nadechl. „Jdeme."

* * *

Kelsier se vyřítil dopředu nadlidskou rychlostí. Vin poskočila a dala se do pohybu. Následovala Kelsiera postranní uličkou na hlavní ulici. Dmýchala cín s olovem, jak nejsilněji to šlo. Při téhle intenzitě spálí všech pět kuliček nejpozději do hodiny.

Ulice byla plná skaatských dělníků a šlechtických vozů. Kelsier nedbal na provoz a řítil se stále stejnou bláznivou rychlostí středem ulice. Vin ho následovala se stále většími obavami, do čeho se to připletla.

Nemůžu ho nechat jít samotného, pomyslela si. Ano, když posledně Kelsiera donutila, aby ji vzal s sebou, skončila polomrtvá měsíc na lůžku.

Kelsier kličkoval mezi vozy a prodíral se mezi chodci. Uháněl ulicí, jako by patřila jen jemu. Vin ho honila, jak nejlépe stačila. Silnice se jí míhala pod nohama a lidi míjela takovou rychlostí, že jim neviděla do tváře. Někteří za ní rozzlobeně volali. Mnozí z nich však okamžitě ztichli.

To ty pláště, pomyslela si Vin. *To proto je máme na sobě – proto je vždycky nosíme. Šlechtici, kteří vidí člověka v mistplášti, uvolní cestu.*

Kelsier zabočil a uháněl k severní bráně. Vin za ním. Nezpomalil ani v bráně a celá fronta lidí si na něj začala ukazovat. Stráže zvedaly oči s překvapeným výrazem.

Kelsier vyskočil.

Jeden z ozbrojených strážců se s výkřikem zřítil k zemi, shozen allomantickou silou míjejícího Kelsiera, který mu proletěl nad hlavou. Vin se nadechla, odhodila minci, aby se vymrštila výš, a vyskočila. Snadno přeskočila druhého strážce, který překvapeně zvedl hlavu, když se jeho kolega svíjel na zemi. Zavrávoral, ale udržel se na nohou, protože Vin neměla zdaleka takovou sílu jako Kelsier.

Přeskočila zeď a přitom slyšela překvapené výkřiky vojáků, kteří stáli nahoře. Jenom doufala, že ji nikdo z nich nepoznal. Ale nebylo to pravděpodobné. I když jí vítr stáhl kapuci z hlavy, jak letěla vzduchem, lidé, kteří znali Valette, dámu z plesů, by ji pravděpodobně nikdy nespojovali s Mistbornem ve špinavých kalhotách.

Plášť jí vlál ve větru. Kelsier před ní udělal oblouk a začal klesat a Vin ho hned následovala. Připadalo jí zvláštní používat allomancii za denního světla. Až nepřirozené. Udělala tu chybu, že se podívala dolů, když klesala. A místo vířící mlhy viděla zemi hluboko pod sebou. Naštěstí se nenechala dezorientovat. Zatlačila na minci, kterou použil k přistání Kelsier. Tím zpomalila pád, takže bezpečně dopadla na zem plnou popela.

Kelsier okamžitě zabočil na hlavní silnici. Vin ho následovala, nevšímala si obchodníků ani cestovatelů. Když už byli venku z města, myslela si, že Kelsier zpomalí. Nezpomalil. Naopak přidal.

Najednou to pochopila. Kelsier nemínil do jeskyní ani jít, ani běžet.

Prostě měl v plánu celou cestu se řítit jako blesk.

Po kanálech to trvalo dva týdny. Jak dlouho jim to bude trvat takhle? Pohybovali se rychle, velmi rychle. Pomaleji než kůň, když běží tryskem – ovšem kůň by takovým tryskem nevydržel běžet dlouho.

Vin necítila únavu. Spoléhala se na cín s olovem, tělu přenechávala jen malou část námahy. Skoro neslyšela své vlastní kroky, když se nohama dotkla země. Měla pocit, že s takovou rezervou cínu s olovem udrží rychlost velmi dlouho.

Dohonila Kelsiera a běžela vedle něho. „Je to lehčí, než jsem čekala."

„Cín s olovem ti zdokonalí rovnováhu," řekl Kelsier. „Jinak bys klopýtala sama přes sebe."

„Co myslíte, že nás tam čeká? Myslím v jeskyních."

Kelsier zakroutil hlavou. „Nemá smysl o tom mluvit. Šetři sílu."

„Ale já nejsem ani trochu unavená!"

„Uvidíme, co budeš říkat za šestnáct hodin," řekl Kelsier a nabral ještě vyšší rychlost. Zabočili z hlavní silnice na širokou cestu, po níž skaati tahali čluny po kanálu.

Šestnáct hodin!

Vin zůstávala o kousek vzadu za Kelsierem, aby před sebou měla dost místa. Kelsier zrychlil. Letěli už bláznivou závratnou rychlostí. Měl pravdu. Normálně by na nerovném terénu snadno klopýtla. Ale cín s olovem ji vedl a držel ji pevně na nohou, což bylo nezbytné tím spíš, že se začalo stmívat a pomalu se zvedala mlha.

Kelsier tu a tam odhodil minci a vymrštil se na kopec. Většinou však běželi rovnoměrně a drželi se kanálu. Hodiny ubíhaly a na Vin pomalu přicházela ta únava, kterou čekala. Držela rychlost, ale cítila už pozvolné nutkání zastavit a odpočinout si. Navzdory cínu s olovem docházela jejímu tělu síla.

Hlídala, aby jí cín s olovem nikdy nedošel. Bála se, že kdyby došel, únava ji zcela přemůže a už nikdy nevyběhne. Kelsier ji nutil pít obrovské množství vody, i když žízeň ani neměla.

Noc byla tichá a temná, nikde nebylo ani živáčka, který by si troufl ven do mlh. Míjeli čluny na kanále, přivázané na noc, a tábory posádek ve stanech krčících se k sobě navzájem. Dvakrát potkali na cestě mlžný přízrak. První Vin vyděsil. Kelsier jej klidně minul a zcela ignoroval průsvitné pozůstatky lidí a zvířat, které pohltil a jejichž kosti teď tvořily jeho vlastní kostru.

Přesto běžela dál. Přestávala vnímat čas, vnímala už jen běh. Každý pohyb teď vyžadoval tolik pozornosti, že se ani nemohla soustředit na Kelsiera, který byl kdesi před ní v mlze. Mechanicky kladla jednu nohu před druhou a tělo měla stále silné – ale přesto zároveň zcela vyčerpané. Na každý krok, i když byl rychlý, už musela vynakládat úsilí. Začínala toužit po odpočinku.

Kelsier jí ho nedopřál. Běžel stále dál stejnou rychlostí a pobízel ji, aby mu stačila. Svět se jí smrskl na bolestné úsilí a rostoucí vyčerpání, vytržené z času. Tu a tam zpomalili, aby se napili vody nebo spolkli další dávku cínu s olovem – ale běžet nepřestali. Připadala si, jako by se už ani neuměla zastavit. Cítila, jak jí únava zastírá mysl. Všechno už byl jenom spalovaný cín s olovem. Ze sebe už neměla co vydat.

Překvapilo ji světlo. Začalo svítat a mlha slábla. Kelsier však nedovolil ani úsvitu, aby je zpomalil. Nemůže. Musejí běžet dál. Běžet… a běžet…

* * *

Umřu.

Nebylo to poprvé, co ji po téhle cestě tato myšlenka napadla. Naopak jí neustále kroužila myslí a nenechala ji chvilku v klidu. Běžela dál.

Nenávidím běh, pomyslela si. *Proto pořád žiju ve městě a ne na venkově. Abych nemusela běhat.*

Cosi uvnitř jí však říkalo, že to postrádá logiku. Logika ovšem momentálně nebyla zrovna její předností.

Nenávidím Kelsiera. Běží pořád dál. Jak je to dlouho, co vyšlo slunce? Minuty? Hodiny? Týdny? Roky? Přísahám, že bych si nemyslela –

Kelsier před ní zpomalil a zastavil se.

Vin to tak ohromilo, že do něho málem narazila. Zavrávorala a neobratně zpomalila, jako by už neuměla dělat nic jiného než jen běžet. Zastavila se a otupěle se dívala na nohy.

To je divné, pomyslela si. *Já tu nemůžu stát, já se musím pohybovat.*

Cítila, jak se znovu dává do pohybu, ale Kelsier ji chytil. Kladla mu chabý odpor.

Zastav se, říkalo jí cosi uvnitř. *Odpočiň si. Už jsi zapomněla, jaké to je, ale je to krásné…*

„Vin," řekl Kelsier. „Teď nesmíš uhasit cín s olovem. Nech ho pálit, jinak ztratíš vědomí."

Vin zmateně zakroutila hlavou a snažila se vyrozumět v jeho slovech nějaký smysl.

„Cín!" křikl na ni. „Dmýchej! Hned!"

Poslechla. Uvědomila si, jak ji bolí hlava. Skoro už na to zapomněla. A musela zavřít oči, aby ji neoslňovalo slunce. Bolely ji celé nohy a hlavně chodidla. Náhlý impuls, který dostaly její smysly, jí vrátil rozum. Zamžourala očima a podívala se na Kelsiera.

„Je to lepší?" zeptal se.

Přikývla.

„Velmi sis vyčerpala celé tělo," řekl Kelsier. „Už dávno mělo mít odpočinek, ale díky cínu s olovem funguje dál. Zase se vzpamatuje – naučíš se i lépe zvládat takovéhle situace –, ale teď musíš pořád spalovat cín s olovem a zůstat bdělá. Spát budeme potom."

Vin znovu přikývla. „Proč…" hlas jí zadrhl. „Proč jsme se zastavili?"

„Poslouchej."

Poslouchala. Slyšela… hlasy. Křik.

Podívala se na něho. „To je bitva?"

Kelsier přikývl. „Město Holstep je asi hodinu dál na sever, ale já myslím, že jsem našel to, pro co jsme přišli. Pojď."

Pustil ji, odhodil minci a přeskočil kanál. Vin ho následovala. Spěchali na nejbližší kopec. Kelsier na něj vylezl a podíval se z vršku dolů. Potom se zastavil a díval se na něco východním směrem. Vin vylezla nahoru a viděla bitvu – v dálce. Závan větru k ní donesl pach.

Krev. Údolí pod nimi bylo poseté mrtvolami. Na jeho vzdálenějším konci muži ještě bojovali. Malou otrhanou skupinku v nestejném oblečení obkličovala mnohem větší uniformovaná armáda.

„Přišli jsme pozdě," řekl Kelsier. „Naši muži zřejmě porazili holstepskou stráž a chtěli se vrátit do jeskyní. Ale Valtroux je jen pár dní cesty odtud a má pětitisícovou stráž. Dostali se sem dřív než my."

Vin mžourala očima proti slunci, ale viděla, že má Kelsier pravdu. Větší armáda měla říšské uniformy. Pokud se dalo z řady mrtvol něco usuzovat, stráže si tu počíhaly na vracející se skaatské vojáky. Sledovala, jak skaati dávají ruce nahoru, ale vojáci je přesto zabíjejí. Někteří ještě zoufale bojovali, ale padali stejně rychle.

„Je to masakr," řekl Kelsier rozzlobeně. „Valtrouxská stráž musela mít rozkaz vybít celou armádu." Udělal krok dopředu.

„Kelsiere!" vykřikla Vin a vzala ho za ruku. „Co to děláte?"

Otočil se k ní zády. „Dole jsou ještě muži. Mí muži."

„A co chcete udělat – zaútočit sám na celou armádu? K čemu? Vaši rebelové nejsou allomanti, ti neutečou jako my. A celou armádu nezastavíte, Kelsiere."

Vykroutil se z jejího sevření, neměla sílu ho udržet. Zavrávorala a upadla do černé špíny. Kolem se rozvířila sprška sazí. Kelsier utíkal dolů z kopce k bojišti.

Vin si klekla. „Kelsiere," řekla a tiše se chvěla únavou. „My nejsme nesmrtelný, pamatujte si to!"

Zastavil se.

„Vy *nejste* nezranitelný," šeptala. „Vy nezastavíte celou armádu. Ty muže nezachráníte."

Kelsier tiše stál se zaťatými pěstmi. Potom pomalu sklonil hlavu. V dálce pokračoval masakr, i když už tam žádní živí povstalci nezbyli.

„Jeskyně," šeptala Vin. „Určitě tam nějaké muže nechali, ne? Možná nám řeknou, proč se armáda ukázala a zaútočila. Třeba zachráníte ty, co tam zůstali. Pán Vládce bude určitě hledat, kde má armáda ústředí – jestli už nehledá."

Kelsier přikývl. „Dobře. Jdeme."

* * *

Kelsier se spustil do jeskyně. Musel spálit cín, aby viděl v hluboké tmě. Jediným světlem tu byl mdlý odraz slunečních paprsků shora. Vin se prodírala dolů a jeho zbystřenému sluchu to znělo jako zemětřesení. Jeskyně však… byla prázdná. Ticho a tma.

Tak se mýlila, pomyslel si Kelsier. *Nikoho tu nenechali.*

Kelsier dýchal pomalu a zhluboka, aby se vyrovnal s úzkostí a přemohl vztek. Opustil muže na bojišti. Zakroutil hlavou a nedbal na to, co mu v tu chvíli velel zdravý rozum. Byl příliš rozzlobený.

Vin dopadla na zem vedle něho a ve tmě vypadala jako stín.

„Prázdno," ohlásil a jeho hlas se rozléhal prázdnou jeskyní. „Spletla ses."

„Ne," šeptala Vin. „Tamhle."

Najednou byla pryč a lehce a mrštně jako kočka se plížila po podlaze. Kelsier na ni volal do tmy, potom zaťal zuby a následoval ji po zvuku po chodbě.

„Vin, vrať se! Nic tam není –"

Kelsier se zastavil. V dálce před ním na chodbě zahlédl záblesk světla. *Sakra! Jak to mohla na takovou dálku vidět?*

Stále slyšel Vin před sebou. Postupoval opatrněji a kontroloval zásoby kovů, kdyby to náhodou byla past, kterou tu políčilo Ministerstvo. Když se přiblížil ke světlu, ozvalo se ze tmy: „Kdo je to? Heslo!"

Kelsier šel dál, postupně začínal ve tmě lépe vidět a rozeznal vzadu v chodbě postavu s kopím. Vin čekala skrčená ve tmě. Když Kelsier procházel kolem ní, tázavě se na něho podívala. Zdálo se, že už překonala vyčerpání. Až si ovšem konečně bude moci odpočinout, určitě na ni teprve dolehne.

„Já vás slyším!" křičel voják na stráži. Jeho hlas připadal Kelsierovi trochu povědomý. „Identifikujte se."

Kapitán Demoux, uvědomil si. *Jeden z našich. Tak to není past.*

„Řekněte heslo!" přikazoval Demoux.

„Já žádný heslo nepotřebuju," řekl Kelsier a vystoupil ze tmy.

Demoux dal kopí dolů. „Lord Kelsier? Vy jste přišel… to znamená, že armáda zvítězila?"

Kelsier neodpověděl. „Proč nehlídáte vstup tam vzadu?"

„My… jsme mysleli, že bude jistější ukrýt se až uvnitř, pane. Moc nás tu není."

Kelsier se ohlédl ke vchodu. *Jak dlouho bude trvat, než Pán Vládce najde vězně, který bude ochotný mluvit? Vin má pravdu – musíme zachránit aspoň tyhle.*

Vin vstala a přišla blíž. Svýma klidnýma očima se dívala na vojáka. „Kolik vás tu je?"

„Asi dva tisíce," odpověděl Demoux. „My… mýlili jsme se, pane. Omlouvám se."

Kelsier se na něho podíval. „Mýlili?"

„Připadalo nám, že generál Yeden jedná ukvapeně," řekl Demoux a začervenal se. „Zůstali jsme tady. Mysleli jsme… chtěli jsme být loajální vám a ne jemu. Ale měli jsme odejít s ostatními."

„Ostatní jsou mrtví," řekl Kelsier stroze. „Seber muže, Demouxi. Musíme *okamžitě* odejít."

* * *

Až v noci, když seděl na pahýlu stromu a kolem něho se začaly válet mlhy, se Kelsier konečně donutil postavit se čelem k událostem dne.

Seděl s rukama založenýma před sebou a poslouchal tlumené zvuky, jak se armáda balí k odchodu. Naštěstí někoho napadlo připravit pohotovost, kdyby tato nutnost nastala. Každý muž měl sbalenou matraci, zbraň a jídlo na dva týdny. Jakmile Kelsier zjistí, kdo byl tak prozíravý, okamžitě ho povýší.

Nebylo však příliš co přikazovat. Zbývající dva tisíce mužů byli většinou vojáci příliš staří nebo příliš mladí – buď příliš moudří na to, aby viděli, že Yedenův plán je nerozumný, nebo příliš mladí na to, aby si troufli jít hned do první bitvy.

Kelsier zakroutil hlavou. *Tolik mrtvých.* Před tímhle fiaskem měli téměř sedmitisícovou armádu, ale teď jsou skoro všichni po smrti. Yeden se patrně rozhodl vyzkoušet armádu v nočním útoku na stráže v Holstepu. Co ho přivedlo k tak bláznivé úvaze?

Já, pomyslel si Kelsier. *To je moje chyba.* Nabídl jim pomoc. Nadpřirozenou pomoc. Postavil se sám do čela, přizval Yedena do posádky a mluvil s naprostou samozřejmostí o tom, jak uskutečnit nemožné. Může se tedy divit, že si Yeden usmyslel vrhnout se po hlavě proti Finální říši, když mu k tomu dal Kelsier důvěru? A může se divit, že za ním vojáci šli, když před sebou měli vidinu slibů, které jim Kelsier dal?

Teď jsou mrtví a Kelsier za to nese odpovědnost. Smrt pro něho nebyla ničím novým. Ani porážka – teď už ne. Přesto se nemohl zbavit svírání v žaludku. Je pravda, že tihle muži zemřeli v boji proti Finální říši, což je pro každého skaata ta nejčestnější smrt – patrně ale zemřeli v očekávání nějaké božské ochrany od Kelsiera. A to ho trápilo.

Věděli jste, že to bude těžké, říkal si. *Chápali jste, jaké břemeno na sebe berete.*

Jaké k tomu ale měl on právo? I členové jeho vlastní party – Ham, Breeze a ostatní – pokládali Finální říši za neporazitelnou. Ale věřili v Kelsiera, a proto za ním šli. A také proto, že dal plánům podobu obvyklé zlodějské akce. Teď je patron akce mrtvý. Poslali na bojiště hlídku, aby to ověřila. Potvrdila to. Říšští vojáci napíchli jeho hlavu na kopí a vystavili ji u cesty. A vedle ní ještě další Hamovy důstojníky.

Je po akci. Skončila porážkou. Armáda je pryč. Povstání nebude, město nikdy nedobudou.

Přiblížily se kroky. Kelsier zvedl hlavu a přemítal, jestli má ještě sílu vstát. Vedle něho ležela stočená Vin a spala na tvrdé zemi jen s mistpláštěm pod hlavou. Vyčerpávající cesta ji stála mnoho sil. Usnula okamžitě, jakmile Kelsier vyhlásil noční přestávku. Byl by rád, kdyby i on mohl usnout. Měl však s podobnými extrémními výkony za pomoci cínu s olovem už víc zkušeností. Také nakonec padne vyčerpáním, ale až za delší dobu.

V mlze se před ním objevila postava. Kulhala směrem ke Kelsierovi. Byl to starý muž. Starší, než Kelsier do armády nabíral. Pravděpodobně patřil k povstalcům už odedávna – k těm, co obývali jeskyně, než je Kelsier využil pro armádu.

Vybral si vysoký kámen vedle pahýlu, na kterém seděl Kelsier, a s povzdechem si sedl. Bylo obdivuhodné, jak takhle starý člověk s nimi ještě udrží krok. Kelsier vedl armádu velice rychle a co nejdále od jeskyní.

„Budou spát tvrdě," řekl stařík. „Nejsou zvyklí chodit ven do mlhy."

„Nemáme na vybranou," řekl Kelsier. Stařík zakroutil hlavou. „Nemáme." Chvíli seděl a v očích měl nečitelný výraz. „Vy si mě nepamatujete, že ne?"

Kelsier se zarazil a potom zakroutil hlavou. „Bohužel. Já jsem vás najímal?"

„Svým způsobem. Já jsem byl jeden ze skaatů na plantáži Lorda Trestinga."

Kelsier překvapeně pootevřel ústa a nakonec si uvědomil, že ta holá hlava a unavená, ale přesto tak nějak silná postava mu je povědomá. „Ten muž, co jsem s ním tenkrát večer seděl. Jmenoval se…."

„Mennis. Když jste zabil Trestinga, odešli jsme do jeskyní a tam nás mezi sebe vzali povstalci. Hodně skaatů nakonec uteklo jinam na plantáže. Ale někteří z nás zůstali.“

Kelsier přikývl. „To je vaše práce, ne?“ řekl a ukázal na připravený tábor. „Ty přípravy?“

Mennis pokrčil rameny. „Někteří už nemůžeme bojovat, tak děláme jiný věci.“

Kelsier se k němu naklonil. „Co se stalo, Mennisi? Proč to Yeden udělal?“

Mennis jen zakroutil hlavou. „Většinou se předpokládá, že hodně mladý člověk bude hlupák. Ale já jsem si všiml, že někdy stačí pár let navíc a je z něj ještě větší hlupák než v mládí. Yeden… no, on byl ten typ, co se snadno nechá něčím okouzlit – tentokrát vámi a pověstí, kterou jste mu vybudoval. Někteří jeho generálové si mysleli, že by bylo dobré zařadit do výcviku praktické cvičení, a tak vymysleli ten noční nájezd na holstepskou stráž. A jak je vidět, bylo to těžší, než předpokládali.“

Kelsier zakroutil hlavou. „I kdyby se jim to bylo podařilo, tak jakmile vyšli s armádou ven, byla pro nás bezcenná.“

„Oni ve vás věřili,“ řekl Mennis tiše. „Věřili, že jsou neporazitelní.“

Kelsier si povzdechl, opřel si hlavu a díval se do vířící mlhy. Pomalu vydechl obláček, který splynul s mlhou.

„Co teda bude s náma?“ zeptal se Mennis.

„Rozdělíme vás,“ řekl Kelsier. „Vrátíte se v malých skupinkách do Luthadelu a ztratíte se mezi skaaty.“

Mennis přikývl. Vypadal unaveně – vyčerpaně –, přesto neodpočíval. Kelsier tomu rozuměl.

„Pamatujete se, o čem jsme mluvili tam u Trestinga na plantáži?“ zeptal se Mennis.

„Trochu. Přemlouval jste mě, abych nedělal potíže.“

„Ale nepřemluvil.“

„Dělat potíže, to je jediný, co umím, Mennisi. Odsuzujete, co jsem tam udělal, k čemu jsem vás přiměl?“

Mennis se odmlčel a potom přikývl. „Ale svým způsobem jsem rád, že na to mám vztek. Byl jsem přesvědčený, že mám život za sebou – každý den jsem se probouzel s pocitem, že už nebudu mít sílu vstát. Ale… no, našel jsem znova tady v jeskyních nějaký smysl. A tak jsem nakonec rád.“

„I po tom, co jsem udělal armádě?“

Mennis se ušklíbl. „Nemyslete si o sobě tolik, mladý muži. Ti vojáci se nechali zabít *sami*. Mohl jste pro ně být motivem, ale nerozhodl jste se za ně.

Kromě toho, tohle není první skaatské povstání, které končí masakrem. Zdaleka. Nakonec jste dosáhl dost – sebral jste obrovskou armádu. Vyzbrojil jste ji a vycvičil daleko lépe, než kdo mohl čekat. Věci se pak daly do pohybu rychleji, než jste předpokládal, ale i tak na sebe můžete být pyšný.“

„Pyšný?“ zeptal se Kelsier a snažil se potlačit vzrušení. „Tahle armáda měla svrhnout Finální říši, ne vrhnout se po hlavě do nesmyslné bitvy v údolí týdny cesty od Luthadelu a nechat se tam pobít.“

„Svrhnout…“ Mennis zvedl oči a zamračil se. „To jste opravdu chtěl docílit něčeho takového?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Kelsier. „Proč bych jinak stavěl takovou armádu?“

„K odporu,“ řekl Mennis. „K boji. Proto tihle kluci přišli do jeskyní. To není jen věc vítězství nebo porážky, jde prostě o to, něco udělat – bojovat proti Pánu Vládci.“

Kelsier se otočil zamračený. „Vy jste od začátku čekal, že bude moje armáda poražená?“

„Jak by to mohlo dopadnout jinak?“ zeptal se Mennis. Vstal a zakroutil hlavou. „Někdo si třeba může začít myslet něco jiného, chlapče, ale Pán Vládce je neporazitelný. Jednou jsem vám dal radu – řekl jsem vám, abyste byl opatrný v bitvách, které chcete bojovat. No, uvědomil jsem si, že tahle bitva za to stojí.

Teď vám dám jinou radu, Kelsiere, bojovníku, který přežil Hathsin. Naučte se poznat, kdy přestat. Vedl jste si dobře, lépe, než by kdo čekal. Tihle vaši skaati pobili celou stráž, než je chytili a vyvraždili. To je největší skaatské vítězství za celá desetiletí. Teď je ale čas odejít.“

Po těchto slovech stařík uctivě kývl hlavou na rozloučenou a šoural se zpátky ke středu tábora.

Kelsier stál, oněmělý. *Největší skaatské vítězství za celá desetiletí…*

Proti tomu vlastně bojoval. Ne jenom proti Pánu Vládci, ne jenom proti šlechtě. Bojoval proti tisícům let útlaku, proti tisíciletí života společnosti, která nazve smrt pěti tisíců lidí „velkým

vítězstvím“. Život je pro skaaty tak beznadějný, že už hledají útočiště i v předpokládané porážce.

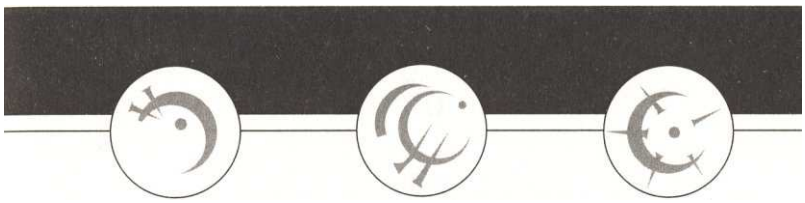
„To nebylo vítězství, Mennisi,“ šeptal Kelsier. „Já ti vítězství teprve *ukážu*.“

Donutil se k úsměvu – ne z radosti, ani z uspokojení. Usmíval se navzdory smutku, který cítil nad smrtí všech těch mužů. Usmíval se, protože to byl jeho styl. Jeho styl, kterým dokazoval Pánu Vládci – i sám sobě –, že neprohrál.

Ne, neodejde. Ještě neskončil. Ještě zdaleka ne.

KONEC TŘETÍ ČÁSTI

ČÁST ČTVRTÁ

TANEČNÍCI V MOŘI MLH

Cítím se velmi unavený.

26

Vín si ustlala v Clubsově obchodě a cítila, jak jí třeští hlava.

Naštěstí bolest postupně slábla. Stále měla v paměti probuzení toho prvního hrozného rána. Ta bolest tenkrát byla tak silná, že nemohla ani myslet, ani se pohnout. Nevěděla, že Kelsier se ještě drží na nohou a odvádí zbytek armády do bezpečí.

Od té doby ale uplynuly dva týdny. Celých patnáct dní a hlava ji ještě nepřestala bolet. Kelsier říkal, že to pro ni bude prospěšné. Že potřebuje s cínem s olovem trénovat. Přesto však pochybovala, že by něco, co jí způsobí takovou bolest a na tak dlouho, pro ni mohlo být jakkoli dobré.

Jistě, byla by to užitečná dovednost. To si teď, když už jí hlava netřeštila tolik, uvědomovala. Doběhli s Kelsierem na bojiště za necelý den. Cesta zpátky trvala dva týdny.

Vin vstala a unaveně se protáhla. Nejsou zpátky vlastně ještě ani celý den. Kelsier byl pravděpodobně skoro celou noc vzhůru a vysvětloval události kolegům z party. Vin ale byla ráda, že může jít zase do postele. Noci strávené na tvrdé zemi jí připomněly, že pohodlná postel je přepych, který už začala brát jako samozřejmost.

Zívla, promnula si oči a potom si oblékla župan a vyběhla do koupelny. Byla ráda, že jí Clubsovi učni připravili vanu. Zamkla dveře, svlékla se a usadila se do teplé voňavé lázně. Jak jí mohly tyhle vůně někdy připadat odporné? Jistě, je nápadnější, když voní – ale to je jen malá cena za to, že se zbaví bláta a špíny, které na sebe cestou nabrala.

Dlouhé vlasy jí však stále překážely. Umyla si je a rozčesala smotky a uzlíky a přemýšlela o tom, jak mohou dámy od dvora snést vlasy až do pasu. Kolik musejí strávit času česáním a fintěním v péči služebnictva? Vin ještě neměla vlasy ani po ramena a už teď se jí protivila představa, že je bude mít ještě delší. Budou jí vlát do obličeje, až bude skákat, nehledě na to, že ji soupeř za ně bude tahat.

Když byla hotová s koupelí, vrátila se do svého pokoje, oblékla se do něčeho praktičtějšího a šla dolů. V dílně pracovali učni a nahoře personál uklízel, ale v kuchyni byl klid. Clubs, Dockson, Ham a Breeze seděli u snídaně. Když vstoupila Vin, zvedli hlavu.

„Co je?“ zeptala se Vin mrzutě, když procházela dveřmi. Koupel jí trochu zmírnila bolest hlavy, ale úplně ji nezahnala.

Všichni čtyři muži se na sebe podívali. První promluvil Ham. „Zrovna jsme mluvili o stavu našeho plánu, když jsme teď bez zaměstnavatele a bez armády.“

Breeze zvedl obočí. „Stavu? To je zajímavá formulace, Hammonde. Já bych to spíš nazval ‚neuskutečnitelností‘.“

Clubs souhlasně zabručel a čtvrtý se otočil k Vin a evidentně čekal, jak zareaguje.

Proč jim tolik záleží na tom, co si myslím? Říkala si a šla si sednout.

„Chceš něco k jídlu?“ řekl Dockson a vstal. „Clubsova hospodyně tu nechala nějaké placky, tak –“

„Pivo,“ řekla Vin.

Dockson se zastavil. „Ale ještě není ani poledne.“

„Pivo. Teď, prosím.“ Předklonila se, složila ruce na stole a položila si na ně hlavu.

Ham se rozesmál. „Cín s olovem, co?“

Vin přikývla.

„To přejde,“ řekl.

„Jestli mezitím neumřu,“ zavrčela Vin.

Ham se znovu zachechtal, ale byl to nucený smích. Dox jí podal džbán, potom si sedl a podíval se na ostatní. „Tak, Vin. Co si o tom myslíš ty?“

„Já nevím,“ odpověděla s povzdechem. „Armáda byla středem, kolem kterýho se všechno točilo, co? Breeze, Ham a Yeden strávili spoustu času sháněním vojáků. Dockson a Renoux dodávali zásoby. A teď je po vojákách… no, takže zbývá jen Marsh na Ministerstvu

a Kellovy útoky na šlechtu – a po nás nechce nikdo nic. Takže je celá parta zbytečná.“

V místnosti se rozhostilo ticho.

„Ta to teda umí naservírovat,“ poznamenal Dockson.

„Zkus jet na doraz s cínem s olovem a budeš to umět taky,“ odpověděl Ham.

„Kdy jste se vůbec vrátili vy?“ zeptala se Vin.

„Včera, když jsi spala,“ řekl Ham. „Nás externisty poslala stráž zpátky, aby nás nemuseli platit.“

„Takže oni tam pořád ještě jsou?“ zeptal se Dockson.

Ham přikývl. „Hledají zbytek naší armády. Luthadelská stráž vystřídala jednotky z Valtroux. Byly teda dost zbědované z boje. Většina luthadelských jednotek bude ještě nějaký čas venku hledat zbývající povstalce – velká část se od naší hlavní armády oddělila a utekla, ještě než bitva začala.“

Konverzace znovu umlkla a rozhostilo se ticho. Vin upíjela pivo – víc ze vzteku než z přesvědčení, že by jí mohlo udělat dobře. O pár minut později se ozvaly na schodech kroky.

Do kuchyně vplul Kelsier. „Dobré jitro vespolek,“ halasil se svou obvyklou veselostí. „No jó, zase placky. Clubsi, budeš si muset najít vynalézavější hospodyni.“ Navzdory své poznámce však popadl placku svinutou do roličky a ukousl si velké sousto. Potom se spokojeně usmál a nalil si něco k pití.

Ostatní stále mlčeli a dívali se jeden na druhého. Kelsier zůstal stát, jedl a opíral se přitom zády o kuchyňskou skříňku.

„Kelle, musíme si promluvit,“ řekl konečně Dockson. „Armáda je v čudu.“

„Jo,“ řekl Kelsier mezi dvěma sousty. „Všiml jsem si.“

„S akcí je utrum, Kelsiere,“ řekl Breeze. „Byla to dobrá snaha, ale nevyšla.“

Kelsier přestal žvýkat. Zamračil se a odložil placku. „Nevyšla? Proč myslíš?“

„Armáda je pryč, Kelle,“ řekl Ham.

„Armáda byla jen jedna část našich plánů. Objevil se problém, samozřejmě, ale ještě nejsme hotovi.“

„Proboha, ty blázne!“ vykřikl Breeze. „Jak se tady můžeš takhle klidně usmívat? Naši vojáci jsou mrtví. Copak tě to zanechává v klidu?“

„Nezanechává, Breezi,“ řekl Kelsier vážně. „Ale co bylo, bylo. My musíme jít dál.“

„To je přesný!“ řekl Breeze. „Jít dál v tom tvým bláznivým plánu. Naopak, my toho musíme nechat. Já vím, že se ti to nelíbí, ale taková je prostě realita!“

Kelsier odložil talíř na stůl. „Neklidni mě, Breezi. Už mě *nikdy* neklidni!“

Breeze přestal. Ústa měl pootevřená. „Fajn,“ řekl nakonec. „Nebudu používat allomancii, budu používat pravdu. Víš, co si myslím? Myslím si, že jsi to atium nikdy ani nechtěl vzít!

Jen jsi nás zneužil. Slíbil jsi nám bohatství, abychom se přidali, ale nikdy jsi to nemyslel vážně. To je všechno jenom to tvoje ego – chtěl ses stát nejslavnějším vůdcem gangu, který kdy žil. To proto šíříš tyhle fámy a děláš nábory. Majetek máš – a teď se chceš stát legendou.“

Breeze zmlkl. Ve tváři měl tvrdý výraz. Kelsier stál se založenýma rukama a díval se na členy gangu. Ostatní uhýbali pohledem a přemýšleli o slovech, která Breeze pronesl. Mezi nimi i Vin. Bylo ticho a všichni čekali, že se někdo postaví proti.

Na schodech se ozvaly kroky a do kuchyně vtrhl Špuk.

„Haló lidi, čumte dólu! Na place se scuklo plno lidu!“

Kelsiera jeho slova patrně nepřekvapila.

„Dole je nějaké srocení?“ řekl Ham pomalu „To by znamenalo…“

„Jdeme,“ řekl Kelsier a vstal. „Jdeme se podívat.“

* * *

„Já bych to nedělal, Kelle,“ namítl Ham. „Já bych si dal na chvíli pokoj.“

Kelsier si ho nevšímal. Šel v čele party, v níž měli všichni – i Breeze – obyčejné skaatské oblečení a kabáty. Začal poletovat popel. Vločky se nedbale snášely dolů z oblohy jako listy nějakého neviditelného stromu.

Ulici zatarasil obrovský dav skaatů, většinou dělníků z továren a mlýnů. Vin napadal jen jeden důvod, proč by dostali dělníci volno a mohli se shromáždit na Fontánním náměstí.

Popravy.

Nikdy na ně nechodila. Předpokládalo se, že se těchto ceremonií zúčastní všichni lidé z města – skaati i šlechta –, ale zlodějské gangy raději zůstávaly v úkrytech. V dálce zvonily zvony a oznamovaly, co se bude dít. Ulice po stranách hlídali obligátoři. Za chvíli budou prohlížet mlýny, kovárny a namátkou vybrané domy a hledat, kdo neuposlechl příkazu a vysloužil si tím trest smrti. Shromáždit všechny lidi dalo obrovské úsilí – ale svým způsobem to byl jen další důkaz toho, jak je Pán Vládce mocný.

Než Vin s partou došli k náměstí, dav se ještě rozrostl. Stál i po střechách domů, tlačil se ulicemi. *Však oni se tam vejdou.* Luthadel se lišil od většiny ostatních měst obrovským počtem obyvatel. I kdyby přišli pouze muži, bylo by tak plno, že by všichni rozhodně nemohli vidět.

Přesto však přišli všichni. Jednak proto, že to byla jejich povinnost, jednak proto, že v tu dobu nemuseli pracovat, a jednak – jak Vin předpokládala – z prostě lidské morbidní zvědavosti.

Jak dav houstl, začali si Kelsier, Dockson a Ham prorážet mezi přihlížejícími cestičku. Někteří se na ně dívali nevraživě, jiní prostě ustoupili. Někteří byli překvapení, dokonce vzrušení, že vidí Kelsiera, i když měl jizvy zakryté. Ti uhnuli ochotně.

Nakonec se dav rozrostl až k vnější řadě budov kolem náměstí. Kelsier si jednu z nich vybral, ukázal na ni a Dockson šel k ní. Muž ve vchodu ho nechtěl pustit dovnitř, ale Dox ukázal na střechu a pozvedl váček s mincemi. O pár minut později měla celá parta střechu pro sebe.

„Udělej clonu, Clubsi," řekl Kelsier tiše.

Clubs přikývl a udělal celou skupinu neviditelnou pro všechny, kdo sledovali za pomoci bronzu allomantické impulsy. Vin došla až k okraji střechy a dřepla si. S rukama na nízkém kamenném lemu sledovala dění dole. „Tolik lidí…"

„Celý život žiješ ve městech, Vin," řekl Ham a postavil se vedle ní. „Musela jsi přece takové davy vidět."

„Ano, ale…" Jak mu to má vysvětlit? Ten posunující se přelidněný dav, něco takového neviděla. Byl expanzivní a skoro nekonečný, zaplňoval všechny ulice vedoucí z Fontánního náměstí. Skaati se tak tlačili jeden na druhého, že si nedovedla představit, jak vůbec dýchají.

Šlechta stála uprostřed náměstí a od skaatů ji oddělovali vojáci. Stáli poblíž fontány, která se tyčila půl druhého metru nad

náměstím. Někdo tam postavil sedadla pro šlechtice. Posadili se a vypadali, jako by čekali na představení nebo na koňské dostihy. Mnohým sluhové drželi deštníky, aby na ně nepadal popel. Ten však poletoval jen sporadicky a většinou se proti němu nijak nechránili.

Vedle šlechticů stáli obligátoři. Vin se zachvěla. Bylo tam osm inkvizitorů, kteří svými protáhlými postavami obligátory o hlavu převyšovali. Nelišili se od nich však jen výškou, ale i celkovým postojem, majestátností a sebejistotou.

Vin se otočila a pozorovala obligátory. Většinou stáli hrdě a zpříma, oblečení ve svých stejnokrojích – v pláštích tím zdobnějších, čím vyšší měli hodnost. Vin přimhouřila oči a spálila cín. Dole rozeznala povědomou tvář.

„Hele," řekla a ukázala rukou. „Tamhleto je můj otec."

Kelsier se rozhlédl. „Kde?"

„Tamhle, jak stojí ti obligátoři," řekla Vin. „Ten menší s tou zlatou šálou."

Kelsier zmlkl. „*Tohle* je tvůj otec?" zeptal se nakonec.

„A kdo?" zeptal se Dockson a mžoural očima. „Já jim nevidím do obličeje."

„Tevidian," odpověděl Kelsier.

„Lord prelan?" podivil se Dockson.

„Co?" zeptala se Vin. „Kdo to je?"

Breeze se dal do smíchu. „Lord prelan je šéf Ministerstva, má milá. Je to nejdůležitější obligátor Pána Vládce – technicky vzato, má vyšší pozici než inkvizitoři."

Vin seděla, zmatená.

„Lord prelan," mumlal Dockson a kroutil hlavou. „Čím dál lepší."

„Hele!" vykřikl Špuk a ukazoval dolů.

Dav skaatů se začal posouvat. Vin se zdálo, že jsou příliš namačkaní na sobě, aby byli schopní pohybu, ale evidentně se mýlila. Začali ustupovat a vytvořili jakýsi špalír ke středu Fontánního náměstí.

Proč by –

Potom to cítila. Ten tlak, jako by ji zahalovala obrovská přikrývka a připravila ji o veškerý vzduch a veškerou svobodnou vůli. Okamžitě spálila měď. I přesto by však byla přísahala, že i tak

cítí klidnění vycházející od Pána Vládce. Cítila, jak na ni naléhá a nutí ji k tomu, aby potlačila veškerou svou vůli, touhu, sílu i emoce.

„Už se šine," šeptal Špuk a skrčil se vedle ní.

V postranní ulici se objevil černý kočár tažený párem obrovských bílých hřebců. Rachotil koridorem skaatů, kteří ustupovali s pocitem… samozřejmosti. Vin viděla, jak projíždějící kočár srazil několik lidí, a měla podezření, že kdyby mu někdo spadl do cesty, ani by nezpomalil a na místě by ho rozdrtil.

Skaati ustoupili ještě o kousek, a když Pán Vládce projížděl, v davu to šumělo a všichni se krčili, jako by cítili jeho mocné klidnění. Šum a šepot v davu utichly a nad obrovským náměstím se rozhostilo neuvěřitelné ticho.

„Má takovou *sílu*," řekl Breeze. „I když se sebevíc snažím, tak zvládnu klidnit maximálně pár stovek lidí. Ale tady jsou desítky tisíc!"

Špuk se podíval dolů přes okraj střechy. „Člověk má úplný nutkání skočit dolů. A letět…"

Potom umlkl. Zakroutil hlavou, jako by se probudil. Vin se zamračila. Děje se něco divného. Nejistě přestala pálit měď a uvědomila si, že už klidnění od Pána Vládce necítí. Pocit obrovského tlaku a prázdnoty náhle zmizel. Špuk zvedl hlavu a všiml si, že i ostatní stojí najednou více zpříma.

Vin se rozhlédla. Skaati dole vypadali stále stejně. Ale její přátelé tady nahoře –

Podívala se na Kelsiera. Stál rovně jako svíce a odhodlaně se díval na přijíždějící kočár. Výraz měl soustředěný.

On vzněcuje naše emoce, uvědomila si Vin. Působí proti síle Pána Vládce. Kelsier tím proti němu evidentně bojoval, aby ochránil aspoň jejich malou skupinu.

Breeze má pravdu, uvažovala, *jak můžeme bojovat proti takové síle? Pán Vládce klidní sto tisíc lidí najednou.*

Kelsier však bojoval dál. Vin pro jistotu spálila měď. A potom zinek a vrhla se Kelsierovi na pomoc. Začala s ním vzněcovat emoce lidí kolem sebe. Měla pocit, jako by se snažila pohnout masivní nehybnou zdí. Ale patrně to i tak působilo, protože se Kelsier trochu uvolnil a vděčně se na ni podíval.

„Hele," řekl Dockson. Pravděpodobně si nebyl vědom neviditelné bitvy, která kolem něho probíhala. „Vozy s vězni."

Ukázal na řadu velkých zamřížovaných vozů projíždějících koridorem za Pánem Vládcem.

„Poznáváš někoho z nich?“ zeptal se Ham a naklonil se dopředu.

„Nikoho jsem vocáď nevomerk,“ řekl Špuk se starostlivým výrazem. „Fajruješ, že jo?“

„Ano, pálím měď,“ řekl Clubs podrážděně. „Jsi v bezpečí. Kromě toho jsi od Pána Vládce tak daleko, že by nic nepoznal, i kdybych nepálil – je to obrovský náměstí.“

Špuk přikývl a začal pálit cín. Po chvíli zakroutil hlavou. „Furt né a né někoho zmerčit.“

„Ty jsi taky nebyl zdaleka na všech náborech, Špuku,“ řekl Ham a mžoural očima.

„No jó,“ odpověděl Špuk. I když se snažil mluvit normálně, nedokázal vybočit ze zajetí své hantýrky.

Kelsier vystoupil až na římsu a stínil si rukou oči. „Já tam vidím. Ale nikoho mezi vězni nepoznávám. To nejsou naši vojáci.“

„Tak kdo teda?“ zeptal se Ham.

„Vypadá to, že většinou ženy a děti,“ odpověděl Kelsier.

„Rodiny vojáků?“ zeptal se Ham zděšeně.

Kelsier zakroutil hlavou. „Pochybuju. Neměli čas je identifikovat.“

Ham se zamračil a ve tváři měl zmatený výraz.

„To jsou náhodně sebraný lidi, Hammonde,“ řekl Breeze a tiše si povzdechl. „Třeba náhodný popravy skaatů za to, že přechovávají povstalce.“

„To ne, ani tohle ne,“ řekl Kelsier. „Pochybuju, že by Pán Vládce věděl, že většina povstalců přišla do armády z Luthadelu. Nejspíš si myslí, že to bylo další povstání na venkově. To… jen tak na upozornění všech, kdo mají moc.“

Vůz Pána Vládce vyjel na vyvýšenou plochu na centrální náměstí. Zastavil se přesně uprostřed. Pán Vládce ovšem zůstal uvnitř.

Vozy s vězni také zastavily a pod dohledem skupiny obligátorů a vojáků začali vězni vystupovat. První skupinu vězňů – většinou se příliš nevzpouzeli – vyvedli za husté přeháňky černého popela na vyvýšené pódium uprostřed. Všechno řídil inkvizitor. Vězně nechal shromáždit u čtyř fontán, které stály v rozích pódia.

Čtyři vězni byli sraženi na kolena – každý za jednou fontánou – a čtyři inkvizitoři zvedli obsidiánové sekery. Sekery dopadly a oddělily čtyři hlavy. Těla nechali vojáci vykrvácet do fontán.

Rudá voda ve fontánách stříkala mohutnými gejzíry vysoko nahoru. Vojáci odhodili těla a přivedli další čtyři vězně.

Špuk se znechuceně odvrátil. „Proč… proč Kelsier něco neudělá? Dyk jim de vo kejhák!“

„Neblbni,“ řekla Vin. „Dole stojí šest inkvizitorů a Pán Vládce. To by musel být Kelsier úplný idiot, kdyby se chtěl o něco pokusit.“

I když by mě zrovna dvakrát nepřekvapilo, kdyby to zvažoval, pomyslela si a vzpomněla si, jak se chtěl vrhnout na bojiště a sám chránit celou armádu. Podívala se stranou. Kelsier vypadal, jako když se násilím drží zpátky. Prsty s bílými klouby se křečovitě držel komínu, aby se nevrhl dolů a nesnažil se popravy zastavit.

Špuk doklopýtal na druhou stranu střechy a tam se pozvracel. Ham tiše bručel a i Clubs měl smutnou tvář. Dockson všechno mlčky sledoval, jako by držel stráž. Breeze jen kroutil hlavou.

Kelsier však… Kelsier měl vztek. V obličeji byl rudý, svaly měl napjaté a oči mu jen žhnuly.

Čtyři další popraveni, mezi nimi jedno dítě.

„Tohle,“ řekl Kelsier a vztekle ukazoval rukou na centrální náměstí, „tohle je náš nepřítel. Nad ním neexistuje slitování, neexistuje, že bychom zastavili akci. Není to jen tak nějaká akce, abychom ji odložili k ledu, jakmile se objeví překážka.“

Čtyři další padli.

„Podívejte se na ně!“ křičel Kelsier a ukazoval na sedadla zaplněná šlechtou. Většinou se tvářili znuděně – pár se jich dokonce snad bavilo, dívali se na sebe a žertovali.

„Já vím, že o mně pochybujete,“ řekl Kelsier, když se otočil k partě. „Myslíte si, že jsem na ně vysazenej, že mi dělá plezír jednoho za druhým zabíjet. Ale vidíte, jak se ty lidi smějou? Tak mi řekněte, jestli si nezasloužej smrt? Já jen vykonávám spravedlnost.“

Čtyři další mrtví.

Vin se podívala na sedící šlechtu a rozdmýchala cín. Zahlédla Elenda ve společnosti mladých mužů. Nesmál se ani jeden a nebyli jediní. Bylo pravda, že hodně šlechticů to bralo jako vděčnou zábavu, ale někteří byli skutečně naplněni hrůzou.

Kelsier pokračoval. „Breezi, ptal ses na atium. Budu upřímnej. Nikdy mi o něj tak moc nešlo. Tuhle partu jsem dal dohromady, protože jsem chtěl věci změnit. To atium sebereme – budeme ho potřebovat, abychom podpořili novou vládu –, ale tahle akce nemá s bohatstvím nic společnýho.

Yeden je mrtvej. Byl naše zástěrka – mohli jsme udělat velkou dobrou věc a přitom se tvářit jako obyčejný zloději. Teď, když už není, tak to můžete vzdát, jestli chcete. Odejít. Ale tím se na věci nic nezmění. Bude se bojovat dál. A pořád budou umírat lidi. Jen si na to zvyknete."

Čtyři další.

„Je na čase tu šarádu zastavit," řekl Kelsier a podíval se na ně na jednoho po druhém. „Jestli to máme udělat, musíme k sobě být upřímní a otevření. Tohle není o penězích. Tady jde o to, *tamhleto* zastavit." Ukázal na nádvoří s rudými fontánami – s hmatatelnou demonstrací smrti pro tisíce skaatů, kteří stáli tak daleko, že ani netušili, co se tu děje.

„Já v tom boji půjdu dál," řekl Kelsier tiše. „Uvědomuju si, že někteří z vás o mém vedení pochybujou. Myslíte si, že jsem se před skaaty moc vytahoval. Šeptáte si, že rostu do novýho Pána Vládce – myslíte si, že je pro mě moje ego důležitější než svržení říše."

Odmlčel se a Vin viděla u Docksona a ostatních v očích pocit viny. Vrátil se mezi ně Špuk, ještě celý bledý.

Další čtyři.

„Mýlíte se," řekl Kelsier tiše. „Musíte mi věřit. Dali jste mi důvěru, když jsme s tímhle plánem začínali, a věděli jste, do jakého jdeme nebezpečí. Já tu důvěru potřebuju pořád. Ať vypadá situace jakkoli, i když se šance zdají mizivé, musíme bojovat dál!"

Další čtyři.

Všichni se pomalu otočili ke Kelsierovi. Přebít působení Pána Vládce na jejich emoce dalo teď Kelsierovi poloviční námahu, i když Vin už zinek nepálila.

Třeba… třeba má *šanci to dokázat*, pomyslela si Vin, až se sama nepoznávala. Jestli existuje člověk, který může porazit Pána Vládce, tak je to Kelsier.

„Já jsem si vás nevybral kvůli vašim schopnostem," řekl Kelsier, „i když vím, že je máte. Já jsem si vás vybral proto, že o vás vím, že máte svědomí. Ham, Breeze, Dox, Clubs… máte pověst

poctivých a čestných lidí. Věděl jsem, že jestli se mi ten plán má podařit, budu potřebovat lidi, kterým o to opravdu *jde*.

Ne, Breezi, to není o boxingách ani o slávě. To je o válce – o válce, kterou vedeme už tisíc let a kterou bych chtěl už jednou provždy ukončit. Můžete jít, jestli chcete. Víte, že vás nechám – nebudu se ptát, nebudu nic podnikat –, když budete chtít odejít. Ale," řekl a v očích měl tvrdý výraz, „pokud zůstanete, musíte slíbit, že už nebudete zpochybňovat mou autoritu. Můžete mluvit o svých obavách, jak to všechno dopadne, ale nebudete si už šuškat o tom, jaký jsem vůdce. Pokud zůstanete, půjdete za mnou. Jasný?"

Podíval se na ně na jednoho po druhém. Každý přikývl.

„Já myslím, že jsme o tobě nikdy nepochybovali, Kelle," řekl Dockson. „My jen… máme starost, a já myslím, že oprávněnou. Armáda byla podstatná součást našich plánů."

Kelsier kývl směrem k severu, k hlavní městské bráně. „Co tam vidíš v dálce, Doxi?"

„Městskou bránu?"

„A co je na ní zvláštního?"

Dockson pokrčil rameny. „Nic. Je tam míň lidí, ale –"

„A proč?" skočil mu do řeči Kelsier. „Proč je tam míň lidí?"

Dockson se zarazil. „Protože tu nejsou stráže?"

„Přesně," odpověděl Kelsier. „Ham říká, že venku honí zbytky naší armády a že jim to může trvat měsíce. Tady zůstala tak desetina. To má logiku – zastavit rebely, to bylo vlastně původní poslání stráže, proto vznikla. Luthadel může být oslabený, ale ten by přece nikdo nenapadl. Nikdy ho nikdo nenapadl."

Ve skupině se rozhostilo tiché porozumění.

„První část našeho plánu, dostat město, je uskutečněná," řekl Kelsier. „Dostali jsme stráže mimo Luthadel. Stálo nás to mnohem víc, než jsme čekali – mnohem víc, než to stát mělo. Při celým zapomenutým božstvu bych si přál, aby byli ti kluci zůstali naživu. To už bohužel nezměníme – ale můžeme využít příležitosti, kterou nám dali.

Akce se tím dala do pohybu – hlavní garant pořádku ve městě je pryč. Jestli teď začne opravdová válka mezi aristokratickými domy, Pán Vládce bude mít plné ruce práce, aby ji zastavil. Pokud bude chtít. Z nějakýho důvodu má tendenci se do toho moc nemíchat a tak jednou za sto let šlechtu nechat, aby si vjela do vlasů. Možná si myslí, že když si půjdou po krku navzájem, nepůjdou po něm."

„Ale co když se stráže vrátí?“ zeptal se Ham.

„Pokud se nemýlím, tak je Pán Vládce nechá honit povstalce několik měsíců, aby šlechta měla zatím možnost trochu vypustit páru. Ale dostane mnohem víc, než čekal. Až vypukne válka, my využijeme zmatku a zmocníme se paláce.“

„A s jakou armádou, můj milý?“ namítl Breeze.

„Ještě nám něco zbylo,“ odpověděl Kelsier. „A ještě máme čas naverbovat další. Musíme být opatrní – nemůžeme použít jeskyně, budeme muset schovat jednotky přímo ve městě. To znamená, že budou muset být menší. To ale teď není hlavní věc – stráže se nakonec vrátí.“

Dole pokračovaly popravy a členové party se podívali jeden na druhého. Vin seděla tiše a přemýšlela, co myslel Kelsier tou poslední větou.

„To je ale ono, Kelle,“ řekl Ham pomalu. „Stráž se vrátí a my nebudeme mít dost velkou armádu na to, abychom s nimi mohli bojovat.“

„Ale to už *budeme* mít pokladnici Pána Vládce,“ řekl Kelsier a usmál se. „Co to pořád říkáš o té stráži, Hame?“

Ham se zarazil a potom se usmál. „Že to jsou žoldáci.“

„Takže když budeme mít peníze Pána Vládce,“ pokračoval Kelsier, „budeme mít taky jeho armádu. To může klapnout, pánové. Musíme se postarat o to, aby to klaplo.“

Parta se najednou zdála sebevědomější. Vin však obrátila pohled k náměstí. Fontány byly plné krve. Na všechno dohlížel Pán Vládce ze svého černého vozu. Měl otevřená okna a Vin – když spálila cín – za nimi zřetelně viděla jeho siluetu.

Tohle je náš skutečný nepřítel, pomyslela si. *Nejsou to ani stráže, ani inkvizitoři se sekerami. Je to tenhle. Muž z deníku.*

Musíme najít způsob, jak ho porazit, jinak všechno ostatní, co děláme, ztratí smysl.

Myslím, že jsem konečně přišel na to, proč mě Rashek tolik nesnáší. Nevěří totiž, že cizí člověk jako já by se mohl stát Hrdinou věků. Je přesvědčený, že jsem nějak oklamal filozofy, že nosím insignie Hrdiny neprávem.

Podle Rasheka měl být zvolen hrdinou jedině Terrisman čisté krve. Kupodivu ve mně jeho nenávist jen povzbuzuje odhodlání. Musím mu dokázat, že na tenhle úkol mám.

27

Do Clubsova obchodu se ten večer vrátila zasmušilá skupina. Popravy se táhly celé hodiny. Nikdo nic a nikoho veřejně neodsoudil, Ministerstvo ani Pán Vládce nic nevysvětlili – prostě bez jediného slova komentáře běžely popravy jedna za druhou. Jakmile byli všichni vězni po smrti, Pán Vládce a jeho obligátoři odjeli a na pódiu nechali hromadu mrtvol a fontány plné krve.

Když se Kelsierova parta vrátila do kuchyně, uvědomila si Vin, že ji přestala bolet hlava. Lépe řečeno bolest pro ni byla najednou druhotná. Na stole byly ještě placky od snídaně. Nějaká služebná je pečlivě přikryla. Nikdo však o ně neměl zájem.

„Tak jo," řekl Kelsier a zaujal svou obvyklou pozici u příborníku. „Tak teda konkrétně. Jak budeme postupovat?"

Dockson vytáhl stoh papírů a sedl si. „Když je stráž pryč, tak je naším hlavním cílem šlechta."

„Jistě," odpověděl Breeze. „Jestli chceme s pár tisícovkama vojáků sebrat pokladnici, tak opravdu budeme potřebovat něco, abychom odvedli pozornost stráží a nedovolili šlechtě, aby nám město zase sebrala."

Kelsier přikyvoval. „Moje řeč.“

„Ale co se stane, až válka aristokratických domů skončí?“ zeptala se Vin. „Někdo to vyhraje a my s ním budeme jednat.“

Kelsier zakroutil hlavou. „Já neplánuju, že by válka domů měla někdy skončit, Vin – nebo aspoň v dohlednu. Pán Vládce diktuje a Ministerstvo chrání jeho stoupence, ale ten, kdo nutí skaaty pracovat, to je šlechta. Takže když se nám podaří zlikvidovat co nejvíc aristokratických domů, vláda vlastně padne sama o sobě. Nemůžeme bojovat proti Finální říši jako celku – ta je moc velká. Ale mohlo by se nám podařit s ní otřást a potom donutit jednotlivé části bojovat proti sobě navzájem.“

„Potřebujeme dostat aristokratický domy do finanční tísně,“ řekl Dockson a listoval papíry. „Aristokracie je především finanční instituce a finanční tíseň zruinuje *každý* dům.“

„Breezi, možná budeme potřebovat některý z tvých převleků,“ řekl Kelsier. „Zatím nikdo jiný z party než já ve věci války domů nic nepodnikal – ale jestli chceme, aby město padlo dřív, než se vrátí stráže, musíme zintenzivnit úsilí.“

Breeze vzdychl. „Dobře. Ale budeme muset být dost opatrný, aby mě nikdo neidentifikoval jako osobu, kterou být nemám. Nemůžu chodit na večírky nebo se nějak exponovat ve společnosti – ovšem do jednotlivých domů bych mohl.“

„Totéž ty, Doxi,“ pokračoval Kelsier.

„To jsem předpokládal,“ řekl Dockson.

„Bude to pro vás pro oba nebezpečný,“ řekl Kelsier. „Ale teď je ze všeho nejdůležitější rychlost. Náš hlavní špion bude pořád Vin – a možná ji požádáme, aby začala šířit špatné zprávy. Cokoli, co by šlechtu mohlo znejistit.“

Ham přikývl. „Možná bychom měli začít úplně shora.“

„To určitě,“ souhlasil Breeze. „Když docílíme toho, že budou ty nejmocnější domy zranitelné, tak na ně jejich nepřátelé skoro jistě zaútočí. A až budou ty nejmocnější domy pryč, lidi si začnou uvědomovat, že ekonomika stojí vlastně na nich.“

Místnost na chvíli ztichla a potom se obrátilo několik pohledů na Vin.

„Co?“ zeptala se.

„Oni mluví o domu Venture, Vin,“ řekl Dockson. „Ten je ze všech nejvlivnější.“

Breeze přikývl. „Když padne Venture, otřese to celou Finální říší.“

Vin seděla chvíli tiše. „Oni ale nejsou všichni špatný,“ řekla nakonec.

„Snad,“ odpověděl Kelsier. „Ale Lord Straff Venture stoprocentně je a jeho rodina stojí přímo v čele říše. Dům Venture musí pryč – a ty už máš kontakt s jedním z jeho významných členů.“

Já jsem si myslela, že chcete, abych se Elendovi vyhnula obloukem, pomyslela si rozzlobeně.

„Měj uši pořád nastražený, dítě,“ řekl Breeze. „Zkus toho mladíka nějak vyprovokovat, aby mluvil o finanční situaci domu. Najdi nám nějaké páky a my už se o to ostatní postaráme.“

To je zrovna jako ty hry, které Elend tak nesnáší. Stále však měla před očima tu nekonečnou sérii poprav. S tím se rozhodně musí skoncovat. Nakonec – Elend sám říká, že otce, a tím i jejich dům, nemá rád. Třeba – třeba něco najde. „Pokusím se. Uvidíme,“ řekla.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil jeden z učňů. Po chvíli za ním vešel do kuchyně Sazed ve skaatském oblečení.

Kelsier se podíval na hodinky. „Jdeš brzo, Sazede.“

„To už tak mám ve zvyku, pane Kelsiere,“ odpověděl Sazed.

Dockson zvedl obočí. „Tenhle zvyk by si tady někdo mohl okoukat.“

Kelsier se ušklíbl. „Když chodíš vždycky včas, tak to znamená, že nikdy nemáš na práci nic lepšího. Sazede, co chlapi?“

„Všechno v nejlepším pořádku, pane Kelsiere,“ odpověděl Sazed. „Ale nemůžou se v Renouxových skladech skrývat dlouho.“

„Já vím,“ řekl Kelsier. „Doxi, Hame, budu potřebovat, abyste se zaměřili na tohle. Z armády nám zbyly dva tisíce mužů. Potřeboval bych, abyste je dostali do Luthadelu.“

Dockson zamyšleně přikyvoval. „Nějak to vymyslíme.“

„Takže chceš, aby se pokračovalo ve výcviku?“ zeptal se Ham.

Kelsier přikývl.

„Takže budeme muset ukrývat celé jednotky,“ řekl. „Nemáme možnost cvičit je jednotlivě. Takže… několik stovek mužů na jednotku? A schovat je ve skaatských chatrčích někde blízko sebe?“

„Ale tak, aby o sobě jednotky vzájemně nevěděly,“ řekl Dockson. „Ani o tom, že máme pořád v plánu zaútočit na palác. Ve

městě je vždycky nebezpečí, že kohokoli z nich může z nějakýho důvodu sebrat obligátor.“

Kelsier přikývl. „Řekni každé skupině, že zůstala jediná a že ji necháváme jen pro případ, kdyby náhodou někdy v budoucnu byla potřeba.“

„Taky jsi ale říkal, že musejí pokračovat nábory,“ nadhodil Ham.

Kelsier přikývl. „Rád bych měl aspoň dvakrát tolik jednotek, než do toho půjdeme naostro.“

„To teda bude těžký,“ poznamenal Ham, „když vezmeš v úvahu, jak tahle armáda dopadla.“

„Jak dopadla?“ zeptal se Kelsier. „Řekni jim hezky pravdu – že naše armáda úspěšně zneškodnila stráže.“

„I když přitom všichni její členové padli,“ dodal Ham.

„Tuhle část můžeme přejít,“ řekl Breeze. „Lidi budou po těchhle popravách rozzlobený – tím ochotněji by nás mohli poslouchat.“

„Sebrat další vojáky bude tvůj hlavní úkol na další měsíce, Hame,“ řekl Kelsier.

„To teda moc času není,“ poznamenal Ham. „No, udělám, co budu moct.“

„Výborně,“ řekl Kelsier. „Sazede, přišla ta zpráva?“

„Přišla, pane Kelsiere,“ řekl Sazed, vytáhl zpod pláště dopis a podal ho Kelsierovi.

„Co to je?“ zeptal se Breeze zvědavě.

„Vzkaz od Marshe,“ řekl Kelsier, otevřel dopis a přehlédl jeho obsah. „Je ve městě a má pro nás informace.“

„Jaký informace?“ zeptal se Ham.

„To nepíše,“ odpověděl Kelsier a sáhl po placce. „Ale poslal instrukce, kde se večer sejdeme.“ Udělal pár kroků a vzal si obyčejný skaatský plášť. „Jdu se na to místo podívat, než bude tma. Jdeš taky, Vin?“

Přikývla a vstala.

„Vy ostatní pokračujte v práci,“ řekl Kelsier. „Do dvou měsíců bych chtěl mít v tomhle městě takový dusno, že až konečně padne, tak už ho zpátky na nohy nepostaví ani Pán Vládce.“

* * *

„Vy jste nám neřekl všechno, že ne?“ zeptala se Vin. Podívala se ven z okna a potom se otočila ke Kelsierovi. „Jen část.“

Kelsier se podíval do tmy. Marsh jako místo setkání vybral opuštěný dům v chudinské skaatské čtvrti Twists. Kelsier si všiml přímo naproti druhého opuštěného domu. Tam čekali s Vin v horním patře, až na ulici zahlédnou Marshe.

„Proč se ptáš?“ řekl nakonec Kelsier.

„No, jde o Pána Vládce,“ řekla Vin a chytila se shnilého okenního rámu. „Já jsem cítila, jak na nás dnes působil. Myslím, že si toho ostatní nevšimli, jen Mistborni. Ale vy jste to taky musel cítit.“ Zvedla oči a setkala se pohledem s Kelsierem. „Vy ho chcete dostat z města ven a potom zaútočit na palác, ne?“

„S Pánem Vládcem si nedělej hlavu,“ řekl Kelsier. „Jedenáctý kov ho vyřídí.“

Vin se zamračila. Uprostřed děsivého potoka krvavě rudé záře zapadalo slunce. Brzy přijde mlha a potom asi dorazí Marsh.

Jedenáctý kov, pomyslela si a vzpomněla si na všeobecné pochybnosti, které v souvislosti s ním panují. „Opravdu existuje?“ zeptala se.

„Jedenáctý kov? Samozřejmě – ukazoval jsem ti ho, nepamatuješ se?“

„Já nemyslím tohle,“ řekla. „To, co se říká – je to pravda? Že jste si to vymyslel?“

Kelsier se k ní obrátil a zamračil se. Potom se zašklebil. „Ty jsi opravdu ztělesněná upřímnost, Vin.“

„Já vím.“

Kelsier se usmál. „Ne. Nevymyslel. To, co se o jedenáctém kovu říká, je pravda. Jenom mi trochu trvalo, než jsem ty legendy oživil.“

„A ten kousek, co jste mi ukazoval, to je opravdu on?“

„Myslím,“ odpověděl Kelsier.

„Ale neumíte ho použít.“

Kelsier se zarazil a potom zakroutil hlavou. „Neumím.“

„To není moc povzbudivý.“

Kelsier pokrčil rameny a podíval se ven z okna. „I kdybych na to nepřišel včas, tak si myslím, že Pán Vládce není zas takový problém, jak si myslíš. Je to silný a mocný allomant, ale není vševědoucí – kdyby byl, tak už jsme dávno po smrti. Není ani všemohoucí – kdyby byl, tak by nemusel pořádat popravy, aby zastrašil všechny skaaty ve městě.

Já nevím, co on vlastně je – ale řekl bych, že je víc člověk než Bůh. Podle toho deníku… mluví jako obyčejný smrtelník. Jeho skutečná moc je v jeho armádě a bohatství. Když mu je sebereme, říše padne a on tomu nebude moct nijak zabránit.“

Vin se zamračila. „Třeba není Bůh, ale… něco je, Kelsiere. Něco jinýho než my. Dnes na tom náměstí jsem cítila, jak na mě působí, i když jsem pálila měď.“

„To není možný, Vin,“ řekl Kelsier a zakroutil hlavou. „Kdyby to bylo možný, tak by inkvizitoři poznali allomanty, i kdyby je kryl clonař. A kdyby to tak bylo, nemyslíš, že by si našli všechny skaatský Mistingy a do jednoho by je vyhladili?“

Vin pokrčila rameny.

„Ty víš, že je Pán Vládce mocný,“ řekl Kelsier, „a máš pocit, že bys proto měla cítit, jak na tebe působí. No a tak to cítíš.“

Možná má pravdu, pomyslela si. *Nakonec, on je allomant mnohem delší dobu než já.*

Ale… něco jsem přece cítila, ne? A ten inkvizitor, co mě málem zabil – taky mě musel ve tmě a v dešti nějak najít. Něco taky musel cítit.

Pustila to však z hlavy. „Jedenáctý kov. A nemůžeme to nějak vyzkoušet?“

„To není tak jednoduchý,“ řekl Kelsier. „Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že nikdy nesmíš pálit jiný kov než těch deset?“

Vin přikývla.

„Spálit jiný kov, to by tě mohlo i zabít,“ řekl Kelsier. „I ze špatnýho poměru ve slitině ti bude zle. A jestli se s tím jedenáctým kovem mýlím…“

„Tak vás zabije,“ dodala Vin tiše.

Kelsier přikývl.

Takže si nejsi zase tak jistý, jak se tváříš, usoudila, *jinak bys to byl už dávno zkusil.*

„A to chcete najít v tom deníku?“ zeptala se Vin. „Klíč k tomu, jak použít jedenáctý kov?“

Kelsier přikývl. „Ale myslím, že máme smůlu. Zatím v něm není o allomancii ani slovo.“

„Ale je tam o feruchemii,“ řekla Vin.

Kelsier se na ni podíval. Stála u okna a jedním ramenem se opírala o zeď. „Tak Sazed ti o tom řekl?“

Vin sklopila oči. „No… spíš jsem to z něj vytáhla.“

Kelsier se zasmál. „No vida, co jsem všechno způsobil, že jsem tě začal učit allomancii. No, o mně můj učitel říkal totéž.“

„A měl proč.“

„Samozřejmě.“

Vin se usmála. Slunce už bylo skoro za obzorem a ve vzduchu se začínaly vytvářet průhledné skvrny mlhy. Visely na obloze jako duchové a pomalu se zvětšovaly a rozpínaly, jak se blížila noc.

„Sazed neměl čas moc mi toho o feruchemii říct,“ začala Vin opatrně. „Co všechno dokáže?“ úzkostlivě čekala, že Kelsier její lež prohlédne.

„Feruchemie je výhradně vnitřní záležitost,“ řekl Kelsier jakoby mimochodem. „Umožňuje něco podobnýho jako to, čeho my dosahujeme cínem a cínem s olovem – to znamená sílu, vytrvalost, zrak –, ale každá věc se musí střádat zvlášť. Ale umí i věci, které allomancie neumí – znásobit paměť, fyzickou rychlost, bystrost myšlení… i některé zvláštní věci – třeba změnit fyzickou váhu nebo fyzický věk.“

„Takže je mocnější než allomancie?“ zeptala se Vin.

Kelsier pokrčil rameny. „Feruchemie nemá vliv na okolí – nemůže ovlivňovat emoce druhých ani napodobit allomantické účinky železa nebo oceli. A největší nevýhodou feruchemie je to, že si všechny tyhle schopnosti můžeš nastřádat jedině sama ze sebe.

Když třeba chceš být na chvíli dvakrát silnější, musíš být několik hodin úplně slabá, abys nahromadila sílu. Když si chceš nastřádat schopnost uzdravovat se, musíš strávit dlouhou dobu jako nemocná. My allomanti spalujeme kovy a můžeme pokračovat, dokud je máme. Ve feruchemii jsou kovy jen úložištěm – a vlastně v podstatě spaluješ vlastní tělo.“

„Ale můžeme někomu ty kovy s nahromaděnými schopnostmi ukrást, ne?“ namítla Vin.

Kelsier zakroutil hlavou. „To nefunguje – feruchemové můžou využívat jen ty zásoby, které si sami nastřádali.“

„Aha.“

Kelsier pokýval hlavou. „Takže bych neřekl, že je feruchemie mocnější než allomancie. Obě mají výhody i nevýhody. Tak třeba allomant může spalovat kov do určité maximální intenzity, a tudíž je jeho maximální síla vlastně omezená. Feruchemové takovéhle omezení nemají. Kdyby si feruchem nastřádal takovou sílu, aby mohl být třeba hodinu dvojnásobně silnější proti svému normálu,

tak když chce, může být i trojnásobně silnější na kratší dobu – nebo čtyř, pěti i šestinásobně po vždycky o to kratší dobu.“

Vin se zamračila. „To ale vypadá jako hodně velká výhoda.“

„Taky je,“ řekl Kelsier a sáhl si do kabátu. Vytáhl lahvičku s několika kuličkami atia. „My zase máme tohle. Nevadí nám, jestli je feruchem silný jako pět mužů nebo třeba jako padesát – jestliže vím, co udělá, tak ho stejně porazím.“

Vin přikývla.

„Na,“ řekl Kelsier, odzátkoval lahvičku a vyndal jednu z kuliček. Potom vyndal druhou lahvičku s alkoholem a kuličku do ní hodil. „Vezmi si to. Může se to hodit.“

„Dnes?“ zeptala se Vin a vzala si lahvičku.

Kelsier přikývl.

„Ale vždyť přijde jenom Marsh.“

„Snad,“ odpověděl. „Ale i tak, co kdyby ho chytli obligátoři a donutili ho napsat ten dopis – teď ho třeba sledujou, anebo ho mučili a donutili ho prozradit místo, kde se máme sejít. Marsh je na strašně nebezpečným postu – představ si, že bys to, co děláš na plesech mezi šlechtici, dělala mezi obligátory a inkvizitory.“

Vin se zachvěla. „Asi máte pravdu,“ řekla a vzala si kuličku atia. „Stejně, něco se se mnou děje – už mě ani nenapadne přemýšlet o tom, jak je tohle drahý.“

Kelsier hned neodpověděl. „Já zase mám problém *zapomenout*, jak moc je to drahý,“ řekl po chvíli tiše.

„Já…“ Vin se odmlčela a podívala se mu na ruce. Většinou teď nosil dlouhé rukávy a rukavice. Už se o něm vědělo a veřejně odhalit jizvy by bylo nebezpečné. Jen Vin věděla, že tam jsou. Jako tisíce malých bílých čárek navrstvených jedna přes druhou.

„No,“ řekl Kelsier, „ale s tím deníkem máš pravdu – doufal jsem, že tam bude o jedenáctém kovu zmínka. Ale o allomancii se tam nepíše ani ve vztahu k feruchemii. To jsou dvě celkem podobné věci, člověk by čekal, že je srovná.“

„Třeba na sebe nechtěl prozradit, že je allomant – bál se, že to bude číst třeba někdo nepovolaný.“

Kelsier přikývl. „Možná. Taky je možný, že ho to ještě tehdy neposedlo. To, co se dělo tenkrát v těch terrisských horách, ho změnilo z hrdiny na tyrana – možná to i probudilo jeho schopnosti. To nevíme – jen se dohaduju. Musíme počkat, až to Sazed přeloží.“

„Už to bude mít?“

Kelsier přikývl. „Už mu snad chybí jen kousek. Zatím jsem z toho ale spíš otrávený. Pán Vládce tam ani neříká, co v těch horách vlastně hledá. Tvrdí, že tam dělá něco, aby zachránil svět, ale to je třeba jen jeho ego, nic víc."

Mně v tom deníku moc egoistický nepřipadal, pomyslela si Vin. *Spíš naopak.*

„No, uvidíme," řekl Kelsier. „Budeme chytřejší, až budeme mít ten zbývající kousek textu přeložený."

Začalo se stmívat a Vin musela spálit cín, aby viděla. Ulice dole pod ní byla najednou zřetelnější a vypadala zvláštně ve směsici tmy a světla, v níž ji vnímal její cínem zbystřený zrak. Věděla, že je tma, ale přesto viděla – ne tak jako za denního světla, všechno bylo tlumené, ale bylo to zřetelné.

Kelsier se podíval na hodinky.

„Jak dlouho?" zeptala se Vin.

„Ještě půl hodiny," odpověděl Kelsier. „Jestli přijde včas – o čemž pochybuju. Nakonec je to můj bratr…"

Vin přikývla a vyklonila se dolů s rukama složenýma na rozbitém okenním parapetu. Byla klidnější, že má od Kelsiera atium, i když ho byl jen malý kousíček.

Zarazila se. Jak si vzpomněla na atium, vybavilo se jí něco důležitého. „Vy jste mě nenaučil devátý kov," řekla a otočila se.

Kelsier pokrčil rameny. „Ale říkal jsem ti, že není moc důležitý."

„I tak. Co to je? Nějaká slitina s atiem, ne?"

Kelsier zakroutil hlavou. „Ne, ty poslední dva kovy nefungujou na stejným principu jako ty předchozí. Devátý kov je zlato."

„Zlato?" podivila se Vin. „To jsem přece mohla už dávno vyzkoušet sama!"

Kelsier se dal do smíchu. „Kdybys chtěla. Spalovat zlato je jaksi… nepohodlné."

Vin přimhouřila oči a otočila se zpátky k oknu. *Uvidíme,* pomyslela si.

„Ty to stejně zkusíš, viď?" zeptal se Kelsier a usmíval se.

Vin neodpověděla.

Kelsier vzdychl, sáhl pod plášť a vytáhl zlatý boxing a pilník. „Asi bys měla mít tohle," řekl a zvedl pilník. „Ale kdyby sis ten kov sehnala sama, spal jen trošku, abys viděla, jestli je čistý nebo ve správné směsi."

„A když není?“ zeptala se Vin.

„To uvidíš,“ řekl Kelsier a začal pilovat minci. „Pamatuješ se, jak tě bolela hlava po tom cínu s olovem?“

„No?“

„Špatný kov je horší,“ řekl Kelsier. „Mnohem horší. Kovy se dají koupit – v každém městě najdeš skupinku obchodníků, kteří prodávají kovy v prášku pro allomanty a kteří mají zaručený zájem o to, prodávat opravdu čisté kovy – nikdo nemá zájem mít za zákazníky nabručené Mistborny s bolavou hlavou.“ Kelsier přestal pilovat a sebral pár vloček zlata na kousek látky. Jednu nabral na prst a spolkl ji.

„Tohle je v pořádku,“ řekl a podal jí látku. „Zkus to, ale připomínám, že je to zvláštní.“

Vin přikývla a najednou dostala trochu strach. *Musí se to zkusit na vlastní kůži, jinak člověk nic neví,* pomyslela si, nasypala si zlatý prášek do úst a zapila ho douškem vody z láhve.

Cítila novou rezervu kovu – zvláštní a jinou než všech předchozích osm. Podívala se na Kelsiera, nadechla se a najednou se viděla.

Viděla se jako cizí ženu, změněnou a jinou než ta dívka, jakou se vždycky cítila být. Ta dívka byla velmi opatrná – nikdy by nespálila neznámý kov, za který se jí zaručí nějaký muž. Ta žena byla hloupá. Zapomněla mnoho věcí, které jí dříve umožnily přežít. Pila z pohárů, které jí podal někdo jiný. Přátelila se s cizími lidmi. Nesledovala všechny kolem sebe. I tak však byla mnohem opatrnější než většina lidí, ovšem hodně už ztratila.

Její druhé já bylo to, co vždycky tajně nenáviděla. Opravdové dítě. Hubená jako lunt, osamělá, nenávistná a nedůvěřivá. Nikoho neměla ráda a nikdo neměl rád ji. Vždycky si tajně namlouvala, že jí to nevadí. Pro co vlastně žila? Nějaký důvod přece musela mít.

To obojí byla Vin. Stála na dvou místech, pohybovala oběma těly, byla to dívka a žena zároveň. Natáhla nejisté váhavé ruce a obě její já se vzájemně dotkla.

Vin zalapala po dechu a najednou to bylo pryč. Cítila náhlý příval emocí, pocit bezcennosti a zmatku. V místnosti nebyla žádná židle, a tak si dřepla na zem a opřela se zády o zeď. Skrčila kolena a sepjala přes ně ruce.

Kelsier došel k ní, dřepl si vedle ní a položil jí ruku na rameno. „To nic.“

„Co to bylo?“ zeptala se šeptem.

„Zlato a atium tvoří pár, stejný jako ostatní dvojice,“ řekl Kelsier. „Atium tě nechá tak trochu nahlédnout do budoucnosti. Zlato naopak do minulosti. Nebo ti ukáže tvou druhou tvář, pokud se proti minulosti něco změnilo.“

Vin se zachvěla. Byl to docela děsivý zážitek, stát se najednou dvěma lidmi, nebo se vidět dvakrát. Po těle se ještě třásla a ani v mysli se s tím ještě nemohla srovnat.

Postupně ji však ten pocit naštěstí opouštěl. „Připomeňte mi příště, že vás mám poslouchat,“ řekla. „Aspoň, když mluvíte o allomancii.“

Kelsier se rozesmál. „Já jsem se tě od toho snažil odrazovat dost dlouho, ale jednou jsi to zkusit musela. To přejde.“

Vin přikývla. „Už… je to skoro pryč. Ale to nebyla jen vize, Kelsiere, to bylo takový *skutečný*. Já jsem ji normálně viděla, to svoje druhý já.“

„Ono to tak připadá,“ řekl Kelsier. „Ale nikdo tady nebyl – já jsem ji neviděl. Byl to jen takový přelud.“

„Ale atium přece nevyvolává přeludy,“ řekla Vin. „Ty stíny opravdu ukazujou, co lidi udělají.“

„To je pravda,“ řekl Kelsier. „Nevím. Zlato je zvláštní, Vin. Myslím, že mu nikdo pořádně nerozumíme. Můj učitel, Gemmel, říkal, že zlatý stín je člověk, který neexistuje – ale mohl existovat. Člověk, jakým ses mohla stát, kdybys neudělala určitá rozhodnutí, která jsi udělala. Gemmel byl trochu blázen, takže nevím, čemu všemu z toho, co říkal, se dá věřit.“

Vin přikyvovala. Nepovažovala však za pravděpodobné, že by se někdy v dohlednu měla šanci dovědět o zlatu něco víc. Nechtěla ho už ani pálit, pokud nebude muset. Seděla na místě a chvíli se ještě vzpamatovávala. Kelsier odešel zpátky k oknu. Zbystřil.

„Už tam je?“ zeptala se Vin a vstala.

Kelsier přikývl. „Chceš tu zůstat a ještě si trochu odpočinout?“

Vin zakroutila hlavou.

„Tak jdeme,“ řekl a položil hodinky, pilník a kovy na okenní parapet.

Nešli oknem – Kelsier chtěl působit jako skaat, i když byla tato část Twists tak opuštěná, že Vin nechápala, o co mu jde. Vyšli z budovy po nepříliš důvěryhodně vypadajících schodech a potom tiše přešli ulici na druhou stranu.

Budova, kterou si Marsh vybral, byla ještě zchátralejší než ta, ve které Kelsier s Vin čekali. Chyběly jí vchodové dveře. Vin z nich viděla třísky mezi odpadky na podlaze. Uvnitř to páchlo prachem a sazemi, až musela potlačit kýchnutí.

Postava na protější straně místnosti se při tom zvuku otočila. „Kelle?“

„To jsem já,“ řekl Kelsier. „A Vin.“

Když přišla blíž, rozeznala Vin ve tmě Marshe. Bylo to zvláštní vidět ho, jako by byl v plném světle, a přitom vědět, že on ji i Kelsiera vnímá jen jako stíny. Zadní stěna byla rozbořená a do místnosti proudila mlha hustá skoro jako venku.

„Vy máte ministerský tetování,“ řekla Vin, když se na Marshe podívala.

„Samozřejmě,“ odpověděl Marsh typicky chladným hlasem. „Musel jsem si je nechat udělat. Mám post ministerského asistenta.“

Neměl je velká – byl nižším obligátorem –, ale měla typický ministerský motiv. Tmavé linie kolem očí rozbíhající se jako blesky. Mezi nimi byla jedna zřetelnější a tlustší jasně červená čára, která vedla podél tváře. Vin už ten obrazec rozeznala – byl to motiv obligátora z Kantonu inkvizice. Marsh tedy nejen pronikl na Ministerstvo, ale vybral si tam přímo to nejnebezpečnější místo.

„Ale budete je nosit pořád,“ řekla Vin. „Jsou hodně nápadný. Kamkoli půjdete, všichni vás poznají jako buď obligátora, nebo podvodníka.“

„To je daň za to, že se nám podařilo infiltrovat Ministerstvo, Vin,“ poznamenal Kelsier tiše.

„Mně nevadí,“ řekl Marsh. „Můj život ani předtím nebyl nic extra. Hele, můžeme sebou trochu hodit? Za chvíli už zase musím být někde úplně jinde. Obligátoři mají napilno, přestávku nemám víc než pár minut.“

„Dobře,“ odpověděl Kelsier. „Tak proniknout se ti tam podařilo bez problému?“

„Jo, šlo to dobře,“ řekl Marsh stručně. „Až moc dobře – mám pocit, že jsem se od nich musel nějak lišit. Čekal jsem, že budu v nevýhodě, protože ostatní mají pět let výcviku a já nic. Slíbil jsem, že budu co nejpodrobněji odpovídat na všechny otázky a přesně plnit povinnosti. Evidentně toho vím o Ministerstvu víc než dokonce i někteří lidi, kteří tam pracujou, a evidentně jsem

schopnější než celá ta banda nováčků – prelani si toho museli všimnout.“

Kelsier se rozesmál. „Ty jsi byl vždycky ambiciózní.“

Marsh se ušklíbl. „No, mám znalosti – nemluvě o schopnostech hledače –, a ty mi vysloužily už teď vynikající pověst. Nevím, o jak moc velkou pozornost od prelanů stojím – člověk si připadá tak trochu na vodě, když ho dusí inkvizitor.“

Vin se zamračila. „Vy jste jim řekl, že jste Misting?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Marsh. „Ministerstvo, a Kanton inkvizice zejména, přijímá šlechtice hledače velmi ochotně. A potom už se na zázemí moc neptají. Jsou rádi, že mě mají, i když jsem proti ostatním ministerským asistentům trochu starší.“

„Kromě toho,“ dodal Kelsier, „jim musel říct, že je Misting, aby se dostal do důvěrnějších ministerských sekt. Většina vyšších obligátorů jsou Mistingové. Takže pochopitelně dávají přednost zase Mistingům.“

„A vědí proč,“ řekl Marsh rychle. „Kelle, Ministerstvo je mnohem kompetentnější, než jsme si mysleli.“

„Jak to myslíš?“

„Oni ty Mistingy využívají,“ řekl Marsh. „Velice šikovně je využívají. Mají základny po celým městě – říkají jim klidařské hlídky. V každé je několik ministerských klidařů, kteří mají za povinnost jen jediné – klidnit lidi všude v okolí.“

Kelsier tiše hvízdl. „Kolik?“

„Desítky,“ odpověděl Marsh. „Hlavně ve skaatských čtvrtích. Vědí, že jsou skaati biti, a chtějí to tak udržet na dlouho.“

„Sakra práce,“ zaklel Kelsier. „Já jsem si vždycky myslel, že v Luthadelu jsou na tom skaati hůř než jinde. Tak to není divu, že jsme tu žádný vojáky nemohli nabrat. Když jsou pod neustálým tlakem klidařů!“

Marsh přikývl. „Klidaři z Ministerstva jsou dobrý, Kelle – *moc* dobrý. Lepší než Breeze. Protože celý dny nedělají nic jinýho. A protože se nesnaží nikoho přimět k něčemu konkrétnímu – prostě jenom lidem zahánějí krajní emoce –, tak jsou hrozně nenápadní.

Každá skupina má clonaře, ten je kreje, a hledače, ten hledá mezi kolemjdoucíma allomanty. Vsadím se, že tady mají inkvizitoři největší žeň – většina lidí samozřejmě nepálí, když ví, že je někde nablízku obligátor, ale ve skaatský čtvrti už na to nekoukají.“

„Seženeš nám seznam těch hlídek?“ zeptal se Kelsier. „Potřebujeme vědět, kde mají ty hledače, Marshi.“

Marsh přikývl. „Pokusím se. Teď zrovna za jednou hlídkou jdu – v noci vždycky mění lidi, aby se zachovalo utajení. Nahoře se o mě zajímají a nechají mě pár hlídek navštívit, abych viděl, jak to funguje. Zkusím ten seznam pořídit.“

Kelsier pokyvoval.

„Jen… neblbni s těma informacema, jo?“ řekl Marsh. „Musíme být moc opatrný, Kelle. Ministerstvo ty hlídky drží v tajnosti už dost dlouhou dobu. Teď, když o nich víme, máme obrovskou výhodu. Tak ji nezmař.“

„Ne,“ slíbil Kelsier. „A co inkvizitoři? Zjistil jsi o nich něco?“

Marsh stál chvíli tiše. „Jsou… divný, Kelle. Nevím. Vypadá to, že si vědí rady s allomancií, tak bych předpokládal, že jsou to bývalí Mistborni. Nic víc o nich nevím – ale vím, že stárnou.“

„Opravdu?“ zeptal se Kelsier se zájmem. „Takže nejsou nesmrtelní?“

„Ne,“ odpověděl Marsh. „Obligátoři říkají, že se inkvizitoři občas mění. Oni žijou strašně dlouho, ale nakonec umřou stářím. A mezi šlechtou se vyberou noví.“

Kelsier přikyvoval. „Jestli ovšem umřou stářím, tak ale taky musí být možný je zabít.“

„Já si to myslím,“ řekl Marsh. „Uvidím, co se mi podaří zjistit, ale zatím neztrácejte naději. Inkvizitoři s normálními obligátory moc nekomunikujou – je mezi nima dost napjatá situace. Lord prelan stojí v čele církve a inkvizitoři by si na to rádi dělali nárok.“

„Zajímavý,“ řekl Kelsier pomalu. Mozek mu pracoval na plné obrátky.

„No, musím jít,“ řekl Marsh. „Celou cestu sem jsem musel běžet a stejné asi přijdu pozdě.“

Kelsier přikývl a Marsh v tmavém obligátorském plášti se dal na odchod přes sutiny.

„Marshi,“ zavolal na něj Kelsier, když došel ke dveřím.

Marsh se otočil.

„Děkuju,“ řekl Kelsier. „Já si umím představit, jak moc je to nebezpečný.“

„Já to nedělám pro tebe, Kelle,“ řekl Marsh. „Ale… oceňuju vděk. Dám vědět, jakmile budu mít další informace.“

„Buď opatrný,“ řekl Kelsier.

Marsh zmizel venku v mlhavé noci. Kelsier stál na rozpadlé střeše ještě pár minut a díval se za ním.

On nelhal ani v tomhle, pomyslela si Vin. *Marsh mu opravdu není ukradenej*.

„Tak jdeme," řekl Kelsier. „Měla by ses vrátit na Renouxovo sídlo – brzy bude ples v domě Lekal, měla bys tam jít."

Někdy si mí společníci stěžují, že mám příliš velké obavy a příliš si kladu otázky. I když však pochybuji o své pozici hrdiny, o jedné věci jsem nepochyboval nikdy – o zásadním přínosu našeho poslání.

Bezednost musí být zničena. Já jsem ji viděl, já jsem ji cítil. Nazvali jsme ji příliš slabým slovem. Ano, je hluboká a nevyzpytatelná a je také strašná. Mnoho lidí si neuvědomuje, že má svou schopnost vnímat a cítit – ale já jsem cítil jejího ducha při těch několika příležitostech, kdy jsem s ní byl přímo konfrontován.

Je destruktivní, šílená a úplatná. Zničí tento svět ne ze zášti ani z nepřátelství, ale prostě jen proto, že je taková.

28

Společenský sál domu Lekal měl uvnitř tvar pyramidy. Taneční parket byl vyvýšený asi metr nad úrovní podlahy uprostřed místnosti. Na čtyřech podobných zvýšených pódiích po stranách stály stoly. Mezi pódii pobíhalo služebnictvo a přinášelo šlechticům večeři a odnášelo nádobí.

Po vnitřním obvodu sálu se táhly čtyři dlouhé balkony. Postupně byl každý výš a více vyčníval nad taneční parket. I když byl sál dobře osvětlený, na balkonech bylo šero. Bylo to záměrné, aby vynikl hlavní architektonický rys věže – malá okna z barevného skla kolem každého z balkonů.

Lekalové se chlubili tím, že i když měly ostatní domy větší okna, jejich okna byla nejsložitější. Vin musela přiznat, že byla krásná. Za posledních pár měsíců viděla tolik oken z barevného skla, že už ji tolik neudivovala. Okna domu Lekal však skutečně předčila všechna ostatní. Každé bylo jedinečné, zvláštní a zářilo

barvami. Skákala tu exotická zvířata, vábily vzdálené krajiny a hrdě vyhlížely portréty známých šlechticů. Byly tu samozřejmě i nepostradatelné obrazy vztahující se k Povýšení. Vin už je snáze poznala a překvapilo ji, když viděla narážky na věci, které četla v deníku. Smaragdově zelené kopce. Strmé hory zvlněné od špiček dolů. Hluboké temné jezero. A… černo. Bezednost. Chaotický princip destrukce.

On to porazil, pomyslela si. *Ale… co to vlastně bylo?* Třeba to konec deníku ještě objasní.

Zakroutila hlavou a vyšla na druhý balkon. Na sobě měla bílé šaty – jaké by si jako skaatka dříve ani neuměla představit. Tehdy k jejímu životu neodmyslitelně patřil popel a saze a neměla ani ponětí, že může něco být sněhobílé. Tím pro ni byly šaty přitažlivější. Doufala, že už nikdy neztratí smysl a pochopení pro to, jaký byl pro ni život dřív. Díky tomuto smyslu dovedla všechno ocenit daleko více než ostatní šlechtici.

Postupovala po druhém balkonu směrem za svou kořistí. Osvětlená okna vrhala na podlahu barevné odlesky. Barevné světlo se odráželo i na výklenky na balkonech, takže balkon před Vin se topil v ostrůvcích svítivých barev a přísteří. Vin už se víc nezastavovala a okny se nekochala. Tomu se věnovala při svých prvních plesech u Lekalů už dost dlouho. Tento večer měla úkol.

Svůj pramen našla na východním ochozu. Lady Kliss právě hovořila se skupinou lidí, tak se Vin zastavila a dělala, že si prohlíží okno. Skupinka se brzy rozešla – delší pobyt s Kliss málokdo snesl. Kliss odešla přes balkon směrem k Vin.

Když byla blízko, Vin se otočila a tvářila se překvapeně. „Ale, Lady Kliss. Neviděla jsem vás celý večer.“

Kliss se ochotně otočila, vzrušená představou, že našla další osobu, s níž by si mohla vyměnit pár společenských klepů. „Lady Valette!“ řekla a kolébala se k ní. „Vy jste nebyla minulý týden na plese u Lorda Cabea! Doufám, že se vám nevrátila ta choroba?“

„Ne,“ odpověděla Vin. „Celý týden jsem večeřela se strýčkem.“

„Aha,“ řekla Kliss zklamaně. Mohla z toho být dobrá historka. „Tak to je dobře.“

„Doslechla jsem se, že máte nějaké zajímavé novinky o Lady Tren-Pedri Delouseové,“ začala Vin opatrně. „Říká se toho v poslední době hodně.“ Podívala se na Kliss a tušila, že se ráda podělí o všechno, co ví.

„Aha, tohle!“ řekla Kliss dychtivě. „No, *já* jsem slyšela, že Tren-Pedri nemá nejmenší zájem o spojení s domem Aime, i když její otec už naznačil, že bude brzy svatba. Ale znáte ty Aimeovy syny. No, Fedren je *absolutní* kašpar.“

Vin v duchu zvedla oči v sloup. Kliss mluvila pořád dál a ani si nevšimla, že má Vin něco, co by ji mohlo zajímat. *Jemnost ve vztahu k téhle dámě je asi, jako kdybyste chtěli prodat parfém skaatovi z plantáže.*

„To je zajímavé,“ řekla Vin a přerušila ji. „Třeba ta její váhavost souvisí s tím, že má dům Aime konexe s domem Hasting.“

Kliss se zarazila. „A k čemu by to bylo?“

„No, je obecně známo, co dům Hasting plánuje.“

„Opravdu?“

Vin předstírala rozpaky. „No, možná tedy ještě ne úplně všeobecně. Prosím, zapomeňte na to, že jsem něco říkala, Lady Kliss.“

„No samozřejmě!“ odpověděla Kliss. „Už jsem to zapomněla. Ale počkejte, má drahá, nemůžete to jen takhle nakousnout. Co jste měla na mysli?“

„No, neměla jsem o tom začínat,“ řekla Vin. „Já jsem jen zaslechla, že o něčem takovém mluvil strýček.“

„Váš strýček?“ řekla Kliss ještě dychtivěji. „A co říkal? Mně přece můžete důvěřovat, vždyť to víte.“

„No,“ začala Vin. „Říkal něco o tom, že dům Hasting stěhuje zásoby zpátky na plantáže v Jižní Dominancii. Strýček byl rád – Hasting ustoupil od nějakých kontraktů a on by je rád dostal.“

„Stěhuje…“ přemýšlela Kliss. „No, to by znamenalo, že by chtěli odejít z města…“

„A mohla byste jim to mít za zlé?“ zeptala se Vin tiše. „Kdo by chtěl riskovat, co se stalo domu Tekiel?“

„Máte pravdu, kdo…“ řekla Kliss. Už se ale třásla nedočkavostí, až tu zprávu předá dál.

„Ale, prosím, to se jen tak říká,“ řekla Vin. „Neměla byste o tom s nikým mluvit.“

„Samozřejmě,“ řekla Kliss. „Ehm… prominete? Šla bych se maličko něčím posilnit.“

„Jistě,“ odpověděla Vin a sledovala, jak Kliss utíká po schodišti z balkonu dolů.

Vin se usmála. Dům Hasting samozřejmě žádné takové přípravy nedělá – Hasting je jeden z nejsilnějších domů ve městě a není pravděpodobné, že by se chystal odejít. Dockson však už připravuje padělané dokumenty, které – až se dostanou na správná místa – potvrdí, že Hasting plánuje to, o čem Vin mluvila.

Jestli všechno půjde dobře, bude za chvíli celé město čekat, že se Hasting odstěhuje. Začnou s tím počítat jejich spojenci a možná se začnou i někteří z nich sami stěhovat. A domy, které budou chtít kupovat zbraně, se naopak začnou poohlížet po jiných místech z obavy, že Hasting pro ně po svém odchodu nebude mít dobré kontrakty. Kdyby se Hasting neodstěhoval, vypadalo by to, že je nerozhodný. Až postupně ztratí všechny spojence i zdroje příjmů, stane se možná dalším domem, který padne.

Dům Hasting ovšem patřil k těm, proti nimž se snadno bojovalo. Rodina měla pověst intrikánů a lidé mohli snadno uvěřit tomu, že se chtějí tajně stěhovat. Kromě toho měl silnou pozici v obchodě, z čehož vyplývalo, že jeho prosperita do značné míry závisí na kontraktech. Dům, který měl takhle evidentně dominující zdroj příjmů, byl také stejně evidentně slabý. Lord Hasting za poslední léta tvrdě pracoval na tom, aby zvýšil svůj vliv a přitom rozšířil své zdroje až na nejvyšší možnou míru.

Ostatní domy byly daleko stabilnější. Vin si povzdechla, otočila se a odcházela uličkou. Na druhé straně si všimla mezi balkony obrovských hodin.

Venture tak snadno nepadne. Je silný prostě jen svým obrovským majetkem. I když měl také podíl na kontraktech, nezávisel na nich jako jiné domy. Venture byl natolik bohatý a mocný, že by jím i obchodní katastrofa pouze otřásla.

Venturova stabilita byla svým způsobem dobrá – aspoň pro Vin. Dům neměl žádné viditelné slabé místo, tak možná partu ani nezklame, když na něj nic neobjeví. Nakonec nemusí nevyhnutelně dům Venture zničit. Jedině kdyby ho zničili, postupovala by akce hladčeji podle plánu.

Ať se děje cokoli, Vin musí zajistit, aby Ventura nepostihl stejný osud jako dům Tekiel. Ten přišel o pověst, o peníze a musel odejít z města – byla to příliš velká porážka. Část Tekielovy šlechty byla povražděna, část našli ve spálených troskách jejich člunů na kanále, které patrně přepadli bandité. Vin však nevěděla ani o jediné zlodějské partě, která by si troufla povraždit tolik šlechticů.

Kelsier stále nepřišel na to, který dům za tím stál, luthadelská šlechta však o odhalení viníka zájem dvakrát nejevila. Dům Tekiel odhalil své slabé místo a pro aristokracii nebylo nic trapnějšího, než když se aristokratický dům není schopen udržet. Kelsier měl pravdu – i když se zdvořilé skupinky scházely na plesech, šlechta byla víc než ochotná navzájem si podřezat hrdla, pokud by jí z toho kynul nějaký užitek.

Něco jako zlodějské party, pomyslela si Vin. *Šlechta opravdu není tolik odlišná od lidí, mezi kterými jsem vyrostla.*

Jen prostředí bylo díky zdvořilostem a lichotkám nebezpečnější. Za zdvořilostmi se skrývala spiknutí, vraždy a – a to je snad nejpodstatnější – Mistborni. Nebyla náhoda, že na všech plesech, které navštívila, byla spousta stráží jak ozbrojených, tak neozbrojených. Plesy teď totiž sloužily zároveň jako varování a demonstrace síly.

Elend je v bezpečí, říkala si. *Přes to, co říká o své rodině, udělali kus práce a vybudovali si pozici v luthadelské hierarchii. Je dědic – budou ho před vrahy chránit.*

Kéž by jí její vlastní ujišťování připadalo přesvědčivější. Věděla o tom, že Shan Elarielová něco plánuje. Dům Venture je snad v bezpečí, ale sám Elend je trochu… lehkomyslný. Kdyby Shan podnikla něco proti němu osobně, mohlo by se to dotknout domu Venture, nebo ani nutně nemuselo, ovšem každopádně by se to silně dotklo Vin.

„Lady Valette Renouxová," ozval se hlas za jejími zády, „vidím, že jdete pozdě."

Vin se otočila a spatřila ve výklenku po levé straně Elenda. Usmála se, podívala se dolů na hodiny a zjistila, že skutečně o pár minut překročila smluvený čas. „Nejspíš jsem převzala špatné mravy od některých svých přátel," řekla a zamířila do výklenku.

„No, moment, já jsem neřekl, že je to špatné," podotkl Elend s úsměvem. „Dokonce bych řekl, že dáma u dvora nemá chodit naprosto přesně včas. Pro pány je prospěšné chvíli čekat na dámské rozmary – aspoň mi to tak maminka vždycky říkala."

„Byla to zřejmě moudrá žena," odpověděla Vin. Výklenek byl na míru pro dva lidi stojící bokem. Stála proti němu a balkon ještě přesahoval kousek po její levici. Po pravici měla nádherné fialové okno. Špičkami bot se téměř dotýkali.

„No, to nevím," poznamenal Elend. „Vzala si totiž otce."

„Čímž se začlenila k nejmocnějšímu domu v celé Finální říši. Lépe už to snad nejde – i když si vlastně mohla vzít Pána Vládce. Ovšem prý není jako ženich k maní.“

„Škoda,“ řekl Elend. „Možná by se tolik nemračil, kdyby měl po boku ženu.“

„To by asi záleželo na tom, jakou.“ Vin se podívala stranou a zahlédla malou skupinku šlechticů. „Víte, tady není zrovna nadbytek soukromí. Lidi se na nás divně dívají.“

„To vy jste sem za mnou přišla,“ podotkl Elend.

„No, ano. Nenapadlo mě, že by to mohlo vyvolat nějaké pomluvy.“

„Tak ať to vyvolá,“ řekl Elend a napřímil se.

„Abyste pozlobil otce?“

Elend zakroutil hlavou. „Na tom už mi nezáleží, Valette.“ Udělal krok dopředu a postavil se k ní ještě blíž. Vin cítila jeho dech. Chvíli tak stál a potom řekl: „Myslím, že vás políbím.“

Vin se zachvěla. „Myslím, že to nechcete udělat, Elende.“

„Proč?“

„Kolik toho vlastně o mně víte?“

„Ne tolik, kolik bych chtěl,“ odpověděl.

„Ani tolik, kolik byste potřeboval,“ řekla Vin a podívala se mu do očí.

„Tak mi to řekněte.“

„Nemůžu. Teď ne.“

Elend chvíli stál a potom kývl a ustoupil. Vyšel na balkon. „Tak se půjdeme projít?“

„Ano,“ odpověděla Vin s úlevou – ale i zklamáním.

„Bude to lepší,“ řekl Elend. „V tom výklenku je strašné světlo, nedá se tam číst.“

„To snad nebudete,“ řekla Vin a podívala se na knihu v jeho kapse. „Čtěte si, až budete s někým jiným, ale ne se mnou.“

„Ale takhle to přece mezi námi začalo!“

„A taky by to tak mohlo skončit,“ řekla Vin a zavěsila se do něho.

Elend se usmál. Nebyli jediný pár, který se procházel po balkoně. Dole tanečníci pomalu kroužili při tlumené hudbě.

To vypadá tak mírumilovně. A přitom to není ani pár dní, co všichni tihle lidi stáli a dívali se, jak popravují ženy a děti.

Cítila teplo Elendovy paže. Kelsier říkal, že se pořád usmívá, protože si potřebuje užít všechnu radost, kterou může, a vychutnat všechny šťastné chvíle, když jich je ve Finální říši tak málo. Když kráčela chvíli vedle Elenda, měla Vin pocit, že Kelsiera začíná chápat.

„Valette…“ řekl Elend pomalu.

„Co?“

„Chtěl bych, abyste odešla z Luthadelu.“

„*Cože?*“

Zastavil se a podíval se na ni. „Hodně jsem o tom přemýšlel. Možná si to neuvědomujete, ale začíná to tu být nebezpečné. Moc nebezpečné.“

„Já vím.“

„Tak taky víte, že pro malý dům bez spojenců zrovna teď není v Centrální Dominancii místo,“ řekl Elend. „Váš strýc byl statečný, že sem přišel a snažil se tu získat postavení, ale nevybral si vhodnou chvíli. Já… já myslím, že se nám to tu brzy vymkne z ruky. A až se to stane, nemohl bych zaručit vaši bezpečnost.“

„Můj strýc ví, co dělá, Elende.“

„To je *jiné*, Valette,“ řekl Elend. „Hroutí se celé aristokratické domy. Tekielovu rodinu nevyvraždili žádní banditi – byli to Hastingové. A to určitě nebyly poslední vraždy.“

Vin se zarazila a vzpomněla si znovu na Shan. „Ale… vy jste v bezpečí, ne? Dům Venture – to není jako ty ostatní. Ten je stabilní.“

Elend zakroutil hlavou. „My jsme ještě zranitelnější než ostatní, Valette.“

„Ale máte obrovský majetek,“ namítla Vin. „Nejste závislí na kontraktech.“

„Možná nejsou vidět,“ řekl Elend tiše, „ale jsou tam, Valette. Hrajeme navenek divadlo a ostatní si myslí, že máme víc, než ve skutečnosti máme. Když se k tomu přičtou daně pro Pána Vládce… no, jediný způsob, jak si držíme takový vliv ve městě, jsou příjmy. Tajné příjmy.“

Vin se zamračila a Elend se k ní naklonil blíž a mluvil téměř šeptem. „Moje rodina spravuje doly Pána Vládce na atium, Valette,“ řekl. „Z nich jde náš majetek. Takže se dá říct, že naše stabilita závisí čistě na rozmarech Pána Vládce. On se těžbou atia sám nezatěžuje, ale když těžba vázne, tak je *hodně* rozzlobený.“

Musíš zjistit co nejvíc! velel jí instinkt. *Tohle je to tajemství. Tohle je to, na co Kelsier čeká.* „Ale Elende," řekla šeptem, „tohle byste mi neměl říkat."

„Proč ne?" namítl. „Já vám důvěřuji. Podívejte, vy musíte pochopit, jak nebezpečná je situace. V poslední době byly s dodávkami atia problémy. Od té doby, co… no, něco se stalo před pár lety. A od té doby je všechno jinak. Otec nestačí plnit kvóty Pána Vládce a tuhle se stalo…"

„Co?"

„No," řekl Elend a tvářil se starostlivě, „řekněme, že by na tom dům Venture nemusel být v nejbližší době moc dobře. Pán Vládce na tom atiu závisí, Valette – to je jedna z prvotních věcí, kterými ovládá šlechtu. Dům bez atia se nemůže bránit proti Mistbornům. Pán Vládce má obrovské zásoby, a tím ovládá trh a zároveň se obohacuje. Atium je potom vzácné a on ho prodává po malých množstvích za obrovské ceny. Kdybyste věděla víc o ekonomii allomancie, připadalo by vám to mnohem logičtější."

Jen mi věř. Já tomu rozumím mnohem víc, než si myslíš. A teď vím mnohem víc, než bych měla.

Elend se odmlčel a mile se usmál na obligátora, který procházel podél balkonu kolem nich. Podíval se na ně a v očích uprostřed pavučiny tetování měl zamyšlený výraz.

Jakmile přešel, obrátil se Elend opět k Vin. „Chtěl bych, abyste odjela," opakoval. „Lidé vědí, že jsem s vámi trávil čas. Snad si jen myslí, že to bylo proto, abych rozzlobil otce, ale mohli by se pokusit vás zneužít. Aristokratické domy by se nerozpakovaly rozdrtit celou vaši rodinu, jen aby mě a otce dostaly na lopatky. Musíte odejít."

„Budu… o tom přemýšlet."

„Na přemýšlení není čas," varoval ji Elend. „Přál bych si, abyste odjela dřív, než se do toho, co se tu teď začíná dít, zapletete."

Už jsem do toho zapletená mnohem víc, než tušíš. „Říkala jsem, že o tom budu přemýšlet," opakovala. „Podívejte, Elende, já myslím, že byste se měl obávat spíš o sebe. Mám pocit, že Shan Elarielová proti vám něco chystá."

„Shan?" zeptal se Elend pobaveně. „Ta je neškodná."

„To bych netvrdila, Elende. Musíte být mnohem opatrnější."

Rozesmál se. „Tak se na nás podívejte… každý se snaží přesvědčit toho druhého, v jakém je nebezpečí, ale ten druhý ho tvrdošíjně odmítá poslouchat.“

Vin se zarazila a potom se usmála.

Elend vzdychl. „Vy mě poslouchat nebudete, že ne? Co můžu udělat, abych vás přiměl odjet?“

„Teď nic,“ odpověděla tiše. „Podívejte, Elende, nemůžeme si prostě užívat ty chvíle, kdy jsme spolu? Jestli se věci budou dál vyvíjet tímhle směrem, možná takovýchhle chvil už moc mít nebudeme.“

Odmlčel se a nakonec přikývl. Viděla na něm, že má starosti, ale pokračovali v procházce. Chvíli šli mlčky, až si Vin něčeho všimla. Vyvlékla ruku z jeho paže a vzala jeho ruku do své.

Podíval se na ni a zmateně se zamračil. Poklepala mu na prsten. „To je opravdu kov,“ řekla trochu překvapeně i přes varování, které měla na paměti.

Elend přikývl. „Ryzí zlato.“

„Vy nemáte obavy z…“

„Allomantů?“ dokončil Elend otázku. Pokrčil rameny. „Já nevím – nemám s nimi tolik zkušeností. Vy dole na plantážích nenosíte kovy?“

Vin zakroutila hlavou a poklepala na sponu ve vlasech. „Malované dřevo,“ řekla.

Elend přikývl. „Asi je to rozumné,“ řekl. „Ale, no, až budete v Luthadelu déle, tak si uvědomíte, že to málo, co tu děláme, děláme ve jménu moudrosti. Pán Vládce nosí kovové prsteny – a proto je nosí i šlechta. Někteří filozofové tvrdí, že je to součást jeho plánu. Pán Vládce nosí kovy, protože ví, že ho šlechta bude napodobovat, a tím dá do ruky zbraň inkvizitorům.“

„Vy s tím souhlasíte?“ zeptala se Vin a znovu se do něho zavěsila. „Myslím s těmi filozofy?“

Elend zakroutil hlavou. „Ne,“ řekl tišeji. „Pán Vládce… je prostě arogantní. Kdysi jsem četl o bojovnících, kteří se vrhli do bitvy neozbrojeni, patrně aby ukázali, jak jsou stateční a silní. Myslím, že tohle je stejné, i když na jiné rovině. Nosí kov, aby okázale předvedl svou moc, aby ukázal, jak je neohrožený a statečný.“

No, pomyslela si Vin, *tak Pána Vládce nazývá arogantním. Třeba z něj ještě dostanu víc…*

Elend se zastavil a podíval se na hodiny. „Obávám se, že dnes večer už nemám moc času, Valette."

„To je v pořádku," řekla Vin. „Budete muset jít za svými přáteli." Podívala se na něj a snažila se odhadnout jeho reakci.

Nevypadal nijak překvapeně. Prostě se na ni podíval a zvedl obočí. „Ano, budu. Jste dobrá pozorovatelka."

„Na to není potřeba moc pozorování," řekla Vin. „Kdykoli jsme u Hastingů, Ventura, Lekalů nebo Elarielů, zmizíte se stejnými lidmi."

„Zajdeme s přáteli na pohár," řekl Elend s úsměvem. „Je to zvláštní skupina v dnešním politickém ovzduší, ale třeba tím naštvu otce."

„A co spolu nad těmi poháry děláte?" zeptala se Vin.

„Většinou se bavíme o filozofii," odpověděl Elend. „My jsme takoví nudní patroni – což by vás asi nepřekvapilo, kdybyste nás znala. Mluvíme o politice, o vládě… o Pánu Vládci."

„A co o něm říkáte?"

„No, nelíbí se nám některé věci, které udělal s Finální říší."

„Takže vy ho chcete svrhnout?" zeptala se Vin.

Elend se na ni překvapeně podíval. „Svrhnout? Co vás to napadlo, Valette? Vždyť je to Pán Vládce, je to Bůh. Nemůžeme proti němu nic udělat." Odvrátil pohled a dal se znovu do pohybu. „Ne, mí přátelé a já, my jenom… chtěli bychom Finální říši trochu změnit. Teď to není možné, ale třeba někdy v budoucnu – za předpokladu, že všichni přežijeme příští rok – se dostaneme do pozice, kdy budeme mít na Pána Vládce vliv."

„A co uděláte?"

„No, vezměte si třeba ty popravy tuhle před pár dny," řekl Elend. „Nic dobrého z toho nevzešlo. Skaati se vzbouřili a Ministerstvo jako odvetu nechalo popravit stovku náhodně vybraných lidí. K čemu to povede než k tomu, že se obyvatelstvo rozzlobí ještě víc. Příští povstání bude o to větší. A Pán Vládce dá potom popravit ještě víc lidí? Jak dlouho tohle může pokračovat, než tu nezbyde jediný skaat?"

Vin zamyšleně kráčela. „A co byste udělal vy, Elende Venture," zeptala se nakonec, „kdybyste měl tu moc?"

„Nevím," přiznal Elend. „Přečetl jsem spoustu knih – některé, které jsem ani číst neměl – a nenašel jsem žádnou jednoduchou odpověď. Ale jsem si jistý, že popravy nejsou řešení. Pán Vládce je

u moci už dlouho – člověk by předpokládal, že si poradí lépe. No nic, budeme pokračovat jindy…“ Zpomalil a podíval se na ni.

„Už je čas?“ zeptala se.

Elend přikývl. „Slíbil jsem, že za nimi přijdu a oni na mě čekají. Asi jsem jim měl říct, že se zpozdím.“

Vin zakroutila hlavou. „Jen se s nimi jděte napít. Já si ještě stejně musím popovídat s pár lidmi.“ Musí se přece vrátit k práci. Breeze s Docksonem strávili celé hodiny plánováním a přípravami lží, které teď ona musí rozšířit, a čekají na její hlášení po plese v Clubsově obchodě.

Elend se usmál. „Možná bych si o vás nemusel dělat takové starosti – když uvážím vaše politické manévrování, třeba dům Renoux brzy ovládne celé město a já budu žebrák.“

Vin se usmála a Elend se uklonil, mrkl na ni a potom zmizel na schodišti. Vin došla pomalu k okraji balkonu a dívala se dolů, jak lidé tančí a večeří.

Tak on není rebel, pomyslela si. *Kelsier měl zase pravdu. Ráda bych věděla, jak dlouho mu to vydrží.*

Přesto však nebyla z Elenda nijak moc zklamaná. Ne každý byl takový blázen, aby hned pomýšlel na svržení jejich božského panovníka. Už to, že měl Elend na věc samostatný názor, ho oddělovalo od ostatních. Byl to dobrý člověk a zasloužil by si dobrou ženu hodnou jeho důvěry.

Bohužel však narazil na Vin.

Takže dům Venture tajně těží atium pro Pána Vládce, pomyslela si. *To tedy musí spravovat doly v Hathsinu.*

To byla pro aristokratický dům velmi nebezpečná pozice – jejich finanční situace přímo závisela na míře uspokojení Pána Vládce. Elend si myslel, jak je opatrný, ale Vin měla starost. Shan Elarielovou bere na lehkou váhu – tím si je Vin jistá. Otočila se a odešla z balkonu dolů.

Stůl Shan Elarielové našla snadno. Shan seděla uprostřed velkého doprovodu šlechtičen a trůnila mezi nimi jako pán nad plantáží. Vin se zastavila. Nikdy k Shan nepřišla přímo. Někdo ale musí Elenda ochránit, protože je natolik lehkomyslný, že to on sám neudělá. Vin došla až ke stolu. Shanin terrisský sluha pozoroval, jak se blíží. Byl úplně jiný než Sazed – postrádal jeho ducha. Tenhle člověk měl ve tváři chladný výraz bez jiskry, jako kamenná socha.

Několik dam se na Vin nepřátelsky podívalo, ale většina – včetně Shan – si jí nevšímala.

Vin stála vedle stolu a čekala, až se přeruší hovor. Ten však pokračoval stále dál. Nakonec udělala pár kroků až k Shan.

„Lady Shan?“ oslovila ji.

Shan ji přejela ledovým pohledem. „Neposlala jsem pro vás, venkovanko.“

„Ano, ale já pro vás mám ty knihy, co jste –“

„Už vaše služby nepotřebuju,“ řekla Shan a otočila se zády. „Vyřídím si to s Lordem Elendem přímo. Tak, prosím, buďte zase hezky ta hodná malá husička a přestaňte mě obtěžovat.“

Vin strnula. „Ale váš plán –“

„Už jsem řekla, nepotřebuju vás. Zdálo se vám, že jsem na vás byla předtím příliš přísná. A to jste mi byla k užitku. Tak mě teď zkuste ještě chvíli obtěžovat.“

Vin reflexivně uhýbala jejímu ponižujícímu pohledu. Připadala jí… znechucená. Možná rozzlobená. Nebo dokonce žárlivá?

Muselo jí to dojít, pomyslela si Vin. *Prostě si nakonec uvědomila, že si s Elendem jen tak nezahrávám. Ví, že mi o něj jde, a tak mě do svých tajností nezasvětí.*

Vin odcouvala od stolu. Bude muset evidentně do Shaniných plánů proniknout jinou cestou.

* * *

I přesto, jak se často choval, se Elend Venture nepokládal za neslušného člověka. Byl spíše… filozof. Rád měnil témata hovoru a zkoušel, jak budou lidi reagovat. Podobně jako velcí myslitelé z minulosti posouval všeobecně přijaté hranice a experimentoval s nekonvenčními postupy.

Jistě, pomyslel si a zadumaně přitom zkoumal pohár brandy před očima, *většina z těchto filozofů byla nakonec popravena za zradu.* Není to zrovna nejúspěšnější role.

Politická debata s přáteli už skončila a s několika z nich odešel do pánského salonu domu Lekal. Byl to malý salonek těsně vedle hlavního sálu. Byl laděn do tmavě zelených odstínů a měl pohodlné židle. Bylo by to hezké místo ke čtení, kdyby však byla trochu lepší nálada. Vedle něho seděl Jastes a spokojeně bafal z dýmky. Rád

viděl mladého Lekala tak klidného. Poslední dny pro něho byly těžké.

Válka aristokratických domů, pomyslel si Elend. *V tu nejhorší dobu. Proč zrovna teď? Všechno se zdálo na tak dobré cestě…*

Za chvíli se vrátil Telden a nesl si doplněný pohár.

„Prosím tě," řekl Jastes a gestikuloval s dýmkou v ruce, „každý ze sluhů by ti to pití přinesl."

„Potřeboval jsem si protáhnout nohy," řekl Telden a sedl si na třetí židli.

„A cestou zpátky jsi hodil oko po pár ženských," dodal Jastes. „Já jsem se díval."

Telden se usmál a upil z poháru. Jako obvykle v podstatě neseděl, ale byl rozvalený. A vždycky vypadal bez ohledu na situaci uvolněně a spokojeně a vždycky měl přesně padnoucí oblek a vzorně upravený účes.

Možná bych tomu taky mohl trochu věnovat pozornost, pomyslel si Elend. *Valette nic neříká, ale třeba by byla radši, kdybych byl upravenější.*

Elend často plánoval, že zajde k holiči, ale vždycky se našlo něco důležitějšího. Buď byl příliš zabraný do studia, nebo se začetl a potom už by nestihl všechny schůzky. Jako vždycky.

„Elend je dnes večer nějaký zamlklý," poznamenal Telden. I když v salonku seděly i jiné skupinky šlechticů, židle byly dost daleko od sebe na to, aby měl každý dostatek soukromí.

„On je takový v poslední době často," řekl Jastes.

„No jó," poznamenal Telden a významně se zamračil.

Elend je znal moc dobře na to, aby věděl, kam míří. „Hele, k čemu tohle? Jestli tím chcete něco naznačit, tak proč to radši neřeknete přímo?"

„To je politika, kamaráde," odpověděl Jastes. „My jsme – jestli sis nevšiml – aristokrati."

Elend zvedl oči v sloup.

„Dobře, já to řeknu," prohlásil Jastes a projel si rukou vlasy – byl to jeho zvyk, dělal to z nervozity a Elend byl přesvědčený, že tím napomáhá své zvětšující se lysině. „Ty jsi pořád s tou Renouxovou slečnou, Elende."

„Na to mám jednoduché vysvětlení," řekl Elend. „Ona se mi totiž líbí."

„To není dobrý, Elende,“ řekl Telden a zakroutil hlavou. „To není dobrý.“

„Proč?“ zeptal se Elend. „Vy budíte dojem, že vám třídní rozdíly taky nevadí. Viděl jsem vás flirtovat s polovinou služebných tady v sále.“

„Já ale nejsem dědic domu,“ namítl Telden.

„A navíc,“ dodal Jastes, „tyhle holky jsou důvěryhodný. Moje rodina je najala – víme, odkud jsou, známe jejich zázemí a jejich přátele.“

Elend se zamračil. „Co tím chcete naznačit?“

„S tou holkou nebude všechno úplně v pořádku, Elende,“ řekl Jastes. Znovu se vrátil ke své příslovečné nervozitě a jeho dýmka zůstala ve stojanu na stole.

Telden přikývl. „Strašně rychle se s tebou sblížila, Elende. Jí o něco jde.“

„O co?“ zeptal se Elend otráveně.

„Elende, Elende,“ řekl Jastes. „Prostě nemůžeš utéct ze hry s tím, že se ti nechce hrát. Renoux se přistěhoval zrovna v době, kdy tady začala houstnout atmosféra, a přivezl si příbuznou, o který předtím nikdo nevěděl – a ta okamžitě začala kroužit kolem nejvýznamnějšího mladého muže v Luthadelu. Nepřipadá ti to divný?“

„Vlastně,“ poznamenal Elend, „jsem za ní první přišel já – i když to bylo jen kvůli tomu, že mi vlezla do světla, když jsem si četl.“

„Ale musíš uznat, že se na tebe nalepila podezřele rychle,“ řekl Telden. „Jestli si chceš pohrávat s romantikou, Elende, tak musíš vědět jednu věc – začni si se ženama, když chceš, ale nesmíš si je moc pustit k tělu. Tam totiž začínají problémy.“

Elend zakroutil hlavou. „Valette je jiná.“

Jeho přátelé se na sebe podívali a Telden pokrčil rameny a vrátil se k poháru. Jastes si povzdechl a potom vstal a protáhl se. „No nic, budu muset jít.“

„Ještě jeden pohár,“ řekl Telden.

Jastes zakroutil hlavou a projel si rukou vlasy. „Víte, jak se staví rodiče k plesům – jestli nepůjdu mezi lidi a aspoň s někým neprohodím pár slov, tak mi doma nedají pokoj.“

Rozloučil se s nimi a odešel zpátky do tanečního sálu. Telden upíjel z poháru a díval se na Elenda.

„Já nepřemýšlím o ní," řekl Elend podrážděně.

„Ta o čem teda?"

„O té schůzce dnes," odpověděl Elend. „Nějak se mi nelíbí, jak to šlo."

„Pche, už jsi jako Jastes," rozzlobil se Telden. „Co se stalo s tím mladíkem, co se na tyhle schůzky chodil prostě odreagovat a užít si s přáteli?"

„Má obavy," odpověděl Elend. „Někteří jeho přátelé by mohli převzít domy dřív, než se nadějou, a on má obavy, že ani jeden na to nejsme připravení."

Telden se ušklíbl. „Neprožívej to tolik," řekl, usmál se a mrkl na servírku, která si přišla pro prázdné poháry. „Já mám pocit, že za pár měsíců to bude pryč a my se budeme divit, kolem čeho jsme to dělali takovej rozruch."

Kale Tekiel už se divit nebude, pomyslel si Elend.

Hovor však postupně utichl a Telden se nakonec také omluvil. Elend ještě chvíli seděl a otevřel si *Společenské diktáty,* že bude číst. Nemohl se však soustředit. Otáčel pohár brandy v prstech, ale nepil z něho.

Jestlipak už Valette odešla… Jakmile skončila schůzka, začal po ní pátrat, ale měla zřejmě někde nějaké své osobní zástoje.

Ta dívka, pomyslel si ospale, *se příliš zajímá o politiku.* Bylo v tom možná i trochu žárlivosti – je u dvora pár měsíců a připadá mu schopnější než on sám. Ona se nebojí, je taková odvážná. Nezapadá do žádných stereotypů, které u dvora znal.

Že by měl Jastes pravdu? napadlo ho. *Ona je opravdu jiná než ostatní ženy a naznačovala, že o ní nevím všechno.*

Brzy však tu myšlenku zapudil. Valette je opravdu jiná, ale ona je svým způsobem nevinná. Je prostě plná elánu a kuráže.

Dělal si o ni starost. Evidentně netuší, jak je Luthadel nebezpečný. Politiku ve městě zdaleka netvoří jen večírky a drobné intrikaření. Co kdyby na ni a na jejího strýce někdo poslal Mistborna? Renoux nemá dobré konexe a nikdo u dvora by se nedivil, kdyby došlo k pár vraždám i ve Fellise. Ví vůbec její strýc, jak se na to připravit? Napadlo ho vůbec, jak nebezpeční jsou allomanti?

Elend vzdychl. Musí skutečně zajistit, že Valette odjede. To je jediná možnost.

* * *

Když dojížděl kočárem k domu Venture, usoudil Elend, že to přehnal s pitím. Vyšel nahoru a namířil si to rovnou k posteli.

Přes halu však musel projít okolo otcovy pracovny. Dveře byly otevřené a uvnitř se ještě svítilo, i když už bylo pozdě. Elend tiše našlapoval po koberci, ale nikdy nedokázal být nenápadný.

„Elende?“ ozvalo se z pracovny. „Pojď sem.“

Elend si tiše povzdechl. Lordu Straffu Venturovi nic neuniklo. Byl cínař – měl tak bystré smysly, že patrně slyšel Elendův kočár ještě venku. *Když za ním teď nepůjdu, pošle za mnou sluhy a ti mě budou stejně otravovat, dokud mě nakonec nedostanou dolů….*

Elend se otočil a vešel do pracovny. Otec seděl na židli a tiše mluvil s TenSoonem – to byla Venturova kandra. Elend si stále nemohl zvyknout na její nynější podobu, která kdysi patřila sluhovi u Hastingů. Zachvěl se. Kandra se poklonila a odešla.

Elend se opřel o rám dveří. Straffova židle stála před několika policemi plnými knih, z nichž – jak byl Elend přesvědčený – nepřečetl ani jedinou. Místnost osvětlovaly dvě lampy se zakrytými stínidly, aby bylo světlo co nejtlumenější.

„Dnes jsi byl na plese,“ řekl Straff. „Co jsi tam zjistil?“

Elend zvedl ruku a poškrábal se na čele. „Že piju moc brandy.“

Straffovi ta poznámka nepřipadala nijak vtipná. Byl to dokonalý šlechtic – vysoký, statný, oblečený vždy v perfektně padnoucím obleku. „Setkal ses tam zase s tou… ženou?“ zeptal se.

„Valette? Ehm, ano. I když jsem s ní nebyl tak dlouho, jak bych býval chtěl.“

„Já jsem ti zakázal se s ní stýkat.“

„Ano,“ odpověděl Elend. „Já vím.“

Straff se zachmuřil. Vstal a došel k psacímu stolu. „Proboha, Elende,“ řekl. „Kdy už dostaneš rozum? Copak si opravdu myslíš, že nevím, že to děláš jen proto, abys mě naštval?“

„No, já už jsem ten ‚rozum‘ vlastně před nějakým časem dostal. Ono to totiž vypadá, že moje přirozené sklony samy fungují ještě lépe, abych tě naštval. Mohl jsem si dřív ušetřit spoustu námahy, kdybych to byl tušil.“

Straff Venture se ušklíbl a vzal do ruky dopis. „Tohle jsem před časem nadiktoval Staxlesovi. Je to přijetí pozvání Lorda Tegase na zítra odpoledne. Kdyby válka domů opravdu vypukla, musím se

ubezpečit, že jsme schopni co nejrychleji zlikvidovat Hastinga. Tegas bude dobrý spojenec. Má dceru. Byl bych rád, kdyby ses jí při večeři věnoval.“

„Budu o tom uvažovat,“ řekl Elend. „Ale nevím, v jakém stavu se ráno probudím. Příliš brandy, jak jsem říkal.“

„Ty tam budeš, Elende. To není prosba.“

Elend se zarazil. Byl by nejraději otci něco odsekl a zaujal k tomu rázné stanovisko – ne že by mu tolik šlo o to, kde bude večeřet, ale kvůli něčemu daleko důležitějšímu.

Hasting je druhý nejsilnější dům ve městě. Kdybychom se s ním spojili, mohli bychom společně zabránit chaosu v Luthadelu. Mohli bychom zarazit válku domů. Takhle ji jedině podnítíme.

Tohle s ním udělaly jeho knihy. Změnily ho z rebelantského floutka na rádoby filozofa. Bohužel byl hlupák příliš dlouho. Může se divit, že si u něho otec žádné změny nevšiml? Vždyť si to on sám teprve začínal uvědomovat.

Straff se na něho díval a Elend odvrátil pohled. „Budu o tom uvažovat,“ řekl.

Straff mávl rukou a odvrátil se.

Aby si zachránil aspoň trochu hrdosti, pokračoval Elend: „S Hastingem si asi vůbec nemusíš dělat starosti – vypadá to, že se chystají odejít z města.“

„Cože?“ podivil se Straff. „Kde jsi to slyšel?“

„Na plese,“ odpověděl Elend klidně.

„Já jsem myslel, že jsi říkal, že ses tam nic důležitého nedověděl.“

„No, já jsem nic takového netvrdil, jen se mi o tom prostě nechtělo zrovna mluvit.“

Lord Venture se zamračil. „Já tedy opravdu nevím – cokoli se dovíš, musí být bezcenné. Já jsem se tě snažil vést k politice, chlapče. Opravdu. Ale teď… opravdu doufám, že tě přežiju, protože tenhle dům pospěje do záhuby, jestli ho někdy převezmeš.“

„Já vím víc, než si myslíš, otče.“

Straff se zasmál a vrátil se ke své židli. „O tom pochybuju, hochu. Vždyť si ani neporadíš se ženou na loži – naposledy – a jedinkrát, co vím, když jsi to zkoušel – jsem tě musel sám odvést do nevěstince.“

Elend se začervenal. *Opatrně*, řekl si. *On s tím nevyrukoval jen tak. On ví, že tě to žere.*

„Jdi spát," řekl Straff a mávl rukou. „Vypadáš hrozně."

Elend chvíli stál a potom odešel do haly a tiše si povzdechl.

To je totiž ten rozdíl mezi nimi a tebou, Elende, pomyslel si cestou. *Ti filozofové, co čteš, to byli revolucionáři. Ochotní riskovat vlastní život. Ty se ani neumíš postavit vlastnímu otci.*

Odešel unaveně do své ložnice. Tam však na něj čekal sluha.

Elend se zamračil. „Ano?"

„Lorde Elende, máte návštěvu," řekl.

„V tuhle hodinu?"

„Lord Jastes Lekal, pane."

Elend dal hlavu na stranu. *Co to pro Pána Vládce…?* „Čeká asi v hale, ne?"

„Ano, pane," odpověděl sluha.

Elend se smutně podíval na ložnici a vrátil se dolů. Tam netrpělivě čekal Jastes.

„Jastesi?" řekl Elend unaveně a odešel s ním do obývacího pokoje. „Předpokládám, že máš něco *hodně* důležitého."

Jastes se chvíli ošíval a vypadal ještě nervózněji než obvykle.

„Tak co je?" dožadoval se Elend marně.

„No, ta holka."

„Valette?" zeptal se Elend. „*Teď* se mnou chceš diskutovat o Valette?"

„Měl bys víc důvěřovat přátelům," řekl Jastes.

Elend se ušklíbl. „*Vaší* znalosti žen? Teda bez urážky, Jastesi, to bych zrovna neřekl."

„Já jsem ji nechal sledovat, Elende," vyhrkl Jastes.

Elend strnul. „Cože?"

„Nechal jsem sledovat jejich kočár. Nebo teda, měl jsem lidi u brány, co se po něm podívali. Nebyla v něm, když odjížděl z města."

„Co tím chceš říct?" zeptal se Elend a mračil se stále více.

„No že v *tom kočáru* nebyla, Elende," opakoval Jastes. „Když dával její Terrisman kontrolovat papíry, ten můj člověk se podíval dovnitř a nikdo tam nebyl.

Musela vystoupit někde ve městě. Je to něčí špionka – snaží se přes tebe dostat na otce. Oni z ní udělali dokonalou ženu, aby tě okouzlila, trochu tajemnou, a trochu neobvyklou. Udělali ji schválně málo urozenou, aby z toho byl skandál, aby ses v ní vzhlédl, a potom ji na tebe poštvali."

„Jastesi, to je nes –“

„Elende,“ přerušil ho Jastes. „Řekni mi jednu věc. Jak ses s ní setkal poprvé?“

Elend se zarazil. „Stála na balkoně.“

„Na tvém místě, kam si chodíš číst,“ dodal Jastes. „Všichni vědí, že tam chodíš. Je to náhoda?“

Elend zavřel oči. *Ne, Valette ne.* Okamžitě ho však napadla jedna věc. *Řekl jsem jí o tom atiu. Jak jsem mohl být tak hloupý?*

To nemůže být pravda. Neuvěří, že by se nechal tak snadno oklamat. Ale… může riskovat? Je špatný syn, to ano, ale zrádce vlastní rodiny není. Nechtěl by vidět, jak dům Venture padne. Jednou chce stát v jeho čele, aby snad mohl něco změnit.

Rozloučil se s Jastesem a vrátil se znepokojený do své ložnice.

Byl příliš unavený na to, aby přemýšlel o politice aristokratických domů. Když si však lehl do postele, zjistil, že stejně nemůže spát.

Nakonec tedy vstal a poslal pro sluhu.

„Řekni otci, že se s ním chci dohodnout,“ řekl mu. „Zítra na tu večeři půjdu, jestli chce.“ Odmlčel se a zůstal stát u dveří ložnice.

„Výměnou za dva špiony,“ dodal. „Potřeboval bych, aby mi někoho pohlídali.“

Všichni ostatní si myslí, že jsem měl nechat Kwaana popravit za to, že mě zradil. Abych pravdu řekl, nechal bych ho na místě popravit, kdybych věděl, kam šel. V tu chvíli jsem to však udělat nemohl.

Ten člověk mi byl skoro otcem. Do dneška jsem nepochopil, proč nakonec usoudil, že nejsem Hrdina. Proč se obrátili proti mně a obvinili mě před celou Konkláve Světozvěstů?

Byl by raději, kdyby zvítězila Bezednost? Určitě – i pokud nejsem ten pravý – jak nyní tvrdí Kwaan – by moje přítomnost u Pramene Povýšení nemohla přinést nic horšího, než kdyby dál Bezednost pustošila zemi.

29

Bylo to už skoro za námi, četla Vin.

Jeskyni vidíme přímo z tábora. Cesta k ní bude trvat ještě několik hodin, ale já jsem si jistý, že je to správné místo. Já to cítím… je to tam… tepe to v mé mysli.

Je tak zima. Přísahal bych, že ty skály jsou z ledu. Sníh je místy tak hluboký, že se musíme prokopávat. Mám strach o Fedika – už to není on, od té doby, co ho napadlo to stvoření z mlhy. Bojím se, aby nespadl z útesu nebo neuklouzl po ledu, kterého je tu všude plno.

Terrismané jsou ale úžasní. Máme štěstí, že jsme je vzali s sebou, protože obyčejní nosiči by to nikdy nemohli přežít. Terrismanům jako by nevadila zima – mají v metabolismu cosi nadpřirozeného, co jim umožňuje odolávat nepřízni. Možná v těle „nastřádali“ teplo pro příští potřebu?

Oni o svých schopnostech nemluví a jsem si jistý, že to má na svědomí Rashek. Ostatní nosiči k němu vzhlížejí, i když si myslím, že je nijak příliš neovládá. Fedik se bál, aby nás tam nahoře nenechali. Já ale nepředpokládám, že by se to mělo stát. Jdu sem přece na základě terrisských proroctví – a tihle muži by se nezpronevěřili vlastnímu náboženství jenom proto, že mě část z nich nemá ráda.

Nakonec jsem Rasheka konfrontoval. Samozřejmě se mnou nechtěl mluvit, ale já jsem ho donutil. Když se konečně uvolnil, mluvil dlouze o své nenávisti vůči Khlenniu a mým lidem. Myslí si, že jsme jeho lidi zotročili. Myslí si, že si terrisský národ zaslouží mnohem víc – stále tvrdí, že by měli vládnout jeho lidé, protože mají nadpřirozené schopnosti.

Bojím se jeho slov, protože na nich je něco pravdy. Včera jeden nosič popadl obrovský balvan a odhodil ho z cesty, jako by nic nevážil. V životě jsem takovou sílu neviděl.

Myslím, že by ti Terrismané mohli být velmi nebezpeční. Možná jsme se k nim nezachovali spravedlivě. Ovšem lidi jako Rashek je třeba zvládnout – on iracionálně věří, že ho všichni lidé mimo Terris utiskují. Je příliš mladý na takovou zášť.

Je tak zima. Až tohle skončí, přál bych si strávit celý rok někde v teple. Braches o takových místech mluvil – jsou to ostrovy na jihu, kde velké hory chrlí oheň.

Co bude, až tohle všechno skončí? Budu zase jen obyčejný člověk. Nedůležitý člověk. To zní lákavě. Mnohem lákavěji než teplé slunce a obloha bez větru. Jsem tak unavený z toho, že musím být Hrdinou Věků, z toho, že vstupuji do měst a setkávám se s ozbrojeným odporem a frenetickým obdivem. Z toho, že jsem milován a nenáviděn za to, co mám nakonec udělat podle předpovědi nějaké hrstky stařík̊u.

Chtěl bych být zapomenut. Neznámý. Ano, to by bylo hezké.

Až bude někdo číst tato slova, ať si uvědomí, že moc je těžké břemeno. Nenechte se nechat spoutat jejími okovy. Terrisská proroctví říkají, že budu mít moc zachránit svět. Ale zároveň naznačují, že budu mít moc také jej zničit.

Budu mít schopnost splnit jakékoli přání svého srdce. „Vezme na sebe moc, kterou by žádný smrtelník neunesl.“

Přesto mě filozofové varovali, že pokud budu tou mocí sloužit jen sobě, moje sobectví ji zničí.

Unesl by obyčejný člověk tohle břemeno? Odolal by obyčejný člověk takovému pokušení? Zatím se cítím silný, ale co se stane, až tu moc získám? Jistě, zachráním svět – ale nebudu se ho snažit i uchvátit?

Tyhle obavy prožívám, kdykoli píšu zkřehlým perem v předvečer znovuzrození světa. Rashek mě sleduje. Nenávidí mě. Nahoře čeká jeskyně. Tepe. Chvějí se mi prsty. Není to zimou.

Zítra to všechno skončí.

Vin dychtivě otočila list. Poslední stránka brožury však byla prázdná. Otočila ji zpátky a znovu se podívala na posledních pár řádků. Kde to pokračuje?

Sazed asi ještě nedokončil překlad. Vstala, protáhla se a vzdychla. Přečetla celou poslední část najednou, až z toho byla sama překvapená. Před ní se táhly zahrady domu Renoux, upravené cestičky, stromy se široce roztaženými větvemi a tichý potůček, který jí vytvářel milé zátiší ke čtení. Slunce bylo nízko a začínalo se ochlazovat.

Prošla cestičkami k domu. I přes večerní chlad si nedovedla takové místo, jaké popisuje Pán Vládce v deníku, představit. Viděla sníh na vzdálených vrškách, ale nikdy ho neviděla padat z oblohy, a i tak to byla vždycky jen taková břečka. Ovšem zažít tolik sněhu den za dnem, zažít nebezpečí lavin…

V duchu si přála taková místa navštívit bez ohledu na jejich nebezpečnost. I když se v deníku nepsalo o celé cestě Pána Vládce, bylo v ní mnoho krásných popisů – ledovce na severu, velké černé jezero a terrisské vodopády – musí to být úžasné.

Kdyby tak chtěl psát podrobněji o tom, jak to tam vypadá! pomyslela si rozzlobeně. Ale Pán Vládce věnoval příliš mnoho času svým obavám. I když musela přiznat, že s ním začínala… tak nějak cítit. Připadalo jí čím dál těžší spojovat tu postavu z deníku a ze své mysli s tou temnou figurou, která zapříčinila tolik smrti. Co se stalo u toho Pramene Povýšení? Co ho mohlo tak změnit? Musí to vědět.

Vešla do domu a začala se shánět po Sazedovi. Znovu se oblékala do šatů – připadalo jí najednou divné chodit mezi lidi v

kalhotách. Usmála se na sluhu Lorda Renouxe, vyšla po schodech nahoru a namířila si to do knihovny.

Sazed tam nebyl. Jeho místo bylo prázdné a lampa zhasnutá. Vin se rozzlobeně zamračila.

Kde zase je? Měl by pokračovat v tom překladu!

Vrátila se dolů a vyptávala se po Sazedovi. Služebná ji poslala do kuchyně. Vin se zamračila a vydala se zpátky halou. *Že by si dělal svačinu?*

Objevila ho uprostřed skupinky sluhů. Ukazoval na jakýsi seznam na stole a mluvil tiše. Vin si nevšiml.

„Sazede?“ přerušila ho.

Otočil se. „Ano, slečno Valette?“ řekl a uklonil se.

„Co tu děláte?“

„Kontroluju zásoby potravin Lorda Renouxe, slečno. I když jsem dostal za úkol starat se o vás, jsem stále jeho stevard a mám své povinnosti, pokud nemám jinou práci.“

„Dostanete se zase brzy k překladu?“

Sazed dal tázavě hlavu na stranu. „K překladu? Ten je hotov, slečno.“

„A kde je teda ten konec?“

„Dal jsem vám ho, slečno,“ řekl Sazed.

„Nedal,“ namítla. „Tahle část končí večer předtím, než jdou do té jeskyně.“

„To je ale konec, slečno. Deník dál nepokračuje.“

„Cože?“ podivila se. „Ale…“

Sazed se podíval na ostatní v místnosti. „Měli bychom to probrat o samotě, řekl bych.“ Dal jim ještě pár pokynů a potom kývl na Vin, aby šla za ním, a vyšel z kuchyně do postranní zahrady. Vin chvíli zmateně stála a potom se za ním rozběhla. „To přece nemůže takhle končit, Sazede. Vždyť nevíme, co se stalo!“

„Můžeme se dohadovat, řekl bych,“ řekl Sazed cestou po zahradní pěšině. Východní zahrada nebyla tak honosná jako ta, do které Vin chodila nejraději. Byla tu jen hladká hnědá tráva a tu a tam keř.

„Jak dohadovat?“ zeptala se Vin.

„No, Pán Vládce musel udělat to, co bylo nutné pro záchranu světa, protože je svět stále živý.“

„Asi," odpověděla Vin. „Ale potom se ho stejně zmocnil. To se přece muselo stát – nemohl odolat pokušení využít tu moc ke svému prospěchu. Proč by jinak nemluvil dál o tom, čeho dosáhl?"

„Třeba ho natolik změnila právě ta moc," odpověděl Sazed. „Nebo prostě už necítil potřebu něco dál zaznamenávat. Dosáhl svého cíle, a tím se taky stal nesmrtelným. Psát deník, aby po něm něco zbylo, je potom jaksi zbytečné, když hodlá žít navěky."

„To je právě…" Vin zklamaně zaťala zuby. „To je ale hodně hloupý konec příběhu, Sazede."

Pobaveně se usmál. „Buďte opatrná, slečno – nějak vás to čtení začalo bavit. Aby se z vás ještě nestal učenec."

Vin zakroutila hlavou. „To rozhodně ne, jestli všechny knihy, které budu číst, budou mít takovýhle konec!"

„Jestli vás to nějak uklidní," řekl Sazed, „tak nejste jediná, koho deník zklamal. Pan Kelsier v něm taky nenašel to, co hledal – rozhodně tam nebylo nic o jedenáctém kovu. Mám trochu pocit viny, protože největší přínos z té knihy jsem měl já."

„Ale ani o terrisském náboženství toho tam moc nebylo."

„Mnoho ne," přisvědčil Sazed. „Ale bohužel i to málo je stále víc, než jsme věděli předtím. Jen mi dělá starost, že nebudu mít příležitost to předat dál. Poslal jsem překlad na místo, o kterém vím, že ho budou sledovat bratři memoristi – bylo by škoda, kdyby s mou smrtí tahle informace měla zaniknout."

„Ona nezanikne," řekla Vin.

„Že by se ze slečny nakonec stala optimistka?"

„Že by se z mého Terrismana nakonec stal řečník?" opáčila Vin.

„To on vždycky byl," pousmál se Sazed. „Proto taky není dobrý stevard – tedy přinejmenším v očích většiny svých pánů."

„V tom případě to byli hlupáci," poznamenala Vin upřímně.

„Já jsem si to také dovolil myslet, slečno," odpověděl Sazed. „Měli bychom se vrátit do domu – neměli bychom se ukazovat na zahradě, když jde mlha."

„Do té já se hned vrátím."

„Je tu mnoho lidí, kteří nevědí, že jste Mistborn, slečno," řekl Sazed. „Bylo by dobré zachovat si to jako tajemství."

„Já vím," řekla Vin a otočila se. „Tak teda jdeme."

„Rozumný plán."

Šli zahradou a kochali se její krásou. Tráva byla pečlivě zastřižená do různých tvarů a obrazců a mezi nimi občas rostly

keře. Jižní zahrada byla mnohem krásnější – s potokem a exotickými rostlinami. Ale východní zahrada měla své kouzlo právě v té jednoduchosti a poklidu.

„Sazede?“ ozvala se Vin tiše.

„Ano, slečno?“

„To se všechno změní, viďte?“

„Jak to myslíte?“

„No všechno,“ řekla Vin. „I kdybychom do roka všichni nebyli mrtví, tak budeme pracovat zase v partě na něčem jiném, ne? Ham bude nejspíš se svou rodinou a Dox s Kelsierem si určitě vymyslí nějakou novou bláznivinu. Clubs pronajme obchod nějaké nové partě… I tyhle zahrady, za které jsme dali tolik peněz – budou patřit někomu jinému.“

Sazed přikývl. „Je to pravděpodobné. I když, pokud se všechno podaří, tak tady příští rok touhle dobou budou vládnout skaatští povstalci.“

„Možná,“ řekla Vin. „Ale i tak… všechno bude jiné.“

„Takový je ale život, slečno,“ řekl Sazed. „Svět se musí změnit.“

„Já vím,“ povzdechla si Vin. „Jen bych si přála… No, mně se totiž vlastně tenhle život líbí, Sazede. Jsem ráda s touhle partou, ráda trénuju s Kelsierem. Mám ráda plesy s Elendem o víkendech, ráda se s vámi procházím po zahradě. Já nechci, abych zase žila tak jako před rokem.“

„Tak to nemusí dopadnout, slečno,“ řekl Sazed. „Všechno by se mohlo změnit k lepšímu.“

„Ale nezmění,“ řekla Vin tiše. „Už to začíná – Kelsier naznačil, že můj výcvik už je vlastně u konce. Až budu trénovat příště, už to budu muset dělat sama.

A Elend, ten ani neví, že jsem skaatka – a že mám za úkol zničit jeho rodinu. I když dům Venture nepadne mou rukou, zničí ho ostatní. Vím, že něco plánuje Shan Elarielová, a nepodařilo se mi přijít na to, co to je.

A to je všechno jenom začátek. Stojíme proti Finální říši. Pravděpodobně budeme poraženi – abych byla upřímná, neumím si představit, jak jinak by to mohlo dopadnout. Budeme bojovat, třeba něčeho dosáhneme, ale moc toho nezměníme – a ti z nás, kdo to přežijou, se budou zbytek života schovávat před inkvizitory. Všechno se změní, Sazede, a já tomu nemůžu zabránit.“

Sazed se přátelsky usmál. „Tak si, slečno, prostě užívejte toho, co teď máte," řekl tiše. „Ale já myslím, že vás budoucnost překvapí."

„Možná," řekla Vin nepřesvědčivě.

„Musíte si ale zachovat naději, slečno. Třeba jste si vysloužila dobrou budoucnost. Před Povýšením byla skupina lidí, kteří si říkali Astalsi. Ti tvrdili, že se každý člověk narodí s určitým přídělem štěstí. A radovali se z toho, když se stalo něco nedobrého, protože to pro ně znamenalo, že v budoucnu se budou dít jen dobré věci."

Vin zvedla obočí. „To mi připadá trochu primitivní."

„To bych neřekl," namítl Sazed. „Astalsiové byli docela vyspělí – dokázali dost do hloubky propojit náboženství s vědou. Tvrdili, že odlišné barvy indikují odlišný osud, a velmi přesně dokázali světlo a barvu popsat. Představu o tom, jak asi vypadal svět před Povýšením, máme právě od nich. Měli škálu barev a její pomocí popisovali modrou oblohu a zelené rostliny.

Kromě toho mně skutečně připadá jejich filozofie štěstí a osudu osvícená. Podle nich byl prostě špatný život jen předstupněm budoucího štěstí. To by pro vás byla dobrá filozofie, slečno. Prostě příslib, že v budoucnosti budete šťastná."

„Já nevím," namítla Vin skepticky. „Přece když máte omezený příděl smůly, tak máte i omezený příděl štěstí, ne? A jakmile se stane něco dobrého, tak budeme mít obavy, že už ho tím máte vybrané."

„Mno," řekl Sazed, „myslím, že záleží na tom, jak se na to díváte, slečno."

„Kde berete ten optimismus?" zeptala se Vin. „Vy i Kelsier."

„Nevím, slečno," odpověděl Sazed. „Možná jsme měli jednodušší život než vy. Nebo jsme prostě jen naivnější."

Vin se odmlčela. Ještě chvíli šli. Směřovali stále k domu, ale nespěchali. „Sazede," řekla nakonec. „Když jste mě tenkrát v noci zachránil, tak jste použil feruchemii, ne?"

Sazed přikývl. „Ano. Ten inkvizitor po vás šel a já jsem se plížil za ním a potom jsem ho uhodil kamenem. Byl jsem mnohonásobně silnější než obyčejný člověk, takže ho můj úder odhodil na zeď a nejspíš mu zlomil několik kostí."

„Takhle to funguje?" zeptala se.

„Říkáte to zklamaně, slečno," poznamenal Sazed. „Čekala jste nejspíš něco dramatičtějšího, ne?"

Vin přikývla. „Já… vy jste o feruchemii nikdy nemluvil. Tak mi připadala taková mystická.“

Sazed si povzdechl. „Před vámi toho člověk moc neutají, slečno. Skutečnou podstatu feruchemie – schopnost ukládat a vybavovat vzpomínky – jste určitě už dávno odhadla. Ostatní schopnosti se v podstatě neliší od toho, co vám umožňuje spalování cínu a cínu s olovem. Jenom pár jich je takových zvláštních – že se feruchem dokáže stát dočasně těžším nebo dokáže dočasně změnit své stáří –, ty se ale v boji příliš neuplatní.“

„Stáří?“ podivila se Vin. „Vy byste se dokázal omladit?“

„Ne skutečně, slečno,“ řekl Sazed. „Nezapomeňte, že feruchem své schopnosti čerpá z vlastního těla. Může třeba strávit několik týdnů ve stavu tak sešlém, že vypadá a cítí se o deset let starší, než ve skutečnosti je. Potom může využít nahromaděnou energii a stejně dlouhou dobu vypadat a cítit se o deset let mladší. Ve feruchemii vždycky musí být rovnováha.“

Vin o tom chvíli přemýšlela. „Záleží na tom kovu, který nosíte?“ zeptala se. „Jako třeba v allomancii?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Sazed. „Kov určuje, co můžete střádat.“

Vin přikývla a šla dál a přitom přemýšlela o jeho slovech. „Sazede, mohla bych si vzít kousek vašeho kovu?“ zeptala se nakonec.

„Mého kovu, slečno?“

„Něčeho, co jste používal jako feruchemickou zásobárnu,“ řekla Vin. „Chtěla bych ho zkusit spálit – třeba by mi dal něco ze své síly.“

Sazed se udiveně zamračil.

„Už to někdy někdo zkoušel?“

„To určitě ano,“ odpověděl Sazed. „Ale opravdu mě nenapadá žádný konkrétní případ. Možná kdybych prohledal zásobárnu vzpomínek v mědi…“

„A proč mě to nenecháte rovnou zkusit?“ zeptala se Vin. „Nemáte tu něco z jednoduchého kovu? Něco, v čem jste neuložil nic příliš cenného?“

Sazed se zastavil a sáhl si na svůj velký ušní lalůček. Odepnul si drátek, který mu držel na místě náušnici, a podal ho Vin. „Tohle je čistý cín s olovem, slečno. Uložil jsem do něj trochu síly.“

Vin přikývla a spolkla kousek drátku. Hned pocítila zvýšení allomantické zásoby, ale nový kousek kovu nic nedělal. Zkusila ho spálit.

„Dělá to něco?“ zeptal se Sazed.

Vin zakroutila hlavou. „Ne, já…“ Náhle zmlkla. Něco se dělo, něco jiného.

„Co je to, slečno?“ zeptal se Sazed s netypickou dychtivostí v hlase.

„Já… tu sílu cítím, Sazede. Je jí maličko a je daleko – ale přísahám, že je tam, mám v sobě další rezervu, která se projeví, jen když začnu pálit ten váš kov.“

Sazed se zamračil. „Říkáte, že je slabá? Jako byste… cítila, že tam je, ale nemohla přímo k ní?“

Vin přikývla. „Jak to víte?“

„Takový totiž máte pocit, když chcete využít zásobu jiného feruchema, slečno,“ řekl Sazed a povzdechl si. „Mohl jsem si uvědomit, že to musí dopadnout takhle. Nemáte k té síle přístup, protože vám nepatří.“

„Aha,“ řekla Vin.

„Nebuďte zklamaná, slečno. Kdyby allomanti mohli krást sílu našim lidem, určitě už by se o tom vědělo. Ale byla to chytrá myšlenka i tak.“ Otočil se a pokynul k domu. „Kočár už je tady. Přijedeme pozdě.“

Vin přikývla a pospíchali do domu.

* * *

To je legrace, pomyslel si Kelsier, když se plížil tmou do domu Renoux. *Musím se plížit do vlastního domu, jako bych se někam vloupával.*

Jinak to však nebylo možné – ne při jeho pověsti. O zloději Kelsierovi už se vědělo příliš mnoho. A Kelsier vůdce povstání a velký duch skaatů byl ještě mnohem víc nechvalně známý. To mu samozřejmě nemohlo zabránit dál šířit noční chaos ve městě – stále důsledněji. Stále více rodin se stěhovalo pryč a nejsilnější domy se chvěly v základech. Tím bylo pro něho jednodušší s nimi manipulovat – avšak pohybovat se v jejich blízkosti bylo nebezpečné.

Dům Renoux byl v podstatě nechráněný. Měl samozřejmě své stráže, ale žádné Mistingy. Renoux musel budit dojem méně majetného šlechtice. Kdyby měl allomanty, příliš by na sebe upozornil. Kelsier se plížil ve stínu podél východní strany budovy. Potom odhodil minci a vymrštil se na Renouxův balkon.

Přistál hladce a podíval se balkónovými dveřmi dovnitř. Závěsy byly zatažené, ale bylo za nimi vidět Docksona, Vin, Sazeda, Hama a Breeze. Seděli kolem Renouxova stolu. Renoux seděl v rohu, jako by se neúčastnil. Měl ve smlouvě hrát roli Lorda Renouxe a víc nechtěl být do plánu zatahován.

Kelsier zakroutil hlavou. *Vrah by neměl nejmenší problém se sem dostat. Vin bude muset spát dál u Clubse.* O Renouxe se nebál. Pro kandru není vrahův nůž žádná zbraň.

Zaklepal tiše na dveře a Dockson mu přišel otevřít.

„Začněte s ovacemi, už vchází!“ pronesl ve dveřích, vplul do místnosti a odložil si mistplášť.

Dockson se ušklíbl a zavřel dveře. „Ty jsi teda opravdu expert, Kelle. Hlavně ty fleky od sazí, co máš na kolenou.“

„Musel jsem se trochu plížit,“ řekl Kelsier a mávl nedbale rukou. „Za hradbou kolem Lekalovy tvrze vede odpadní jáma. Člověk by čekal, že to zakryjou.“

„Proč by si s tím lámali hlavu?“ ozval se Breeze od sousedního stolu. „Většina Mistbornů je příliš hrdá na to, aby se někde plazili. To mě překvapuje, že to napadlo tebe.“

„Hrdá na to, aby se plazili?“ podivil se Kelsier. „Blbost! Leda tak plazit se před někým, na to hrdí jsme.“

Dockson se zamračil a vrátil se ke stolu. „Kelle, vždyť to nemá hlavu ani patu.“

„My Mistborni nemusíme mít hlavu ani patu,“ odpověděl Kelsier povýšeně. „Co je tohle?“

„Od bratra,“ odpověděl Dockson a ukázal na velkou mapu na stole. „Došlo to dnes odpoledne v duté noze od stolu, který si u Clubse nechal opravit Kanton ortodoxie.“

„Zajímavý,“ řekl Kelsier a prohlížel si mapu. „To je seznam klidařských hlídek, ne?“

„Ano,“ odpověděl Breeze. „To je tedy objev. Nikdy jsem neviděl tak detailní a přesně propracovanou mapu města. Je tam nejen všech čtyřiatřicet hlídek, ale i základny inkvizitorů a místa, o která se jednotlivé kantony zajímají. Neměl jsem moc příležitost

udělat si na tvýho bratra názor, ale po tomhle můžu říct, že je génius!“

„Že se ani nechce věřit, že má něco společného s Kelsierem, viď?“ nadhodil Dockson s úsměvem. Před sebou měl zápisník a sepisoval si seznam klidařských hlídek.

Kelsier se ušklíbl. „Marsh je možná génius, ale já jsem hezčí. Co znamenají tahle čísla?“

„To jsou zátahy inkvizitorů s daty,“ řekl Ham. „Vidíš, Vinina parta tam je.“

Kelsier přikývl. „Jak se proboha mohlo Marshovi povést ukrást takovouhle mapu?“

„On ji neukradl,“ řekl Dockson přes zápisník. „Byl u ní vzkaz. Vyplývalo z něj, že ji dostal od arciprelanů. Udělal na ně moc dobrý dojem a dali mu za úkol, aby se podíval po městě a navrhl místa na další klidařské hlídky. Je vidět, že má Ministerstvo z války domů trochu strach, takže chce vyslat další klidaře, aby to trochu drželi pod kontrolou.“

„Tu mapu máme poslat zpátky, až ten stůl opravíme,“ řekl Sazed. „Jakmile tu skončíme, pokusím se ji co nejrychleji obkreslit.“

A zapamatovat, aby se stala součástí všech záznamů memoristů, pomyslel si Kelsier. *Už brzy přijde den, kdy přestaneš ukládat do paměti a začneš naopak lidi učit, Sazede. Doufám, že jste na to připraveni.*

Kelsier se otočil a prohlížel si mapu. Byla opravdu tak úžasná, jak říkal Breeze. Marsh musel skutečně velmi riskovat, když ji takhle dal z ruky. Možná až nerozumně, ale zase ta cena těch informací…

Musíme se k tomu co nejrychleji vrátit, pomyslel si Kelsier. *Možná zítra ráno.*

„Co je tohle?“ zeptala se Vin tiše a skláněla se nad velkým archem. Měla na sobě šlechtické šaty, jednodílné, jenom trochu méně zdobené než ty, které nosila na ples.

Kelsier se usmál. Vzpomněl si na dobu, kdy Vin vypadala v šatech naprosto nepřirozeně a divně. Zdálo se, že si na ně nejen zvykla, ale že si je oblíbila. Stále se ještě nepohybovala zcela jako rozená šlechtična. Byla elegantní, ale byla to jakási zručná divoká elegance, ne pravá elegance dvorní dámy. Šaty už jí slušely – a většinou jí seděly bez jakýchkoli úprav.

Ach Mare, pomyslel si Kelsier. *Ty jsi vždycky chtěla dceru, abys ji mohla učit pohybovat se mezi šlechtici i mezi zloději.* Měly by se rády. Obě byly svým způsobem nekonvenční. Možná, kdyby byla Mare ještě naživu, mohla Vin naučit spoustu triků, jak předstírat šlechtičnu, které Sazed neznal.

Jistě, kdyby Mare byla naživu, nedělal bych teď tohle. To bych si netroufl.

„Hele!“ vykřikla Vin. „Jedno datum je tu nové – ze včerejška!“

Dockson se podíval na Kelsiera.

Budeme jí to stejně muset říct… „To byla Theronova parta,“ řekl Kelsier. „Včera je dostal inkvizitor.“

Vin zbledla.

„Měl bych to jméno znát?“ zeptal se Ham.

„Theronův gang patřil k týmu, který se snažil s Camonem podvést Ministerstvo,“ řekla Vin. „To teda znamená…, že mi jdou pořád po stopách.“

Tu noc tenkrát, když jsme se dostali do paláce, ji inkvizitor poznal. Chtěl vědět, kdo je její otec. Naštěstí tyhle nadlidské věci šlechta neřeší, jinak bychom ji už nemohli posílat na plesy.

„Theronův gang,“ řekla Vin. „Bylo to… jako posledně?“

Dockson přikývl. „Nikdo nepřežil.“

Nastalo nepříjemné ticho. Vin byla bílá jako stěna.

Chudák, pomyslel si Kelsier. Nemohli jim nijak pomoci. Nezbývalo nic jiného než jít dál. „Tak co uděláme s tou mapou?“

„Má tam nějaké poznámky o ochraně domů,“ řekl Ham. „To se bude hodit.“

„Ale nezdá se, že by ty zátahy inkvizitorů měly nějakou pravidelnost nebo řád,“ poznamenal Breeze. „Zřejmě uhodí tam, kam je pošlou.“

„Nebudeme vyvíjet žádnou velkou aktivitu v okolí klidařských hlídek,“ řekl Dox a odložil pero. „Naštěstí poblíž Clubsova obchodu žádná není – většinou jsou ve skaatský čtvrti.“

„Musíme ale udělat víc, než se jen vyhýbat klidařům,“ namítl Kelsier. „Musíme je zlikvidovat.“

Breeze se zamračil. „To je ovšem dost riskantní.“

„Ale představ si tu škodu, co nadělají, když tam zůstanou,“ namítl Kelsier. „Marsh říkal, že má *každá* hlídka minimálně tři klidaře a jednoho hledače – to je dohromady sto třicet ministerských Mistingů – jsou stoprocentně najatí z celé Centrální

Dominancie, kde by jich tolik vzali! Jestli je máme všechny zlikvidovat…“

„Tolik jich sami nikdy nemůžeme zabít,“ řekl Dockson.

„Mohli bychom, kdybychom použili zbytek armády,“ poznamenal Ham. „Máme ji schovanou v chudinské čtvrti.“

„Já mám lepší nápad,“ nadhodil Kelsier. „Můžeme najmout zlodějské party. Kdybychom jich měli deset a každá dostala na starost tři hlídky, tak vyčistíme město od ministerských klidařů a hledačů během pár hodin.“

„Ale musíme se dohodnout na vhodné chvíli,“ řekl Dockson. „Breeze má pravdu – zabít tolik obligátorů najednou, to je zásadní čin a inkvizitoři na to okamžitě zareagují.“

Kelsier přikývl. *Máš pravdu, Doxi. Rozhodující bude zvolit tu pravou chvíli.* „Vezmeš si to na starost? Najdi vhodný gangy, ale počkej, až se dohodneme na tom, kdy uhodit, a teprve potom jim řekni místa těch hlídek.“

Dockson přikývl.

„Dobře,“ řekl Kelsier. „Když už mluvíme o armádě, Hame, jak to s ní vypadá?“

„Je to lepší, než jsem čekal,“ odpověděl Ham. „Prošli výcvikem v jeskyních a jsou dost dobří. Navíc se pokládají za tu loajálnější část armády, která nenásledovala Yedena bezhlavě do bitvy proti tvé vůli.“

Breeze se ušklíbl. „To je ovšem trochu alibistický pohled na to, že přišli o tři čtvrtiny armády taktickou chybou.“

„Jsou to dobrý chlapi, Breezi,“ řekl Ham pevně. „Včetně těch, co padli. Neměl bys o nich takhle mluvit. Kromě toho mám obavy před prozrazením armády v tomhle úkrytu – dřív nebo později aspoň na jednu skupinu přijdou.“

„Proto o sobě všechny skupiny navzájem nevědí,“ řekl Kelsier.

„Rád bych k armádě ještě něco řekl,“ prohlásil Breeze a sedl si na jednu z židlí u Renouxova stolu. „Chápu význam toho, že Hammond odjel vojáky cvičit – ale upřímně, co mělo za smysl, abychom tam jezdili my s Docksonem?“

„Ti muži potřebovali poznat své velitele,“ řekl Kelsier. „Kdyby Ham nemohl, musel by převzít velení někdo jiný.“

„Proč ne ty?“ zeptal se Breeze.

„Jen strpení,“ řekl Kelsier s úsměvem. „To je jen pro ty nejlepší.“

Breeze zvedl oči v sloup. „Strpení. Jako bychom celou dobu dělali něco jiného…“

„No jo,“ poznamenal Kelsier. „Vin, je něco nového mezi šlechtou? Zjistila jsi něco užitečného o domu Venture?“

Vin chvíli mlčela. „Ne.“

„Ale příští ples je u nich, ne?“ zeptal se Dockson.

Vin přikývla.

Kelsier se na ni podíval. *Řekla by nám to vůbec, kdyby něco věděla?* Setkala se s ním očima, ale z jejího pohledu nebyl schopen vyčíst vůbec nic. *Zatracená holka, to je echt prohnaná lhářka.*

„Tak dobře,“ řekl. „Měj oči na stopkách.“

„Budu,“ odpověděla.

* * *

I když byl unavený, nemohl Kelsier tu noc usnout. Nemohl však chodit po chodbách, protože o něm věděla jen část služebnictva. Musel být co nejnenápadnější, protože už začínal být příliš známý.

Známý. Povzdechl si, opřel se o zábradlí balkonu a díval se do mlhy. Všechno mu nějak dělalo starost. Ostatní o tom před ním sami nemluvili, jen když začal sám, ale věděl, že i je jeho rostoucí pověst zneklidňovala.

Tak je to dobře. Obešel bych se bez toho všeho…, ale když vydržím, budu nakonec rád, že jsem do toho šel.

Ozvalo se krátké zaklepání na dveře. Otočil se a spatřil ve dveřích Sazedovu hlavu.

„Omlouvám se, pane Kelsiere,“ řekl Sazed. „Ale přišel ke mně člověk od stráže a říkal, že vás viděl na balkoně. Má strach, abyste se neprozradil.“

Kelsier vzdychl, ale z balkonu odešel, zavřel dveře a zatáhl závěsy. „Já nejsem zrovna typ na anonymitu, Sazede. Na to, že jsem zloděj, mi tohle opravdu nejde.“

Sazed se usmál a začal couvat.

„Sazede?“ ozval se Kelsier. Sazed se zastavil. „Nemůžu spát – nemáš pro mě něco?“

Sazed se široce usmál a vešel znovu do místnosti. „Samozřejmě, pane Kelsiere. Už mě tuhle napadlo, že by vás možná zajímaly Pravdy Bennetů. Skutečně by vám seděly, myslím. Bennetové byli velmi kulturní národ, který žil na jižních ostrovech. Byli to stateční

námořníci a vynikající kartografové. Finální říše dodnes používá některé z jejich map.

Jejich náboženství bylo přizpůsobené tomu, aby se mohlo praktikovat na lodích, které brázdily moře celé měsíce. Kapitán byl zároveň jejich pastorem – kdo neměl teologické vzdělání, nesměl velet lodi.“

„Tam tedy asi neměli moc vzpour.“

Sazed se usmál. „Bylo to dobré náboženství, pane Kelsiere. Zaměřené na objevování a vědomosti. Vytváření map pokládali za svou čestnou povinnost. Věřili, že až lidé poznají, popíší a pochopí celý svět, najdou konečně mír a harmonii. Něco podobného učí mnoho náboženství, ale málokteré to dovede do takové praktické podoby jako Bennetové.“

Kelsier se zamračil a opřel se o stěnu vedle závěsu u balkónových dveří. „Klid a harmonii,“ řekl pomalu. „Já je teď zrovna nehledám, Sazede.“

„Aha,“ řekl Sazed.

Kelsier zvedl hlavu a podíval se na strop. „Mohl… bys mi ještě jednou říct o Vallech?“

„Jistě,“ odpověděl Sazed a přitáhl si židli od Kelsierova stolu. „Co přesně byste o nich chtěl vědět?“

Kelsier zakroutil hlavou. „Já nevím,“ řekl. „Promiň, Sazede, já mám dnes takovou divnou náladu.“

„Vy máte pořád divnou náladu,“ řekl Sazed a pousmál se. „Ale zeptal jste se na zajímavou sektu. Vallové přežívali za vlády Pána Vládce déle než ostatní náboženství.“

„Proto se na ně ptám,“ řekl Kelsier. „Potřebuju… porozumět tomu, proč tak dlouho vydrželi, Sazede. Co je drželo při životě, že tak dlouho odolávali?“

„Myslím, že jejich odhodlání.“

„Ale oni neměli žádné vůdce,“ řekl Kelsier. „Pán Vládce popravil celý jejich církevní koncil hned ze začátku.“

„Ale měli vůdce, pane Kelsiere,“ řekl Sazed. „Byli sice mrtví, ale byli to stále jejich vůdci.“

„Někomu ale připadá, že ta jejich oddanost neměla žádný smysl,“ namítl Kelsier. „Ztráta vůdců by přece měla lidi zlomit a ne jim dodat odhodlání jít dál.“

Sazed zakroutil hlavou. „Lidi jsou houževnatější. Často jsme nejsilnější ve chvílích, kdy bychom předpokládali, že to vzdáme. To je vlastně podstata naděje.“

Kelsier přikývl.

„Chcete vědět o Vallech ještě něco?“

„Ne, děkuju, Sazede. Jen jsem se chtěl ubezpečit, že byli lidi, kteří bojovali, i když všechno kolem nich vypadalo beznadějně.“

Sazed přikývl a vstal. „Myslím, že vám rozumím, pane Kelsiere. Dobrou noc.“

Kelsier znepokojeně přikývl a nechal Sazeda odejít.

Terrismané většinou nejsou tak špatní jako Rashek. Ale vidím, že mu do určité míry věří. Jsou to prostí lidé, nejsou filozofové ani vědci a nerozumí tomu, že jejich vlastní proroctví říkají, že Hrdina Věků bude cizinec. Slyší jen to, co říká Rashek – že jsou údajně nadřazení lidé a že by měli být pány a ne sluhy.

Takovou vášní a nenávistí lze obelstít i dobré lidi.

30

Vin se musela vrátit do domu Venture, aby si uvědomila, co je skutečná vznešenost. Prošla už tolik domů, že ztrácela citlivost smyslu pro krásu. Na Venturově tvrzi však bylo cosi zvláštního – něco, o co ostatní domy usilovaly, ale čeho nikdy nedocílily. Jako by dům Venture byl rodič a ostatní jeho dobře vychované děti. Všechny domy byly krásné, ale o tom, který je nejkrásnější, nebylo sporu.

Obrovský sál lemovaný po obou stranách řadou masivních sloupů vypadal ještě impozantněji než obvykle. Vin nějak nemohla přijít na to, proč. Přemýšlela o tom celou dobu, co čekala na sluhu, až jí odnese šál. Před okny z barevného skla svítila vápencová světla jako obvykle a vrhala do místnosti barevné paprsky. Stoly byly pod balkonem vzorně upravené. Stůl Lorda Ventura stál na malém balkónku až na konci haly a upravený byl jako obvykle skutečně královsky.

Je to skoro… až moc dokonalé, pomyslela si Vin. Všechno bylo až trochu přehnané. Ubrusy bělejší a pečlivěji vyžehlené než obvykle, služebnictvo v dokonale padnoucích uniformách. Místo normálních vojáků stály všude protimistingové jednotky s

dřevěnými štíty a beze zbraní. Celkově místnost působila venturovskou dokonalostí dovedenou ad absurdum.

„Něco není v pořádku, Sazede," šeptala Vin, když jim přišel sluha připravit stůl.

„Co máte na mysli, slečno?" zeptal se Sazed a vyklonil se za ní ke straně.

„Je tu moc lidí," řekla Vin, když si uvědomila, co jí vlastně vadí. Návštěvnost plesů v posledních měsících klesala a teď jako by se na ples najednou všichni vrátili. Na sobě měli ty nejlepší šaty.

„Něco se děje," řekla Vin tiše. „Něco, o čem nevím."

„Ano…" přisvědčil Sazed tiše. „I já to cítím. Možná bych měl jít na večeři pro služebnictvo dřív."

„Dobrý nápad," řekla Vin. „Já myslím, že dnes večeřet nebudu. Přišli jsme dost pozdě a lidi už jsou většinou po jídle a povídají si."

Sazed se usmál.

„Co je?"

„Pamatuji se na dobu, kdy byste večeři *ani za nic* nevynechala, slečno."

Vin se ušklíbla. „Radši buďte rád, že jsem si tu tenkrát nenabrala jídlo do kapes – věřte mi, že jsem měla sto chutí to udělat. Tak už radši jděte."

Sazed přikývl a odešel na večeři pro služebnictvo. Vin se rozhlédla po hovořících skupinkách. *Shan nikde není vidět, naštěstí.* Ale Kliss bohužel taky nikde nebylo vidět, tak si musela Vin začít obstarávat klevety jinde. Prošla sálem a usmála se na Lorda Idrena Seerise, bratrance z domu Elariel a mladíka, s nímž několikrát tančila. Pozdravil ji strnulou úklonou a Vin se přidala k jeho skupince.

Usmála se na ostatní. Stály tu tři ženy a jeden další lord. Všechny je znala aspoň od vidění a s Lordem Yestalem také tančila. Tentokrát se však na ni všichni dívali chladně.

„Už jsem dlouho nebyla v domě Venture," řekla Vin a zatvářila se jako venkovská dívka. „Až jsem zapomněla na to, jak je krásný!"

„Ovšem." Odpověděla jedna z dam. „Prominete, dojdu si pro něco k pití."

„Já půjdu s tebou," řekla druhá dáma a obě odešly.

Vin se za nimi podívala a zamračila se.

„Á," řekl Yestal, „nesou nám jídlo. Jdeš, Triss?"

„Jistě," odpověděla poslední dáma a odešla s Yestalem.

Idren si narovnal brýle, podíval se na Vin s výrazem nedbalé omluvy a odešel také. Vin stála zmatená. Zatím se jí ještě nikdy na plese nedostalo tak evidentně chladného přijetí.

Co *se děje?* pomyslela si s rostoucí úzkostí. *Je to dílo Shan? Že by proti mně obrátila celý sál plný lidí?*

Ne, tak to nevypadá. To by jí dalo příliš mnoho práce. Kromě toho se ta divná atmosféra netočila jenom kolem ní. Všichni byli dnes večer takoví… jiní.

Vin zkusila další skupinku a dopadlo to ještě hůř. Připojila se k hloučku, ale lidé, kteří v něm stáli, ji prostě ignorovali. Vin si připadala tak hloupě, že raději odešla a došla si pro skleničku vína. Cestou si všimla, že se první skupinka kolem Yestala a Idrena zase dala dohromady přesně ve stejném složení jako před jejím příchodem.

Zastavila se pod východním balkonem a rozhlížela se po sále. Tančilo jen málo lidí a byly to pouze ustálené páry. Lidé seděli u stolů a s nikým se příliš nepřátelili. Přestože byla místnost plná, jako by každý všechny ostatní ignoroval.

Musím mít lepší přehled, pomyslela si a zamířila ke schodišti. Vyšla nahoru na dlouhý balkon nad tanečním parketem. Namodralé světlo lamp mu dávalo melancholický nádech.

Zastavila se. Mezi třetím sloupem a zdí bylo Elendovo místo. Svítila sem lucerna a Elend tu trávil skoro všechny venturovské plesy. Četl si tu, protože si nepotrpěl na nabubřelé ceremonie, jimž by se jako hostitel nevyhnul.

Místo však bylo prázdné. Vin došla až k zábradlí a vyklonila se, aby viděla až na druhý konec velkého sálu. Stůl hostitelů stál na vyvýšené ploše na úrovni balkonů. Šokovalo ji, když spatřila Elenda, jak tam sedí a popíjí s otcem víno.

Cože? projelo jí hlavou udiveně. Na tom půltuctu plesů, které v domě Venture navštívila, Elenda nikdy neviděla s rodinou.

Dole v davu zaregistrovala známou postavu v barevném oblečení. Kývla na Sazeda, ale ten už ji evidentně viděl. Zatímco na něho čekala, zaslechla z druhého konce balkonu známý hlas. Se skupinou nižších šlechticů tam hovořila Kliss.

Tak tady je Kliss, pomyslela si Vin. *Třeba se mnou bude mluvit.* Vin stála a čekala, jestli dřív domluví Kliss nebo přijde Sazed.

Sazed byl rychlejší. Vyšel po schodišti a těžce oddychoval. „Slečno," řekl tiše, když přišel až k ní.

„Řekněte mi, co jste zjistil, Sazede. Tenhle ples je… člověk z něho má husí kůži. Připadám si tu spíš jako na pohřbu než na večírku.“

„To přirovnání jste trefila, paní,“ řekl Sazed tiše. „Nám totiž jaksi uteklo významné prohlášení. Dům Hasting prohlásil, že tento týden nebude pořádat pravidelný ples.“

„Tak?“ podivila se Vin. „Další dům odřekl.“

„Odřekl i dům Elariel. Normálně by byl na řadě Tekiel, ale ten padl. Dům Shunah už rovnou vyhlásil, že žádné další plesy pořádat nebude.“

„Co to říkáte?“

„Zdá se, slečno, že tohle je na čas poslední ples – možná na dlouho.“

Vin se podívala na nádherná okna nad izolovanými – téměř nepřátelskými – skupinkami lidí.

„Tak *takhle* to je,“ řekla. „Oni vlastně končí styky. Každý stojí jen vedle svého nejsilnějšího spojence. Věděli, že je to poslední ples, tak se přišli ukázat, ale jsou si dobře vědomi, že už není čas na politikaření.“

„Vypadá to tak, slečno.“

„Přecházejí tedy do defenzivy,“ poznamenala Vin. „Schovají se za vlastní zdi. Tak proto se mnou nikdo nechce mluvit – Renoux je pro ně příliš neutrální. Já k nikomu nepatřím a na náhodné svazky není vhodná doba.“

„Tohle se musí dovědět pan Kelsier, slečno,“ řekl Sazed. „On chtěl dnes v noci zase dělat informátora. Kdyby tohle nevěděl, tak by byl naprosto nedůvěryhodný. Měli bychom jít.“

„Ne,“ řekla Vin a otočila se k Sazedovi. „Já nemůžu jít – když tady všichni ještě zůstávají. Všichni pokládali za důležité přijít a nechat se vidět, tak nemůžu odejít první.“

Sazed přikývl. „Dobrá.“

„Vy jděte, Sazede. Vezměte si vůz a řekněte Kelsierovi, co jsme zjistili. Já tu ještě chvíli zůstanu a potom odejdu, aby to na dům Renoux nevrhalo špatné světlo.“

Sazed se zarazil. „Já… nevím, slečno.“

Vin zvedla oči v sloup. „Vážím si vaší pomoci, ale držet za ruku mě nemusíte. Hodně lidí chodí na plesy a stevardi je u toho nehlídají.“

Sazed si povzdechl. „Dobře, slečno. Ale vrátím se, jakmile to s panem Kelsierem vyřídím.“

Vin přikývla, rozloučila se s ním a vrátila se po kamenném schodišti. Postavila se na balkoně na Elendovo místo a čekala, dokud Sazed neodejde.

Co teď? I kdybych našla někoho, kdo by se mnou mluvil, tak šířit klepy teď nemá cenu.

Pocítila strach. Kdo by si byl pomyslel, že se jí ve šlechtické lehkovážnosti tak zalíbí. Její zážitky byly sice poskvrněny tím, čeho je šlechta schopná, ale přesto to bylo… jako sen.

Copak už se nikdy nedostane na plesy? Co se stane se šlechtičnou Valette? Bude se muset vzdát šatů a makeupu a stane se z ní zase pouliční zlodějka Vin? V Kelsiereově novém království asi nic takového jako plesy nebude a to vlastně bude správné – jaké má právo tancovat, zatímco ostatní skaati dřou? Přesto jí připadalo, že bez aristokratických domů, tanečníků, šatů a krásných věcí bude svět o něco chudší.

Vzdychla, poodstoupila od zábradlí a podívala se na své šaty. Byly třpytivě modré, zdobené dole kolem sukně. Byly bez rukávů, ale patřily k nim hedvábné rukavice sahající až nad lokty.

Kdysi by jí byly připadaly neúnosně objemné. Teď se jí ale zdály krásné. Líbilo se jí, jak byly střižené, aby vynikla plnost v hrudi, ale přesto zdůraznily její štíhlou postavu. Líbilo se jí, jak byly útlé v pase a potom se rozšiřovaly do obrovského zvonu, který při chůzi šustil.

Bude jí to chybět – tohle všechno jí bude chybět. Ale Sazed má pravdu. Nemůže přece zastavit pokrok, může si jen užít tuto chvíli.

Nenechám ho sedět celý večer tam u stolu a nevšímat si mě, rozhodla se.

Otočila se a šla dál po balkoně. Cestou kývla na Kliss. Balkon ústil na chodbu, která zahýbala a – jak Vin správně odhadla – vedla na pódium, na němž stál stůl hostitelů. Chvilku stála na chodbě a dívala se ven. Dámy a pánové seděli slavnostně oblečeni a užívali si privilegia být pozváni ke stolu Lorda Straffa Ventura. Vin čekala a snažila se na sebe upozornit Elenda. Překvapeně se otočil, spatřil ji a trochu se začervenal.

Krátce na něho zamávala a on se omluvil a vstal. Vin uskočila zpátky na kamennou chodbu, aby si mohli pohovořit v soukromí.

„Elende!“ řekla, jakmile se objevil na chodbě. „Vy sedíte s otcem!“

Přikývl. „Tenhle ples je taková zvláštní příležitost, Valette, a můj otec striktně trval na tom, abych zachoval dekorum.“

„Kdy budeme mít čas si popovídat?“

Elend se odmlčel. „Nevím, jestli vůbec budeme.“

Vin se zamračila. Připadal jí takový… odtažitý. Místo obvyklého trochu obnošeného a mírně pomačkaného oblečení měl perfektní a dokonale padnoucí oblek.

„Elende?“ řekla a udělala krok dopředu.

Zvedl ruku na znamení, aby zůstala na místě. „Všechno je jinak, Valette.“

Ne, pomyslela si. *Ještě to přece nemůže být jinak!* „Všechno? Co všechno? Elende, o čem to mluvíte?“

„Jsem dědicem domu Venture,“ řekl. „Blíží se těžké časy. Dům Hasting přišel dnes odpoledne o celý konvoj, a to je teprve začátek. Během měsíce spolu budou domy válčit. Jsou věci, které nemůžu přehlížet, Valette. V téhle době si nemůžu dovolit být pro rodinu přítěží.“

„To je v pořádku,“ řekla Vin. „To neznamená –“

„Valette,“ přerušil ji Elend. „Vy jste taky přítěž. Velká. Nebudu lhát, že jste mi nikdy nebyla sympatická – byla jste a jste. Ale věděl jsem od začátku – stejně jako vy –, že to nemůže být nic víc než jen krátkodobý flirt. Skutečnost je taková, že mě můj dům potřebuje – a to je pro mě bohužel přednější než vy.“

Vin zbledla. „Ale…“

Otočil se a chtěl se vrátit ke stolu.

„Elende,“ řekla tiše, „prosím, neodvracejte se ode mě.“

Zastavil se a podíval se na ni. „Já vím pravdu, Valette. Vím, jak jste žila a kdo jste. Nevadí mi to, opravdu ne – ani nejsem zklamaný, ani rozzlobený. Pravda je, že jsem to čekal. Vy jste prostě… hrála roli. Stejně jako my všichni.“ Odmlčel se a potom zakroutil hlavou a otočil se od ní. „Stejně jako já.“

„Elende?“ řekla a natáhla k němu ruku.

„Nenuťte mě, abych vás uváděl do rozpaků na veřejnosti, Valette.“

Vin se zastavila, jako by celá ztuhla. Potom však dostala příliš velký vztek na to, aby to dopustila – aby zůstala strnulá, znechucená… a vyděšená.

„Neodcházejte," šeptala. „Neodcházejte ode mě."

„Je mi to líto," řekl. „Ale musím jít za přáteli. Bylo to… hezké."

Odešel.

Vin stála v temné chodbě. Trochu se třásla. Vrávoravým krokem se vydala na hlavní balkon. Stranou viděla, jak se Elend loučí s rodinou a odchází do přijímacího sálu.

To mi nemůže udělat. Ne Elend. Ne teď…

Ozval se však její vnitřní hlas, na který už skoro zapomněla. *Samozřejmě, odešel,* šeptal Reen. *Samozřejmě, opustil tě. Všichni tě zradí, Vin. Co jsem tě učil?*

Ne! pomyslela si. *To jen to politické napětí. Až to bude za námi, přesvědčím ho, aby se vrátil…*

Já se pro tebe nikdy nevrátím, šeptal Reen. *A on taky ne.* Ten hlas jí připadal tak skutečný – jako by to říkal někdo přímo vedle ní.

Vin se opřela o zábradlí balkonu, aby se udržela na nohou. Nepřipustí, aby ji zničil. Nezničil ji život na ulici, tak to neudělá ani namyšlený šlechtic. To si stále opakovala.

Ale jak to, že tohle bolí daleko víc než hlad – víc než bití od Camona?

„Ale, Valette Renouxová," ozvalo se za ní.

„Kliss," řekla Vin. „Já… nějak mí zrovna není do hovoru."

„Ahá," poznamenala Kliss, „tak Elend Venture vás nakonec pustil k vodě. Nelamte si s tím hlavu, dítě – on brzy dostane, co mu patří."

Vin se otočila a zamračila se nad tím divným tónem v Klissině hlasu. Byl takový… strojený.

„Vyřídíte, prosím, ode mě vzkaz svému strýci?" zeptala se Kliss s úsměvem. „Řekněte mu, že na takového člověka jako on – bez spojenců – by mohly přijít těžké časy. Nic se nedoví, co se chystá. Kdyby potřeboval dobrý zdroj informací, řekněte mu, že pro mě může poslat. Já vím spoustu zajímavostí."

„Vy jste informátorka!" řekla Vin a v tu chvíli zapomněla na bolest. „Ale, vy jste…"

„Hloupá drbna?" opáčila Kliss. „No, ano, jsem. Je to fascinující, co všechno se člověk doví, když je ve společnosti známý jako drbna. Lidi vám donášejí evidentní lži – jako třeba to, co jste mi řekla minulý týden o domu Hasting. Proč jste chtěla rozšířit takovou lež? Že by dům Renoux vydělával na trhu se zbraněmi, až

bude válka? Opravdu – je možné, že by za posledním útokem na dům Hasting stál Renoux?“

Kliss zářily oči. „Řeknete strýci, že budu mlčet jako hrob – za pár drobných.“

„Vy jste mě celou dobu klamala…“ řekla Vin strnule.

„Jistě, má milá,“ odpověděla Kliss a poklepala Vin na rameno. „To my tady u dvora děláme. To se nakonec taky naučíte – jestli přežijete. Tak teď buďte hezky hodná a vyřiďte strýci ten vzkaz, ano?“

Vin se otočila a její široké nápadné šaty jí najednou připadaly jako skvělý divadelní kostým.

„Počkejte!“ řekla. „Co jste to předtím říkala o Elendovi? Že dostane, co mu patří?“

„Hmmm?“ otočila se Kliss. „No, jistě… tak je to. Ptala jste se přece na plány Shan Elarielové, ne?“

Shan? pomyslela si Vin s rostoucím zájmem. „Co má v plánu?“

„No, má drahá, *tohle* je drahé tajemství. Řekla bych vám to…, ale co bych za to měla já? Dcera z takového malého domu jako já se musí otáčet sama…“

Vin si sundala safírový náhrdelník, jediný šperk, který na sobě měla. „Tady máte. Vezměte si to.“

Kliss přijala šperk se zamyšleným výrazem. „Hmmm, ano, velmi hezké.“

„Co víte?“ vyštěkla na ni Vin.

„Obávám se, že mladý Elend má být ve válce domů první obětí u Venturů,“ řekla Kliss a strčila si náramek do kapsičky v rukávu. „Je to škoda, působí dojmem milého mladíka. Možná až moc milého.“

„Kdy?“ dožadovala se Vin. „Kde? Jak?“

„Příliš mnoho otázek na jeden náhrdelník,“ odpověděla Kliss pomalu.

„Tady toho s sebou víc nemám,“ řekla Vin po pravdě. Ve váčku měla jen pár bronzových spon na allomancii.

„To je ale velmi cenné tajemství, jak jsem říkala,“ pokračovala Kliss. „Když vám to řeknu, tak je můj vlastní život –“

Jistě! pomyslela si Vin vztekle. *Hloupé aristokratické hry!*

Vin spálila zinek a měď a zasáhla Kliss mocným úderem emocionální allomancie. Potlačila všechny její emoce kromě strachu a na ten potom zaútočila.

„Řekněte mi to!“ vyhrkla na ni.

Kliss zalapala po dechu, zavrávorala a málem upadla. „Allomantka! Tak to se nedivím, že si Renoux přitáhl do Luthadelu neteř až kdoví odkud!“

„Mluvte!“ řekla Vin a udělala krok dopředu.

„Už je pozdě, už mu nepomůžete,“ řekla Kliss. „Nikdy bych takovéhle tajemství neprozradila, kdyby se mohlo obrátit proti mně!“

„Řekněte mi to!“

„Dnes večer ho zavraždí Elarielovi allomanti,“ šeptala Kliss. „Možná už je mrtvý – mělo k tomu dojít hned, jak odejde od jejich stolu. Ale jestli chcete odplatu, počkejte si i na Lorda Straffa Ventura.“

„Elendova otce?“ zeptala se Vin překvapeně.

„Jistě, vy hlupáčku,“ řekla Kliss. „Lord Venture si nic nepřeje víc než důvod, aby dům mohl dát radši synovci. Takže stačilo, aby Venture odvolal pár hlídačů ze střechy kolem Elendova pokoje, aby se Elarielovi vrazi dostali dovnitř. A protože k tomu má dojít během toho jejich filozofického dýchánku, zbaví se Lord Venture zároveň i Hastinga a Lekala.“

Vin se otočila. *Musím něco udělat!*

„No ano,“ zasmála se Kliss a vstala. „Lorda Ventura dnes čeká překvapení. Slyšela jsem, že váš Elend má nějaké… zvláštní knihy. Měl by si dávat větší pozor, co říká svým ctitelkám.“

Vin se otočila ke smějící se Kliss zády. Kliss na ni mrkla. „O vaší allomancii zatím nebudu mluvit, dítě. Ale nezapomeňte, že do zítřka do odpoledne musím dostat zaplaceno. Dáma musí něco jíst – a jak vidíte, já mám velkou spotřebu.

A pokud jde o dům Venture… no, já se bych se od něho držela dál, kdybych byla na vašem místě. Shan si vzala dobré vrahy a bude to šrumec. Nedivila bych se, kdyby se na to přišla podívat půlka dvora. Až tam najdou ty knihy… no, řekněme, že to bude přinejmenším na čas zajímat obligátory. Jen škoda, že Elend už bude po smrti – už jsme tu dlouho neměli žádnou popravu šlechtice!“

Elendův pokoj, pomyslela si Vin zoufale. *Musejí být v Elendově pokoji.* Otočila se, chytila si sukni a dala se na zběsilý útěk po schodišti z balkonu k chodbě, z níž před chvílí přišla.

„Kam pospícháte?“ zeptala se Kliss překvapeně.

„Zabráním tomu!“ řekla Vin.

Kliss se rozesmála. „Ale říkala jsem vám, že už je pozdě. Venture je strašně starý barák a ty chodby, to je bludiště. Jestli to tam neznáte, tak tam budete bloudit hodiny.“

Vin se rozhlédla kolem sebe a cítila se bezmocná.

„Kromě toho, dítě,“ dodala Kliss, „nedal vám ten chlapík zrovna kopačky? Co mu dlužíte?“

Vin se zastavila.

Má pravdu. Co mu dlužím?

Odpověď však přišla okamžitě. *Mám ho ráda.*

S touhle myšlenkou dostala Vin sílu. Navzdory Klissinu smíchu vyběhla ven. Musí to zkusit. Vběhla do změti chodeb. Kliss však měla pravdu. Temné kamenné chodby byly úzké a nepřehledné. Nemá šanci najít to včas.

Střecha, napadlo ji. *Elendův pokoj bude mít balkon. Potřebuju okno!*

Utíkala chodbou a cestou skopla z nohou boty a stáhla punčochy. Běžela, jak to v šatech nejrychleji šlo. Freneticky se vrhla k oknu, které bylo dost velké, aby se jím protáhla ven. Vběhla do větší chodby. Byla prázdná. Hořelo tu jen několik pochodní.

Na druhém konci chodby bylo vysoké fialové okno.

Výborně, pomyslela si. Rozdmýchala ocel. Zatlačila na velké železné dveře za sebou a vymrštila se do vzduchu. Chvíli letěla a potom se zbrzdila o kovové rámy barevného okna. Tlačila současně dopředu i dozadu, až se ve vzduchu zastavila a udržela se na místě. Napjala všechny síly a dmýchala cín s olovem, aby ji nikdo nesrazil. Růžicové okno bylo veliké a tvořilo ho především sklo. Jak může být silné?

Bylo velmi silné. Vin tlačila ze všech sil. Slyšela za sebou praskání, jak se dveře kroutily v pantech.

Musí… povolit! Pomyslela si vztekle a rozdmýchala ocel. Kolem okna začala opadávat omítka.

Potom se ozvala obrovská rána a okno se vytrhlo z kamenné zdi. Odletělo kamsi do tmy a Vin za ním.

Ocitla se uprostřed chladné mlhy. Lehce zatáhla za dveře uvnitř, aby se příliš nevzdálila od domu, a potom silně zatlačila na padající okno. Obrovské prosklené okno pod ní kroužilo a rozráželo mlhu. Nahoru! Na střechu!

Okno se roztříštilo o zem ve chvíli, kdy Vin přeletěla okraj střechy. Šaty jí divoce vlály kolem těla. Zastavila se na bronzové střeše a skrčila se. Chladný kov ji studil do chodidel.

Rozdmýchala cín a noc se jí rozjasnila. Neviděla nikde nic neobvyklého.

Spálila bronz, jak ji to naučil Marsh, a hledala stopy allomancie. Žádné necítila – vrazi s sebou mají clonaře.

Nemůžu prohledávat celý dům! pomyslela si Vin a zoufale dmýchala bronz. *Kde jsou?*

Potom však měla pocit, jako by něco ucítila. Allomantický puls. Nenápadný. Skrytý. Ale citelný.

Vstala a vydala se přes střechu. Věřila svému instinktu. Jak běžela, dmýchala cín s olovem, chytila se za šaty u krku a jedním tahem je roztrhla. Vyhodila ze skryté kapsičky váček s mincemi a s lahvičkami s kovy a potom ze sebe za běhu strhla šaty, spodničku i spodní kalhoty a všechno zahodila. Potom zahodila i korzet a rukavice. Zůstala jí jen košilka bez rukávů a bílé šortky.

Řítila se, jak nejrychleji mohla. *Nemůže být přece pozdě*, pomyslela si. *Prosím, nemůže.*

V mlze se před ní objevily postavy. Stály u nízkého střešního okna. Vin několik takových oken minula cestou. Jedna z postav na ně ukazovala a v ruce se jí leskla zbraň.

Vin vykřikla, vrhla se z bronzové střechy a velkým allomantickým skokem přistála uprostřed překvapené skupiny lidí. Vyhodila nahoru váček s mincemi a roztrhla jej na dvě poloviny.

Mince se rozletěly do vzduchu a odrážely světlo z okna. Jakmile letěly lesknoucí se mince kolem Vin, zatlačila.

Mince se prudce rozletěly do stran a po každé zůstala v mlze stopa. Postavy křičely, když je mince zasáhly, a několik jich upadlo.

Ostatní však zůstaly stát. Některé mince odletěly pryč, tlačeny neviditelnou allomantickou silou ostatních. Čtyři lidé zůstali stát. Dva z nich na sobě měli mistpláště a jeden měl povědomou tvář.

Shan Elarielová. Vin se nemusela dívat na plášť, aby pochopila. Žena takového postavení jako Shan by se k takovéto vraždě mohla přidat jen z jediného důvodu. Protože je Mistborn.

„Vy?“ vykřikla Shan v šoku. Měla na sobě černé kalhoty a košili, tmavé vlasy stažené dozadu a v mistplášti se nesla jako dáma.

Dva Mistborni, pomyslela si Vin. *To není dobré.* Ustoupila ke straně a skrčila se, když se po ní jeden z vrahů ohnal holí.

Přehoupla se přes střechu a potom se zastavila a otočila se s jednou rukou opřenou o chladný bronz. Natáhla ji a zatáhla za několik mincí, které nezmizely ve tmě, až jí zacinkaly v dlani.

„Zabijte ji!“ vyštěkla Shan. Dva muži, které Vin srazila na zem, se váleli po střeše a sténali. Nebyli mrtví. Jeden se snažil postavit na nohy.

Rváči, pomyslela si Vin. *A ti druzí dva jsou nejspíš mincíři.*

Jako by to chtěl potvrdit, pokusil se jeden z nich přitáhnout si Vininu lahvičku kovů. Bohužel jich v ní nebylo dost a jako kotva mu to nestačilo. Vin lahvičku pevně chytila.

Shan se přitočila vzadu k oknu.

Ne, tam nesmíš! pomyslela si Vin a vrhla se za ní.

Když se přiblížila, mincíř vykřikl. Vin vyhodila minci a mrštila ji proti němu. On ji samozřejmě odtlačil, Vin se však ukotvila o bronzovou střechu, spálila ocel a silně zatlačila.

Muž tlačil také a to ho vymrštilo do vzduchu. Vykřikl a zmizel ve tmě. Byl to jen Misting a nemohl se přitáhnout zpátky ke střeše.

Druhý mincíř házel proti Vin spršky mincí, Vin je však lehce odrážela. Bohužel nebyl tak hloupý jako jeho kolega a mince si přitahoval zpátky. Bylo ovšem zřejmé, že na ni nemůže zaútočit. Proč ji tedy drží –

Druhý Mistborn! pomyslela si Vin a skrčila se, když z hluboké mlhy vyletěla další postava a zaleskly se jí v ruce skleněné nože.

Vin sotva stačila uhnout. Rozdmýchala cín s olovem, aby měla lepší rovnováhu. Postavila se vedle zraněného rváče, který se sotva držel na nohou. Rozdmýchala cín s olovem ještě jednou a vrazila do něho ramenem. Odstrčila ho na stranu.

Muž vrávoral a držel se za bok. Potom zakopl a upadl na okno. Tenké barevné sklo se pod ním roztříštilo a Vin díky cínu slyšela zdola překvapené výkřiky a potom náraz, jak rváč dopadl na zem do pokoje.

Vin zvedla hlavu a zle se usmála na ohromenou Shan. Za ní tiše klel druhý Mistborn. Muž.

„Ty… ty,“ cedila Shan skrz zuby a oči jí plály nenávistným vztekem.

Vezmi to jako varování, Elende, pomyslela si Vin, *a uteč. Je nejvyšší čas, abych šla.*

Nemůže čelit dvěma Mistbornům současně – většinou neporazila ani samotného Kelsiera. Rozdmýchala ocel a ustoupila dozadu. Shan udělala krok dopředu a odhodlaně se vrhla za Vin. Druhý Mistborn je těsně následoval.

Sakra! pomyslela si Vin, otočila se ve vzduchu a přitáhla se k okraji střechy blízko místa, kde vytrhla růžicové okno. Dole se začali rojit lidé a svítili lucernami do mlhy. Lord Venture si nejspíš myslí, že ten zmatek znamená, že je jeho syn mrtvý. Čeká ho tedy opravdu překvapení.

Vin se znovu vymrštila do vzduchu a vyskočila do mlhavé prázdnoty. Slyšela, jak za ní přistáli oba Mistborni a hned se vymrštili také.

To není dobré, pomyslela si nervózně, když rozrážela mlhavé vzduchové víry. Už nemá žádné mince a nemá ani dýky – a stojí proti dvěma zkušeným Mistbornům.

Spálila železo a horečně hledala kotvu. Objevil se modrý paprsek směřující napravo dolů.

Vin změnila dráhu a zamířila podél paprsku. Pod sebou viděla temný stín přízemní zdi. Kotvou se jí stal krunýř strážce, který ležel na zdi a držel se zuby nehty, aby ho to nevymrštilo nahoru k Vin.

Vin do něho nejdřív narazila nohama, potom se otočila ve vzduchu a přistála na chladném kameni. Strážce upadl na zem a vykřikl a zoufale se snažil držet zdi, protože ho k sobě přitahovala další allomantická síla.

Promiň, kamaráde, pomyslela si Vin a odkopla mu ruku od zdi. Strážce okamžitě vylétl do vzduchu, jako by ho vymrštilo gumové lano.

V dálce nahoře se ozvala rána, jak se srazila jejich těla, a Vin viděla, jak na nádvoří padají dvě bezvládné figury. Usmála se a běžela podél zdi. *Doufám, že to byla Shan.*

Vyskočila na strážní domek. Lidé se rozbíhali, nasedali do vozů a odjížděli.

Právě začíná válka, pomyslela si Vin. *To jsem si nemyslela, že ji oficiálně zahájím zrovna já.*

Z mlhy se na ni shora řítila druhá postava. Vin vykřikla, rozdmýchala cín s olovem a uskočila stranou. Shan s rozevlátým pláštěm obratně přistála na střeše strážního domku. Obě dýky měla připravené a oči se jí vztekle blýskaly.

Vin uskočila stranou a skutálela se ze strážního domku na hradební zeď. Dvojice stráží vyděšeně uskočila, když viděla, jak mezi ně padá polonahá dívka. Shan dopadla na zeď za nimi a potom zatlačila a vymrštila jednoho ze strážců proti Vin.

Muž vykřikl, protože na jeho brnění zatlačila i Vin. Byl však mnohem těžší a Vin to odhodilo dozadu. Zatáhla za něho, aby zbrzdila pád, a muž upadl na zeď. Vin lehce přistála vedle něho, popadla jeho hůl a vykroutila mu ji z ruky.

Shan zaútočila, šermovala dýkami, až se blýskaly, a donutila Vin znovu uskočit stranou. *Ona je dobrá!* pomyslela si Vin s hrůzou. Sama s dýkami trénovala málo. Teď ji mrzelo, že nepožádala Kelsiera, aby s ní trénoval víc. Mávala holí, ale nikdy dřív takovou zbraň nepoužívala, takže s ní zacházela dost směšně.

Shan se rozmáchla dýkou a Vin ucítila palčivou bolest ve tváři, když jí uhýbala. Zmateně pustila hůl, sáhla si na tvář a cítila krev. Zavrávorala a viděla, jak se Shan usmívá.

Potom si vzpomněla na lahvičku. Tu, kterou stále nosila s sebou. Tu od Kelsiera.

Atium.

Nezdržovala se s tím, aby ho hledala u pasu, kam si ho pečlivě připevnila. Prostě si ho přitáhla, okamžitě spálila železo a vyškubla kuličku atia z lahvičky, chytila ji do úst a spolkla.

Shan se zastavila. Než Vin stačila něco udělat, spolkla atium i ona.

Samozřejmě, ona má atium!

Ale kolik ho má? Kelsier dal Vin jen trochu – sotva na půl minuty. Shan vyskočila, rozesmála se a dlouhé černé vlasy jí vlály ve vzduchu. Vin zaťala zuby. Nemá na vybranou.

Spálila atium. Shanina postava dostala okamžitě tisíce stínů. Nastala patová situace. První, které dojde atium, bude zranitelná. Soupeři, který přesně ví, co uděláte, se uniknout nedá.

Vin se plížila dopředu a nespouštěla ze Shan oči. Ta se vztyčila a šla dopředu s milionem propletených stínů kolem sebe. Působila jistě. Sebevědomě.

Má spoustu atia, pomyslela si Vin a cítila, jak jí její atium ubývá. *Musím pryč.*

Náhle jí projel hrudí stín dřevěného šípu. Uhnula stranou a těsně vedle ní projel vzduchem skutečný šíp. Podívala se na strážní domek. Několik strážců u něho zvedalo luky.

Zaklela a podívala se stranou do mlh. Přitom zahlédla, jak se Shan usmívá.

Čeká, až mi dojde atium. Chce, abych utekla – ví, ze mě chytí.

Zůstávala tedy jediná možnost: zaútočit.

Shan se překvapeně zamračila, když se Vin vrhla proti ní. Stíny šípů narážely těsně před skutečnými šípy do kamenů. Vin před nimi uhýbala. Atium jí přesně napovídalo, kam. Míjely ji tak těsně, že cítila, jak sviští vzduchem.

Shan mávala dýkami a Vin uhnula stranou, před jedním úderem se skrčila a druhý blokovala rukou. Přitom utržila hlubokou řeznou ránu. Otočila se tak rychle, až se jí rozstříkla krev do vzduchu – a každá kapička měla svůj vlastní průsvitný atiový stín. Spálila cín a udeřila Shan přímo do žaludku.

Shan zachrčela bolestí a ohnula se, ale zůstala na nohou.

Atium už mi skoro došlo, pomyslela si Vin zoufale. *Posledních pár vteřin.*

Uhasila atium ještě dřív, než došlo, čímž se před Shan odhalila.

Ta se ďábelsky zasmála, vztyčila se a sebejistě máchla pravou rukou, ve které držela dýku. Předpokládala, že Vin atium došlo a že je tudíž zranitelná.

V tu chvíli Vin spálila poslední zbytek atia. Shan se náhle zmateně zastavila a tím dala Vin příležitost. Vzduchem se prohnal stín šípu.

Vin chytila skutečný šíp, který následoval za ním. Hrubě opracované dřevo jí rozedřelo prsty. Vrazila šíp Shan přímo do hrudi. Šíp se jí zlomil v ruce, takže ze Shanina hrudníku vyčnívalo jen pár centimetrů. Zapotácela se, ale neupadla.

Zatracenej cín s olovem, pomyslela si Vin a popadla meč jednoho ze strážců, který jí ležel u nohou v bezvědomí. Skočila dopředu a odhodlaně zaťala zuby. Shan, ještě omámená, zvedla ruku, aby zatlačila na meč.

Vin meč pustila – sloužil jen k odvrácení pozornosti – a zapíchla Shan do hrudi zbytek zlomeného šípu přesně vedle jeho první poloviny.

Tentokrát Shan upadla na zem. Pokoušela se vstát, ale jeden ze šípů jí patrně zasáhl srdce. Zbledla, chvilku bojovala a potom bezvládně upadla na dlažbu.

Vin stála, zhluboka oddechovala a otírala si krev z tváře – ovšem uvědomila si, že si třísní všechno krví z ruky. Začali se sbíhat vojáci a střílet po ní z luku.

Vin se ještě jednou podívala na tvrz, rozloučila se v duchu s Elendem a vrhla se do tmy.

Ostatní lidé mají starost, jestli vstoupí do dějin nebo ne. Já ji nemám. I když pominu terrisská proroctví, vnesl jsem do tohoto světa tolik chaosu, konfliktu a naděje, že je málo pravděpodobné, že bych upadl v zapomnění.

Starost mám o to, jak si mě lidé budou pamatovat. Historici si mohou minulost vykládat po svém. Až uplyne tisíc let, budou o mně mluvit jako o člověku, který uchránil lidstvo před zlou mocí? Nebo jako o tyranovi, který se arogantně pokusil vytvořit kolem své osoby legendu?

31

„Tak nevím," řekl Kelsier, pokrčil rameny a usmál se. „Z Breeze by byl perfektní ministr hygieny."

Všichni se rozesmáli, jen Breeze zvedl oči v sloup. „Teda upřímně, nechápu, proč si musíte pořád utahovat jen ze mě. Proč si musíte dělat prdel zrovna z toho nejdůstojnějšího člověka v tyhle partě?"

„Protože, můj drahý příteli," řekl Ham a napodoboval při tom Breezův přízvuk, „tobě ta prdel z nás všech nejlíp sedí."

„No ták," řekl Breeze, když se Špuk smíchy málem válel po zemi. „Tohle je dětinský. Jediný, koho tahle poznámka pobavila, Hammonde, je tady náš pubertální mladík."

„Já jsem voják," řekl Ham a zvedl pohár. „Na mě tvoje slovní vtipkování neplatí, protože jsem příliš natvrdlý na to, abych ho pochopil."

Kelsier se rozesmál a opřel se o příborník. Když pracoval v noci, většinou o tahle večerní sezení u Clubse v kuchyni přišel. Breeze s

Hamem se při nich vždycky špičkovali, Dox seděl na kraji u stolu nad účetními knihami a Špuk seděl u Hama a snažil se mu přizvukovat. Z povzdálí na všechno dohlížel Clubs, občas se usmál a celkově si užíval svého prvenství v tom, kdo se dovede nejlépe mračit.

„Měl bych jít, pane Kelsiere," řekl Sazed, když se podíval na hodiny na zdi. „Slečna Vin už se asi bude chystat k odchodu."

Kelsier přikývl. „Já bych měl taky jít. Musím ještě –"

Rozletěly se kuchyňské dveře a v temné mlze za nimi se objevila Vin ve spodním prádle – v chatrné bílé košilce a šortkách. Byla samá krev.

„Vin!" vykřikl Ham a vstal.

Na tváři měla dlouhý tenký šrám a předloktí měla ovázané. „Jsem v pořádku," řekla unaveně.

„Kde máš šaty?" zeptal se okamžitě Dox.

„Tyhle?" řekla Vin a zvedla potrhaný balík modrých cárů špinavých od sazí. „No… překážely. Promiňte, Doxi."

„Pro Pána Vládce, děvče!" ozval se Breeze. „Šaty nechte šatama, ale co se stalo tobě?"

Vin zakroutila hlavou a zavřela dveře. Špuk se při pohledu na její oblečení červenal a Sazed k ní okamžitě přiběhl, aby jí ošetřil ránu na tváři.

„Myslím, že jsem udělala ošklivou věc," řekla Vin. „Já… jsem zabila Shan Elarielovou."

„*Cože* jsi?" zeptal se Kelsier, když Sazed zvedl obočí, nechal ránu na tváři a začal sundávat obvaz z předloktí.

Vin sebou trochu trhla, když se Sazed dotkl rány. „Byla Mistborn. Bojovaly jsme a já jsem vyhrála."

Ty jsi zabila zkušeného Mistborna? pomyslel si Kelsier v šoku. *Po sotva osmiměsíčním tréninku!*

„Pane Hammonde," požádal Sazed, „podal byste mi moji lékárničku?"

Ham přikývl a vstal.

„Mohl bys jí přinést i něco na sebe," navrhl Kelsier. „Nebo z toho chudák Špuk dostane infarkt."

„Co je na tomhle špatnýho?" namítla Vin a kývla ke svému oblečení. „Vždyť to neodhaluje nic víc než normální oblečení, co jsem nosila jako zlodějka."

„Je to spodní prádlo, Vin," řekl Dockson.

„No a?“

„Jde o princip,“ odpověděl Dockson. „Mladé dámy nechodí ve spodním prádle, i kdyby třeba vypadalo jako normální oblečení.“

Vin pokrčila rameny. Seděla a Sazed jí ošetřoval ruku. Vypadala… vyčerpaně. Evidentně to nebylo jen z boje. *Co ještě se na tom večírku mohlo stát?*

„Kde jste s tou Elarielovou bojovaly?“ zeptal se Kelsier.

„Kolem domu Venture,“ řekla Vin a sklopila oči. „Já… myslím, že mě viděly stráže. Možná i někdo ze šlechticů. Nevím to jistě.“

„Tak to bude problém,“ povzdechl si Dockson. „Ta jizva na tváři bude samozřejmě vidět i přes makeup. Teda upřímně, vy allomanti… Copak nepomyslíte na to, jak budete vypadat druhý den?“

„Já jsem spíš myslela na to, jak se udržet naživu, Doxi,“ poznamenala Vin.

„To on si stěžuje jen proto, že má o tebe starost,“ řekl Kelsier, když se vrátil Ham s lékárničkou. „To je celej on.“

„Obě rány se budou muset hned zašít, slečno,“ řekl Sazed. „Na té ruce to jde asi až ke kosti.“

Vin přikývla a Sazed jí natřel předloktí znecitlivující látkou a hned se dal do práce. Snášela to celkem dobře – i když bylo zřejmé, že dmýchá cín s olovem.

Vypadá tak vyčerpaně, pomyslel si Kelsier. Je taková křehká, samá ruka, samá noha. Hammond jí přehodil přes ramena plášť, ale vypadala příliš unaveně, než aby na to nějak zareagovala.

A do tohohle jsem ji vtáhl já.

Samozřejmě by si měla umět poradit, aby se takovéhle rvačce vyhnula. Sazed došil a ovázal ránu novým obvazem. Potom začal ošetřovat druhou.

„Proč se dáváš do bitky s Mistbornem?“ zeptal se Kelsier přísně. „Měla jsi utéct. Copak ses nepoučila z té rvačky s inkvizitory?“

„Nemohla jsem utéct, to bych jí musela odhalit záda,“ řekla Vin. „Kromě toho měla víc atia než já. Musela jsem zaútočit, dokud jsme měly stejně sil.“

„Ale jak ses do toho vůbec dostala?“ naléhal Kelsier. „Ona tě napadla?“

Vin sklopila oči. „Já jsem zaútočila první.“

„A proč?“ vyzvídal Kelsier dál.

Vin chvíli mlčela. Sazed stále ještě šil ránu na tváři. „Ona se chystala zabít Elenda," řekla nakonec.

Kelsier zlostně vydechl. „Elenda Ventura? Ty jsi riskovala život – riskovala náš plán a všechny naše životy – pro toho hlupáka?"

Vin zvedla oči a podívala se na něho. „Ano."

„Co se to s tebou děje?" zeptal se Kelsier. „Elend Venture za to nestojí."

Rozhořčeně vstala. Sazed ustoupil a plášť jí sklouzl z ramenou. „Je to dobrý člověk!"

„Je to šlechtic!"

„*Ale vy taky!*" vyštěkla Vin. Mávla rukou ke kuchyni. „Co si myslíte, že je tohle, Kelsiere? Takhle žijou skaati? Co vy všichni o skaatech víte? Chodíte oblečení jako šlechta a v noci se rvete se soupeři, máte pořád plný stoly a každý večer chlastáte! Takhle skaati nežijou!"

Udělala krok dopředu a podívala se Kelsierovi do očí. Několikrát mrkl, překvapený jejím výbuchem.

„Co vy o nich víte, Kelsiere?" zeptala se. „Kdy jste spal naposledy na ulici promočený v dešti a třásl se zimou? Kdy jste naposledy ležel vedle žebráka a poslouchal, jak celou noc kašle od nemoci, na kterou umírá? Kdy jste naposledy probděl celou noc ze strachu, že když usnete, tak vás některej chlap z gangu znásilní? Už jste někdy měl takovej hlad, že kdybyste sebral odvahu, tak popadnete nůž a podříznete kolegu z bandy, jen abyste se dostal k jeho kusu chleba? Už jste se někdy krčil před svým bratrem, který vás tloukl, a přitom jste byl vlastně šťastnej, že *vůbec někoho na světě zajímáte?*"

Zmlkla a těžce vydechla. Všichni se na ni dívali.

„Nemluvte mi o šlechticích," řekla Vin. „A nemluvte o lidech, který neznáte. Vy nejste skaati – vy jste šlechta bez titulů."

Otočila se a odešla z místnosti. Kelsier se za ní užasle díval a poslouchal její kroky na schodech. Stál zaražený a najednou ho přepadl pocit viny.

Snad poprvé neměl co říct.

* * *

Vin nešla do svého pokoje. Vylezla na střechu do vířící temné mlhy. Sedla si do rohu a opřela si polonahá záda o kamenný okraj rovné střechy.

Bylo jí zima, ale nevšímala si toho. Ruka ji trochu bolela, ale ještě byla skoro necitlivá. Najednou si připadala, jako by byla necitlivá celá.

Založila si ruce a celá se schoulila a dívala se do mlhy. Nevěděla, na co má myslet, natož pak, co má cítit. Neměla na Kelsiera vybuchnout, ale všechno, co se ten den stalo… ta bitka, Elendova zrada… ze všeho byla najednou znechucená. Potřebovala si na *někom* vybít vztek.

Měla by sis ho vybít sama na sobě, našeptával jí Reenův hlas. *To ty sis je připustila k tělu. A teď tě všichni opustí.*

Bolelo to stále víc. Nedokázala se tomu bránit. Nedokázala nic než sedět a třást se, zatímco jí po tvářích stékaly slzy, a myslet na to, jak se mohlo všechno tak náhle zhroutit.

S tichým zavrzáním se otevřely vyklápěcí dveře na střechu a objevila se v nich Kelsierova hlava.

Pro Pána Vládce! Já ho teď nechci vidět! Snažila se otřít slzy, ale jenom si podráždila čerstvě sešitou jizvu na tváři.

Kelsier za sebou zavřel dvířka a stál, vysoký a hrdý, a díval se nahoru do mlh. *On si nezasloužil všechno to, co jsem mu řekla. Žádný z nich si to nezasloužil.*

„Koukat do mlhy uklidňuje, co?“ řekl Kelsier.

Vin přikývla.

„Co jsem ti tenkrát říkal? Mlha tě chrání, dává sílu… schová tě…“

Podíval se dolů a potom došel k ní, dřepl si vedle ní a podal jí plášť. „Jsou věci, před kterýma se schovat nedá, Vin. Já to vím – já jsem to zkoušel.“

Vzala si plášť a přehodila si ho kolem ramen.

„Co se dnes večer stalo?“ zeptal se. „Co se *opravdu* stalo?“

„Elend mi řekl, že už se se mnou nechce stýkat.“

„Aha,“ řekl Kelsier a sedl si vedle ní. „A to bylo předtím, nebo potom, co jsi zabila jeho bývalou nevěstu?“

„Předtím,“ odpověděla Vin.

„A to jsi ho i tak šla bránit?“

Vin přikývla a tiše posmrkávala. „Já vím, jsem idiot.“

„Nejsi o nic větší než my všichni ostatní," povzdechl si Kelsier. Zvedl hlavu a podíval se do mlhy. „Já jsem taky miloval Mare i potom, co mě zradila. Na tom, co jsem k ní cítil, to nemohlo nic změnit."

„O to víc to ale bolí," řekla Vin a vzpomněla si na to, co jí Kelsier kdysi říkal. *Myslím, že to konečně začínám chápat.*

„Nemůžeš přestat někoho milovat prostě proto, že ti ublíží," řekl. „Samozřejmě by bylo mnohem jednodušší, kdyby to šlo."

Začala znovu vzlykat a Kelsier jí dal přátelsky ruku kolem ramen. Přitočila se k němu a snažila se o něho hřát, aby zapomněla na bolest.

„Já jsem ho milovala, Kelsiere," řekla šeptem.

„Elenda? Já vím."

„Ne, ne Elenda," řekla Vin. „Reena. On mě pořád bil, nadával mi, křičel na mě a říkal, že se na mě vykašle. Každý den jsem myslela na to, jak moc ho nenávidím.

A přitom jsem ho milovala. Pořád ho miluju. A pořád mě bolí pomyšlení, že odešel, i když mě na to vždycky připravoval."

„Holčičko," řekl Kelsier a přitiskl ji k sobě. „To je mi líto."

„Všichni mě opouštějí," šeptala. „Mámu si sotva pamatuju. Víte, ona se mě snažila zabít. Měla nějaký slyšení a to jí řeklo, že má zabít moji malou sestru. Potom chtěla zabít mě, ale Reen jí v tom zabránil.

Tak mě opustila. Potom jsem se přimkla k Reenovi. A ten mě taky opustil. Mám ráda Elenda, ale ten už mě nechce vidět." Podívala se na Kelsiera. „Kdy půjdete vy? Kdy mě opustíte?"

Kelsier měl ve tváři lítost. „Já… já nevím, Vin. Ta akce, ten plán…"

Dívala se mu do očí a hledala v nich náznak tajemství. *Co přede mnou skrýváš, Kelsiere? Nějaké nebezpečí?* Znovu si otřela oči a odsedla si od něho dál. Cítila se hloupě.

Sklopil oči a zakroutil hlavou. „Podívej se, teď jsi potřísnila můj krásný informátorský převlek od krve."

Vin se usmála. „Ale něco z toho je taky šlechtická krev. Shan to dostala dobře."

Kelsier se zasmál. „Asi jsi mě prokoukla dobře, víš. Já opravdu asi nedávám šlechtě moc šancí, viď?"

Vin se začervenala. „Kelsiere, já jsem tamto neměla říkat. Vy jste dobrý lidi a ten váš plán… no já vím, že to děláte pro skaaty."

„Ne, Vin," řekl Kelsier a zakroutil hlavou. „Ty jsi měla pravdu. My opravdu nežijeme jako skaati."

„Ale to je dobře," řekla Vin. „Kdybyste žili jako skaati, tak byste nemohli mít zkušenosti, co máte, ani odvahu takový plán připravit."

„Zkušenosti jim třeba chybí," řekl Kelsier, „ale odvaha rozhodně ne. Naše armáda samozřejmě prohrála, ale měla vůli – při tom minimálním výcviku – bojovat až do poslední chvíle. Ne, skaatům nechybí odvaha. Spíš příležitost."

„Ale vám, Kelsiere, tuhle příležitost dalo právě to poloskaatské a pološlechtické postavení. A vy ji chcete využít. Takže si zasloužíte být skaatem."

Kelsier se usmál. „Zasloužím být skaatem. To je hezký. No ale i tak bych měl asi méně myslet na šlechtice, které zabiju, a víc na chudáky, kterým pomůžu."

Vin přikývla, přitáhla si plášť pevněji k tělu a dívala se do mlh. *Chrání nás… dává nám sílu… schová nás…*

Už dlouho necítila potřebu se schovat. Ale teď, po tom, co řekla tam dole, si skoro přála, aby se uměla rozplynout jako ta mlha.

Musím mu to říct. Mohlo by to znamenat úspěch našeho plánu. Zhluboka se nadechla. „Dům Venture má slabinu, Kelsiere."

Kelsier oživl. „Má?"

Vin přikývla. „Atium. Dohlížejí na těžbu a dodávky – na tom zbohatli."

Kelsier se na chvíli odmlčel. „Jistě. Tak takhle platí daně, a proto mají takovou moc… On musí mít někoho, kdo za něj tohle bude dělat…"

„Kelsiere?" řekla Vin.

Podíval se na ni.

„Nedělejte… nic, dokud nebudete muset, ano?"

Kelsier se zamračil. „No… nevím, jestli ti můžu něco slíbit, Vin. Budu se to snažit nějak obejít, ale jak se věci mají teď, Venture musí padnout."

„Rozumím."

„Ale jsem rád, že jsi mi to řekla."

Přikývla. *A teď jsem ho taky zradila.* Ale uklidňovalo ji pomyšlení, že to neudělala ze zášti. Kelsier měl pravdu – dům Venture má moc, kterou je třeba svrhnout. Překvapivě dělala zmínka o tom domě Kelsierovi větší starost než jí. Seděl a díval se

zvláštně melancholickým pohledem do mlh. Bezmyšlenkovitě se začal škrábat na předloktí.

Jizvy, uvědomila si Vin. *On nemyslí na dům Venture – ale na Hathsin. Na ni.* „Kelsiere?“ ozvala se.

„Ano?“ Stále měl ještě v očích ten zvláštní, trochu nepřítomný pohled.

„Já myslím, že vás Mare nezradila.“

Usmál se. „To jsem rád, že to bereš takhle.“

„Ne, já to myslím vážně,“ řekla Vin. „Inkvizitoři na vás čekali, když jste se dostal doprostřed paláce, ne?“

Kelsier přikývl.

„Na nás tam přece čekali taky.“

Kelsier zakroutil hlavou. „S tebou jsme přece bojovali se strážema a dělali jsme hluk. Když jsme šli s Mare, byli jsme úplně zticha. Rok jsme to připravovali – šli jsme tiše, pokradmu a velice opatrně. Ale někdo na nás připravil past.“

„Mare byla allomantka, že jo?“ ujistila se Vin. „Oni vás mohli cítit.“

Kelsier zakroutil hlavou. „Měli jsme s sebou clonaře. Jmenoval se Redd – jeho inkvizitoři zabili prvního. Přemýšlel jsem o tom, jestli mohl být ten zrádce on, ale to nedává smysl. On o tom až do té noci ani nevěděl – my jsme prostě pro něj přišli a šel. Všechno věděla jen Mare – termíny, časy, cíl –, jenom ta nás mohla zradit. A potom ty narážky Pána Vládce. Ty jsi ho neviděla, Vin. Jak se usmíval a děkoval Mare. Vypadal u toho… tak nějak upřímně. Říká se, že prý Pán Vládce nelže. On nemusí, nepotřebuje to.“

Vin chvíli seděla tiše a přemýšlela o jeho slovech. „Kelsiere,“ řekla potom pomalu, „já mám pocit, že nás inkvizitoři cítí, i když pálíme měď.“

„Blbost.“

„Já jsem si to dnes vyzkoušela. Pronikla jsem do měděné clony, kterou měla Shan a ti ostatní vrazi kolem sebe. Jen díky tomu jsem se dostala k Elendovi včas.“

Kelsier se zamračil. „To se určitě pleteš.“

„Mně už se to stalo i dřív,“ řekla Vin. „Cítila jsem, jak mi Pán Vládce tlačí na emoce, i když pálím měď. A přísahala bych, že když jsem se schovávala před tím inkvizitorem, co po mně šel, tak mě našel, i když jsem před ním měla být skrytá. Co když nezáleží

jen na tom, jestli člověk pálí měď nebo ne? Co když záleží taky na tom, jak je kdo silný?“

Kelsier seděl zamyšleně. „No, možné by to asi bylo.“

„Tak potom vás Mare nemusela zradit!“ řekla Vin radostně. „Inkvizitoři jsou hrozně silní. Ti, co tam na vás čekali, možná cítili, že pálíte kovy! Takže věděli, že se do paláce snaží proniknout allomant. A Pán Vládce jí poděkoval prostě za to, že vás svou allomancií prozradila. Ona pálila cín a to je k vám přivedlo.“

Kelsier se tvářil zasmušile. Otočil se zády a seděl přímo před Vin. „Tak to zkus. Řekni mi, co pálím.“

Vin zavřela oči, rozdmýchala bronz, poslouchala, soustředila se… a dělala všechno, co ji učil Marsh. Vzpomněla si na jeho výcvik a na to, jak se učila rozeznávat vlny, které vytvářeli Breeze, Ham a Špuk. Snažila se postřehnout sotva zachytitelný allomantický puls. Zkoušela to…

Až měla na chvilku pocit, že něco cítí. Něco velmi zvláštního – pomalé pulsování jako vzdálený bubínek, jiné než jakýkoli allomantický puls, který kdy cítila. Nevycházel ale od Kelsiera. Šel z větší dálky… z velké dálky. Soustředila se ještě víc a snažila se vystopovat směr, odkud impulsy přicházejí.

Přitom však její pozornost náhle upoutalo něco jiného. Známější pulsování, tentokrát od Kelsiera. Bylo slabé a těžko ho odlišila od tepu vlastního srdce. Bylo výrazné a rychlé.

Otevřela oči. „Cín s olovem. Pálíte cín s olovem.“

Kelsier překvapeně zamrkal. „To není možný,“ řekl šeptem. „Ještě jednou!“

Znovu zavřela oči. „Cín,“ řekla po chvíli. „A teď ocel – změnil jste to, ještě než jsem to stačila říct.“

„Sakra!“

„Měla jsem pravdu,“ řekla Vin nadšeně. „Allomancie se dá poznat i přes měď. Je nenápadná, ale když se člověk soustředí –“

„Vin,“ přerušil ji Kelsier. „Copak myslíš, že to allomanti nikdy předtím nezkoušeli? Myslíš, že by za tisíc let nikdo nepřišel na to, že se dá proniknout měděnou clonou? Já jsem to taky zkoušel. Se svým učitelem. Hodiny jsem se soustředil, abych cítil jeho allomancii přes měděnou clonu.“

„Ale…“ namítla Vin. „Ale proč…?“

„To musí nějak souviset se sílou, jak jsi říkala. Inkvizitoři umí tlačit a táhnout daleko silněji než normální Mistborni – možná jsou tak silní, že přebijou kovy všech ostatních.“

„Ale Kelsiere,“ řekla Vin tiše, „já nejsem inkvizitor.“

„Ale jsi silná,“ řekl. „Daleko silnější, než bys měla být. Dnes večer jsi zabila Mistborna!“

„To bylo štěstí,“ řekla Vin a začervenala se. „Já jsem ji podfoukla.“

„A na čem jiném je allomancie založená než na podfuku, Vin? Ne, ty máš něco zvláštního. Já jsem si toho všiml hned ten první den, když jsi odrážela moje pokusy ovlivnit ti emoce.“

Znovu se začervenala. „To není možný, Kelsiere. Možná jsem jen trénovala s bronzem víc než vy… já nevím… ono to tak nějak…“

„Vin,“ řekl Kelsier, „ty jsi pořád moc ostýchavá. Jsi prostě dobrá – to je evidentní. Jestli to je důvod, proč vidíš přes měděnou clonu… no, nevím. Ale nauč se trochu si sama sebe vážit, dítě! Jestli tě můžu něco naučit, tak je to sebevědomí.“

Vin se usmála.

„Pojď,“ řekl, vstal a podal jí ruku. „Sazed se bude celou noc trápit, když ho nenecháš došít tu ránu na tváři, a Ham umírá zvědavostí, jak to bylo s tou tvou bitkou. Dobrý bylo, že jsi nechala Shanino tělo u Venturova domu – až se Elarielové dovědí, že ji našli mrtvou na Venturově pozemku…“

Vin se nechala zvednout a podívala se neklidně k vyklápěcím dveřím. „Já… nevím, jestli už mám chodit dolů, Kelsiere. Jak se jim mám podívat do očí?“

Kelsier se dal do smíchu. „S tím si nelam hlavu. Kdybys občas nepronesla nějakou hovadinu, tak bys do téhle party vůbec nemohla patřit. Pojď.“

Vin chvíli váhala a potom se nechala odvést do teplé kuchyně.

* * *

„Elende, jak můžeš v takovýchhle chvílích číst?“ zeptal se Jastes.

Elend zvedl oči od knihy. „Uklidňuje mě to.“

Jastes zvedl obočí. Mladý Lekal seděl neklidně na pohovce a klepal prsty na opěradlo. Na oknech byly zatažené závěsy, jednak

aby nebylo vidět světlo od Elendovy lampy a jednak aby dovnitř nešla mlha. I když by to Elend nikdy nepřiznal, z vířící mlhy měl strach. Šlechtici se takových věcí bát neměli, ale to nic neměnilo na věci, že z hluboké temné mlhy mu prostě běhal mráz po zádech.

„Otec z toho bude mít infarkt, až se vrátíš," poznamenal Jastes a stále klepal prsty na opěradlo pohovky.

Elend pokrčil rameny, i když při jeho poznámce trochu znervózněl. Ne kvůli otci, ale kvůli tomu, co se večer stalo. Nějací allomanti přišli špehovat, s kým se Elend tajně schází. Co mohli zjistit? Vědí, jaké čte knihy?

Naštěstí jeden z nich klopýtl a propadl střešním oknem. Potom nastal zmatek, vyběhli vojáci i hosté z plesu a vyvolali paniku. Elend myslel jen na knihy – na ty nebezpečné, které by ho dostaly do vážných problémů, kdyby na ně přišli obligátoři.

A tak je ve zmatku všechny nastrkal do vaku a vyšel s Jastesem postranním východem z paláce ven. Nastoupit do kočáru a ujet byla asi poněkud přehnaná reakce, ale šlo to překvapivě jednoduše. Při tom množství kočárů, které odvážely prchající hosty z plesu, si nikdo nevšiml, že v Jastesově voze seděl i Elend.

Teď už je tam nejspíš všude klid, říkal si. *Lidé si uvědomili, že se je nikdo z domu Venture nesnažil napadnout a že vlastně nikomu nehrozilo žádné nebezpečí. Jen pár nešikovných špionů.*

Už by se měl vrátit. Ovšem tento neplánovaný útěk se mu hodil, aby kontaktoval jinou skupinu špionů. A tu si najal Elend sám.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Jastes nadskočil. Elend zavřel knihu a otevřel dvířka vozu. Přistoupil Felt, jeden z hlavních špionů domu Venture, a uctivě na Elenda a na Jastese kývl zarostlou tváří s orlím nosem.

„No tak?" zeptal se Jastes.

Felt se mrštně posadil. „Ten dům je patrně truhlářská dílna, pane. Jeden z mých lidí o tom slyšel – vede ji jistý pan Cladent, velmi schopný skaatský truhlář."

Elend se zamračil. „A proč tam šel Valettin stevard?"

„Myslíme si, že ten dům je jenom zástěrka, pane," řekl Felt. „Pozorovali jsme ho celou dobu, co tam ten sluha vešel, jak jste přikázal. Ale museli jsme být velmi opatrní – je tam několik pozorovatelen, na střeše a v horních patrech."

Elend se zamračil.

„To se mi zdá na obyčejný řemeslnický obchod dost zvláštní opatření. Podařilo se nám dostat jednoho našeho muže dovnitř – asi ho neviděli – a musel se opravdu usilovně snažit, aby něco slyšel. Okna jsou izolovaná a zapečetěná.“

Další divné opatření, pomyslel si Elend. „A zjistili jste proč?“ zeptal se Felta.

„Myslím, že tam má úkryt podsvětí, pane,“ odpověděl Felt. „A dobrý úkryt. Kdyby byl ten člověk nepozoroval bedlivě a kdyby nevěděl, na co hlavně má dávat pozor, žádných stop by si nevšiml. Já odhaduji, že ti lidé – včetně toho Terrismana – jsou skaatský zlodějský gang. Velmi dobře fundovaný a šikovný.“

„Skaatský zlodějský gang?“ zeptal se Jastes. „Lady Valette taky?“

„Patrně ano, pane,“ řekl Felt.

Elend se zarazil. „Skaatský… zlodějský gang…“ opakoval překvapeně. *Proč by posílali svou členku na plesy? Aby přichystala nějakou boudu?*

„Pane?“ řekl Felt. „Máme je sejmout? Mám dost lidí na to, abychom to zvládli.“

„Ne,“ řekl Elend. „Odvolej všechny a řekni jim, aby o ničem, co dnes viděli, nemluvili.“

„Ano, pane,“ odpověděl Felt a vystoupil z vozu.

„Pro Pána Vládce!“ užasl Jastes, když se zavřela dvířka kočáru. „Není divu, že byla jiná než normální šlechtičny. To nebylo vychování na venkově – je to prostě zlodějka!“

Elend zamyšleně přikyvoval a nevěděl, co si má myslet.

„Dlužíš mi omluvu,“ řekl Jastes. „Měl jsem pravdu, co?“

„Snad,“ řekl Elend. „Ale… vlastně jsi ji taky neměl. Ona ode mě nevyzvídala – ona mě chtěla okrást.“

„Tak?“

„Musím… si to všechno srovnat v hlavě,“ řekl Elend a dal znamení, aby se dal kočár do pohybu. Usadil se a kočár vyrazil k domu Venture.

Valette není ta, za kterou se vydávala. Ale na tuhle zprávu se přece už připravil. Navedl ho na to nejen Jastes, ale ani Valette nepopřela ten večer Elendovo nařčení. Lhala mu. To bylo jasné. Předstírala někoho jiného.

Měl by zuřit. Logicky si to uvědomoval, přitom ale ve skrytu duše cítil spíš bolest zrady. A kupodivu nakonec to všechno potlačil pocit… úlevy.

„Cože?“ zeptal se Jastes a zamračeně si Elenda prohlížel.

Elend zakroutil hlavou. „Ty jsi mě donutil o tomhle přemýšlet celé týdny, Jastesi. Bylo mi z toho nanic, nemohl jsem nic dělat – jen proto, že jsem musel pořád myslet na to, že Valette je zrádce.“

„Ale ona *je* zrádce, Elende, ona na tebe nejspíš chystala nějakou boudu!“

„Ano,“ připustil Elend, „ale pravděpodobně není špionka jiného domu. Když si vzpomenu na všechno to politikaření, ty rány pod pás a intriky, co se tu v poslední době děly, tak mě nějaká obyčejná krádež docela uklidňuje.“

„Ale…“

„To jsou jen peníze, Jastesi.“

„Peníze jsou pro někoho z nás docela důležité, Elende.“

„Ne tolik jako Valette. Chudák holka… celou dobu se musela bát, jak to na mě navlíknout!“

Jastes chvíli seděl a potom zakroutil hlavou. „Elende, tedy úlevu z pocitu, že tě chce někdo okrást, můžeš mít opravdu jedině ty! Je potřeba ti připomínat, že ta holka ti celou dobu lhala? Třeba sis ji oblíbil, ale pochybuju, že její city byly upřímné.“

„Možná máš pravdu,“ připustil Elend. „Ale… já nevím, Jastesi, já mám pocit, jako bych ji *znal*. Její city… mi připadaly opravdové, upřímné, moc čestné na to, aby to byla jen přetvářka.“

„Pochybuju,“ řekl Jastes.

Elend zakroutil hlavou. „Víme toho o ní moc málo, abychom ji mohli soudit. Felt si myslí, že je zlodějka, ale musejí určitě být i jiné důvody, proč by ji takováhle skupina posílala na plesy. Možná je jenom informátorka. Nebo třeba je zlodějka, ale nikdy mě okrást nechtěla. Trávila spoustu času s jinými šlechtici – proč by to dělala, kdyby měla za cíl mě? Vlastně se mnou byla poměrně málo a nikdy mě o nic nepožádala.“

Odmlčel se – a představoval si setkání s Valette jako milou náhodu, událost, která jim oběma vstoupila do života. Usmál se a zakroutil hlavou. „Ne, Jastesi. V tom je něco jiného. Nevidíme do toho. Něco mi na tom prostě nehraje.“

„Já… to vidím, Ele,“ řekl Jastes a zamračil se.

Elend se napřímil a najednou si uvědomil věc, která náhle zatlačila všechny spekulace o Valettině motivu do pozadí. „Ona je skaatka!“

„No a?“

„A oklamala mě. Oklamala nás všechny. Ona hrála tu roli šlechtičny skoro dokonale.“

„No, leda tak hodně nezkušené šlechtičny.“

„Já jsem měl vedle sebe skutečnou skaatskou zlodějku!“ řekl Elend. „Představ si, na co všechno jsem se jí mohl vyptat.“

„A na co?“

„No, co to obnáší, být skaat,“ řekl Elend. „O to jde, Jastesi, ona nás oklamala. Jestli nepoznáme rozdíl mezi skaatem a šlechticem, tak to znamená, že se skaati od nás nemůžou moc lišit. Ale jestli se od nás neliší, tak kde bereme právo s nimi takhle zacházet?“

Jastes pokrčil rameny. „Elende, já myslím, že to, o čem mluvíš, teď nemá perspektivu. Jsme uprostřed války domů.“

Elend ustaraně přikývl. *Já jsem na ni byl dnes večer tak tvrdý. Moc tvrdý?*

Chtěl, aby pochopila, úplně a se všemi důsledky, že už s ní nechce mít nic společného. Zčásti to bylo upřímné, protože se bál, že jí nemůže věřit. A to v danou chvíli opravdu nemůže. Ať je to, jak chce, ona musí odjet z města. Myslel si, že nejlepší bude, když spolu přeruší vztahy, dokud válka domů neskončí.

Ale pokud není šlechtična, tak vlastně nemá důvod odjíždět.

„Elende,“ zeptal se Jastes, „posloucháš mě vůbec?“

Elend zvedl hlavu. „Myslím, že jsem dnes večer udělal chybu. Snažil jsem se dostat Valette z Luthadelu. Ale teď mám pocit, že jsem jí bezdůvodně ublížil.“

„Sakra práce, Elende!“ okřikl ho Jastes. „Dnes večer nás odposlouchávali allomanti. Uvědomuješ si, co se mohlo stát? Že by nás třeba mohli chtít zabít?“

„No jo, máš pravdu,“ řekl Elend a úzkostlivě přikyvoval. „Bude nejlepší, když Valette stejně odjede. Každý, kdo mi byl nablízku, bude v těchhle dnech v nebezpečí.“

Jastes nespokojeně mlčel. Až se nakonec rozesmál. „Ty jsi beznadějný případ.“

„Snažím se,“ řekl Elend. „Ale vážně, není čeho se bát. Špioni se prozradili a nejspíš museli utéct – nebo je možná i chytili, v tom

zmatku. Teď už známe, jaká tajemství Valette skrývala, takže v tom jsme taky postoupili. Nakonec to byla docela úspěšná noc.“

„Jistě, dá se to vidět i optimisticky.“

„Ne, opravdu, vidíš, jak se snažím.“ I přesto by však už nejraději seděl doma. Možná bylo hloupé vytratit se z domu, než se vůbec stačili dovědět, co se děje, ale Elend v tu chvíli nebyl schopný uvažovat racionálně. Kromě toho už měl domluvenou tu schůzku z Feltem a zmatek, který nastal, mu dal ideální příležitost k úniku.

Vůz pomalu dojel k domu Venture. „Měl bys jet,“ řekl Elend a vyklouzl ze dvířek. „Vezmi ty knihy.“

Jastes přikývl, vzal balík knih a rozloučil se s Elendem. Ten za sebou zavřel dvířka. Elend čekal, dokud vůz nezmizí z dohledu, potom se otočil a šel k tvrzi. Překvapená hlídka u brány ho beze slova pustila dovnitř.

Všude se ještě svítilo. Před domem už na něho čekaly stráže. Vojáci mu běželi naproti a obklopili ho ze všech stran.

„Pane, váš otec –“

„Ano,“ přerušil je Elend s povzdechem. „Předpokládám, že k němu mám hned přijít, že?“

„Ano, pane.“

„Tak mě veďte, kapitáne.“

Vešli postranním vchodem do budovy. Lord Straff Venture stál ve své pracovně a hovořil se skupinou strážců. Elend na jejich bledých tvářích viděl, že asi právě dostali lekci, kdoví, jestli ne ještě s bitím. Byli to šlechtici, takže je Venture nemohl dát popravit, ale potrpěl si na brutálnější disciplinární zásahy.

Ostrým gestem je poslal pryč a potom se s nepřátelským pohledem obrátil k Elendovi. Elend se zamračil a sledoval, jak odcházejí vojáci. Všechno mu připadalo trochu… přepjaté.

„No?“ začal Lord Venture.

„No co?“

„Kde jsi byl?“

„Odjel jsem,“ řekl Elend klidně.

Lord Venture si povzdechl. „Dobře, vystavuj se nebezpečí, jestli chceš, hochu. Svým způsobem je to dost špatné, když tě *nechytil* ani ten Mistborn – mohl mi ušetřit spoustu starostí.“

„Mistborn?“ zeptal se Elend zamračeně. „Jaký Mistborn?“

„Ten, co tě chtěl zabít,“ vyštěkl Lord Venture.

Elend vyděšeně zamrkal. „To… nebyli špioni?“

„Nebyli," řekl Venture a zle se usmál. „Byl to tým vrahů a poslali ho sem na tebe tví přátelé."

Pro Pána Vládce! pomyslel si Elend, když si uvědomil, jak byl hloupý, že se vydal ven sám. *Nečekal jsem, že válka domů nabere takové obrátky! Aspoň pro mě osobně…*

„Jak víš, že to byl Mistborn?" zeptal se Elend, když se vzpamatoval.

„Naše stráže ji zabily," odpověděl Straff. „Když chtěla utéct."

Elend se zamračil. „Mistborna? Zabili obyčejní vojáci?"

„Lučištníci," řekl Lord Venture. „Museli ji překvapit."

„A ten, co mi propadl oknem do pokoje?" zeptal se Elend.

„Je mrtvý," odpověděl Lord Venture. „Zlomil si vaz."

Elend se mračil stále víc. *Ten muž byl ještě naživu, když jsme odcházeli. Co to přede mnou tajíš, otče?* „Ten Mistborn – je to někdo, koho znám?"

„To bych řekl," řekl Lord Venture, sedl si ke stolu, ale nezvedl oči. „Byla to Shan Elarielová."

Elend strnul. *Shan?* pomyslel si ohromený. Vždyť byli zasnoubení a ona se nikdy ani nezmínila, že by byla allomantka. To nejspíš znamená…

Že ji sem nastrčili. Možná by Elariel býval nechal Elenda zabít, jakmile by jeho vnuk dorostl do věku, kdy by se mohl stát dědicem.

Máš pravdu, Jastesi. Politice se nevyhnu tím, že ji budu ignorovat. Jsem součástí toho všeho mnohem déle, než by mě bylo napadlo.

Otec se tvářil uspokojeně. Vysoce postaveného příslušníka domu Elariel našli mrtvého u Venturova domu poté, co se pokusil zabít Elenda… Po takovém triumfu si na Lorda Ventura mnoho dní nikdo netroufne.

Elend si vzdychl. „Chytili jsme někoho z vrahů živého?"

Straff zakroutil hlavou. „Jeden skočil na nádvoří a utekl – možná to byl taky Mistborn. Jednoho jsme našli mrtvého na střeše, ale nevíme, jestli jich tam bylo víc, nebo ne." Náhle se zarazil.

„Co?" zeptal se Elend, když si všiml jeho zmateného výrazu.

„Ale nic," řekl Straff a mávl rukou. „Stráže tvrdí, že tam byl ještě jeden Mistborn a bojoval proti nim, ale to se mi nezdá – od nás určitě nebyl."

Elend se zamyslel. Třetí Mistborn a bojoval proti nim… „Třeba se někdo o té vraždě dověděl a chtěl tomu zabránit."

Lord Venture se ušklíbl. „Proč by se někde stavěl proti cizímu Mistbornovi, aby zachránil *tebe*?“

„Třeba jen chtěl zabránit tomu, že by byl zavražděn nevinný člověk.“

Lord Venture zakroutil hlavou a rozesmál se. „Ty jsi idiot, hochu. Víš, jak to myslím, viď?“

Elend se začervenal a otočil se. Lord Venture patrně nic jiného nechtěl, a tak Elend odešel. Nemohl se vrátit do svého pokoje – to rozbité okno a všude stráže –, odešel tedy do pokoje pro hosty a zavolal pár lidí z protimistingové jednotky, aby pro všechny případy hlídali dveře a balkon.

Šel spát a ještě přemýšlel o rozhovoru s otcem. O tom třetím Mistbornovi měl asi pravdu. Takhle to skutečně nechodí.

Ale… mělo by to tak chodit. A mohlo, možná.

Elend by tak rád udělal tolik věcí. Ale otec je zdravý a ještě mladý na to, aby se dlouho udržel u moci. Elend se k titulu dostane za desítky let. Kdyby tak mohl jít za Valette a mluvit s ní a vysvětlit jí, proč je tak zoufalý. Ona mu rozuměla – z nějakého důvodu mu vždycky připadalo, že mu rozumí lépe než všichni ostatní.

A je skaatka! Musel na to pořád myslet. Měl tolik otázek, zajímalo ho tolik věcí.

Později, řekl si a vlezl do postele. *Teď se především musíme snažit udržet dům pohromadě.* V tomto směru Valette nelhal – musí zajistit, aby jeho rodina přežila válku domů.

Potom… no, třeba najde cestu, jak se povznést nad ty lži a podvody.

Příliš mnoho Terrismanů vyjadřuje zášť vůči Khlenniu. Je v tom jistě i závist. Slyšel jsem nosiče, jak užasle mluvili o khlennských katedrálách s nádhernými okny z barevného skla a širokými sály. Líbí se jim i naše móda – viděl jsem, jak v mnoha městech mladí Terrismané prodávají své kůže a kožešiny a kupují si místo nich šité pánské obleky.

32

Dvě ulice od Clubsova obchodu stál vysoký dům, který převyšoval všechny ostatní v okolí. Vin si myslela, že je to obytný dům – velký dům pro mnoho skaatských rodin. Uvnitř ale nikdy nebyla.

Odhodila minci a vymrštila se podél zdi šestipatrové budovy. Lehce dopadla na střechu, až sebou postava skrčená ve stínu překvapeně trhla.

„To jsem já," špitla Vin a tiše se plížila přes svažující se střechu.

Ve tmě se na ni zazubil Špuk. Jako nejlepší cínař party dostával ty nejdůležitější hlídky. Většinou to byly hlídky brzy večer. V tu dobu docházelo ke střetnutím mezi šlechtou nejčastěji.

„Ještě pořád jdou po sobě?" zeptala se Vin tiše, spálila cín a přehlížela město. V dálce bylo vidět jasnou záři, která zvláštně prosvětlovala mlhu.

Špuk přikývl a ukázal právě tam. „Dům Hasting. Večír si ho ale podali Elarielovi vojáci."

Vin přikývla. Pád domu Elariel se už dlouho očekával. Jen poslední týden utrpěl skoro desítku útoků. Ztrácel spojence, přišel o peníze, byla už jen otázka času, kdy padne.

Překvapivě na něj jeden z domů zaútočil za dne. Válka domů byla veřejným tajemstvím. Jako by aristokracie akceptovala nadřazenost Pána Vládce a nechtěla si ho rozzlobit vyřizováním sporů za denního světla. Všechno se odehrávalo v noci pod přikrývkou mlhy.

„Je mu to ganc egál, nakonec si v tom možná rochní," řekl Špuk.

Vin se zarazila. „Hele, Špuku, nemohl bys zkusit mluvit… normálně?"

Špuk kývl k tmavé budově v dálce. „Pán Vládce. Že mu to držkobití nevadí, jak dyby vo něj stál."

Vin přikývla. *Kelsier měl pravdu. Ministerstvo i palác se držely od války domů stranou a stráže do Luthadelu nijak nespěchaly. Pán Vládce jako by s válkou domů počítal – a nechával jí volný průběh. Jako požáru – vzplane, spálí, ale zúrodní pole.*

Jenže tentokrát jakmile jeden požár uhasne, vzplane další – Kelsierův útok na město.

Pokud Marsh přijde na to, jak zneškodnit inkvizitory. Pokud se nám podaří obsadit palác. A samozřejmě pokud Kelsier najde cestu, jak se zbavit Pána Vládce…

Vin zakroutila hlavou. Nechtěla si o Kelsierovi myslet nic špatného, ale nedokázala si představit, jak by se to všechno mohlo stát. Stráže ještě nebyly zpátky, ale tvrdilo se, že už jsou blízko, že se možná vrátí za týden nebo za dva. Aristokratické domy sice některé padly, ale ještě stále to nebyl ten všeobecný chaos, který chtěl Kelsier vyvolat. Ve Finální říši panovalo napětí, ale Vin pochybovala, že by mohla padnout.

Možná ale o to ani tolik nešlo. Parta udělala obrovský kus práce. Vyvolala válku domů. Tři velké aristokratické domy už neexistují a ostatní jsou významně oslabené. Šlechtě bude trvat celá desetiletí, než se z tohohle aristokratického handrkování vzpamatuje.

Udělali jsme kus práce, usoudila Vin. *I když na palác nezaútočíme – nebo když se útok nepovede –, i tak jsme dokázali velkou věc.*

Tím, co Marsh zjistil o Ministerstvu, a tím, že Sazed přeložil deník, získali povstalci nové užitečné informace do budoucna. Není to sice splnění Kelsierova snu, není to svržení Finální říše, ale i tak je to velké vítězství. Skaatům bude celá léta dodávat odvahu.

Vin si najednou uvědomila, že je hrdá, že na tom má podíl. Možná v budoucnu pomůže zahájit další povstání, skaatské, někde jinde, kde nejsou skaati tak ubití.

Jestli nějaké takové místo existuje… Vin začínala chápat, že skaaty neutiskuje jen Luthadel a jeho klidařské hlídky. Utiskuje je *všechno* – obligátoři, tvrdá práce, vědomí tisíciletého útlaku. Proto byla vždycky skaatská povstání tak malá. Lidé věděli – nebo si mysleli, že vědí –, že proti Finální říši se nedá bojovat.

Věřila tomu i Vin, která se pokládala za osvícenou a informovanou skaatku. Přesvědčil ji až ten Kelsierův bláznivý, na hlavu postavený plán. Možná právě proto volil pro svou partu tak bombastické cíle – věděl, že k tomu, aby si uvědomili, že se mohou postavit na odpor, potřebují takhle velkou výzvu.

Špuk se na ni podíval. V její přítomnosti si stále připadal nesvůj.

„Špuku," řekla Vin, „víš, že Elend se mnou přerušil styky."

Špuk přikývl a trochu oživl.

„Ale," řekla Vin omluvně, „já ho mám pořád ráda. Je mi to líto, Špuku, ale je to tak."

Sklesle se na ni podíval.

„Nejsi to ty, je to on," řekla Vin. „Já, opravdu… no, člověk si někdy nevybírá, do koho se zamiluje. Věř mi, že bych se do některých lidí radši nezamilovala. Nezaslouží si to."

Špuk přikývl. „Rozumím."

„Můžu si ten kapesník nechat?"

Pokrčil rameny.

„Děkuju," řekla. „Má pro mě velkou cenu."

Zvedl hlavu a zadíval se do mlh. „Sem pakoň… Sem to čul…, že to tak bude. Já vidím věci, Vin. Hodně věcí vidím."

Položila mu ruku kolem ramen. *Vidím věci…* To sedí na cínaře.

„Už jsi dlouho allomant?" zeptala se.

Přikývl. „Vod pěti. Už se mi to skoro vykouřilo z bedny."

„A od té doby děláš s cínem?"

„Většinou," řekl. „Byla to facha. Naučit se koukat, slyšet, cejtit."

„Můžu se od tebe něco přiučit?" zeptala se Vin s nadějí.

Zamyslel se. Seděl na kraji svažující se střechy a jednu nohu měl spuštěnou ze střechy dolů. „Pálit cín… to nejni vo tom, co merčíš… to je vo tom, co *nemerčíš*."

Vin se zamračila. „Jak to myslíš?"

„Dyž pálíš," řekl, „vidíš všecko. Všecky šumy – tady, tamhle… Ale dyž to máš zmáknutý, tak na ně pečeš."

Takže být dobrý cínař, překládala si v duchu, jak nejlépe uměla, *znamená ne soustředit se na to, co vidím, ale naučit se pominout všechny šumy.*

„Zajímavý," řekla Vin zamyšleně.

Špuk přikývl. „Merčíš a vidíš baráky a mlhu a cejtíš dřevo a slyšíš dole krysy. Vyber si jedno a na vostatek kašli."

„Dobrá rada," řekla Vin.

Špuk přikývl a v tu chvíli se za nimi ozvalo žuchnuti. Oba nadskočili a okamžitě se skrčili. Přišel k nim Kelsier a chechtal se. „Budeme si muset najít způsob, jak varovat lidi, že přicházíme. Vždycky když takhle někam přijdu, tak někoho vyděsím."

Vin vstala a oprášila se. Měla na sobě mistplášť, košili a kalhoty, jako by doba, kdy nosila šaty, byla už neskutečně daleko. U Renouxe se objevovala jen sporadicky. Kelsier se bál vrahů, a proto ji tam dlouho nenechával.

Aspoň jsme zaplatili Kliss za mlčení, pomyslela si Vin a trochu ji to znechutilo. „Už je čas?" zeptala se.

Kelsier přikývl. „Skoro. Chci se cestou ještě někde zastavit."

Vin kývla. Marsh si na druhou schůzku vybral místo, které evidentně měl prozkoumat pro Ministerstvo. Byla to ideální příležitost ke schůzce, protože Marsh měl důvod v tom domě být celou noc a pátrat po allomantické aktivitě v okolí. Většinu času s sebou bude mít klidaře, ale okolo půlnoci prý předpokládá, že bude aspoň hodinu o samotě. Není to dost času na to, aby se dostal ven a zase zpátky, ale stačí to k tajné návštěvě dvou Mistbornů.

Rozloučili se se Špukem a vyrazili do tmy. Po střechách se však pohybovali jen chvíli. Brzy se vydali po ulici. Skočili dolů a šli pěšky, aby šetřili síly a zásobu kovů.

To je zvláštní, pomyslela si Vin, když si vzpomněla, jak začala s Kelsierem trénovat tu první noc. *Už mi ani noční ulice nepřipadají strašidelné.*

Dlažební kameny byly vlhké a opuštěná ulice se občas ztrácela v mlze. Byla tichá, tmavá a osamělá. Ani válka nic nezměnila. Vojáci chodili po skupinách, zasahovali rychle a snažili se přemoci obranu znepřáteleného domu.

Ano, Vin se navzdory nepřátelské atmosféře a noční úzkosti cítila ve městě dobře. Byly s ní mlhy.

„Vin," řekl Kelsier, „chtěl bych ti poděkovat."

Otočila se k němu. Kráčel zpříma a hrdě a mistplášť mu vlál kolem těla. „Poděkovat? Mně? Za co?"

„Za to, co jsi řekla o Mare. Hodně jsem o tom přemýšlel… o ní. Nevím, jestli to tvoje schopnost pronikat měděnou clonou vysvětluje, ale… no, za daných okolností bych radši věřil, že mě Mare nezradila."

Vin s úsměvem přikývla.

Smutně zakroutil hlavou. „Zní to blbě, co? Jako bych… celý ty roky čekal na záminku, abych mohl té iluzi uvěřit."

„Já nevím," řekla Vin. „Samozřejmě, bych vás třeba pokládala za blázna, ale… o tomhle je přece důvěra, ne? Uvěřit iluzi? To musíte překřičet ten hlas, co našeptává všechno o zradě, a prostě jen doufat, že vás vaši kamarádi nezradí."

Kelsier se rozesmál. „No, moc jsi mě zrovna nepřesvědčila, Vin."

Pokrčila rameny. „Mně to ale dává smysl. Nedůvěra je přesně to samé – jenže z druhé strany. Dovedu si představit, jak si člověk, když má na vybranou, vybere radši věřit."

„Ty ale ne?" namítl Kelsier.

Vin opět pokrčila rameny. „Já už ani nevím."

Kelsier zaváhal. „Ten… tvůj Elend. Mohl tě třeba jen chtít odradit od toho, abys zůstala ve městě, ne? Třeba to všechno řekl pro tvoje dobro."

„Možná," odpověděla Vin. „Ale byl takový jiný… jinak se na mě díval. Věděl, že jsem mu lhala, ale myslím, že si neuvědomil, že jsem skaatka. Nejspíš si myslel, že jsem špionka nějakého jiného domu. Ale i tak mi připadalo, že to myslí vážně, že se mě chce zbavit."

„Možná sis to tak vykládala, protože jsi už byla přesvědčená, že tě opustí."

„Já…" Vin se odmlčela a dívala se na kluzkou černou ulici pod nohama. „Já nevím – a je to vaše vina, víte. Vždycky jsem všemu rozuměla. Teď se všechno zamotalo."

„Ano, my jsme tě dostali do pěkného zmatku," řekl Kelsier s úsměvem.

„Ale nezdá se, že byste si z toho něco dělal."

„Ne," odpověděl Kelsier. „Ani ne. Á, jsme na místě."

Zastavili se u velké široké budovy – patrně dalšího skaatského obytného domu. Uvnitř byla tma. Skaati si nemohli dovolit svítit olejovými lampami a po večeři v domě uhasili centrální krb.

„Tady?“ řekla Vin neklidně.

Kelsier přikývl a tiše zaklepal na dveře. K Vininu překvapení se okamžitě otevřely a za nimi se objevila vousatá skaatská tvář.

„Pan Kelsier,“ řekl muž tiše.

„Říkal jsem, že přijdu,“ řekl Kelsier s úsměvem. „Dnes se to zrovna hodilo.“

„Pojďte dál, pojďte dál,“ pozval je muž a otevřel dveře. Potom udělal opatrně krok dozadu, aby se nesetkal s mlhou, když Vin s Kelsierem vcházeli.

Vin už ve skaatských nájemních domech byla, ale nikdy jí nepřipadaly tak… depresivní. Všude byl cítit silný pach kouře a nemytých těl. Musela spálit cín, aby se jí nezvedl žaludek. Ve mdlém světle malých kamínek na uhlí se objevila skupinka lidí choulících se k sobě na podlaze. Z podlahy měli vymetené saze a popel, víc však udělat nemohli. Zdi, oblečení i tváře měli samou černou skvrnu. V místnosti bylo pár kusů nábytku a pár přikrývek.

Takhle jsem žila, pomyslela si Vin s hrůzou. *Doupata zlodějských gangů byla stejně přelidněná – někdy ještě víc. Tohle… byl můj život.*

Když lidé viděli, že mají návštěvu, začali vstávat. Vin si všimla, že si Kelsier vyhrnul rukávy a jizvy mu byly vidět i v šeru. Ostře vystupovaly po celém předloktí od zápěstí až nad lokty, křížily se a protínaly.

V místnosti to okamžitě zašumělo. „… přežil Hathsin…“

„Je tady!“

„Kelsier, Pán mlh…“

Nový titul, pomyslela si Vin a zvedla obočí. Zůstala stát vzadu. Kelsier se usmál a postoupil do místnosti, aby se pozdravil se skaaty. Lidé se kolem něho shlukli v tichém obdivu a dotýkali se jeho rukou a pláště. Ostatní jen stáli a s úctou přihlíželi.

„Přicházím šířit naději,“ řekl Kelsier tiše. „Dnes večer padl dům Hasting.“

V místnosti to zašumělo údivem a hrůzou.

„Vím, že mnozí z vás pracovali v Hastingových továrnách a ocelárnách,“ řekl Kelsier. „Upřímně řečeno nevím, co z toho pro vás vyplyne. Ale každopádně je to vítězství pro nás pro všechny.

Aspoň na čas nebudete umírat v továrnách nebo pod bičem Hastingových dozorců.“

V hloučku to stále šumělo a jeden hlas nakonec vyjádřil obavu tak hlasitě, že ji slyšela i Vin. „Dům Hasting je pryč? A kdo nás bude živit?“

Oni jsou tak vyděšení, pomyslela si Vin. *Taková jsem já nikdy nebyla… že ne?*

„Pošlu vám zásilku jídla,“ slíbil Kelsier. „Na nějakou dobu vám vystačí.“

„Děláte toho pro nás tolik,“ ozval se jiný člověk.

„Nesmysl,“ namítl Kelsier. „Jestli mi to chcete oplatit, tak trochu napřimte záda. Nebojte se tolik. My máme na to je porazit.“

„Lidi jako vy, pane Kelsiere,“ řekla tiše jakási žena. „Ale ne my.“

„To byste se divila,“ poznamenal Kelsier, když hlouček začal uvolňovat místo matkám, které vedly dopředu děti. Jako by každý v místnosti chtěl, aby se jeho synové osobně s Kelsierem setkali. Vin to sledovala se smíšenými pocity. Parta měla ke Kelsierově stoupající popularitě u skaatů trochu výhrady, ale svorně k tomu mlčeli.

On se o ně opravdu stará, pomyslela si Vin, když se dívala, jak Kelsier zvedá do náruče malé dítě. *To není jen představení. On takový opravdu je – má lidi rád, a hlavně skaaty. Ale má je rád spíš jako rodič svoje děti než jako člověk své kolegy.*

Je to tak špatné? On je vlastně takovým tátou skaatů. On je pánem, jakého měli mít. Přesto si však připadala trochu nesvá, když sledovala ty temné špinavé tváře skaatských rodin s očima plnýma úcty a obdivu.

Kelsier se se skupinou rozloučil a omluvil se, že má schůzku. Odešli s Vin z přeplněné místnosti ven na požehnaný čerstvý vzduch. Cestou na Marshovu stanici klidařské hlídky Kelsier mlčel, i když kráčel poněkud rázněji.

Nakonec Vin potřebovala to ticho prolomit. „Chodíte k nim často?“

Kelsier přikývl. „Do několika domů denně. Je to takové zpestření toho, co dělám obvykle.“

Vraždění šlechticů a šíření falešných zpráv, pomyslela si Vin. *Ano, návštěva skaatů musí být opravdu příjemná změna.*

Místo schůzky bylo jen o pár ulic dál. Když k němu došli, Kelsier se zastavil ve dveřích a mžoural do černé tmy. Nakonec ukázal na slabě osvětlené okno. „Marsh řekl, že nechá svítit světlo, až ostatní obligátoři odejdou.“

„Oknem nebo po schodech?“ zeptala se Vin.

„Po schodech,“ odpověděl Kelsier. „Mělo by být odemčeno. Celý dům patří Ministerstvu. Nikdo tam nebude.“

Kelsier měl v obou věcech pravdu. Dům nebyl cítit zatuchlinou, takže nebyl opuštěný, ale na podlaze bylo patrné, že se tu moc nechodí. Rychle vyběhli po schodišti.

„Marsh by nám měl říct stanovisko Ministerstva k válce domů,“ poznamenal Kelsier, když vyšli do horního patra. Dveřmi probleskovala záře světla lampy. Otevřel a přitom řekl: „Doufejme, že se stráže nevrátí moc rychle. Škody už se nadělalo dost, ale stejně bych rád, kdyby válka ještě chvíli –“

Strnul ve dveřích a zastoupil Vin výhled.

Okamžitě spálila cín s olovem i samotný, skrčila se a poslouchala, jestli tam někdo není. Neslyšela nic. Bylo absolutní ticho.

„Ne…“ řekl Kelsier šeptem.

Potom si Vin všimla pramínku temně rudé tekutiny kolem Kelsierovy boty. Stál v louži, která pomalu skapávala na první schod.

Pro Pána Vládce, ne…

Kelsier vešel dovnitř. Vin šla za ním, ale už věděla, co ji čeká. Tělo leželo uprostřed místnosti roztrhané na kusy, bez kůže a s rozdrcenou hlavou. Sotva bylo poznat, že je to člověk. Zdi byly postříkané krví.

Copak může být tolik krve z jednoho těla? Bylo to stejné jako tenkrát v Camonově doupěti – jenže dnes tu byla jenom jedna oběť.

„Inkvizitor,“ řekla Vin šeptem.

Kelsier nedbal na kaluže krve a klekl si vedle Marshova těla. Zvedl ruku, jako by se chtěl dotknout těla bez kůže, ale zůstala mu strnulá uprostřed pohybu.

„Kelsiere,“ řekla Vin naléhavě, „tohle je čerstvá věc, ten inkvizitor tu ještě někde může být.“

Nepohnul se.

„Kelsiere!“ vykřikla na něho.

Zachvěl se a rozhlédl se kolem sebe. Očima se setkal s jejím pohledem a vrátil se do reality. Vypotácel se na nohy.

„Oknem," řekla Vin a utíkala přes místnost. Zastavila se však, když si všimla něčeho na malém stolku u zdi. Dřevěná noha stolu. Uražená a schovaná pod listem papíru. Vin ji popadla a s Kelsierem se vrhli do okna.

Kelsier se otočil a ještě jednou se podíval do místnosti. Potom vyskočil do tmy.

Sbohem, Marshi, řekla si v duchu Vin a vyskočila za ním.

* * *

„Myslím, že mě inkvizitoři podezírají," četl Dockson. Papír – list stočený v noze od stolu – byl bílý a čistý. Nebyla na něm ani kapka krve, kterou měl Kelsier na kalhotách a Vin na plášti.

Dockson seděl u stolu v Clubsově kuchyni a četl dál. „Moc jsem se vyptával. Vím, že poslali minimálně jeden dopis podplacenému obligátorovi, který mě údajně zacvičoval jako ministerského asistenta. Doufal jsem, že vyzvím tajemství, které povstání potřebuje – jak dělá Ministerstvo z Mistbornů inkvizitory? Proč jsou inkvizitoři silnější než normální allomanti? Jaké mají slabiny – pokud vůbec nějaké mají?

Bohužel jsem o inkvizitorech nezjistil skoro nic – i když stále žasnu nad politikařením uvnitř Ministerstva. Jako by se normální obligátoři vůbec nezajímali o to, co se děje venku, ale jen o prestiž, kterou získají tím, že budou co nejlépe a nejúspěšněji plnit příkazy Pána Vládce.

Inkvizitoři jsou ale jiní. Jsou Pánu Vládci mnohem oddanější než obligátoři – v tom je možná část rozdílu mezi těmito dvěma skupinami.

Ale myslím si, že už jsem blízko. Oni *mají* tajemství, Kelsiere. Mají slabost. Vím to jistě. Ostatní obligátoři si o tom šeptají, i když to nevědí.

Obávám se, že jsem zašel příliš daleko. Inkvizitoři mě sledují, pozorují, ptají se po mně. Připravuji tento vzkaz radši dopředu. Možná jsem příliš opatrný a není to ani nutné.

Možná ano."

Dockson zvedl oči. „To je… všechno."

Kelsier stál vzadu v kuchyni a jako obvykle se opíral zády o příborník. Tentokrát však postrádal svou obvyklou lehkovážnost. Stál se založenýma rukama a mírně skloněnou hlavou. Smutek a neochotu uvěřit u něho vystřídal jiný pocit – který Vin občas tušila doutnat v jeho pohledu. Obvykle když mluvil o šlechtě.

Zachvěla se. Jak tam stál, najednou si všimla jeho oblečení – tmavého mistpláště, černé košile s dlouhými rukávy a černých kalhot. V noci to byly prostě mimikry. Za světla však vypadal celý v černém děsivě.

Napřímil se a v místnosti zavládlo napětí.

„Řekněte Renouxovi, aby vyrazil," řekl Kelsier tiše pevným hlasem. „Může použít tu smluvenou historku – vrací se na své pozemky kvůli válce domů –, ale zítra ať je pryč. Pošlete s ním rváče a cínaře, ale řekněte mu, že jakmile bude den cesty za městem, musí opustit čluny a vrátit se sem."

Dockson se zarazil a potom se podíval na Vin a na ostatní. „Dobře…"

„Marsh všechno věděl, Doxi," řekl Kelsier. „Než ho zabili, tak to z něho určitě dostali – tak to dělají vždycky."

Nikdo nereagoval. Vin cítila závan chladu. Jejich hnízdo je prozrazeno.

„Do rezervního bejváku?" zeptal se Dockson. „Víš o něm jen ty a já."

Kelsier stroze přikývl. „Teď musíme do čtvrt hodiny odsud všichni pryč, včetně učňů. Za dva dny vás budu čekat v náhradním hnízdě."

Dockson zvedl oči, podíval se na Kelsiera a zamračil se. „Za dva dny? Kelle, co to plánuješ?"

Kelsier odešel ke dveřím. Otevřel je, pustil dovnitř mlhu a potom se podíval na ostatní očima pichlavýma jako bodce inkvizitorů.

„Zasáhli mě na nejcitlivějším místě. Já jim udělám totéž."

* * *

Walin se prodíral tmou, nahmatával si cestu těsnou jeskyní a tlačil se úzkými soutěskami. Posouval se stále níž a níž a hmatal prsty kolem sebe. Už si nevšímal škrábanců a ran.

Musím dál, musím dál… Ta trocha rozumu, o kterou ještě nepřišel, mu říkala, že tohle je jeho poslední den. Šest dní nic nenašel. Pokud se mu to nepodaří ani sedmý den, zemře.

Musím dál.

Nic neviděl, byl příliš hluboko pod povrchem a nedopadal sem ani sebemenší odraz slunečních paprsků. I bez světla si však uměl najít cestu. Měl jen dvě možnosti – nahoru a dolů. Pohyb do stran nebyl důležitý. Dokud půjde stále dolů, nemůže se ztratit.

Stále šátral rukama a hledal náznak hrubého krystalu. Dnes se nemůže vrátit, dokud nic nenajde, dokud…

Musím dál.

Najednou rukama nahmatal cosi měkkého a chladného. Bylo to mrtvé tělo zaklíněné mezi kameny. Postupoval dál. Těla nebyla v těsných jeskyních ničím neobvyklým – některá byla ještě čerstvá, většinou však nacházel už jenom kosti. Přemítal, jestli ti mrtví na tom vlastně nejsou lépe.

Musím dál.

V jeskyních neplatil čas. Většinou se vrátil nahoru vyspat – čekali tam sice dozorci s biči, ale měli i jídlo. Bylo bídné, jen aby neumřeli hlady, ale bylo lepší než hlad, který by ho přepadl, kdyby zůstal dole příliš dlouho.

Musím –

Náhle strnul. Ležel natěsnaný ve štěrbině ve skále a hledal si cestu dál. Prsty však stále pátral, i když už pomalu začínal ztrácet vědomí – stále sahal po stěnách a hledal.

Najednou se mu ruka zachvěla jakoby nedočkavostí. Ucítil krystaly. Ano, ano, jsou tam. Leží do kruhu, na okrajích jsou malé a uprostřed větší. Přímo ve středu kruhového útvaru jsou krystaly zahnuté dovnitř a opisují kapsovitý tvar stěny. Tady byly krystaly dlouhé a všechny měly roztřepaný ostrý okraj. Jako zuby kolem tlamy kamenné šelmy.

Nadechl se, pomodlil se k Pánu Vládci a strčil ruku do kruhového otvoru velikosti dlaně. Krystaly ho škrábaly a řezaly a způsobovaly dlouhé mělké řezné rány. Nedbal na bolest a vsunul ruku ještě hlouběji, až po loket, a prsty hledal…

Tady! Nahmatal uprostřed kapsy malý kámen – vzniklý záhadným odkapáváním krystalů –, hathsinskou geodu.

Dychtivě ji sevřel do ruky a vytáhl. Přitom si znovu rozdíral ruku o ostré okraje díry lemované krystaly. Choval malou kamennou kouli v náruči a těžce radostně oddychoval.

Dalších sedm dní. Bude žít dalších sedm dní.

Než ho úplně zmůže hlad a slabost, vydal se Walin na namáhavý výstup zpátky nahoru. Protahoval se štěrbinami a šplhal po výčnělcích ve skále. Někdy musel uhnout doleva nebo doprava, aby se dostal zpod převisu. Vždycky však byla cesta nahoru. Měl jen dvě možnosti – nahoru nebo dolů.

Bedlivě naslouchal, jestli neuslyší někoho z ostatních. Už párkrát viděl, jak staršího skaata při výstupu zabil někdo z mladších, aby mu ukradl geodu. Naštěstí nikoho nepotkal. To bylo dobře. Byl už starší – dost starý na to, že se neměl nikdy pokoušet krást na plantáži svého pána.

Snad si ten trest zaslouží. Snad si zaslouží i v hathsinských dolech zemřít.

Ale nezemřu dnes, pomyslel si, když nakonec ucítil čerstvý vzduch. Venku byla noc. Bylo mu to jedno. Mlha už mu nevadila. Ani bití už mu nevadilo. Byl na to příliš unavený. Walin začal šplhat ze štěrbiny – jedné z mnoha v malém údolí zvaném Hathsin. Potom však strnul.

Nad ním se tyčila mužská postava. Muž byl zahalený ve velkém plášti, který vypadal jako roztrhaný na proužky. Podíval se na Walina. Byl tichý, ale impozantní. Vztáhl k Walinovi ruku.

Walin se vyděsil. Muž ho však chytil za ruku a vytáhl ven.

„Jdi!“ řekl mu tiše uprostřed vířící mlhy. „Většina stráží je mrtvých. Sežeň co nejvíc vězňů a utečte odsud. Máš geodu?“

Walin se znovu vyděsil a přitiskl si dlaň s geodou na prsa.

„Dobrý,“ řekl muž. „Rozlom ji a uvnitř najdeš kousek kovu – je hrozně cenný. Prodej ho v podsvětí kdekoli ve městě, kam se dostaneš. Dostaneš za něj tolik peněz, že z nich budeš žít několik let! Tak rychle jdi! Nevím, za jak dlouho spustí poplach!“

Walin zmateně ustoupil dozadu. „Kdo… kdo jste?“

„Já jsem ten, kým ty budeš za chvíli,“ řekl muž a postavil se nad štěrbinu. Kolem něho vlály stuhy jeho pláště a splývaly s mlhou. Otočil se k Walinovi. „Já jsem ten, co přežil Hathsin.“

* * *

Kelsier se podíval dolů na temnou štěrbinu ve skále a poslouchal, jak v dálce utíkají vězni.

„A teď jsem se vrátil," řekl šeptem. Znovu ucítil staré jizvy a vrátily se mu vzpomínky. Vzpomínky na měsíce, po které se prodíral štěrbinami a rozdíral si ruce o ostré krystaly, na měsíce hledání – každý den jenom jednu, aby mohl žít dál.

Je opravdu schopen vrátit se dolů do těch stísněných tichých hlubin? Zvedl ruce a podíval se na jizvy. Byly bílé a vystouplé.

Ano. Pro ten její sen je.

Postavil se nad štěrbinu a vlezl dovnitř. Spálil cín a okamžitě slyšel zdola praskání.

Cín mu osvítil i štěrbinu, co měl pod sebou. I když se rozšiřovala, větvila se do mnoha směrů – bylo to něco mezi štěrbinou, tunelem a jeskyní. Už viděl první díru s krystaly atia – či spíše její zbytky. Dlouhé stříbřité krystaly byly polámané.

Používání allomancie v okolí krystalů atia způsobovalo jejich chvění. Proto využíval Pán Vládce k těžbě otroky a ne allomanty.

A teď opravdová zkouška, pomyslel si Kelsier a protáhl se hlouběji do štěrbiny. Spálil železo a okamžitě spatřil několik modrých paprsků směřujících dolů k dírám s atiem. I když přímo v nich geody s atiem většinou nebyly, vedly modré paprsky ke krystalům. Bylo v nich reziduální množství atia.

Kelsier se zaměřil na jeden z paprsků a lehce zatáhl. Jeho cínem zbystřený sluch zaregistroval dole chvění a praskání.

Kelsier se usmál.

Před třemi lety, když stál nad zkrvavenými mrtvolami dozorců, kteří zabili Mare, si poprvé všiml, že dokáže pomocí železa vycítit, kde je atium. Tenkrát ještě allomancii nerozuměl a nevyznal se ani ve svých vlastních allomantických schopnostech, ale už tenkrát dostal ten nápad. A zosnoval plán pomsty.

Plán se vyvíjel a zahrnul mnohem víc, než co měl původně v záměru. Jednu jeho klíčovou součást však stále přechovával ve skrytu duše. Najde geody s atiem. A zničí je allomancii.

Byly jedinou možností, jak získat atium, v celé Finální říši.

Vy jste se mě snažily zničit, pomyslel si, a postupoval stále hlouběji do štěrbiny. *Nadešel čas, abych stejnou čest prokázal i já vám.*

Už jsme blízko. Je zvláštní, že v těchto horských výšinách se konečně cítíme volní a zbaveni tlaku Bezednosti. Chvíli trvalo, než jsem přišel na to, jaké to je.

To jezero, co Fedik dole objevil – vidím ho ze skalního útesu. Vypadá odtud pohádkověji. Má zvláštní, skoro kovový lesk. Skoro mě mrzí, že jsem ho nepožádal o trochu vody z něho.

Možná právě jeho zájem rozzuřil to mlžné stvoření, které jde za námi. Možná proto ho napadlo a probodlo ho svým neviditelným nožem.

Ten útok mě kupodivu uklidnil. Aspoň vím, co ostatní viděli. To je znamení, že ještě nejsem šílený.

33

„Tak… tohle je ono?“ zeptala se Vin. „K našemu plánu, myslím.“ Ham pokrčil rameny. „Jestli inkvizitoři z Marshe dostali informace, vědí všechno. Nebo přinejmenším vědí dost. Budou vědět, že jsme měli v plánu zaútočit na palác a že chceme využít války domů jako zástěrky. Teď už Pána Vládce z města nedostaneme a už vůbec ho nepřinutíme, aby poslal stráže z paláce do města. Nevypadá to dobře, Vin.“

Vin seděla tiše a přemýšlela o tom. Ham seděl se zkříženýma nohama na špinavé podlaze a opíral se o zeď. Rezervní hnízdo byl vlhký sklep jen se třemi místnostmi, kde to bylo cítit plísní a sazemi. Jednu místnost si pro sebe zabrali Clubsovi učni, i když Dockson všechno ostatní služebnictvo před tímto přesunem poslal pryč.

Breeze stál u zadní zdi. Občas se znechuceně podíval na špinavou podlahu a zaprášené židličky a raději zůstal stát. Vin nechápala, proč si s tím dělá hlavu – v tomhle prostředí si stejně neudrží oblečení čisté – vždyť je to doslova díra v zemi.

Breeze nebyl jediný, koho toto dobrovolné vyhnanství rozčilovalo. Vin slyšela několik učňů reptat, že se měli raději nechat sebrat Ministerstvem. Přesto však první dva dny nikdo nevycházel ven, pokud to nebylo nevyhnutelné. Uvědomovali si, v jakém jsou nebezpečí. Marsh mohl dát inkvizitorům i popisy a přezdívky jednotlivých lidí z party.

Breeze zakroutil hlavou. „Pánové, možná je na čase tuhle akci zabalit. Dělali jsme, co jsme mohli, a když uvážíte, jak dopadl náš původní plán – postavit armádu – tak, myslím, se nám toho povedlo celkem dost."

Dockson vzdychl. „No, rozhodně ze zásob dlouho žít nemůžeme – zvlášť když Kell naše peníze rozdává skaatům." Seděl u stolu, který byl jediným kusem nábytku v místnosti, a své nejdůležitější knihy, poznámky a smlouvy měl jako vždycky uspořádané v úhledných stozích. S neskutečnou efektivitou sebral veškeré papíry, které by mohly poskytnout jakoukoli informaci o jejich plánu.

Breeze přikývl. „Já se na změnu docela těším. Tohle bylo hezký, byli jsme nadšení a stálo to za to, ale pracovat s Kelsierem je občas trochu vyčerpávající."

Vin se zamračila. „Vy v tyhle partě nezůstanete?"

„Záleží na tom, jaká bude další akce," odpověděl Breeze. „My jsme jiná parta, než jaký jsi znala. My pracujeme, když chceme, ne proto, že nám to dá někdo příkazem. Vyplatí se nám vybírat si, do čeho půjdeme a do čeho ne. Odměna je vždycky velká, ale riziko taky."

Ham se usmál a složil si ruce za hlavou. Na špínu už vůbec nehleděl. „Nedivíš se ani, jak jsme mohli skončit u téhle akce? Takový riziko a nic za to."

„Vůbec nic," přisvědčil Breeze. „Teď už se k atiu nikdy nedostaneme. Kelsierova slova o altruismu a práci pro skaaty sice byla hezká, ale já jsem stejně pořád doufal, že si do tý pokladnice aspoň trochu hrábnu."

„Je to tak," přisvědčil Dockson, když zvedl hlavu od papírů. „Ale nestálo to za to? Všechno, co jsme udělali a čeho jsme dosáhli?"

Breeze a Ham se odmlčeli a potom oba pokývali hlavou.

„Proto jsme taky zůstali," řekl Dockson. „Kell to sám říkal – vybral si nás, protože věděl, že zkusíme něco jiného, co by nám stálo za cenný cíl. Jste dobrý lidi, i ty, Breezi. Tak se do mě přestaňte navážet."

Vin se usmála nad známou narážkou. Všichni litovali Marshe, ale tihle chlapíci prostě věděli, jak dál, navzdory ztrátám. Nakonec to opravdu byli svým způsobem skaati.

„Válka domů," řekl Ham líně a usmál se. „Kolik šlechticů už je po smrti, co myslíte?"

„Stovky, přinejmenším," řekl Dockson, aniž by zvedl hlavu. „Všichni padli nenasytnou rukou jiného šlechtice."

„Přiznám se, že jsem o tomhle všem pochyboval," řekl Breeze. „Ale naruší to ekonomiku, nemluvě o stabilitě vlády… no, máš pravdu, Docksone, za tohle to stálo."

„To bych tedy řekl," napodoboval Ham Breezovu staromódní dikci.

Budou mi chybět, pomyslela si Vin s lítostí. *Třeba mě Kelsier vezme s sebou na další akci.*

Ozval se hluk ze schodiště a Vin se reflexivně stáhla do stínu. Rozvrzané dveře se otevřely a dovnitř vešla známá postava v černém. Mistplášť nesl přes ruku a vypadal naprosto vyčerpaně.

„Kelsiere!" vykřikla Vin a vyběhla ze stínu.

„Nazdar všichni," řekl unaveným hlasem.

Tuhle únavu znám, pomyslela si Vin. *Dlouho pálil cín s olovem. Kde byl?*

„Jdeš pozdě, Kelle," řekl Dockson a ani teď nezvedl hlavu od knih.

„Není nad důslednost," řekl Kelsier, odhodil mistplášť na podlahu, protáhl se a sedl si. „Kde jsou Clubs se Špukem?"

„Clubs vzadu spí," řekl Dockson. „A Špuk jel s Renouxem. Předpokládali jsme, že s ním budeš chtít poslat nejlepšího cínaře."

„Dobrý nápad," řekl Kelsier, zhluboka vydechl, zavřel oči a opřel se o stěnu.

„Vážený pane," poznamenal Breeze, „vypadáte hrozně."

„Není to tak hrozný, jak to vypadá – cestou domů jsem párkrát i odpočíval, dokonce jsem se i na pár hodin vyspal."

„Ale kde jsi *byl?*" zeptal se Ham přímo. „My jsme tady trnuli hrůzou, že někde děláš nějaký… no, pitomosti."

„No,“ poznamenal Breeze, „to my jsme předpokládali, že děláš pitomosti. Jenom nás zajímalo, jak moc velká pitomost je to tentokrát. Tak co to bylo? Zavraždil jsi arciprelana? Popravil deset šlechticů? Ukradl kabát Pánu Vládci rovnou ze zad?“

„Zničil jsem hathsinský doly,“ řekl Kelsier tiše.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho.

„Víte,“ řekl nakonec Breeze, „člověk by předpokládal, že už jsme se mohli naučit ho nepodceňovat.“

„Zničil?“ zeptal se Ham. „Jak jsi mohl zničit hathsinské doly? Vždyť jsou to jen díry v zemi!“

„No, já jsem nezničil doly jako takový,“ vysvětloval Kelsier. „Já jsem jen zatřásl krystaly, které produkují geody atia.“

„Všema?“ zeptal se Dockson strnule.

„Všema, který jsem našel,“ odpověděl Kelsier. „Určitě několik set ohnisek. Bylo to mnohem jednodušší teď, když mám k dispozici allomancii!“

„Krystaly?“ zeptala se Vin zmateně.

„Krystaly atia,“ řekl Dockson. „V nich vznikají geody – myslím, že asi nikdo přesně neví, jak – a ty mají uprostřed kuličky atia.“

Kelsier přikývl. „Právě kvůli těm krystalům nemůže Pán Vládce poslat do dolů allomanty. Když se v blízkosti krystalů používá allomancie, začnou se chvět a zničí je to. Potom trvá stovky let, než se zase obnoví.“

„Stovky let, kdy nedávají žádné atium,“ dodal Dockson.

„A tak jste…“ Vin se zarazila.

„Tak jsem prostě na nějakých tři sta let stopnul těžbu atia ve Finální říši.“

Elend. Dům Venture. Mají doly na starost. Jak se Pán Vládce zachová, až tohle zjistí?

„Ty blázne,“ řekl Breeze tiše s očima dokořán. „Na atiu stojí celá ekonomika Finální říše – tím, že má Pán Vládce v rukou atium, vlastně ovládá šlechtu. Sice se nedostaneme k jeho zásobám, ale tohle bude mít přesně stejný dopad. Ty požehnanej šílence… ty jsi *geniální!*“

Kelsier se jízlivě usmál. „Děkuji za obě poklony. Už byli inkvizitoři v Clubsově obchodě?“

„Naše hlídka je neviděla,“ řekl Dockson.

„Výborně,“ řekl Kelsier. „Možná z Marshe nic nedostali. Přinejmenším si neuvědomujou, že jsou prozrazené pozice jejich

klidařských hlídek. Teď jestli vám to nevadí, půjdu spát. Zítra nás čeká velký plánování.“

Všichni ztichli.

„Plánování?“ zeptal se nakonec Dox. „Kelle… my jsme… tak nějak dospěli k názoru, že bychom se měli stáhnout. Vyvolali jsme válku domů a ty jsi právě zruinoval říšskou ekonomiku. Když je náš plán prozrazený… Nečekáš přece, že bychom ještě mohli udělat něco víc, ne?“

Kelsier se usmál, vstal a odešel do vedlejší místnosti. „Promluvíme si o tom zítra.“

* * *

„Co myslíte, že má za lubem, Sazede?“ zeptala se Vin. Seděla na stoličce vedle ohniště, na kterém Sazed připravoval odpolední svačinu. Kelsier spal celou noc a ještě nevstal.

„Já opravdu nevím, slečno,“ odpověděl Sazed a ochutnal jídlo. „I když mi zrovna tahle chvíle – kdy se město chvěje v základech – připadá jako ideální příležitost k útoku na Finální říši.“

Vin zamyšleně seděla. „Já si myslím, že bychom měli šanci ten palác obsadit – Kelsierovi o to vždycky hrozně šlo. Ale jestli dostal Pán Vládce varování, tak budou ostatní proti tomu. Navíc nemáme dost vojáků. Ham a Breeze jich nikdy nenabrali tolik, kolik potřebujeme.“

Sazed pokrčil rameny.

„Třeba má Kelsier nějaký úmysl s Pánem Vládcem,“ přemítala Vin.

„Možná.“

„Sazede?“ začala Vin pomalu. „Vy sbíráte legendy, ne?“

„Jako memorista sbírám spoustu věcí,“ odpověděl. „Legendy, příběhy, náboženství. Když jsem byl mladý, jiný memorista mi vyprávěl všechno, co věděl, abych to uložil a přidal k tomu další.“

„A slyšel jste tu legendu o jedenáctém kovu, co na ni Kelsier tak často naráží?“

Sazed se zarazil. „Ne, slečno. Slyšel jsem o tom až od pana Kelsiera, bylo to pro mě nové.“

„Ale on se dušuje, že je to pravda,“ řekla Vin. „A já… mu věřím, ani sama vlastně nevím proč.“

„Je velmi pravděpodobné, že jsou legendy, o kterých nevím," řekl Sazed. „Kdyby memoristi věděli všechno, tak už by po ničem nemuseli pátrat."

Vin poněkud nejistě přikývla.

Sazed stále míchal polévku. Vypadal tak… důstojně i při tak podřadné práci. Byl ve stevardském a nehleděl na to, jak jednoduchou práci vykonává. Prostě okamžitě převzal úkoly služebnictva, které museli propustit.

Na schodišti se ozvaly rychlé kroky. Vin sebou trhla a seskočila ze stoličky.

„Slečno?" ozval se Sazed.

„Někdo je na schodech," řekla Vin a sunula se ke dveřím.

Do místnosti vtrhl jeden z učňů – Vin měla pocit, že se jmenuje Tase. Teď, když byl Lestibournes pryč, byl Tase jejich hlavním cínařem.

„Na náměstí se shromažďujou lidi," řekl Tase a ukázal ven.

„Co se děje?" zeptal se Dockson, který právě vyšel z vedlejší místnosti.

„Kolem fontán je plno lidí, pane Docksone," řekl chlapec. „Mluví se o tom, že budou další popravy."

Trest za Hathsin, pomyslela si Vin. *Tak to moc dlouho netrvalo.*

Dockson se zachmuřil. „Jdi a vzbuď Kella."

* * *

„Já se chci jít podívat," řekl Kelsier a vyšel z místnosti. Na sobě měl skaatské oblečení.

Vin se zvedl žaludek. *Zase?*

„Vy všichni si dělejte, co chcete," řekl Kelsier. Vypadal mnohem lépe než předchozí den večer. Vyčerpání bylo pryč, místo něho byl opět plný charakteristické síly, která už k němu pro Vin neodmyslitelně patřila.

„To jsou asi popravy za to, co jsem provedl v dolech," pokračoval Kelsier. „Budu se na to dívat – protože jsem to vlastně nepřímo způsobil."

„Ty za to nemůžeš, Kelle," řekl Dockson.

„Můžeme za to všichni," odpověděl Kelsier stroze. „Ne že bychom tím páchali přímo zlo – ale pravda je, že kdyby nebylo nás,

tihle lidi by nemuseli umřít. Takže myslím, že jediné, co pro ně můžeme udělat, je být při tom, až budou umírat, a vzdát jim poctu.“

Otevřel dveře a vyšel nahoru po schodech. Ostatní šli pomalu za ním. Jen Clubs, Sazed a učni zůstali v bezpečí uvnitř.

Vin vyšla po zatuchlém schodišti a připojila se k ostatním na špinavé ulici uprostřed skaatské čtvrti. Z oblohy padal popel a velké vločky se líně snášely k zemi. Kelsier už šel po ulici s davem a ostatní – Breeze, Ham, Dockson a Vin – utíkali za ním, aby ho dohonili.

Jejich bezpečný úkryt nebyl od Fontánního náměstí daleko. Kelsier se však zastavil kus před ním. Kolem něho nepřítomně pochodovaly davy skaatů. V dálce zvonily zvony.

„Kelle?“ ozval se Dockson.

Kelsier dal hlavu na stranu. „Vin, slyšíš to?“

Zavřela oči a spálila cín. *Soustřeď se,* poručila si. *Jak to říkal Špuk. Zapomeň na šourající se nohy a hlučící dav. Neposlouchej vrzání dveří a dech lidí kolem sebe. Poslouchej…*

„Koně,“ řekla, ztlumila cín a otevřela oči. „A vozy.“

„Káry,“ řekl Kelsier a otočil se k ulici. „Vězeňské káry. Přijíždějí tamhle odtud.“

Podíval se nahoru na domy kolem sebe, chytil se okapu a pomalu se šplhal nahoru. Breeze zvedl oči v sloup, šťouchl do Docksona a kývl směrem k budově, ale Vin a Ham spálili cín a lehce šplhali za Kelsierem.

„Tamhle,“ řekl Kelsier a ukázal k ulici kousek od nich. Vin sotva rozeznala řadu vězeňských vozů směřující k náměstí.

Dockson a Breeze se dostali na střechu oknem. Kelsier zůstal na svém místě na kraji střechy a vyhlížel vězeňské káry.

„Kelle,“ řekl Ham starostlivě. „O čem přemýšlíš?“

„Jsme sice ještě dost blízko náměstí,“ řekl pomalu. „Ale nejedou s nima inkvizitoři – přijdou rovnou z paláce jako posledně. Nemůže tam být víc než stovka vojáků.“

„Stovka je ale dost, Kelle,“ řekl Ham.

Kelsier jako by nevnímal. Udělal krok dopředu až na samý okraj střechy. „Já to zastavím… Já je zachráním.“

Vin se postavila vedle něho. „Kelle, možná s nima moc stráží není, ale náměstí je odtud jen kousek. A je plný vojáků, nemluvě o inkvizitorech!“

Ham jí kupodivu nepodpořil. Otočil se a podíval se na Docksona a na Breeze. Dox mlčel a potom pokrčil rameny.

„Copak jste se všichni zbláznili?“ vyděsila se Vin.

„Počkejte,“ řekl Breeze a přimhouřil oči. „Já sice nejsem žádnej cínař, ale nejsou ti vězni nějak moc pěkně oblečení?“

Kelsier strnul a potom zaklel. Bez varování skočil ze střechy a dopadl doprostřed davu na ulici.

„Kelle!“ volala za ním Vin. „Co –“ Potom se zarazila, zvedla hlavu k červenému kotouči slunce a sledovala pomalu přijíždějící řadu vězeňských kár. Spálila cín a poznala postavu sedící vpředu v prvním voze.

Špuk.

* * *

„Kelsiere, co se to děje?“ dožadovala se a utíkala za ním po ulici.

Trochu zpomalil. „Viděla jsem v prvním voze Renouxe a Špuka. Ministerstvo asi sebralo Renouxův konvoj – v těch klecích je jejich služebnictvo a celý personál včetně stráží, který jsme najali, aby hlídaly dům.“

Sebrali Renouxův konvoj… pomyslela si Vin. *Ministerstvo už určitě ví, že je Renoux falešný. Tak to z Marshe nakonec přece jen dostali.*

Za nimi vyběhl z budovy na ulici Ham. Breeze a Dockson byli pomalejší.

„Musíme rychle!“ řekl Kelsier a znovu přidal.

„Kelle!“ Vin ho popadla za rukáv. „Kelsiere, nemůžete je zachránit, hlídají je, navíc je den a jsme uprostřed města. Zabijou vás!“

Zastavil se, otočil se a podíval se Vin zklamaně do očí. „Ty nechápeš, o co tu jde, viď, Vin? Nikdy jsi to nechápala. Už jsem se jednou od tebe nechal zastavit, tam nahoře na kopci nad tou bitvou. Ale teď to neudělám. Tentokrát zasáhnu.“

„Ale…“

Setřásl její sevření. „Ještě se pořád musíš učit, abys pochopila, co je přátelství, Vin. Jednou si to snad uvědomíš.“

Potom vyrazil za kárami s vězni. Ham se přehnal kolem Vin a prodíral si cestu mezi skaaty.

Vin chvíli bezradně stála. Na hlavu jí padal popel. Potom ji dohonil Dockson.

„Je to bláznovství," vykoktala. „To nemůžeme, Doxi. Nejsme nezranitelní."

Dockson se ušklíbl. „Ale nejsme ani bezmocní."

Dosupěl k nim Breeze a ukazoval k postranní ulici. „Tam. Musíte mě dostat na místo, odkud uvidím na vojáky."

Vin se nechala odtáhnout s nimi. Náhle se jí strach začal mísit se zahanbením.

Kelsiere…

* * *

Kelsier odhodil několik prázdných lahviček, jejichž obsah spolkl. Zatřpytily se ve vzduchu a rozbily o dlažbu. Proplížil se jednou z postranních uliček a vyběhl na děsivě prázdnou hlavní ulici.

Začaly k němu dojíždět vězeňské káry. Dojely na volné prostranství na křižovatce. Byly to obdélníkové zamřížované vozíky k prasknutí nacpané lidmi, jejichž tváře důvěrně znal. Služebnictvo, vojáci, hospodyně – někteří patřili k povstalcům, ale mnozí z nich byli jen obyčejní lidé. Žádný si nezasloužil smrt.

Už zemřelo příliš mnoho skaatů, pomyslel si a spálil kovy. *Stovky. Tisíce. Statisíce.*

Dnes už ne. Už nikdy.

Odhodil minci a vymrštil se velkým obloukem do vzduchu. Vojáci zvedli hlavu a ukazovali na něho. Kelsier přistál přesně v jejich středu.

Chvíli bylo ticho, než se vojáci vzpamatovali. Kelsier se skrčil a kličkoval mezi nimi. Z oblohy stále padal popel.

Potom zatlačil.

S výkřikem spálil ocel a začal tlačit směrem ven. Soustředil veškerou svou allomantickou sílu a tlačil vojáky za jejich kovové krunýře směrem od sebe. Několik desítek jich vylétlo do vzduchu a upadli na své kolegy nebo vrazili do zdí.

Lidé křičeli. Kelsier se otočil, zatlačil na skupinu vojáků a vyletěl směrem k vězeňskému vozu. Narazil do něj, rozdmýchal ocel a chytil se rukou kovových mříží.

Vězni se překvapeně choulili dozadu. Kelsier mříž vytrhl, rozdmýchal cín s olovem a hodil ji na přibližující se vojáky.

„Utečte!“ volal na vězně, vyskočil a lehce dopadl na ulici. Otočil se.

A ocitl se tváří v tvář vysoké postavě v hnědém plášti. Zastavil se, a když vysoký muž zvedl ruce, sundal si kápi a odhalil bodce místo očí, ustoupil o krok dozadu.

Inkvizitor se usmál a Kelsier slyšel v postranních ulicích kroky. Desítky. Stovky.

* * *

„Sakra!“ zaklel Breeze, když náměstí zaplavili vojáci. Dockson zatáhl Breeze do postranní uličky. Vin šla za nimi, držela se ve stínu a poslouchala, jak na křižovatce křičí vojáci. „Cože?“ zeptala se.

„Inkvizitor!“ řekl Breeze a ukázal na postavu v plášti proti Kelsierovi.

„Co?“ řekl Dockson a vstal.

To byla past, pomyslela si Vin s hrůzou. Na náměstí se začalo z postranních ulic valit vojsko. *Kelsiere, uteč!*

* * *

Kelsier zatlačil na vojáka, který ležel na zemi, a odletěl dozadu přes jednu z vězeňských kár. Přistál ve dřepu a podíval se na jednu z vojenských jednotek. Mnoho vojáků mělo místo zbraní hole a nemělo brnění. Protimistingová jednotka.

Inkvizitor vyletěl do vzduchu skrz padající popel a s hlasitým žuchnutím přistál vedle Kelsiera. Dal se do smíchu.

To je on. Ten inkvizitor od minule.

„Kde je ta holka?“ zeptal se tiše.

Kelsier otázku ignoroval. „Copak, jen jeden?“ zeptal se.

Inkvizitor se rozesmál ještě víc. „Los určil mě.“

Kelsier rozdmýchal cín s olovem a uhnul ke straně, jakmile inkvizitor vytáhl dvě obsidiánové sekery. Náměstí už bylo celé ucpané vojáky. Z vězeňských vozů slyšel výkřiky.

„Kelsiere! Pane Kelsiere! Prosím!“

Kelsier tiše zaklel, když se na něho inkvizitor vrhl. Zatáhl za jeden z dosud plných vězeňských vozů a vymrštil se nad skupinu vojáků. Skočil na vůz a snažil se osvobodit jeho obyvatele. Vůz se zatřásl. Kelsier zvedl hlavu právě včas, aby stačil uhnout před stvůrou s ocelovýma očima, která se na něho zubila ze střechy vozu.

Zatlačil a odletěl dozadu. Cítil svist ve vzduchu, jak mu kolem hlavy proletěla sekera. Hladce přistál, ale okamžitě musel znovu uskočit, protože na něho zaútočila skupina vojáků. Zatáhl za jeden vůz jako za kotvu a současně za spadlou mříž, kterou už jednou na vojáky hodil. Mříž vyletěla do vzduchu a dopadla na skupinu vojáků.

Zezadu zaútočil inkvizitor, ale Kelsier stačil uskočit. Proti němu však přes dlažbu letěla mříž. Když ho minula, zatlačil a vymrštil se do vzduchu.

Vin měla pravdu, pomyslel si zklamaně. Zdola ho ďábelskýma očima sledoval inkvizitor. *Neměl jsem do toho jít.* Pod ním vojáci obklíčili skaaty, které osvobodil.

Měl bych utéct – zkusit toho inkvizitora setřást. Už se mi to párkrát povedlo.

Avšak… nemohl. Neuteče, tentokrát ne. Už udělal příliš mnoho kompromisů. I kdyby ho to mělo stát cokoli, ty vězně *musí* osvobodit.

A potom, jak začal padat dolů, zahlédl skupinu mužů, jak běží na křižovatku. Měli zbraně, ale neměli uniformy. A v jejich čele utíkala známá postava.

Ham! Tak tam jsi šel.

* * *

„Co je to?“ zeptala se Vin dychtivě a natahovala krk, aby dohlédla na náměstí. Nad hlavou jí letěl Kelsier a za ním temná postava.

„Jedna naše vojenská jednotka,“ řekl Dockson. „Přivedl je asi Ham.“

„Kolik jich je?“

„Měli jsme je na různých místech tak po stovkách.“

„To budou ale v nevýhodě.“

Dockson přikývl. Vin se postavila. „Jdu taky!“

„Ne, nikam nepůjdeš," řekl Dockson stroze a přitáhl ji za plášť zpátky. „Nechci, aby se opakovalo to, co minule, když ses s jednou z těchhle přišer setkala."

„Ale…"

„Kell to zvládne," řekl Dockson. „Zůstane tam tak dlouho, dokud Ham s armádou neosvobodí vězně. A potom uteče. Dívej se."

Vin se vrátila. Breeze si tiše mumlal. „Ano, máš strach. Soustřeď se na to. Všechno ostatní pusť z hlavy. Prožívej jenom ten strach. Bojuje spolu inkvizitor s Mistbornem – ty se do toho nechceš zaplést…"

Vin se dívala na náměstí. Viděla, jak jeden voják odhodil hůl a utekl. *Bojovat se dá i jinak,* uvědomila si a klekla si vedle Breeze. „Jak bych mohla pomoct?"

* * *

Kelsier znovu uhnul pře inkvizitorovou ranou a Hamova jednotka mezitím zaútočila na říšské vojáky a začala si razit cestu mezi vězeňskými kárami. Útok odvrátil pozornost řadových vojáků. Byli rádi, že se bitka mezi Kelsierem a inkvizitorem posunula o kus dál.

Kelsier zahlédl, jak se stranou houfují skaati a zabírají ulice kolem malého náměstí. Bitka upoutala pozornost všech, kteří čekali na Fontánním náměstí u popraviště. Kelsier viděl, jak si další vojenské oddíly snaží prorazit cestu k bojišti, avšak tisíce skaatů v ulicích jim v tom bránily.

Inkvizitor se rozmáchl a Kelsier se skrčil. Inkvizitor už evidentně dostával vztek. Po straně se dostali Hamovi muži k jednomu z vězeňských vozů, zlomili zámek a vypustili vězně na svobodu. Zbytek Hamovy armády zdržoval říšské vojáky, zatímco vězni prchali.

Kelsier se smál a sledoval vzteklého inkvizitora. Inkvizitor tiše zavrčel.

„Valette!" křičel odkudsi hlas.

Kelsier se v šoku otočil. Jakýsi šlechtic si prodíral cestu mezi vojáky k bojišti. V ruce měl hůl a vedle sebe dva muže z ochranky. Většinou ale procházel bez úhony, protože ani jedna strana nechtěla ublížit šlechtici.

„Valette!“ křičel znovu Elend Venture. Otočil se k jednomu z vojáků. „Kdo dovolil zaútočit na konvoj Lorda Renouxe! Kdo to povolil!“

Výborně, pomyslel si Kelsier a koutkem oka sledoval inkvizitora. Inkvizitor na něho vrhal nenávistné pohledy.

No, jen se na mě hezky zaměř, pomyslel si Kelsier. *Já tu budu jen tak dlouho, dokud Ham neosvobodí vězně. A potom ti pláchnu.*

Inkvizitor se rozmáchl a přitom náhodou sťal hlavu jednomu z prchajících sluhů.

„Tak to ne!“ zařval Kelsier, když viděl, jak se bezvládné tělo zhroutilo inkvizitorovi k nohám. Inkvizitor popadl další oběť a zvedl sekyru.

„Tak dobře,“ řekl Kelsier a hodil do sebe obsah dalších lahviček. „Tak jo. Chceš se poprat se mnou? Tak pojď.“

Inkvizitor se rozesmál, odhodil ženu, kterou držel v ruce, a postoupil ke Kelsierovi.

Kelsier zahodil dvě korkové zátky a vypil obsah obou lahviček najednou. Potom je odhodil stranou. V hrudi mu vzplanuly kovy a plály stejně divoce jako jeho zášť. Vzali mu bratra. Vzali mu ženu. Rodinu, přátele a hrdiny. Všichni jsou mrtví.

Chceš, abych se pomstil? pomyslel si. *Máš to mít!*

Kelsier se zastavil kousek před inkvizitorem. Zaťal pěsti, rozdmýchal ocel a silně zatlačil. Lidi kolem to odhodilo, jako by je zasáhla vlna neviditelné síly. Kolem Kelsiera a inkvizitora se otevřelo volné prostranství.

„Tak jdeme na to,“ řekl Kelsier.

Nikdy jsem nechtěl, aby se mě někdo bál. Jestli něčeho lituji, tak toho, že jsem v někom vyvolal strach. Strach je nástroj tyranů. Když je však ve hře osud celého světa, je třeba použít všechny nástroje.

34

Mrtví a umírající padali na dlažební kameny. Na ulicích se shromažďovali skaati. Vězni křičeli a volali jeho jméno. Ulice spalovalo horko začouzeného slunce.

Z oblohy padal popel.

Kelsier se vrhl dopředu, rozdmýchal cín s olovem a vytáhl dýky. Spálil atium. Inkvizitor také. Oba měli zřejmě dostatečně velkou zásobu na dlouhý boj.

Kelsier dvakrát máchl dýkou a zamířil na inkvizitora. Ten se krčil ve víru atiových stínů a potom se rozmáchl sekyrou.

Kelsier vyskočil. Pálil cín s olovem, a tak nabral neuvěřitelnou výšku. Těsně minul letící sekyru. Zatlačil na skupinu vojáků za sebou a vymrštil se dopředu. Oběma nohama zasáhl inkvizitorův obličej, prudce vykopl a otočil se ve vzduchu.

Inkvizitor zavrávoral. Jak Kelsier padal, zatáhl za vojáka a odmrštil se dozadu. Vojáka to vyhodilo a řítil se na Kelsiera. Oba vyletěli do vzduchu.

Kelsier spálil železo a zatáhl za skupinu vojáků po pravé straně. Přitom prvního vojáka nepustil a stále za něho tahal. Tím se dostal do klíčové pozice. Kelsier odletěl stranou a voják – jako by byl s Kelsierem spojený neviditelným řetězem – vyletěl širokým obloukem jako míč na provaze.

Nešťastný voják vletěl do inkvizitora a oba upadli na mříž prázdného vězeňského vozu.

Voják se v bezvědomí zhroutil na zem. Inkvizitor se odrazil o železnou mříž a upadl na ruce a na kolena. Po tváři mu přes tetování kolem očí stékal pramínek krve. Usmíval se. Stál pevně na nohou, jako by se nic nestalo.

Kelsier dopadl na zem a tiše klel. Inkvizitor neuvěřitelnou rychlostí popadl za mříž prázdný vězeňský vůz a vytrhl ho z podvozku.

Hergot sakra!

Otočil se a mrštil masivní kovovou klec po Kelsierovi, který stál jen kousek od něho. Nebyl čas uhnout. Za ním stál dům. Kdyby zatlačil a chtěl postoupit dozadu, rozdrtilo by ho to.

Zatímco se na něho řítila klec, vyskočil a zatlačil ocelí a vletěl dveřmi do letící kovové klece. Uvnitř se otočil a zatlačil všemi směry. Když klec narazila na budovu, držel se přesně uprostřed. Klec se kutálela a poskakovala po zemi. Kelsier se držel ve vzduchu pod horní částí klece. Skrz mříže viděl, jak ho inkvizitor sleduje ve víru atiových stínů uprostřed mračna ozbrojených vojáků. Uznale pokýval hlavou.

Kelsier zatlačil a spálil cín s olovem, aby se chránil. Klec se rozletěla na všechny strany, kovová střecha vylétla do vzduchu a mříže odletěly do stran. Kelsier zatáhl za mříž za sebou a zatlačil na mříž před sebou. Mříže vyletěly proti inkvizitorovi.

Ten zvedl ruku a jejich dráhu snadno odklonil. Kelsier je však následoval svým tělem, mohutně zatlačil ocelí a vrhl se proti inkvizitorovi. Přitom se ukotvil o jednoho z vojáků. Ten vykřikl a odletěl z bojiště. Inkvizitor vyskočil, zatlačil na něho a srazil ho k zemi.

Inkvizitor vyletěl do vzduchu. Kelsier zatlačil na skupinu vojáků, čímž zpomalil svůj let, a směřoval za inkvizitorem. Za ním dopadla na zem střecha klece a vytrhla ze země několik dlažebních kamenů. Kelsier se od ní odrazil a vyletěl nahoru.

Kolem něho vířily vločky popela. Inkvizitor se před ním otočil a zatlačil na něco dole. Okamžitě změnil směr a mířil přímo na Kelsiera.

Srážka hlavou. To by pro chlapíka, který nemá místo očí bodce, nemuselo dopadnout dobře. Kelsier okamžitě zatlačil na vojáka a vrhl se skokem dolů. Inkvizitor mu proletěl šikmo nad hlavou.

Kelsier rozdmýchal cín s olovem a narazil do vojáka, kterého k sobě předtím přitáhl. Oba se roztočili ve vzduchu. Naštěstí to nebyl voják z Hamovy armády.

„Promiň, kámo," řekl Kelsier a odskočil stranou.

Voják odletěl opačným směrem a narazil do domu, protože se od něho Kelsier odrazil, aby se vyhoupl vysoko nad bojiště. Dole se Hamova hlavní jednotka dostala konečně k poslednímu vězeňskému vozu. Přihlížejícím davem skaatů se však prodíralo několik dalších jednotek říšské armády. Byla mezi nimi i velká skupina lučištníků vyzbrojená šípy s obsidiánovými hroty.

Kelsier zaklel a seskočil dolů. Lučištníci zaujali strategické pozice a chystali se k útoku na bojující dav. Zabijí přitom i své vlastní vojáky, ale hlavní nápor půjde na prchající vězně.

Kelsier dopadl na dlažbu. Zatáhl stranou za odhozené mříže z vězeňské klece a přitáhl je k sobě.

Lučištníci zamířili. Viděl však jejich atiové stíny.

Vzal mříž, uhnul stranou a namířil mříž mezi lučištníky a vězně.

Lučištníci vystřelili.

Kelsier popadl mříž, spálil ocel a železo, zatlačil na oba konce mříže a za opačné konce zatáhl. Mříž vyletěla do vzduchu a okamžitě se divoce roztočila. Odhodila většinu letících šípů stranou.

S rachotem dopadla na zem mezi rozházené šípy. Lučištníci zůstali ohromeně stát. Kelsier znovu uskočil ke straně a potom za mříž zatáhl a vyhodil ji do vzduchu. Zatlačil a poslal ji proti lučištníkům. Když začali křičet a padat k zemi, otočil se a hledal skutečného soupeře.

Kde se ta stvůra schovává?

Podíval se na chaotické náměstí. Muži se rvali, někteří utíkali, jiní umírali a každý měl v Kelsierových očích mračno atiových stínů. V tomto případě však stíny zbytečně zmnohonásobovaly pohyby všech lidí na bojišti a přispívaly k celkovému zmatku.

Přicházeli stále noví a noví vojáci. Mnoho Hamových mužů padlo, někteří utekli – naštěstí stačilo odhodit zbraň a vmísit se do davu skaatů. Větší starost měl Kelsier o poslední vězeňský vůz – seděli v něm Renoux se Špukem. Ham s armádou osvobozovali vězně odzadu dopředu. Kdyby se chtěli dostat k Renouxovi nejdřív, museli by projít kolem ostatních vozů a vězně nechat v nich.

Ham evidentně nechtěl odejít dřív, než Špuka s Renouxem osvobodí. Kde bojoval Ham, tam se drželi i jeho vojáci. Nebylo divu, že se Mistingům pracujícím s cínem s olovem říká rváči. Jejich útoky byly velmi precizní a prozíravé. Ham útočil prostou silou a rychlostí, odhazoval nepřátelské vojáky z cesty a způsoboval ztráty jejich jednotkám. Dovedl svou padesátičlennou jednotku až k poslednímu vozu. Jakmile se k němu dostali, Ham ustoupil, aby odrazil skupinu nepřátelských vojáků, a jeden z jeho mužů zatím zlomil zámek na voze.

Kelsier se hrdě usmál, očima však stále hledal inkvizitora. Hamovi zbývalo už jen málo lidí, ale nepřátelští vojáci byli evidentně otřeseni odhodláním skaatských povstalců. Kelsierovi muži bojovali do posledního dechu – přes všechny překážky to bylo jejich jedinou velkou předností.

Tak to chodí, když je člověk konečně přesvědčí, aby bojovali. Tohle všechno se v nich skrývá. Jen to z nich dostat…

Renoux vystoupil z vozu, ustoupil stranou a sledoval, jak utíká jeho služebnictvo. Najednou se vedle něho z davu vynořila dobře oblečená postava a popadla ho za sako.

„Kde je Valette?“ zeptal se Elend Venture naléhavě. Jeho zoufalý hlas dolehl až ke Kelsierovu cínem zbystřenému sluchu. „Ve kterém je voze?“

Chlapče, už mi začínáš lézt na nervy, pomyslel si Kelsier a prodíral si cestu mezi vojáky směrem k vozu.

Zezadu vyskočil přes hromadu vojáků inkvizitor. Dopadl na střechu klece. Klec se zachvěla. V každé ruce svíral v pařátech obsidiánovou sekyru. Podíval se na Kelsiera a usmál se a potom seskočil z vozu a vrazil sekyru Renouxovi do zad.

Kandra sebou trhla a vytřeštila oči. Potom se inkvizitor vrhl na Elenda. Kelsier si nebyl jistý, jestli ho ta stvůra poznává. Možná si myslí, že je to člen Renouxovy rodiny. A možná je jí to jedno.

Kelsier na chvíli zaváhal.

Inkvizitor zvedl sekyru a chystal se udeřit.

Ona ho má ráda.

Kelsier silně rozdmýchal ocel, dokud mu v hrudi neplanula přímo jako Popelečné hory. Vyrazil proti vojákům, které měl za sebou – desítky jich srazil k zemi –, a vrhl se na inkvizitora, než stačil spustit napřaženou ruku.

Sekera mu vyletěla z ruky a dopadla na dlažbu. Kelsier popadl inkvizitora za krk a oba se svalili na zem. Tam ho začal pažemi posílenými cínem s olovem škrtit. Inkvizitor chytil Kelsiera za ruce a snažil se je dostat ze svého těla. *Marsh měl pravdu,* pomyslel si Kelsier. *Ono se to bojí o život. V tom případě je možné to zabít.*

Inkvizitor lapal po dechu. Kovové bodce mu čněly z očí pár centimetrů od Kelsierova obličeje. Kelsier zahlédl po straně Elenda, jak couvá.

„Holka je v pořádku!“ cedil přes zaťaté zuby. „Nebyla v konvoji. Jděte!“

Elend se nejistě zastavil. Vtom se objevil jeden z mužů jeho ochranky. Nechal se jimi odvléci.

To snad není pravda! Já jsem právě zachránil šlechtice, pomyslel si Kelsier a usilovně se přitom snažil udusit inkvizitora. *To bys měla, holka, ocenit.*

Inkvizitor pomalu Kelsierovy ruce oddálil. Začal se znovu smát.

Ti teda mají sílu!

Inkvizitor Kelsiera odstrčil a potom zatáhl za vojáka, a tím se klouzavým pohybem posunul přes dlažbu. Přitom narazil do mrtvoly a přepadl dozadu. Postavil se na nohy. Krk měl rudý od Kelsierova sevření a plný rýh od jeho nehtů. Přesto se stále smál.

Kelsier zatlačil na vojáka a také sklouzl dopředu. Po straně viděl Renouxe, jak se opírá o vězeňský vůz. Kelsier zachytil jeho pohled a kývl.

Renoux upadl na zem a vzdechl. V zádech měl stále sekyru.

„Kelsiere!“ křičel Ham přes dav.

„Jděte!“ volal na něho Kelsier. „Renoux je mrtvý.“

Ham se podíval na Renouxovo tělo a přikývl. Vrátil se ke své jednotce a vydal rozkazy.

„Ty z Hathsinu,“ ozval se chraplavý hlas.

Kelsier se otočil. Inkvizitor se vrhl dopředu uprostřed atiových stínů. Cín s olovem mu dodal mrštnost.

„Ty z Hathsinu,“ řekl. „Vyzval jsi mě na souboj. Musím zabíjet ještě víc skaatů?“

Kelsier rozdmýchal kovy. „Nikdo neřekl, že už jsme hotoví.“ Usmál se. Měl strach, cítil se dotčený, ale zároveň vzrušený. Vždycky si ve skrytu duše přál setrvat a bojovat až do posledních sil.

Vždycky ho zajímalo, jestli by přemohl inkvizitora.

* * *

Vin stála a zoufale se snažila přehlédnout dav.

„Co je?“ zeptal se Dockson.

„Zdálo se mi, že jsem zahlédla Elenda!“

„Tady? To je blbost, kde by se tu vzal?“

Vin se začervenala. *Nejspíš ano.* „Ale i tak bych tam chtěla pořádně vidět.“ Skočila na kraj uličky.

„Buď opatrná,“ nabádal ji Dockson. „Kdyby tě ten inkvizitor viděl…“

Vin přikývla a vyšplhala se nahoru po zídce. Jakmile byla dost vysoko, aby viděla na náměstí, začala hledat známé tváře. Dockson měl pravdu – Elenda nebylo nikde vidět. Jeden z vozů – ten, kterému inkvizitor utrhl klec – byl povalený na bok. Kolem dupali koně obklíčení bojujícím davem skaatů.

„Vidíš něco?“ zavolal na ni Dockson.

„Renoux leží na zemi!“ řekla Vin a spálila cín. „Vypadá to, že má v zádech sekyru.“

„To je otázka, jestli mu to ublíží nebo ne,“ řekl Dockson tajemně. „Já toho o kandrách moc nevím.“

Kandra?

„Co vězni?“ volal Dox.

„Všichni jsou na svobodě,“ odpověděla Vin. „Klece jsou prázdný. Doxi, tam je nějak strašně moc skaatů!“ Vypadalo to, jako by se všichni z Fontánního náměstí přesunuli na křižovatku, kde se odehrával boj. Křižovatka ležela v dolíku a ulice, které se z ní rozbíhaly nahoru do kopce do všech stran, byly přeplněné skaaty.

„Ham je na svobodě!“ řekla Vin. „Nikde ho nevidím – mrtvého ani živého. Špuk taky zmizel.“

„A Kell?“ zeptal se Dockson naléhavě.

Vin se zarazila. „Bojuje s inkvizitorem.“

* * *

Kelsier rozdmýchal cín s olovem a inkvizitora uhodil. Opatrně se vyhýbal kovovým diskům z druhé strany bodců, které mu čněly zepředu z hlavy místo očí. Zabořil mu pěst do žaludku a inkvizitor zavrávoral. Zavrčel, uhodil Kelsiera do obličeje a srazil ho k zemi.

Kelsier zakroutil hlavou. *Co je potřeba k tomu, aby člověk tu potvoru zabil?* pomyslel si, zvedl se na nohy a couvl.

Inkvizitor postupoval dopředu. Někteří vojáci se snažili najít v davu Hama a jeho muže, jiní jen stáli a přihlíželi. O bitkách mezi dvěma silnými allomanty se často hovořilo, ale málokdy byly k vidění. Vojáci i skaati stáli bez dechu a s hrůzou v očích bitku sledovali.

Je silnější než já, přiznal si Kelsier a s obavami sledoval inkvizitora. *Ale síla není všechno.*

Přitáhl si k sobě drobné kovové předměty z okolí – kovové helmy, ocelové meče, mince, dýky. Všechny je mrštil proti inkvizitorovi. Stále pálil atium, aby inkvizitor viděl každý letící předmět v mračnu stínů.

Inkvizitor tiše zaklel a odklonil letící předměty od sebe. Kelsier toho využil a přitáhl si je zpátky. Potom je znova všechny vrhl proti inkvizitorovi. Ten je všechny odmrštil do protisměru a Kelsier je nechal spadnout. Jakmile na ně však inkvizitor přestal tlačit, přitáhl si je zpátky.

Vojáci říšské armády se seskupili do kruhu a všechno bedlivě sledovali. Kelsier zatlačil na jejich kovové krunýře a vymrštil se do vzduchu. Rychle měnil polohu, a tím inkvizitora dezorientoval a mohl vrhnout všechny kovové předměty přesně tam, kam chtěl.

* * *

„Hlídej mi přezku na pásku," řekl Dockson a namáhavě se vyšplhal na zídku vedle Vin. „Kdybych padal, tak za mě zatáhni, abys mě přibrzdila, jo?"

Vin přikývla, ale moc Doxe neposlouchala. Sledovala Kelsiera. „Ten je tedy neuvěřitelnej!"

Kelsier létal vzduchem ve všech směrech a nohama už se vůbec nedotýkal země. Kolem něho létaly kovové předměty a reagovaly na to, jak tlačil nebo táhl. Ovládal je tak zručně, že se zdálo, jako by byly živé. Inkvizitor je vztekle odrážel, ale nestačil je všechny sledovat.

Já jsem Kelsiera podcenila, pomyslela si Vin. *Myslela jsem si, že není tak dobrý jako Mistingové, protože dělá moc věcí najednou. Ale není to pravda. Tohle on umí. Jeho specialita je* tohle – *tlačit a tahat za předměty s mistrovskou přesností.*

Železo a ocel jsou taky kovy, které mě učil on sám. Možná věděl, proč.

* * *

Kelsier se otočil a proletěl vírem kovových předmětů. Jakmile se některý dotkl země, hned si ho přitáhl zpátky. Předměty se pohybovaly po přímých drahách a Kelsier mezi nimi kličkoval a ostřeloval jimi inkvizitora.

Inkvizitor se zmateně točil. Chtěl vyskočit nahoru, ale Kelsier mu poslal nad hlavu několik větších kusů kovu. Inkvizitor na ně musel zatlačit, a tím vybočil ze své dráhy.

Jedna železná tyč ho zasáhla do obličeje.

Zavrávoral a tetování kolem očí mu zmizelo v kaluži krve. Ze strany ho zasáhla ocelová přilba a odhodila ho dozadu.

Kelsier po něm házel kovové předměty stále rychleji. S jejich rychlostí rostla i jeho zášť a vztek. „To ty jsi zabil Marshe?“ zařval a nečekal na odpověď. „Byl jsi u toho, když mě tenkrát odsoudili?“

Inkvizitor zvedl ruku a odrazil další vlnu kovových předmětů. Odpotácel se dozadu a opřel se o převrácenou dřevěnou káru.

Kelsier slyšel, jak vrčí. Davem náhle projela vlna síly, která porážela vojáky a Kelsierovi odhodila všechny kovové předměty pryč.

Kelsier je nechal být. Vrhl se dopředu proti inkvizitorovi a přitom sebral ze země uvolněný dlažební kámen. Inkvizitor se k němu obrátil, Kelsier zařval a máchl kamenem. Sílu mu tentokrát víc než cín s olovem dodal vztek.

Zasáhl inkvizitora přímo mezi oči. Inkvizitor upadl hlavou dozadu na převrácenou káru. Kelsier znovu zaútočil a opakovaně tloukl inkvizitora do hlavy kamenem.

Inkvizitor křičel bolestí a natáhl prsty s drápy proti Kelsierovi, jako by se chystal ke skoku. Potom se najednou zastavil a znovu narazil hlavou do dřevěné káry. Bodce, které mu vzadu čněly z hlavy, mu Kelsierův kámen zarazil do dřeva.

Kelsier se smál a inkvizitor křičel vzteky a snažil se vyprostit hlavu z dřevěného vozíku. Kelsier se otočil ke straně a podíval se po předmětu, který tu před chvíli zahlédl. Převalil mrtvé tělo a zvedl ze země obsidiánovou sekyru. V rudém slunečním světle se zablesklo její nabroušené ostří.

„To jsem rád, že jsem se k tomuhle nechal přemluvit," řekl tiše. Potom se oběma rukama rozmáchl sekyrou. Projela skrz inkvizitorův krk až do dřeva.

Inkvizitorovo tělo se zhroutilo na dlažbu. Hlava zůstala na místě přibodnutá vlastními bodci k dřevěné káře a zírala nelidským pohledem do prázdna.

Kelsier se otočil k davu a najednou se cítil k smrti unavený. Na těle ho bolely desítky podlitin a ran a ani si neuvědomil, že ztratil plášť. Díval se vzdorovitě na vojáky a všem ukazoval odhalené jizvy.

„To je ten, co přežil Hathsin!" řekl šeptem kdosi v davu.

„Zabil inkvizitora…" ozval se další hlas.

Skaati v okolních ulicích začali skandovat jeho jméno. Vojáci se rozhlédli kolem sebe a s hrůzou si uvědomili, že jsou obklíčení. Skaati se začali tlačit blíž a Kelsier cítil jejich vztek i naději.

Možná to nemusí jít zrovna tak, jak jsem si myslel, proběhlo mu hlavou vítězoslavně. *Možná ani nemám –*

A potom to uhodilo. Jako hrom, jako mrak, když zastíní slunce, jako pár prstů, které rychlým stiskem udusí hořící svíčku. Na emoce shromážděných skaatů dopadla tvrdá drtící ruka. Lidé se vyděsili a výkřiky utichly. Oheň, který v nich Kelsier zapálil, byl příliš mladý.

Tak blízko… pomyslel si.

Nahoru vyjížděl osamocený černý vůz a začal zpomalovat na Fontánním náměstí.

Přijel Pán Vládce.

* * *

Vin se málem pustila, když ji zasáhl ten depresivní tlak na emoce. Spálila měď, ale – jako obvykle – stále ještě slabě cítila drtící ruku Pána Vládce.

„Pán Vládce!" řekl Dockson. Vin nedokázala rozeznat, jestli zaklel nebo jen komentuje. Skaatům, kteří zaplnili celé prostranství, aby mohli sledovat bitvu, se nějak podařilo udělat černému kočáru místo. Projel špalírem lidí až na náměstí, pokryté mrtvolami.

Vojáci ustoupili a Kelsier naopak vykročil dál od povalené káry, aby se mohl podívat na přijíždějící vůz.

„Co to dělá?“ zeptala se Vin Docksona, který si našel pozici na vyvýšeném místě. „Proč neuteče? Tohle není inkvizitor – to není soupeř do boje!“

„To je, Vin,“ řekl Dockson hlasem plným obav. „Na tohle on celou dobu čekal. Na příležitost utkat se s Pánem Vládcem – na příležitost dokázat ty svoje legendy.“

Vin se otočila zpátky k náměstí. Vůz zastavil.

„Ale…“ řekla nakonec. „Ten jedenáctý kov. Má ho?“

„Určitě.“

Kelsier vždycky říkal, že Pán Vládce je jeho úkol, pomyslela si Vin. *Nám ostatním dal za úkol šlechtu, stráže a Ministerstvo. Ale tohle… tohle si Kelsier vždycky nechával pro sebe.*

Pán Vládce vystoupil z vozu a Vin spálila cín a vyklonila se dopředu. Vypadal jako…

Člověk.

Na sobě měl černo-bílou uniformu, která připomínala šlechtický oblek, ale byla honosnější. Kabát mu sahal až na paty, a když šel, táhl ho po zemi. Vestu neměl barevnou, ale černou, s bohatým bílým zdobením. Jak Vin slyšela, na prstech se mu blýskaly prsteny, symbol jeho moci.

Jsem o tolik silnější než ty, napovídaly prsteny, *že vůbec nevadí, jestli mám na těle kov nebo ne.*

Pán Vládce byl pohledný. Vlasy měl černé jako uhel a pleť bledou, byl vysoký a sebejistý. A byl mladý – mladší, než Vin čekala, dokonce mladší než Kelsier. Prošel přes náměstí. Mrtvolám se vyhýbal a skaaty jeho ochránci vytlačili dál.

Najednou se řadou vojáků prodrala malá skupinka lidí. Byli vyzbrojeni vším možným a vedl je člověk s povědomou tváří. Jeden z Hamových rváčů.

„Za moji ženu!“ vykřikl, zvedl kopí a zamířil.

„Za Lorda Kelsiera!“ vykřikli další čtyři.

Ne… proběhlo hlavou Vin.

Pán Vládce si jich však nevšímal. Vůdce rebelů vykřikl a proťal mu kopím hruď.

Pán Vládce však šel dál. Kopí mu čnělo z těla. Vojáka obešel.

Rebel se zastavil, potom popadl kopí svého kolegy a znovu je vrazil Pánu Vládci do hrudi. Ten však znovu nedbal a šel dál – jako by byli tito vojáci i jejich zbraně pod jeho důstojnost.

Voják ustoupil a otočil se. Jeho kolegové už umírali pod sekyrami inkvizitora. Ta záhy dopadla i na rebelského vůdce a inkvizitor stál nad jejich mrtvolami a šklebil se.

Pán Vládce šel dál se dvěma kopími v hrudi – jako by o nich ani nevěděl. Kelsier stál a čekal. V poničeném skaatském oblečení vypadal jako trhan. Přesto stál hrdě. Před klidněním Pána Vládce se nesklonil.

Pán Vládce se zastavil kousek před ním, až se jedno z kopí v jeho těle téměř dotýkalo Kelsierova hrudníku. Kolem nich poletoval černý popel, kroužil a vířil ve větru. Na náměstí panovalo hrobové ticho – i inkvizitor přerušil svou krvavou práci. Vin se vykláněla a tiskla se na cihlovou zídku.

Udělej něco, Kelsiere! Začni pálit ten kov!

Pán Vládce se podíval na inkvizitora, kterého Kelsier zabil. „Tihle jsou dost cenní.“ Mluvil tak důrazně, že Vin, když spálila cín, slyšela zřetelně každé slovo.

„Tebe už jsem jednou zabil,“ řekl Pán Vládce a otočil se ke Kelsierovi zády.

„Zkusil jste to,“ odpověděl Kelsier pevným zvučným hlasem, který se nesl přes celé náměstí. „Ale mě zabít nemůžete, Pane Tyrane. Já totiž zastupuju to, co se vám zabít *nikdy* nepodařilo, ať jste se snažil, jak jste uměl. Já jsem naděje.“

Pán Vládce se pohrdavě ušklíbl. Ležérně zvedl ruku a zasadil Kelsierovi takovou ránu, že ji Vin slyšela přes celé náměstí.

Kelsier se zapotácel a upadl. Kolem něho se utvořila kaluž krve.

„NE!“ křičela Vin.

Pán Vládce vytrhl jedno kopí ze svého těla a propíchl jím Kelsierovu hruď. „Popravy můžou začít,“ prohlásil, otočil se ke svému vozu, vytrhl si z hrudi druhé kopí a zahodil je.

Zavládl zmatek. Vojáci se na vyzvání inkvizitorů obrátili proti lidem a začali na ně útočit. Přijeli další inkvizitoři na černých koních a v odpoledním slunci se jim leskly ebenově černé sekyry.

Vin jako by to neviděla. „Kelsiere!“ křičela. Jeho tělo zůstalo na místě, kam upadl, z hrudi mu čnělo kopí a kolem něho se zvětšovala kaluž krve.

Ne! Ne! NE! Skočila ze zídky, zatlačila na lidi okolo a vymrštila se nad bojiště. Doskočila doprostřed podivně prázdného náměstí – Pán Vládce byl pryč a inkvizitoři zabíjeli jednoho skaata za druhým. Vrhla se ke Kelsierovi.

Z obličeje mu zbyla sotva polovina. I ta polovina se však usmívala a jedním mrtvým okem se dívala na rudočernou oblohu. Z ní na ni lehce dopadaly vločky popela.

„Kelsiere, ne…“ šeptala Vin a po tvářích jí proudem tekly slzy. Hmatala mu po těle a hledala puls. Žádný nebyl.

„Říkal jsi, že tě nemůže zabít!“ křičela. „Co bude s tvým plánem? S jedenáctým kovem? *A se mnou?*“

Nehýbal se. Vin přes slzy skoro neviděla. *To není možné. Vždycky říkal, že nejsme nezranitelní…, ale myslel mě. Ne sebe. Ne Kelsiera. On byl nezranitelný.*

Měl být.

Kdosi ji popadl, ale bránila se a křičela.

„Musíme jít, Vin,“ řekl Ham. Zastavil se a podíval se na Kelsiera, jako by se ujišťoval, že je vůdce party opravdu mrtvý.

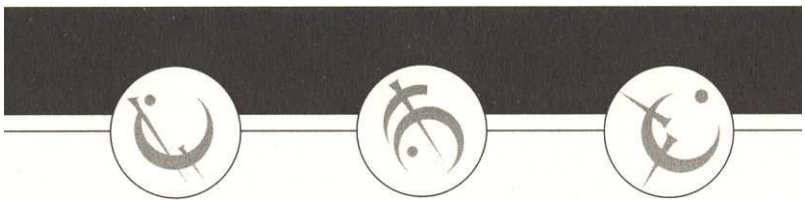
Potom ji táhl pryč. Vin se ještě trochu bránila, ale postupně ochabovala. Odkudsi z dálky slyšela Reenův hlas.

Vidíš. Já jsem ti říkal, že tě opustí. Já jsem tě varoval.

Já jsem ti sliboval…

KONEC ČTVRTÉ ČÁSTI

ČÁST PÁTÁ

TI, KDO VĚŘÍ V ZAPOMENUTÝ SVĚT

Vím, co se stane, když zvolím špatně. Musím být silný; nesmím se o svou sílu nechat připravit.

Protože jsem viděl, co se stane, když se o ni připravit nechám.

35

Jestli se mnou chcete pracovat, řekl Kelsier, *žádám vás jen o jedno – musíte mi věřit.*

Vin nehnutě splývala v mlze. Vířila kolem ní jako tichý proud. Nad ní, kolem ní, pod ní. Všude.

Věř mi, Vin, řekl. *Věřila jsi mi natolik, že jsi skočila z hradeb a já jsem tě chytil. Budeš mi muset věřit zase.*

Chytím tě.

Chytím tě…

Připadala si, jako by nebyla skutečná. Uprostřed mlhy a z mlhy. Jak jí závidí. Nemusí myslet. Nemá starosti.

Nic ji nebolí.

Já jsem ti věřila, Kelsiere, pomyslela si. *Já jsem ti věřila – a ty jsi mě nechal padnout. Sliboval jsi, že v téhle partě zrádci nejsou. A co je tohle? Co tvoje zrada?*

Splývala v mlze. Uhasila cín, aby lépe viděla právě mlhu. Byla vlhká, chladila na kůži. Jako slzy mrtvého člověka.

Proč už by na tom vlastně záleželo? pomyslela si a podívala se nahoru. *Proč by vůbec na něčem záleželo? Co jsi mi to říkal, Kelsiere? Že jsem nepochopila? Že se ještě musím naučit pochopit, co je to přátelství? A co ty? Ani jsi s ním nebojoval.*

Znovu ho viděla před očima. Pán Vládce ho srazil jedinou přezíravou ranou. Ten, co přežil Hathsin, zemřel jako úplně obyčejný člověk.

To proto ses tak bránil slíbit, že mě nikdy neopustíš?

Přála si, aby mohla prostě… zmizet. Odplout. Proměnit se v mlhu. Kdysi toužila po svobodě – a potom se jí zdálo, že ji získala. Ale byl to omyl. To nebyla svoboda, tenhle smutek, ta díra, co v ní zbyla.

Bylo to jiné než tenkrát, když ji opustil Reen. V čem? Reen byl aspoň upřímný. Vždycky říkal, že ji jednou opustí. Kelsier ji vodil za nos, mluvil o důvěře a o lásce, Reen aspoň mluvil pravdu.

„Já už tohle znova nechci," šeptala do mlhy. „Nemůžeš si mě prostě vzít?"

Mlha však neodpovídala. Dál vířila – hravě, bezstarostně, netečně. Stále jiná – ale přesto – tak nějak – stále táž.

„Slečno?" ozval se zdola nejistý hlas. „Slečno, jste to vy, tam nahoře?"

Vin vzdychla, spálila cín, uhasila ocel a sklouzla dolů. Letěla mlhou a mistplášť jí vlál kolem těla. Tiše doskočila na střechu jejich nového bezpečného úkrytu. Kousek od ní stál Sazed vedle kovového žebříku, po kterém lezly hlídky nahoru.

„Ano, Sazede?" řekla unaveně a sebrala tři mince, které jí dělaly kotvu jako trojnohý stojan. Jedna byla zmačkaná a ohnutá – to byla ta, o kterou se tenkrát před tolika měsíci s Kelsierem přetlačovali.

„Nezlobte se, slečno," řekl Sazed. „Jen jsem chtěl vědět, kam jste odešla."

Pokrčila rameny.

„To je podivně klidná noc," řekl Sazed.

„Truchlivá noc." Po Kelsierově smrti byly zmasakrovány stovky skaatů a další stovky byly ušlapány na cestě k útěku.

„Zajímalo by mě, jestli jeho smrt vůbec něco znamenala," řekla tiše. „Ztratili jsme asi daleko víc, než jsme zachránili."

„Zabili je zlí lidé, slečno."

„Ham se často ptá, co to vůbec je, ‚zlí', jestli to vůbec existuje."

„Pan Hammond rád klade otázky," řekl Sazed, „ale už nepřemýšlí o odpovědích. Zlí lidé existují… stejně tak, jako existují dobří."

Vin zakroutila hlavou. „V Kelsierovi jsem se spletla. Nebyl to dobrý člověk – byl to obyčejný lhář. Nikdy neměl v plánu porazit Pána Vládce."

„Možná," odpověděl Sazed. „Nebo možná nikdy neměl příležitost ten plán uskutečnit."

„Vy to říkáte, jako byste mu pořád věřil." Vin se otočila, došla na konec rovné střechy a dívala se na tiché město zahalené do stínů.

„Já mu věřím, slečno," řekl Sazed.

„Jak to? Jak můžete?"

Sazed zakroutil hlavou a došel k ní. „Víra není jen věc do dobrých časů a slunných dnů, řekl bych. K čemu je víra – k čemu je důvěra –, když to po prvním neúspěchu vzdáte?"

Vin se zamračila.

„Každý snadno uvěří tomu, co má vždycky úspěch, slečno. Ale porážka… no, to je potom těžké věřit dál, pevně a opravdově."

Vin zakroutila hlavou. „Kelsier si to nezaslouží."

„Vy to tak nemyslíte, slečno," řekl Sazed klidně. „Vy se zlobíte pro to, co se stalo. Trápíte se."

„Myslím to tak," řekla Vin a cítila, jak jí po tváři stéká slza. „On si nezaslouží naši důvěru. Nikdy si ji nezasloužil."

„Skaati si ale myslí něco jiného – vyprávějí si o něm legendy. Já se sem budu muset vrátit a zaznamenat je."

Vin se zamračila. „Vy byste zaznamenával legendy o Kelsierovi?"

„Jistě," odpověděl Sazed. „Já sbírám všechny druhy víry."

Vin se ušklíbla. „Tohle ale není víra jako náboženství, Sazede. To je Kelsier."

„Já s vámi nesouhlasím. Pro skaaty je Kelsier určitě něco jako forma božstva."

„Ale já jsem ho *znala*," namítla Vin. „Nebyl to žádný prorok ani Bůh. Byl to obyčejný člověk."

„Mnoho Bohů a proroků jsou obyčejní lidé, řekl bych," poznamenal Sazed tiše.

Vin zakroutila hlavou. Chvíli stáli mlčky a dívali se do noci. „Co ostatní?" zeptala se nakonec.

„Dohadují se, co dál," řekl Sazed. „Myslím, že se rozhodli odejít jednotlivě z Luthadelu a najít si azyl v jiném městě."

„A… vy?"

„Já musím na sever – domů, tam, kam patří memoristé –, abych se podělil o vědomosti, které jsem nastřádal. Musím říct bratrům a sestrám o deníku – hlavně o našem předkovi jménem Rashek. Jeho příběh je velmi poučný, řekl bych.“

Odmlčel se a potom se na ni podíval. „Na tuhle cestu s sebou nikoho vzít nemůžu, slečno. Místa, kde sídlí memoristé, jsou přísně tajná.“

Samozřejmě, pomyslela si Vin. *Samozřejmě odejde taky.*

„Já se vrátím,“ slíbil.

To určitě. Jako všichni ti před tebou.

V partě měla na čas pocit, že ji někdo potřebuje, ale vždycky věděla, že to jednou skončí. Je čas vrátit se na ulici. Zase být sama.

„Slečno…“ začal Sazed pomalu. „Slyšíte to?“

Pokrčila rameny. Ale… něco se skutečně ozývalo. Hlasy. Zamračila se a došla na druhou stranu domu. Byly stále silnější, už je bylo slyšet i bez cínu. Naklonila se přes okraj střechy.

Dole na ulici stála skupina skaatů, asi deset. *Zlodějská parta?* přemýšlela Vin, když k ní došel Sazed. Z domů vycházelo stále více skaatů a skupina rostla.

„Pojďte,“ řekl skaat, který stál vpředu před skupinou. „Mlhy se nebojte! Copak se sám pán z Hathsinu nejmenoval Pán mlh? Copak neříkal, že se mlhy nemáme co bát? No jo, bude nás chránit. Dokonce nám dá sílu.“

Protože vycházelo stále více skaatů, aniž by se jim v mlze něco stalo, další dostávali odvahu a skupina rostla velmi rychle.

„Dojděte pro ostatní,“ řekla Vin.

„Dobrý nápad,“ poznamenal Sazed a rychle seběhl po žebříku.

„Vaši přátelé, vaše děti, vaši otcové, matky, manželky a blízcí,“ pokračoval muž, zvedl lucernu a držel ji vysoko nad hlavou, „leží mrtví tady nedaleko. Pán Vládce nemá ani tolik cti, aby po svém vraždění uklidil!“

V davu to souhlasně zašumělo.

„A i kdyby po něm uklidit nechal,“ pokračoval muž, „bude on sám kopat hroby? Ne! Budeme je kopat my. Lord Kelsier to říkal.“

„Lord Kelsier!“ přisvědčilo několik mužů. Skupina už byla dost velká a přidávali se k ní i ženy a mladí.

Žebřík zaskřípal. To mohl být jedině Ham. Brzy po něm přišel Sazed a potom Breeze, Dockson, Špuk a dokonce i Clubs.

„Lord Kelsier!“ volal muž dole. Přibývalo pochodní, až postupně prosvětlily mlhu. „Lord Kelsier za nás dnes bojoval! Zabil nesmrtelného inkvizitora!“

V davu znovu souhlasně zašumělo.

„Ale potom zemřel!“ někdo vykřikl.

Nastalo ticho.

„A co jsme my udělali, abychom mu pomohli?“ zeptal se vůdce. „Bylo nás tam hodně – tisíce. Pomohli jsme mu? Ne! Čekali jsme a dívali jsme se, i když bojoval za nás. Stáli jsme jako přikovaní a nechali jsme ho padnout. Dívali jsme se, jak umírá!

Nebo jsme mu snad pomohli? Co tam na tom náměstí řekl? Že ho Pán Vládce nikdy doopravdy nezabije! Lord Kelsier je Pán mlh. Copak tu není s námi?“

Vin se otočila k ostatním. Ham se díval dolů a Breeze jen pokrčil rameny. „Ten chlap se evidentně zbláznil. Nějaký náboženský fanatik.“

„Já vám řeknu, kamarádi!“ křičel muž pod nimi. Dav se stále rozrůstal a přibývalo luceren a pochodní. „Řeknu vám pravdu! *Lord Kelsier za mnou přišel dnes v noci!* Řekl, že je stále s námi. Opustíme ho podruhé?“

„Ne!“ zaburácela odpověď.

Breeze kroutil hlavou. „Nevěřil jsem, že to v nich je. Škoda, že je to taková malá –“

„Co to je?“ zeptal se Dox.

Vin se otočila a zamračila se. V dálce svítilo světlo. Jako… pochodně v mlze. Na východě se u skaatské čtvrti objevilo další. A potom čtvrté. Během chvíle to vypadalo, jako by celé město zářilo.

„Ten blázen… byl geniální,“ šeptal Dockson.

„Co?“ zeptal se Clubs podmračeně.

„Nám to nedošlo,“ řekl Dox. „To atium, armáda, šlechta… to nebyla ta Kelsierova akce. Ta jeho akce je teprve tohle! Od naší party nikdy nečekal, že by mohla Finální říši svrhnout – je nás moc málo. Ale všichni obyvatelé celýho města…“

„Ty myslíš, že to tak udělal schválně?“ zeptal se Breeze.

„Vždycky mi dával stejnou otázku,“ ozval se zezadu Sazed. „Vždycky se ptal, co dává náboženství takovou sílu. A já jsem mu pokaždé odpověděl totéž…“ Sazed se na ně podíval a sklonil hlavu. „Že lidé něčemu věří a s láskou za tím jdou. Něčemu… nebo někomu…“

„Ale proč nám to neřekl?“ namítl Breeze.

„Protože věděl,“ odpověděl Dox tiše, „věděl něco, s čím bychom byli nikdy nesouhlasili. Věděl, že kvůli tomu bude muset zemřít.“

Breeze zakroutil hlavou. „Já to neberu. Proč by se teda vůbec zabýval naší partou? Tohle mohl udělat na vlastní pěst.“

Proč by se vůbec zabýval… „Doxi,“ otočila se náhle Vin. „Kde je ten sklad, co Kelsier najal, tam, jak se scházel s informátory?“

Dockson se zarazil. „No, není to daleko. Dvě ulice odtud. Chtěl, aby to bylo blízko toho rezervního úkrytu…“

„Ukažte mi ho!“ řekla Vin a spustila se po straně domu dolů. Shromáždění skaati stále křičeli, čím dál hlasitěji. Celá ulice byla osvětlená a blikající pochodně přeměnily mlhu v jasnou záři.

Dockson ji vedl po ulici a ostatní zůstali na místě. Skladiště bylo velké polorozpadlé stavení ve skaatské průmyslové zóně. Vin k němu došla, spálila cín s olovem a utrhla zámek.

Dveře se rozletěly. Dockson zvedl lucernu a v jejím světle se zableskla hromada kovu. Zbraně. Meče, sekyry, hole a přilby – obrovská stříbrná halda.

Zůstali v úžasu stát.

„*Tohle* je ten důvod,“ řekla Vin tiše. „Potřeboval Renouxe, aby mohl ve velkém nakupovat zbraně. Věděl, že je budou povstalci potřebovat, pokud mají opravdu vyhrát.“

„Proč teda rekrutoval armádu?“ zeptal se Ham, „taky jako zástěrku?“

„Asi,“ řekla Vin.

„Omyl,“ ozval se hlas a rozlehl se celým skladištěm. „To bylo mnohem složitější.“

Vin s Doxem nadskočili a Vin spálila kovy… až najednou poznala ten hlas. „Renouxi?“

Dockson zvedl lucernu. „Ukaž se, stvůro.“

Vzadu se objevila postava, ale zůstala ve stínu. Podle hlasu se však nemohli mýlit. „Tu armádu potřeboval jako ozbrojené a vycvičené jádro povstání. Jenže tuhle část jeho plánu… zmařily okolnosti. To ale byla jen část toho, proč vás potřeboval. Bylo nutné, aby aristokratické domy padly, aby se vytvořilo prázdné místo v politické struktuře. Bylo potřeba, aby odešly stráže, aby nevyvraždily skaaty.“

„Tak tohle plánoval od samýho začátku,“ řekl Ham obdivně. „Kelsier věděl, že by skaati nepovstali. Byli moc dlouho utlačovaní

a vedení k tomu, že jejich těla i duše patří výhradně Pánu Vládci. Dobře věděl, že se nikdy nevzbouří…, pokud nedostanou *nového* boha.“

„Ano,“ řekl Renoux a vystoupil na světlo. Ozářilo mu tvář a Vin překvapeně zalapala po dechu.

„Kelsiere!“ vykřikla.

Ham ji popadl za rameno. „Opatrně, dítě, to není on.“

Bytost s Kelsierovou tváří se na ni podívala. Tvář měla skutečně Kelsierovu, ale ty oči… byly jiné. Vypadaly tak prázdně. Mrtvě.

„Omlouvám se,“ řekl. „To byla moje úloha v plánu a důvod, proč mě do něj Kelsier přizval. Abych si vzal jeho tělo, až umře, a potom se objevil mezi jeho následovníky a dodal jim víru a sílu.“

„Co jste?“ zeptala se Vin s hrůzou v hlase.

Renoux-Kelsier se na ni podíval a tvář se mu zachvěla a zprůhledněla. Viděla pod průsvitnou kůží kosti. Připomnělo jí to…

„Mlzný přízrak.“

„Kandra,“ odpovědělo stvoření a jeho tvář opět nabyla normální barvy. „Mlžný přízrak, který… vyspěl, dalo by se říct.“

Vin se zhnuseně odvrátila. Vzpomněla si na tvory, které viděla tenkrát v mlze. Mrchožrouti, říkal Kelsier… pohltí mrtvá těla a dostanou jejich kostru i podobu. *Ty legendy jsou daleko pravdivější, než jsem si myslela.*

„I vy jste byli součástí plánu,“ řekla kandra. „Všichni. Ptáte se, proč potřeboval partu? Potřeboval férové lidi, kteří se mohli naučit starat se víc o ostatní lidi než o peníze. Postavil vás před armádu a před dav, abyste se cvičili ve vedení. Využíval vás… a současně vás cvičil.“

Kandra se podívala na Docksona, Breeze a potom na Hama. „Úředník, politik, generál. Až vznikne nový národ, bude potřebovat takové talenty.“ Potom kývla směrem k velkému listu papíru na stole. „Tohle vám tu nechal. Já už mám jinou práci.“

Otočila se k odchodu, ale potom se zastavila u Vin a podívala se na ni tou podivnou Kelsierovou tváří. Nebyl to ani Renoux, ani Kelsier. Chyběl tomu cit.

Kandra vytáhla malý váček. „Požádal mě, abych vám tohle dal.“ Položila jí váček do dlaně a šla dál. Ostatní se jí obloukem vyhnuli, když vycházela.

První ke stolu vyrazil Breeze, ale Ham s Docksonem byli rychlejší. Vin se podívala na váček. Bála se podívat dovnitř, co v něm je. Pospíchala za ostatními.

Na papíře byla mapa města, zjevně kopie Marshovy mapy. Nad ní bylo napsáno pár slov.

> Přátelé, máte před sebou moc práce a musíte ji udělat rychle. Musíte rozdělit a rozdat zbraně z tohoto skladu a potom ze dvou dalších umístěných v chudinských čtvrtích. Ve vedlejší místnosti jsou koně, abyste mohli rychleji cestovat.
>
> Jakmile rozdáte zbraně, musíte zajistit městské brány a podmanit si zbytek stráží. Breezi, to udělá tvůj tým – nejdřív vyrazte na stráže a potom můžete klidně obsadit brány.
>
> Některé aristokratické domy ve městě mají ještě dost vojáků. Na mapě jsem je označil. Hame, to je úkol pro tvé lidi. Ve městě nesmí zůstat žádná jiná ozbrojená síla než naše.
>
> Docksone, zůstaň zatím v pozadí. Do skladů si bude přicházet stále víc skaatů pro zbraně. Breezovy a Hamovy jednotky budou jednak muži, které jsme cvičili, a jednak – doufám – další přírůstky ze skaatů, kteří se shromažďují na ulicích. Musíš zajistit, aby obyčejní skaati dostali zbraně, aby se potom Clubs mohl postavit do čela útoku na palác.
>
> Klidařské hlídky by už měly být pryč – Renoux dodal příslušné instrukce našim vrahům, než vás sem přivedl. Pokud na to bude čas, pošlete pár Hamových rváčů, aby to zkontrolovali. Breezi, ty budeš potřebovat své klidaře mezi skaaty, aby jim dodávali odvahu.
>
> Myslím, že je to všechno. Nebyla to špatná akce, co? Až na mě budete vzpomínat, prosím, vzpomeňte si na ni. A nezapomeňte se usmívat. Tak teď rychle do práce.
>
> A vládněte s rozumem.

Mapa města byla rozdělená a jednotlivé části byly nadepsané jmény členů party. Vin si všimla, že její a Sazedovo jméno nikde není.

„Vrátím se k té skupině, co jsme nechali tam u našeho domu," broukl Clubs. „Přivedu je sem pro zbraně." A odkulhal pryč.

„Clubsi?“ ozval se za ním Ham. „Teda bez urážky, ale… proč udělal vůdcem armády i tebe? Co ty víš o válce?“

Clubs se ušklíbl a potom vyhrnul nohavici a odhalil dlouhou zakroucenou jizvu, která mu vedla po straně přes celé lýtko až na stehno – evidentně to byla příčina, proč kulhal „Kde myslíš, že jsem k tomuhle přišel?“ řekl a dal se na odchod.

Ham se udiveně otočil. „Já nechápu, co se to děje.“

Breeze zakroutil hlavou. „A to jsem si vždycky myslel, že manipulace s lidmi je *moje* parketa. Tohle… je něco úžasnýho. Hospodářství je na pokraji zhroucení a šlechta, která přežije, brzy povede otevřenou válku na venkově. Kell nám ukázal, jak zabít inkvizitora – prostě jim budeme muset všem useknout hlavu. A pokud jde o Pána Vládce…“

Všechny pohledy se upřely na Vin. Podívala se na váček, který držela v ruce, a otevřela ho. Vypadl z něho menší váček, evidentně plný kuliček atia. A za ním malá kovová tyčinka zabalená do papíru. Jedenáctý kov.

Vin rozbalila papír.

Vin, stálo na něm, *ty jsi měla podle původního plánu dnes zavraždit všechny vysoké šlechtice ve městě. Ale budiž, přesvědčila jsi mě, že snad mají právo žít.*

Nikdy jsem nepřišel na to, jak tenhle zatracený kov funguje. Může se pálit, je bezpečný – neublíží ti –, ale nezdá se, že by dělal něco užitečného. Jestli tohle někdy budeš číst, tak jsem nepřišel na to, jak ho použít, když jsem stál před Pánem Vládcem. Myslím, že to nevadí. Lidi potřebovali v něco věřit a tohle byl jediný způsob, jak jim to dát.

Prosím, nezlob se na mě, že jsem tě opustil. Dostal jsem pár let života navíc. Měl jsem zemřít už tenkrát místo Mare. Byl jsem na to připravený.

Ostatní tě budou potřebovat. Teď jsi jejich Mistborn a v dalších měsících je budeš muset chránit. Šlechta bude posílat na nové vládce našeho drahého království vrahy.

Sbohem. Řeknu o tobě Mare. Vždycky chtěla mít dceru.

„Co tam píše, Vin?“ zeptal se Ham.

„Píše tam…, že neví, jak funguje jedenáctý kov. Omlouvá se – nevěděl, jak Pána Vládce zabít.“

„Máme plné město lidí na to, aby ho zabili,“ řekl Dox. „Pochybuju, že nás může všechny pozabíjet nebo nechat popravit –

kdybychom ho nemohli zničit, tak ho prostě svážeme a strčíme do hladomorny.“

Ostatní souhlasně přikyvovali.

„Dobře!“ řekl Dockson. „Breezi a Hame, vy se musíte dostat k těm dalším skladům a začít vydávat zbraně. Špuku, ty dojdi pro učně – budeme je potřebovat jako posly. Tak jdeme!“

Všichni se rozprchli. Za chvíli začali do skladu přicházet skaati, které předtím viděli na ulici. Drželi vysoko pochodně a s úžasem se dívali na hromadu zbraní. Dockson pracoval efektivně, z několika nově příchozích udělal distributory a ostatní poslal pro další lidi a příbuzné. Muži se dali do práce a začali rozdělovat zbraně. Všichni měli napilno – až na Vin.

Podívala se na Sazeda a ten se na ni usmál. „Někdy člověk musí čekat dlouho, slečno,“ řekl. „A potom teprve zjistí, jak to vlastně všechno bylo, že nepřestal věřit. Je to takové rčení, které měl pan Kelsier rád.“

„Vždycky měl ještě nějaké další tajemství,“ řekla Vin šeptem. „Ale, Sazede, každý má něco na práci, jen já ne. Původně jsem měla vraždit šlechtice, ale Kelsier už to ode mě nechce.“

„Musíme je zneškodnit,“ řekl Sazed, „ale ne zrovna vybít. Co když byla vaše zásluha právě v tom, že jste Kelsierovi tohle ukázala?“

Vin zakroutila hlavou. „Ne, já toho musím udělat víc, Sazede.“ Zklamaně sevřela prázdný váček. Cosi v něm zachrastilo.

Otevřela ho a podívala se dovnitř. Všimla si ještě kousku papíru, který předtím přehlédla. Vytáhla ho a opatrně ho rozložila. Byl to obrázek, který jí Kelsier jednou ukazoval – obrázek květiny. Mare ho stále nosila u sebe a snila o budoucnosti, kdy slunce nebude rudé a kdy budou květiny zelené…

Vin zvedla oči.

Úředník, politik, voják… dobré království ale potřebuje ještě něco.

Dobrého kata.

Otočila se, vyndala lahvičku kovů a vypila ji. Zároveň jí zapila několik kuliček atia. Došla k hromadě zbraní a vybrala si malý svazek šípů. Měly kamenné ostří. Začala je odlamovat. U každého nechala asi centimetr dřevěného madla. Zbytek dřeva vyhodila.

„Slečno?“ Sazed ji ustaraně sledoval.

Vin kolem něho prošla a hledala další vhodnou zbroj. Našla ji v jakémsi brnění vyrobeném z velkých propojených kovových kroužků. Několik jich uvolnila dýkou a prsty posílenými cínem s olovem.

„Slečno, co to děláte?“

Vin došla k bedně, která stála u stolu a v níž ležela velká sbírka rozdrcených kovů. Naplnila váček několika hrstmi cínu s olovem.

„Mám strach z Pána Vládce,“ řekla, vzala z bedny pilník a upilovala pár vloček jedenáctého kovu. Zastavila se – dívala se na neznámý stříbřitý kov – potom vločky rychle spolkla a zapila je douškem ze své lahve. Dalších pár vloček si dala do rezervní lahvičky.

„Povstalci si s ním určitě poradí,“ řekl Sazed. „On bez všech těch svých služebníků tak silný nebude, řekl bych.“

„To se mýlíte,“ namítla Vin a vyrazila ke dveřím. „Je silný, Sazede. Kelsier ho necítil, ale já ano. On si to neuvědomoval.“

„Kam jdete?“ zeptal se Sazed za ní.

Vin se zastavila ve dveřích a otočila se. Kolem ní vířila mlha. „Do paláce. Je tam jedna místnost, kterou chrání vojáci a inkvizitoři. Kelsier se tam dvakrát pokusil dostat.“ Otočila se zády k temné mlze. „Dnes zjistím, co tam ukrývá.“

Rozhodl jsem se, že budu za Rashekovu nenávist vděčný. Je dobré pamatovat si, že jsou lidé, kterým se hnusím. Mým úkolem není hledat popularitu ani lásku, mým úkolem je zajistit přežití lidstva.

36

Vin šla klidně ke Kredik Shaw. Obloha jí za zády hořela, mlhy odrážely a rozptylovaly světla tisíce pochodní. Vypadalo to jako svítící kupole nad celým městem.

Světlo bylo žluté, takové, jaké vždycky předpovídal Kelsier slunci.

U týchž dveří, kterými sem s Kelsierem vpadli posledně, postávaly nervózní stráže. Sledovaly ji, jak přichází. Vin šla pomalu a tiše našlapovala na dlažební kameny mokré od mlhy. Kolem těla jí slavnostně povlával mistplášť.

Jeden ze stráží na ni namířil kopí. Vin se těsně před ním zastavila.

„Já tě znám," řekla strážci. „Vydržel jsi v továrně i v lomech. Věděl jsi, že tě nakonec zabijou a tvou rodinu nechají umřít hladem. Tak ses dal ke strážím Pána Vládce – s pocitem viny, ale odhodlaně."

Všichni čtyři strážci se na sebe zmateně podívali.

„To světlo, co je za mnou, to jsou pochodně skaatského povstání," řekla. „Celý město povstalo proti Pánu Vládci. Já vás z ničeho neobviňuju, že jste si tohle vybrali, ale teď máte šanci. Ti rebelové by byli vděční za vaši šikovnost, za váš výcvik. Přidejte se k nim – scházejí se na náměstí Bojovníka z Hathsinu."

„Náměstí… Bojovníka z Hathsinu?" zeptal se jeden z vojáků.

„Na tom náměstí, kde byl bojovník za skaaty, který přežil Hathsin, dnes ráno zavražděn.“

Stráže se na sebe opět nejistě podívaly.

Vin jim začala nepatrně vzněcovat emoce. „Už byste nemuseli dál žít s pocitem viny.“

Nakonec jeden z nich udělal krok dopředu a strhl si z uniformy říšský znak. Potom odhodlaně vyšel do tmy. Ostatní tři chvíli čekali a potom udělali totéž. Vin zůstala před otevřeným vchodem do paláce.

Šla chodbou a míjela stejnou strážní místnost jako minule. Vešla dovnitř – prošla okolo skupiny hovořících strážců, aniž by někomu z nich ublížila – a vstoupila do haly.

Strážci se probrali z údivu a začali za ní poplašně volat. Vyřítili se na chodbu. Vin zatlačila na držáky lamp a vrhla se prudce chodbou.

Hlasy strážců zůstaly daleko za ní. I když poběží, nemají šanci ji dohonit. Doletěla na konec chodby a lehce dopadla na zem. Zvířený plášť jí opět splýval podél těla. Pokračovala klidnou odhodlanou chůzí. Neměla důvod ke spěchu. Stejně už na ni čekají.

Prošla klenutou chodbou a vešla do ústřední místnosti s kupolovitou střechou. Stěny byly zdobeny stříbrnými motivy a v rozích hořely koše s ohněm. Podlaha byla z ebenově černého mramoru.

Cestu jí zastoupili dva inkvizitoři. Vin šla klidně dál a pomalu se blížila do budovy v budově, která byla jejím cílem.

„My po tobě celou dobu pátráme,“ řekl inkvizitor hrubým hlasem. „A ty jsi přišla sama. Podruhé.“

Vin se zastavila pár metrů před nimi. Tyčili se vysoko nad ní, oba byli nejméně o půl metru vyšší. Sebevědomě se usmívali.

Vin spálila atium, vymrštila ruce zpod pláště a vyhodila do vzduchu plné hrsti šípů. Spálila ocel a silně zatlačila na kovové kroužky pevně obtočené přes jejich ulomená držadla. Šípy vystřelily dopředu a svištěly vzduchem. První inkvizitor se rozesmál, zvedl ruku a opovržlivě zatlačil proti šípům.

Tím se uvolnila volně připevněná dřevěná držadla z kovových kroužků, kousky kovu odletěly zpět, ale ostří šípů pokračovala dál. Už je neřídila Vinina síla napřená na kovové kroužky, přesto stále letěly závratnou rychlostí.

Inkvizitor překvapeně otevřel ústa a v tu chvíli ho zasáhly dvě desítky šípů. Několik se mu jich zavrtalo do těla a proletělo skrz až na kamennou stěnu za ním. Několik dalších zasáhlo jeho kolegu do nohou.

První inkvizitor nadskočil a zhroutil se k zemi. Druhý zavrčel, zůstal na nohou, ale potácel se. Vin se vrhla dopředu a spálila cín s olovem. Druhý inkvizitor jí chtěl zatarasit cestu, Vin však sáhla pod plášť a rozhodila velkou hrst cínu s olovem v prášku.

Inkvizitor se zmateně zastavil.

Neviděl nic než změť modrých čar. Všechny vedly k bodcům v jeho tváři, které měl místo očí. Protože bylo ve vzduchu příliš mnoho kovových částic, modré paprsky ho zcela zaslepily.

Vztekle se otočil, když slyšel, jak ho Vin míjí. Zatlačil na kovový prach a odvál ho od sebe, v tu chvíli však Vin vyndala skleněnou dýku a vrhla se s ní proti němu. Ve změti modrých paprsků a atiových stínů dýku přehlédl a ta ho zasáhla přímo do stehna. Upadl a chraplavým hlasem klel.

To je dobrá věc, funguje to, pomyslela si Vin a přeskočila svíjející se tělo prvního inkvizitora. *Člověk si těma jejich očima nemůže být jistý.*

Vrhla se plnou vahou proti dveřím, spálila cín s olovem a vyhodila další hrst kovového prachu, aby ji zbývající inkvizitor nezasáhl nějakým kovem. Nevrátila se, aby s posledními dvěma bojovala – uvědomovala si, co práce to dalo Kelsierovi. Tentokrát sem nepřišla zabíjet. Získá informace, které potřebuje, a potom uteče.

Vtrhla do budovy v budově a málem uklouzla po rohožce z jakési srsti exotického zvířete. Zamračila se, rychle přehlédla místnost a hledala, co tam může Pán Vládce ukrývat.

Musí to tu přece být, pomyslela si zoufale, *ten klíč k tomu, jak ho porazit – jak tuhle bitvu vyhrát.* Počítala s tím, že inkvizitory jejich zranění zdrží dost dlouho, aby stačila najít tajemství Pána Vládce a utéct.

Místnost měla jen jeden východ – ten, kterým přišla. Uprostřed hořel krb. Zdi byly zdobené zvláštními trofejemi – většinou kožešinami a různě obarvenými kůžemi. Bylo tu i několik starých obrazů na vybledlých plátnech.

Vin se rychle a dychtivě rozhlížela po čemkoli, co by mohlo být zbraní proti Pánu Vládci. Bohužel nic užitečného nikde neviděla.

Místnost působila cize, ale ne nezajímavě. Bylo na ní i cosi útulného, taková pracovna, takové soukromé doupě. Byla plná zvláštních předmětů a dekorací – rohy nějakého cizokrajného zvířete a boty s velkými placatými podrážkami. Byla to typická místnost posedlého sběratele, svatyně, v níž si v suvenýrech uchovává vzpomínky na minulost.

Vyskočila, když se cosi uprostřed místnosti pohnulo. U krbu stála otočná židle. Pomalu se otočila a objevil se v ní seschlý stařík s lysou hlavou a jaterními skvrnami na kůži. Mohlo mu být tak mezi sedmdesáti a osmdesáti lety. Na sobě měl honosné černé oblečení a vztekle se na Vin mračil.

Zrada, pomyslela si Vin. *Tak to se nepovedlo – nic tu není, musím pryč.*

Ve chvíli, kdy se otočila k odchodu, ji však zezadu popadly čísi hrubé ruce. Zaklela a začala se bránit. Podívala se dolů a zahlédla inkvizitorovu nohu potřísněnou od krve. Člověk by s ní nemohl chodit, ani kdyby pálil cín s olovem. Snažila se vykroutit, ale inkvizitor ji držel pevně.

„Co je tohle?“ vykřikl stařík a vstal.

„Omlouvám se, Pane Vládce!“ řekl inkvizitor uctivě.

Pane Vládce! Ale… vždyť jsem ho viděla. Byl přece mladý.

„Zabijte ji,“ řekl stařík a mávl rukou.

„Můj pane,“ řekl inkvizitor, „ta holka je… pro nás důležitá. Můžu si ji chvíli nechat?“

„Jak důležitá?“ zeptal se Pán Vládce a s povzdechem si sedl.

„Chtěli bychom vám předložit petici, Pane Vládce,“ řekl inkvizitor. „Ohledně Kantonu ortodoxie.“

„Zase tohle?“ namítl Pán Vládce chabě.

„Pane, prosím,“ řekl inkvizitor. Vin se stále vzpírala. Pálila cín s olovem, inkvizitor jí však držel ruce na bocích, takže kopání nemělo velký účinek. *Je tak silný!* pomyslela si s hrůzou.

A potom si vzpomněla. Má jedenáctý kov, neznámou rezervu ve svém těle. Zvedla hlavu a podívala se na stařík*a. Tak to bude lepší.* Spálila jedenáctý kov.

Nic se nestalo.

Vin zklamaně kopala a ztrácela naději. A potom si všimla. Vedle Pána Vládce stál další člověk. Kde se tam vzal? Neviděla nikoho vejít.

Měl plnovous a byl oblečený ve vlně a v kabátě lemovaném kožešinou. Nebylo to nákladné oblečení, ale bylo pečlivě vypracované. Stál klidně a vypadal… spokojeně. Usmíval se.

Vin dala hlavu na stranu. Bylo jí na něm něco povědomé. Rysy měl velmi podobné člověku, který zabil Kelsiera. I když tenhle byl starší a… takový živější.

Vin se otočila stranou. Byl tu ještě jeden neznámý člověk, mladý šlechtic. Podle oblečení vypadal na obchodníka – velmi bohatého.

Co se to děje?

Jedenáctý kov došel. Oba muži, kteří se tu před chvílí objevili, zmizeli jako duchové.

„Dobře," řekl starý Pán Vládce a vzdychl. „Souhlasím s vaší žádostí. Sejdeme se za několik hodin – Tevidian už mě taky žádal o schůzku, abychom probrali, co se děje kolem paláce."

„Ano," řekl druhý inkvizitor. „Ano… bude dobré, když bude přítomen. Opravdu dobré."

Vin se stále ještě kroutila, když ji inkvizitor srazil na zem. Potom zvedl ruku a popadl něco, co neviděla. Uhodil a Vin ucítila prudkou bolest v hlavě.

I přesto, že pálila cín s olovem, se najednou ocitla v černé tmě.

* * *

Elend zastihl otce u severního vchodu – menšího a méně tísnivého ve srovnání s majestátní velkou vstupní halou.

„Co se děje?" zeptal se Elend. Přitom si oblékal kabát a vlasy měl ještě rozcuchané ze spánku. S Lordem Venturem tu stáli kapitáni jeho stráže a správci kanálů. Hnědo-bílá hala byla plná vojáků a služebnictva. Všichni ustrašeně pobíhali sem a tam.

Lord Venture na Elendovu otázku nereagoval. Zavolal na posla, aby dojel do východních doků.

„Otče, co se děje?" opakoval Elend.

„Skaatské povstání," odpověděl úsečně Lord Venture.

Cože? pomyslel si Elend, když Lord Venture přivolával další skupinu vojáků. *To není možné.* Skaatské povstání přímo v Luthadelu… to je nemyslitelné. Toho nejsou schopní. Vždyť jsou to jen…

Valette je skaatka, pomyslel si. *Musíš přestat uvažovat jako ostatní šlechtici, Elende. Musíš otevřít oči.*

Stráže odešly zabíjet povstalce. Skaati byli nuceni dívat se před pár týdny na ty hrozné popravy, nemluvě o té vraždě dnes ráno. Takové napětí už nemohli vydržet.

Temadre to předpovídal, uvědomil si Elend. *A dobrá desítka dalších politologů s ním. Tvrdili, že Finální říše nebude věčná. Ať je v jejím čele Bůh nebo není, jednou se lidé vzbouří… A už je to tady. Já to prožívám!*

A… stojím na špatné straně.

„Proč jsou tu správci kanálů?“ zeptal se Elend.

„Odcházíme z města,“ řekl Lord Venture úsečně.

„Opustíme náš dům?“ zeptal se Elend. „A kde je naše čest?“

Lord Venture se ušklíbl. „Tohle nemá se ctí nic společného, chlapče. Tady jde o to, kdo přežije. Skaati útočí na hlavní bránu a zabíjejí zbytky stráží. Nemám v úmyslu čekat na to, až si přijdou pro urozené hlavy.“

„Ale…“

Lord Venture zakroutil hlavou. „Prostě odjíždíme. Něco… se stalo před pár dny v dolech. Až na to Pán Vládce přijde, tak z toho nebude mít radost.“ Udělal krok dozadu a mávl na kapitána konvoje.

Skaatské povstání, pomyslel si Elend trochu otupěle. *Před čím to ten Temadre varoval? Že až povstání konečně vypukne, tak budou skaati bezohledně vraždit… že bude život každého šlechtice v sázce.*

Předpovídal, že povstání rychle utichne, ale zůstanou po něm hromady mrtvol. Tisíce. Desítky tisíc.

„No tak, chlapče?“ naléhal Lord Venture. „Jdi si připravit věci.“

„Já nejdu,“ odpověděl Elend, až překvapil sám sebe.

Lord Venture se zamračil. „Cože?“

Elend zvedl hlavu. „Já nejdu, otče.“

„Ale ty jdeš,“ řekl Lord Venture a vrhl na Elenda nepřátelský pohled.

Elend se mu podíval do očí – v nichž se zračil hněv ne proto, že by měly o Elenda strach, ale proto, že odporuje. A Elend kupodivu vůbec nedostal strach. *Někdo to zastavit musí. Povstání by mohlo přinést něco dobrého, ale jedině tehdy, když skaati záměrně nevyvraždí všechny své spojence. A těmi by právě měla být šlechta – spojencem proti Pánu Vládci. To je i náš nepřítel.*

„Já to myslím vážně, otče,“ řekl Elend. „Já tu zůstanu.“

„Sakra, kluku! Musíš si ze mě neustále dělat blázny?“

„Tady nejsme na plesech ani na večírcích, otče. Tady už opravdu o něco jde.“

Lord Venture se zastavil. „Takže to nejsou tvé impertinentní poznámky? Žádná legrácka?“

Elend zakroutil hlavou.

Lord Venture se nakonec usmál. „Tak tu zůstaň, chlapče. Je to dobrý nápad. Někdo by nás tu měl zastupovat, než já shromáždím naše síly. Ano… to je… velmi dobrý nápad.“

Elend se zarazil a trochu se zamračil nad úsměvem v otcových očích. *Atium – otec mě tu nechává, abych nesl jeho selhání já. A… i kdyby mě Pán Vládce nezabil, předpokládá, že zemřu během povstání. Každopádně se mě tím zbaví.*

Tak to se mi povedlo, že?

Lord Venture se zasmál a otočil se.

„Tak mi tu nech aspoň nějaké vojáky,“ řekl Elend.

„Můžeš si jich nechat většinu,“ odpověděl Lord Venture. „V tomhle zmatku bude problém dostat ven i jen jeden člun. Hodně štěstí, chlapče. Pozdravuj za mě Pána Vládce.“ Znovu se zasmál, obrátil se ke svému hřebci, který už byl osedlán, a čekal venku.

Elend zůstal stát v hale a najednou se stal středem pozornosti. Nervózní strážci a sluhové si začali uvědomovat, že je pán opustil, a začali se zoufale obracet k Elendovi.

Já… tu za to odpovídám, uvědomil si Elend v šoku. Co teď? Venku vířila mlha a skrz ni probleskovala světla hořících ohňů. Několik strážců začalo křičet cosi o blížícím se davu skaatů.

Elend došel k otevřené bráně a podíval se na ulici. Hala za ním byla tichá a lidé v ní si s hrůzou uvědomovali, v jakém jsou nebezpečí.

Elend dlouho stál. Potom se otočil. „Kapitáne!“ řekl. „Shromážděte své lidi a zbytek služebnictva – nikoho tu nenechte – a jděte k domu Lekal.“

„K… domu Lekal, pane?“

„Má lepší obranu,“ řekl Elend. „Kromě toho máme každý jen pár vojáků – když se nespojíme, tak to nepřežijeme. Společně třeba odoláme. Nabídneme naše lidi Lekalovi za to, že nás ochrání.“

„Ale… pane,“ namítl voják. „Lekal je náš nepřítel.“

Elend přikývl. „Ano, ale někdo musí udělat ten první krok. Tak rychle!“

Muž zasalutoval a dal se do pohybu.

„Kapitáne?“ zavolal ho ještě Elend.

Kapitán se zastavil.

„Vyberte pět svých nejlepších vojáků, budou moje čestná stráž. Vy tomu tady budete velet – a těch pět půjde se mnou. Máme jiné poslání.“

„Pane?“ zeptal se kapitán zmateně. „Jaké poslání?“

Elend se otočil zády k mlze. „Půjdeme se udat.“

* * *

Vin se probrala celá mokrá. Zakašlala, zasténala a cítila prudkou bolest vzadu v hlavě. Otevřela omámeně oči – zamžourala a otřela si z obličeje vodu, kterou na ni nalili. Okamžitě spálila cín s olovem a probrala se úplně.

Čísi hrubé ruce ji zvedly do vzduchu. Inkvizitor jí strčil cosi do úst. Rozkašlala se.

„Spolkni to!“ poručil jí a zkroutil jí ruku.

Vin vykřikla, ale marně se snažila odolávat bolesti. Nakonec se vzdala a spolkla kousek kovu.

„Teď to spal,“ poručil jí inkvizitor a kroutil silněji.

Vin nicméně odolala. Uvnitř cítila neznámou rezervu. Inkvizitor ji možná chce donutit, aby spálila nevhodný kov, po kterém jí bude špatně nebo který ji dokonce zabije.

Ale zajatec se dá zabít snadněji, pomyslela si v agónii. Paže ji bolela tak, že měla pocit, že jí ji utrhne. Nakonec se podvolila a kov spálila.

Okamžitě zmizela veškerá její zásoba kovů v těle.

„Dobře,“ řekl inkvizitor a pustil jí ruku. Kameny byly mokré, byla na nich kaluž z poloviny kbelíku vody. Inkvizitor se obrátil, vyšel z cely a zabouchl za sebou zamřížované dveře. Potom zmizel východem na druhé straně místnosti.

Vin se plazila po kolenou a třela si paži a snažila se srovnat v hlavě, co se vlastně děje. *Moje kovy!* Zoufale pátrala uvnitř vlastního těla, ale nenašla nic. Žádný kov necítila, ani ten, který spálila před chvilkou.

Co to bylo? Dvanáctý kov? Možná není allomancie tak omezená, jak ji Kelsier a ostatní vždycky ujišťovali. Něco… na ni uvnitř působilo. Přítomnost Pána Vládce. Cítila ji, i když nebyla tak silná jako tehdy, když zabil Kelsiera. Neměla však měď, takže se

nemohla před silnou a téměř všemocnou rukou Pána Vládce bránit. Cítila, jak na ni padá deprese, jak jí cosi říká, aby si lehla, aby všechno vzdala…

Ne! pomyslela si. *Musím pryč. Musím zůstat silná!*

Donutila se vstát a prozkoumat okolí. Byla to spíš klec než cela. Ze tří stran byla zamřížovaná a nebyl v ní žádný nábytek – ani matrace na spaní. V místnosti byly ještě další dvě klece, z každé strany jedna.

Svlékli ji a nechali ji jen ve spodním prádle. Patrně proto, aby se ujistili, že jí nezůstanou žádné kovy. Rozhlédla se po místnosti. Byla dlouhá a úzká a měla tmavé kamenné zdi.

Kdybych tu našla aspoň kousek kovu…

Začala pátrat. Instinktivně se snažila pálit železo – žádné však v těle neměla. Zakroutila hlavou v údivu, jak se stala na allomancii závislou. Cítila se… jakoby slepá. Nemohla pálit cín, aby slyšela hlasy v dálce. Nemohla pálit cín s olovem, aby se posilnila proti bolesti, kterou cítila v ruce a v hlavě. Nemohla pálit bronz, aby zjistila, jestli nejsou na blízku allomanti.

Nic. Nic nemá.

Dřív jsi fungovala bez allomancie, říkala si přísně. *Tak teď můžeš taky.*

Přesto však osahávala holou podlahu cely v naději, jestli nenajde odhozený špendlík nebo hřebík. Nic nenašla, tak se soustředila na mříže. Nenapadalo ji však, jak z nich dostat třeba i sebemenší vločku kovu.

Tolik kovu, pomyslela si zoufale. *A já z něj nemůžu nic dostat!*

Sedla si na zem, opřela se o kamennou zeď a třásla se zimou. Venku bylo ještě tma. Oknem sem občas zavanula mlha. Co se stalo s povstáním? Kde jsou přátelé? Připadalo jí, že je venku mlha nějak jasnější. Že by tam svítila pochodeň? Bez cínu však tak daleko nedohlédla.

Co jsem si myslela? honilo se jí hlavou v zoufalství. *Copak jsem mohla čekat, že se mi podaří to, co se nepodařilo Kelsierovi? On věděl, že je jedenáctý kov na nic.*

Něco ten kov přece dělat musí – ale určitě nezabije Pána Vládce. Seděla, přemýšlela a snažila se uvědomit si, co se vlastně stalo. Když pálila jedenáctý kov, měla zvláštní pocit, jako by jí to bylo povědomé. Ne tím, jak se ty představy objevily, ale jaký to byl pocit, ten kov pálit.

Zlato. Když jsem pálila jedenáctý kov, bylo mi stejně, jako když mě Kelsier donutil spálit zlato.

Co když jedenáctý kov vůbec není jedenáctý? Zlato a atium Vin vždycky připadaly jako divný pár. Všechny ostatní kovy jsou párové a dvojice, které k sobě patří, jsou si podobné – základní kov a jeho slitina s opačnými účinky. Železem se táhne, ocelí tlačí. Zinkem se táhne, mosazí tlačí. Má to logiku. Všechno až na atium a zlato.

Co když je jedenáctý kov ve skutečnosti slitina atia nebo zlata a patří k jednomu z nich do páru? *To by znamenalo… že zlato a atium pár netvoří. Nepatří k sobě. Jsou podobné, ale jiné. Jsou jako…*

Jako ostatní kovy, když dvě dvojice dohromady tvoří čtveřice. Jsou kovy s fyzickým účinkem – železo, ocel, cín a cín s olovem. A s mentálním účinkem – bronz, měď, zinek a mosaz. A… potom by byly kovy s časovým účinkem – zlato a jeho slitina a atium a jeho slitina.

To znamená, že je ještě jeden kov. Zatím neznámý – možná proto, že atium a zlato jsou moc vzácné na to, aby se z nich dělaly slitiny.

Ale k čemu jí to všechno je? Jedenáctý kov je pravděpodobně jenom párový protějšek zlata – kovu, o kterém jí Kelsier řekl, že je nejneužitečnější ze všech. Zlato jí ukázalo sebe samu – nebo aspoň její obraz, který byl natolik reálný, že se ho mohla dotknout. Byla to však jen vize toho, co se z ní mohlo stát, kdyby se věci bývaly vyvíjely jinak.

Jedenáctý kov udělal něco podobného. Neukázal Vin její vlastní minulost, ale minulost jiných lidí. A to jí nic neřeklo… K čemu je zajímavé vědět, kým *mohl* být Pán Vládce? Teď je to tyran, který vládne Finální říši, a je potřeba ho svrhnout.

Ve dveřích se objevila postava – inkvizitor v černém s kapucí přes hlavu. Tvář měl zastíněnou, zpod kapuce se však blýskaly dva kovové bodce.

„Je čas," řekl. Druhý inkvizitor čekal ve vchodu, až první vyndá klíče a otevře Vin dveře.

Vin strnula. Zámek cvakl. Vyskočila na nohy a vrhla se dopředu.

To jsem byla bez cínu s olovem vždycky takhle pomalá? pomyslela si s hrůzou. Inkvizitor ji chytil za ruku. Pohyboval se naprosto klidně a bez jakékoli námahy – a Vin viděla, proč. Ruce

mu kmitaly nadpřirozenou rychlostí, takže si ve srovnání s ním připadala ještě línější.

Inkvizitor ji zvedl, otočil ji a pevně ji držel. Vrhl na ni ďábelský úsměv. Tvář měl samou jizvu. Vypadalo to jako…

To jsou jizvy od šípů, pomyslela si Vin v šoku. *Ale… jak se mohly tak rychle zahojit? Jak je to možné?*

Bránila se. Ale její zesláblé tělo bez cínu s olovem nebylo pro inkvizitorovu sílu soupeřem. Inkvizitor ji odnesl ke dveřím, druhý inkvizitor ustoupil a díval se na ni bodci, které mu vyčnívaly zpod kapuce. I když se inkvizitor, který ji nesl, usmíval, druhý měl ústa vážná.

Vin na druhého inkvizitora plivla, když ho míjela, a strefila se přímo na bodec. Inkvizitor ji nesl z místnosti úzkou halou. Volala o pomoc, i když věděla, že její výkřiky – uprostřed Kredik Shaw – nemohou mít odezvu. Přinejmenším se jí podařilo inkvizitora rozzlobit, protože jí zase začal kroutit rukou.

„Ticho," zabručel, když vyjekla bolestí.

Vin ztichla a soustředila se na to, kde jsou. Pravděpodobně byli v jedné z nižších sekcí paláce. Na věž byly chodby příliš dlouhé. Všechno bylo bohatě zdobené, ale místnosti vypadaly – nevyužité. Koberce byly jako nové a nábytek netknutý. Měla pocit, že se na nástěnné malby nikdo nikdy nedívá, i když tudy jistě často lidé procházejí. Nakonec inkvizitor vešel na schodiště a vyšel nahoru. *Jde do jedné z věží,* pomyslela si.

Na každém dalším kroku víc a víc cítila přítomnost Pána Vládce. Pouhá jeho přítomnost jí tlumila emoce, brala svobodnou vůli a činila ji netečnou vůči všemu kromě pocitu osamělosti a deprese. Přestala se bránit a nechala se sklesle nést. Odolávat působení Pána Vládce na její duši ji stálo veškerou její energii.

Když prošli tunelovitým schodištěm, inkvizitor ji vynesl do velké kruhové místnosti. Navzdory síle působení Pána Vládce a navzdory svým častým návštěvám v aristokratických domech se Vin rozhlédla kolem sebe a prohlédla si místnost. Byla velmi majestátní – nejhonosnější ze všech, které dosud viděla.

Měla tvar obrovského širokého válce. Celá stěna – místnost měla jen jednu, protože byla oválná – byla pouze ze skla. Byla osvětlena ohni z druhé strany a celá zářila spektrálními barvami. Sklo bylo barevné, i když na něm nebyly žádné scénické výjevy.

Naopak, vypadalo jako z jednoho kusu a barvy se táhly v dlouhých tenkých pruzích a přecházely jedna do druhé. Jako…

Jako mlha, uvědomila si s údivem. *Barevné proudy mlžného víru kolem dokola podél celé místnosti.*

Pán Vládce seděl na vyvýšeném trůně v samém středu místnosti. Nebyl to ten starý Pán Vládce – byl to ten mladší, ten pohledný muž, který zabil Kelsiera.

Že by měl dvojníka? To ne, já ho cítím – stejně jako toho předtím. Je to jeden člověk. Takže může měnit, jak vypadá? Že by si nasadil mladší vzhled, když potřebuje vypadat dobře?

Na druhé straně chodby stála a hovořila skupinka obligátorů v šedých pláštích. Čekalo tu sedm inkvizitorů. Vypadali jako řada stínů s železnýma očima. Celkem jich tedy včetně těch, kteří přinesli Vin, bylo devět. Inkvizitor se zjizvenou tváří, který ji držel, ji předal jinému. Sevření však měl stejně nepřemožitelné.

„Tak abychom to ukončili," řekl Pán Vládce.

Vystoupil obligátor a poklonil se. Zamrazilo ji, když si uvědomila, že ho zná.

Lord prelan Tevidian, pomyslela si a sledovala po očku hubeného muže s prořídlými vlasy. *Můj… otec.*

„Pane," řekl Tevidian, „odpusťte, ale já tomu nerozumím. Už jsme tu záležitost probrali!"

„Inkvizitoři říkají, že k tomu ještě mají co dodat," řekl Pán Vládce unaveným hlasem.

Tevidian se podíval na Vin a zmateně se mračil. *Neví, kdo jsem,* pomyslela si Vin. *Nikdy se nedověděl, že má děti.*

„Můj pane," řekl Tevidian, když z ní spustil oči, „podívejte se, prosím, z okna. Nemáme snad teď k řešení naléhavější záležitosti? Po celém městě zuří povstání. Skaati jsou v ulicích s pochodněmi, oni se nebojí mlh. Dělají výtržnosti a napadají šlechtické tvrze!"

„Ať," řekl Pán Vládce bez zájmu. Vypadal tak… vyčerpaně. Seděl pevně na trůně, ale vypadal sklesle a hlas měl unavený.

„Ale, pane!" naléhal Tevidian. „Aristokratické domy padají jeden za druhým!"

Pán Vládce netečně mávl rukou. „Prospěje jim, když se jednou za sto let pročistí. Jinak je šlechta moc sebevědomá a domýšlivá. Obvykle je v těch jejich hloupých válkách nechám, aby se trochu pobili, tak teď to za mě udělá povstání."

„A… co když skaati přijdou až do paláce?"

„Tak si to s nimi vyřídím," řekl Pán Vládce klidně. „Tuhle záležitost už pokládejte za uzavřenou."

„Ano, pane," řekl Tevidian, uklonil se a vycouval.

„Tak," řekl Pán Vládce směrem k inkvizitorům, „co máte vy?"

Vystoupil inkvizitor s jizvami ve tváři. „Pane Vládce, předkládáme petici, aby bylo vedení vašeho Ministerstva odebráno těmhle… a přiděleno místo toho inkvizitorům."

„O tom už jsme mluvili," řekl Pán Vládce. „Vy jste potřeba na důležitější věci. Na takovéhle obyčejné věci vás je škoda."

„Ale," řekl inkvizitor, „když jste nechal vedení Ministerstva obyčejným lidem, tak jste tím dal prostor korupci a neřesti přímo uprostřed vašeho svatého paláce!"

„To jsou řeči!" vyštěkl Tevidian. „Takové věci říkáte často, Kare, ale vždycky vám chybějí důkazy."

Kar se pomalu otočil a vrhl na něj děsivý úsměv, který ještě umocnilo barevné světlo z prosklené stěny. Vin se zachvěla. Ten úsměv byl stejně tísnivý jako klidnění Pána Vládce.

„Důkaz?" zeptal se Kar. „No, tak mi řekněte, *Lorde prelane*, znáte tuhle holku?"

„Pche, jistěže ne!" odsekl Tevidian a mávl rukou. „Co má skaatská holka co dělat s vedením Ministerstva?"

„Víc, než si myslíte," řekl Kar a obrátil se k Vin. „No ano, úplně všechno. Řekni Pánu Vládci, kdo je tvůj otec, dítě."

Vin se opět začala vzpírat, ale allomantické působení Pána Vládce bylo příliš drtivé a inkvizitorovy ruce příliš silné. „Nevím," procedila zaťatými zuby.

Pán Vládce mírně ožil, obrátil se a naklonil se k ní.

„Pánu Vládci nesmíš lhát, dítě," řekl Kar tichým chraplavým hlasem. „Žije už mnoho století a allomancii umí používat jako žádný smrtelník. Slyší i to, jak ti tluče srdce, a z očí ti vyčte, co si myslíš. A samozřejmě pozná, kdy lžeš. Ví… no ano, ví."

„Já jsem otce nikdy nepoznala," řekla Vin tvrdošíjně. Jestli potřebuje inkvizitor něco vědět, tak mu to zrovna neřekne. „Já jsem obyčejná holka z ulice."

„Mistborn z ulice?" zeptal se Kar. „No, to je zajímavé. Že, Tevidiane?"

Lord prelan strnul a mračil se ještě víc. Pán Vládce pomalu vstal a sestoupil ze svého pódia až k Vin.

„Ano, pane," řekl Kar. „Už jednou jste cítil její allomancii. Víte, že je to Mistborn – a obdivuhodně silný Mistborn. A přesto tvrdí, že vyrostla na ulici. Kterýpak aristokratický dům by opustil takové dítě? Když má takovou obrovskou sílu, musí být z přímé linie… nebo přinejmenším *jeden* z jejích rodičů musí být z přímé linie."

„Co tím chcete říct?" zeptal se Tevidian, bledý.

Pán Vládce si jich nevšímal. Prošel barevnou duhou a zastavil se přímo před Vin.

Tak blízko, pomyslela si. Jeho klidnění bylo tak silné, že ani necítila strach. Cítila jen jedno – hlubokou vše pohlcující *děsivou* lítost.

Pán Vládce k ní vztáhl jemné ruce, vzal jí tváře do dlaní a zvedl jí hlavu, aby se mu podívala do očí. „Kdo je tvůj otec, dítě?" zeptal se tiše.

„Já…" Nitro jí sžíralo zoufalství, smutek, bolest a touha umřít.

Pán Vládce jí zvedl obličej ještě blíže ke svému a podíval se jí do očí. V ten moment pochopila pravdu. Viděla jen jeho část, ale cítila jeho moc. Jeho… božskou moc.

Nedělal si starosti se skaatským povstáním. Proč by si je měl dělat? Kdyby chtěl, zabije osobně každého člověka ve městě. Vin věděla, že to tak je. Možná by mu to nějaký čas trvalo, ale on by byl schopný zabíjet stále, neúnavně a navěky. On se povstání nebojí.

Nikdy se ho nepotřeboval bát. Kelsier udělal hroznou, hroznou chybu.

„Tvůj otec, dítě," napověděl jí Pán Vládce a jeho naléhavost cítila přímo jako fyzické břemeno.

Proti své vůli promluvila. „Můj… bratr mi říkal, že můj otec je tamhleten člověk. Lord prelan." Po tvářích jí stékaly slzy, i když sama nevěděla, proč pláče.

„To je lež, pane!" řekl Tevidian a udělal krok dozadu. „Co ona může vědět? Je to jen hloupé dítě."

„Řekněte mi po pravdě, Tevidiane," řekl Pán Vládce a pomalu došel k obligátorovi. „Měl jste někdy skaatskou ženu?"

Obligátor se zarazil. „Jednal jsem podle zákona! Vždycky jsem je potom nechal zabít!"

„Vy… lžete," řekl Pán Vládce jakoby překvapeně. „Vy si nejste jistý."

Tevidian se viditelně třásl. „Já… já myslím, že jsem je dostal všechny, pane. Jen… jen na jednu jsem možná nebyl tak přísný.

Nejdřív jsem ani nevěděl, že je to skaatka. Poslal jsem vojáka, aby ji zabil, ale on ji pustil. Ale já jsem ji nakonec našel.“

„Řekněte mi,“ naléhal Pán Vládce, „porodila ta žena nějaké děti?“

V místnosti se rozhostilo ticho.

„Ano, pane,“ odpověděl Lord prelan.

Pán Vládce zavřel oči a vzdychl. Vrátil se k trůnu. „Je váš,“ řekl inkvizitorům.

K prelanovi se okamžitě vrhlo šest inkvizitorů. Radostně pokřikovali a vytahovali z pochev pod plášti obsidiánové nože. Tevidian zvedl ruce a vykřikl, když si na něm začali vybíjet svou brutalitu. Znovu a znovu dýkami probodávali umírající tělo v kaluži krve. Ostatní obligátoři se s hrůzou v očích odvrátili.

Kar zůstal vzadu a s úsměvem masakr pozoroval. Vedle něho zůstal i inkvizitor, který držel Vin.

„Dokázal jsi, že máš pravdu, Kare,“ řekl Pán Vládce a sedl si unaveně na trůn. „Myslím, že jsem příliš věřil… oddanosti lidí. Neudělal jsem chybu. Nikdy jsem neudělal chybu. Ale prostě nastal čas na změnu. Svolejte arciprelany, ať přijdou sem – a zvedněte je z postele, pokud bude potřeba. Budou svědky toho, jak předám vedení Ministerstva Kantonu inkvizice.“

Kar se usmíval ještě víc.

„Toho parchanta zlikvidujte.“

„Jistě, pane,“ řekl Kar. „Ale… rád bych se jí ještě předtím na něco zeptal. Ona patřila do týmu skaatských Mistingů. Kdyby nám je pomohla najít…“

„Výborně,“ řekl Pán Vládce. „To už je nakonec vaše věc.“

Existuje něco krásnějšího než slunce? Často se dívám, když vychází, protože mě neklidný spánek většinou vzbudí ještě před svítáním. Každý den se dívám do jeho klidného zlatého světla, když se začne objevovat nad obzorem. Dodává mi odhodlání a naději. Je to svým způsobem hybná síla, která mě celou dobu drží v pohybu.

37

Kelsiere, ty prokletej blázne, pomyslel si Dockson, když zapisoval poznámky na mapu, *jak si to představuješ, že si prostě vždycky zmizíš a já to tady po tobě všechno vyžírám?* Ve skutečnosti si však uvědomoval, že je to vztek jen na oko – byla to prostě cesta, jak nemyslet na Kelsierovu smrt. A fungovalo to.

Kelsierova role v plánu – vytvoření vize a charismatické vůdcovství – už skončila. Teď byla řada na Docksonovi. Snažil se ze všech sil udržet chaos na zvladatelné úrovni a stavět na těch nejspolehlivějších lidech. Rozeslal kontingenty na klíčová místa hlídat zásoby potravin a vody, než zmizí kdesi v povstalecké vřavě.

Zkrátka dělal to, co vždycky – měnil Kelsierův plán v realitu.

Dockson zaslechl hluk za dveřmi a zvedl hlavu. Do místnosti vrazil posel a zamířil k němu doprostřed skladu.

„Co je nového?“ zeptal se Dockson, když přišel blíž.

Posel zakroutil hlavou. Byl to mladík v říšské uniformě, i když si svlékl kabát, aby nevypadal tak nápadně.

„Omlouvám se, pane,“ řekl tiše. „Nikdo ze stráží ji neviděl odcházet, ale… no, jeden říkal, že prý viděl, jak ji vlečou do kobky v paláci.“

„Můžeš ji dostat ven?“ zeptal se Dockson.

Voják – Goradel – zbledl. Ještě před nedávnem patřil k jednotce Pána Vládce. Po pravdě, Dockson si sám nebyl úplně jistý, jak moc mu důvěřuje. Ovšem jako bývalý člen stráží v paláci se tento voják mohl dostat na místa, kam žádný ze skaatů neměl přístup. Jeho bývalí kolegové netušili, že přeběhl na stranu povstalců.

Pokud skutečně přeběhl na stranu povstalců, pomyslel si Dockson. Ale… věci se daly do pohybu příliš rychle, aby zbýval čas na pochybnosti. Dockson se rozhodl, že tohoto mladíka využije. Nezbývá mu, než věřit svým instinktům.

„No?“ nadhodil Dockson.

Goradel zakroutil hlavou. „Držel ji inkvizitor, pane. Já bych ji nemohl osvobodit – neměl bych k tomu pravomoc. Je nemám… já…“

Dockson si povzdechl. *Zatracená bláznivá holka! Copak přišla o rozum? To ji nakazil Kelsier.*

Poslal vojáka pryč. Potom přišel Hammond. Na rameni měl velký meč se zlomeným jílcem.

„Hotovo,“ řekl. „Dům Elariel padl. Ale vypadá to, že se ještě pořád drží Lekal.“

Dockson přikývl. „Teď budeme potřebovat víc mužů v paláci.“ *Čím dřív se tam dostaneme, tím větší budeme mít šanci Vin zachránit.* Instinkty mu však našeptávaly, že už stejně bude pozdě. Trvalo by hodiny zformovat a připravit jednotku. Na palác chtěl zaútočit všemi silami najednou, uvolnit muže na záchrannou akci si však bohužel momentálně nemůže dovolit. Kelsier by za ní býval vyrazil, ale Dockson takovou odvahu nemá.

Jak vždycky říkával – aspoň *někdo* musí uvažovat reálně. Na palác se bez dostatečné přípravy zaútočit nedá. Nepodařilo se to ani Vin. Bude se v tuhle chvíli o sebe muset postarat sama.

„Připravím svou jednotku,“ řekl Ham a odhodil meč. „Ale budu potřebovat nový meč.“

Dockson vzdychl. „Vy rváči. Všechno polámete. Tak si tu něco najdi.“

Ham šel dál do skladu.

„Kdybys viděl Sazeda,“ otočil se za ním Dockson, „tak mu řekni, že…“

Dockson se zastavil a podíval se na skupinu skaatů, kteří vešli dovnitř a přivedli s sebou svázaného zajatce s pytlem na hlavě.

„Co to je?“ vyhrkl na ně Dockson.

Jeden z povstalců šťouchl do zajatce loktem. „Myslím, že je to někdo důležitý, pane. Přišel k nám neozbrojený a chtěl s váma mluvit. Prej že zaplatí zlatem, když ho k vám přivedeme."

Dockson zvedl obočí. Stáhl zajatci pytel. Byl to Elend Venture.

Dockson překvapeně mrkl. „Vy?"

Elend se rozhlédl. Byl znepokojený, ale vedl si statečně. „Známe se?"

„Osobně ne," řekl Dockson. *Sakra, teď zrovna nemám na zajatce čas.* Ale mladý Venture… Dockson bude potřebovat nějaké páky mezi mocnou šlechtou, až skončí boje.

„Přišel jsem vám nabídnout příměří," řekl Elend Venture.

„… prosím?" zeptal se Dockson.

„Dům Venture vám nebude klást odpor," řekl Elend. „A pravděpodobně bych pro stejný postoj získal většinu šlechty. Bojí se – není potřeba je všechny vyvraždit."

Dockson se ušklíbl. „Já nemůžu nechat ve městě nepřátelské ozbrojené síly."

„Pokud zlikvidujete šlechtu, město dlouho neudržíte," řekl Elend. „My držíme v rukou hospodářství – říše bez nás padne."

„O tom to právě všechno je," řekl Dockson. „Podívejte, já nemám čas –"

„*Musíte* mě vyslechnout," řekl Elend Venture zoufale. „Když začnete povstání chaosem a krveprolitím, tak prohrajete. Já jsem tohle studoval. Vím, o čem mluvím! Až povstalci ztratí prvotní motiv, začnou ničit a obrátí se proti sobě navzájem. *Svou armádu musíte držet pod kontrolou*."

Dockson se zarazil. Elend Venture měl pověst hlupáka a floutka, ale zdálo se, že mluví vážně.

„Já vám pomůžu," řekl Elend. „Nechte šlechtu na pokoji a zaměřte se hlavně proti Ministerstvu a Pánu Vládci – to jsou vaši skuteční nepřátelé."

„Podívejte," řekl Dockson, „nepošlu své jednotky na dům Venture. Ono už to stejně asi není potřeba po tom, co –"

„Poslal jsem své vojáky do domu Lekal," řekl Elend. „Odvolejte své vojáky od všech aristokratických domů. My na vás nebudeme útočit – všichni jsou zalezlí ve svých tvrzích a bojí se."

Nejspíš má pravdu. „Zvážíme to…" Dockson se odmlčel, protože si všiml, že mu Elend nevěnuje pozornost. *To je hroznej člověk na domluvu.*

Elend zíral na Hammonda, který se vracel s novým mečem. Elend se zamračil a potom otevřel dveře dokořán. „Já vás znám! Vy jste osvobozoval sluhy Lorda Renouxe při těch popravách!“

Elend se vrátil k Docksonovi. „Takže vy znáte Valette? Ona vám řekne, abyste mě poslouchali.“

Dockson s Hamem se na sebe podívali.

„Co je?“ zeptal se Elend.

„Vin…“ řekl Dockson. „Valette odešla před pár hodinami do paláce. Mrzí mě to, mladíku. Teď už je nejspíš někde v kobce Pána Vládce, jestli je vůbec ještě naživu.“

* * *

Kar strčil Vin zpátky do cely. Narazila na tvrdou podlahu a skulila se. Volné prádlo jí vlálo kolem těla a hlavou narazila na zadní zeď cely.

Inkvizitor se usmál a přibouchl dveře. „Děkuju ti,“ řekl skrz mříž. „Pomohla jsi nám dosáhnout něčeho, na co jsme se chystali hrozně dlouho.“

Vin se na něho podívala. Účinky klidnění Pána Vládce už byly slabší.

„Škoda, že tu není Bendal,“ řekl Kar. „Ten celé roky honil tvého bratra a přísahal, že Tevidian zplodil parchanty. Chudák Bendal… kdyby nám býval Pán Vládce nechal toho hajzla z Hathsinu, to by byla pomsta!“

Podíval se na ni a bodce v očích se mu zachvěly. „Tak měl nakonec pravdu. Ostatní uvěřili tvýmu bratrovi, ale Bendal… toho to nepřesvědčilo – a nakonec tě přeci našel.“

„Mýmu bratrovi?“ řekla Vin a vyškrábala se na nohy. „On mě prozradil?“

„Prozradil?“ podivil se Kar. „Když umíral, tak přísahal, že jsi umřela hlady jako malá holka! Prokřičel celý noci, když ho na Ministerstvu mučili. Mučení inkvizitorů málokdo vydrží… to brzy uvidíš sama.“ Usmál se. „Ale nejdřív ti něco ukážu.“

Skupina strážců přitáhla do místnosti nahé svázané tělo. Bylo samá krev a podlitina. Hodili je do cely vedle Vin.

„*Sazede?*“ vykřikla Vin a utíkala k mříži.

Ležel bezvládně. Vojáci mu přivázali ruce a nohy k malému kovovému kroužku připevněnému k podlaze. Byl zbit tak krutě, že

byl sotva při vědomí. Byl celý nahý. Vin se otočila, aby se nedívala na jeho nahé tělo. Předtím však stačila zahlédnout místo mezi jeho nohama – rovnou jizvu tam, kde mělo být jeho mužství.

Terrismané jsou všichni kastráti, řekl jí jednou. Byla to stará jizva – ale ty podlitiny a řezné rány byly čerstvé.

„Našli jsme ho, když čmuchal v paláci a hledal tě," řekl Kar. „Bylo vidět, že se o tebe bojí."

„Co jste mu udělali?" zeptala se tiše.

„Nic moc… zatím," řekl Kar. „Zatím přemýšlej, proč jsem s tebou mluvil o tvým bratrovi. Třeba si budeš myslet, že jsem hlupák, když ti prozradím, že ještě dřív, než jsme z něj mohli dostat jeho tajemství, ho posedla allomancie. Ale vidíš, že zase nejsem takový hlupák, když umím přiznat chybu. Měli jsme mučení tvého bratra ještě trochu protáhnout… aby trpěl déle. To byla opravdu chyba."

Vychytrale se usmál a kývl k Sazedovi. „Tuhle chybu už podruhé neudělám, dítě. Kdepak – teď zkusíme jinou taktiku. Budeš se hezky dívat, jak mučíme toho Terrismana. Budeme to dělat pečlivě, abychom tu bolest hezky prodlužovali a stupňovali. A až nám řekneš, co chceme vědět, tak přestaneme."

Vin se zachvěla hrůzou. „Ne… prosím."

„Ale ano," řekl Kar. „Hezky budeš mít čas na to, rozmyslet se, co s ním uděláme. Pán Vládce si vyžádal, abych u toho byl osobně. Teď si musím jít vyřídit formality nezbytné k převzetí Ministerstva. Až se vrátím, tak začneme."

Otočil se. Smýkl černým pláštěm po podlaze. Stráž vyšla za ním, zřejmě zaujmout pozici před vchodem do místnosti.

„Sazede," posteskla si Vin a klesla na kolena u mříže své klece.

„Slečno," řekl Sazed překvapivě čilým hlasem, „co jsme si říkali o chození ve spodním prádle? No kdyby tohle viděl pan Dockson, určitě by vám vyhuboval."

Vin udiveně zvedla hlavu. Sazed se na ni usmíval.

„Sazede!" řekla tiše a podívala se směrem, kudy odešla stráž. „Vy jste při vědomí?"

„Velmi při vědomí," odpověděl. Jeho pevný jasný hlas ostře kontrastoval s jeho zubožením tělem.

„Nezlobte se, Sazede," řekla. „Proč jste šel za mnou? Měl jste zůstat tam a nechat mě samotnou, když jsem tak hloupá!"

Otočil k ní potlučenou hlavu s oteklým okem. Druhým se jí však jasně díval do tváře. „Slečno," řekl slavnostně, „já jsem slíbil panu Kelsierovi, že budu dohlížet na vaši bezpečnost. Když dá Terrisman slib, nejsou to prázdná slova."

„Ale… přece jste musel vědět, že vás chytí," řekla a zahanbeně sklopila oči.

„Jistěže jsem to věděl, slečno," řekl. „Jak jinak bych se k vám dostal?"

Vin zvedla oči. „Dostal… ke mně?"

„Ano, slečno. Jednu věc mají naši lidé s Ministerstvem společnou, řekl bych. Obě strany podceňují naše schopnosti."

Zavřel oči. A jeho tělo se najednou změnilo. Vypadalo… bez života, svaly mu ochably a volně visely na kostech.

„Sazede!" vykřikla a vrhla se k mříži.

„To je v pořádku, slečno," řekl slabým, ochablým hlasem. „Jen potřebuju chvíli… nabrat sílu."

Nabrat sílu. Vin se zarazila, spustila ruce z mříží a chvíli se na Sazeda dívala. *Že by…*

Vypadal velmi slabě – jako by mu něco všechnu sílu odčerpávalo. Nebo… že by ji někde ukládal?

Sazed prudce otevřel oči. Tělo se mu vrátilo do obvyklé podoby, svaly rostly, až je měl velké a silné, dokonce větší než Ham.

Usmál se na ni ve tváři posazené na silné svalnaté šíji a potom snadno roztrhl pouta. Postavil se. Byla to nelidsky svalnatá figura – úplně jiná než normální vytáhlý tichý badatel Sazed, jak ho znala.

Pán Vládce o jejich síle mluví v deníku, pomyslela si. *Říká, že ten Rashek zvedl balvan a odhodil ho z cesty.*

„Ale vždyť oni vám vzali všechny šperky!" řekla Vin. „Kde jste schoval ten kov?"

Sazed se usmál a popadl mříž, která od sebe oddělovala jejich klece. „Vzal jsem si ponaučení od vás, slečno. Spolkl jsem ho." Po těchto slovech vytrhl mříž.

Vběhla do jeho klece a objala ho. „Děkuju vám."

„Není zač," řekl a jemně ji odstrčil. Potom uhodil mohutnou pěstí do dveří a zlomil zámek. Dveře se s rachotem otevřely.

„Tak rychle, slečno," řekl. „Musím vás odtud co nejrychleji dostat."

Během vteřiny se objevili ve dveřích dva strážci, kteří předtím přivlekli Sazeda co cely. Strnuli a s úžasem se dívali na obrovské stvoření, které před nimi stálo místo zubožených, zbitého muže.

Sazed skočil dopředu a popadl jednu z mříží Vininy klece. Feruchemie mu však evidentně dodala pouze sílu, ale už ne rychlost. Vykročil těžkopádně a strážci mezitím zmizeli a volali o pomoc.

„Tak pojďte, slečno," řekl Sazed a odhodil mříž. „Nebudu mít sílu moc dlouho – spolkl jsem jen malý kousek kovu a moc toho nepojme."

Už přitom, jak mluvil, se začal zmenšovat. Vin proběhla kolem něho a vyběhla z místnosti. Strážní budka před kobkou byla malá. Byly v ní jen dvě židle. Pod jednou z nich však Vin zahlédla stočený plášť. Jeden ze strážců si s ním přikryl schovanou večeři. Vin ho popadla a hodila Sazedovi.

„Děkuju, slečno," řekl.

Přikývla, doběhla ke dveřím a vyhlédla ven. Větší místnost vpředu byla prázdná a ústily do ní dvě chodby. Jedna vedla napravo a druhá mizela kdesi v dálce za ní. Podél stěny po levé straně stály dřevěné truhly a uprostřed velký stůl. Vin se zachvěla, když si všimla zaschlé krve a sady ostrých nástrojů srovnaných do řady po straně stolu.

Tady oba skončíme, jestli okamžitě nezmizíme, pomyslela si a kývla na Sazeda, aby přidal.

Na konci chodby se objevila skupina vojáků v čele s jedním ze strážců, které potkali před chvilkou. Vin strnula. Tiše zaklela – kdyby bývala měla cín, slyšela by je dřív.

Ohlédla se zpátky. Sazed se vlekl od strážní budky. Feruchemická síla mu došla a sotva se držel na nohou, jak ho vojáci zbili, než ho hodili do cely.

„Jděte, slečno!" řekl a mával na ni. „Utečte!"

Ještě se pořád musíš učit, abys pochopila, co je přátelství, Vin, šeptal jí Kelsierův hlas. *Jednou si to snad uvědomíš…*

Nemůžu ho tu nechat. Nenechám.

Vrhla se mezi vojáky. Sebrala ze stolu pár nožů připravených na mučení. Jejich nabroušená ostří se jí zaleskla v rukou. Vyskočila na stůl a vrhla se z něho mezi přicházející vojáky.

Neměla žádné kovy, ale za ty měsíce allomantického tréninku se naučila dobře skákat. Ve výskoku vrazila nůž jednomu

překvapenému vojákovi do krku. Dopadla na zem tvrději, než čekala, ale podařilo se jí uniknout druhému vojákovi, který se na ni s hlasitým zaklením vrhl.

Jeho meč však dopadl na kamennou podlahu za ní. Vin se otočila a dalšího vojáka sekla do stehen. Vykřikl bolestí a zavrávoral.

Je jich moc, pomyslela si. Bylo jich skoro desítka. Snažila se vyskočit proti třetímu vojákovi, ten však roztočil obuch a udeřil Vin do boku.

Vin bolestně vyjekla. Zapotácela se a upustila nůž. Neměla žádný cín s olovem, aby zbrzdil její pád, plnou vahou dopadla na tvrdou dlažbu a skulila se až ke zdi.

Marně se snažila vstát. Stranou zahlédla Sazeda v poloagonii, zesláblého úsilím znovu nashromáždit sílu. Nebude mít dost času. Vojáci se na něj brzy vrhnou.

Aspoň jsem to zkusila, pomyslela si, když slyšela, jak pravou chodbou přichází další jednotka vojáků. *Aspoň jsem ho neopustila. Myslím… myslím, že tak to Kelsier chtěl.*

„Valette!“ ozval se známý hlas.

Vin udiveně zvedla hlavu, když do místnosti vtrhl Elend se šesti vojáky. Na sobě měl šlechtický oblek, který mu příliš nepadl, a v ruce hůl.

„Elende?“ Vin se nezmohla na další slovo.

„Jste v pořádku?“ zeptal se starostlivě, když k ní přišel. Potom si všiml ministerských vojáků. Byli setkáním se šlechticem trochu vyvedení z míry, ale stále byli v početní převaze.

„Tu dívku si beru s sebou!“ oznámil Elend. Počínal si statečně, i když nebyl voják a jediná zbraň, kterou měl při sobě, byla jeho hůlka. Pět z jeho vojáků mělo označení stráží domu Venture. Jeden, který je sem přivedl, však měl uniformu palácové stráže. Vin si uvědomila, že už se s ním setkala. Na rameně mu na uniformě chyběl znak. *To je ten strážce, co jsem ho přemluvila, aby přeběhl k povstalcům…*

Vůdce ministerské vojenské jednotky učinil rozhodnutí. Krátce mávl, ignoroval Elendův příkaz, a jeho vojáci začali obkličovat Elendovu družinu.

„Valette, musíte utéct!“ naléhal Elend a zvedl hůl.

„Jděte, slečno,“ přidal se Sazed, podal jí ruku a pomohl jí na nohy.

„Nemůžeme je tu nechat!“ řekla Vin.

„Nemáme jinou možnost.“

„Ale vy jste přišel pro mě. Pro Elenda to musíme udělat taky!“

Sazed zakroutil hlavou. „To je něco jiného, dítě. Já jsem věděl, že mám šanci vás zachránit. Tady ale není pomoci – soucit je krásná věc, ale člověk musí mít i rozum.“

Nechala si pomoci na nohy. Elendovi vojáci se chystali bránit proti ministerským. Elend stál v jejich čele a bylo vidět, že je připraven bojovat.

Musí to přece nějak jít! pomyslela si Vin zoufale. *Musí.*…

A potom to najednou zahlédla. Schované v jedné z beden u zdi. Známý pruh látky, jeden malý kousek vyčnívající po straně z bedny.

Vymanila se ze Sazedova sevření. V tu chvíli zaútočili ministerští vojáci. Elend vzadu vykřikl a zarachotily zbraně.

Vin vyhodila z bedny vrchní vrstvu svého oblečení – kalhoty a košili. Pod nimi, dole na dně, ležel její mistplášť. Zavřela oči a sáhla do postranní kapsy.

Prsty nahmatala jedinou lahvičku. Zátku měla pevně na místě.

Vytáhla lahvičku a utíkala mezi bojující vojáky. Ministerští strážci se nepatrně stáhli, dva jejich kolegové leželi zranění na podlaze – Elend však přišel už o tři muže. Místnost byla malá, což Elendovým strážím nahrávalo.

Elend stál zpocený, na paži měl ránu a hůl měl zlomenou. Popadl meč muže, kterého srazil na zem, a držel jej neobratně v rukou.

„V tomhle jednom jsem se zmýlil, slečno,“ řekl Sazed tiše. „Omlouvám se…“

Vin se usmála. Potom odzátkovala lahvičku a spolkla její obsah.

Uvnitř jí vytryskly gejzíry energie. Kovy vzplanuly a do jejího zesláblého a unaveného těla se jako vycházející slunce vrátila síla. Bolest pominula, nevolnost byla ta tam, místnost byla najednou jasnější a kameny pod nohama citelnější.

Vojáci znovu zaútočili a Elend odhodlaně, avšak beznadějně, zvedl meč. Zůstal ovšem v naprostém šoku, když mu Vin náhle přeletěla nad hlavou.

Dopadla mezi vojáky a zatlačila na ně. Ze všech stran od ní odletěli ke stěnám. Jeden z nich se po ní ohnal holí, Vin ji však opovržlivým gestem odmrštila a vrhla ji vojákovi do tváře.

Vojákovi s prasknutím odskočila hlava dozadu a hůl vyletěla z ruky.

Vin ji v letu chytila, otočila se a udeřila jí do hlavy vojáka, který se chystal zaútočit na Elenda. Hůl se rozlomila a Vin ji nechala spadnout vedle vojákova mrtvého těla. Znovu od sebe odhodila další kruh útočníků. Vzadu začali vojáci křičet a utíkat. Poslednímu, který v místnosti zbyl, Vin přitáhla jeho kovovou helmu do svých rukou, zatlačila na ni, přitom se ukotvila vzadu, a vrhla mu ji proti hrudníku. Voják vyletěl na chodbu a porážel tam své prchající kolegy.

Vin stála s napjatými svaly mezi sténajícími nepřáteli a vzrušeně vydechla. *Už… začínám chápat, proč na tom byl Kelsier tak závislý.*

„Valette?“ ozval se Elend vyvedený z míry.

Vin vyskočila a radostně ho objala. Pevně ho držela a zabořila tvář do jeho ramene. „Vy jste se vrátil,“ šeptala. „Vy jste se vrátil, vrátil, vrátil…“

„Ehm, ano. A… vidím, že jste Mistborn. To je opravdu zajímavé. Víte, je takovým běžným zvykem, že se tyhle věci přátelům sdělují.“

„Omlouvám se,“ zamumlala do jeho ramene.

„No, ano,“ řekl poněkud udiveně. „Ehm, Valette? Co se stalo s vašimi šaty?“

„Tamhle leží na podlaze,“ řekla a podívala se mu do očí. „Elende, jak jste mě našel?“

„Řekl mi to váš přítel, jistý pan Dockson. A tenhle skvělý muž – myslím, že se jmenuje kapitán Goradel a patří ke stráži tady v paláci – mě sem zavedl. S jeho pomocí a jako šlechtic jsem se sem dostal bez větších problémů. A potom, když jsem tady slyšel ten křik… A, ehm, Valette – myslíte, že byste se mohla obléknout? Tohle je takové…“

Vin se usmála. „Vy jste mě našel.“

„Jestli to k něčemu bylo,“ řekl unaveně. „Nezdá se, že byste zrovna potřebovala naši pomoc…“

„To nevadí,“ řekla. „Vrátil jste se. Ještě nikdy se ke mně nikdo nevrátil.“

Elend se na ni podíval a trochu se zamračil.

Přišel k nim Sazed a podal Vin oblečení. „Slečno, musíme jít.“

Elend přikývl. „Ve městě není bezpečno. Skaati se vzbouřili!“ Potom se zarazil a podíval se na ni. „Ale, ehm, vy už o tom nejspíš víte.“

Vin ho konečně pustila a přikývla. „Já jsem pomáhala, aby k tomu došlo. Ale s tím nebezpečím máte pravdu. Jděte se Sazedem – většina povstaleckých vůdců ho zná. Zaručí se za vás a nikdo vám neublíží.“

Vin si oblékla kalhoty a Elend a Sazed se oba zamračili. V kapse našla maminčinu náušnici. Navlékla si ji do ucha.

„Mám jít se Sazedem? A co vy?“

Vin na sebe hodila volnou košili. Potom zvedla hlavu… a cítila přes dlažbu Pána Vládce. Je tam. Je silný. Od chvíle, co se s ním setkala osobně, ví, jak moc je silný. Dokud bude žít, je skaatské povstání odsouzeno k neúspěchu.

„Já mám jiný úkol, Elende,“ řekla a vzala si od Sazeda mistplášť.

„Myslíte, že ho porazíte, slečno?“ řekl Sazed starostlivě.

„Musím to zkusit,“ řekla. „Jedenáctý kov funguje, Sazede. Já jsem… něco viděla, když jsem ho spálila. Kelsier sliboval, že je to klíč k tajemství Pána Vládce.“

„Ale… slečno, Pán Vládce…“

„Kelsier umřel proto, aby tohle povstání mohlo začít,“ řekla Vin pevně. „Já musím zajistit, že bude pokračovat. To je ta moje úloha, Sazede. Kelsier o tom nevěděl, ale já to vím. Musím zastavit Pána Vládce.“

„Pána Vládce?“ opakoval Elend v šoku. „Ne, Valette. On je nesmrtelný!“

Vin k Elendovi vztáhla ruce, chytila ho za hlavu a políbila ho. „Elende, vaše rodina dodávala Pánu Vládci atium. Víte, kde ho má schované?“

„Ano,“ odpověděl zmateně. „V pokladnici, to je budova odtud na východ. Ale –“

„To atium musíte mít, Elende. Nová vláda ho bude potřebovat – jeho hodnotu i jeho moc –, pokud ji nemá svrhnout první šlechtic, který bude schopný postavit si armádu.“

„Ne, Valette,“ řekl Elend a zakroutil hlavou. „Já vás musím dostat do bezpečí.“

Usmála se na něho a potom se obrátila k Sazedovi. Ten na ni kývl.

„Neřeknete mi, že nemám chodit, že ne?“ ujišťovala se.

„Ne,“ odpověděl tiše. „Obávám se, že máte pravdu, slečno. Pokud nebude Pán Vládce zabit… no, nebudu vám bránit. Jenom vám popřeji hodně štěstí. Přijdu vám na pomoc, jakmile doprovodím tady mladého Ventura do bezpečí.“

Vin přikývla, usmála se na znepokojeného Elenda a potom zvedla hlavu. K temné síle, která čeká nahoře a vysílá impulsy, které ubíjejí a srážejí k zemi.

Spálila měď, aby zaplašila klidnění Pána Vládce.

„Valette…“ řekl Elend tiše.

Vin se k němu obrátila. „Nemějte strach,“ řekla. „Myslím, že vím, jak ho zabít.“

Tyhle obavy prožívám, kdykoli píšu zkřehlým perem v předvečer znovuzrození světa. Rashek mě sleduje. Nenávidí mě. Nahoře čeká jeskyně. Tepe. Chvějí se mi prsty. Není to zimou.

Zítra to všechno skončí.

38

Vin vyletěla do vzduchu nad Kredik Shaw. Kolem ní vyrostlo mračno věží a věžiček jako černé zuby nějakého záhadného monstra číhajícího dole. Byly temné, rovné a zlověstné a z jakéhosi důvodu ji připomněly Kelsiera ležícího mrtvého na ulici s obsidiánovým šípem v hrudníku.

Kolem ní se rozpínala a vířila mlha. Byla hustá, ale Vin pálila cín, a tak viděla na obzoru slabou záři. Blížilo se ráno.

Dole pod ní svítil palác. Vin se chytila úzké věžičky a v rozletu se kolem kluzkého kovu otočila a přitom přehlédla celé panorama pod sebou. Nocí hořely tisíce pochodní a jejich světla se slévala a prolínala jako světélkující hmyz. Tvořila vlny sbíhající se u paláce.

Stráže nemají proti takové síle šanci, pomyslela si. *Ovšem jakmile se skaatská armáda probojuje do paláce, zpečetí svůj osud.*

Pootočila se stranou. Prsty se dotýkala studené věže vlhké od mlhy. Když naposledy skákala mezi věžemi Kredik Shaw, krvácela a byla téměř v bezvědomí. Přišel ji zachránit Sazed, ale to tentokrát nebude možné.

Kousek dál viděla trůnní věž. Nebylo těžké ji najít. Kolem ní hořel kruh ohňů a osvětloval pro všechny, kdo byli uvnitř, barevnou prosklenou stěnu. Cítila jeho přítomnost uvnitř. Chvíli čekala, snad doufala, že bude moci zaútočit, až ze sálu odejdou inkvizitoři.

Kelsier byl přesvědčený, že jedenáctý kov je klíč, pomyslela si. Má jeden nápad. Možná to vyjde. Musí.

* * *

„Od této chvíle," burácel hlas Pána Vládce, „se přiděluje organizační správa Ministerstva Kantonu inkvizice. Žádosti adresované dosud Tevidianovi budou od nynějška adresované Karovi."

Trůnní sál utichl. Vysocí obligátoři oněměli událostmi tohoto dne. Pán Vládce mávl rukou na znamení, že jednání končí.

Konečně! pomyslel si Kar. Zvedl hlavu. V bodcích ho bolestně bodalo, jako obvykle – ale tentokrát byla ta bolest radostná. Inkvizitoři na tuhle chvíli čekali dvě stě let – tiše politikařili a nenápadně podporovali korupci a rozpory mezi obligátory. A nakonec to vyšlo. Už se nebudou muset podvolit diktátu podřazených lidí.

Otočil se a usmál se na skupinu ministerských kněží. Užíval si rozpaků, které u nich jeho úsměv vyvolával. Už neviděl tak jako dřív, ale dostal za to něco mnohem cennějšího – tak mistrnou vládu nad allomancií, že byl schopen svět kolem sebe vnímat daleko přesněji.

Téměř všechno obsahovalo kovy – voda, kámen, sklo… i lidské tělo. Tyto kovy však byly příliš rozptýlené, aby na ně měla obyčejná allomancie vliv – většina allomantů je skutečně nevnímala.

Inkvizitorskýma očima však Kar vnímal modré paprsky těchto kovů – tenké, skoro neviditelné, ale jemu vytvářely obrysy vnějšího světa. Obligátoři před ním byli pohybující se shluky modrých paprsků odhalující v jejich postojích nespokojenost, vztek a strach. Kar se navzdory své únavě usmál ještě víc.

Už příliš dlouho nespal. Žít jako inkvizitor velmi vyčerpávalo tělo a bylo nutné hodně odpočívat. Jeho soukmenovci už odcházeli do svých pokojů v těsné blízkosti trůnního sálu. Okamžitě usnou – po dopoledních popravách a večerních událostech budou velmi unaveni.

Kar však zůstal, dokud všichni inkvizitoři i obligátoři neodešli. Brzy v sále osvětleném obrovskými koši s ohni osaměl s Pánem

Vládcem. Služebnictvo postupně uhasilo ohně venku a prosklené panorama ztmavlo.

„Tak nakonec máte, co jste chtěli," řekl Pán Vládce tiše. „Snad už konečně budu mít v téhle věci pokoj."

„Ano, Pane Vládce," řekl Kar s úklonou. „Myslím, že…"

Nad nimi se ozval podivný zvuk – jakési tiché cvaknutí. Kar zvedl hlavu a zamračil se. Na podlahu upadl malý kousek kovu a odkutálel se mu k nohám. Zvedl jej – byla to mince – a potom se podíval na obrovské okno a všiml si, že je v něm malá dírka.

Co?

Najednou oknem přiletěly desítky mincí a každá v něm vyvrtala novou díru. Ve vzduchu řinčelo sklo a cinkaly mince. Kar překvapeně couvl.

Celá jižní část okna se zachvěla a zřítila se do sálu. Okno bylo od mincí tak děravé, že je letící tělo snadno prorazilo.

Vzduchem létaly barevné střepy a za nimi se objevila malá postava v rozevlátém mistplášti se dvěma lesklými černými dýkami v rukou. Dívka doskočila do dřepu a doklouzla po střepinách. Dírou za ní se do sálu hnala mlha. Kroužila a vířila kolem, poháněná její allomancií, vlnila se kolem jejího těla. Chvíli se krčila v mlze, jako by byla sama znamením noci. Potom vyskočila dopředu a vrhla se přímo na Pána Vládce.

* * *

Vin spálila jedenáctý kov. Objevilo se minulé já Pána Vládce stejně jako posledně, jako by jej zosobnila mlha, a stálo vedle trůnu.

Vin si nevšímala inkvizitora. Naštěstí reagoval pomalu – když ji začal honit, byla už v polovině schodů k trůnu. Pán Vládce však seděl tiše a příliš jí nevěnoval pozornost.

Nic mu neudělala ani dvě kopí v hrudníku, pomyslela si Vin, když doskočila přes posledních pár schodů až na pódium s trůnem. *Proč by se měl bát mých dýk…*

Proto ani neměla v úmyslu s nimi na něho zaútočit. Vytáhla je však a bodla jimi do srdce jeho minulý obraz.

Zasáhla přesně, dýky však prošly stínem obrazu, jako by nebyl skutečný. Vin se vrhla dopředu a sama proskočila stínem, až málem sklouzla z pódia.

Otočila se a znovu postavu probodla. Znovu dýky projely skrz, ale neublížily. Postava ani nezakolísala.

A co můj obraz, když jsem spálila zlato, pomyslela si zoufale, *vždyť jsem se ho mohla dotknout. Proč se nemůžu dotknout tohohle?*

Bylo zřejmé, že to nefunguje stejně jako zlato. Stín byl nehybný a netečný ke všem jejím útokům. Myslela si, že kdyby se jí podařilo zabít minulou podobu Pána Vládce, zemřel by s ní i současný. Bohužel byl však jeho minulý obraz stejně nehmotný jako atiový stín.

Nepodařilo se jí to.

Kar do ní vrazil, popadl ji silnýma inkvizitorskýma rukama za ramena a srazil z pódia. Kutáleli se dolů po černých schodech.

Vin zavrčela a rozdmýchala cín s olovem. *Já nejsem ta bezmocná holka, kterou jsi před chvílí držel v kobce, Kare,* pomyslela si odhodlaně, a jakmile se dotkli země za trůnem, odkopla ho od sebe.

Inkvizitor zavrčel. Odletěl a pustil ji. V ruce mu zůstal její mistplášť, ale Vin vyskočila na nohy a utekla.

„Inkvizitoři!“ křičel Pán Vládce a vstal. *„Pojďte ke mně!“*

Vin vykřikla, jak jí pod sílou jeho mohutného hlasu umocněného cínem, který pálila, zaléhaly uši.

Musím odsud pryč, pomyslela si a klopýtala pryč. *Vrátím se, až najdu jiný způsob, jak ho zabít…*

Kar na ni zezadu skočil. Tentokrát ji celou objal rukama a stiskl. Vin vykřikla bolestí, rozdmýchala cín s olovem a zatlačila zpět, ale Kar ji donutil vstát. Obratně jí obtočil ruku kolem krku a její ruce ji svou volnou druhou rukou zkroutil za zády. Snažila se uvolnit, prudce zatlačila na zástrčku u dveří, ale byla to příliš slabá kotva. Kar se zapotácel, stále ji však pevně svíral.

Pán Vládce si sedl zpátky na trůn a smál se. „Karovi se neubráníš, dítě. Býval před mnoha lety vojákem. Ten umí držet v sevření, aby se mu zajatec nevykroutil, i kdyby měl sebevětší sílu.“

Vin se stále bránila a lapala po dechu. Ukázalo se však, že Pán Vládce mluví pravdu. Bušila do Kara hlavou, ale ten na to byl připravený. Slyšela, jak jí rychle dýchá do ucha… skoro až vzrušením, jak ji dusil. V odrazu v okenním skle zahlédla, jak se za nimi otevřely dveře. Do místnosti vešel další inkvizitor. Kolem těla se mu vlnil tmavý plášť a v očích se mu leskly bodce.

Tak a je to, pomyslela si v tu chvíli a dívala se oknem do mlhy dole pod nimi. Vířila, vlnila se a plížila se rozbitým oknem dovnitř a po podlaze sálu. Jen ji neobklopila jako obvykle – jako by ji od ní cosi odpuzovalo. Pro Vin to bylo definitivní potvrzení její porážky.

Nezlob se, Kelsiere. Zklamala jsem.

Druhý inkvizitor došel až ke svému kolegovi. Vztáhl k němu ruku a popadl cosi na Karových zádech. Ozvalo se prasknutí.

Vin upadla na zem a popadla dech. Skulila se a za pomoci cínu s olovem se rychle vzpamatovala.

Kar stál nad ní a potácel se. Potom upadl bezvládně na stranu a zůstal ležet. Druhý inkvizitor stál vedle něho a cosi držel v ruce. Vypadalo to jako kovový bodec – stejný jako mají inkvizitoři v očích.

Vin se podívala na Karovo bezvládné tělo. Plášť měl na zádech roztržený a přímo mezi lopatkami měl krvavou ránu. Velkou přesně jako kovový bodec. Zjizvenou tvář měl bledou. Nejevila známky života.

Další bodec! pomyslela si Vin užasle. *Ten druhý inkvizitor mu vyndal z těla další bodec a on umřel. Tak to je to tajemství!*

„Co je to?“ vykřikl Pán Vládce a vstal tak prudce, že odstrčil trůn za sebe. Kamenný trůn se zřítil ze schodů, poskakoval po mramoru a odlamovaly se z něho kousky kamene. „Zrada! A ve vlastních řadách!“

Nový inkvizitor se vrhl na Pána Vládce. Když k němu běžel, sklouzla mu z hlavy kapuce. Vin si všimla jeho holé lebky. I přes bodce v očích a příšerné špice vyčnívající na jejich druhém konci vzadu z hlavy jí na něm najednou cosi připadalo povědomé. Tu holou hlavu a ten plášť neznala, ale ten člověk měl tvář jako Kelsier.

Ne, uvědomila si. *Kelsier ne.*

Marsh!

Marsh bral schůdky na pódium po dvou a pohyboval se nadpřirozenou inkvizitorskou rychlostí. Vin se postavila na nohy a vzpamatovala se z následků skrčení. Nedokázala však skrýt své vzrušení. Marsh je naživu.

Marsh je inkvizitor.

Inkvizitoři po něm nešli proto, že by ho podezírali. Oni ho chtěli získat. A teď se zdálo, že se chystá bojovat s Pánem Vládcem.

Musím mu pomoct! Třeba… třeba zná tajemství, jak ho zabít. Nakonec přišel i na to, jak zabít inkvizitory!

Marsh vyběhl až nahoru.

„Inkvizitoři!“ křičel Pán Vládce. „Pojďte ke –“

Pán Vládce strnul. Všiml si něčeho ve dveřích. Byla to hromádka bodců, přesně takových, jaký Marsh vyndal Karovi ze zad. Ležely složené na zemi. Bylo jich asi sedm.

Marsh se usmál a ve tváři měl přesně stejný výraz, jaký míval Kelsier, když se někdy domýšlivě culil. Vin doběhla pod schody, odrazila se od mince a vymrštila se nahoru na pódium.

V polovině dráhy ji zasáhla hrozná síla allomantického působení Pána Vládce. Přes měděnou clonu k ní pronikla deprese a hněvem umocněný tlak na její duši. Udeřily ji jako fyzická síla. Rozdmýchala měď, zalapala po dechu, ale úplně potlačit působení Pána Vládce na své emoce nedokázala.

Marsh zakolísal a Pán Vládce zvedl ruku a chystal se ke stejnému úderu, jakým zabil Kelsiera. Naštěstí se Marsh včas vzpamatoval a skrčil se. Otočil se okolo Pána Vládce, chytil ho zezadu za plášť a roztrhl zadní šev.

Marsh strnul a z bodců, které měl místo očí, nebylo možné vyčíst žádný výraz. Pán Vládce se otočil a uhodil Marshe loktem do žaludku tak silně, že Marsh odletěl přes celou místnost. Když se Pán Vládce otočil, Vin viděla to, co Marsh.

Nic. Obyčejná záda. Svaly. Na rozdíl od inkvizitorů Pán Vládce neměl skrz páteř bodec.

Marshi… proběhlo Vin hlavou a začala se propadat do deprese. Byl to dobrý nápad, mnohem lepší než její vlastní pokus s jedenáctým kovem. Dopadl ovšem stejně špatně.

Marsh konečně dopadl a uhodil hlavou o zem, až to zadunělo. Po pádu sklouzl až k zadní stěně. Zůstal ležet nehybný pod obrovským oknem.

„Marshi!“ vykřikla a vrhla se k němu. Mezitím však Pán Vládce zvedl ruku.

Vin cítila, jak do ní něco vjelo *něco* silného. Jako kdyby proti ní někdo zatlačil ocelí a odrazil se od kovů v jejím žaludku. Ale muselo to být něco jiného. Kelsier tvrdil, že žádný allomant nemůže působit na kovy v cizím těle.

Ale také tvrdil, že žádný allomant nemůže ovlivňovat emoce jiného allomanta, který pálí měď.

Odhozené mince se od Pána Vládce odrazily a spadly na zem. Dveře se vytrhly z pantů a odletěly a rozechvěly se i kousky skla a sesypaly se z pódia.

Vin to odmrštilo ke straně. Měla pocit, že jí kovy vystřelí z žaludku. Upadla na zem a nechybělo moc k tomu, aby ztratila vědomí. Ležela omámená, popletená a zmatená, schopná jen jediné myšlenky.

Taková síla…

Ozvaly se kroky. Pán Vládce scházel ze schodů. Pohyboval se tiše, svlékl si roztržený plášť a košili a zůstal od pasu nahoru nahý. Jen na zápěstí a na prstech se mu leskly prsteny a náramky. Všimla si, že několik tenkých kruhů mu prochází na pažích skrz tělo.

Chytré, pomyslela si a namáhavě vstávala. *Na ty se nedá zatlačit ani za ně zatáhnout.*

Pán Vládce lítostivě zakroutil hlavou. Za nohama mu zůstávaly v chladné mlze, která sem pronikala rozbitým oknem, stopy. Vypadal velmi silně. Tělo měl samý sval a tvář pohlednou. Cítila sílu jeho allomancie působící na její emoce a ze všech sil ji odrážela mědí.

„Co si myslíš, dítě?“ zeptal se Pán Vládce tiše. „Že mě porazíš? Copak jsem nějaký obyčejný inkvizitor s vykonstruovanými schopnostmi?“

Vin spálila cín s olovem. Potom se otočila a utekla. Chtěla sebrat Marshovo tělo a vyskočit s ním oknem z druhé strany místnosti.

On ji však sledoval rychlostí tornáda. I když dmýchala cín s olovem naplno, neměla šanci mu utéct. Měla pocit, že ho to nestojí sebemenší úsilí, když ji popadl za rameno a odhodil na druhou stranu.

Hodil s ní jako s panenkou. Mrštil ji na jeden z opěrných pilířů v místnosti. Vin horečně hledala kotvu, ale on odvál všechny kovy z místnosti pryč.

Zatlačila na jeho vlastní náramek – ten, který neprocházel kůží. Okamžitě však máchl rukou nahoru a setřásl ji a roztočil ve vzduchu. Udeřil ji další mocnou allomantickou ranou a odhodil ještě dál. Kovy v jejím žaludku se zmítaly, sklo se chvělo a z ucha jí vyletěla maminčina náušnice.

Zkusila se roztočit a zasáhnout ho nohama, narazila však v obrovské rychlosti na sloup a cín s olovem ji nezachránil. Slyšela ohlušující ránu a ucítila prudkou bolest v pravé noze.

Upadla na zem. Už neměla vůli zvednout hlavu a podívat se, ale mučivé pocity z vlastního těla jí říkaly, že má nohu zlomenou a vytočenou v podivném úhlu mimo tělo.

Pán Vládce zakroutil hlavou. Ne, uvědomila si Vin, on si nemusí dělat starost s nošením šperků. Při jeho síle a schopnostech by to bylo od jeho soupeře hloupé – jak si právě ona sama dokázala – zkoušet je použít jako kotvu. Jen mu tím umožní řídit jeho let.

Udělal několik kroků dopředu. Pod nohama mu skřípalo sklo. „Myslíš, že je to poprvé, co se mě někdo pokoušel zabít, dítě? Já jsem přežil upálení i setnutí hlavy. Byl jsem probodán a rozřezán, rozdrcen i rozčtvrcen. Jednou, kdysi na začátku, jsem byl dokonce skalpován."

Otočil se k Marshovi a zakroutil hlavou. Vin se najednou vrátil její někdejší dojem z Pána Vládce – ten, co už jednou měla. Vypadal… unaveně. Přímo vyčerpaně. Ne na těle – to měl samý sval –, ale prostě tak působil. Pokusila se vstát. Podpírala se sloupem.

„Já jsem Bůh," řekl.

Takový rozdíl proti tomu muži, který mluví v deníku.

„Nemůžete zabít *Boha*," řekl. „Stejně jako nemůžete svrhnout *Boha.* To vaše povstání – myslíte, že jsem takové ještě nezažil? Myslíte, že jsem nikdy sám nezlikvidoval celou armádu? Jak dlouho ještě bude trvat, než o tom vy lidi přestanete pochybovat? Kolik století to ještě musím dokazovat, než vy *idiotští* skaati pochopíte pravdu? Kolik vás ještě musím zabít!"

Vin vykřikla, když pootočila vykloubenou nohou. Rozdmýchala cín s olovem, ale přesto se jí do očí draly slzy. Kovy jí začínaly docházet. Brzy dojde cín s olovem a bez něj nezůstane při vědomí. Zhroutila se u sloupu, když na ni znovu dopadla síla allomancie Pána Vládce. V noze jí škubalo.

Je moc silný, pomyslela si v zoufalství. *Má pravdu. Je to Bůh. Co si to myslíme?*

„Jak se opovažujete?" křičel Pán Vládce a zvedl do výšky Marshovo tělo. Marsh slabě zasténal a snažil se zvednout hlavu.

„Jak se opovažujete?" křičel Pán Vládce znovu. „Po tom, co jsem vám dal? Udělal jsem vás nadřazenými nad obyčejnými lidmi. Dal jsem vám moc!"

Vin trhla hlavou. I přes otupující bolest a beznaděj se jí vybavila jedna vzpomínka na čtení deníku.

Stále tvrdí… stále tvrdí, že jeho lidé by měli vládnout…

Uvědomila si, že má v sobě poslední zbytek jedenáctého kovu. Spálila ho a přitom se stále dívala skrz slzy na Pána Vládce, jak drží v jedné ruce bezvládného Marshe.

Vedle Pána Vládce se objevil obraz z jeho minulosti. Muž v kožešinovém kabátě a masivních botách, muž s plnovousem a silnými svaly. To není aristokrat ani tyran. Ani hrdina, dokonce ani válečník. Muž oblečený jako horal. Pastevec.

Nebo, možná, nosič.

„Rashek," řekla Vin šeptem.

Pán Vládce se na ni vyděšeně podíval.

„Rashek," opakovala. „Jmenujete se tak, viďte? Vy nejste ten člověk, co napsal ten deník. Vy nejste ten hrdina, který měl zachránit lidstvo… vy jste jeho sluha. Jeho nosič, který ho nenáviděl."

Chvilku mlčela. „Vy… jste ho zabil," šeptala. „To se stalo tu noc. Proto ten deník tak najednou končí. Vy jste zabil Hrdinu a postavil jste se na jeho místo. Šel jste do jeskyně místo něho a místo něho jste získal moc vy. Ale vy jste svět nezachránil, vy jste ho zotročil."

„Co ty víš," křičel a stále držel v jedné ruce Marshovo tělo. „Ty o tom nevíš vůbec nic!"

„Vy jste ho nenáviděl," řekla Vin. „Vy jste tvrdil, že hrdina by měl být Terrisman. Vy jste se nedokázal smířit s tím, že on – člověk ze země, která vaši zemi utlačovala – naplňuje vaše legendy."

Pán Vládce zvedl ruku a Vin najednou ucítila obrovský tlak. Allomancii, která působila na kovy v jejím žaludku a celém těle a která hrozila, že ji rozdrtí o pilíř. Vykřikla, spálila poslední kousek cínu s olovem a bojovala, aby zůstala při vědomí. Kolem ní kroužila mlha, která se sem stále valila z rozbitého okna.

Venku za rozbitým oknem slyšela jakési slabé zvonění. Nebo to byly… radostné výkřiky? Výkřiky radosti jako tisícihlasý sbor. Znělo to, jako by ji všechny jeho hlasy chtěly povzbudit.

K čemu to ale je? pomyslela si. *Znám tajemství Pána Vládce, ale co mi řeklo? Že byl nosič? Sluha? Terrisman?*

Feruchem.

Podívala se omámenýma očima a znovu si prohlédla náramky, které se Pánu Vládci blyštěly na obou pažích. Kovové náramky, které procházejí kůží… aby… aby na ně nemohli působit allomanti.

Proč by to dělali? Říkalo se, že nosí šperky z frajeřiny. Nestará se o to, jestli na ně nějaký allomant zatlačí nebo za ně zatáhne.

Tak to sám prezentoval. Ale co když ty ostatní kovy, které má na sobě – prsteny, náramky – podle módy, kterou on sám zavedl mezi šlechtici – má jen proto, aby odvedl pozornost?

Aby odvedl pozornost právě od toho páru náramků, které má nahoře na pažích. *Že by to bylo tak jednoduché?* pomyslela si, zatímco na ni Pán Vládce vysílal allomantické hrozby, že ji rozdrtí.

Cín s olovem už jí skoro došel. Pomalu ztrácela vědomí. Ještě spálila železo. Pán Vládce umí proniknout měděnou clonou. Ona to umí také. V tomhle jsou si nějak rovní. Jestli umí on působit na kovy v cizím těle, tak ona to snad bude umět taky.

Rozdmýchala železo. Objevily se modré paprsky směřující ke všem prstenům a náramkům Pána Vládce – ke všem s výjimkou náramků nahoře na pažích, které mu procházely kůží.

Vin dmýchala ze všech sil a soustředila se a tlačila, jak nejsilněji mohla. Přitom dmýchala i poslední zbytky cínu s olovem, aby se bránila drtivé síle Pána Vládce. Uvědomovala si, že přestává dýchat, jak je nápor síly proti jejímu hrudníku mocný. Nebyla schopná se proti jejímu odporu nadechnout.

Kolem ní se roztančila mlha. Vířila v rytmu její allomancie. Umírá. Ví to. Skoro už ani necítí bolest. Pomalu ji drtí. Dusí.

Nabrala poslední sílu z mlhy.

Objevily se dva nové modré paprsky. Vykřikla a táhla silou, o které nikdy netušila, že je jí schopná. Dmýchala silněji a silněji. Tlak Pána Vládce jí paradoxně vytvářel potřebnou protiváhu, aby mohla za jeho náramky tahat ještě víc. Zapojila do toho svůj vztek a zoufalství. Táhla a na to jediné se jí v tu chvíli smrskl celý svět.

Došel jí cín s olovem.

On zabil Kelsiera!

Náramky se mu vyrvaly z těla. Pán Vládce vykřikl bolestí. K Vin to dolehlo jako tichý vzdálený zvuk. Tlak proti ní náhle ustal a ona upadla na podlahu, těžce oddechovala a před očima se jí zatmělo. Náramky potřísněné od krve spadly na zem, jak na ně přestala působit, a ještě chvíli poskakovaly po mramorové podlaze. Zvedla hlavu a cínem si pročistila zrak.

Pán Vládce stál stále na svém místě, oči měl dokořán hrůzou a ruce od krve. Pustil Marshe na zem a vrhl se po pomačkaných náramcích. Vin na ně však z posledních sil – cín s olovem už

neměla – zatlačila a odhodila je daleko od něho. Vyděšeně se otočil a jen zahlédl, jak letí oknem ven.

V dálce se nad obzor vyhouplo slunce. Náramky padaly dolů jeho rudými paprsky, zatřpytily se a klesly k zemi.

„Ne!“ vykřikl Pán Vládce a vrhl se k oknu.

Svaly mu ochably a smrskly se jako tenkrát Sazedovi. Otočil se k Vin. Třásl se vzteky, ale už neměl tvář mladého člověka. Rysy mu zestárly, byl ve středním věku. Šel k oknu. Vlasy mu zbělely a kolem očí se mu prohloubily pavučiny vrásek.

Každý další krok byl nejistější. Začal se celý chvět břemenem stáří, záda se mu shrbila, kůže svraštěla a vlasy prořídly.

Potom upadl na zem.

Vin se opřela. Hlava jí třeštila bolestí. Ležela… kdoví, jak dlouho. Neschopná myslet.

„Slečno!“ ozval se vedle ní hlas. Stál tam Sazed, čelo měl orosené potem. Nadzvedl ji a dal jí něčeho napít. Spolkla to.

Její tělo už si poradilo. Reflexivně rozdmýchala cín s olovem a nabrala sílu. Rozdmýchala cín a probrala se. Nadechla se a podívala se do Sazedovy ustarané tváře.

„Opatrně, slečno,“ řekl a prohlížel jí nohu. „Ta kost je zlomená, ale zdá se, že jen na jednom místě.“

„Marsh,“ řekla. „Podívej se na Marshe.“

„Marsh?“ podivil se Sazed. Potom si všiml inkvizitora, který se nepatrně pohnul na zemi kousek od nich.

„U všech zapomenutých Bohů!“ vykřikl Sazed a vrhl se k Marshovi.

Marsh zasténal a nadzvedl se. Držel se rukou za žaludek. „Co… je to… tam?“

Vin se podívala na zchřadlou postavu schoulenou na zemi kousek od nich. „To je on. Pán Vládce. Je mrtvý.“

Sazed se zvědavě zamračil a vstal. Na sobě měl hnědý plášť a v ruce dřevěné kopí. Vin při pohledu na tak ubohou zbraň proti člověku, který málem zabil ji i Marshe, zakroutila hlavou.

Jistě. Svým způsobem jsme vlastně všichni zbyteční. Měli bychom být mrtví my a ne Pán Vládce.

Já jsem mu stáhla náramky. Proč? Jak to, že umím dělat stejné věci jako on?

Proč jsem jiná než ostatní?

„Slečno…“ řekl Sazed pomalu. „Není mrtvý, řekl bych. Je… ano, je ještě živý.“

„Cože?“ zamračila se Vin. V tu chvíli ještě nebyla schopná se soustředit. Na otázky bude čas až později. Sazed má pravdu – ten stařec není mrtvý. Plazí se po podlaze k rozbitému oknu. Tam, kudy vylétly jeho náramky.

Marsh se namáhavě postavil na nohy a odmítl Sazedovu péči. „Já se uzdravím rychle, podívej se radši na ni.“

„Pomozte mi vstát,“ řekla Vin.

„Slečno…“ namítl Sazed nesouhlasně.

„Prosím, Sazede.“

Vzdychl a podal jí dřevěné kopí. „Opřete se o to.“ Vzala si je a Sazed jí pomohl vstát.

Vin se opřela o kopí a s Marshovou a Sazedovou pomocí kulhala k Pánu Vládci. Ten se mezitím doplazil až na konec místnosti a díval se rozbitým oknem ven.

Vin křupalo pod nohama rozbité sklo. Dole znovu lidé radostně křičeli, i když je neviděla ani nevěděla, proč se radují.

„Poslouchejte,“ řekl Sazed. „Poslouchejte, vy, co jste měl být naším Bohem. Slyšíte, jak provolávají slávu? Jak se radují? To není sláva pro vás – tihle lidi vám ji neprovolávali nikdy. Dnes večer si našli nového vůdce, novou chloubu.“

„Mí… obligátoři,“ šeptal Pán Vládce.

„Vaši obligátoři na vás zapomenou,“ řekl Marsh. „O to se osobně postarám. Ostatní inkvizitoři jsou mrtví. Sám jsem je zabil. Ale všichni prelani, které jste tu shromáždil, byli svědky toho, že jste dal vedení Ministerstva do rukou Kantonu inkvizice. Jediný inkvizitor, který v Luthadelu zbyl, jsem já. Takže já teď vládnu ve vaší svatyni.“

„Ne…“ šeptal Pán Vládce.

Marsh, Vin a Sazed se zastavili a podívali se dolů na starce. V prvních slunečních paprscích zahlédla Vin dole obrovské shromáždění. Lidé stáli pod schodištěm paláce a drželi zbraň k poctě.

Pán Vládce se podíval dolů a patrně si konečně uvědomil svou definitivní porážku. Otočil pohled zpátky na kroužek lidí, kteří ji způsobili.

„Vy to nechápete,“ sípal. „Vy netušíte, co pro lidstvo dělám. Já jsem byl váš Bůh, i když jste to neviděli. Zabili jste mě, a tím jste sami sebe odsoudili…“

Vin se podívala na Marshe a Sazeda. Všichni postupně pomalu přikývli. Pán Vládce se rozkašlal. Zdálo se, že stále ještě stárne.

Vin se opírala o Sazeda a zatínala zuby bolestí. „Přináším vám zprávu od našeho přítele,“ řekla tiše. „Chtěl, abyste věděli, že není mrtvý. Protože není možné ho zabít.

On je naděje.“

Potom zvedla kopí a vrazila je Pánu Vládci přímo do srdce.

Kupodivu někdy cítím uvnitř klid. Člověk by řekl, že po tom všem, co jsem viděl – po tom všem, co jsem podstoupil –, zbude z mé duše jen hromádka vyčerpání, zmatku a melancholie. Často to tak skutečně je.

Ale potom přijde klid.

Někdy jej cítím, tak jako teď, když se dívám za tichého rána přes zmrzlé útesy a ledové hory na východ slunce, který je tak velkolepý, že se mu nikdy nic nevyrovná.

Jestli jsou skutečně proroctví, jestli je skutečně Hrdina věků, potom mi mysl našeptává, že musí být něco, co vede mé kroky. Něco mě sleduje, něco mě hlídá. Tenhle tichý hlas mi šeptá pravdu, které bych si z celého srdce přál uvěřit.

Pokud neuspěji, moje dílo přijde dovršit někdo jiný.

Epilog

„Jediná věc, kterou z toho můžu vyvodit, pane Marshi,“ řekl Sazed, „je, že Pán Vládce byl zároveň feruchem a allomant.“

Vin se zamračila. Seděla na střeše prázdné budovy ve skaatské čtvrti. Zlomenou nohu – pečlivě zafixovanou od Sazeda – měla spuštěnou přes okraj střechy dolů.

Většinu dne prospala – stejně jako Marsh, který stál vedle ní. Sazed doručil zprávu ostatním z party a oznámil jim, že Vin střetnutí s Pánem Vládcem přežila. Povstání si jinak nevyžádalo mnoho obětí a Vin za to byla vděčná. Ještě se však za partou nevydala. Sazed jim řekl, že si potřebuje odpočinout, a ostatní měli plné ruce práce se sestavováním nové Elendovy vlády.

„Feruchem a allomant," řekl Marsh zamyšleně. Velmi rychle se zotavil. Vin zůstalo stále ještě mnoho podlitin, zlomenin a ran z bitvy, ale Marshova zlomená žebra už byla v pořádku. Sklonil se, opřel si jednu ruku o koleno a díval se na město bodci místo očí.

Jak vůbec vidí? přemítala Vin.

„Ano, pane Marshi," vysvětloval Sazed. „Víte, mládí je jedna z věcí, které může feruchem střádat. To je velice výhodná věc – abyste nastřádal schopnost být o rok mladší, musíte strávit část života o rok starší. Ale feruchemové se tím výhodně maskují. Prostě mění věk, aby zmátli okolí a aby se před ním schovali. Jinak to ale celkem k ničemu jinému není.

Ovšem kdyby byl feruchem zároveň allomantem, mohl by spalovat vlastní zásoby kovu a přitom využívat energii, která je v nich nashromážděná. Slečna Vin jednou zkusila spálit kousek mého kovu, ale k nashromážděné energii se nemohla dostat. Ovšem pokud by si je mohla nashromáždit sama, potom by spalováním kovů získala zcela mimořádné schopnosti."

Marsh se zamračil.

„Já ti nerozumím, Sazede."

„Omlouvám se," řekl Sazed. „Ono je to samo o sobě dost nepochopitelná záležitost, pokud nemáte dobré teoretické zázemí v allomancii i feruchemii. Já to tedy zkusím jinak. Jaký je hlavní rozdíl mezi allomancii a feruchemii?"

„Allomancie čerpá sílu z kovů," řekl Marsh. „A feruchemie z vlastního těla."

„Přesně," odpověděl Sazed. „Takže Pán Vládce – předpokládám – obě schopnosti zkombinoval. Používal to, co je dostupné pouze feruchemům – měnil věk –, ale posiloval to allomancií. Tím, že spaloval kovy, v nichž měl nastřádanou svou feruchemickou zásobu energie, si vlastně vytvořil nový allomantický kov. Když ho spaloval, vypadal mladší. Pokud mám pravdu, mohl si vytvořit nevyčerpatelnou zásobu mládí, protože většinu síly bral z toho kovu a ne ze svého těla. Stačilo pro to udělat jediné – strávit tu a tam chvilku jako stařec, aby získal feruchemickou zásobu, kterou spálí a bude zase mladý."

„Takže," řekl Marsh, „jenom samo spalování kovu s touhle zásobou mu umožnilo, aby byl ještě mladší než dřív?"

„To by musel umístit rezervu toho mládí navíc ještě v další feruchemické zásobárně, řekl bych," vysvětloval Sazed. „Víte, ona

allomancie je pozoruhodná věc – síla z allomancie je většinou krátkodobá a prudká. Pán Vládce nepotřeboval všechno to mládí využít najednou. Tak ho prostě ukládal do kovu a vyčerpával ho postupně a pomalu.“

„Do těch náramků?“

„Ano, pane Marshi. Feruchemie ovšem vyžaduje zásoby doplňovat – nestačí vložit do ní větší množství síly, aby byl člověk třeba čtyřikrát silnější a ne jen dvakrát. Pán Vládce musel ukládat stále více mládí, aby nestárl. Když ho slečna Vin připravila o náramky, zestárl neuvěřitelně rychle, protože se mu tělo přirozeně vrátilo do stavu, v jakém mělo být.“

Vin seděla v chladném vánku a dívala se směrem k tvrzi Venture. Všude se v ní svítilo. Ještě neuplynul ani celý den a Elend už se scházel s vůdci skaatů i šlechticů a sestavoval nové zákony pro svůj nový národ. Vin seděla tiše a pohrávala si s náušnicí. Našla ji v trůnním sále a zase si ji dala do ucha, když se jí začalo hojit. Ani nevěděla, proč ji vlastně nosí. Možná proto, že to byla vzpomínka na Reena i na maminku, i když se ji pokusila zabít. Nebo snad proto, že jí připomínala věci, jichž nikdy neměla být schopná.

Zbývá ještě mnoho věcí, které je třeba o allomancii pochopit. Tisíc let šlechta bezduše věřila všemu, co jí inkvizitoři a Pán Vládce řekli. Jaká tajemství ovšem zůstala skryta?

„Pán Vládce,“ řekla nakonec. „On… jeho nesmrtelnost byl vlastně jenom trik. To tedy znamená, že nikdy žádný Bůh nebyl, co? Prostě jenom měl štěstí. Bylo by se to povedlo každému, kdo je allomant a zároveň feruchem.“

„Vypadá to tak, slečno,“ řekl Sazed. „Možná právě proto se tolik bál feruchemů. Snažil se je porobit a vybít, protože věděl, že jejich schopnosti jsou dědičné – stejně jako allomancie. Kdyby se terrisské rodové linie spojily s říšskou šlechtou, mohlo z toho vzejít dítě, které by se mu dokázalo vyrovnat.“

„Tak proto ty výchovné programy,“ podotkl Marsh.

Sazed přikývl. „Musel se naprosto ujistit, že se Terrismané nespojí s normálním obyvatelstvem, aby po nich nikdo nemohl zdědit feruchemické schopnosti.“

Marsh zakroutil hlavou. „Jeho vlastní národ. Dělal jim tak hrozné věci jen proto, aby si udržel moc.“

„Ale," namítla Vin a zamračila se, „jestli všechna síla a moc Pána Vládce pocházela jen z kombinace allomancie a feruchemie, tak co se teda stalo u Pramene Povýšení? Jakou moc tam hledal ten člověk, co psal ten deník – to už je jedno, kdo to byl?"

„Nevím, slečno," řekl Sazed tiše.

„Ta vaše teorie ale nevysvětluje úplně všechno," řekla Vin a zakroutila hlavou. Nezmínila se o svých zvláštních schopnostech, ale měla na mysli to, co dělal Pán Vládce v trůnním sále. „On byl tak strašně mocný, Sazede. Já jsem jeho allomancii cítila. Byl schopný zatlačit na kovy v mém těle! Možná může zesílit feruchemické schopnosti tím, že ty kovy, ve kterých má nahromaděné zásoby, pálí, ale proč je tak silný allomant?"

Sazed si povzdechl. „Obávám se, že jediný, kdo nám o tomhle mohl něco říct, dnes ráno zemřel."

Vin se zarazila. Pán Vládce skrýval tajemství o terrisských náboženstvích, která Sazedovi lidé hledali celá staletí. „To mě mrzí. Možná jsem ho neměla zabít."

Sazed zakroutil hlavou. „On by stejně brzy zemřel svým přirozeným stářím, slečno. Jednala jste správně. Takhle aspoň můžu zaznamenat, že Pán Vládce zemřel rukou jednoho ze skaatů, které utiskoval."

Vin se začervenala. „Zaznamenat?"

„Jistě. Já jsem pořád memorista, slečno. Musím všechny tyhle informace předat dál – historii, události, pravdu."

„Ale… o mně toho moc říkat nebudete, že ne?" Z nějakého důvodu ji znervózňovalo, že by si o ní vyprávěli historky cizí lidé.

„Na vašem místě bych si s tím nedělal starosti, slečno," odpověděl Sazed s úsměvem. „Mé bratry i mě čeká velký kus práce, řekl bych. Musíme vrátit zpátky mnoho věcí a mnoho dalších sdělit světu… pochybuju, že by bylo nezbytné okamžitě líčit detaily o vás. Já zaznamenám, co se stalo, ale zatím si to nechám pro sebe, když si to budete přát."

„Děkuju," kývla Vin.

„Možná ta síla, kterou Pán Vládce našel v té jeskyni," nadhodil Marsh spekulativně, „byla jen allomancie. Říkal jsi, že před Povýšením nikde žádná zmínka o allomancii nebyla."

„To je opravdu možné, pane Marshi," přisvědčil Sazed. „O původu allomancie je velmi málo legend a skoro všechny se shodují v tom, že se první allomanti objevili s mlhami."

Vin se zamračila. Slovo mistborn skutečně znamená svým původem bytost zrozená z mlhy, ale vždycky si myslela, že je to proto, že allomanti praktikují hlavně v noci. Nikdy ji nenapadlo, že by v tom mohla být nějaká ještě užší souvislost.

Mlha na allomancii reaguje. Rozvíří se, když allomant poblíž pálí kovy. A… co jsem to vlastně cítila nakonec tam v tom paláci? Jako by mi mlha dodávala sílu.

Nic z toho, co udělala, však už nebyla schopná zopakovat.

Marsh si povzdechl a vstal. Byl vzhůru jen pár hodin, ale přesto byl unavený. Hlava mu padala, jako by ji váha bodců táhla dolů.

„Marshi… bolí to?“ zeptala se. „Ty bodce…“

Zastavil se. „Ano. Všech jedenáct. Cuká v nich. Ale ta bolest nějak reaguje na to, co prožívám a cítím.“

„Jedenáct?“ zeptala se Vin vyděšeně.

Marsh přikývl. „Dva v hlavě, osm v hrudi a jeden v zádech. Ten je všechny propojuje. A jedině tak je možné inkvizitora zabít – musíš oddělit horní bodce od dolních. Kellovi se to povedlo tím, že mu uťal hlavu, ale jednodušší je prostě vyndat středový bodec.“

„My jsme si mysleli, že jste mrtvý,“ řekla Vin. „Když jsme našli to tělo a tu krev tam na stanici klidařský hlídky…“

Marsh přikývl. „Já jsem chtěl poslat vzkaz, že jsem naživu, ale oni mě ten první den na každým kroku sledovali. Nepředpokládal jsem, že se do toho Kell vrhne tak rychle.“

„To nepředpokládal nikdo, pane Marshi,“ řekl Sazed. „Nikdo z nás.“

„Ale nakonec se mu to povedlo, co?“ řekl Marsh a udiveně zakroutil hlavou. „Ten holomek. Dvě věci mu nikdy neodpustím. Za prvé to, že mi ukradl můj sen svrhnout Finální říši a že se mu to povedlo.“

Vin se zarazila. „A za druhý?“

Marsh k ní otočil bodce v očích. „Že se při tom nechal zabít.“

„Jestli se můžu zeptat, pane Marshi,“ vmísil se do hovoru Sazed, „čí byla ta mrtvola, kterou našli slečna Vin s panem Kelsierem na stanici klidařské hlídky?“

Marsh se rozhlédl po městě. „Ono tam těch mrtvol bylo víc. Proces, kterým se rodí nový inkvizitor, je… ošklivý. Radši bych o tom ani nemluvil.“

„Jistě,“ řekl Sazed a sklonil hlavu.

„Ale vy,“ řekl Marsh, „byste mi mohli říct něco o tom stvoření, které Kelsier používal jako Lorda Renouxe.“

„Kandru?“ řekl Sazed. „Obávám se, že o nich toho moc nevědí ani memoristé. Mají nějakou souvislost s mlžnými přízraky – možná je to totéž, jen jsou vyspělejší. Kvůli své pověsti raději zůstávají skrytí – i když je někdy šlechta příležitostně najímá do služeb.“

Vin se zamračila. „Ale… proč teda Kell nepoužil kandru jako dvojníka, aby umřela místo něj?“

„No,“ začal Sazed pomalu, „víte, slečno, aby kandra někomu mohla dělat dvojníka, tak ho nejdřív musí požít a vstřebat jeho kosti – kandra nemá svou vlastní kostru.“

Vin se zachvěla. „Fuj.“

„Ale on se vrátil, víš,“ řekl Marsh. „Už nepoužívá Kelsierovo tělo – má jiné –, ale hledá tě, Vin.“

„Mě?“ podivila se Vin.

Marsh přikývl. „Říkal něco, že jsi zdědila po Kelsierovi kontrakt, nebo co. Myslím, že tě pokládá za svýho pána.“

Vin se zachvěla. Ono to sežralo Kelsierovo tělo. „Já to nechci,“ řekla. „Dám to pryč.“

„Neunáhlete se, slečno,“ řekl Sazed. „Kandra je nákladný sluha – platí se za něj v atiu. Jestliže vám pan Kelsier přenechal kontrakt, bylo by hloupé zříkat se jeho služeb. V budoucnu vám může být kandra velice užitečná.“

Vin zakroutila hlavou. „To mi je jedno. Já ho tu nechci. Ne po tom, co udělal.“

Všichni tři zmlkli. Nakonec Marsh vstal a povzdechl si. „No, jestli mě omluvíte, měl bych jít. Nový král chce, abych zastupoval v jednáních Ministerstvo.“

Vin se zamračila. „Nechápu, proč do toho má Ministerstvo co mluvit.“

„Obligátoři mají stále velký vliv, slečno,“ řekl Sazed. „A představují nejefektivnější a nejlépe secvičenou byrokratickou sílu v celé Finální říši. Od Jeho Veličenstva je moudré, když se je bude snažit získat na svou stranu a pan Marsh by v tom mohl pomoct.“

Marsh pokrčil rameny. „To ano, pokud se mi podaří ovládnout Kanton ortodoxie. Pak by se mohlo Ministerstvo v nejbližších pár letech… změnit. Půjdu na to pomalu a opatrně, že si obligátoři ani

neuvědomí, že jsem je porazil. Ovšem problém by mohl být s ostatními inkvizitory.“

Vin přikývla. „Kolik jich je mimo Luthadel?“

„Nevím,“ odpověděl Marsh. „Patřil jsem k nim krátce a hned jsem je zlikvidoval. Ovšem Finální říše je obrovská. Říká se, že je v ní inkvizitorů tak kolem dvaceti, ale od nikoho jsem se žádné konkrétnější číslo nedověděl.“

Vin přikyvovala a Marsh mezitím odešel. Inkvizitoři jí teď, když znala jejich tajemství, už nedělali tak těžkou hlavu. Starost jí dělala jiná věc.

Vy netušíte, co pro lidstvo dělám. Já jsem byl váš Bůh, i když jste to neviděli. Zabili jste mě, a tím jste sami sebe odsoudili…

Poslední slova Pána Vládce. V tu chvíli si myslela, že tím lidstvem míní Finální říši. Potom už si však nebyla tak jistá. Když tahle slova říkal, měl v očích spíš úzkost než hrdost.

„Sazede?“ začala. „Co je ta Bezednost? Ta věc, co měl porazit ten hrdina z deníku?“

„To kdybych věděl, slečno,“ odpověděl Sazed.

„Ale nenastalo to, ne?“

„Zřejmě ne,“ řekl Sazed. „V legendách se říká, že kdyby nebyla Bezednost zastavena, znamenalo by to konec světa. Jistě je to přehnané. Třeba to nebezpečí od té ‚Bezednosti‘ byl zrovna Pán Vládce – třeba ta hrdinova bitva byla bitvou svědomí. Měl na vybranou – buď ovládne svět, nebo mu nechá svobodu.“

Vin to však nepřipadalo pravděpodobné. Je v tom určitě něco víc. Vzpomněla si na ten strach v očích Pána Vládce. Byl to výraz hrůzy.

Říkal „dělám“ a ne „udělal jsem“. „Co dělám pro lidstvo“. Z toho vyplývalo, že to ještě dělal, ať je to, co je to.

Odsoudili jste sami sebe…

Zachvěla se. Večer byl chladný. Slunce zapadalo a jeho záře ještě zvýrazňovala osvětlenou tvrz Venture. Elend si ji vybral jako prozatímní sídlo, i když měl stále ještě možnost nastěhovat se do Kredik Shaw. Zatím se nerozhodl.

„Měla byste jít za ním, slečno,“ řekl Sazed. „Musí vědět, že jste v pořádku.“

Vin hned neodpověděla. Dívala se na město a pozorovala osvětlenou tvrz proti zešeřelému obzoru.

„Byl jsi tam, Sazede?“ zeptala se. „Slyšel jsi jeho řeč?“

„Ano, slečno," řekl. „Jakmile se přišlo na to, že v pokladnici není atium, chtěl vám hledat nějakou ochranu. Já bych s ním býval souhlasil – my ani jeden nejsme rváči a já jsem ještě neměl žádné feruchemické rezervy."

Tam není atium, pomyslela si Vin. *Tak jsme ho po tom všem nenašli ani kousek. Co s ním se vším Pán Vládce udělal? Nebo že by se k němu někdo dostal před námi?*

„Když jsme s panem Elendem našli armádu," pokračoval Sazed, „rebelové už zabíjeli stráže v paláci. Někteří z nich by se bývali vzdali, ale naši vojáci jim nedali šanci. Byla to… krutá scéna, slečno. Váš Elend… tomu se to velice nelíbilo. Když se před ty skaaty postavil, měl jsem pocit, že ho zabijou."

Sazed se odmlčel a dal hlavu na stranu. „Ale když mluvil, slečno… o svých snech o nové vládě, o míru… proti krveprolití a chaosu… no, obávám se, že bych to neuměl zopakovat. Škoda, že jsem neměl své kovy na nashromáždění paměti, abych zapsal každé jeho slovo."

Povzdechl si a zakroutil hlavou. „Jinak myslím, že pan Breeze velmi účinně klidnil boje. Jakmile první skupina začala poslouchat pana Elenda, přidali se i další a… no, je dobré, že se králem stal šlechtic, řekl bych. Díky panu Elendovi jsou naše nároky na moc legitimní, a myslím, že dostaneme od šlechty a obchodníků mnohem větší podporu, když mají v čele jeho."

Vin se usmála. „Kelsier by se zlobil. On to všechno připravil a my jsme mu na trůn posadili šlechtice."

Sazed zakroutil hlavou. „Ona jedna věc je důležitější než tohle všechno, řekl bych. My jsme neposadili na trůn šlechtice – my jsme posadili na trůn dobrého člověka."

„Dobrého člověka…" opakovala Vin. „Ano. Takových jsem zatím moc nepoznala."

* * *

Vin klečela v mlze na střeše domu Venture. Zafixovaná noha ji omezovala v pohybu, ale většinou jí všechno obstarala allomancie. Jen si musela dávat pozor, aby vždycky dopadla pomalu a hladce.

Přišla noc a obklopila ji mlha. Chránila ji, schovala ji, dávala jí sílu…

Elend Venture seděl dole za psacím stolem pod střešním oknem, které ještě od doby, co jím Vin prohodila soupeře, nikdo neopravil. Nevšiml si jí nahoře. Kdo by si jí všiml? Kdo si kdy všiml Mistborna v jeho přirozeném prostředí? Vlastně byla trochu jako jeden ze stínů vytvářených jedenáctým kovem. Nehmotná. Jako něco, co *mohlo* být…

Mohlo být…

Události posledních dnů byly velmi náročné a bylo těžké se v nich orientovat. Vin se nevyznala ani ve vlastních emocích. Najednou z nich byla bouřlivá změť. Ještě k Elendovi nepřišla. Nemohla.

Dívala se na něj dolů. Seděl a svítil si lucernou, něco četl a psal poznámky do malého zápisníku. Předchozí schůzky patrně dopadly dobře – zdálo se, že jsou všichni ochotni uznat ho za krále. I když Marsh varoval, že je za tím vším politikaření. Šlechta v něm viděla loutku, kterou bude ovládat, a ve skaatském vedení už se začaly objevovat frakce.

Přesto se Elendovi podařilo navrhnout zákony, o nichž snil. Bude se snažit vybudovat dokonalý národ a aplikovat na něj filozofii, kterou tolik studoval. Jistě přitom narazí. Vin byla přesvědčená, že bude muset svůj sen transformovat do něčeho realističtějšího. Ale to v tu chvíli nevadilo. Bude z něj dobrý král.

Jistě, ve srovnání s Pánem Vládcem by byla dobrým králem i hromada sazí…

Chtěla za Elendem, skočit dolů do teplé místnosti, ale… něco ji drželo na místě. Už zažila ve svém životě mnoho zvratů, mnoho citových vypětí – allomantických i lidských. Nebyla si jistá, jestli chce další. Nebyla si jistá, jestli je Vin nebo Valette, a kterou z nich vlastně být chce.

V mlze, v té klidné tmě, jí začalo být zima. Mlha jí dávala sílu, chránila ji a ukrývala… i když ve skutečnosti ani jedno z toho nechtěla.

Já to nemůžu udělat. Ta osoba, která by s ním byla, to nejsem já. To je iluze, sen. Já jsem ta holka, co vyrostla ve stínu mezi sazemi, ta holka, co by měla zůstat opuštěná. Já si tohle nezasloužím.

Já si jeho nezasloužím.

Bylo po všem. Jak předpokládala, všechno se měnilo. Vlastně nikdy nebyla dobrá šlechtična. Je čas, aby se vrátila k tomu, v čem dobrá je. K životu ve stínu a ne na výsluní večírků a plesů.

Je čas jít.

Otočila se k odchodu a nedbala na slzy, které se jí draly do očí, znechucena sama sebou. Odešla od něho. Ramena jí nadskakovala, když kulhala přes kovovou střechu. Potom zmizela ve tmě.

Ale pak…

Když umíral, tak přísahal, že jsi umřela hlady jako malá holka.

Ve všem tom zmatku zapomněla na slova, která jí řekl inkvizitor o Reenovi. Teď si však vzpomněla a donutilo jí to zastavit se. Kolem ní kroužila a vířila mlha.

Reen ji neopustil. Chytili ho inkvizitoři, kteří hledali Vin, nelegitimní dítě jejich nepřítele. Mučili ho.

A on ji chránil, ještě když umíral.

Reen mě nezradil. Vždycky tvrdil, že to udělá, ale nakonec to neudělal. Nebyl to zdaleka dokonalý bratr, ale měl ji rád.

V hloubi mysli slyšela jakási slova, jako by je šeptal Reenův hlas. *Vrať se.*

Než by jim mohla začít odporovat, vrhla se nemotorně zpátky ke střešnímu oknu a hodila jím dolů minci.

Elend zvědavě zvedl hlavu a podíval se na minci. Vin shodila druhou a pomalu se spustila dolů, aby dopadla jen na zdravou nohu.

„Elende," řekla a napřímila se. „Už dlouho vám chci něco říct." Odmlčela se a zamrkala, aby rozehnala slzy. „Moc čtete. Zvláště v dámské společnosti."

Usmál se, odstrčil židli a sevřel ji do náruče. Vin zavřela oči a nechala se unášet teplem jeho objetí.

A uvědomila si, že právě po tomhle vždycky toužila.

Ars Arcanum

Rozsáhlé poznámky ke všem kapitolám z této knihy, vynechané scény a další podrobné informace naleznete na www.brandonsanderson.com

REFERENČNÍ SCHÉMA ALLOMANCIE[1]

KOV	ÚČINEK	NÁZEV MISTINGA
železo	tahá za okolní kovy	zvěd
ocel	**tlačí na okolní kovy**	**mincíř**
cín	zbystřuje smysly	cínař
cín s olovem	**posiluje fyzické schopnosti**	**rváč**
zinek	klidní emoce	klidař
mosaz	**vzněcuje emoce**	**buřič**
měď	skrývá allomancii	clonař
bronz	**odhaluje allomancii**	**hledač**

[1] Kurzívou jsou uvedeny vnější kovy. Tučně jsou uvedeny kovy působící tlakem.

Bronz (vnitřní mentální kov, tlak): Člověk, který spaluje bronz, je schopen cítit, jestli v okolí někdo používá allomancii. Allomanti při spalování kovů vysílají allomantické impulsy – něco jako tep slyšitelný pouze pro člověka, který spaluje bronz. Mistingovi, který spaluje bronz, se říká hledač.

Buřič: Misting schopný spalovat mosaz.

Cín (vnitřní fyzický kov, tah): Člověk, který spaluje cín, má velmi zbystřené smysly. Vidí dále, cítí lépe a má mnohem citlivější hmat. To mu umožňuje lépe se orientovat v mlze nebo ve tmě. Mistingovi, který spaluje cín, se říká cínař.

Cínař: Misting schopný spalovat cín.

Clonař: Misting schopný spalovat měď.

Hledač: Misting schopný spalovat bronz.

Klidař: Misting schopný spalovat zinek.

Měď (vnitřní mentální kov, tah): Člověk, který spaluje měď, vytváří neviditelnou clonu, která chrání všechny v okolí před hledači. Allomant chráněný měděnou clonou může spalovat jakékoli kovy, aniž by ho cítil allomant, který spaluje bronz. Jako vedlejší účinek je člověk, který spaluje měď, imunní vůči jakémukoli emocionálnímu allomantickému působení (klidnění nebo vzněcování) jiných Mistingů. Mistingovi, který spaluje bronz, se říká clonař.

Mincíř: Misting schopný spalovat ocel.

Mosaz (vnější mentální kov, tlak): Člověk, který spaluje mosaz, může vzněcovat emoce druhého člověka, může je stimulovat a zesilovat. Do emocí druhému člověku ovšem nevidí. Nemůže mu ani číst myšlenky. Mistingovi, který spaluje mosaz, se říká buřič.

Ocel (vnější fyzický kov, tlak): Člověk, který spaluje ocel, vidí průsvitné modré paprsky směřující ke zdrojům kovu v okolí. Velikost a jas paprsku závisí na velikosti s blízkostí zdroje kovu. Paprsek ukazuje ke všem zdrojům kovu, nejen ke zdrojům oceli. Pomocí tohoto paprsku může allomant odhodit kov od sebe. Mistingovi, který spaluje ocel, se říká mincíř.

Rváč: Misting schopný spalovat cín s olovem.

Slitina cínu s olovem (vnitřní fyzický kov, tlak): Člověk, který spaluje cín s olovem, má větší fyzické schopnosti než obvykle. Je silnější, vytrvalejší, obratnější. Cín s olovem posiluje zároveň

smysl pro rovnováhu a schopnost těla hojit se. Mistingovi, který spaluje cín s olovem, se říká rváč.

Zinek (vnější mentální kov, tah): Člověk, který spaluje zinek, může klidnit emoce druhého člověka, může je tlumit a zeslabovat. Dobrý allomant umí ztlumit všechny emoce krom jedné, čímž vyvolá v druhém člověku přesně ten pocit, který potřebuje. Do emocí druhému člověku ovšem nevidí. Nemůže mu ani číst myšlenky. Mistingovi, který spaluje zinek, se říká klidař.

Zvěd: Misting schopný spalovat železo.

Železo (vnější fyzický kov, tah): Člověk, který spaluje železo, vidí průsvitné modré paprsky směřující ke zdrojům kovu v okolí. Velikost a jas paprsku závisí na velikosti s blízkosti zdroje kovu. Paprsek ukazuje ke všem zdrojům kovu, nejen ke zdrojům železa. Pomocí tohoto paprsku si allomant může přitáhnout kov k sobě. Mistingovi, který spaluje železo, se říká zvěd.

Brandon Sanderson
MISTBORN
Finální říše

Z amerického originálu
Mistborn, The Final Empire,
vydaného nakladatelstvím A Tom Doherty Associates Book
v New Yorku v roce 2006,
přeložila Milena Poláčková.
Korektury: Květa Svárovská.
Obálka: Jan Patrik Krásný.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Řeznická 12, 110 00 Praha 1,
jako svou 440. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Tisk: S-TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2008.